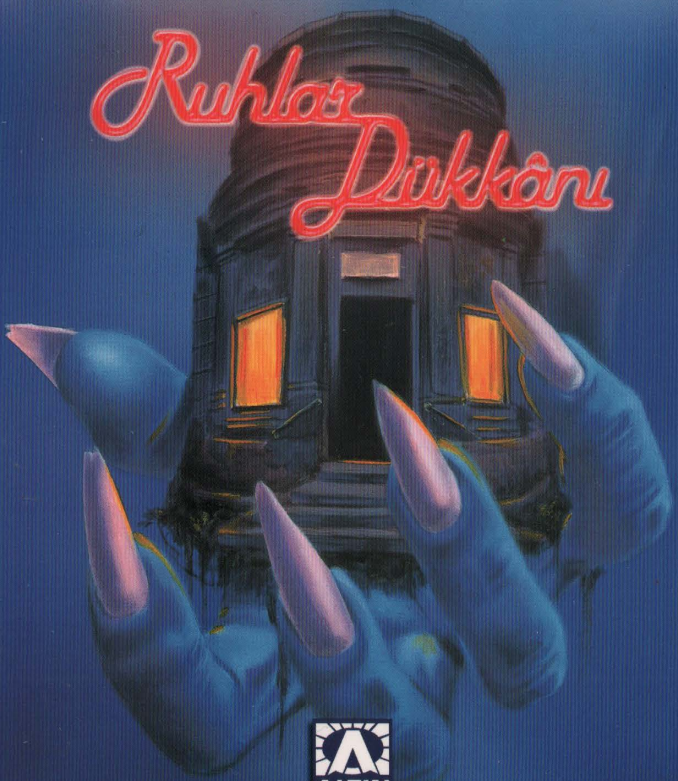
STEPHEN KING

Ruhlar Dükkânı

ALTIN KİTAPLAR

RUHLAR DÜKKÂNI'NDA HER ŞEY VARDI.
AMA SADECE RUHUNU SATANLAR İÇİN!

KİTABIN ORİJİNAL ADI

NEEDFUL THINGS

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

CÖMERT DOĞRU

BASKI

5. BASIM / AĞUSOS 2012
AKDENİZ YAYINCILIK TİC. AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10765

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 405 - 317 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

Ruhlar Dükkânı

TÜRKÇESİ
GÖNÜL SUVEREN

Siz Daha Önce de Buraya Gelmiştiniz

Tabii gelmiştiniz ya... tabii. Ben gördüğüm yüzü asla unutmam.

Buraya gelin de elinizi sıkayım! Bir şey söyleyeyim mi? Sizin yüzünüzü bile görmeden, yürüyüşünüzden tanıdım. Castle Rock'a dönmek için bundan daha iyi bir gün seçemezdiniz. Ne harika değil mi? Av mevsimi yakında başladığında ormanlardaki ahmaklar turuncu giysileri olmayan ve kımıldayan her şeye ateş edecekler. Bunları sonra kar ve sulusepken izleyecek. Ama hepsine daha çok zaman var. Şimdi ekim ayındayız ve biz Rock'ta ekimin istediği kadar kalmasına izin veririz.

Bana sorarsanız ekim yılın en güzel zamanıdır. Buranın baharı da güzeldir ama ben her zaman ekimi mayısa tercih ederim. Maine eyaletinin bu batı bölümü, yaz geçip gittiği ve göl kıyısıyla View'de villaları olanlar, New York ya da Massachusettes'e döndükleri zaman neredeyse unutuluverir. Buralılar her yıl onların geliş gidişlerini seyrederler. "Merhaba, merhaba, merhaba!" "Hoşça kalın, hoşça kalın, hoşça kalın!" Tatilcilerin buraya gelmeleri işimize gelir, çünkü beraberlerinde kentte kazandıkları dolarları getirirler. Tabii gitmelerine de seviniriz, çünkü kentlere özgü öfke ve şiddeti de yanlarında taşırlar.

Ben en çok bu öfke ve şiddetten söz etmek istiyorum. Benimle biraz oturabilir misiniz? Şu parktaki bandonun çalındığı sahnenin basamakları buna uygun. Güneş insanı ısıtıyor ve burası tam kentin ortasında olduğu için insan her yanı görebiliyor. Yalnız kıymıklara dikkat edin. Basamakların zımparalanması, sonra da boyanması gere-

kiyor. Bunlar Hugh Priest'in görevi ama daha eli varıp da yapamadı. Anlayacağınız alkoliğin biri o ve bu kimsenin bilmediği bir sır değil. Castle Rock'da bazı sırlar saklanabilir, saklanıyor da. Ne var ki, gizleyebilmek için çok çaba gerek. Çoğumuz Hugh Priest'in çok uzun bir süre önce çalışmaktan vazgeçtiğini biliyoruz.

Efendim? Ne dediniz?

Ah! O mu? Amma da uğraşmışlar değil mi? Bütün kentte bu ilanlardan var! Galiba onların çoğunu Wanda Hemphill astı. (Kocası Don, Hemphill Market'in sahibidir.) Çekinmeyin canım! Zaten alanın ortasındaki bando sahnesine kimsenin bir şey açmaya hakkı yok.

Vay vay vay! Şuna *bakın* siz! Tam tepeye "ZAR VE ŞEYTAN" diye yazılmış. Koskocaman, kırmızı harflerle hem de. Sanki cehennemden postalanmış gibi hepsinden dumanlar çıkıyor. Hah! Kentin ne kadar sakin bir yer olduğunu bilmeyen biri hepimizin yozlaşıp kokuştuğunu sanır. Eh, böyle küçük kentlerde bazen işlerin nasıl çığrından çıktığını bilirsiniz ve şu sıralar Peder Willie işi iyice azıttı. Artık bu konuda kimsenin kuşkusu kalmadı. Küçük kentlerdeki kiliseler... Şey, size anlatmama herhalde gerek yok. Kiliseler birbirleriyle iyi geçinirler yani... hemen hemen. Aslında hiçbir zaman anlaşamazlar. Bir süre her şey yolunda gider, sonra tartışmalar başlar.

Bu defaki tartışma oldukça önemli ve birçok kişi bu yüzden öfkeli! Anlayacağınız Katolikler kentin öbür tarafındaki Kolomb'un Şövalyeleri Derneği'nde "Gazino Gecesi" diye tanımladıkları bir şeyin hazırlıklarıyla ilgileniyorlar. Anladığım kadarıyla ayın son perşembesi yapılacak eğlenceden toplanan paralar kilisenin damının onarılması için kullanılacak. Sözünü ettiğim yer Sakin Suların Meryemi Kilisesi'dir. Kente Castle View Yolu'ndan geldiyseniz önünden geçmişsinizdir. Küçük, güzel bir kilise. Öyle değil mi?

Gazino Gecesi, Peder Brigham'ın fikriydi. Bunun üzerine Isabella'nın Kızları Derneği kolları sıvayarak hemen işe girişti. Özellikle Betsy Vigue. Bana kalırsa en güzel siyah elbisesini giyip süslenmek, kâğıt dağıtmak ya da rulet çarkını çevirerek, "Lütfen paralarınızı koyun, bayanlar ve baylar, lütfen paralarınızı koyun," demek fikri hoşu-

na gidiyor. Ah, galiba hepsi de bu fikri beğeniyorlar. Oyunlar on ve yirmi beş sentle oynanacak. Zararsız şeyler olmasına rağmen hepsine yine de günahkârca bir eğlenceymiş gibi gözüküyor.

Ama Peder Willie'ye hiç de öyle gözükmüyor. Ona ve cemaatine... Onlara göre bu çok daha ciddi bir durum. Aslında Peder William Rose, Peder Brigham'dan hiçbir zaman hoşlanmadı. Peder de ondan. (Hatta Rahip Rose'a "Vapur Willie" adını Peder Brigham'a taktı. Tabii Peder Willie de bunu biliyor.)

Bu iki kabile büyücüsünün daha önce atıştıkları olmuştu. Ama Gazino Gecesi olayı atışmadan da öte bir şey. Bunu kavga diye tanımlayabilirsiniz sanırım. Willie, Katoliklerin dernekte bütün gece boyunca kumar oynayacaklarını duyduğu zaman o küçücük sivri kafasının tepesi tavana vurdu sanki. Bu yüzden şu, "ZAR VE ŞEYTAN" yazılı afişlerin parasını kendi cebinden verdi. Wanda Hemphill ve Dikiş Derneği'nden arkadaşları da ilanları her yere astılar. İşte o günden beri Katoliklerle Baptistler yalnızca bizim haftalık gazetenin "Mektuplar" sütunu yoluyla birbirleriyle konuşuyorlar. Atıp tutuyor, birbirlerine cehennemlik olduklarını söylüyorlar.

Şu tarafa bakın, şu tarafa! O zaman ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız. Şu bankadan çıkan kadın Nan Roberts, Nan'in Lokantası adlı yerin sahibidir. Ve Baba Merrill gökyüzündeki o büyük bitpazarına gittiğinden beri kentin en zengin insanı sanırım. Yüzyıllardan beri de Baptist. Karşı taraftan gelen Al Gendron'sa öyle koyu Katolik ki, Papa yanında solda sıfır kalır. Şimdi dikkatle izleyin! Bakın, nasıl da burunlarını havaya kaldırıyorlar! Ah, ne komik değil mi? Birbirlerinin yanından geçerken ısının yirmi derece düştüğüne bahse girebilirim.

Şimdi de şu yana bakın, şerifin devriye arabasını görüyor musunuz? Video dükkânının yakınında, kaldırımın kenarında duruyor. İçinde de John LaPointe oturuyor. Görevi sürat yapanlarla ilgilenmek. Çünkü buralarda taşıtların ağır gitmeleri gerekiyor. Özellikle okul dağıldığı zaman. Şimdi elinizle gözünüzü güneşten korursanız John'un aslında ne yaptığını görebilirsiniz. Cüzdanından çıkardığı bir fotoğra-

fa bakıyor. Fotoğrafı buradan göremiyorum ama ne olduğunu biliyorum. Annemin kızlık soyadını bildiğim kadar! Andy Clutterbuck'un, John'la Sally Ratcliffe'in Fryeburg Eyalet Fuarı'nda çektiği fotoğraftı bu. Bir yıl kadar önce çektiği bu fotoğrafta John kolunu kızın omzuna atmış. Sally'nin kucağında da genç adamın atış yerinde onun için kazandığı oyuncak ayı var. İkisi de öylesine mutlular ki! Ama bu bir yıl önceydi ve şimdiyse durum çok farklı. Sally lisenin beden eğitimi öğretmeni Lester Pratt'la nişanlandı. O da Sally gibi tam bir Baptist. John'sa kızı kaybetmenin neden olduğu şoktan henüz kurtulamadı. Bakın, bakın, nasıl da içini çekiyor. Kendi kendini yiyip bitiriyor. Ancak hâlâ âşık olan (ya da olduğunu sanan) bir erkek böyle içini çekebilir.

Aslında üzüntü ve sıkıntılara genellikle sıradan şeyler neden olur, hiç fark ettiniz mi bilmem? Dramatik olmayan şeyler... Size bir örnek vereyim. Adalet sarayının önündeki basamaklardan çıkan adamı görüyor musunuz? Hayır, hayır, o takım elbiseli olanı kastetmiyorum. O Belediye Meclisi Başkanı Dan Keeton. Hayır, ben iş tulumu giymiş zenciyi kastediyorum. Adı Eddie Warburton'dur. Belediye sarayının gece bekçisi. Gözünüzü birkaç saniye için ondan ayırmayın ve ne yaptığına dikkat edin. İşte! Gördünüz mü, en üst basamakta durarak yolun yukarısına doğru baktı. Eddie'nin, Sunoco İstasyonu'na baktığına iddiaya girerim. Sunoco'nun sahibi Sonny Jackett'le o birbirlerine düşmanlar. Her şey iki yıl önce Eddie'nin arabasını Sunoco'ya götürdüğü zaman başladı.

O arabayı çok iyi anımsıyorum. Bir Honda Civic'ti ve pek öyle önemli özellikleri olan bir araba değildi. Ama Eddie için çok özel bir yeri vardı. Çünkü hayatı boyunca sahip olduğu tek yeni arabaydı bu. Ne yazık ki, Sonny arabayı doğru dürüst tamir etmediği gibi, Eddie'den bir de fazla para aldı. Yani ***Eddie***'nin iddiasına göre. *Sonny* ise, "Eddie Warburton faturayı ödememek için renginden yararlanıyor," dedi. Eh, böyle şeylerin nasıl geliştiğini bilirsiniz, öyle değil mi?

Neyse... Sony Jackett, Eddie Warburton'u dava etti. İkisi önce mahkeme salonunda birbirlerine bağırıp çağırdılar, sonra bunu dı-

şarıda, koridorda sürdürdüler. Eddie, Sonny'nin kendisine, "Ahmak zenci," dediğini söyledi. Sonny ise, "Ben ona 'zenci' demedim ama gerisi doğru," diye karşılık verdi. Sonuçtan ikisi de memnun kalmadı. Yargıç, Eddie'ye elli dolar ödetti. Eddie, "Bu ceza fazla," derken, Sonny ise, "Almam gereken para bundan çok daha fazlaydı," diye iddia etti. Çok geçmeden Eddie'nin arabası elektrik kontağı yüzünden tutuştu ve Honda sonunda Beş Numaralı Otoyolu'ndaki hurda yığınını boyladı. Eddie şimdi 89 model yağ akıtan bir Oldsmobile kullanıyor. Ve şimdi Sonny Jackett'in o elektrik kontağı konusunda söylediğinden çok daha fazla bilgisi olduğuna inanıyor.

İşte, küçük kentlere özgü bir yaşam bu. Adı ister Peyton Place, ister Griver's Corner ya da Castle Rock olsun durum hep aynı. İnsanlar tatlı yiyip kahve içiyor ve gizliden gizliye birbirlerini çekiştiriyorlar. İşte Slopey Dodd. Hep yapayalnız, çünkü diğer çocuklar onunla kekeme olduğu için alay ediyorlar. Sonra Myrtle Keeton. O da biraz yalnız ve şaşkın. Sanki kim olduğunu ve neler döndüğünü bilmiyormuş gibi davranıyor. Nedeniyse kocasının son altı aydır pek kendinde olmaması. (Kocası, Eddie'nin peşi sıra adalet sarayının basamaklarından çıkan adam.) Bakın kadının gözleri ne kadar şiş, görüyor musunuz? Bence bunun asıl nedeni ağlaması ya da geceleri doğru dürüst uyuyamaması. Belki de ikisi birden.

İşte Lenore Potter. Güzellik salonundan yeni çıkmış gibi gözüküyor değil mi? Onun özel organik gübresinin gelip gelmediğini öğrenmek için Western Auto'ya gittiğinden eminim. Evinin çevresinde durmadan övündüğü birçok çiçek var. Bu yüzden kentin hanımları Lenore Porter'dan pek hoşlanmıyorlar. Çiçekleri, boncukları ve Boston'da yetmiş dolara yaptırdığı permalı saçlarıyla kendini beğenmiş olduğunu düşünüyorlar. Ama şimdi bu kırık dökük basamakta yan yana oturduğumuz için size bir sırrı açıklayacağım. Bence kentin kadınları haklı...

Sanırım tüm bunların sıradan şeyler olduklarını söyleyeceksiniz ama bazı sorunların hiç de sıradan olmadığını açıkça söylemeliyim. Kimse Frank Dodd'u unutmadı. On iki yıl önce tren yolu geçidinde

nöbetçiyken birçok kadın öldürmüştü. Kentliler o köpeği de unutmadı. Kudurup Joe Camber'ı ve yolun aşağısındaki ayyaşı öldüren köpeği... Hayvan çok iyi bir insan olan Şerif George Bennerman'ı da öldürmüştü. Şimdilerde onun görevini Alan Pangborn yapıyor. O da iyi bir insan ama kent hiçbir zaman onun İri George kadar iyi bir şerif olduğunu kabul etmeyecek.

Reginald "Baba" Merrill'in başına gelenler de pek sıradan olaylar sayılmaz. Baba yaşlı ve cimri bir adamdı. Kentteki Emporium Galorium adlı eskici dükkânı onundu. Şu yolun karşısındaki boş arsa var ya, oradaydı dükkân. Ne yazık ki, bir süre önce yandı. Ama kentteki birkaç kişi olayı görmüşler ya da gördüklerini iddia ediyorlar. Çakırkeyif Kaplan'da birkaç bira içtikten sonra Emporium Galorium'un yanmasının ve Baba Merrill'in ölümüne neden olan yangının öyle sıradan bir şey sayılmayacağını söylüyorlar.

Baba'nın yeğeni Ace yangından önce amcasına bir şeyler olduğunu iddia ediyor. *Alacakaranlık Kuşağı*'ndaki olaylara benzer bir şey. Tabii amcası öldüğü sırada Ace, gece birilerinin evine girdiği için Shawshank Hapishanesi'ndeydi. Dört yıllık mahkûmiyet süresini dolduruyordu. (Herkes Ace Merrill'in sonunun böyle olacağını biliyordu. Daha okuldayken bile kentin serserilerinden biriydi. Belki yüz çocuk Ace'ın motosiklet ceketinin toka ve fermuarlarını şıngırdatıp mühendislerin giydikleri türde botlarının kabaralarını takırdatarak geldiğini gördüklerinde hemen yolun karşı tarafına geçerlerdi.) Yine de herkes Ace'ın iddiasına inandı. Belki o gün Baba Merrill'in başına gerçekten tuhaf bir şey gelmişti. Ya da Nan'in Lokantası'nda elmalı turta yiyip kahve içerlerken bu olayı uyduruverdiler.

Büyüdüğünüz kentte buna benzer olaylar yaşanıyordur sanırım. Dini inançlar yüzünden öfkelenen insanlar. Âşıklar. Gizli sırları olanlar. Kin duyanlar... ve hatta arada sırada da sıkıcı bir günü renklendirmek için korkutucu hikâyeler. Baba Merril'in öldüğü gün eskici dükkânında olan ya da olmayan şeyler gibi. Kente girerken gördüğünüz levhada da yazılı olduğu gibi: Castle Rock yine de yaşamak ve büyümek için güzel bir yer. Güneş gölü ışıldatırken ağaçların yaprak-

larını yaldızlıyor. Hava açık olduğu zaman Castle View Tepesi'nden ta Vermont'un içerlerini bile görebiliyorsunuz. Tatilciler pazar gazetelerini okuyarak tartışıyorlar. Cuma ya da cumartesi geceleri (bazen ikisi birden) Çakırkeyif Kaplan'ın otoparkında kavga çıkıyor. Ama tatilciler evlerine dönüyorlar ve kavgalar sona eriyor. Rock her zaman o "iyi yer"lerden biri oldu. Bazen biri öfkelendiğinde ne diyoruz biliyor musunuz? "Yakında unutur..."

Örneğin Henry Beaufort, Hugh Priest'in sarhoş olduğu zaman Rock-Ola'yı teklemesine sinirleniyor... Ama yakında unutacak. Wilma Jerzyck'le Nettie Cobb dargınlar... Tabii Nettie (herhalde) sonunda olayı unutacak. Ne var ki, Wilma için öfkelenmek ve küsmek bir yaşam biçimi. Şerif Pangborn hâlâ zamansız ölen karısıyla en küçük çocuğunun yasını tutuyor. Gerçekten büyük bir felaketti ama zamanla şerifin acısı da hafifleyecek. Polly Chalmers'ın arteriti iyileşmediği gibi gün geçtikçe daha kötüleşiyor. Polly bu derdini unutamaz ama milyonlarca insanın yaptığı gibi hastalığı kabullenmesini öğrenecek.

Arada sırada birbirimize toslasak da çoğu zaman işler yolunda gidiyor ya da şimdiye dek öyleydi. Ama size *gerçek* bir sırrı açıklamam gerekiyor, dostum. Zaten sizin kente tekrar geldiğinizi anlar anlamaz yanıma bu yüzden çağırdım. Bence bir bela... *gerçek* bir bela... yaklaşıyor. Kokusunu alıyorum... ufkun hemen ötesinde. Mevsimsiz çıkan, şimşeklerle dolu bir fırtına gibi. Gelen bu sorunun yanında Baptistler'le Katoliklerin Gazino Gecesi yüzünden tartışmaları, çocukların zavallı Slopey'e kekelediği için takılmaları, John LaPointe'in umutsuz aşkı, Şerif Pangborn'un acısı solda sıfır kalacak.

Ana Cadde'nin karşı tarafındaki binayı görüyor musunuz? Eskiden Emporium Galorium'un bulunduğu arsadan üç kapı yukarıdakini? Şu önünde yeşil tente olanı? Evet, tamam o! Pencerelerine sabun sürülü, çünkü mağaza daha açılmadı. Levhada, "GEREKLİ ŞEYLER" yazılı. Şimdi... bu ne anlama geliyor? Açıkçası ben de bilmiyorum. Ama bana o kötü önsezilerimin kaynağı bu mağazaymış gibi geliyor.

Şu bina yani...

Şimdi tekrar yolun yukarısına doğru bakın. Şu bisikletini iterek götüren çocuğu görüyorsunuz değil mi? Yüzündeki ifadeden tatlı bir

hayale dalmış olduğu anlaşılıyor. Gözünüzü ondan ayırmayın, dostum. Bence sorunu o çocuk başlatacak.

Hayır, size söyledim ya... Bunun ne olduğunu bilmiyorum... Yani kesinlikle bilmiyorum demek istiyorum. Siz yine de o çocuğa dikkat edin ve kentte bir süre kalın, olur mu? Bana kötü bir şeyler varmış gibi geliyor. Bir şey olursa bir tanığın bulunması işe yarayabilir.

Ben o çocuğu tanıyorum. Şu bisikletini iterek götüren çocuğu. Adı Brian bilmem ne onun. Babası Oxford ya da South Paris'te çalışıyor sanırım. Kapı ve duvar kaplamaları takıyor.

Beni dinleyin ve o çocuktan gözünüzü ayırmayın. *Her şeye* dikkat edin. Buraya daha önce geldiniz! Ama artık her şey değişmek üzere.

Bunu biliyorum.

Hissediyorum.

Fırtına yaklaşıyor!

BİRİNCİ BÖLÜM

AÇILIŞ EĞLENCELERİ

1

Küçük bir kentte yeni bir mağazanın açılışı önemli bir olay sayılır.

Ama Brian Rusk buna başkaları kadar önem vermiyordu. Annesi kadar örneğin. Çocuk, annesinin geçtiğimiz ay telefonda yakın arkadaşı Myra Evans'la bundan uzun uzun söz ettiğini duymuştu. (Annesi Brian'a böyle şeyleri dedikodu diye tanımlamamasını söylemişti. "Dedikodu kötü bir alışkanlıktır ve ben böyle şeyler yapmam.") Eskiden Batı Maine Emlak ve Sigorta Şirketi'nin bulunduğu binada çalışacak ilk işçiler okul yeniden açıldığı zaman gelmişler ve o günden beri de durmadan çalışıyorlardı. Aslında kimse adamların içeride ne yaptıklarını pek bilmiyordu. Çünkü işçiler önce büyük bir vitrin hazırlamışlar, hemen sonra da vitrin camını iyice sabunlayıp buzlu gibi görünmesini sağlamışlardı.

İki hafta önce kapıda bir levha belirmişti. Üzerinde birkaç satır vardı:

YAKINDA AÇILIYOR!
GEREKLİ ŞEYLER
YENİ TİP BİR MAĞAZA
Gözlerinize inanamayacaksınız.

Brian'ın annesi Myra'ya, "Yine bir antikacı," dedi. Cora Rusk kanepeye uzanmış bir eliyle telefonu tutarken diğeriyle vişne likörlü çikolata yiyordu. O arada televizyonda *Santa Barbara*'yı da seyredi-

yordu. "Taklit eski Amerikan eşyaları ve paslı manyetolu telefonlarla dolu bir antikacı dükkânı."

Bu konuşma vitrin camı takılıp hemen sabunlandıktan sonra oluyordu. Annesi öyle kesin bir tavırla konuşuyordu ki, Brian artık bu konunun kapandığına inandı. Ama annesi hiçbir konuyu hemencecik kapatmazdı. Tahminleri ve varsayımları *Santa Barbara* ve *Hastane Günlüğü*'ndeki tiplerin sorunları kadar sonsuzdu.

Bir hafta önce kapıdaki levhanın ilk cümlesi değiştirildi.

9 EKİM'DE BÜYÜK AÇILIŞ ARKADAŞLARINIZI GETİRİN!

Yeni mağaza Brian'ı annesi kadar ilgilendirmiyordu. (Öğretmenlerinden bazıları kadar da. Çocuk, Castle Rock Ortaokulu'nun öğretmenler odasında dükkândan söz edildiğini duymuştu.) Ancak Brian on bir yaşındaydı ve on bir yaşında sağlıklı bir çocuk yeni olan her şeyle ilgilenirdi. Ayrıca dükkânın adı da ilgisini çekiyordu: "Gerekli Şeyler". Bu ne anlama geliyordu?

Çocuk salı günü okuldan eve dönerken levhadaki değiştirilen ilk cümleyi okudu. Salıları okuldan daha geç çıkardı. Brian yarık dudakla doğmuştu. Yedi yaşındayken ameliyatla düzeltilmişti, ama yine de konuşma terapisine gidiyordu. Kendine bundan nefret edip etmediğini soranlara ısrarla öyle bir şey olmadığını söylüyordu. Terapiyi uygulayan Miss Ratcliffe'e delicesine, umutsuzca âşıktı. Bütün hafta özel ders saatinin gelmesini bekliyor, salıları ona diğer dersler bin yıl sürüyormuş gibi geliyordu. Günün son iki saatiniyse tatlı bir heyecan içinde geçiriyordu. Sanki midesinde kelebekler uçuşuyormuş gibi...

Sınıfta Brian'dan başka dört çocuk daha vardı. Ama hiçbiri aynı mahalleden değildi. Brian akşam olurken ağır ağır eve dönmekten hoşlanıyordu. Genellikle bisikletine bineceği yerde onu iterek götürüyor ve ekim güneşi düşen sarı ve altın yaprakları pırıldatırken Miss Ratcliffe'i hayal ediyordu.

Çocuk eve dönerken kent alanının karşısındaki Ana Cadde'de üç blokluk bir bölümün önünden geçiyordu. Büyük açılışı bildiren yazıyı

gördüğü gün burnunu kapıdaki cama yapıştırdı. Batı Maine Emlak ve Sigorta Şirketi'nin biçimsiz yazı masaları ve kirli sarı duvarlarının yerini nelerin aldığını anlamaya çalışıyordu. Gelgelelim bir şey göremedi. Kapıya bir stor takılmış ve aşağıya kadar çekilmişti. Brian camda kendi aksinden başka bir şey göremedi.

Cuma günü Castle Rock'ın haftalık gazetesi *Call*'da yeni mağazayla ilgili bir ilan çıktı. İlan dalgalı bir çerçeve içine alınmış, altta da sırt sırta vermiş melekler uzun borular çalıyorlardı. Üstelik kapıdaki levhadan daha fazla bir açıklama yoktu. Mağazanın adı "Gerekli Şeyler"di. Dükkân 9 Ekim sabahı saat 10.00'da açılacaktı. Tabii, *gözlerinize inanamayacaktınız*. İlanda "Gerekli Şeyler"in sahip ya da sahiplerinin neler satacakları hakkında en ufak bir açıklama yoktu.

Nedense bu Cora Rusk'ı çok sinirlendirdi. O yüzden de pek yapmadığı bir şeye başvurup cumartesi sabahı Myra'yı aradı. "Gözlerime pekâlâ inanacağım!" diye söylendi. "*İki yüz yıllık* oldukları iddia edilen makara başlıklı karyolaları gördüğüm zaman. Başlarını eğip yatak örtüsünün kırmalarının altına bakmak zahmetine katlananlar "Rochester, New York" yazısını görecekler. Evet, ben gözlerine inanacağım!"

Myra'da bir şeyler söyledi. Cora, onu dinlerken kutudan aldığı yerfıstıklarını birer ikişer ağzına atıyordu. Brian'la küçük kardeşi Sean oturma odasında yere oturmuş televizyonda çizgi filmleri seyretmekteydiler. Sean dalıp gitmişti ama Brian filmi seyrederken bir yandan konuşmayı dinliyordu.

Myra özellikle zehirli bir laf söylediğinde Cora her zamankinden daha emin bir tavırla, "Taamammm!" diye bağırdı.

Brian pazartesi günü okuldan sonra iki üç arkadaşıyla bisiklete binerek oradan geçmişti. Dükkânın önüne koyu yeşil tente gerilmiş olduğunu görmüştü. Tentenin önüneyse beyaz harflerle "Gerekli Şeyler" yazılmıştı. Dikiş-Nakış dükkânının sahibi Polly Chalmers ellerini hayranlık uyandıran kalçalarına dayamış, hem şaşkınlık, hem de beğeniyle tenteye bakıyordu.

Tenteler konusunda çok az fikri olan Brian da beğenmişti. Bu Ana Cadde'deki tek gerçek tenteydi ve yeni mağazaya özel bir hava veriyordu. Brian'ın sözlüğünde "incelikli" ya da "deneyimli" gibi ke-

limeler yoktu. Ama Castle Rock'ta bu mağazaya benzer başka bir tek dükkân bile olmadığını hemen anladı. Mağaza tente yüzünden televizyonda görülen dükkânlara benzemişti. Yolun karşısındaki Western Auto bile ancak taşraya yakışır, biçimsiz bir yer halini almış gibiydi.

Brian eve gittiğinde annesi kanepeye uzanmış *Santa Barbara*'yı izleyerek, kremalı pasta yiyip diyet kola içiyordu. Annesi öğleden sonraki televizyon programını seyrederken hep diyet kola içerdi. Brian bunun nedenini pek anlayamıyordu. Sonuçta kolayı pastaların üzerine içerdi. Yine de çocuk bunu annesine sormasının hiç iyi olmayacağını seziyordu. Hatta belki kadın ona bağırmaya başlayacak ve annesi bağırmaya başladığı zaman hemen bir yere gizlenmesi gerekecekti.

Brian kitaplarını mutfaktaki tezgâha atarak buzdolabından süt aldı. "Hey, anne," dedi. "Bil bakalım ne oldu? Yeni mağazanın önüne tente çekmişler."

Kadının sesi oturma odasından geldi. "Pembe ne?"

Brian bir bardağa süt doldurarak kapıya gitti. "*Tente.* Yolun aşağısındaki yeni mağazanın önünde."

Cora Rusk doğrulup oturdu ve uzaktan kumandayla televizyonun sesini kıstı. Ekranda Al'le Corinne sevdikleri Santa Barbara Lokantası'nda Santa Barbara'yla ilgili sorunlarından söz ediyorlardı. Yalnızca dudakları okumasını bilen biri bile sorunların neler olduklarını anlayabilirdi. Kadın, "Ne?" dedi. "Şu 'Gerekli Şeyler' denilen yerden mi söz ediyorsun?"

Çocuk, "Evet," diyerek biraz süt içti.

Cora kremalı küçük bir pastayı ağzına atarken, "Sütü öyle 'höörp,' diye içme! Çok çirkin bir ses çıktığını sana kaç kez söyleyeceğim?" dedi.

Brian, ağzımda yiyecek varken konuşmamamı söylediğin kadar diye düşündü ama sesini çıkarmadı. Çünkü daha küçük yaşta dilini tutmasını öğrenmişti. "Affedersin, anne..."

"Nasıl bir tente?"

"Yeşil."

"Sunta mı alüminyum mu?"

Brian'ın babası South Paris'teki Dick Perry Duvar Kaplaması ve Kapı Şirketi'nin satıcısı olduğundan annesinin ne kastettiğini bili-

yordu. Ama yeni mağazanın önündeki *o* tür bir tente olsaydı çocuk bunu fark edemezdi. Kent sunta ve alüminyum tenteyle doluydu ve Rock'taki evlerin yarısından o tür tenteler uzanıyordu. Çocuk, "İkisi de değil," diye açıkladı. "Kumaş bu, branda bezi sanırım. İleriye doğru uzanıyor. Altı gölgeli ve kavisli de. Şöyle..." Sütü dökmemek için dikkatli davranarak ellerini bir yarım daire oluşturacak şekilde birleştirdi. "Önde mağazanın adı yazılı. Harika bir şey!"

"Vay vay vay! Bir yaşıma daha bastım!"

Cora heyecanlandığı ya da öfkelendiği zaman bu sözü söylerdi. Brian, annesinin kızmış olmasından korkarak dikkatlice bir adım geriledi. "Sence orada ne açılıyor, anne? Bir restoran mı?"

"Bilmiyorum." Kadın kanepenin yanındaki sehpada duran telefona uzandığında Squeebles adlı kediyi, haftalık televizyon program dergisini ve bir litre diyet kolayı kaldırmak zorunda kaldı. "Ama bu sinsice bir şeye benziyor."

"Anne, Gerekli Şeyler ne demek? Bu..."

"Beni rahatsız etme şimdi, Brian. İşim var. Ekmek kutusunda kurabiye olacak. İstersen bir tane ye. Ama yalnızca bir tane. Yoksa akşam yemeği için iştahın kalmaz." Bunları söylerken Myra'nın numarasını çevirmeye başlamıştı bile. İki kadın çok geçmeden büyük bir heyecanla yeşil tenteden söz etmeye başladılar.

Brian kurabiye istemiyordu. Annesini çok sevdiği halde bazen onun pasta, çikolata gibi şeyleri yediğini seyretmek iştahının kapanmasına neden oluyordu. Mutfak masasının başına geçerek matematik kitabını açtı ve verilen problemleri çözmeye başladı. Zeki, çalışkan bir çocuktu. Okulda tamamlamadığı tek ev ödevi de matematik problemleriydi. Brian problemleri çözümlerken bir yandan annesinin konuşmasına kulak kabartıyordu.

"Yakında pis kokulu eski parfüm şişeleri ve birilerinin çoktan ölmüş olan akrabalarının fotoğraflarının satıldığı bir dükkân açılacak," diyordu kadın. "Bu tür dükkânların sık sık açılıp kapanması tam bir rezalet. Bazı insanların amaçları paraları alıp kaçmak." Cora tenteden söz ederken onu duyan biri, kadına hakaret edildiğini sanırdı.

Brian ödevini yaparken, galiba birinin ona her şeyi açıklaması gerektiğine inanıyor, diye düşündü. Evet, sorun bu. Bir kez... annem

çok meraklı. İkincisi öfkeli. Bu ikisi yüzünden neredeyse ölecek. Neyse... Yakında öğrenir nasıl olsa. Belki o zaman o büyük sırrı bana da açıklar. Ya da her şeyi Myra'yla yaptığı bir konuşmayı dinleyerek öğrenirim.

Ama Brian, "Gerekli Şeyler" konusunda pek çok şeyi annesi, Myra ya da diğer Castle Rock'lılardan daha önce öğrenecekti.

Brian, "Gerekli Şeyler"in açılışından önceki gün eve dönerken bisikletine binmedi. Kalbini ısıtan bir hayale dalmıştı yine. Onu sıcak korlar ya da küllü örümceklerin yardımıyla konuşturmaya kalkışsalardı bile tek bir kelime söylemeyecekti. *Brian hayalinde Miss Ratcliffe'e Castle Panayırı'na gitmelerini öneriyor, genç kadın da ona mavi gözlerinde minnet dolu gözyaşlarıyla teşekkür ediyordu. Son zamanlarda üzüntülü olduğunu, aşkını kaybettiğini söylüyordu. Brian tatlı-sert bir tavırla, "Sana onu unutturacağım," diyordu. "Ama bundan sonra beni Bri diye çağırmalısın."*

Miss Ratcliffe, ona doğru eğiliyordu. "Teşekkür ederim, Bri. Bu gece artık bir öğretmen ve öğrenci değil, bir kızla bir erkek gibi davranacağız. Onun için sen de beni Sally diye çağırmalısın." Brian'ın o erkeksi hali genç kadını adeta ipnotize ediyordu. Sally, belki on birinde ama Lester'dan daha erkeksi, diye düşünüyordu. Brian'ın ellerini sıkıca tutarken birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Sally, "Hayır..." diye fısıldıyordu. "Bunu yapmamalısın, Bri, doğru değil..."

Brian, "Pekâlâ doğru, bebeğim," diyor ve Sally'i dudaklarından öpüyordu.

Sally birkaç dakika sonra geriliyor ve sevgiyle...

"Hey, oğlum! Kahretsin! Önüne baksana!"

Daldığı hayallerden uyanan Brian, Hugh Priest'in kamyonetinin önüne çıkmış olduğunu fark etti. Utancından kıpkırmızı kesilerek, "Affedersiniz, Bay Priest," dedi.

Hugh Priest'i kızdırmaya gelmezdi. Bayındırlık işlerinde çalışıyordu ve Castle Rock'ın en aksi adamı olduğu söyleniyordu. Brian dikkatle ona baktı. Priest taşıtından inmeye kalkarsa o da bisikletine atlayarak ışık hızıyla oradan kaçacaktı. Miss Ratcliffe'le Castle Panayırı'na

gitmeyi hayal ettiği için şu bir iki ayı hastanede geçirmek niyetinde değildi.

Ama Hugh Priest bacaklarının arasına bir şişe birayı sıkıştırmıştı. Hank Williams Jr.'ın radyoda söylediği "Yüksek ve Basınçlı" adlı şarkıyı dinlerken çok rahattı... Bir çocuğu pestilini çıkarıncaya kadar dövemeyecek kadar rahat. Birden birasından bir yudum alarak öfkeyle Brian'a baktı. "Gözlerini dört aç! Çünkü bir daha ki sefere kamyoneti durdurmak zahmetine girmeden seni çiğneyeceğim. Üstelik korkuyla bağırtacağım, küçük dostum."

Vites değiştirerek uzaklaşırken. Brian onun arkasından, "Bir yaşıma daha girdim!" diye bağırmak için çılgınca (ve neyse ki pek kısa süren) bir istek duydu. Turuncu kamyonet Linden Sokağı'na sapıncaya kadar bekledi, sonra da yoluna devam etti. Ne yazık ki, Miss Ratcliffe'le ilgili hayali -o gün için- mahvolmuştu. Hugh Priest çocuğa gerçekleri anımsatmıştı. Miss Ratcliffe nişanlısı Lester Pratt'la bozuşmamıştı ve parmağında hâlâ o küçük pırlanta nişan yüzüğü vardı. Arabası tamirden gelinceye dek yine adamın mavi Mustang'ini kullanıyordu.

Brian, Miss Ratcliffe'le Bay Pratt'ı daha bir akşam önce görmüştü. Birkaç kişiyle birlikte "ZAR VE ŞEYTAN" afişlerini Ana Cadde'nin aşağısındaki telefon direklerine asıyorlardı. O arada ilahiler de söylüyorlardı. İşin garibi onlar işlerini bitirir bitirmez Katolikler koşup afişleri indiriyorlardı. Aslında komik bir durumdu bu... Ama Brian daha iriyarı olsaydı, Miss Ratcliffe'in kutsal elleriyle astığı afişleri korumak için elinden geleni yapacaktı.

Brian, genç kadının koyu mavi gözlerini, bir dansöze yakışır uzun bacaklarını düşündü ve yine her zamanki o şaşkınlığı duydu. Sally Ratcliffe adı çok güzel. Ne yazık ki, ocak ayında adını değiştirip Sally Pratt olacak. Bu ad tıpkı şişman bir kadının kısa bir merdivenden düşerken çıkardığı sese benziyor. Brian karşıya geçip Ana Cadde'den ağır ağır inmeye başladı. Eh... Belki fikrini değiştirir, bu olmayacak bir şey değil ki... Hem belki Lester Pratt araba kazası geçirir ya da beyninde tümör olduğu anlaşılır veya benzer bir şey. Hatta belki de adamın uyuşturucu kullandığı ortaya çıkar. Tabii Miss Ratcliffe de hiçbir zaman uyuşturucu bağımlısıyla evlenmez.

Bu tür düşünceler Brian'ın tuhaf biçimde rahatlamasını sağlıyordu. Yine de Hugh Priest düşlerini o önemli ana gelmeden mahvetmişti. Panayırdaki Aşk Tüneli'nde Miss Ratcliffe'i öpmesiyle ilgili sahneye gelmeden. On bir yaşında bir çocuğun bir öğretmeni panayıra götürmesi aslında çılgınca bir düşünceydi. Miss Ratcliffe güzel ama yaşlıydı da. Bir keresinde sınıftaki çocuklara kasımda yirmi dört yaşına basacağını söylemişti. Brian bu yüzden hayalini kafasının derinliklerine gömdü. Bisikletine binerek eve gitmeye hazırlandı. Tam o sırada yeni mağazanın önünden geçiyordu ve gözü kapıdaki levhaya takıldı. Bir değişiklik olduğunu anlayınca bisikletini durdurdu.

Tepedeki, 9 EKİM'DE AÇILIŞ-ARKADAŞLARINIZI GETİRİN! cümlesi kaldırılmış, yerine yalnızca bir kelime yazılmıştı: AÇIK!

Brian bisikletini bacaklarının arasına sıkıştırarak levhaya baktığında kalbi çarpmaya başlamıştı.

Çocuk içinden, içeri girmeyeceksin, değil mi, diye sordu. Yani... mağaza bir gün önce açılmış olsa bile içeri girmeyeceksin. Öyle değil mi?

Kendi sorusunu kendi cevapladı. Neden girmeyeyim?

Şey... Vitrin hâlâ sabunlu. Kapıdaki stor da kapalı. İçeri girersen başına her şey gelebilir. *Her şey!*

Ah, tabii ya! Mağazanın sahibi Norman Bates gibi biri. Annesinin kıyafetlerini giyerek müşterileri bıçaklıyor. Tabii ya, tabii!

Brian'ın çekingen yanı, unut bunu, dedi ama bunun bir işe yaramayacağını o an anlamıştı. Bu da *garipti*. Sonra konuyu annesine nasıl açacağını düşündü. Ona kayıtsızca, ha aklıma gelmişken anne, diyebilirdi. Şu "Gerekli Şeyler" isimli yeni mağaza var ya... orası bir gün önce açıldı. Ben de içeri girip şöyle bir bakındım.

Bu düşünce Brian'ı çok etkiledi. Bisikletini bırakarak tentenin altındaki gölgeye doğru yavaşça ilerledi. Burası en aşağı on, on beş derece daha serindi. "Gerekli Şeyler"in kapısına yaklaştı ve elini eski tip pirinç kapı tokmağına attığı sırada, bir yanlışlık olabilir, dedi kendi kendine. Belki levhayı yarın için kapının yanına koydular. Sonra biri dalgınlıkla onu kapıya astı. Kapalı storun arkasından azıcık bir tıkırtı bile gelmiyordu. İçerisi bomboş gibiydi. Ama Brian oraya kadar

gelmişti ve birden tokmağı kavradı... Elinin altında kolaylıkla dönen kilit şıkırdadı ve "Gerekli Şeyler"in kapısı açıldı.

İçerisi loştu ama karanlık değildi. Brian tavandaki raylara takılı lambaları gördü. (Babasının çalıştığı şirketin yaptığı işlerden biri de buydu.) Yanan projektörlerden bazıları büyük salona konulmuş olan vitrinleri aydınlatıyordu. Vitrinlerde birkaç eşya vardı.

Yere şarap rengi uzun tüylü bir halı serilmiş, duvarlar beyaza boyanmıştı.

Brian, evet, diye düşündü. Bir yanlışlık olmuş. Adam mallarının hepsini getirmemiş bile. Oraya yanlışlıkla "Açık" yazılı levhayı asan her kimse, kapıyı kilitlemeyi de unutmuş. Dışarı çıkıp kapıyı kapatmam daha uygun olur. Bisikletime binerek buradan uzaklaşırım.

Gelgelelim yine de mağazadan ayrılmak istemiyordu. Sonuçta yeni dükkânın içini *görüyordu* işte. Annesi bunu duyduğunda artık akşama kadar onunla konuşacaktı. İşin kötü, çıldırtıcı bir yanı da vardı: Brian gördüklerinin ne olduğundan pek emin değildi. Işıklar camlı dolaplardaki eşyaları aydınlatıyordu. Kimbilir belki bir tür denemeydi bu. Ama çocuk dolaplardaki eşyaların ne olduklarını anlayamıyor ve yalnızca ne olmadıklarını biliyordu. Hiçbiri de makara başlıklı karyola ya da küflü telefon değildi.

Çocuk hâlâ kapının önünde duruyordu. Kararsızca, "Hey... kimse var mı?" diye sordu.

Tokmağı yakalayarak kapıyı arkasından kapatmaya hazırlanırken biri ona cevap verdi. "*Ben* varım."

Uzun boylu -ilk bakışta inanılmayacak, *olmayacak* kadar uzun boylu- biri camlı dolaplardan birinin arkasındaki bir kapıdan çıktı. Kapının önüne koyu renk kadife bir perde asılmıştı. Brian bir an müthiş bir korku duydu. Sonra projektörlerden biri adamın yüzünü aydınlatınca korkusu geçti. Gelen oldukça yaşlıydı ve yüzünde şefkat dolu bir ifade vardı. Brian'a ilgi ve sevinçle baktı.

Çocuk, "Kapınız kilitli değildi..." diye başladı. "O yüzden..."

Uzun boylu adam, "Tabii değildi," dedi. "Mağazayı bugün birkaç saatliğine açmaya karar verdim. Bir tür... prova bu. Siz benim ilk müş-

terimsiniz. Gelin dostum... İçeri rahatlıkla girin ve birlikte getirdiğiniz mutluluğun birazını burada bırakın." Gülümseyerek elini uzattı.

Tebessümü çok etkileyiciydi. Brian "Gerekli Şeyler"in sahibine hemen ısınmıştı. Uzun boylu adamın elini sıkmak için eşiği aşarak dükkâna girmek zorunda kaldığında en ufak bir endişe bile duymadı. Kapı arkasından kendiliğinden kapanırken fark etmedi bile. Adamın gözlerinin koyu mavi olduğunu düşünüyordu. Miss Ratcliffe'in gözlerinin rengi de böyleydi ve sanki öğretmen bu yaşlı adamın kızıydı.

Uzun boylu adam, çocuğun elini hararetle sıktı ama canını acıtmadan. Ama bunda yine de kötü bir şeyler vardı. Garip... bir şey.

Brian, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Yaşlı adam o koyu mavi gözlerini çocuğun yüzüne dikerek, "Ben de öyle." dedi.

Böylelikle Brian Rusk, "Gerekli Şeyler" mağazasının sahibiyle Castle Rock'taki herkesten önce tanışmış oldu.

Uzun boylu adam, "Adım Leland Gaunt," dedi. "Ve sizinki de..."

"Brian. Brian Rusk."

"Çok güzel, Bay Rusk. İlk müşterimiz olduğunuz için hoşunuza giden herhangi bir şeyi size çok özel bir fiyatla satacağız."

Brian mırıldandı. "Şey, teşekkür ederim. Ama böyle bir mağazadan bir şey alabileceğimi pek sanmıyorum. Çünkü cep harçlığımı cuma günü alacağım..." Kararsızca tekrar camlı dolaplara baktı. "Zaten bütün mallarınız henüz gelmemiş sanırım."

Gaunt güldü. Dişleri çarpık çurpuktu ve loş ışıkta sarı gibi duruyordu. Yine de Brian, adamın gülüşünü çok sevimli buldu ve bu gülümseyişe karşılık vermek zorunda kaldı. Gaunt, "Öyle," dedi. "Öyle. Şey... sizin deyişinizle mallarımın çoğu akşama doğru gelecek. Ama sizin için birkaç ilginç şey var sanırım. Çevrenize bir bakın, genç Bay Rusk. Hiç olmazsa fikrinizi öğrenmeliyim... sanırım anneniz var. Öyle değil mi? Tabii ya. Sizin gibi hoş bir delikanlı kimsesiz olamaz. Yanılmıyorum değil mi?"

Brian, evet, der gibi başını salladı. Hâlâ gülümsüyordu. "Tabii. Annem şimdi evde." Aklına bir şey geldi. "Onu buraya getirmemi ister misiniz?" Ama, bu sözleri söyler söylemez pişman oldu, çünkü anne-

sini mağazaya getirmek istemiyordu. Ertesi gün Bay Leland Gaunt bütün kentin malı olacaktı. Tabii Brian'ın annesiyle Myra Evans, Castle Rock'taki diğer kadınlarla birlikte adamın sırtını sıvazlayıp omzunu okşamaya başlayacaklardı. Brian, ayın sonunda Bay Gaunt da bana artık bu kadar garip ve değişik gelmeyecek, diye düşündü. Hatta belki bu haftanın sonunda... Ama şu anda hâlâ öyle. Adam şimdi Brian Rusk'a aitti. Yalnızca Brian Rusk'a. Ve çocuk böyle kalmasını istiyordu.

Brian o yüzden Bay Gaunt elini kaldırarak başını salladığı zaman sevindi. (Adamın parmakları son derece uzun ve inceydi. İşaret ve orta parmakları da aynı boydalardı.) Mağazanın sahibi, "Hayır, hayır," dedi. "İşte benim *istemediğim* de bu. Herhalde anneniz beraberinde bir arkadaşını da getirmek ister. Öyle değil mi?"

Brian, Myra'yı düşünerek, "Evet," diye mırıldandı.

"Hatta belki de iki ya da üç arkadaşını. Hayır, böylesi daha iyi, Brian... Sizi Brian diye çağırabilir miyim?"

Bu soru çocuğu eğlendirdi. "Tabii."

"Teşekür ederim. Sen de beni Bay Gaunt diye çağırırsın. Çünkü ben senden büyüğüm ama senden daha iyi olmam şart değil. Tamam mı? Anlaştık mı?"

"Tabii." Brian, Bay Gaunt'un 'büyük' ve 'daha iyi' sözcükleriyle neyi kastettiğini pek anlamamasına karşın adamın konuşmasını dinlemeye *bayılıyordu.* Gözleriyse harikaydı. Bakışlarını Bay Gaunt'un gözlerinden alamıyordu.

"Evet, böylesi çok daha iyi." Adam uzun parmaklı ellerini hışırdata hışırdata ovuşturdu. İşte bu Brian'ın pek hoşuna gitmedi. Ancak öfkelenen ve karşısındakini sokmaya hazırlanan bir yılan böyle ses çıkarırdı. "Annene buradan söz edersin, hatta ona aldığın şeyi de gösterirsin. Tabii bir şey alacak olursan..."

Brian, Bay Gaunt'a cebinde yalnızca doksan bir sent olduğunu söylemeyi düşündü, sonra da vazgeçti.

"Annen de burayı *kendi* arkadaşlarına anlatır, onlar da *kendi* arkadaşlarına... Anlıyorsun değil mi, Brian? Böylece reklamımızı, yerel gazeteden daha iyi yapmış olursun. Seni göğsüne ve sırtına birer ta-

bela takarak kentin sokaklarında dolaştırsaydım bundan daha başarılı olamazdım."

"Siz bilirsiniz..." Brian ölse de kentin sokaklarında öyle dolaşmazdı. "Mağazayı gezmek eğlenceli olacak." Bir beyefendi olduğu için, görecek fazla bir şey yok ama, neyse, diye eklemedi.

Bay Gaunt, "O halde bakınmaya başla bakalım," diyerek camlı dolapları işaret etti. Brian, adamın arkasında kırmızı kadifeden uzun bir ceket olduğunu fark etti. Okuduğum Sherlock Holmes hikâyelerindeki gibi. Güzel bir ceket bu. Dükkânın sahibi, "İstediğin kadar bak, Brian," dedi gülümseyerek.

Çocuk kapının yakınındaki vitrine doğru gitti. Bay Gaunt'un peşinden geldiğinden emin olduğu için omzunun üzerinden baktı. Oysa yaşlı adam hâlâ kapının yanında duruyor ve neşeyle ona bakıyordu. Sanki Brian'ın kafasının içini okumuş ve onun eşyalara bakarken dükkân sahiplerinin peşinden gelmelerinden ne kadar nefret ettiğini anlamıştı. Çocuk, herhalde dükkân sahiplerinin çoğu bir şeyin kırılmasından korkuyorlar, diye düşündü. Ya da aşırılmasından veya ikisinden birden.

Bay Gaunt, "Hiç acele etme," dedi. "İnsan alışverişi ağır ağır yaparsa zevk alır, Brian. Acele ederse bu bir eziyet olur."

Brian, "Siz buralı değilsiniz sanırım?" dedi. Bay Gaunt'un konuşma tarzı dikkatini çekmişti.

Mağazanın sahibi, "Ben Akron'luyum," dedi.

"İngiltere'de mi bu?"

Leland Gaunt ciddi bir tavırla açıkladı. "Amerika'da, Ohio eyaletinde." Sonra neşeyle güldü ve biçimsiz, kazma dişleri ortaya çıktı.

Nedense bu Brian'a çok komik geldi. Zaten her şey kendini biraz esrarlı ama tehlikesiz bir televizyon programına karışmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Kahkahalarla gülmeye başladı. Bir an Bay Gaunt'un onun terbiyesiz olduğunu sanacağını düşünerek endişelendi. Belki de nedeni annesinin onu her zaman terbiyesizlikle suçlamasıydı. Ama sonra uzun boylu adam ona katıldı ve ikisi birlikte gülmeye başladılar. Brian o zamana dek hiç bu kadar hoş vakit geçirmediğini düşünüyordu.

Bay Gaunt elini salladı. "Haydi, bak. Seninle başka bir gün birbirimize yaşam öykülerimizi anlatırız..."

Brian da baktı. En büyük vitrinde yalnızca beş eşya vardı. Oysa buraya daha yirmi, otuz şey sığabilirdi. Eşyalardan biri bir pipoydu. Bir diğeri Elvis Presley'in bir fotoğrafı. Annesinin her zaman "Kral," diye tanımladığı Elvis üstüne, sırtında bir kaplan resmi olan beyaz bir tulum giymiş, boynuna kırmızı eşarbını takmıştı. Mikrofonu şiş dudaklarına yaklaştırmıştı. Üçüncü eşya bir poloroid fotoğraf makinesiydi. Dördüncü cilalı bir taş parçasıydı ve ortasındaki çukura kristal parçacıklar doldurulmuştu. Bu parçacıklar ışıkta parlıyorlardı. Beşinciyse Brian'ın işaretparmağı boyunda ve eninde bir tahtaydı.

Çocuk ortası kristal taşı işaret etti. "Bu bir 'geode' değil mi?"

"Sen iyi eğitim görmüş bir çocuksun, Brian. Evet, doğru. Eşyaların çoğu için küçük levhalar hazırlattım. Ama malların çoğu gibi onları da henüz sandıklardan çıkarmadım. Yarınki açılışa hazır olabilmek için çok uğraşmam gerekecek." Ne var ki, uzun boylu adam öyle endişeli görünmediği gibi durumdan memnunmuş gibiydi.

Brian tahta parçasını işaret etti. "Bu nedir?" Bir yandan da, küçük bir kent için çok tuhaf eşyalar, diye düşünüyordu. Leland Gaunt'tan hemen hoşlanmıştı. Hem de çok. Ama mallarının geri kalanı da böyleyse Castle Rock'ta hiç iş yapamaz. Pipolar, Elvis'in fotoğrafları ve tahta parçaları gibi şeyler satmak isteyen biri dükkânını New York'ta açmalı... çünkü gördüğüm filmlerde hep böyle olur.

Bay Gaunt, "Ah," dedi. "*İşte o* çok ilginç bir şey. İzin ver de onu sana göstereyim!" Salonda ilerleyerek camlı dolabın arkasına geçti ve cebinden bir deste anahtar çıkardı. Bakmadan anahtar destesinden bir tane seçip vitrini açtı ve tahta parçasını dikkatlice çıkardı. "Elini uzat, Brian."

Çocuk, "Şey," dedi. "Belki bunu yapmamam daha iyi olur..." Turizmin önemli bir endüstri sayıldığı bir eyaletin yerlisiydi o. Pek çok hediyelik eşya satan dükkân görmüştü. O mağazadaki levhaları da. "Eşyaların görünüşleri güzel ve dokunmak da çok zevkli. Ama birini kırarsanız onu satın almış sayılırsınız." Tahta parçasını kırarsa annesinin dehşet dolu tavırlarını hayal edebiliyordu. Artık dostça davran-

mayan Bay Gaunt da ona bu nesne her neyse, fiyatının beş yüz dolar olduğunu söyleyecekti...

Bay Gaunt kaşlarını kaldırdı. "Neden?" Aslında adamın bir tek kaşı var gibiydi. Çünkü bu kalın kaşların arasında açıklık yoktu ve bir çizgi halinde uzanıyordu.

"Şey... Ben biraz sakarımdır."

Bay Gaunt, "Saçma," diye karşılık verdi. "Ben bir çocuğun sakar olup olmadığını daha bir bakışta anlarım ve sen *onlardan* değilsin." Tahta parçasını Brian'ın avucuna bırakırken çocuk hayretle baktı. Elini açmış olduğunu, adam tahtayı avucuna bırakıncaya kadar fark bile etmemişti.

Nesneye dokunduğunda tahtaya benzemiyordu. Bu daha çok... Brian kararsızca, "Taşa benziyor," dedi. Sonra başını kaldırarak Bay Gaunt'a baktı.

Adam başını salladı. "O *hem* taş, *hem* de tahta," dedi. "Taşlaşmış bir şey."

Brian şaşırdı. "Taşlaşmış mı?" Tahta parçasına daha dikkatle baktı. Sonra bir parmağını yanına sürdüğünde hem düzgün, hem de pütürlüydü. Nedense Brian'da hoş bir duygu uyandırmamıştı. "Eski olmalı."

Bay Gaunt ciddi ciddi, "İki bin yıllık," diye açıkladı.

Brian bağırdı. "Vay vay vay!" İrkildi ve az kalsın tahta parçasını düşürüyordu. Bunu engellemek için tahtayı parmaklarıyla sıkıca kavradı... Ve birdenbire kendini bir tuhaf hissetti. Nesi vardı? Başı mı dönüyordu? Hayır, başı dönmüyordu ama.. sanki vücudunun bir parçası koparılıp uzaklara sürüklenmişti.

Çocuk, Bay Gaunt'un ona neşe ve ilgiyle baktığını görüyordu. Sonra adamın gözleri sanki irileşti ve fincan tabakları kadar oldu. Ancak Brian bu garip durum yüzünden korkuya kapılmadığı gibi, hatta heyecan duydu. Duyguları parmağını tahta parçasına sürdüğü zaman hissettiklerinden daha hoştu.

Bay Gaunt, "Gözlerini kapat," diye önerdi. "Gözlerini kapat, Brian ve bana neler hissettiğini anlat."

Çocuk gözlerini kapatarak bir an hiç kımıldamadan öylece durdu. Sağ elini uzatarak yumruğunu sıkmıştı ve tahta parçası avucunda

duruyordu. Bay Gaunt'un üstdudağının zevk ya da beklentiyle bir köpeğinki gibi yukarıya kalktığını ve iri, çarpık dişlerinin ortaya çıktığını görmedi tabii. Hafif bir hareket sezdi... Helezonumsu bir hareket. Bir ses duydu. Hafif, hızlı. Gümgüm... gümgüm... gümgüm... Çocuk bu sesi biliyordu. Bu...

Brian gözlerini açmadan sevinçle, "Bir tekne!" diye bağırdı. "Bana sanki bir gemideymişim gibi geliyor."

Bay Gaunt, "Sahi mi?" diye sorduğunda sesi sanki inanılmayacak kadar uzaklardan geliyordu.

Brian'ın duyguları yoğunlaştı. Şimdi dalgaların üzerinde ilerliyordu sanki. Uzaktan kuş cıvıltıları geliyor, çevresinde pek çok hayvan dolaşıyordu. İnekler böğürüyor, horozlar ötüyor, büyük bir kedi miyavlıyormuş gibi ses çıkarıyordu. Hayvan öfkeli değildi, sanki içi sıkılıyordu. Brian o bir tek saniyede ayaklarının altındaki tahtayı hissetti. (Elindeki parçanın ondan koptuğundan emindi.) Ayaklarında lastik altlı ayakkabılar değil, bir tür sandal olduğunu fark etti... sonra her şey kayboldu ve çocuk gözlerini açtı. Hem sarsılmış, hem heyecanlanmıştı. Tahta parçasını öyle sıkı tutuyordu ki, kendini zorlayarak parmaklarını açarken eklemleri çatırdadı.

Brian usulca, "Vay canına..." diye fısıldadı.

Bay Gaunt neşeyle, "Hoş değil mi?" diyerek tahta parçasını Brian'ın elinden alıverdi. Onu yerine koyarak, abartılı tavırlarla dolabın kapağını kilitledi.

Brian derin bir soluk verdi. "Evet, çok hoş." Eğilip tahta parçasına bakarken avucu hâlâ karıncalanıyordu. Kendini hâlâ dalgaları aşan bir geminin güvertesindeymiş gibi hissediyordu. Üzüntüyle bunun da güzel rüyalar gibi sona ereceğini anladı.

Bay Gaunt, "Nuh'un Gemisi olayını biliyor musun?" diye sordu.

Çocuk kaşlarını çattı. Bunun İncil'deki bir hikâye olduğundan hemen hemen emindi. Ama pazar vaazları ve perşembe geceleri katıldığı İncil derslerinde uyuklardı hep. "Seksen günde dünyayı dolaşan gemi gibi bir şey miydi?"

Mağazanın sahibi güldü. "Evet, öyle bir şey, Brian. Buna çok benzeyen bir olay. Neyse... O tahtanın Nuh'un Gemisi'nin bir parçası olduğu söyleniyor. Tabii onun gerçekten Nuh'un Gemisi'nden olduğunu

iddia edemem. Çünkü o zaman herkes rezil bir şarlatan olduğumu düşünür. Bugün dünyada belki dört bin kişi tahta parçalarını satmaya çalışıyor ve onların Nuh'un Gemisi'nden koparılmış olduğunu söylüyorlar. Ancak ben bu tahta parçasının iki bin yıllık, hatta daha da eski olduğunu *söyleyebilirim.* Çünkü onun yaşı karbon yöntemiyle saptandı. Tahtanın Kutsal Topraklar'dan geldiğini de *açıklayabilirim.* Ne var ki, parça Ağrı Dağı'nda değil de, Boram'da bulunmuş."

Brian bu sözlerin çoğunu anlamamıştı. Ama en önemli noktayı kavramıştı. "İki bin yıl..." diye soludu. "Vay vay! Bundan gerçekten emin misiniz?"

Bay Gaunt, "Evet," dedi. "Gerçekten eminim. Elimde MIT'nin verdiği belge var. Tahtanın yaşını orada karbon yöntemiyle saptadılar. Tabii belgeyi de tahta parçasıyla birlikte vereceğim. Biliyor musun, ben o tahtanın gerçekten Nuh'un Gemisi'ne ait olduğuna inanıyorum." Bir an düşünceli bir tavırla tahta parçasına baktı. Sonra da ışıltılı koyu mavi gözlerini Brian'ın elâ gözlerine dikti. Çocuk bu bakışların etkisinde kaldı yine. Yaşlı adam alçak sesle konuştu. "Sonuçta Boram'la Ağrı Dağı arasında karga uçuşuyla otuz kilometre bile yok. Dünya tarihiyle ilgili pek çok hata yapıldığı gibi, bu geminin son yeri konusunda da önemli hatalar yapıldı. Özellikle olaylar kuşaktan kuşağa aktarıldıkları ve ancak sonradan kâğıda döküldükleri için. Haklı değil miyim?"

Brian, "Evet," dedi. "Bu sözleriniz mantıklı."

"Ayrıca tahtayı eline aldığın zaman garip bir duyguya kapılıyorsun. Öyle değil mi?"

"Sanırım."

Bay Gaunt gülümseyerek çocuğun saçlarını karıştırdı. Böylece o etkileyici an da sona erdi. "Senden hoşlandım, Brian. Keşke bütün müşterilerim senin kadar meraklı ve heyecanlı olsalardı. Hatta bütün dünyadaki müşteriler. O zaman benim gibi mütevazı tüccarlar için yaşam daha kolaylaşırdı."

Brian, "Onu... onu kaça satıyorsunuz?" diye sordu. Tahta parçasını işaret ederken parmağı hafifçe titriyordu. Olayın kendisini ne kadar çok etkilediğini ancak yeni yeni kavramaya başlıyordu. Bu tıpkı helezonlu deniz kabuğunu kulağına götürdüğün zaman okyanusun

sesini duymana benziyordu. Keşke Bay Gaunt tahtayı tekrar elimde tutmama izin verse, diye düşündü. Biraz daha uzun bir süre... Ama bunu nasıl isteyeceğini bilmiyordu. Zaten mağaza sahibi de ona öyle bir teklifte bulunmadı.

Bay Gaunt parmaklarının uçlarını çenesinin altında birbirlerine dayayarak kurnaz bir tavırla Brian'a baktı. "Öyle bir şeyin... sattığım o *güzel* eşyaların ve gerçekten *ilginç* malların fiyatları alıcıya bağlıdır. Yani alıcının verebileceği paraya. *Sen* ne kadar verebilirsin, Brian?"

Çocuk cebindeki doksan bir senti düşündü. "Bilmiyorum..." Yutkundu. "*Çok* para verirdim."

Bay Gaunt başını arkaya atarak neşeyle gülmeye başladı. Brian o zaman adam konusunda bir hata yapmış olduğunu fark etti. İçeri ilk girdiği zaman Bay Gaunt'un saçlarının kır olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi yalnızca şakaklarının ağarmış olduğunu görüyordu. Brian, herhalde projektörlerden birinin ışığında duruyordu... diye düşündü.

"Eh, bütün bunlar çok ilginçti, Brian. Ne yazık ki, yarın sabah ona kadar yapmam gereken pek çok iş var gerçekten. Onun için..."

Brian şaşaladı, sonra kibar davranması gerektiğini anımsadı. "Tabii. Benim de gitmem gerekiyor. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm..."

"Hayır, hayır! Beni yanlış anladın!" Bay Gaunt uzun parmaklı elini koluna koyunca Brian hemen kolunu çekti. Onun bu davranışını terbiyesizlik saymayacağını umuyordu. Hoş saysa da başka türlü davranamayacaktı. Bay Gaunt'un eli sert, kuru ve nedense... kötüydü. Hatta, Nuh'un Gemisi mi neyse, onun parçası olduğu söylenilen taşlaşmış tahta gibiydi. Neyse ki, Bay Gaunt, Brian'ın içgüdüleri yüzünden kendinden uzaklaştığını fark edemeyecek kadar heyecanlıydı. Sanki çocuk değil de kendi nezaket kurallarına uymayan bir şey yapmış gibi davrandı. "Ben yalnızca artık işimizle ilgilenmemizin zamanının geldiğini söylemek istedim. Sandıklardan çıkarmaya çalıştığım diğer birkaç eşyaya bakman uygun olmaz aslında. Ne de olsa onların en ilgincini zaten gördün. Ancak ben elimde envanter olmasa bile kendi mallarımın listesini iyi bilirim. Belki bende hoşuna gidecek başka şeyler de vardır, Brian. E... ne istersin?"

Çocuk, "Ah..." diye mırıldandı. İstediği binlerce şeyin olması sorunun bir parçasıydı. Ona açıkça ne istediği sorulduğunda binlerce şeyden hangisini seçeceğini söylemesi imkânsızdı.

"Bu konularda fazla derin düşünmek doğru değildir." Bay Gaunt dalgın dalgın konuşmasına rağmen bakışları hiç de dalgın değildi. Dikkatle çocuğu inceliyordu. "'Brian Rusk, bu dünyada her şeyden çok ne istersin?' diye sorduğum zaman ne cevap verirsin? Çabuk!"

Brian hemen, "Sandy Koufax," diye cevap verdi. Biraz önce Nuh'un Gemisi'nin parçasını almak için elini açtığını fark etmemişti. Şimdi de Bay Gaunt'un sorusuna böyle bir cevap vereceğinin farkında değildi ama sözler ağzından çıkıvermişti işte. Brian ne söylediğini duyar duymaz gerçek isteğinin bu olduğunu da anladı.

Bay Gaunt düşünceli bir tavırla, "Sandy Koufax..." dedi. "Ne ilginç!"

Brian, "Sandy Koufax'ın kendisi değil tabii," diye açıkladı. "Ben onun beyzbol kartını istiyorum."

Bay Gaunt, "Topps mu, yoksa Fleers mi?" diye sordu.

Brian bu saatlerin daha iyi geçebileceğine inanmamıştı ama şimdi yanıldığını anlıyordu. Bay Gaunt tahta parçaları ve "goede"ler kadar beyzbol kartlarını da biliyordu. Çocuk, "Topps," dedi.

"Herhalde onun acemilik günlerindeki kartını istiyorsun." Bay Gaunt'un sesi üzgündü. "Sana bu bakımdan yardım edebileceğimi sanmıyorum ancak..."

Brian, "Hayır," dedi. "Ben 1954 değil, 1956 kartını istiyorum. Babam, bana 1956 yılına ait kartlardan oluşan bir koleksiyon başlattı. Çok eğlenceli bir şey. İçlerinden yalnızca birkaçı gerçekten pahalı. Al Kaline, Mel Parnell, Roy Campanella'nınkiler. Koleksiyonumda elliden fazla kart var artık. Al Kaline'inkini de aldım. Otuz sekiz dolardı ve bunun için çok çim biçtim."

Bay Gaunt gülümsedi. "Bundan eminim."

"Şey... Dediğim gibi 1956 kartları pek pahalı değil. Beş dolar, yedi dolar, bazen de on. Ama iyi durumda bir Sandy Koufax için doksan, hatta bazen yüz dolar istiyorlar. Tabii Sandy *o* dönemde pek tanınmıyordu ancak sonradan ne müthiş bir oyuncu olduğu anlaşıldı. O günlerde Dodgers takımı hâlâ Brooklyn'deydi ve herkes onlardan, 'Serseriler,' diye söz ediyordu. Daha doğrusu babam öyle söyledi."

Bay Gaunt, "Baban yüzde iki yüz haklı," dedi. "Yanılmıyorsam bende seni çok mutlu edecek bir şey var, Brian. Sen burada bekle."

Perde gerilmiş kapıdan çıktı. Brian umut ve beklenti içinde ağırlığını kâh bir ayağına, kâh diğerine veriyordu. Bir yandan da kendi kendine, aptal olma, diyordu. Belki Bay Gaunt'ta Sandy Koufax'ın kartı var. Bu bin dokuz yüz ellilerden bir Topps olabilir. Ama herhalde 1955 ya da 1957'den kalmadır. Ancak 1956'nın kartıysa cebimde bir dolar bile yok. Bay Gaunt'un istediğim gibi bir kart bulması ne işime yarayacak?

Eh, hiç olmazsa bakabilirim. Öyle değil mi? Bir şeye bakmak parayla değil ya! Annesi de bu sözleri sık sık tekrarlardı.

Perdenin arkasındaki odadan birtakım gürültüler geliyordu. Sanki kutular itilip çekiliyor gibiydi. Bay Gaunt bir ara, "Bir dakika daha, Brian," diye seslendi. Soluk soluğa kalmış gibiydi. "Şurada bir yerde bir ayakkabı kutusu olacaktı..."

Brian da seslenerek cevap verdi. "Benim için o kadar zahmete girmeyin, Bay Gaunt!" Aslında adamın gereken zahmete girmesini diliyordu.

Bay Gaunt şüpheyle, "Belki o kutu henüz yolda olan eşyaların arasında," dedi.

Bu söz neredeyse Brian'ın yüreğine iniyordu.

Sonra adam, "Ama emindim..." diye mırıldandı. "Bir dakika! Hah işte! Burnumun dibindeymiş!"

Bay Gaunt perdeli kapıdan geçerek içeri girdi. Saçı biraz karışmış, ceketinin yakasına hafifçe toz sürülmüştü. Elindeki ayakkabı kutusunu tezgâhın üzerine koyarak kapağını açtı. Brian onun sol tarafında duruyor ve kutuya bakıyordu. İçi beyzbol kartlarıyla doluydu.

Adam, "İçinde liste olduğunu sanıyordum ama yanılmışım," dedi. "Fakat sana söylediğim gibi bende neler olduğunu iyi bilirim..." Kartları hızla karıştırmaya başladı.

Brian'ın şaşkınlıktan dili tutulmuştu sanki. Bu kutuda bir hazine vardı. Yüreği ağzına gelmişti çocuğun. Olduğu yerde küçük bir kuş gibi çırpınıyordu sanki. "Şu... şu... dünyanın en ender bulunan kartı!"

Bay Gaunt dalgın dalgın, "Evet, evet..." diye mırıldandı. Uzun parmaklarıyla hâlâ kartları karıştırıyordu. "Dur bakayım... Şurada bir yerde. Bir yerde... Ah!"

Şapkadan tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi kutunun ortasından aldığı bir kartı zaferle Brian'ın eline tutuşturdu.

Sandy Koufax'tı bu. 1956'dan kalma bir Topps kartı. Üstelik imzalıydı!

Brian boğuk bir fısıltıyla okudu. "Sevgili arkadaşım Brian'a, en iyi dileklerimle..."

Ondan sonra çocuğun dili tutuldu sanki. Bay Gaunt'a bakarken dudaklarını oynatıyor ama sesi çıkmıyordu.

Adam, "Kartı buraya özellikle koymadım, Brian," dedi gülerek. "Bu yalnızca bir rastlantı... hoş bir rastlantı. Öyle değil mi?"

Çocuk hâlâ konuşacak durumda olmamasına karşın hemen başını salladı. İçinde o değerli kartın bulunduğu plastik zarf eline ağır geliyormuş gibiydi.

Bay Gaunt, "Kartı çıkarsana," diye önerdi.

Brian sonunda konuşmayı başardı. Gelgelelim sesi çok yaşlı bir hastanınki gibiydi. "Buna cesaret edemiyorum."

Bay Gaunt, "Ama ben ediyorum," diyerek zarfı çocuktan aldı. Dikkatle manikürlü parmağını içine sokarak kartı dışarı kaydırdı. Sonra da Brian'a verdi.

Çocuk kartın üstündeki küçücük çukurları gördü. Sandy'nin imzasını atmak için kullandığı dolmakalemin izleriydiler bunlar. Beyzbol oyuncusunun bu imzası kartlara basılanlardan farksızdı. Onlarda "Stanford Koufax," yazılıydı. Oysa ünlü oyuncu bu kartı, "Sandy Koufax," diye imzalamıştı. Tabii bu kart diğerlerinden bin misli daha değerliydi. Çünkü "gerçek"ti. Sandy Koufax o kartı elinde tutmuş ve üzerine işaretini koymuştu. Elinin izini ve sihirli adını.

Kartın üzerinde bir ad daha vardı. Brian'ın kendi adı. Benimle aynı adı taşıyan bir çocuk, Ebbets Filed'de oyundan önce Sandy Koufax'ın yanına gitmiş. Genç ve güçlü, gerçek Sandy Koufax, onun uzattığı kartı almış ve imzalamış. Karta *benim adımı da* yazmış...

Birdenbire yine aynı duyguya kapıldı çocuk. Biraz önce taşlaşmış tahta parçasını tuttuğu zamanki duyguya. Ne var ki bu kez çok daha güçlüydü.

Yeni kırpılmış, tatlı kokulu çimler.

Topa sopayla vurulurken çıkan ses.

Bağırışmalar, gülüşmeler.

"Merhaba Bay Koufax, bu kartı benim için imzalar mısınız?"

Dar bir yüz, kahverengi gözler, kestanemsi saçlar. "Tabii, ufaklık," Beyzbolcu kartı alıyor. "Adın nedir?"

"Brian, efendim. Brian Seguin."

Sandy dolmakalemi çızırdatarak imzasını atıyor. "Sen de büyüdüğün zaman beyzbolcu mu olmak istiyorsun, Brian?"

"Evet, efendim."

"Öyleyse çok çalışmalısın." Ve Sandy kartı geri veriyor.

"Peki, efendim!"

Beyzbolcu uzaklaşıyor, taze biçilmiş çimlerin üzerinden yedek oyuncuların bekledikleri sıraya doğru koşuyor. Gölgesi de yanından kayıyor ve...

"Brian? *Brian?*" Biri uzun parmaklarını çocuğun burnunun altında şaklatıyordu. Bay Gaunt'un parmaklarıydı bunlar. Brian daldığı hayallerden sersemlemiş bir şekilde uyanırken adam onu alayla süzüyordu.

"Kendine geldin mi, Brian?"

Çocuk kızararak, "Affedersiniz..." dedi. Kartı geri vermesi gerektiğini biliyordu. Kartı geri vermeli ve oradan çıkıp gitmeliydi. Nedense onu elinden bırakamıyordu. Mağazanın sahibi gözlerinin içine, hatta sanki kafasının içine bakıyordu. Çocuk yine bakışlarını adamdan kaçıramıyordu.

Bay Gaunt usulca, "Eh.." diye mırıldandı. "Farz edelim ki alıcı sensin. Bu karta kaç para verirsin?"

Brian çaresizliğin kalbini bir kaya gibi ezdiğini hissetti. "Yanımda sadece..."

Yaşlı adam sol elini kaldırarak sertçe, "Hişş!" dedi. "Dilini ısır! Bir alıcı satıcıya asla yanında kaç para olduğunu söylememelidir! Cüzdanını satıcıya ver, hatta ceplerini boşalt, olsun bitsin! Yalan söyleyemiyorsan o zaman konuşmazsın. Adil bir alışverişin ilk kuralı budur, oğlum Brian." Gözleri ne kadar iri ve koyu renkti. Brian o koyu mavi gözlerde yüzüyormuş gibi hissetti. Gaunt konuşmasını sürdürerek, "Bu kartın iki fiyatı var. Yarım... ve yarım... Yarısı peşin para, diğeriyse bir şey yapman... Anlıyor musun?" dedi.

"Evet." Brian'ın sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. Castle Rock'tan, Gerekli Şeyler'den çok uzakta bir yerden. Hatta kendisinden de çok uzak bir yerden. O uzaktaki yerde gerçek olan yalnızca Bay Gaunt'un iri, koyu mavi gözleriydi.

Adam, "Sandy Koufax'ın 1956'da imzaladığı kartın fiyatı, peşin para olarak seksen beş sent," dedi. "Bu uygun bir fiyat mı?"

Çocuk, "Evet," diye cevap verirken sesi daha da hafiflemiş ve uzaklaşmıştı. Kendisinin de gitgide ufaldığını sanıyordu... Sonunda hiçbir şeyi doğru dürüst anımsayamayacağı o noktaya erişecekti.

Bay Gaunt okşar gibi, "İyi," dedi. "Alışverişimiz şimdiye dek iyi gitti. Yapacağın işe gelince... Wilma Jerzyck adlı bir kadını tanıyor musun, Brian?"

Çocuk çevresini saran karanlığın arasından, "Tabii," diye açıkladı. "Wilma... bizim blokun diğer tarafında oturuyor."

Bay Gaunt başını salladı. "Evet, öyle sanırım. Şimdi beni dikkatle dinle, Brian." Herhalde adam konuşmasını sürdürdü ama çocuk sonradan onun neler söylediğini hatırlayamadı.

Brian kendine geldiğinde Bay Gaunt onu nezaketle Ana Cadde'ye çıkarıyor ve tanıştığı için çok memnun olduğunu anlatıyordu. "Annene ve bütün arkadaşlarına sana çok iyi davrandığımı söylemelisin. Alışverişin ne kadar adil olduğunu da..."

Brian, "Olur," dedi. İyice şaşırmasına karşın kendini çok iyi hissediyordu. Sanki canlandırıcı bir öğle uykusundan yeni uyanmış gibi.

Bay Gaunt kapıyı kapatmadan önce, "Yine gel," diyerek gülümsedi. Brian kapıya baktı. Şimdi asılı olan levhada, "KAPALI" yazılıydı.

Çocuğa, Gerekli Şeyler'de saatlerce kalmış gibi geliyordu. Oysa bankanın önündeki saat daha dördü on geçtiğini gösteriyordu. Demek mağazada yirmi dakika bile kalmamıştı... Bisikletine binmeye hazırlandı. Sonra gidonu karnına dayayarak elini pantolonunun ceplerine soktu ve birinden altı tane parlak bakır peni çıkardı.

Diğerinden ise Sandy Koufax'ın imzalı kartını.

Demek mağazanın sahibiyle bir alışveriş yapmışlardı ama Brian bunun ne olduğunu anımsayamıyordu. Yalnızca Wilma Jerzyck'in adının geçtiği aklında kalmıştı.

"Sevgili arkadaşım Brian'a, en iyi dileklerimle, Sandy Koufax."

Nasıl bir anlaşma yaptıklarını bilmiyorsa da bu kart her şeye değerdi.

Brian kartı zarar görmemesi için çantasına koyarak bisikletine bindi. Pedalları hızla çevirerek evine doğru gitti. Yol boyunca gülümseyip durdu.

2

New England'ın küçük bir kentinde mağaza açılacağı zaman yerli halk tam bir kozmopolit gibi davranır. Belki başka açılardan taşralıdırlar ama bu konuda büyük kentlerdekiler bile onlarla yarışamaz. New York ya da Los Angeles'ta bir mağaza kapılarını ilk açacağı zaman dışarıda müşteri olabilecek kimseler ve meraklılardan bir grup oluşur. Küçük bir New England kentindeyse kapı açılmadan önce dışarıda hiç kimse görülmez. Ancak mağaza açıldığında müşteriler birer ikişer gelirler. Bu görünüşteki ilgisizlik aslında büyük bir merak ve daha da büyük bir gözlemciliği maskeler. (Castle Rock'ta, Gerekli Şeyler açılmadan haftalarca önce telefonda durmadan mağazadan söz edenler sadece Cora Rusk'la Myra Evans değildi.) Ancak ilgi ve beklenti küçük kentli alıcıların tutucu davranışlarını hiçbir zaman etkilemez. Bazı şeyler kesinlikle "Hiçbir zaman yapılamaz." Özellikle Boston'ın kuzeyindeki Yankee yerleşim merkezlerinde. Bu toplumlarda bir şeye fazla ilgi göstermek ayıp sayılır. İnsanın basit bir meraktan daha fazlasını duyduğunu belli etmek de tabii.

Küçük bir kentte yeni bir mağazayı incelemenin bazı kuralları vardır. Bunlardan birincisi: Dükkâna herkesten önce gitmemektir. Mağazayı inceleyen kentliler, ikinci kurala göre son derece nazik davranırlar. Tavırları bu yüzden hemen hemen "buz gibi" diye tanımlanabilir. Üçüncü kural: Yeni mağaza sahibinin tarihçesini sormamak, iyi niyetli olup olmadığını öğrenmeye kalkışmamaktır. (Hiç olmazsa ilk gidişte.) Dördüncüsüyse: Mağazanın sahibine bir "Hoş geldin" armağanı götürmemektir. Özellikle evde yapılmış bir pasta ya da tatlı benzeri bir şey.

Kadınların Mağazayı İncelemeleri Dansı adlı haşmetli gavot iki haftadan iki aya kadar sürebilir. Ne var ki, kentlilerden biri dükkân açarsa bu tür davranışlar görülmez. Açılışa herkes gider. Hava samimi ve neşelidir. Tabii yeni mağaza sahibi dışarıdan bir yerdense o muhteşem dans mutlaka yapılır. Deneme süresi sona erdiğindeyse iki şeyden biri olur. Ya müşterilerin geliş gidişi daha normalleşip memnun kalan müşteriler geç de olsa "hoş geldin" armağanları getirirler. Üstelik mağaza sahibini evlerine çağırırlar. Ya da yeni dükkân iflas eder.

Castle Rock'ta başkalarına değişmez gibi gözüken kurallara uymayan bir kadın vardı. Bu Dikiş-Nakış'ın sahibi Polly Chalmers'tı. Çoğu kimse onun herkes gibi davranmasını beklemiyordu. Castle Rock hanımları (ve beylerin çoğu) Polly Chalmers'ın ilginç bir insan olduğunu düşünüyordu.

Polly, Castle Rock'ta toplum konusunda son sözün kendilerine düştüğünü sananlar için türlü sorunlara neden oluyordu. Bir kez kimse en temel gerçek konusunda karar veremiyordu: Polly, "Buralı" mıydı? Yoksa "Dışarıdan" mıydı? Evet, Castle Rock'ta doğmuş ve büyümüştü. Ama on sekiz yaşındayken yani 1970'de karnında Duke Sheehan'ın bebeğiyle çıkıp gitmişti. Polly, Castle Rock'a kesin olarak dönmeden önce kente bir kere daha gelmişti. 1975'in sonlarında, Polly'nin babası bağırsak kanserinden öleceği sırada. Adamın ölümünden sonra Lorraine Chalmers kalp krizi geçirmiş, Polly de annesine bakmak için kentte kalmıştı. Lorraine, 1976 yılının ilkbaharının başlarında geçirdiği ikinci kalp krizinden kurtulamamıştı. Kadın Homeland Mezarlığına gömüldükten sonra kentli kadınların artık çok esrarlı biri saymaya başladıkları Polly de çıkıp gitmişti.

Herkes, "Bu kez büsbütün gitti," diye kararını vermişti. Kentte kalan son Chalmers yani Evvie hala 1981'de öldüğü zaman Polly cenazeye gelmemiş ve kentliler de verdikleri kararda yanılmamış olduklarını düşünmüşlerdi. Ancak Polly dört yıl önce dönmüş ve giyim mağazası açmıştı. Kimse kesin bir şey bilmiyordu ama herkes genç kadının dükkânı açmak için Evvie halanın bıraktığı parayı kullandığından emindi. O yaşlı deli parasını başka kime bırakacaktı?

İnsanlık Komedyası'nı yakından izleyen fazla meraklı kentliler (yani çoğu) Polly küçük işinde başarılı olur ve orada kalırsa her şeyin

zamanla açıklığa kavuşacağına inanıyorlardı. Ancak her şey insanı sinirlendirecek derecede aynı kaldı ve açıklığa kavuşmadı.

Polly'nin arada geçen yıllarda bir ara San Francisco'da oturduğu biliniyordu. Ama ötesi? Lorraine Chalmers dik başlı kızı konusunda fazla sıkı ağızlıydı. Polly, San Francisco'da ya da başka bir yerde okula mı gitmişti? İşini sanki bu konuda kurs görmüş gibi yönetiyordu. İşlerin girdisini çıktısını bildiği belliydi. Ama kimse bu konuda kesin bir şey söyleyemiyordu. Polly, Castle Rock'a yalnız dönmüştü. Acaba San Francisco'da ya da başka bir yerde evlenmiş miydi? Bunu da kimse bilmiyordu. Bütün bildikleri Polly'nin Sheehan adlı delikanlıyla evlenmediğiydi. Deniz piyadelerine katılan genç şimdi New Hampshire'da bir yerde emlakçılık yapıyordu. Polly bunca yıl sonra neden kente dönmüştü?

Kentliler daha çok bebeğin ne olduğunu merak ediyorlardı. Güzel Polly kürtaj mı olmuştu? Çocuğu bir aileye evlatlık mı vermişti? Yoksa bebeği yanında mı alıkoymuştu? Öyleyse çocuk ölmüş müydü? Yoksa sağ mıydı? Bir yerde okuyor ve annesine de arada sırada mektup mu yazıyordu? Bu soruların cevaplarını kimse bilmiyordu. Özellikle bebekle ilgili sorular kentlileri çıldırtıyordu. Karnında bir bebekle otobüse binerek Castle Rock'tan ayrılan genç kadın artık kırkına merdiven dayamıştı. Dört yıldan beri kentte yaşıyor ve çalışıyordu. Ne var ki, kimse onun Castle Rock'tan ayrılmasına neden olan bebeğin cinsiyetini bile bilmiyordu.

Polly Chalmers son zamanlarda kentlilere oldukça ilginç olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. Castle'ın Şerifi Alan Pangborn'la gezmeye başlamıştı. Üstelik Şerif Pangborn karısıyla küçük oğlunu gömeli daha bir buçuk yıl olmuştu. Bu davranış tam bir skandal değilse de olağandışı bir şeydi.

İşte o yüzden 9 Ekim sabahı saat onu iki geçe Polly Chalmers, Ana Cadde'de kendi dükkânından çıkarak Gerekli Şeyler'in kapısına doğru gittiği zaman kimse şaşırmadı. Hatta eldivenli ellerinde taşıdığı şeye rağmen. Polly'nin taşıdığı ısıya dayanıklı kalıpta yalnızca bir kek olabilirdi.

Yerliler daha sonra bu olaydan söz ederken, "Bu tam Polly'den beklenecek bir şeydi," dediler.

Gerekli Şeyler'in vitrin camındaki sabunlar silinmiş, vitrine on iki kadar eşya konmuştu: saatler, gümüş bir takım, bir tablo, birinin sevdiklerinin fotoğraflarıyla doldurmasını bekleyen üçlü güzel bir çerçeve. Polly eşyalara beğeniyle baktıktan sonra kapıya gitti. Levhada, "AÇIK" yazılıydı. Polly kapıyı açarken yukarıya takılmış küçük bir çıngırak çaldı. Kapıya Brian Rusk'tan sonra takılmıştı.

Mağaza yeni halı ve taze boya kokuyor, güneş ışıkları içeriye doluyordu. Polly içeri girerek çevresine bakınırken kafasında çok berrak bir düşünce belirdi. Mağaza çok başarılı. Daha içeriye bir tek müşteri bile girmedi ama belki ben bir müşteri sayılabilirim. Evet! Mağaza daha şimdiden başarılı! Hayret. Oysa hiç ani kararlar vermez ve çabucak beğeni duymazdı.

Uzun boylu bir adam vitrinlerden birinin üzerine eğilmişti. Çıngırak çalarken başını kaldırarak kadına gülümsedi. "Merhaba."

Polly pratik bir kadındı. Ne istediğini çok iyi bilirdi. Yabancının gözlerine bakar bakmaz aklının karışması onu çok şaşırttı. Sonra karışık kafasında açık seçik bir düşünce belirdi. Ben bu adamı tanıyorum. Onunla daha önce de karşılaştık. Ama nerede? Aslında mağazanın sahibiyle hiç karşılaşmamıştı. Bir dakika sonra bundan kesinlikle emin oldu. Galiba bu "deja vu" denilen şeydi. Zaman zaman herkesin başına gelen bir şey. Sahte bir anı.

Polly bir iki dakika boyunca kendini toparlayamadığı için adama çaresizce gülümseyebildi sadece. Sonra pasta kalıbını daha iyi tutmak için sol elini oynattı ve bileğine müthiş bir sancı saplandı. Arteriti vardı. Neyse ki, can acısı Polly'nin dikkatini tekrar toplamasını sağladı ve fazla bir duraklama olmadan konuşmaya başladı. Ancak adamın her şeyi fark ettiğini anladı. Mağaza sahibinin parlak gözleri elaydı ve bu gözlerden pek bir şey kaçmayacakmış gibi gözüküyordu.

Kadın, "Merhaba," dedi. "Ben Polly Chalmers'ım. Sizden iki kapı ötedeki Dikiş-Nakış dükkânı benim. Komşu olduğumuz için mağazaya müşteriler doluşmadan önce size, 'Hoş geldiniz,' demek istedim."

Adam gülümseyince sanki o anda bütün yüzü aydınlandı. Polly de sol elinin hâlâ korkunç şekilde sancımasına rağmen adama gülümsediğini fark etti. Alan'a âşık olmasaydım, diye düşündü. Sessizce bu adamın ayaklarının dibine yığılır, "Bana yatak odasını gösterin, oraya

sessizce gideceğim efendim," derdim. Polly alaycı bir tavırla gün sona ermeden etrafa çabucak bakmak için mağazaya gelen kadınlardan kaçının evlerine giderlerken adama çılgınca tutulduklarını düşüneceklerini kendi kendisine sordu. Mağaza sahibinin parmağında nikâh yüzüğü yoktu ve bu durum kadınları daha da alevlendirecekti.

Adam öne doğru bir adım attı. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim. Adım Leland Gaunt." Kadına yaklaşırken elini uzattı. Sonra Polly bir adım gerileyince kaşlarını hafifçe çattı.

Kadın, "Üzgünüm," dedi. "Ben el sıkışmam. Lütfen bunu terbiyesizlik olarak görmeyin çünkü bende mafsal iltihabı var." Keki en yakındaki camlı dolabın üzerine koyarak ellerini kaldırdı. Deri eldivenler giymişti. Parmaklarının çarpılmış oldukları belliydi. Sol eli sağdakinden biraz daha kötü durumdaydı.

Kentte bazı kadınlar Polly'nin aslında hastalığı yüzünden kibirlendiğini düşünüyorlardı. "Yoksa neden hemen ellerini göstersin?" diyorlardı. Gerçek bunun tam tersiydi. Polly kendini beğenmiş bir kadın değildi ama görünüşü kendisini yeteri kadar üzüyor, ellerinin çirkinliği onu utandırıyordu. Yeni tanıştığı insanlara hemen ellerini gösteriyor ve her seferinde de kafasında aynı düşünce belirip kayboluyordu. İşte bu da oldu. Artık işimize bakabiliriz.

Polly onlara ellerini gösterdiği zaman bazı kimseler sarsılıyor ya da sıkılıyorlardı. Ama Gaunt böyle bir tepki göstermedi. Güçlü elleriyle kadının kolunu yakalayarak salladı. Yani onunla böylelikle el sıkışmış oldu. Polly ilk karşılaşma için bunu fazla samimi bir davranış sayabilirdi ama öyle olmadı. Hareket dostça, kısa ve insanı eğlendiren bir jestti. Kadın yine de çabuk sona ermesine sevindi, çünkü Gaunt'un elleri kuru, dokunuşu da kötüydü. Polly bunu ince mantosunun altından bile hissetti.

"Bu dertle bir Dikiş-Nakış dükkânını yönetmek zor olmalı, Miss Chalmers. Nasıl başarıyorsunuz?"

Bu pek az kimsenin sorduğu bir soruydu. Alan dışında hiç kimse ona böyle açık açık sormamıştı. "Mümkün olduğu kadar uzun süre dikiş dikmeye devam ettim. Acıya gülümseyerek katlandım, diyebilirim. Şimdi yanımda altı kız yarım gün çalışıyor. Bense daha çok model çiziyorum. Neyse ki iyi günlerim de olmuyor değil." Aslında yalan-

dı ama Polly pek bir zararının olmayacağını düşünüyordu. Çünkü bu yalanı daha çok kendisi için söylemişti.

"Eh, geldiğiniz için çok seviniyorum. Size gerçeği söyleyeyim mi? Mağazanın açılışını düşündükçe ödüm patlıyor."

"Sahi mi? Neden?" Polly insanlar konusunda hiçbir zaman çabuk karar vermezdi. Şimdi daha bir dakika önce karşılaştığı bu adamın yanında kendini rahat hissetmesi onu şaşırtıyor, hatta biraz da endişelendiriyordu.

"Kendi kendime hiç kimse gelmezse ne yapacağımı sorup duruyordum. Ya bütün gün bir tek müşteri bile gelmezse?"

Polly, "Gelecekler," dedi. "Sattığınız malları görmek isteyecekler. Hiç kimse Gerekli Şeyler adlı mağazada ne satıldığını bilmiyor. Tabii daha da önemlisi sizi görmek için sabırsızlanacaklar. Aslında Castle Rock gibi küçük bir yerde..."

Adam onun cümlesini tamamladı. "... kimse fazla hevesli gözükmek istemez. Biliyorum, başka küçük kentlerde de bulundum. Mantığım bana söylediklerinizin gerçek olduğunu fısıldıyor. Ama başka bir ses, 'Gelmeyecekler, Leland,' diye tekrarlayıp duruyor. 'Aaah, hayır, gelmeyecekler. İnsanlar buraya yaklaşmayacak bile. Bekle görürsün.'"

Polly birdenbire Dikiş-Nakış'ı açtığında aynı şeyleri hissettiğini anımsayarak güldü.

Gaunt bir eliyle kek kalıbına dokundu. "Şey... bu nedir?" Kadın o zaman Brian Rusk'ın daha önce gördüğü özelliği fark etti. Adamın işaret ve ortaparmakları aynı boydaydı.

"Pasta o. Kenti düşündüğümün yarısı kadar tanıyorsam, bugün başka kek gelmeyeceğini kesinlikle söyleyebilirim."

Gaunt'un memnun olduğu belliydi. Kadına gülümserken, "Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim, Bayan Chalmers. Çok etkilendim." dedi.

İlk karşılaştığı, hatta bir süreden beri tanıdığı kimselerden bile adıyla hitap etmelerini istemeyen ve buna kalkışan insanlardan rahatsız olan kadın, "Madem komşu olacağız, beni Polly diye çağırmalısınız," diyerek kendi kendini bile şaşırttı.

Polly, Şeytan Yemeği denilen türde bir kek yapmıştı. Gaunt cam kalıbın kapağını açarak içini koklar koklamaz hemen anladı. Kadına biraz daha kalıp onunla birlikte bir dilim kek yemesini teklif ettiğinde Polly kararsızca durakladı.

Adam, "Herhalde dükkânınıza bakan biri vardır," dedi. "Eminim ki en aşağı yarım saat kimse mağazama adım atma cesaretini gösteremeyecek. Böylece protokol yerine getirilmiş olacak. Üstelik benim kent konusunda sormak istediğim binlerce soru var."

Polly bu yüzden adamın önerisini kabul etti. Gaunt perde gerili bir kapıdan çıkarken Polly onun bir merdiveni tırmandığını duydu. Herhalde yukarıyı geçici olarak yatak odası gibi kullanıyor. Şimdi de tabak çatal almaya çıktı, diye geçirdi aklından.

Dükkân sahibinin gelmesini beklerken mağazada dolaşarak mallara baktı. İçeri girdiği kapının yanındaki levhada Gerekli Şeyler'in pazartesi, çarşamba, cuma ve cumartesi günleri sabah ondan akşamüstü beşe kadar açık olduğu yazılıydı. Dükkân baharın sonlarına kadar salı ve perşembeleri kapalı kalacak, müşteriler ancak randevu alarak gelebileceklerdi. Polly, baharın sonlarına kadar... diye düşünerek güldü. Yani o çılgın turistler ve tatilciler avuç avuç dolarlarla tekrar gelinceye kadar...

Kadın, Gerekli Şeyler'de daha çok, biblo ve hediyelik eşya satıldığına karar verdi. Ama eşyaları kolaylıkla sınıflandırmak mümkün değildi. Brian'ın bir gün önce gördüğü şeyler hâlâ oradaydı: geode, poloroid fotoğraf makinesi ve birkaç eşya daha. Bunlara belki kırk yedi, kırk sekiz eşya daha katılmıştı. Beyazımsı duvarlardan birine küçük bir servet değerinde ufak, eski bir Türk halısı asılmıştı. Vitrinlerden birinde de antikaya benzeyen oyuncak askerler duruyordu.

Satılan eşyalar birbirlerine hiç uymuyorlardı. Amerika'da herhangi bir panayırda 4,99 dolara satılan Elvis'in fotoğrafının yanında Karnaval camından yapılmış bir abajur duruyordu. En aşağı sekiz yüz dolar, hatta belki de beş bin dolar ederdi.

Polly çok değerli ya da değersiz eşyaların bir tek ortak yanları olduğunu fark etti. Hiçbirinin üzerinde de fiyat etiketi yoktu.

Gaunt içeri girdiğinde elinde iki küçük tabak, pasta bıçağı ve çatal vardı. Cam kalıbın kapağını açarken, "Yukarıda her şey karmaka-

rışık," dedi. "Burada işler yoluna girdikten sonra bir ev aramaya başlayacağım. Şimdilik mağazanın üstündeki katta oturuyorum. Her şey mukavva kutularda. Tanrım! Mukavva kutulardan nefret ediyorum! Sizce..."

Polly, "Fazla büyük bir dilim istemem," diye karşı çıktı. "Tanrım!"

Gaunt çikolatalı pastadan kestiği kalın dilimi tabaklardan birine koyarak neşeyle, "Pekâlâ," dedi. "Bu benim olsun. Size şöyle bir parça mı keseyim?"

"Daha da ince olsun."

Adam bir dilim keserken, "Bundan daha incesi olamaz. Ah, pek nefis kokuyor. Tekrar teşekkür ederim, Polly." dedi.

"Rica ederim."

Kek gerçekten de güzel kokuyordu. Polly rejim yapmıyordu ama Gaunt'un teklifini kibarlık olsun diye reddetmemişti. Son üç hafta boyunca Castle Rock'lılar pastırma yazının keyfini çıkarmışlardı. Gelgelelim pazartesi günü hava soğumuş ve o zaman Polly'nin elleri sancımaya başlamıştı. Eklemleri daha serin havaya alışır alışmaz acısının biraz azalacağını düşünüyordu. Oysa sabah kalktığından beri elleri çok ağrıyordu. Polly bu kalleş elleriyle ne yapıp yapamayacağını bilememiş, Gaunt'un teklifini de endişelendiği ve sonunda utanmak istemediği için reddetmişti.

Şimdi eldivenini çıkararak sağ elini gerdiğinde sancı dirseğine kadar çıktı. Polly dudaklarını birbirine bastırıp parmaklarını tekrar kastı. Yine acı duydu ama eskisi kadar şiddetli değildi. Biraz rahatlamıştı. Pastayı doğru dürüst yiyebilecekti. Çatalı dikkatle alıp pastanın ilk lokmasını ağzına götürürken Gaunt'un kendisine anlayışla baktığını fark etti. Sıkıntıyla, şimdi bana acıdığını belirtecek, diye düşündü. Büyükbabasının mafsal iltihabının ne kadar kötü olduğunu anlatacak. Ya da karısının arteritinin. Veya başka birinin..

Ama Gaunt öyle bir şey yapmadığı gibi pastayı ısırırken komik bir tavırla gözlerini devirdi. "Dikiş ve modelleri bir yana bırakın. Siz aslında bir lokanta açmalısınız."

Polly, "Ah," dedi. "Pastayı ben yapmadım. Ama bu iltifatınızı Nettie Cobb'a ileteceğim. Benim hizmetçimdir o."

Adam kekten bir lokma daha ısırırken düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Nettie Cobb."

"Evet. Onu tanıyor musunuz?"

"Ah, hiç sanmıyorum." Adam aniden daldığı düşüncelerden uyanmış gibi davranarak, "Castle Rock'ta hiç kimseyi tanımıyorum," dedi. Kurnaz bir tavırla ve gözucuyla kadına baktı. "Onu sizin elinizden alabilme ihtimalim var mı?"

Polly güldü. "Hiç yok."

Gaunt, "Size emlakçıları soracaktım," dedi. "Buradaki en güvenilir emlakçı sizce kim?"

"Ah, hepsi de hırsız onların. Ama Mark Hopewell'e diğerlerinden daha fazla güvenebilirsiniz sanırım."

Adam ağzındaki pasta kırıntılarının ortalığa sıçramaması için elini kaldırdı. Sonra da öksürmeye başladı. Eğer Polly'nin elleri o kadar sancımasaydı dostça bir tavırla sırtına vuracaktı. İlk kez karşılaştıkları halde Gaunt'dan hoşlanmıştı.

Adam, "Affedersiniz..." dedi. Hâlâ gülüyordu. "Hepsi de hırsız, öyle değil mi?"

"Ah, kesinlikle!"

Polly sıradan bir kadın olsaydı ve geçmişini yalnızca kendine saklamasaydı, Leland Gaunt'a bazı sorular soracaktı. "Neden Castle Rock'a geldiniz? Bundan önce neredeydiniz? Kentte uzun süre kalacak mısınız? Aileniz var mı?" Oysa Polly o tip bir kadın olmadığından onun sorularını cevaplamakla yetindi... Hatta bunu memnunlukla yaptı. Çünkü Gaunt, ona kendisi değil, kent hakkında sorular soruyordu.

Polly bir ara tabağına baktı ve bütün dilimi yemiş olduğunu fark etti. Saatine bir göz atarak, "Artık gitmem gerekiyor," dedi. "Rosalie öldüğümü sanacak."

Pastayı ayakta yemişlerdi. Gaunt tabak ve çatalları topladı. "Pasta biter bitmez kalıbı getiririm. Sizce uygun mu?"

"Tabii, uygun."

Adam ciddi ciddi, "Yani akşama doğru..." diye ekledi.

Gaunt, Polly'i kapıya kadar geçirirken kadın, "O kadar acele etmenize gerek yok," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Gaunt, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye cevap verdi. Polly bir an kolunu tutacağını sandı. Saçmaydı ama elinin dokunuşu hiç hoşuna gitmeyecekti. Neyse ki Gaunt öyle yapmadı. "Korkutucu olacağını sandığım bir günü neşeli bir hale soktunuz," dedi.

"Her şey yolunda gidecek." Polly kapıyı açtıktan sonra durakladı. Adam hakkında hiçbir soru sormamıştı. Yalnızca bir şeyi çok merak ediyordu. "Mağazanızda çok ilginç şeyler var..."

"Teşekkür ederim."

"... ama hiçbirinin fiyat etiketi yok. Bunun sebebi nedir?"

Gaunt gülümsedi. "Bunu hafif bir sıradışılık diye yorumlayabiliriz, Polly. Ben her zaman iyi bir alışverişin biraz pazarlık etmeye değeceğini düşünürüm. Herhalde bundan önceki yaşantımda Ortadoğu'lu bir halı tüccarıydım ve belki de Iraklıydım. Ama son günlerde böyle şeyler söylememem gerekiyor."

Polly, adama biraz takıldı. "Yani tutturabildiğinizi alıyorsunuz."

Gaunt ciddi bir tavırla başını salladı. "Öyle de diyebilirsiniz." Kadın yine elâ gözlerinin çok parlak, garip bir biçimde güzel olduğunu düşündü. Gaunt ekledi. "Ben bunu 'İhtiyaç, değeri tanımlar,' diye düşünüyorum."

"Anlıyorum."

"Sahi mi?"

"Şey... Öyle *sanıyorum.* Bu mağazanın adını da açıklamış oluyor."

Gaunt, "Olabilir..." diyerek gülümsedi. "Evet, olabilir."

"Size iyi günler dilerim, Bay Gaunt..."

"Lütfen beni Leland diye çağırın. Ya da sadece Lee diye."

"O halde sizi, 'Leland,' diye çağıracağım. Lütfen artık müşterileri düşünerek endişelenmeyin. Cuma günü akşamı müşterileri dışarı atması için bir güvenlik görevlisi tutmak zorunda bile kalabilirsiniz."

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Bu çok hoş olur."

"İyi günler."

Gaunt, "*Ciao,*" diyerek kapıyı kadının arkasından kapattı. Bir süre orada durup Polly Chalmers'ın yoldan inmesini seyretti. Kadın eldivenlerini düzeltiyordu. Biçimli vücudu ve güzel yüzüyle çarpılmış elleri ne kadar da zıddı... Gaunt'un tebessümü yayıldığında dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. Şimdi vahşi bir hayvan gibi duruyordu.

Gaunt boş mağazada usulca, "Sen işe yaracaksın..." diye mırıldandı. "Hem de çok işe yarayacaksın..."

Polly'nin tahmini doğru çıktı. O gün kapanma saatine kadar Gerekli Şeyler'e Castle Rock'taki kadınların hemen hepsi ve birkaç da erkek uğradı. Hepsi de Gaunt'a mağazada ancak bir dakika kalabileceklerini ve başka bir yere gitmeleri gerektiğini söylediler.

Stephanie Bonsaint, Cynthia Rose Martin, Barbara Miller ve Francine Pelletier herkesten önce geldiler. Polly'nin mağazadan ayrılmasından on dakika sonra Steffie, Cyndi Rose, Babs ve Francie oradaydılar. (Kadının gidişi telefonla ve evlerin arka avlularında yapılan konuşmalarla bütün kente yayılmıştı.)

Steffie ve arkadaşları eşyalara bakıp, "Aahh," dediler. Gaunt'a fazla kalamayacaklarını, o günün briçe ayrılmış olduğunu söylediler. (Ama briçin öğleden sonra ikide başladığını açıklamadılar.) Francie adama nereden geldiğini sorunca Gaunt da, "Ohio'dan," dedi. "Akron kentinden." Steffie onun uzun süreden beri antikacılık yapıp yapmadığını öğrenmek istedi. Gaunt, "Ben bunu antikacılık saymıyorum," diye konuştu. Cyndi onun New England'da uzun süre kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Gaunt, "Bir süre," dedi. "Bir süre..."

Dört arkadaş daha sonra mağazanın ilginç bir yer olduğuna karar verdiler, çünkü orada tuhaf şeyler vardı. Ama konuşma hiç de başarılı geçmemişti. Adam Polly Chalmers kadar sıkı ağızlıydı. Hatta belki de daha fazla. Babs sonra hepsinin bildikleri ya da bildiklerini sandıkları bir şeyi anımsattı. "Kentte mağazaya ilk giren Polly oldu. Belki de Bay Gaunt'u daha önceden tanıyordu... Onunla dışarıdayken tanışmıştı..."

Cyndi Rose mağazadayken bir Lalique vazoyla ilgilenmişti. Yakında durduğu halde onları dikkatle izlemeyen Bay Gaunt'a vazonun fiyatını sormuştu.

Adam da, "Sizce kaça?" demişti gülümseyerek.

Cyndi Rose biraz da kırıtarak adamın gülüşüne karşılık vermişti. "Ah... Siz bu işi böyle mi yapıyorsunuz, Bay Gaunt?"

Adam başını sallamıştı. "Evet, böyle yapıyorum." demişti.

Cyndi Rose, "Yankee'lerle pazarlık ederseniz, kazandığınızdan fazlasını kaybedersiniz," derken, arkadaşları Wimbledon'da şampi-

yonluk maçını seyrediyorlarmış gibi büyük bir ilgiyle onlara bakıyorlardı.

"Bu hiç belli olmaz." Adamın sesi hâlâ dostçaydı, ama artık kadına meydan okuyormuş gibiydi.

Cyndi Rose vazoya daha dikkatlice bakarken Steffie Bonsaint kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın da başını salladı. "On yedi dolar." Aslında vazo elli dolar ederdi. Boston'da bir antikacı onu yüz seksen dolara satardı.

Gaunt, Brian'ın iyi hatırlayacağı bir tavırla parmaklarının uçlarını çenesinin altında birbirlerine dayadı. Sanki pişmanmış gibi, "Bence en aşağı kırk beş dolar almalıyım," dedi.

Cyndi Rose'un gözleri parladı. Durum gitgide ilginçleşiyordu. Önce Lalique vazoyla pek ilgilenmemiş, onu esrarlı Bay Gaunt'u konuşturmak için bir araç olarak görmüştü. Oysa şimdi vazoyu dikkatle inceliyordu. Evet, gerçekten güzel bir parçaydı. Vazonun uzun boynundaki çiçekler oturma odasının duvarındaki kâğıtla aynı renkteydi. Gaunt vermesi biraz zor olan bir fiyat söyleyinceye kadar kadın vazoyu böylesine istediğini hiç fark etmemişti.

Cyndi Rose arkadaşlarıyla konuşurken Gaunt onlara bakıyor ve usulca gülümsüyordu.

Kapının üzerindeki çıngırak çaldı ve iki hanım daha içeri girdi.

Gerekli Şeyler mağazasında ilk iş günü başlamıştı.

Ash Sokağı Briç Kulübü üyeleri on dakika sonra Gerekli Şeyler'den ayrılırken Cyndi Rose Martin'in elinde bir poşet vardı. İçindeyse ince kâğıtlara sarılmış olan Lalique vazo bulunuyordu. Kadın vergi hariç otuz bir dolara almıştı bunu. Vazo için cep harçlığının hemen hepsini vermişti. Ama o kadar memnundu ki neredeyse bir kedi gibi hırlayacaktı.

Cyndi Rose genellikle böyle bir alışverişten sonra utanır ve hatta kazıklandığını bile düşünürdü. Ama bugün alışverişte zafer *onundu.* Hatta Bay Gaunt ona mağazaya tekrar gelmesini söylemişti. Onda vazonun bir eşi daha vardı. Üstelik bu hafta içinde diğer eşyalarla birlikte gelecekti, belki de ertesi gün! Vazo oturma odasındaki küçük

masaya çok yakışacaktı. Tabii iki vazo olursa onları şömine rafının uçlarına yerleştirebilirdi. İşte *harika* olacaktı bu!

Kadının üç arkadaşı da onun iyi bir alışveriş yaptığını düşünüyorlardı. Gelgelelim Bay Gaunt'un yaşamı hakkında fazla bir şey öğrenememiş ve düş kırıklığına uğramışlardı. Ancak adamı beğenmişlerdi.

Francine Pelletier dalgın bir tavırla, "*Yeşil* gözleri çok güzel..." diye mırıldandı.

Cyndi Rose biraz da şaşkınlıkla sordu. "Gözleri yeşil miydi? Hiç dikkat etmedim." Aslında Gaunt'un gözlerinin gri olduğunu sanmıştı.

O gün akşama doğru Dikiş-Nakış'ta çalışan Rosalie Drake, kahve paydosu sırasında Gerekli Şeyler'e gitti. Yanında da Polly'nin hizmetçisi Nettie Cobb vardı. O sırada mağazada birkaç kadın eşyalara bakıyordu. Bir köşede Castle Count Lisesi'nden iki çocuk mukavva bir kutunun içindeki eski çizgi roman dergilerini karıştırıyor ve heyecanla fısıldaşıyorlardı. İkisinin de koleksiyonlarını tamamlamak için gereken bütün dergiler vardı. Aslında bu şaşkınlık verici bir şeydi. "Umarım dergiler çok pahalı değildir..." Çizgi roman dergilerinin sokulmuş olduğu plastik poşetlerin üzerlerinde de fiyat etiketleri yoktu.

Rosalie'yle Nettie, Bay Gaunt'a, "Merhaba," dediler. Adam kıza kek için Polly'e tekrar teşekkür etmesini söyledi. Bakışlarıyla yanlarından uzaklaşmış olan Nettie'yi izliyordu. Kadın Karnaval camlarından oluşan koleksiyona istek ve üzüntüyle bakıyordu. Gaunt, Elvis'in fotoğrafını inceleyen Rosalie'yi yalnız bırakarak Nettie'nin yanına gitti.

Yavaşça, "Karnaval camlarından hoşlanıyor musunuz, Miss Cobb?" diye sordu.

Hafifçe irkilen Nettie Cobb son derece çekingen birine benziyordu. Ürkek bir tavırla gülümsedi. "Bayan Cobb demelisiniz, Bay Gaunt. Ne yazık ki kocam öleli epey oldu..."

"Ah, çok üzüldüm."

"Buna gerek yok. Çünkü aradan on dört yıl gibi uzun bir süre geçti. Evet, benim Karnaval camlarından yapılmış birkaç biblom var. Yani küçük bir koleksiyonum." Nettie neredeyse tıpkı kediyi gören bir fare gibi titremeye başlayacaktı. "Tabii bunlar kadar güzel parçalar almam olanaksız. Çok güzeller. Herhalde cennette her şey böyle."

Gaunt, "Size bir şey söyleyeceğim..." dedi. "Onlarla birlikte başka Karnaval camından yapılmış eşyalar aldım ve sandığınız kadar da pahalı değiller. Üstelik diğerleri çok daha güzel. Yarın gelip onlara bakmak ister misiniz?"

Nettie Cobb sanki adam ertesi gün gelmesini onun kaba etlerini çimdiklemek için istemiş gibi irkildi ve yana doğru bir adım attı. "Ah, sanmıyorum... Perşembeleri işim başımdan aşkın oluyor... Tabii Polly'nin de. Perşembeleri her tarafı temizliyoruz..."

Gaunt ısrar etti. "Buraya uğrayamayacağınızdan emin misiniz? Polly bu sabah getirdiği keki sizin yaptığınızı söyledi..."

Nettie kaygıyla, "Kek iyi miydi?" diye sordu. Bakışlarından adamın, hayır, iyi değildi, diye cevap vermesini beklediği anlaşılıyordu. "Mideme sancı girmesine neden oldu ve bağırsaklarımı bozdu. Onun için canını yakacağım, Nettie. Seni arka odaya sürükleyecek ve göğüs uçlarını sen bağırıncaya kadar çimdikleyip, bükeceğim."

Gaunt, onu yatıştırmak ister gibi, "Kek enfesti," dedi. "Yerken aklıma annemin yaptığı kekler geldi... Bilseniz aradan öyle uzun bir süre geçti ki."

Tam Nettie'ye uygun sözlerdi bunlar. Meyhaneden her dönüşünde onu bir posta dövmesine rağmen annesini yine de çok severdi. Nettie biraz gevşedi. "Ah, çok iyi... Keki beğenmenize sevindim. Tabii aslında Polly'nin fikriydi. O dünyanın neredeyse en iyi kadınıdır."

Gaunt, "Evet," dedi. "Onunla tanıştığım için söylediğinize inanıyorum." Adam, Rosalie Drake'e bir göz attığında o hâlâ eşyalara bakıyordu. Gaunt tekrar Nettie'ye döndü. "Kek yüzünden size borçlandığımı düşündüm..."

"Ah, hayır!" Nettie yine telaşlanmıştı. "Bana hiçbir borcunuz yok. Hiçbir borcunuz, Bay Gaunt..."

"Lütfen mağazaya uğrayın. Karnaval camlarından anladığınız belli... Size Polly'nin kek kalıbını da verirdim."

"Şey... Bir ara uğrayabilirim sanırım..." Nettie'nin gözlerinden bu sözleri söylediğine kendisinin de şaşırdığı anlaşılıyordu.

Gaunt, "Harika," dedi ve kadın fikrini değiştirmeden hemen oradan uzaklaştı. Çocukların yanına giderek onlara beğendikleri bir şey olup olmadığını sordu. İki çocuk adama çekine çekine eski birkaç

dergiyi gösterdiler. Beş dakika sonra ellerinde resimli roman dergilerinin çoğuyla mağazadan çıkarken yüzlerinde sersemce bir mutluluk vardı.

Kapı arkalarından kapandıktan sonra tekrar açıldı ve Cora Rusk'la Myra Evans içeri girdiler. İki kadın çevrelerine bakınırken, parlak gözlerinde ceviz toplama mevsiminde sincaplarda görülen o hırs vardı. O açgözlülük. İki arkadaş hemen Elvis'in fotoğrafı olan vitrine gittiler ve ilgiyle tatlı tatlı mırıldanarak camın üzerine eğildiler. İkisinin de kalçaları pek genişti.

Gaunt gülümseyerek onları seyrediyordu.

Kapıdaki çıngırak tekrar şıngırdadığında yeni gelen kadın Cora Rusk kadar iriydi. Ama Cora şişman duruyordu, bu kadınsa güçlü. Bluzuna iri, beyaz bir düğme iliştirmişti. Üzerindeyse kırmızı harflerle, "GAZİNO GECESİ - YALNIZ EĞLENMEK İÇİN" yazılıydı.

Kadının yüzü bir kar küreği kadar çekiciydi. Çirkin bir kahverengi olan cansız saçlarının üzerine eşarp bağlamıştı. Bir iki dakika etrafına bakındı. Çukura kaçmış küçücük gözleriyle oraya buraya bakarken barda mesele çıkarmadan önce kapıdan barı inceleyen bir kovboya benziyordu.

Vitrinlerin arasında dolaşan kadınlar onunla pek ilgilenmediler. Ama Nettie Cobb bu yeni müşteriye yüzünde garip bir ifadeyle baktı. Bu bakışta sıkıntı ve nefretin bir karışımı vardı. Nettie sonra telaşla Karnaval camından yapılmış eşyaların yanından uzaklaştı. Ancak bu davranışı yeni gelen kadının dikkatini çekmişti. Nettie'ye aşağılar bir tavırla baktıktan sonra başını çevirdi.

Nettie mağazadan çıkarken kapıdaki çıngırak yine çaldı.

Bay Gaunt bütün bunları büyük bir ilgiyle izlemişti.

Sonra Rosalie'nin yanına giderek, "Korkarım Bayan Cobb sizi beklemeden gitti," dedi.

Rosalie şaşırdı. "Ama..." Sonra gözü yeni gelene ilişti. Kadın ellerini enli kalçalarına dayamış, duvardaki Türk halısını büyük bir dikkatle incelemeye başlamıştı. Rosalie, "Ah..." diye mırıldandı. "İzninizle, gitmem gerekiyor."

Bay Gaunt, "Birbirlerinden hoşlanmadıkları anlaşılıyor," dedi.

Rosalie dalgın dalgın gülümsedi.

Gaunt tekrar eşarplı kadına baktı. "Kim o?"

Rosalie burun kıvırdı. "Wilma Jerzyck. İzninizle... Nettie'ye yetişmeliyim. Biraz sinirlidir de..."

"Anlıyorum..." Gaunt, Rosalie kapıdan çıkarken arkasından baktı. Sonra da kendi kendine ekledi. Hepimiz de öyle değil miyiz?

Cora Rusk yaklaşarak onun omzuna vurdu. "Kralın fotoğrafı kaça?"

Leland Gaunt, kadına o göz kamaştırıcı gülümsemesiyle baktı. "Eh, ondan söz edelim... Sizce o fotoğraf ne kadar eder?"

3

Castle Rock'ın yeni ticaret merkezi kapanalı hemen hemen iki saat olmuştu. Alan Pangborn Ana Cadde'den ağır ağır belediye sarayına doğru iniyordu. Şerifin bürosu ve Castle Rock Polis Merkezi oradaydı. Adamın kullandığı dikkat çekmeyen taşıtlardandı. 1986 Ford steyşın. Tam bir aile arabası. Pangborn yarı sarhoş ve sıkıntılıydı. Üç bira içmesine karşın nedense içki onu tutmuştu.

Şerif Gerekli Şeyler'in önünden geçerken mağazaya doğru baktı. O da Brian Rusk gibi yola doğru uzanan koyu yeşil tenteyi beğenmişti. Böyle şeylerden pek anlamazdı ama tentenin Ana Cadde'ye birinci sınıf bir hava verdiğini düşünüyordu.

Alan Pangborn Gerekli Şeyler'in önünden geçtikten sonra mağazayı unuttu. İki blok ötede yana saparak, arabayı belediyenin önündeki park yerine soktu. Farları söndürerek motoru durdurdu ve elini kapının tokmağına attı.

Portland'da Mavi Kapı'dan çıktığından beri çevresinde aç bir kurt gibi dönenen depresyon birdenbire saldırıya geçti. Tokmağı bırakarak direksiyonun başında öylece oturdu. Sıkıntının geçeceğini umuyordu.

Şerif bütün günü Portland'da mahkemede geçirmiş, savcılık adına dört davada tanıklık ettiği için iyice yorulmuştu. Bütün bunlardan sonra içki içmesinin doğru olmayacağını biliyordu. Ama Savcılık Bürosu'ndan arkadaşları Mavi Kapı'ya giderlerken onu da çağırmışlar-

dı. Alan Pangborn da dostlarına katılmıştı. Neden, bütün kötü kararların sebepleriyle aynıydı. O sırada iyi bir fikirmiş gibi görünmüştü.

Şimdiyse aile arabasında, direksiyonun başında oturuyor ve kendi isteğiyle başına açtığı bu dertten kurtulmayı bekliyordu. Başı hafifçe zonkluyor, midesi iyice bulanıyordu. Ama en kötüsü o depresyondu. Yine geri gelmişti.

Bir ses, Alan Pangborn'un kafasının içindeki kalesinden neşeyle, *"Merhaba,"* diye bağırıyordu. *"İşte buradayım, Alan! Seni gördüğüme sevindim. Sana bir şey söyleyeyim mi? Uzun ve zor bir gün geçirdin. Ne yazık ki Annie'yle Todd hâlâ ölüler! Todd'un ön kanepeye süt döktüğü o cumartesiyi anımsıyor musun? Şimdi çantanın durduğu yere? Öyle değil mi? Ve sen ona bağırdın. Vay vay vay! Bunu unutmadın değil mi? Unuttun mu? Neyse, zararı yok, Alan. Ben buradayım ve sana her şeyi hatırlatmaya hazırım. Her zaman hatırlatacağım! Hatırlatacağım! Hatırlatacağım!"*

Şerif çantasını alarak dikkatlice kanepeye baktı. Evet, leke oradaydı. Evet, Todd'u azarlamıştı. "Todd neden bu kadar sakarsın?" Öyle bir şeyler demişti işte. Artık bunun bir önemi kalmamıştı. Tabii çocuğun bir aylık bile ömrünün kalmadığını bilseydi başka türlü davranırdı.

Alan Pangborn gerçek sorunun içtiği biralar olmadığını düşündü. Asıl sorun bu arabadaydı. Anılar hiçbir zaman temizlenmemişti. Bütün gününü karısı ve küçük oğlunun hayaletleriyle dolaşarak geçirmişti.

Şerif eğildi ve ceza makbuzlarını almak için torpido gözünü açtı. Eli yuvarlak, teneke gibi bir şeye çarpınca o şey yere düştü. Adam defteri çantasının üzerine koyarak yere düşen nesneyi aldı, kaldırıp park yerindeki lambanın ışığına doğru tuttu. Uzun uzun baktı tenekeye. İçine yine kaybetmenin verdiği o eski, korkunç acı ve üzüntü doldu. Polly'nin arteriti elindeyse, onunki de kalbindeydi. Hangisinin daha kötü durumda olduğunu kim söyleyebilirdi?

Bu teneke Todd'undu tabii. Çocuk mümkün olsaydı Auburn Eğlencelik Eşya dükkânında yaşardı. Orada satılan ucuz şeyler Todd'u büyülüyordu sanki: aksırtıcı tozlar, dibinden su sızdıran bardaklar, el sıkışırken vızlayan ziller, kullananın ellerini griye boyayan sabunlar, plastik köpek pislikleri.

Bu şey hâlâ burada. Onlar öleli on dokuz ay oldu ve bu tüp hâlâ burada. Bunu nasıl gözden kaçırdım? Tanrım!

Alan tüpü parmaklarının arasında çevirdi. Oğlunun bunu cep harçlığıyla almak için ne kadar yalvardığını anımsamıştı. Önce razı olmamış, babasının pek sevdiği o deyişi tekrarlamıştı. "Aptalın parasını elinden çabuk alırlar." Sonra Annie o her zamanki şefkatli haliyle araya girmişti.

"Ah, Bay Amatör Hokkabaz! Seni duyan da Püriten olduğunu sanır. Ah, çok hoş! Todd'un bu tür şeylere duyduğu çılgınca sevgiyi kimden aldığını sanıyorsun? Bana inan, ailemde hiç kimse evinin duvarına ünlü illüzyonist Houdini'nin fotoğrafını asmazdı. O çılgınca gençlik günlerinde bir iki tane alttan su sızdıran bardak almadığını mı iddia edeceksin? "Fıstık tenekesindeki yılanı" bir dükkânda gördüğünde ne yapıp yapar almaz mıydın?"

Alan lafları ağzında gevelemiş, gitgide daha ukala bir adam tavrı takınmıştı. Sonunda da utançla güldüğünün anlaşılmaması için eliyle ağzını kapatmıştı. Tabii Annie fark etmişti bunu. Zaten kadın böyle şeyleri her zaman fark ederdi. Bu onun özel bir yeteneğiydi... Kaç kere Alan'ın rahatlamasını sağlamıştı bu özellik. Annie'nin espri gücü ve görüş açısı Alan'ınkinden üstündü.

"Bırak onu alsın, Alan. Dünyaya bir kez daha gelecek değil ya. Üstelik bunlar komik de."

İzin vermişti o zaman. Ve...

"... ve Todd bu olaydan dört, arabanın ön kanepesine sütü döktükten de üç hafta sonra öldü! İkisi *birden! Şu işe bak sen! Zaman ne de çabuk geçiyor, değil mi, Alan? Ama endişelenme. Endişelenme çünkü ben sana bunu sık sık anımsatacağım. Evet, efendim! Sana anımsatacağım. Çünkü benim görevim bu ve yerine getirmek niyetindeyim."*

Tenekenin üstündeki etikette "Lezzetli Karışık Fıstık" yazılıydı. Alan kapağı açınca bir buçuk metre boyundaki yeşil yılan tenekeden fırlayarak ön cama çarptı, sonra kucağına düştü. Alan yılana baktı ve ölmüş olan oğlunun kahkahaları kafasında yankılandı... Ağlamaya başladı. Melodrama kaçmayan bir tavırla, sessizce... Gözyaşlarıyla

sevgili ölülerinin eşyaları arasında bir benzerlik var gibiydi. Bitip tükenmiyorlardı hiç.

Todd'un bu lanet olasıca şeyi almasına neden izin verdim? Neden hâlâ lanet olasıca torpido gözünde? Niçin bu lanet olasıca arabaya bindim?

Pantolonunun arka cebinden mendilini çıkararak gözlerini sildi. Sonra da ucuz yeşil krepon kâğıdından yapılmış olan yılanı uydurma fıstık kutusuna tıktı. Kapağı kapattı ve tenekeyi düşünceli bir tavırla elinde hoplattı.

Bu lanet olasıca şeyi at gitsin!

Ne çare ki bunu yapabileceğini sanmıyordu. Hiç olmazsa bu akşam. Todd'un dünyanın en güzel mağazası saydığı yerden aldığı son şeyi tekrar torpido gözüne atarak kapağı kapattı. Sonra tokmağa uzandı ve çantasını kapıp arabadan indi.

Akşam havasını derin derin içine çekti. Bunun yararı olacağını umuyordu ama olmadı. Burnuna kırk beş kilometre kuzeyde Rumford'daki kâğıt fabrikalarından ortalığa yayılan o çürük tahta ve kimyasal maddelerin kokusu geldi. Polly'i arayarak ona gidip gidemeyeceğini sormaya karar verdi. Bunun biraz yararı olurdu.

Depresyonun sesi heyecanla, *"İşte bu parlak bir fikir,"* dedi. *"Ha, aklıma gelmişken, Alan. O yılan Todd'u ne kadar mutlu etmişti, bunu hatırlıyor musun? Bu oyunu herkese yapmıştı ve Norris Ridgewick korkusundan az kalsın kalp krizi geçiriyordu. Sen de gülmekten katıldın. Anımsıyor musun? Ne hayat dolu bir çocuktu, Todd. Harikaydı. Annie... sen olayı ona anlattığın zaman nasıl da gülmüştü. O da müthişti ve hayat doluydu. Öyle değil mi? Ne yazık ki sonu hiç de öyle hayat dolu olmadı. Ama sen bunu pek fark etmedin sanırım. Öyle değil mi? Çünkü senin başka işlerin vardı. Örneğin o Thad Beaumont olayı. O olay aklından çıkmıyordu. Gölün kenarındaki evde olanlar... Her şey olup bittikten sonra Thad Beaumont sık sık içer ve seni ararda. Sonra karısı ikizleri alıp gitti ve adamı bıraktı... Bütün bunlar ve kentteki sıradan olaylar yüzünden başını kaşıyacak zamanın olmuyordu. Öyle değil mi? Bu yüzden evde olanların farkında değildin. Durumu anlayamamış olman çok kötü! Fark etseydin belki onlar ölmezlerdi! İşte bunu da*

unutmamalısın. Onun için sana bu ayrıntıyı da hatırlatacağım!... Hatırlatacağım! Hatırlatacağım! Tamam mı? Tamam!"

Arabanın yanında, otuz santim uzunluğunda bir çizik vardı. Bu Annie'yle Todd öldükten sonra mı olmuştu? Pek anımsayamıyordu. Zaten önemli de değildi. Alan parmağını çiziğe sürerek, arabayı Sonny'nin Sunoco'suna götürüp bunu kapattırmalıyım, diye kendi kendine hatırlattı. Ama uğraşmaya değer mi? Neden bu lanet olasıca şeyi Oxford'a Harrie Ford'a götürmüyor ve başka bir arabayla değiştirmiyorum? Aslında fazla kullanılmadı...

Kafasındaki ses öfkeyle, *"Ama Todd ön kanepeye süt döktü!"* diye bağırdı. *"O bunu sağken yaptı, Alan, dostum. Annie..."*

Alan, "Kes sesini," dedi.

Binaya eriştikten sonra durakladı. Kapının çok yakınına kırmızı büyük bir Cadillac park edilmişti. Kapının kanadı iyice açılırsa arabanın yanı içine çökecekti. Şerifin plakalara bakmasına gerek yoktu. Üzerinde ne yazılı olduğunu biliyordu zaten. "KEETON 1". Şerif elini düşünceli bir tavırla arabanın düzgün yanına sürdü, sonra da içeri girdi.

Sheila Brigham duvarları camdan olan telsiz bölmesinde otururken. *People* dergisini okuyup gazoz içiyordu. İkisi aynı binada olan şerif bürosu ve Castle Rock Polis Merkezi'nde Norris Ridgewick'ten başka kimse yoktu.

Norris eski bir elektrikli daktilonun başına geçmiş adeta soluğunu tutarak, bıkkınlıkla rapor yazmaya çalışıyordu. Bu onun özelliğiydi. Arada sırada Norris'in raporlarından anlam çıktığı bile olurdu.

Alan odada ilerlerken Norris başını kaldırarak ona gülümsedi. "Merhaba, patron. Ne haber?"

"Eh, artık iki, üç hafta Portland'a gitmeme gerek kalmayacak. Durum nasıl? Bir şey var mı?"

"Hayır. Her şey eskisi gibi. Biliyor musun, Alan, gözlerin kıpkırmızı. Yine o berbat tütünden mi içtin?"

Alan ekşi ekşi, "Hah hah hay," dedi. "Birkaç polisle, birkaç bira içtim. Ondan sonra kırk beş kilometre boyunca arabaların farları gözlerimi kamaştırdı. Aspirinin var mı?"

Norris, "Her zaman var," diye cevap verdi. "Bunu sen de biliyorsun." Masasının alt çekmecesinde özel bir eczanesi vardı. Çekmeceyi karıştırınca şişeyi bulup şerife uzattı.

Alan şişeden iki aspirin alarak, "Sana küçük bir iş vereceğim," dedi.

"Aman, Alan, daha yazmam gereken iki rapor var ve..."

"Sakin ol." Alan bir bardağa buzluktan su doldurdu. "Bütün yapacağın şu: Odadan çıkıp demin içeri girdiğim kapıyı açacaksın. Çok basit. Bu işi bir çocuk bile yapabilir. Öyle değil mi?"

"Ne..."

Alan, "Yalnız ceza defterini yanına almayı unutma." deyip aspirinleri yuttu.

Norris Ridgewick'in yüzünde hemen dikkatli bir ifade belirdi. "Senin defterin masanın üzerindeki çantanın yanında."

"Biliyorum. Hiç olmazsa bu akşam için orada kalacak."

Norris, şerifi uzun uzun süzdü ve sonunda, "Buster mı?" diye sordu.

Alan başını salladı. "Evet, Buster. Yine arabasını tam kapının önüne park etmiş. Ona son kez bir daha uyarmayacağımı söylemiştim."

Castle Rock Belediye Meclisi Başkanı Danforth Keaton III'ü tanıyanların hepsi onu "Buster" diye çağırırlardı... Ama işlerinden atılmak istemeyen belediye memurları ondan, "Dan" ya da "Bay Keeton," diye söz etmeye özen gösterirlerdi. Yalnızca görevine seçimle gelmiş olan Alan Pangborn adamın yüzüne, "Buster," deme cesaretini göstermişti. Üstelik iki kez yapmıştı bunu. İki sefer de çok kızgındı ama Keeton'ı gelecekte, "Buster," diye çağıracağını sanıyordu. Alan Pangborn için Dan "Buster" Keeton kolaylıkla öfkelenilecek bir adamdı.

Norris, "Haydi," dedi. "Bu işi *sen* yap, Alan. Olur mu?"

"Yapamam. Gelecek hafta belediye meclisi üyeleriyle bütçemizi görüşeceğim."

Norris sıkıntıyla, "O benden hep nefret eder," diye mırıldandı. "Bunu biliyorum..."

Alan, "Buster karısı ve annesi dışında herkesten nefret ediyor zaten," dedi. "Tabii karısından da nefret edip etmediğinden emin değilim. Yine de ortada bir gerçek var. Geçen ay onu en aşağı altı, yedi kez

arabasını o tehlikeli yere park etmemesi için uyardım. Eh, artık şimdi onun parasını alacağım."

"Hayır. Sen benim işimi elimden alacaksın. Gerçekten çok zalimce davranıyorsun, Alan." Norris Ridgewick iyiden iyiye üzülmüştü.

Alan, "Endişelenme," dedi. "Buster'ın arabasının ön camına beş dolarlık ceza makbuzunu tak. Zaten bunu görünce hemen bana gelip seni kovmamı isteyecek."

Norris inledi.

"Ben de onu reddedeceğim. Buster o zaman makbuzu yırtmamı isteyecek ve ben yapmayacağım. Sonra yarın akşamüstü yumuşamaya başlayacağım. Yani Buster bir süre köpürdükten sonra. Bütçe toplantısına gittiğim zaman adamın bana borcu olacak."

"Evet ama bana ne borcu olacak?"

"Norris, sen o yeni silahlardan istiyor musun, yoksa istemiyor musun?"

"Şey..."

"Ya bir faks makinesine ne dersin? En aşağı iki yıldan beri bundan söz ediyoruz."

Şerifin kafasındaki o yalandan neşeli ses, *"Ah, evet,"* diye bağırdı. *"Bundan, Annie'yle Todd daha ölmeden önce söz etmeye başladın, Alan! Bunu anımsıyor musun? Onların yaşadıkları günleri anımsıyor musun?"*

Norris, "Galiba.." diye mırıldanarak iri yüzünde üzgün ve bıkkın bir ifadeyle ceza defterine uzandı.

Alan hiç de hissetmediği bir heyecanla, "Aferin sana," dedi. "Ben bir süre büromda çalışacağım."

Şerif kapısını kapayarak Polly'nin numarasını çevirdi.

Kadın karşıdan, "Alo?" dedi. Alan o zaman kendini tümüyle saran o depresyondan ona söz edemeyeceğini anladı. Bu gece Polly'nin de dertleri vardı. O bir tek kelime kadının durumunu açıklamaya yetmişti. Polly, "Alo?" sözcüğünü biraz peltekçe söylemişti. Bu yalnızca Percodan içtiği zaman olurdu. Polly de Percodan'ı sancısı dayanılamayacak bir hal aldığı zaman içiyordu. Alan'a açık açık bir şey söyleme-

mişti ama Polly'nin ilacın günün birinde eskisi kadar etki yapmayacağını düşünüp dehşete kapıldığını seziyordu.

Şerif koltuğunda arkasına yaslanarak bir eliyle gözlerini kapattı. "Nasılsın, güzelim?" Aspirin başağrısını geçiremeyecekti galiba. Belki Polly'den bir Percodan istesem iyi olur, diye düşündü.

"Ben iyiyim." Polly kelimeleri dikkatle, tek tek söyleyerek konuşuyordu. "Ya sen? Sesin çok yorgun."

"Avukatlar her defasında beni böyle etkiliyorlar." Şerif gidip Polly'i görmekten vazgeçti. Kadın, onu göreceği için sevinecekti kuşkusuz, ama yine de onunla birlikte olabilmek için epey zorlanacaktı. Oysa bu akşam böyle bir şeye hiç gerek yoktu. "Eve gidip erkenden yatmayı düşünüyorum, Polly. Sana uğramazsam darılmazsın değil mi?"

"Hayır, darılmam, hayatım. Aslında gelmemen biraz iyi olur sanırım."

"Bu gece durumun kötü mü?"

Kadın dikkatle, "Daha kötü zamanlar da oldu," dedi.

"Ben bunu sormadım."

"Hayır, o kadar kötü değil."

Şerif, sesinden yalan söylediğin anlaşılıyor, sevgilim, diye düşündü. Sonra da, "İyi," dedi. "Şu bana sözünü ettiğin ultrasonik tedavi neyin nesiymiş? Bu konuda bilgi aldın mı?"

"Mayo Kliniği'nde bir buçuk ay kalabilseydim çok iyi olurdu ama yapamam. Sakın bana bunu yapabileceğini söyleme, Alan. Çünkü sana 'Yalancı,' diyemeyecek kadar yorgunum."

"Sözünü ettiğin Boston Hastanesi değil miydi? Sen..."

Polly, "Gelecek yıl," dedi. "Ultrason tedavisi uygulamak için bir klinik açacaklar."

Uzun bir sessizlik oldu. Tam Alan, "İyi geceler," diyeceği sırada Polly tekrar konuşmaya başladı. Şimdi sesi daha neşeliydi. "Bu sabah o yeni dükkâna uğradım. Nettie'ye bir kek yaptırıp götürdüm, tabii inadına. Çünkü hanımefendiler bir mağazanın açılışına kek götürmezler. Bu kural adeta taşlara oyulmuştur."

"Mağaza nasıl bir yer? Adam ne satıyor?"

"Hemen her şey. Beni tabancayla tehdit etseydin o zaman, 'Antikalar ve hediyelik eşyalar,' derdim. Aslında mağazayı tarif etmek imkânsız. Orayı kendin görmelisin."

"Mağazanın sahibiyle tanıştın mı?"

Polly, "Ohio eyaletinin Akron kentinden Bay Leland Gaunt," dedi. Sesinden bu kez güldüğü anlaşılıyordu. "Bu yıl Castle Rock sosyetesinden birileri adama âşık olacak. Daha doğrusu ben öyle düşünüyorum."

"Peki *sen* onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Eh, Alan, seninle dürüst konuşmalıyım..." Polly'nin güldüğü daha belli oluyordu şimdi. "Sen benim aşkımsın. Senin de aynı şeyleri hissettiğini sanıyorum ama..."

"Sen de benim aşkımsın." Şerifin başağrısı hafiflemeye başlıyordu. Aslında bu küçük mucizeye Norris Ridgewick'in aspirinlerinin neden olduğunu sanmıyordu.

"... adam beni de heyecanlandırdı. Rosalie'yle Nettie'yi mağazadan döndükleri zaman görmeliydin..."

"Nettie'yi mi?" Alan ayaklarını masadan çekerek doğruldu. "Nettie kendi gölgesinden bile korkar!"

"Evet. Ancak Rosalie onu kendisiyle mağazaya gitmek için ikna etti. Zavallının hiçbir yere yalnız başına gitmediğini biliyorsun. Neyse... Nettie'ye bu akşam eve döndüğü zaman Bay Gaunt hakkında ne düşündüğünü sordum. Ah! Alan, zavallının o bulanık gözleri ışıldayıverdi. 'Onda Karnaval camından yapılmış eşyalar var,' dedi. 'Güzel Karnaval camından! Yarın tekrar mağazaya gitmemi ve onlara bakmamı istedi.' Nettie dört yıldan beri ilk kez bu kadar uzun konuştu benimle. O yüzden, 'Ne nazik bir insan değil mi, Nettie?' dediğimde başını salladı ve, 'Biliyor musunuz?' diye mırıldandı. 'Belki de mağazaya tekrar giderim.'"

Alan neşeyle güldü. "Nettie adamı yanında biri olmadan gidip görmeye razıysa o zaman Bay Gaunt hakkında araştırma yapmam gerekir. Gerçekten çok çekici olmalı."

"Şey, aslında garip bir şey. Bay Gaunt öyle yakışıklı filan değil. Yani film yıldızlarına benzemiyor ama bütün yüzünü aydınlatan elâ gözleri gerçekten harika!"

Alan, "Dikkatli ol küçük hanım," diye söylendi. "Kıskanmaya başlıyorum."

Kadın hafif bir kahkaha attı. "Endişelenmen için bir neden olduğunu sanmıyorum. Yalnız bir şey daha var..."

"Neymiş o?"

"Rosalie, Nettie'yle mağazadayken Wilma Jerzyck'in geldiğini söyledi."

"Bir şey olmuş mu? Tartışmışlar mı?"

"Hayır. Nettie öfkeyle Wilma denilen kadına bakınca o da dudak bükerek Nettie'yi süzmüş. Rosalie öyle söyledi. Sonra da Nettie telaşla mağazadan çıkmış... Son günlerde Wilma Jerzyck, sana telefon edip Nettie'nin köpeğinden yakındı mı yine?"

Alan, "Hayır," dedi. "Bunu yapması için bir neden yok. Şu son altı hafta boyunca on, on beş gecedir Nettie'nin evinin önünden geçtim. Köpek artık havlamıyor! Aslında köpek yavruları öyledir, Polly. Zaten hayvan artık biraz büyüdü ve iyi de bir hanımı var. Belki Nettie biraz geri zekâlı ama köpeğine iyi bakıyor. Sahi hayvana ne ad taktı?"

"Raider."

"Eh, Wilma Jerzyck artık şikâyet etmek için başka bir şey bulmak zorunda. Raider konusu kapansa da kadın yine de bir şeyler bulup yakınacak. Wilma gibiler öyledir. Aslında sorun köpek değildi. Bütün mahallede yalnızca Wilma hayvandan şikâyetçi oldu. Bütün derdi Nettie'ydi. Onun gibi insanlar zayıflıkların kokusunu alırlar. Zaten Nettie, Cobb'un da durumu fark edilecek gibiydi."

"Evet." Polly'nin sesi kederli ve düşünceliydi. "Biliyor musun, Wilma Jerzyck bir gece Nettie'ye telefon edip köpeği susturmazsa hayvanın boğazını keseceğini söylemiş."

Alan sakin sakin, "Nettie'nin sana böyle söylediğini biliyorum," dedi. "Tabii Wilma'nın onu çok korkuttuğunun ve Nettie'nin bazı sorunları olduğunun farkındayım. Wilma Jerzyck'in telefonda tehditler savuracak bir kadın olmadığını söylemiyorum. Çünkü böylelerinden her şey beklenebilir. Ne var ki bu olay yalnızca Nettie'nin hayali de olabilir."

Nettie'nin bazı sorunları olduğu sözleri biraz hafif kaçıyordu. Gerçi daha fazlasını söylemeye gerek yoktu, çünkü ikisi de neden söz

ettiklerini biliyorlardı. Hayvan gibi biriyle evlenmiş olan Nettie'nin adamdan çekmediği kalmamıştı. En sonunda bir gece kocası uyurken et çatalını onun gırtlağına saplamıştı. Nettie beş yıl Augusta yakınındaki Juniper Hill Akıl Hastanesi'nde kalmıştı. Şimdi de tedavi programına göre Polly'nin yanında çalışıyordu. Alan'a göre Nettie, Polly'den daha iyisini bulamazdı. Nettie'nin durumunun gitgide düzelmesi de şerifin haklı olduğunu gösteriyordu. Kadın iki yıl önce kentin merkezinden altı blok ötede, Ford Sokağı'nda küçük bir yere taşınmıştı.

Polly, "Evet, Nettie'nin bazı sorunları var," dedi. "Ama Bay Gaunt'a gösterdiği tepki gerçekten şaşkınlık verici. Halini görseydin, öyle hoştu ki."

Alan, "Şu adamı bir de ben görmeliyim..." diye mırıldandı.

"Sonra da bana ne düşündüğü söylersin. Adamın elâ gözlerine dikkat etmeyi unutma."

Şerif alayla, "Herhalde gözleri üzerimde aynı etkiyi yapacak değil," dedi.

Kadın tekrar güldüğünde adama bu kez kendini biraz zorlamış gibi geldi. "Artık yatıp uyumaya çalış."

"Evet, öyle yapacağım. Beni aradığın için teşekkür ederim, Alan."

"Rica ederim..." Şerif bir an durdu. "Seni seviyorum, güzelim."

"Teşekkür ederim, Alan. Ben de seni seviyorum. İyi geceler."

"İyi geceler." Şerif telefonu kapattıktan sonra ayaklarını tekrar masaya dayayıp dua eder gibi ellerini göğsünde birleştirdi. İşaretparmaklarını uzattığında duvarda bir tavşanın gölgesi belirdi ve ardından hortumunu sallayan bir fil göründü. Ellerini kolaylıkla ve rahatça hareket ettirebilen Alan, yarattığı hayvanların pek farkında değildi. Burnunun ucuna bakarak, "Om," demek gibi bu da onun eski bir alışkanlığıydı.

Şimdi Polly'i düşünüyordu. Polly'i ve onun zavallı ellerini. Sorun yalnızca para olsaydı onu hemen, ertesi günü Mayo Kliniği'ne yatıracaktı. Gerekiyorsa zorla. Ama sorun paradan kaynaklanmıyordu. Dejeneratif arteritin ultrasonla tedavisi henüz çok yeniydi. Belki tedavi çok yararlı olabileceği gibi, hiçbir işe yaramayabilirdi de. Alan parasının boşa gitmesinden korkmuyordu, onu korkutan Polly'nin düş kırıklığına uğraması ve umudunu kaybetmesiydi.

Kapı açılarak Norris Ridgewick başını içeri uzattı. Mahzun yüzü "basset" cinsi bir köpeğinkini andırıyordu. "İstediğini yaptım, Alan." Sanki birkaç küçük çocuk öldürmüş gibi konuşmuştu.

Şerif, "Aferin sana, Norris," dedi. "Bu yüzden başın derde girmeyecek. Söz veriyorum."

Norris nemli gözleriyle bir süre daha baktıktan sonra kuşkuyla başını salladı. Duvara bakarak, "Buster'ın gölgesini oluştursana, Alan," diye mırıldandı.

Şerif gülerek, olmaz, der gibi başını salladı.

Norris, "Haydi," diye yalvardı. "O lanet olasıca arabasına ceza makbuzunu yapıştırdıktan sonra bunu hak ettim sanırım. Haydi, Alan, Buster'ın gölgesini oluştur. Lütfen, beni çok güldürüyor."

Alan, Norris'in omzunun üzerinden baktığında ortalıkta kimsenin olmadığını gördü. Bir eliyle diğerini kavradı ve duvarda göbekli bir adamın gölgesi belirdi. Hızla yürürken göbeği hopluyordu. Sonra bir ara durup pantolonunun arkasını yukarı çekti. Kafasını öfkeyle sağa sola çevirerek yürümeyi sürdürdü.

Norris neşeyle tiz kahkahalar atarak çocuk gibi gülüyordu. Bir an Alan'ın gözlerinin önünde Todd olanca canlılığıyla belirdi, ama bu hayali kafasından attı. Bir gece için bu kadarı yeter, Tanrım! Lütfen!

Norris hâlâ gülüyordu. "Ah, buna bayılıyorum! Sen çok geç doğmuşsun, Alan. Yoksa Ed Sullivan'ın şovuna çıkar, parlak bir üne kavuşurdun."

Şerif, "Haydi," dedi. "Git artık."

Norris gülerek kapıyı kapattı.

Alan bu kez duvarda Norris'in gölgesini oluşturdu. Biraz kendini beğenmiş, sıska biri duvarda ilerledi. Şerif daha sonra cebinden eski bir not defterini çıkarıp boş bir sayfa buluncaya kadar karıştırdı. Oraya, "Gerekli Şeyler," diye yazdı. Altına da birkaç satır karaladı: "Leland Gaunt, Cleveland, Ohio." Bu doğru muydu? Hayır. Şerif, Cleveland'ı çizdi ve onun yerine, Akron'u geçirdi. Bir yandan da, galiba gerçekten çıldırıyorum, diye düşünüyordu. En altta da, "Araştırılacak," diye ekledi.

Not defterini cebine sokarak eve gitmek için hazırlandığı sırada duvarda tekrar yürüyen gölgeler belirdi. Aslanlar, kaplanlar, ayılar.

Depresyon bir kedi sessizliğiyle usulca yaklaştı yine. O ses Annie ve Todd'dan söz etmeye başladı. Alan Pangborn bir süre sonra istemese de bu sesi dikkatle dinlemeye koyuldu...

Polly yatağına uzanmıştı. Alan'la yaptığı konuşma sona erince ahizeyi yerine koymak için yan döndü. Ne var ki ahize elinden yere düştü ve telefon da komodinin üzerinde kaymaya başladı. Yere yuvarlanacağı belliydi. Polly uzanınca eli komodinin kenarına çarptı. Korkunç bir sancı elinden omzuna doğru yayıldı. O an bağırmamak için dudağını ısırdı.

Sonunda telefon yere düşmüştü. Şimdi hattın açık olduğunu belirten o aptalca düdüğü duyuyordu. Uzanıp telefonu almayı düşündü ama şimdi pençeye dönüşmüş olan elleriyle bu basit işi bile başaramayacaktı. Polly ağlamaya başladı. Sancısı gitgide artıyordu. *Bundan kurtulmak için her şeyimi veririm,* diye düşündü. *Her şeyimi! Her şeyimi!*

Castle Rock'ta sonbahar mevsimi gelince hafta aralarında geceleri Ana Cadde bomboş olur, insanda boş bir sahne izlenimi uyandırırdı. Yolun bir ucunda Fred Astaire ya da Gene Kelly'nin, diğer yandaysa Ginger Rogers ya da Cyd Charisse'in belirmesini ve ağır ağır birbirlerine yaklaşarak dans etmelerini beklerdiniz.

Ama bu gece onların yerine Hugh Priest gözüktü.

O ne Fred Astaire'e benzerdi, ne de Gene Kelly'e. Dans edemez yalnızca içerdi. O gün de öğleden sonra saat dörtten beri Çakırkeyif Kaplan'da içmişti. Bu haldeyken değil dans figürleri yapmak doğru dürüst yürümek bile zordu. Hugh şimdi yavaşça yürüyor ve yalpalıyordu. Bayındırlık işlerinin kamyoneti hâlâ Kaplan'ın arka taraftaki toprak zeminli otoparktaydı. Hugh Priest'e trafik kurallarına aykırı davrandığı için birkaç kez ceza kesilmiş, hatta son defasında altı ay araba kullanması yasaklanmıştı. Aşağılık köpek Keeton ve aşağılık iş arkadaşları Fullerton, Samuels ve o dişi köpek Williams, Hugh'a sabırlarının taşmak üzere olduğunu söylemişlerdi. Bir kaza daha yaparsa ehliyetini elinden alacaklardı. Tabii o zaman işini kaybedecekti.

Ama hiçbir şey Hugh'ın içmesini engelleyemezdi, yeryüzündeki hiçbir şey... Yine de kesin kararını vermişti: içtiği zaman araba kullanmayacaktı. Elli bir yaşında biri için iş değiştirmek biraz güçtü. Özellikle sarhoş araba kullanmakla ilgili sabıka dosyası, onu köpeğin kuyruğuna bağlanmış bir teneke gibi durmadan izlediği için.

İşte o yüzden bu gece evine yürüyerek gidiyordu. Üstelik yol oldukça uzundu. Bu arada Bobby Dugas'ın yarın ona hesap vermesi gerekiyordu. Yoksa Hugh, adamın birkaç dişini döküverecekti.

Hugh, Nan'in öğle yemekleri verilen lokantasının önünden geçerken yağmur çiselemeye başladı ama bu da adamın öfkesini geçirmiyordu. Bobby her gece evine giderken Hugh'ınkinin önünden geçerdi. O gece Hugh, Bobby'e, "Bu gece Kaplan'a gelip iki tek atacak mısın?" diye sormuştu. Bobby Dugas da, "Ah, evet, Hubert," demişti. Hugh'ı her zaman Hubert diye çağırırdı. Aslında bu onun gerçek adı olmadığından Hugh yakında herifi bu alışkanlığından vazgeçirecekti. "Ah, evet, Hubert. Her zamanki gibi yedide orada olurum sanırım."

Hugh da araba kullanmak zorunda kalmayacağından emin olduğu için saat dörde beş kala Kaplan'a gitmiş ve kafayı çekmeye başlamıştı. (Aslında işten bir buçuk saat daha erken çıkmıştı. Deke Bradford ortalarda yoktu nasıl olsa.) Sonra saat yedide ne olmuştu? Bobby Dugas gelmemişti. Sekizde, dokuzda, dokuz buçukta da öyle.

Saat ona yirmi kala Çakırkeyif Kaplan'ın barmeni ve sahibi Henry Beaufort, Hugh'a toz olmasını, yaylanmasını yani def olup gitmesini söylemişti. Hugh o zaman çok kızmış, lanet olasıca Rodney Crowell'in plağı yine takılmaya başladığı için müzik dolabını tekmelemişti.

Hugh, Henry'e, "Ya ne yapacaktım?" diye sormuştu. "Burada oturup onu dinleyecek miydim? O plağı kaldırırsın, olur biter."

Henry, "Yeteri kadar içmediğin anlaşılıyor," demişti. "Haydi, burada sana verilecek içki bu kadar. Gerisini kendi buzdolabından alırsın."

Hugh homurdanmıştı. "Ya gitmezsem?"

Henry kelimelere basa basa, "O zaman Şerif Pangborn'u çağırırım," demişti.

Meyhanedeki birkaç müşteri bu konuşmayı ilgiyle izliyordu. Erkekler, Hugh Priest'e mesafeli davranmaya özen gösterirlerdi. Özellik-

le içkiliyken. Hugh'ın "Castle Rock'ın En Sevilen Adamı" yarışmasını hiçbir zaman kazanamayacağı da kesindi.

Henry konuşmasını sürdürdü. "Bunu yapmak hoş değil ama gerekirse yaparım. Rock-Ola'mı tekmelemenden bıktım usandım!"

Hugh, öyleyse müzik dolabın yerine seni tekmelerim, seni aşağılık Fransız kırması, demeyi düşündü. Sonra aklına o şişko Keeton köpeği geldi. Meyhanede olay çıkardığı için pembe ceza makbuzunu ona uzatacak ve tabii kovulursa o pembe makbuzu postayla göndereceklerdi. Her zaman böyle olurdu. Keeton gibi domuzlar bu işi kendileri yapmaz, ellerini kirletmezlerdi. Tabii ki ağızlarına yumruğu yeme tehlikesini göze almazlardı. Keeton'ın hayali Hugh'ı biraz sakinleştirdi. Zaten evde buzdolabında ve odunlukta birkaç kasa birası vardı.

"Pekâlâ," dedi. "Buradan zaten hoşlanmıyorum. Bana anahtarlarımı ver." Altı saat önce bara girdiğinde önlem almak için arabasının anahtarlarını Henry'e teslim etmişti.

"Olmaz." Henry ellerini bir havlu parçasına kurulayarak gözlerini hiç kırpmadan Hugh'a baktı.

"Olmaz mı? Ne demek olmaz?"

"Araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğunu biliyorum. Sen de yarın sabah uyandığın zaman durumu anlayacaksın."

Hugh sabırla, "Dinle," dedi. "Sana o lanet olasıca anahtarları verdiğim zaman beni Bobby Dugas'ın eve bırakacağını sanıyordum. Buraya gelip birkaç bira içeceğini söylemişti. O köpek hiç gözükmediyse suç bende mi?"

Henry içini çekti. "Seni anlıyorum ama bu beni ilgilendirmez. Birini ezersen beni dava edebilirler. Belki bunun sence bir önemi yok ama benim için var. Kendimi korumam gerekiyor, ahbap. Bu dünyada insanı kendisinden başka hiç kimse kollamıyor."

Hugh öfke ve mutsuzluğun içindeki bir yerden kafasının yüzeyine ulaştığını hissetti. Kendine acımaya başlamıştı. Barın arkasında asılı olan anahtarlarına baktı. Yanındaki levhada, "Kentimizden hoşlanmıyorsan, tren tarifesine bak," yazılıydı. Tekrar Henry'e döndüğünde ağlayacağını fark ederek endişelendi.

Henry onun omzunun üzerinden diğer müşterilere baktı. "Hey siz yo-yo'lar! İçinizden Castle Hill tarafına gidecek olan var mı?"

Adamlar gözlerini masalarına dikerek cevap vermediler. Bir ikisi eklemlerini çatırdatırken Charlie Fortin yavaşça erkekler tuvaletine gitti. Kimse konuşmadı...

Hugh, "Gördün mü?" dedi. "Haydi, Henry, anahtarlarımı ver."

Henry başını kesin bir tavırla yavaşça salladı. "Bir daha buraya gelip içki içmek istiyorsan bu gece yürürsün."

"Pekâlâ, yürüyeceğim!" Sesi öfkesinden tepinmeye hazırlanan bir çocuğunkinden farksızdı. Kapıya doğru giderken yumruklarını sıkarak başını önüne eğdi. Birinin gülmesini bekliyor, neredeyse umuyordu. O zaman ortalığı altüst edecek ve işten kovulmasına da aldırmayacaktı. Ama meyhanede çıt çıkmıyordu.

Henry arkasından, "Anahtarlarını yarın alabilirsin," diye seslendi.

Hugh bir şey söylemedi. Kendini zorlayarak sarı iş ayakkabılarıyla Henry Beaufort'un lanet olasıca Rock-Ola'sını parçalamaktan vazgeçti. Sonra başı önde karanlıklara çıktı.

Şimdi sis hafif bir yağmura dönüşmüştü. Hugh eve eriştiği sırada bunun insanı sırılsıklam edecek şiddetli bir yağmura dönüşeceğini de tahmin ediyordu. "Şans işte!" Yürümeyi sürdürdü. Eskisi kadar yalpalamıyordu artık. Açık hava onu biraz ayıltmıştı. Huzursuzca çevresine bakınıyordu. Huzursuzdu ve birinin karşısına çıkıp ileri geri konuşmasını istiyordu. Hatta bu gece bir iki kelimecik bile yeterli olacaktı. Hugh bir gün önce kamyonetinin önüne çıkan çocuğu düşündü bir an. Keşke ona hızla çarpıp karşı kaldırıma yollasaydım! Kimse beni suçlayamazdı! Ben küçükken çocuklar nereye gittiklerine bakarlardı.

Hugh, Gerekli Şeyler'in önüne gelmişti. Vitrine bir göz attıktan sonra Ana Cadde'nin yukarılarına doğru baktı. Artık iki buçuk kilometre kadar yolum kaldı. Belki yağmur şiddetlenmeden eve yetişirim. Sonra birdenbire durdu.

Farkına varmadan ilerlemişti. Geri dönüp tekrar yeni mağazanın vitrinine doğru gitti. Yukarıda bir tek lamba yanıyor ve aşağıya dizilmiş olan eşyaları yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Hugh'ın yüzüne gelen ışık birdenbire suratını şaşılacak derecede değiştirmişti. Şimdi Hugh yatma zamanı çoktan geçmiş küçük bir çocuğa benziyordu. Noel'de kendisine verilmesini istediği armağanı bulmuş olan küçük

bir çocuğa. (Evet, Noel'de ona bunu armağan etmeliydiler. Dünyada hiçbir şey bunun yerini tutamazdı!) Vitrinin ortasındaki eşyanın iki yanına Nettie'nin o çok sevdiği Karnaval camından yapılmış dalgalı vazolar konmuştu. Ama Hugh bunu bilmiyordu. Bilseydi de aldırmazdı zaten.

Ortadaki... bir tilki kuyruğuydu!

Hugh aniden kendisini 1955 yılında buldu sanki. Babasının üstü açılan eski spor arabasına binmiş Batı Maine Okullar Arası Şampiyonası'na gidiyordu. Castle Rock'la Greenspark'ın maçı vardı. Kasım ayında olmalarına ve arabanın üstünü açmalarına rağmen hava sıcaktı. Arabada altı kişiydiler. Peter Doyon viski dolu bir cep şişesi getirmişti. Radyoda Perry Como'nun bir şarkısı çalıyordu. Hugh direksiyondaydı. Radyo anteninde uzun, tüylü bir tilki kuyruğu dalgalanıyordu.

Şimdi şu vitrinde gördüğü gibi bir kuyruk.

Hugh o tilki kuyruğuna bakarken neler düşündüğünü anımsıyordu. Kendime yepyeni bir spor araba aldığımda antene tıpkı böyle bir kuyruk takacağım.

Hugh cep şişesinden içme sırası kendisine geldiği zaman, "İstemem," dediğini de anımsıyordu. "Araba kullanıyorum. İnsan bir arabanın direksiyonuna geçtiğinde başkalarının yaşamlarından da sorumlu olur."

Hugh'ın şu an hatırladığı yaşantısının en iyi gününün en iyi saati olduğunu düşündüğü bir şey daha vardı.

Bu anıyı olanca canlılığıyla anımsadığı için şaşırdı ve acı duydu. Yakılan yapraklardan çıkan dumanla karışık koku, arabanın krom aksamını ışıldatan kasım güneşi.

Vitrindeki tilki kuyruğuna bakarken kendi kendine, gerçekten de o benim hayatımın en güzel günüydü, dedi. İçkinin lastik gibi esnek pençesine düşmeden önceki birkaç gün. Sonunda alkol onu tuhaf bir Kral Midas'a dönüştürmüş, o günden beri dokunduğu her şey pislik halini almıştı.

Hugh birdenbire, *değişebilirim,* diye düşündü.

Bu düşünce onu sarsacak kadar berraktı.

Her şeye yeniden başlayabilirim.

Böyle bir şey mümkün müydü?

Evet, bazen mümkün sanırım. Bu tilki kuyruğunu satın alıp Buick'imin antenine bağlayabilirim.

Ama bana gülerler. Çocuklar güler.

Kimler? Henry Beaufort mu? O aşağılık Bobby Dugas mı? Eee, ne olmuş yani? Şu tilki kuyruğunu satın al. Antene bağlayıp...

Evet ama nereye gideceğim?

Perşembe gecesi Greenspark'ta yapılacak toplantıya ne dersin?

Bu olasılık bir an Hugh'yı sersemletip heyecanlandırdı. Yıllardan beri hapiste kalan bir mahkûmun, dikkatsiz bir gardiyanın anahtarı kilitte unuttuğunu gördüğünde sersemleyip heyecanlanması gibi bir şeydi bu. Bir an düşündüklerini uyguladığını görür gibi oldu. Gün gün, ay ay daha ayık geziyordu. Çakırkeyif Kaplan'a bir daha gitmiyordu. Ne yazık! Artık aylığını alırken zarfta pembe bir makbuz bulabileceğini düşünerek korkuya kapılmıyordu. Bu da kötü bir şey değildi.

Hugh, Gerekli Şeyler'in vitrinindeki tilki kuyruğuna bakarken geleceği gördü. Yıllardan beri ilk kez gördü bunu. Ucu beyaz turuncu tilki kuyruğu da bu gelecekte bir savaş bayrağı gibi dalgalandı.

Sonra gerçek, adamın karşısına dikildi. Yağmur, ıslak ve kirli giysi kokan gerçek. Hayır, onun için tilki kuyruğu da, toplantılar da yoktu. Gelecek de... Kahretsin! *Elli bir yaşındaydı* ve bu yaşta gelecekle ilgili hayaller için çok geçti. Elli birinde insan bir çığ halini alan geçmişinden kaçabilmek için durmadan koşmak zorundaydı.

Hugh, eh, gündüz olsaydı şansımı bir denerdim, diye düşündü. Gerçekten denerdim. Umursamadan içeri girer ve vitrindeki tilki kuyruğunun kaç para olduğunu sorardım. Ama saat on... Ana Cadde'deki bütün mağazalar kapalıydı. Sabah uyandığı ve ona sanki biri gözlerinin arasına bir şiş saplamış gibi geldiği zaman o güzel, kızılımsı tilki kuyruğunu da unutmuş olacaktı.

Yine de vitrinin önünde biraz daha kaldı. Oyuncakçı dükkânının vitrinine bakan bir çocuk gibi kirli, nasırlı parmaklarını cama sürdü. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Tatlı bir tebessümdü bu ve Hugh Priest'in yüzüne hiç yakışmıyordu. Sonra Castle View'in herhangi bir yerinde bir araba geri geri giderken egzoz borusundan patlamalara benzeyen sesler çıktı. Hugh irkildi ve kendine geldi.

"Kahretsin! Sen neler düşünüyorsun?"

Vitrinden evinin bulunduğu yöne doğru döndü. Tabii yanına bir odunluk yapılmış iki odalı kulübeye ev denilebilirse. Hugh tentenin altından geçerken kapıya doğru baktı... Ve durdu.

Kapıdaki levhada, "AÇIK" yazılıydı.

Hugh rüyadaymışçasına elini uzatarak tokmağı yokladığında elinin altında kolaylıkla döndü. Yukarıda küçük bir çıngırak tınladı. Sanki bu ses olmayacak kadar uzakta bir yerden geliyordu.

Mağazanın ortasında bir adam duruyordu. Tavuk tüylerinden yapılmış bir fırçayla vitrinin tozunu alıyor ve bir şarkı mırıldanıyordu. Çıngırak çaldığı zaman Hugh'a doğru döndü. Bir çarşamba gecesi saat onu on geçe kapıda birinin belirmesine şaşırmış gibi görünmüyordu. Hugh o şaşkınlığı arasında yalnızca adamın gözlerini fark etti. Bir Kızılderili'ninkiler kadar *kapkaraydı* bu gözler.

Hugh, "Levhayı tersine çevirmeyi unutmuşsun, ahbap," dediğini duydu.

Adam nazikçe, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Korkarım geceleri doğru dürüst uyuyamıyorum. Bazı geceler mağazayı geç vakit açmak hoşuma gidiyor. İnsan senin gibi birinin ne zaman uğrayacağını bilemez ki... Bir şeyi çok beğeneceğini... İçeri girip etrafa bakmak ister misin?"

Hugh Priest içeri girerek kapıyı kapattı.

"Bir tilki kuyruğu gördüm..." diye başladı. Sonra duraklamak ve öksürerek boğazını temizlemek zorunda kaldı. Bu sözleri anlaşılamayacak boğuk bir fısıltıyla söylediği için yeniden çabaladı. "Vitrinde bir tilki kuyruğu var."

Mağazanın sahibi, "Evet," dedi. "Çok güzel, değil mi?" Toz fırçasını yüzüne doğru kaldırmıştı. Yüzünün alt kısmını gizleyen tüylerin üzerinden Kızılderili siyahı gözleriyle, ilgiyle Hugh'a bakıyordu. Hugh adamın ağzını göremiyordu ama gülümsediğini sanıyordu. Genellikle birileri -özellikle tanımadığı insanlar- ona gülümsedikleri zaman endişelenir, içinden hemen kavga etmek gelirdi. Ama şimdi nedense bu

gülüş onu hiç rahatsız etmedi. Belki de bunun nedeni hâlâ yarı sarhoş olmasıydı.

Hugh, "Evet," diye başını salladı. "Çok güzel. Ben çocukken babamın üstü açık bir spor arabası vardı. Onun antenine tıpkı buna benzer bir tilki kuyruğu bağlamıştı. Bu küçük pis köyde vaktiyle çocuk olduğuma inanmayacak pek çok insan var. Oysa ben de çocuk oldum. Herkes gibi."

"Tabii." Adamın gözleri hâlâ Hugh'a dikiliydi. Ve çok tuhaf bir şey oluyordu. Mağaza sahibinin gözleri gitgide *irileşiyordu* sanki. Hugh'sa bakışlarını bu gözlerden alamıyordu. Aslında biriyle göz göze geldiği zaman da hemen kavga etmek isterdi. Nedense bu gece hiçbir şey onu öfkelendirmiyordu.

"O günlerde tilki kuyruğunun dünyanın en harika şeyi olduğunu düşünürdüm."

"Tabii..."

Gerekli Şeyler'in sahibi hâlâ orada duruyor, tavuk tüylerinin üzerinden Kızılderililer'inki gibi kapkara gözleriyle Hugh'a bakıyordu.

"Her neyse. O tilki kuyruğunu almak istiyorum, bana satar mısın?"

Leland Gaunt üçüncü kez, "Tabii," dedi.

Hugh rahatladı ve ani, derin bir mutluluk duydu. Birdenbire her şeyin yoluna gireceğine inandı. Her şeyin! Bu delice bir düşünceydi. Castle Rock'ta ve yakındaki diğer üç kentte hemen herkese borcu vardı. Son altı ay kaç kez kovulma tehlikesiyle karşı karşıya gelmişti. Arabası bile artık zorlukla çalışıyordu. Bu herkesin bildiği bir durumdu.

"Kaç para?" diye sordu. Aniden o kadar güzel bir kuyruğu almak için parasının yetişip yetişmeyeceğini düşündü ve korkuya kapıldı. Ya alamayacağım kadar pahalıysa? Daha da kötüsü... yarın ya da öbür gün parayı bulur buluşturur ama sonra adamın kuyruğu satmış olduğunu öğrenirsem.

"Bu duruma bağlı?"

"Duruma mı bağlı? Hangi duruma?"

"Kaç para vermek istediğine..."

Hugh rüyada gibi pantolonunun arka cebinden eski cüzdanını çıkardı.

"Onu cebine sok, Hugh."

Hugh kendi kendine, ona adımı söyledim mi, diye sordu. Anımsayamadı ve cüzdanı cebine koydu.

"Ceplerindekileri şu vitrinin üstüne boşalt."

Hugh denileni yaptı. Çakısını, kâğıtlı nane şekerlerini, çakmağını ve tütün kırıntıları bulaşmış bozuk paralarını cam dolabın üstüne koydu. Ancak bir buçuk doları vardı.

Adam eğilip eşyalara baktı. "Uyguna benziyor..." diye mırıldandı ve tüy fırçayı üzerlerinde dolaştırdı. Tekrar kaldırdığında geride çakı, çakmak ve nane şekerleri kalmış, bozuk paralar kaybolmuştu.

Hugh bu duruma hiç şaşırmadı. Uzun boylu adam vitrine giderek tilki kuyruğunu getirirken o da pili bitmiş bir oyuncak gibi hareketsiz duruyordu. Dükkânın sahibi kuyruğu vitrinin üzerine, Hugh'ın birkaç parça eşyasının yanına koydu.

Hugh yavaşça elini uzatarak tilki kuyruğunu okşadı. Serin ve yumuşaktı. İpek gibi tüyler statik elektrik yüzünden çatırdıyorlardı. Kuyruğu okşamak, berrak bir sonbahar gecesini okşamaya benziyordu.

Gaunt, "Hoş değil mi?" dedi.

Hugh dalgın dalgın, "Hoş..." diye mırıldanarak kuyruğu alacak oldu.

"Dur!" Uzun boylu adamın sesi sertleşmişti. Hugh'ın eli hemen yanına düştü. Gaunt'a derin bir kırgınlık ve acıyla baktı. Dükkânın sahibi konuşmaya devam etti. "Daha pazarlık etmedik."

Hugh başını salladı. "Öyle..." Sonra da, beni ipnotize etti, diye düşündü. Kahretsin! Bu adam, beni ipnotize etmediyse ne olayım! Artık önemli değildi, hatta... bir açıdan hoştu bile. Hugh tekrar cüzdanına uzandı. Sanki suyun altında hareket ediyormuş gibi yavaş davranıyordu.

Bay Gaunt sabırsızca, "Bırak o cüzdanı, ahmak," diyerek toz fırçasını bir kenara bıraktı.

Hugh'ın eli yine yanına düştü.

Adam terslenerek, "Neden çok kimse cevabın cüzdanlarında gizli olduğunu sanır," diye söylendi.

Hugh, "Bilmem..." dedi. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. "Bu insana biraz gülünç geliyor..."

Gaunt, "Daha da kötü," diye homurdandı. Artık çok yorgun ya da çok öfkeli bir adam gibi biraz düzensiz konuşuyordu. Dırdır edermiş gibi... *Yorgundu* tabii. Uzun ve zorlu bir gün geçirmiş ve çok şey başarmıştı. Tabii işe daha yeni başlamış sayılırdı. "Çok daha kötü. Suç sayılacak kadar aptalca bir şey bu! Sana bir şey söyleyeyim mi, Hugh? Bu dünya her şeyin... *her şeyin* satılık olduğunu bilmeyen ve ihtiyaç içinde kıvranan insanlarla dolu... Bedelini ödemeye hazırsan, her şeyi alabilirsin. Paradan söz ediyorlar, hepsi o kadar. Sağlıklı kuşkuları olduğu için gururlanıyorlar. Bu sahte sözler saçma. Tümüyle... *saçma!*"

Hugh dalgın dalgın onayladı. "Saçma."

"İnsanlar *gerçekten* gerekli olan şeyleri cüzdanlarının yardımıyla elde edemezler, Hugh. Bu kentteki en şişkin cüzdan bile çalışan bir adamın koltuk altındaki ter kadar etmez. Saçma! Ve ruhlar! Biri, 'Şunun ya da bunun için ruhumu satardım,' dediği zaman her seferinde beş sent alsaydım zengin olurdum. Empire State Binası'nı satın alabilecek kadar zengin." Gaunt öne doğru eğildi. Dudakları pis bir tebessümle gerilirken çarpık dişleri ortaya çıktı. "Bana şunu söyle, Hugh: ben senin ruhunu ne yapayım?"

"Herhalde onunla hiçbir şey yapamazsın..." Hugh'ın sesi çok uzaklardan geliyordu sanki. Büyük, kapkaranlık bir mağaranın derinliklerinden. "Son günlerde ruhumun iyi bir durumda olduğunu sanmıyorum."

Bay Gaunt gevşeyerek doğruldu. "Bütün bu yalanlar ve yarı gerçekler artık yeter! Hugh, sen Nettie Cobb adında bir kadını tanıyor musun?"

"Deli Nettie'yi mi? Kentte Deli Netie'yi tanımayan yoktur çünkü kocasını öldürdü."

"Evet, öyle diyorlar. Şimdi beni dinle, Hugh. Dikkatle dinle. Ondan sonra tilki kuyruğunu alıp evine gidebilirsin."

Dışarıda yağmur iyice şiddetlenmiş, rüzgâr çıkmıştı.

Miss Ratcliffe sert sert, "Brian!" dedi. "Ah, Brian Rusk! Doğrusu böyle bir şey yapabileceğine inanmazdım! Buraya gel! Hemen, şimdi!"

Brian konuşma terapisi derslerinin yapıldığı bodrumdaki sınıfta, en arkada oturuyordu. Miss Ratcliffe'in sesinden kötü... çok kötü bir şey yaptığı anlaşılıyordu. Ne var ki, çocuk ayağa kalkıncaya kadar bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Sonra çırılçıplak olduğunu fark edip müthiş bir utançla sarsılıyor ama heyecan da duyuyordu.

"Sana buraya gelmeni söyledim!"

Diğerleri ona şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle bakarken Brian ağır ağır öne doğru gidiyordu.

Miss Ratcliffe kürsüsünün önünde durmuş, ellerini beline dayamıştı. Gözleri öfkesinden adeta ateş saçıyordu. Koyu kırmızı saçları güzel bir bulut gibi yüzünü çevreliyordu. "Sen kötü bir çocuksun, Brian! Çok kötü bir çocuk!"

Brian sessizce başını sallarken Miss Ratcliffe eline bir tebeşir parçasını sıkıştırıyordu. Elleri birbirine dokunduğu zaman çocuk hafifçe elektrik çarpmış gibi titriyordu. Miss Ratcliffe sertçe, "Şimdi," diyordu. "Tahtaya yüz kez 'Sandy Koufax kartımın bedelini ödeyeceğim,' yazacaksın!"

"Peki, Miss Ratcliffe."

Brian karatahtanın yukarısına erişebilmek için ayaklarının ucunda kalkarak yazmaya başlıyordu. Sıcak havanın çıplak kabaetlerine çarptığını hissediyordu.

Sonra dönüyor ve arkasında duranın Miss Ratcliffe değil de Wilma Jerzyck olduğunu görüyordu. İri, yuvarlak soluk yüzlü, koyu kahverengi gözleri hamura batırılmış iki kuru üzüme benzeyen Wilma.

Kadın, "Bedelini ödemezsen, adam da kartı geri alır," diyordu. "Hepsi bu kadar da değil, küçük ahbap. Gaunt..."

Brian şiddetle irkilerek uyandığında az kalsın karyolasından yere yuvarlanıyordu. Ter içinde kalmış, kalbi deli gibi çarpıyordu. Doğrulup oturdu, titriyordu. Küçükken kâbus gördüğü zaman yaptığı gibi annesine seslenmek istedi. Sonra artık küçük olmadığını anımsadı. On bir yaşındaydı... Ayrıca bu insanın annesine anlatabileceği türde bir rüya sayılmazdı. Öyle değil mi?

Brian yatağa uzanarak, irileşmiş gözlerini tavana dikti. Bir ara komodinin üzerindeki saate bir göz attı. Gece yarısını dört geçiyordu. Şiddetle yağan yağmurun yatak odasının penceresine çarptığını duyuyor, sert bir rüzgâr uğuldayarak yağmuru sürüklüyordu. Sanki dolu yağıyormuş gibi ses çıkıyordu.

Kartım! Sandy Koufax kartım kayboldu.

Kaybolmamıştı. Brian kartın kaybolmadığını biliyordu. Ama kalkıp bakmadıkça uyuyamayacağının farkındaydı. Sabah okula giderken ve akşamüstü eve döndüğünde koleksiyonuna bakmıştı. Daha sonra Stanley Dawson'la arka avluda futbol oynarken de. Yatağına girip ışığı söndürmeden önce de karta bakmış ve bu onda bir tutku halini almıştı. Böyle olduğunu anlıyor ama davranışlarına engel olamıyordu.

Yataktan kalktı. Soğuk yüzünden sıcak cildinin diken diken olduğunu fark bile edemedi. Çabucak şifoniyere doğru gitti. Büyük albüm, üzerinde dışarıdaki sokak lambasını oluşturduğu beyaz ışık gölcüğünde duruyordu.

Brian albümü alıp açtığı sırada müthiş bir korkuya kapıldı. Sandy Koufax'ın kartının bulunduğu sayfa boştu. Sonra telaşı yüzünden birkaç sayfayı birden açmış olduğunu anladı. Geri döndü. Ah, evet, işte Sandy Koufax o dar suratı ve içleri gülen gözleriyle oradaydı.

"Sevgili arkadaşım, Brian'a, en iyi dileklerimle-Sandy Koufax."

Yamuk yumuk yazının üzerinde parmaklarını dolaştırdı. Dudakları oynuyordu. Yine rahatlamıştı... hemen hemen. Kart henüz tam anlamıyla onun değildi. Bu bir tür... denemeydi. Kartın tümüyle onun olması için yapması gereken bir şey vardı ama bunun ne olduğunu pek anımsamıyordu. Gördüğü rüyayla bir ilgisi olduğunu sanıyor, zamanı gelince her şeyi öğreneceğine inanıyordu. (Bugün mü? Yarın mı? Bugün daha sonra mı?)

Albümü kapattı. Üzerine, "Brian'ın Koleksiyonu," yazmıştı. "Dokunmayın!" Albümü şifoniyerin üzerine koyarak tekrar gidip yattı.

Sandy Koufax'ın kartını ele geçirmesinin onu üzen bir tek yanı vardı. Kartı babasına göstermek isteyen Brian onu hem şaşırtacak, hem sevindirecekti.

Ya *sonra?*

Sonra sorular başlayacaktı. Babası kartı nereden aldığını soracak ve daha önemlisi bu ender bulunan imzalı kartı alacak parayı nereden aldığını öğrenmek isteyecekti. Herhalde bu Sandy Koufax imzalı kart başka yerlerde yüz elli dolara bile satılıyor olabilirdi. Brian doğruyu söylese de babası yine de ona inanmayacaktı.

"Yani adam sana Sandy Koufax'ın beyzbol kartını seksen beş sente sattı, öyle mi?"

İşte ondan sonra da kıyamet kopacaktı. Brian nasıl olacağını bilmiyordu ama yer yerinden oynayacağını çok iyi biliyordu. Sonunda onu suçlayacaklardı. Babası belki, annesi kesinlikle!

Brian'ı kartı geri vermesi için ne kadar zorlarlarsa zorlasınlar, bunu kesinlikle yapmayacaktı. Kart imzalıydı. Üstelik üzerinde kendi adı vardı.

Hayır, kartı geri vermeyecekti.

Kafasının derinliklerinden bir ses, *"Öyleyse kartın bedelini öde..."* diye fısıldadı.

Brian ödeyecekti. Yapacağı şeyin pek hoş olmayacağını seziyordu ama sorun değildi. Üstelik o kadar da kötü sayılmazdı. Bu yalnızca bir... bir... kafasındaki o ses tekrar fısıldadı. *"Yalnızca bir şaka..."* Brian aynı anda Bay Gaunt'un gözlerini gördü. Güzel bir günde denizin büründüğü o koyu maviliğe benzeyen bu gözler insanı tuhaf şekilde rahatlatıyordu. *"Hepsi yalnızca bir şaka."*

Brian, "Evet," dedi. "Neyse ki sadece bir şaka! Bir sorun değil."

Kardeşinin yanında kuştüyü yorganı üstüne çekerek gözlerini yumdu. Yan döndü ve hemen uykuya daldı.

4

Perşembe günü yağmur durdu. Polly saat on buçukta Dikiş-Nakış'ın vitrininden baktığında bulutlar dağılmaya başlamışlardı bile. Nettie Cobb sanki yeni bir fırtına çıkmasından korkuyormuş gibi, Ana Cadde'den hızla iniyordu. Kapalı şemsiyesini eline almış, çantasını kolunun altına sıkıştırmıştı.

Rosalie Drake, "Bugün ellerin nasıl, Polly?" diye sordu.

Kadın gizlice içini çekti. Herhalde bugün öğleden sonra Alan da aynı şeyi öğrenmek isteyecekti. Şerifle kahve içmek için saat üçte Nan'in Lokantası'nda buluşmayı kararlaştırmışlardı. İnsanın kendini uzun süreden beri tanıyan kimseleri kandırması olanaksızdı. Onlar renginin solukluğunu, gözlerinin altındaki mor lekeleri hemen fark ediyorlar ve daha da önemlisi gözlerindeki o acı ifadeyi görüyorlardı.

Polly, "Bugün çok daha iyiler," dedi. "Sağ ol." Durumu biraz abartmıştı. Elleri biraz daha iyiydi ama çok iyi? Hayır.

"Yağmur yağdığı için..."

"Ellerini neyin kötü etkileyeceğini bilemiyorsun. İşte işin korkunç yanı da bu. Neyse şimdi bırak bunları, Rosalie! Gelip dışarı bakarsan sanırım küçük bir mucizeye tanık olacağız."

Rosalie, Polly'nin yanına gitti. İkisi de ufak tefek Nettie'nin telaşla Gerekli Şeyler'in tentesine doğru gittiğini gördüler.

Rosalie inler gibi, "Bu Nettie mi?" dedi. "Gerçekten o mu?"

"Gerçekten o."

"Tanrım! Mağazaya gidiyor!"

Bir an Rosalie'nin kehanetinin yerine gelmeyeceğini sandılar, çünkü Nettie kapıya yaklaştı... sonra da geriledi. Şemsiyesini diğer eline alarak mağazaya baktı. Sanki mağaza kendini sokmaya hazırlanan bir yılanmış gibi.

Polly usulca, "Haydi, Nettie," diye mırıldandı. "İçeri gir, hayatım."

Rosalie, "Kapıdaki levhada, 'Kapalı,' yazıyor sanırım," dedi.

"Hayır. Orada başka bir levha daha var. Üzerinde dükkânın salı ve perşembeleri kapalı olduğu, randevu alınması gerektiği yazılı. Sabah buraya gelirken gördüm."

Nettie yine kapıya yaklaşıyordu. Tokmağa uzandı, sonra tekrar geriledi.

Rosalie, "Tanrım!" diye bağırdı. "Bu olay beni öldürecek. Nettie bana mağazaya tekrar gitmeyi düşündüğünü söyledi. Karnaval camından eşyalardan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Ama doğrusu bu işi başarabileceğini hiç sanmıyordum."

Polly, "Bana dinlenme saatinde 'yeni yer' dediği mağazaya gidip gidemeyeceğini sordu. Benim pasta kalıbını alacakmış." diye açıkladı.

Rosalie başını salladı. "Bizim Nettie böyle! Tuvalete gitmek için benden izin ister."

"Bana kalırsa Nettie bir yandan, hayır, işimiz çok dememi istiyor ama diğer yandan da izin vermem için dua ediyordu."

Polly otuz, kırk metre kadar ilerideki savaşı izliyordu. Nettie Cobb'la yine Nettie Cobb arasındaydı bu. Kadın içeriye girerse kendisi için çok önemli bir adım atmış olacaktı.

Polly ellerinin sancıdığını onları ovuşturup dururken fark etti. Kendini zorlayarak ellerini iki yanına bıraktı.

Rosalie, "Sorun ne pasta kalıbı, ne de Karnaval camı," dedi. "Adamla ilgili bu."

Polly ona hayretle baktı.

Rosalie güldüğünde hafifçe kızarmıştı. "Ah, Nettie'nin adama âşık olduğunu kastetmedim. Tabii mağazadan çıkıp ona yetiştiğim zaman hayallere dalmış görünüyordu o da başka. Bay Gaunt ona *çok iyi* davrandı, Polly. Yalnızca dürüst ve iyi davrandı."

Polly, "Çok kimse Nettie'ye iyi davranıyor. Özellikle Alan elinden geleni yapıyor. Gelgelelim Nettie onu gördüğü zaman yine de korkudan büzülüyor," diye anımsattı.

Rosalie kısaca, "Bizim Bay Gaunt'un davranışları özel," dedi. O sırada Nettie sanki bunu kanıtlamak istiyormuş gibi tokmağa uzandı ve kapıyı açtı.

"Haydi, Nettie! İçeri gir ve şansını dene. Yeniden dünyadakilere katıl."

Sonra Nettie gülümsedi. Polly'le Rosalie'nin onun birilerine karşılık verdiğini göremedikleri belliydi. Kadın şemsiyesini indirerek mağazaya girdi.

Kapı arkasından kapandı.

Polly, Rosalie'ye döndüğünde yardımcısının gözlerinin yaşarmış olması onu etkiledi. İki kadın bir an birbirlerine baktılar. Sonra da gülerek kucaklaştılar.

Rosalie, "Yaşa, Nettie," dedi.

Polly, "Bizim taraf iki puan kazandı," diyerek başını salladı ve kafasının içindeki bulutlar dağılıverdi. Castle Rock'ta hava iyice açmadan iki saat önce hem de.

Nettie beş dakika sonra Gaunt'un dükkânın bir duvarının önüne dizdiği yüksek arkalıklı, pelüş kaplı koltuklardan birinde oturuyordu. Yakınındaki bir yere bıraktığı şemsiyesiyle çantasını unutmuştu bile. Gaunt, onun yanına yerleşmiş kadının ellerini tutuyordu. Zeki bakışlı gözlerini Nettie'nin bulanık gözlerine dikmişti. Camlı vitrinlerden birinin üzerinde Polly Chalmers'ın pasta kalıbının yanında Karnaval camından yapılmış bir abajur duruyordu. Oldukça güzel bir parça sayılırdı. Üstelik Boston'daki bir antikacıda üç yüz dolara ya da daha fazlasına satılırdı. Oysa Nettie Cobb abajuru on dolar kırk sente almıştı. Dükkâna girdiğinde çantasında bu kadar para vardı. Şimdiyse abajur güzel olsun olmasın, kadın onu da şemsiyesi gibi unutmuş gitmişti.

Nettie şimdi, "Yapılacak bir şey..." diyordu. Uykusunda konuşuyormuş gibiydi. Bay Gaunt'un ellerini sıkıca kavramak için parmaklarını oynattı. Adam da onun parmaklarını sıktı. Nettie memnun memnun, hafifçe güldü.

"Evet, öyle. Aslında önemsiz bir şey. Bay Keeton'ı tanıyorsun değil mi?"

"Onu arkasından 'Buster' diye çağırıyorlar." Nettie kıkır kıkır güldü. Hırıltılı, biraz da isterik bir sesti bu. Ama Leland Gaunt endişelenmiş görünmüyordu. Tersine, Nettie'nin pek normal olmayan gülüşü hoşuna gitmiş gibiydi. Kadın ekledi. "Çocukluğundan beri böyle."

"Buster'a bir oyun oynamanı ve abajurun bedelinin geri kalan kısmını böyle ödemeni istiyorum."

"Oyun mu?" Nettie biraz telaşlanmıştı.

Gaunt gülümsedi. "Zararsız bir şaka. Tabii Keeton bu şakayı senin yaptığını hiçbir zaman bilmeyecek. Bunun başka birinin başının altından çıktığını sanacak."

"Ah..." Nettie, Karnaval camından abajura baktığında bir an gözleri parladı. Belki açgözlülükle, belki de özlem ve sevinçle. "Eh..."

"Her şey yolunda gidecek, Nettie. Kimse bir şey bilmeyecek... Ve abajur da senin olacak."

Kadın düşünceli bir tavırla yavaşça, "Kocam bana sık sık oyun oynardı," dedi. "Başka birine şaka yapmak herhalde eğlenceli olur?" Adama baktığında bu kez gözlerinde korku belirdi. "Ona bir *zararı*

dokunmayacak değil mi? Kocama verdiğim gibi ona zarar vermek istemem!"

Gaunt usulca, "Hiç zarar gelmeyecek," diye mırıldanarak Nettie'nin ellerini okşadı. "Hiçbir zarar. Ben yalnızca Buster'ın evine bir şeyleri koymanı istiyorum."

"Ama ben Buster'ın evine..."

"Al..." Gaunt, kadının eline bir şeyi sıkıştırdı. Bir anahtardı bu. Nettie dalgın dalgın tekrar abajura baktı. Adam, "Yakında," diye ekleyerek onun ellerini bıraktı ve ayağa kalktı. "Şimdi, Nettie, o güzel abajuru senin için bir kutuya koymalıyım. Bayan Martin, Lalique kristallere bakmak için gelecek..." Saatine bir göz attı. "Tanrım! On beş dakika sonra burada olacak. Her neyse... gelmeye karar verdiğin için ne kadar sevindiğimi sana anlatamam! Son zamanlarda pek az kimse Karnaval camlarının güzelliğini fark edebiliyor. Artık insanlar kalplerinin yerinde yazar kasalar olan satıcılardan farksız."

Nettie ayağa kalkarak abajura âşık bir kadın gibi tatlı tatlı baktı. Mağazaya yaklaşırken hissettiği o acılı korku çoktan kaybolmuştu. "Çok güzel, değil mi?"

Gaunt heyecanla, "Evet, çok güzel," diye onayladı. "Abajurun iyi bir eve gideceğini bilmek beni ne kadar sevindiriyor, sana anlatamam. Sen abajurun çarşamba günleri tozunu alacak, dikkatsizlik yüzünden kırıldığı zaman da parçaları hiç üzülmeden süpürüp çöp tenekesine atacak bir kadın değilsin."

Nettie, "Ben böyle bir şeyi kesinlikle yapmam!" diye bağırdı.

Bay Gaunt, "Yapmayacağını biliyorum," dedi. "En sevimli yanlarından biri de bu, *Nettie*."

Kadın hayretle baktı. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Ben böyle şeyleri bilirim. Bir adı ve bir yüzü asla unutmam."

Gaunt mağazanın dibindeki perdeli kapıdan çıktı. Geri döndüğü zaman elinde bir kutuyla ince kâğıtlar vardı. "Satın aldığın şeyin üzerine titreyeceğini biliyorum, Nettie. O yüzden abajuru sana sattım."

"Sahi mi? Ben de sandım ki... Bay Keeton... ve oyun..."

Gaunt yarı öfkeli yarı neşeli bir tavırla, "Hayır, hayır, hayır," dedi. "Herhangi biri de oyun oynayabilir. İnsanlar oyun oynamaktan hoşlanırlar. Ama eşyaları onlara ihtiyaçları olan ve bu tür şeyleri seven

insanlara vermek... işte bu çok farklıdır. Netitia, bazen *aslında* mutluluk sattığımı düşünüyorum... Buna ne dersin?"

Nettie içtenlikle, "Ah," diye cevap verdi. "Beni gerçekten mutlu ettiğinizi biliyorum, Bay Gaunt. Çok mutlu ettiğinizi..."

Adam gülümserken üst üste binmiş, çarpık dişleri ortaya çıktı. "İyi! Çok iyi!" İnce kâğıdı kutuya yaydı. Abajuru da ortasına yerleştirerek kutuyu kapattı. Abartılı hareketlerle kapağı seloteyple yapıştırırken, "İşte, oldu! Bir müşteri daha ihtiyacı olan şeyi buldu!" dedi.

Nettie kendine uzatılan kutuyu aldı. Parmaklarının ucu adamın ellerine dokunurken tüyleri tiksintiyle diken diken oldu. Ama Gaunt'un elini birkaç dakika önce güçle, hatta hevesle tutmuştu. Artık o kısa olay bir rüyaya dönüşmeye, bulanıklaşmaya başlamıştı. Gaunt kek kalıbını kutunun üzerine yerleştirirken Nettie cam kapta bir şey olduğunu gördü.

"Nedir o?"

Gaunt, "Hanımına bir not," dedi.

Nettie hemen telaşlandı. "Bu benimle ilgili değil ya?"

"Ne münasebet!" Gaunt gülünce Nettie de hemen rahatladı. Bay Gaunt güldüğü zaman insan ona karşı koyamıyor, güvensizlik duyamıyordu. "Abajuruna iyi bak, Netitia ve tekrar gel."

Nettie, "Gelirim," dedi. Belki gelecekti ama Gerekli Şeyler'den bu abajur dışında başka bir şey almayacağını da hissediyordu.

Abajur çok güzeldi ve hep istediği bir şeydi. Böylece o küçük koleksiyonu da tamamlanmış olacaktı. Nettie bir an Bay Gaunt'a, "Kocam on dört yıl önce buna çok benzeyen Karnaval camı abajuru kırmasaydı," diye açıklamayı düşündü. "Belki bugün hâlâ sağ olurdu. Bu beni çileden çıkaran son şey ve bardağı taşıran son damla oldu. Kocam birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca kemiklerimi çok kırdı. Sonunda da *gerçekten* ihtiyacım olan bir şeyi kırdığı için onun canını aldım." Bir açıklama yapmasının aslında gereksiz olduğunu düşündü.

Bay Gaunt bunu çoktan öğrenmişti belki de...

"Polly! Polly! Nettie dışarı çıkıyor!"

Polly mankenin üzerine geçirilmiş olan bir elbisenin eteklerini dikkatle, ağır ağır iğneliyordu. Hemen işini bırakarak vitrine doğru

koştu. İki arkadaş yan yana durup Gerekli Şeyler'den çıkan Nettie'ye baktılar. Kadının kucağı doluydu. Bir kolunun altına çantasını, diğerine de şemsiyesini sıkıştırmıştı. Elinde bir kutuyu tutuyordu. Üzerine Polly'nin kek kalıbı konmuştu.

Rosalie, "Belki gidip ona yardım etsem daha iyi olur," dedi.

"Hayır." Polly elini uzatarak onu engelledi. "Bunu yapma. Nettie herhalde utanıp telaşlanır."

Nettie'nin yola çıkışını izlediler. Kadın artık fırtınadan kaçıyormuş gibi değil de sürükleniyormuş gibiydi.

Polly, hayır, diye düşündü. Hayır, bu doğru değil. Nettie daha çok... uçuyor sanki... Birdenbire gülmeye başladı.

Rosalie kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Neye güldüğünü bana da söyler misin?"

Polly, Nettie'nin rüyadaymış gibi yavaşça ilerlemesini seyrediyordu. "Yüzündeki ifade..."

"Nettie'de sevişmiş ve üç kez doyuma ulaşmış bir kadın hali var."

Rosalie kızarmıştı. Nettie'ye tekrar bir göz attıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Polly de ona katılmıştı. İki arkadaş birbirlerine sarılmış, öne arkaya sallanıyor ve deli gibi gülüyorlardı.

Alan Pangborn kapıdan, "Tanrım," dedi. "Daha öğle olmadan gülmeye başlamışlar. Şampanya içmek için de daha çok erken! Öyleyse ne oldu?"

Rosalie kıkır kıkır gülerek, "Dört," dedi. Yanaklarından yaşlar akıyordu. "Bana dört defaymış gibi geldi."

İki kadın yine kahkahalar atmaya başladılar. Alan ellerini üniformasının pantolonunun ceplerine sokmuş, onlara bakıyor ve alaycı bir tavırla gülümsüyordu.

Norris Ridgewick fabrikanın öğle düdüğü çalmadan on dakika önce şerifin bürosuna geldi. Üzerinde sivil kıyafet vardı. Bütün hafta sonu on ikiden gece dokuza kadar nöbette kalacak olması hoşuna gidiyordu. "Barlar gece birde kapandıktan sonra Castle Rock sokaklarındaki pislikleri başkaları temizlesin!" Bu işi o da yapabilirdi. Yapmıştı da. Ama suçlular alkol muayenesinden geçmeyeceklerini haykırırken kusmuştu. Norris'in midesi böyleydi işte. Sheila Brigham ona,

"'*İkiz Tepeler*'deki şerif yardımcısı Andy'e benziyorsun," diye takılmaktan hoşlanırdı. Tabii Norris, Andy'e hiç benzemediğini biliyordu. Andy bir ölü gördüğü zaman ağlardı. Norris ise genellikle cesetlerin üstüne kusuyordu. Takma koluyla dövülerek öldürülmüş olan Homer Garache'ın cesedini Homeland Mezarlığı'nın yakınındaki bir hendekte bulduğu zaman da öyle olmuştu.

Norris programa baktı. Andy Clutterbuck ve John LaPointe devriyeye çıkmışlardı. Günlük programdaysa adının olmaması hoşuna gitti Norris'in. Hele yedek üniformasının temizleyiciden gelmiş olduğunu görünce sevinci daha da arttı.

Elbisenin konduğu naylon torbaya bir pusula iliştirilmişti: "Hey, Barney, bana 5.25 dolar borcun var. Bu kez de beni aldatma yoksa daha güneş batmadan çok daha akıllı ama kederli bir adam olursun." Pusulanın altında Clut imzası vardı.

Notun başındaki isim de Norris'in keyfini kaçırmadı. Castle Rock Şerif Bürosu'nda yalnızca Sheila Brigham, Norris'in *İkiz Tepeler*'e uygun biri olduğunu düşünüyordu. Diğer şerif yardımcıları John LaPointe, Seat Thomas ve Andy Clutterbuck, onu Barney diye çağırıyorlardı. Andy Griffith'in eski programında komedyen Don Knotts'un oynadığı bir tipti bu. Bazen bu benzetme Norris'i sinirlendiriyordu ama bugün değil. Dört gün nöbette kalacaktı. Ondan sonra üç gün serbestti. Yaşam bazen ne harika oluyordu.

Norris cebinden bir beş dolarla bir yirmi beşlik çıkardı. Paraları arkadaşının masasına koyarak bir rapor fişinin arkasına, 'Hey, Clut, biraz yaşamaya bak,' diye yazdı. Süslü bir imza atarak kâğıdı paranın yanına bıraktı.

Temizleyiciden gelen üniformasını alıp tuvalette üstünü değiştirdi. Bir yandan da ıslık çalıyor, aynadaki görüntüsüne beğeniyle bakarak kaşlarını oynatıyordu. Castle Rock'taki kötüler adımlarını dikkatle atsınlar! Yoksa...

Aynada arkasında birinin belirdiğini fark eder gibi oldu. Daha başını çeviremeden biri onu yakaladığı gibi döndürdü. Norris'i pisuvarların yanındaki fayans kaplı duvara doğru itti. Norris'in kafası duvara çarptı ve kasketi düştü. Sonra Danforth Keeton'ın kıpkırmızı kesilmiş yuvarlak yüzüne bakakaldı.

Adam, "Sen ne yaptığını sanıyorsun, Ridgewick?" diye söylendi.

Norris bir gece önce Keeton'ın Cadillac'ının sileceklerinin altına sıkıştırdığı ceza makbuzunu unutmuştu. Aniden bunu anımsadı. "Bırak beni!" Öfkeyle konuşmaya çalıştı ama sesi endişeli bir cızırtı gibi çıktı. Yanaklarının alev alev yandığını hissediyordu. Öfkelendiği ya da korktuğu zaman kızarırdı ve şimdi de bu iki duyguyu birden yaşıyordu.

Norris'ten on iki santim daha uzun ve kırk beş kilo daha ağır olan Keeton, şerif yardımcısını şiddetli bir şekilde sarstıktan sonra onu bıraktı. Makbuzu cebinden çıkararak Norris'in burnuna doğru salladı. "Bu lanet olasıca şeyin üzerindeki senin adın mı, değil mi?" Sanki şerif yardımcısı bunu inkâr edecekmiş gibi bir tavır takınmıştı.

Norris Ridgewick makbuzdakinin kendi imzası olduğunu biliyordu tabii. Duvardan uzaklaşarak ensesini ovuşturdu. "Arabanı tehlikeli bir yere park etmiştin." Galiba kafasının arkası şişmişti. İlk şaşkınlığı geçerken, öfkesi artmaya başlıyordu.

"Ne?"

Norris bağırdı. "Elverişsiz bir yere park etmişsin!" Az kalsın, "Ayrıca bana o makbuzu yazmamı Alan Pangborn söyledi," diye devam edecekti ama kendini tuttu. Bu şişko domuzu sevindirmek niyetinde değildi. "Seni bu konuda daha önce de uyardık, Bus... Danforth. Bunu sen de biliyorsun."

Danforth Keeton tehlikeli bir tavırla sordu. "Beni ne diye çağırdın?" İri yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

Norris bu soruya aldırmadı. "Ceza makbuzu hâlâ geçerlidir. Bence cezayı ödemen çok daha iyi olur. Yine şansın var da seni bir polis memuruna saldırmakla suçlamıyorum."

Danforth Keeton gülerken sesi tuvalette yankılandı. "Burada polis memuru mu var? Ben öyle birini görmüyorum. Karşımda bir pislik yığını var!"

Norris eğilerek yerden kasketini aldı. Bağırsakları korkudan gevşemişti sanki. Danforth Keeton kötü bir düşmandı. Ne var ki şimdi Norris'in öfkesi artmış, gazaba dönüşmüştü. Elleri titriyordu ama yine de kasketini dikkatle başına geçirdi. "İstiyorsan bu konuyu Alan'la görüşebilirsin..."

"Ben *seninle* konuşuyorum!"

"... Artık bu konudan söz etmeyeceğim! Cezayı otuz gün içerisinde ödemeye çalış, Danforth. Yoksa gelip seni yakalamak zorunda kalırız." Bir yetmiş boyunda olan Norris iyice dikleşerek ekledi. "Seni nerede bulacağımızı biliyoruz." Dışarı çıkmaya hazırlandı.

Ama yüzü atom bombası patlatılmış bir yerdeki gurup renklerine bürünmüş olan Keeton onun çıkmasına engel olmak için kapıya doğru gitti. Norris durarak parmağını adama doğru salladı.

"Bana dokunacak olursan seni bir hücreye atarım, Buster. Çok ciddiyim."

Keeton tuhaf, ifadesiz bir sesle, "Pekâlâ," dedi. "*Pekâlâ!* Seni kovuyorum! O üniformayı çıkar ve kendine yeni bir iş aramaya başla..."

Arkalarından biri, "Hayır," dedi. İkisi de döndüler. Alan Pangborn erkekler tuvaletinin kapısında duruyordu.

Keeton beyaz, tombul yumruklarını sıktı. "Sen bu işe karışma!"

Alan içeriye girerken, kapı arkasından kapandı. "Hayır. Norris'e o cezayı yazmasını ben söyledim. Ona bütçe toplantısından önce seni affedeceğimi de söylediğim gibi. Ceza beş dolar, Dan. Nen var senin?" Alan'ın sesi şaşkınlık doluydu. Buster pek uysal bir adam değildi ama böyle saldırganlaştığı da hiç görülmemişti. Yaz sona erdiğinden beri çok sinirliydi. Alan, belediye meclisi toplantılarında uzaktan Buster'ın avaz avaz bağırdığını duyuyordu. Gözlerinde de garip bir ifade vardı. Şerif şimdi bir an, acaba Keeton hasta mı, diye düşündü. Neyse... Bu konuyu daha sonra incelerim. Şu anda oldukça kötü bir durumla karşı karşıyayım.

Keeton yüzünü asıp, "Hiçbir şeyim yok," diye homurdanarak saçlarını düzeltti. Norris onun ellerinin titrediğini fark ederek sevindi. Buster ekledi. "Ben yalnızca bu herif gibi kendini bir şey sananlardan bıktım... Bu kent için pek çok şey yapmaya çalışıyorum... Kahretsin!... Çok şey yapıyorum Castle Rock için!... Ama sürekli eziyet ve baskıdan da usandım." Bir an durdu. Şişman boynu titreyip duruyordu. Sonra olanca sesiyle bağırdı. "Beni Buster diye çağırdı! Bu konudaki duygularımı biliyorsun!"

Alan sakin sakin, "Özür dileyecek," dedi. "Öyle değil mi, Norris?"

"Bilmiyorum..." Norris'in sesi titriyor, bağırsakları sanki düğüm düğüm oluyordu. Öfkesi hâlâ geçmemişti. "Onun bundan hoşlanmadığını biliyorum. Ancak işin doğrusu beni şaşırttığı için ağzımdan çıkıverdi. Burada durmuş, kravatımın düzgün olup olmadığını anlamak için aynaya bakıyordum. Beni yakaladığı gibi duvara çarpınca kafamı kötü vurdum. Tanrım, Alan, *ne* söylediğimi ben de bilmiyorum."

Şerif, Keeton'a baktı. "Bu doğru mu?"

Buster bakışlarını ondan kaçırdı. "Çok öfkelenmiştim..." Alan onun gibi biri ancak böyle özür diler dedi kendi kendine. Yardımcısının bunu kavrayıp kavramadığını anlamak için Norris'e bir göz attı. Galiba durumu anlamıştı. Bu da iyi bir şeydi. Böylece bu pis kokulu el bombasının pimini çıkarmak için bir adım atılmış oluyordu. Bunun üzerine şerif biraz rahatladı.

İki adama da, "Artık olaya kapanmış gözüyle bakabilir miyiz?" diye sordu. "Bunu bir deneyim sayalım, olsun bitsin."

Norris kısa bir sessizliğin ardından, "Bence bir sakıncası yok," deyince şerif biraz etkilendi. Norris sıska bir adamdı. Devriye arabalarında yarı dolu gazoz tenekeleri bırakırdı. Raporlarıysa birer felaketti... Her şeye karşın çok da iyi kalpli ve sadık bir adamdı. Şimdi geriliyordu ama Keeton'dan korktuğu için değil. Alan eğer bu şişko meclis başkanı asıl nedenin korku olduğunu sanıyorsa, çok yanılıyor, diye düşündü.

Norris mırıldandı. "Sana 'Buster' dediğim için çok üzgünüm." Aslında üzgün filan değildi ama böyle söylemesinin bir zararı olmazdı. Daha doğrusu öyle sanıyordu.

Şerif fazla parlak renkli bir spor ceket ve yakası açık bir golf gömleği giymiş olan şişman adama baktı. "Danforth?"

Keeton, "Pekâlâ," dedi. "Böyle bir olay olmadı." Oldukça cömert ve soylu davranıyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Alan yine o eski, tanıdık nefreti duydu. Kafasının derinliklerinden bir ses, bilinçaltının o timsahlarınkine benzeyen sesi, kısa ama açık konuştu. *"Neden bir kalp krizi geçirmiyorsun, Buster? Neden hepimize bir iyilik etmiyor ve geberip gitmiyorsun?"*

Sonra, "Pekâlâ," dedi. "Bu..."

Keeton bir parmağını kaldırdı. *"Eğer."*

Alan kaşlarını kaldırdı. "Eğer?"

"Eğer bu ceza konusunda bir şeyler yapılırsa..." Makbuzu iki parmağıyla tutarak şerife uzattı. Sanki pis bir sıvıyı sildiği bez parçasıymış gibi.

Şerif içini çekti. "Odama gel, Danforth. Bu konuyu konuşalım." Norris'e baktı. "Sen nöbettesin değil mi?"

"Evet." Norris'in midesi iyice bozulmuş, belki bir daha yerine gelmeyecek kadar keyfi kaçmıştı. Bütün bunlara bu şişko domuz neden olmuştu. Şimdi de Alan cezayı affedecekti. Norris durumu anlıyordu çünkü siyaset bunu gerektiriyordu. Tabii anlaması bu durumdan hoşlanması gerektiği anlamına gelmezdi.

Alan yardımcısına, "Beklemek ister misin?" dedi. Keeton orada durduğu ve ikisine de öfkeyle baktığı için doğrudan, "Olayı benimle konuşmak ister misin?" diye soramamış, onun yerine böyle söylemişti.

Norris, "Hayır," dedi. "Gitmem gereken yerler, yapmam gereken işler var. Seninle daha sonra konuşuruz, Alan." Keeton'a hiç bakmadan önünden geçerek tuvaletten çıktı. Norris farkında değildi, ama Buster ona tekmeyi basmamak için kendini zor tuttu.

Şerif, Norris'in iyice uzaklaşması için kasten aynada kendine bakıyormuş gibi yaptı. Keeton kapıda durmuş, sabırsızca onu süzüyordu. Sonra Alan ve Keeton büroya doğru gittiler. Şerifin kapısının önündeki iki iskemleden birinde, krem rengi elbiseli, ufak tefek, şık bir adam oturuyordu. Sözde elindeki deri kaplı büyük kitabı okuyordu. Bu kitap İncil'den başka bir şey olamazdı. Alan'ın yüreğine inmişti. Bugün başka kötü bir şey daha olmayacağını sanmıştı. Oysa şimdi yanılmış olduğunu anlıyordu.

Peder William Rose cildi neredeyse elbisesinin renginde olan İncil'i kapayarak ayağa fırladı, "Şey... Şef Pangborn..." Peder Rose güçlü duyguların etkisinde kaldıkları zaman cümleleri altüst eden koyu Baptistler'dendi. "Sizinle konuşabilir miyim?"

"Lütfen bana beş dakika izin verin, Peder Rose. İlgilenmem gereken bir sorun var."

"Bu... şey... son derecede önemli."

Alan, ah, bundan eminim, diye düşündü. "Bu da öyle. Beş dakika." Kapıyı açarak başka bir şey söylemeden Keeton'ı odasına soktu.

Şerif kapıyı kapattığında Keeton, "Gazino Gecesi'yle ilgiliydi sanırım," dedi. "Bu sözlerimi unutma. Peder John Brigham inatçı bir İrlandalı. Yine de onu dışarıdaki adama her zaman tercih ederim. Rose inanılmaz derecede azametli bir herif!"

Alan, tencere dibin kara, seninki benden kara, diye düşündü sonra mırıldandı. "Otur, Danforth."

Keeton bir koltuğa yerleşirken Alan masasının başına geçerek ceza makbuzunu küçük küçük yırttı. Sonra da parçaları kâğıt sepetine attı. "İşte! Oldu mu?"

Keeton, "Oldu," diyerek kalkmaya çalıştı.

"Dur, gitme. Bir dakika otur."

Keeton'ın kalın kaşları öfkeyle çatıldı.

Şerif, "Lütfen..." diye ekleyerek kendi döner koltuğuna oturdu ve ellerini birleştirerek duvarda bir kuş gölgesi oluşturmaya başladı. Sonra da kendini toplayıp ellerini net bir tavırla sümenin üzerinde kavuşturdu. "Gelecek hafta bütçe toplantısı var..."

Keeton, "Tabii," diye terslendi.

Alan konuşmasını sürdürdü. "Bunun siyasi bir şey olduğunu sen de ben de biliyoruz. Ben geçerli bir park cezasını da sırf siyasi düşüncelerden dolayı yırttım."

Keeton hafifçe gülümsedi. "Bu kentte işlerin nasıl döndüğünü öğrenecek kadar yaşadın, Alan. Bir el, öbürünü yıkar."

Şerif koltuğunda kımıldandı. "Evet. Bir el, öbürünü yıkar. Ama belirli bir süre."

Keeton'ın kaşları tekrar çatıldı. "*Bu* da ne demek?"

"Şu demek: Küçük bir kentte bile siyasetin bir noktada sona ermesi gerekir. Bu göreve atanmış bir memur olmadığımı unutmamalısın. Belki para kesesi belediye meclisi üyelerinin elinde, ama beni bu göreve seçmenler getirdi. Dolayısıyla onlar beni kendilerini korumam ve yasaları uygulamam için seçtiler. Bu göreve başlarken yemin ettim ve buna uymaya çalışıyorum."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Eğer öyleyse..."

Aynı anda fabrikanın düdüğü çalmaya başladı. Danforth Keeton sanki eşekarısı sokmuş gibi sıçrarken gözleri irileşmişti. Koltuğun iki yanını kavradığında elleri beyaz birer pençeye dönüştü.

Alan yine şaşırarak, kızmış bir kısrak kadar ürkek! Kahretsin! Ne derdi var bu adamın, diye düşündü.

Keeton yıllardan beri belediye meclisi başkanıydı. Daha Alan, Castle Rock'ın adını bile duymadan önce. Şerif içinden, bu adam kirli bir işe mi karıştı, diye sordu. Sonra da, "Seni tehdit etmiyorum," dedi.

Keeton gevşemeye başlıyordu ama tavırlarında hâlâ dikkatliydi. Sanki fabrika düdüğünün tekrar çalıp kendisini ürkütmesinden korkuyormuş gibi. "İyi... Çünkü bu yalnızca para kesesi sorunu değil, Şerif Pangborn. Belediye meclisi üyeleri, diğer üç polis müdürüyle birlikte şerif yardımcılarını işe alma ve kovma hakkına sahiptir. Bazı yetkileri arasında bu da vardır."

"Bu yalnızca bir formalitedir."

Keeton başını salladı. "Evet, her zaman öyleydi." İç cebinden bir sigar çıkarıp parmaklarının arasında oynatarak üzerindeki selofanı hışırdattı. "Tabii bu hep böyle kalacağı anlamına gelmez."

Şerif, şimdi kim kimi tehdit ediyor, diye düşündü ama bir şey söylemedi. Onun yerine koltuğunda arkasına yaslanarak Keeton'a baktı. Buster bir iki saniye sonra gözlerini ondan kaçırarak sigarına baktı ve üzerindeki selofanı açmaya başladı. Alan, "Bir dahaki sefere arabanı tehlikeli bir yere park ettiğin zaman cezayı ben yazacağım," dedi. "Üstelik makbuzu da yırtmayacağım. Yardımcılarımdan birine elini sürersen de seni üçüncü derecede saldırıda bulunmakla suçlayacak ve tutuklayacağım. Bir meclis üyesinin ne kadar yetkisi olursa olsun bunu yapacağım. Çünkü siyasete bir noktaya kadar dikkat ederim. Anlıyor musun?"

Keeton sanki düşünüyormuşçasına uzun bir an sigarına baktı. Başını kaldırıp Alan'a baktığında gözleri küçük birer buz parçasına dönüşmüştü. "Benim ne kadar sert bir insan olduğumu anlamak istiyorsan, biraz daha baskı yap, Şerif Pangborn." Adamın yüzünde öfke vardı. Alan'a buna başka bir şey daha karışıyormuş gibi geldi.

Şerif, bu korku sanırım, diye düşündü. Ama görebiliyor muyum? Kokusunu alıyor muyum? Bilmiyorum, zaten önemli de değil. Ne var ki Keeton'ı korkutan şey... bu önemli olabilir. Çok önemli olabilir.

Şerif, "Anlıyor musun?" diye tekrarladı.

"Evet." Keeton sert bir hareketle selofanı sigarın üzerinden yırtarak çıkarıp yere attı. Sigarı dişlerinin arasına sıkıştırarak, "Ya *sen beni* anlıyor musun?" diye homurdandı.

Şerif öne doğru eğilirken koltuğu gıcırdadı ve dikkatle Keeton'ı süzdü. "Ne dediğini anlıyorum. Ama neden böyle davrandığını anladığımı söyleyemeyeceğim! Sen ve ben, hiçbir zaman dost olmadık..."

Keeton, "Bu kesin," diyerek sigarının ucunu kopardı. Şerif bir an bu parçayı yere tüküreceğini sandı. O zaman bir şey söylemeyecekti. Siyaset bunu gerektiriyordu. Fakat Keeton avucuna tükürdü, sonra sigar parçasını masadaki temiz tablaya attı.

"... yine de seninle birlikte iyi çalışırdık. Oysa şimdi... Kötü bir şey mi oldu? Eğer öyleyse ve elimden bir şey geliyorsa..."

Keeton aniden ayağa kalktı. "Hiçbir şey olmadı!" Yine öfkelenmişti. Öfkeden de öte bir şeydi bu. Alan, adamın kulaklarından neredeyse buharlar fışkıracağını düşündü. "Yalnızca ben bu eziyetten bıktım artık..."

Keeton'ın bu sözcüğü ikinci kez kullanması şerifin garibine gitti. İnsanı sarsan bir kelimeydi bu. Zaten bütün konuşma Alan'ı sarsmıştı.

Şerif, "Eh," dedi. "Beni nerede bulabileceğini biliyorsun."

Keeton, "Tanrım, evet!" diye mırıldanarak kapıya doğru gitti.

"Ve, Danforth, o tehlikeli park yerini unutma lütfen!"

Keeton, "O tehlikeli yer bana vız gelir!" diyerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Şerif uzun bir süre kapalı kapıya baktı. Yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Yerinden kalkıp masanın önüne doğru gitti ve yerden selofanı alarak kâğıt sepetine attı. Vapur Willie'yi çağırmak için kapıyı açtı.

Rose, "Bay Keeton üzülmüşe benziyordu," dedi. Belediye meclisi başkanının biraz önce kalktığı koltuğa yerleşerek, tabladaki sigar parçasına tiksintiyle baktı. Sonra da beyaz İncil'i sıska kucağına koydu.

Şerif, "Gelecek ay tahsisatlarla ilgili pek çok toplantı yapılacak," diye söze girmek istedi. "Bunun bütün üyeler için yorucu olduğundan eminim..."

Rahip Rose, "Evet," dedi. "Çünkü İsa... şey... bize, 'Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nınkini de Tanrı'ya verin,' diye buyurdu."

Alan mırıltıyla, "Evet, evet," dedi. Canı birdenbire sigara istemeye başlamıştı. Şöyle zift ve nikotin dolu sert bir şeyi içmek istiyordu. "Sizin için ne yapabilirim P... Peder Rose?" Az kalsın 'Rahip Rose' diyeceğini fark ederek paniğe kapıldı.

Rose çerçevesiz gözlüğünü çıkarıp sildi. Sonra tekrar taktı. Şerifin kokusunu aldığı ama ne olduğunu bilmediği bir kremle iyice yapıştırdığı siyah saçları tavandaki floresan lambanın ışığında parlıyordu.

Rahip Rose sonunda, "Bu Peder John Brigham'ın 'Gazino Gecesi' dediği iğrenç şeyle ilgili," diye açıkladı. "Hatırlarsanız, bu korkunç düşünceyi öğrendikten hemen sonra size geldim, Şef Pangborn. Sizden namus ve terbiye adına bu toplantıya izin vermemenizi istedim."

"Peder Rose, eğer *siz de* hatırlarsanız..."

Rose otoriter bir tavırla bir elini kaldırırken diğerini cebine soktu. Neredeyse cep kitabı büyüklüğünde bir broşür çıkardı. Şerif sıkıntıyla bunun Maine eyaleti kanunlarının bir özeti olduğunu görünce pek şaşırmadı. Rahip Rose ortalığı çınlatan bir sesle, "Şimdi size tekrar geldim," dedi. "Bu toplantıya yalnızca namus ve terbiye değil, kanun adına da izin vermemenizi talep ediyorum!"

"Peder Rose..."

Adam, şerifi konuşturmadı. "Kanunun 24. bölümü, 9. kısmının 2. paragrafı böyle bir şeyin *yasalara aykırı olduğunu açıkça belirtiyor!*" Rahibin yanakları kızarmıştı. Sanki kilisedeki kürsüsündeymiş gibi konuşuyordu.

Şerif son birkaç dakika içerisinde bir delinin yerini bir delinin almış olduğunu anladı. "Kumarla ilgili o bölümü ben de biliyorum, Peder Rose. Buraya ilk gelişinizden sonra yasalara ben de baktım. Konuyu kentin hukuk işleriyle ilgilenen Albert Martin'e de açtım. O da 24. bölümün Gazino Gecesi gibi bir toplantıya uygulanmayacağını düşünüyor." Bir an durduktan sonra ekledi. "Size şunu açıklamalıyım ki ben de aynı fikirdeyim."

Rose tükürür gibi, "İmkânsız!" dedi. "Tanrı'nın evini bir kumarhaneye çevirmeye kalkışıyorlar ve siz bana bunun yasal olduğunu söylüyorsunuz!"

"Isabella'nın Kızları Derneği'nde 1931'den beri Bingo oynanıyor! O ne kadar yasalsa, bu da o kadar yasal."

"Anla bu... şey... Bingo değil! Bu... şey... rulet! Para kazanmak için iskambillerle oynamak! Bu..." Rahip Rose'un sesi titriyordu. "... şey... *zar!*"

Şerif elleriyle duvarda bir kuş gölgesi oluşturmaya çalıştığını fark ederek durakladı. Parmaklarını sümenin üzerinde birbirlerine kenetledi yine. "Albert'ten Eyalet Başsavcısı Jim Tierney'e bir mektup yazmasını istedim. Ondan da aynı cevap geldi. Üzgünüm, Peder Rose. Bunun sizi rahatsız ettiğini biliyorum. Ben de kay kaya binen çocuklara sinirleniyorum. Mümkün olsaydı kay kayı yasaklardım ama bunu yapmam imkânsız. Bir demokraside hoşlanmadığımız ya da beğenmediğimiz şeylere katlanmak zorunda kalırız."

Rahip Rose, "Ama bu ***kumar***," dedi. Sesinde gerçek bir acı vardı. *"Para için kumar oynamak!* Kanun çok kesinken böyle bir şey nasıl yasal olur..."

"Aslında onlar para için kumar oynamıyorlar... Toplantıya katılan herkes kapıda bir bağışta bulunuyor. Buna karşılık hepsine oyun oynamaları için aynı miktarda para veriliyor. Gecenin sonunda birkaç hediye -para değil, *armağanlar*- artırmaya çıkarılıyor. Bir tost makinesi, fırın, çay takımı... böyle şeyler." Şerif içinden şeytan onu dürttüğü için ekledi. "Galiba ilk bağışı vergiden düşebiliyorlar."

"Bu bir günah ve küfür." Rahip Rose'un yüzünün kırmızılığı geçmiş, burun kanatları kabarmıştı.

"Bu ahlak kurallarıyla ilgili bir yargı, yasalarla ilgisi yok. Bütün ülkede böyle geceler tertipleniyor."

"Evet." Rahip Rose ayağa kalktığında İncil'ini önünde kalkanmış gibi tutuyordu. "*Katolikler* tarafından! Katolikler kumar oynamaya *bayılırlar*. Ben bu işe bir son vermek niyetindeyim, şef... şey... Pangborn. Siz ister yardım edin, ister etmeyin."

Alan da yerinden kalktı. "Bir iki nokta var, Peder Rose. Ben şef değil, Şerif Pangborn'um. Size kürsünüzden neler söylemeniz gerektiğini de öğretemem. Peder Brigham'a da, Isabella'nın Kızları Derneği'ne de ne tür toplantılar tertipleyeceklerini öğretemeyeceğim gibi! Yani eyalet kanunlarının yasakladıkları şeyleri yapmadıkları sürece. Ama sizi dikkatli olmanız için uyarabilirim. Ve galiba uyarmam da gerekiyor."

Rose, şerifi soğuk bakışlarla süzdü. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Çok fazla etkilendiğinizi söylemek istiyorum. Cemaatinizin kente astıkları afişlere bir diyeceğim yok. Gazeteye yazılan mektuplara da. Ne var ki aşmamanız gereken bir sınır var. Başkalarının haklarına tecavüz etmemeniz için size bu olaya aldırmamanızı önereceğim."

"Şey... İsa... şey... Tapınakta fahişeler ve tefecileri gördüğü zaman, kanun kitaplarına bakmadı, şerif. İsa... şey... o kötü erkeklerle kadınların... şey... Tanrı'nın evini kirlettiklerini gördüğünde sınırı... şey... aşmaması gerekip gerekmediğini düşünmedi. İsa.. doğru olduğuna inandığı şeyi yaptı!"

Şerif yavaşça, "Evet," dedi. "Ama siz İsa değilsiniz."

Rose ateş saçan gözlerle onu bir süre süzdü. Alan, ah, Tanrım, diye düşündü. Bu adam gerçekten çıldırmış.

Rose soğuk soğuk, "İyi günler, Şef Pangborn," dedi.

Alan bu kez adamın hatasını düzeltmek zahmetine girmedi. Başını sallayarak elini uzattı ama rahibin elini sıkmayacağını pekâlâ biliyordu. Rose dönerek öfkeyle kapıya gitti. İncil'i yine göğsüne bastırmıştı.

Şerif arkasından, "Bu olayın üzerinde durmayın, Peder Rose," diye seslendi. "Tamam mı?"

Ama adam ne döndü, ne de bir şey söyledi. Dışarı çıkan kapıyı öyle şiddetle çaptı ki camlar zangırdadı. Alan koltuğuna çökerek avuçlarını şakaklarına bastırdı.

Sheila Brigham birkaç dakika sonra çekine çekine başını kapıdan içeri uzattı. "Alan?"

Şerif başını kaldırmadan, "Gitti mi o?" diye sordu.

"Vaiz mi? Evet. Bir fırtına hızıyla dışarı fırladı."

Şerif ifadesiz bir sesle, "Elvis binayı terk etti," dedi.

"Efendim?"

"Boş ver..." Alan başını kaldırıp kıza, "Lütfen bana şöyle sert bir uyuşturucu bul!" diye takıldı. "Başka türlü kendime gelemem. Lütfen kanıtları koyduğumuz dolaba bakar mısın, Sheila?"

Kız güldü. "Baktım bile... Korkarım dolap tamtakır. Uyuşturucu almak yerine kahve içsen olur mu?"

Şerif gülümsedi. Öğleden sonra olmuştu. Belki her şey sabahkinden daha iyi olacaktı... Olması gerekirdi. "Tamam. Beni ikna ettin."

"Buna sevindim işte." Sheila kapıyı arkasından kapattı. Şerif de ellerini kaldırdı ve çok geçmeden duvarın, güneşin ışıklarının aydınlattığı tarafında karatavuklar uçuşmaya başladı.

Castle Rock Ortaokulu'nda perşembeleri son ders oyunlara ayrılıyordu. Brian Rusk onur listesine geçmiş bir öğrenciydi ve Kış Oyunu için aktörler seçilinceye dek bu çalışmalara katılmayacaktı. O yüzden perşembe günleri okuldan erken çıkmasına izin veriliyordu.

Bu perşembe günü de Brian daha zil sona ermeden yan kapıdan çıktı. Bisikletine binerek hızla uzaklaştı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Bugün *yapması gereken* bir şey vardı. Basit bir iş! Hatta bir şaka. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Matematik dersinde hayallere daldığı sırada bunun ne olduğunu anlamıştı.

Brian Gerekli Şeyler'e bakmadan Ana Cadde'de hızla ilerledi. Sonra Willow Sokağı'na saptı. Wilma Jerzyck'in evi oradaydı. Brian'larınkiyle onların arka avluları bitişikti.

Çocuk, artık dikkatli davranmalıyım, diye düşündü.

Jerzyck'lerin evi sessizdi, bahçe yolundaysa araba yoktu. Ama bu her şeyin yolunda olduğunu göstermezdi. Brian, Wilma'nın hiç olmazsa arada bir 117. Karayolu'nun üzerindeki Hemphill Market'te çalıştığını biliyordu. Çünkü kadının, her zamanki gibi başındaki eşarbıyla, kasada oturduğunu görmüştü. Eh, tabii bu da Wilma'nın şimdi markette olduğu anlamına gelmezdi. Kadının kullandığı eski Yugo araba belki de şimdi garajdaydı.

Brian bahçeye girerek, bisikletinden indi. Kalbi şimdi boğazı ve kulaklarında atıyordu. Sanki davullar çalıyordu kulaklarında. Kapıya doğru giderken Wilma evde olursa ona söyleyeceklerini kafasından geçiriyordu.

"Merhaba, Bayan Jerzyck. Ben blokun öbür tarafından Brian Rusk'ım. Ortaokula gidiyorum ve yakında dergi için abonelikleri yazmaya başlayacağız. Toplanacak parayla da bandoya yeni üniformalar alınacak. Ben de satış yapabilmek için herkese dergi isteyip istemediklerini soruyorum. Çok kişiyi abone kaydedenlere ödül de verilecek."

Bu bahane hiç fena değildi. Yine de çocuğun sinirleri gerilmişti. Bir süre içeriyi dinledi ama evde çıt çıkmıyordu. Tabii bunun da bir anlamı yoktu.

Brian zili çaldı. Ding dong!

Sonra küçük verandada bekledi. Arada sırada birilerinin kendisini fark edip etmediklerini anlamak için çevreye bir göz atıyordu. Ama tüm sokak uykudaydı. Ayrıca Wilma'nın evinin önünde bir çit olması iyiydi. Çünkü bazı kimselerin, örneğin annenle babanın hoşlanmayacakları bir şey yapacağın zaman bir çit çok işi yarardı.

Brian zili çalalı yarım dakika olmasına karşın gelen giden olmadı. Bu ana kadar her şey yolunda gitmişti. Ancak sonradan üzülmemek için yine de emin olması gerekirdi. Brian zili bu kez iki kere çaldı. Ding dong! Ding dong!

Yine kapı açılmadı.

Pekâlâ... Her şey yolunda. Hatta harika!

Harika olsun olmasın Brian bisikletini evle garaj arasındaki geçide götürürken tekrar çevresine bakınmaktan kendini alamadı. Bu kez sinsice hem de... Bisikleti orada bırakarak arka avluya gitti. Kalbi her zamankinden daha da şiddetle çarpıyordu. Çocuğa yaptığı şey artık pek eğlenceli gelmiyordu. Tersine kötü ve acımasız bir oyundu bu. Kafasının içinde huzursuz bir ses, neden tekrar bisikletine binip eve gitmiyorsun, Brian? dedi. Bir bardak süt içer ve bu sorunu düşünürsün.

Evet, gerçekten mantıklı ve güzel bir düşünceydi. Çocuk dönmeye başladı. Sonra gözlerinin önünde kafasındaki sesten çok daha güçlü olan bir sahne belirdi. Evin önünde upuzun, simsiyah bir araba duruyordu. Şoför yerinin yanındaki kapı açılıyor ve Bay Leland Gaund iniyordu. Ancak üstünde Scherlock Holmes'un hikâyelerinin bazılarında giydiğine benzer o ceketi yoktu. Bay Gaunt bir cenaze evi sahibinin giydiğine benzeyen kapkara bir elbise giymişti. Yüzünde artık o dostça ifade de yoktu. Lacivertimsi gözleri öfkesinden büsbütün koyu duruyordu. Dudakları gerilmiş ve çarpık dişleri ortaya çıkmıştı... Ama gülümsediği için değil... Adam ince bacaklarıyla Rusk'ların evinin önündeki basamaklardan çıkarken gölgesi korku filmlerindeki cellatlara benziyordu. Kapıya vardığı zaman zili çalmayacaktı. Ah, ha-

yır. Brian'ın annesi karşısına çıkarsa onu bir yana itecek, babası onu durdurmaya kalkışınca da adamı bir yumrukta devirecekti. Brian'ın küçük kardeşi Sean onu engellemeye çalışırsa küçük çocuğu yakaladığı gibi evin dibine fırlatacaktı. Sonra Brian'ın adını böğürür gibi söyleyip ikinci kata çıkacak, celladın gölgesi üzerlerine düştüğünde duvardaki kâğıtları süsleyen güller solacaktı.

Brian, o beni bulacak diye düşündü. Yüzünde çok üzgün bir ifade vardı. Saklanmaya çalışmamın ve kaçmamın hiçbir yararı olmaz. Ta Bombay'a kadar kaçsam bile! O beni bulur. Bulduğu zaman da...

Çocuk o sahneyi görmemeye ve düşünceleri kafasından kovmaya çalışsa da başaramadı. Brian, Bay Gaunt'un gözlerinin irileşerek koyu mavi, derin uçurumlara dönüştüklerini gördü. Bu koyu mavi uçurumlar sonsuzluğa kadar iniyordu. Bay Gaunt'un işaret ve ortaparmakları aynı boyda olan tuhaf, uzun elleri onu omuzlarından kavrarken pençelere dönüşüyorlardı. Bu dokunuşun iğrençliği yüzünden Brian'ın tüyleri diken diken oluyordu. Bay Gaunt, "Sende bana ait bir şey var, Brian!" diye bağırıyordu. "Hâlâ bedelini ödemedin!"

Brian o öfkeden çarpılmış yüze doğru bağırıyordu. "Kartı geri vereceğim! Lütfen, ah, lütfen! Onu geri vereceğim. Geri vereceğim. Lütfen canımı yakmayın!"

Brian kendine geldi. Salı akşamı Gerekli Şeyler'den çıktığındaki kadar şaşkındı. Tabii sersemliği o günkü kadar hoş değildi. Asıl önemlisi Sandy Koufax'ın kartını geri vermek istemiyordu. Çünkü o kart onundu.

Myra Evans en yakın arkadaşının oğlu Brian, Wilma'nın arka avlusuna çıktığı sırada, Gerekli Şeyler'in tentesinin altına giriyordu. Myra önce arkasına, sonra yolun karşı tarafına baktı. Bakışları Brian'ınkinden daha da sinsiceydi.

Cora *gerçekten de* en yakın arkadaşım. Buraya geldiğimi ve daha da önemlisi *nedenini* öğrenirse benimle bir daha konuşmaz. Üstelik Cora da o fotoğrafı istiyor.

Myra sonra içinden, neyse boş ver, dedi. Aklına duruma uygun olan iki atasözü gelmişti. *Önce gelene önce hizmet edilir. Ve insanın bilmediği şey onu üzmez.*

Ama Myra yine de kentin merkezine gelmeden önce kocaman bir güneş gözlüğü takmıştı. Bu da yine bir atasözüne uyuyordu. *Sonradan üzüleceğine önceden dikkatli davran.*

Kadın yavaşça kapıya yaklaşarak oradaki levhaya baktı.

"Salı ve perşembe günleri kapalıdır. Randevu alınması gerekir."

Myra randevu almamıştı. Cora yirmi dakika önce telefon ettikten sonra birdenbire kalkıp buraya gelmişti.

Cora, "Bu konuyu bütün gün düşündüm, Myra," demişti. "O benim olmalı. Keşke onu çarşamba günü satın alsaydım ama o sırada çantamda yalnızca dört dolar vardı. Bay Gaunt'un çek kabul edip etmeyeceğini de bilmiyordum. Biliyorsun, çek almayı reddettiklerinde insan çok *utanıyor*. İşte o andan beri kendime kızıp duruyorum. İnanır mısın, dün gece hemen *hiç* uyumadım. Bunu gülünç bulacağını biliyorum ama *doğru*."

Myra bu durumu hiç de gülünç bulmadığı gibi doğru olduğunu da biliyordu. Cora'nın fotoğrafını ilk o gördüğü için onun artık kendine ait olduğunu düşünmesi saçmaydı. Sanki bu ona ilahi bir hak sağlıyormuş gibi.

Myra yavaşça, "Zaten fotoğrafı ilk onun gördüğüne inanmıyorum," diye söylendi. "Bence onu ilk gören benim."

Aslında o hoş fotoğrafı ilk kimin gördüğü pek önemli değildi. Önemli olan Myra, Cora'nın evine girdiği ve Elvis'in şöminenin üstüne asılmış olan fotoğrafını gördüğünde neler hissedeceğiydi. Cora onu seramik Elvis biblosuyla porselen Elvis bira bardağının arasına asacaktı tabii. Myra bunu düşündüğü zaman midesi kalbinin altına kadar yükseldi sanki. Islak bir bez gibi düğüm düğüm olmuştu. Irak'a karşı açılan savaşın ilk haftasında da böyle hissetmişti kendini.

Bu haksızlık zaten. Cora da bir sürü güzel Elvis eşyası var. Üstelik bir keresinde Elvis'in konserine bile gitmiş. Kralı sevgili annesiyle beraber olması için cennete çağırmalarından bir yıl önce Protlan Konser Merkezi'nde olmuş.

Myra, "O fotoğraf benim olmalı," diye söylendi ve bütün cesaretini toplayarak kapıya vurdu.

Kadın daha elini indiremeden kapı açıldı ve dışarı çıkan dar omuzlu bir adam az kalsın Myra'yı deviriyordu.

Adam başını kaldırmadan mırıldandı. "İzninizle..." Myra, onu tanımıştı. La Verdiere'in Süper Drug Mağazası'nda çalışan eczacı Bay Constantine'di. Hızla yolun karşısına geçip alana doğru giden adamın elinde küçük bir paket vardı. Sağa sola bakmadan yürüyordu.

Myra tekrar döndüğü zaman Bay Gaunt kapıda durmuş içleri gülen kahverengi gözleriyle ona bakıyor ve gülümsüyordu.

Myra çok hafif bir sesle, "Randevu almadım..." dedi. Kadının büyük bir otorite ve güvenle konuşmasına alışık olan Brian bu sesi duysaydı, bin yıl çabalasa onu kesinlikle tanıyamazdı.

Bay Gaunt gülümseyerek yana çekildi. "İşte şimdi randevu aldınız, sevgili hanımefendi. Tekrar hoş geldiniz! İçeri rahatlıkla girin ve birlikte getirdiğiniz mutluluğun bir parçasını bırakın."

Myra Evans çabucak etrafa bir göz attı. Görünürde hiçbir tanıdık yoktu. Kadın koşarcasına Gerekli Şeyler'e girdi.

Kapı arkasından kapandı.

Bir cesedinki kadar beyaz, uzun parmaklı bir el uzandı ve storu indirdi.

Brian ancak ıslık çalar gibi soluk verdiğinde nefesini uzun süre tutmuş olduğunu anladı.

Jerzyck'lerin arka avlusunda kimsecikler yoktu. Wilma'nın hava gitgide düzeldiği için cesaret bulup, çamaşırlarını astığı anlaşılıyordu. Şimdi üç ipin üstünde, güneş ve rüzgârda dalgalanıyorlardı. Brian evin arka kapısına giderek içeri baktı. Mutfak boş olmasına rağmen kapıya vurmayı düşündü. Sonra bunun işini geciktireceğini anladı. Kimse yoktu evde. İşini görmeli, sonra da oradan hemen kaçmalıydı.

Bir gece önceki yağmur bahçeyi bataklığa çevirmişti. Brian eğilip bir avuç kara çamur aldı. Şöyle bir baktığında en yakındaki ipe bembeyaz çarşaflar asılmış olduğunu gördü.

Bay Gaunt'un fısıltısı çocuğun kafasında yankılanıyordu. "Haydi. Şu işi yap Brian. Sandy Koufax gibi saldırıya geç. Haydi!"

Brian elini havaya kaldırıp savururcasına çamuru çarşafların üzerine attı. Sonra aynı şeyi birkaç kez tekrarladı. İyice heyecanlanmıştı ve bir ileri bir geri hızla gidip geliyordu.

Biri seslenmeseydi bu işi akşama kadar yapacaktı. Brian önce birinin kendine bağırdığını sandı. Sonra komşulardan birinin köpeğini çağırdığını anladı.

Artık ne olursa olsun çabucak uzaklaşması gerekiyordu. Bir an durup yaptıklarına baktığında ani bir utanç ve endişe duydu. Giysilerin çoğuna, öndeki çarşaflar yüzünden fazla çamur gelmemişti, ama çarşaflar iyice çamura bulanmışlardı. Brian ellerine bir göz attı. Elleri de çamur içindeydi. Evin köşesindeki musluğa koşarak ellerini iyice yıkadı, tırnaklarının altına giren çamurları da temizledi. Musluğu kapatıp bisikletini aldı ve bahçe yolundan ilerleyerek sokağa çıktı. Pedalları kendi evinin bahçe yoluna girinceye dek hızla çevirdi...

Çocuk içeri girdiğinde annesi oturma odasından, "Brian, sen misin?" diye seslendi.

"Evet, anne." Brian'a artık Wilma'nın arka avlusunda yaptıkları bir rüyaymış gibi geliyordu. Şimdi, güneşli mutfakta, buzdolabını açarak süt şişesini alan çocuk, Wilma Jerzyck'in bahçesinde ellerini bileklerine kadar çamura batıran yaratık olamazdı. Çamurları kadının tertemiz çarşaflarına tekrar tekrar atan yaratık.

Hayır, kesinlikle o olamazdı.

Brian bir bardağa süt doldururken ellerine baktı. Çamur ve soğuk su yüzünden kızarmışlardı ama tertemizdiler. Sonra süt şişesini tekrar dolaba koyarken kalbi artık normal düzende atıyordu.

Cora'nın sesi duyuldu. "Okulda iyi bir gün geçirdin mi, Brian?"

"Fena sayılmaz."

"Gelip benimle televizyon seyretmek ister misin? Biraz sonra *Santa Barbara* başlayacak. Burada çikolata da var."

Brian, "Olur," dedi. "Ama önce yukarı çıkacağım."

"Sakın süt bardağını yukarıda unutayım deme! Ekşiyip kokuyor sonra da bulaşık makinesinde çıkmıyor."

"Bardağı aşağı getiririm, anne."

"İyi edersin!"

Brian yukarıya çıkarak yazı masasının başına geçti. Yarım saat kadar Sandy Koufax'ın kartına bakarak hayallere daldı. Sean, "Benimle köşedeki dükkâna gelir misin?" diye sormak istediğindeyse albümünü çabucak kapatıp kardeşini azarladı. "Odamdan çık ve kapalı bir

kapıya vurulması gerektiğini öğreninceye kadar içeri girme." Sonra Sean'ın koridorda ağladığını duydu ama kardeşine acımadı bile.

Ne de olsa terbiye diye bir şey vardı.

"Hapishane müdürü orada bir parti verdi.

Mahkûmlar bandosu oradaydı ve hepsi birden inlemeye başladılar..."

Kral bacaklarını açmış dururken mavi gözleri alev alevdi. Beyaz tulumunun bol paçaları dalgalanırken yukarıdaki projektörün ışığında giysisinin taşlı süsleri ışıldıyordu. Mavimsi-siyah saçlarının bir tutamı alnına düşmüş, mikrofonu iyice ağzına yaklaştırmıştı ama Myra yine de onun şişkin üst dudağını görebiliyordu.

Her şeyi görebiliyordu, çünkü en ön sıradaydı.

Sonra Elvis birdenbire elini ONA doğru uzatıyordu. Myra öylesine sersemliyordu ki hiçbir şey yapamıyor, kımıldayamıyordu bile. Sonra arkadan itiyorlar ve ONUN eli Myra'nın bileğini kavrıyordu. Myra'yı yukarıya, sahneye çeken ONUN eliydi. Kadın, onun KOKUSUNU; ter, losyon, sıcak etinin kokusunu duyuyordu.

Bir saniye sonra Myra Evans kendini Elvis Presley'nin kollarında buluyordu.

Kralın saten tulumu kadının ellerinin altında kayıyordu sanki. Elvis'in vücuduna sarılmış olan kolları kaslıydı. Yüzü, ONUN yüzü, Kralın yüzü Myra'nınkine çok yakındı. Elvis onunla dans ederken müthiş bir çift oluşturuyorlardı. Maine eyaletinde Castle Rock'tan Myra Josephine Evans ve Tennesee'nin Memphis kentinden Elvis Presley! Jordanaires ellilerin on ünlü nakaratını tekrarlıyorlardı. "Let's rock... Everbody let's rock!" Dört bin hayran avaz avaz bağırıyordu ve Myra'yla Elvis onların önünde, koskocaman sahnede müstehcen bir dans yaparak dolaşıyorlardı. Birbirlerine iyice sokulmuşlar, Elvis kalçalarını oynatıp duruyordu.

Sonra dolgun dudakları Myra'nınkileri bulurken onun dokunuşu ve kokusu kadının bütün dünyasını dolduruyordu.

Myra, ah, hiçbir zaman böyle şeyler hissetmedim, diye düşünüyordu. Yıllar önce Ace Merrill'le Castle Gölü'ne gittiğim zaman bile. Kadın bağırmak istiyor ama Elvis'in dudakları buna izin vermiyordu...

Bay Gaunt pelüş kaplı koltuklardan birine oturmuş Myra Evans'ı bir bilim adamına yakışacak tarafsızlıkla seyrediyordu. Kadın sinir krizi geçirmek üzereymişçesine titriyor, bütün vücudu sarsılıyordu. Elvis'in fotoğrafı ellerindeyken gözlerini yummuş, kesik kesik soluyordu. Kuaförde yaptırdığı saçlarının biçimi bozulmuş, gerdanından terler damlıyordu. Elvis'in son birkaç konserinde kralın da gerdanından terler aktığı gibi.

Myra sonunda, "Aaaahhhhh..." diye bağırdı. Bir tabağa konmuş pelte gibi titriyordu. "Ooooh! Oooh! AAAAAHHHH..."

Bay Gaunt eğilip fotoğrafı Myra'nın elinden kaptığında hemen gözlerini açtı. Bakışlarında üzüntü vardı. Resmi almaya çalışmış ama başaramamıştı. Kalkmaya davrandı.

Bay Gaunt, "Otur," dedi emredercesine.

Myra kımıldayamadı. Sanki tam kalkarken taşlaşmıştı.

"Bu fotoğrafı tekrar görmek istiyorsan dediğimi yap, Myra... Otur!"

Kadın sessiz bir acıyla adama bakarak bu emri yerine getirdi. Kollarının altından ve göğüslerinin iki yanından akan terler giysisine yayılıyordu. "Lütfen..." Sesi boğuk ve çatallıydı, ellerini uzatırken titriyordu.

Gaunt, "Bana bir fiyat ver," dedi.

Myra düşünürken terli yüzünde gözleri irileşmiş, gırtlak kemiği yutkunur gibi yukarı çıkıp inmişti. Sonra kadın, "Kırk dolar!" diye bağırdı.

Adam güldü ve, olmaz, der gibi başını salladı.

"Elli!"

"Gülünç. Bu fotoğrafı almayı pek istemiyorsun sanırım, Myra."

"İstiyorum!" Myra'nın gözyaşları yanaklarından akarak teriyle karıştı. "İstiyooorum!"

Bay Gaunt, "Pekâlâ," dedi. "İstiyorsun. Bu fotoğrafı istediğin gerçeğini kabul ediyorum. Peki ona ihtiyacın var mı, Myra? Fotoğrafa gerçekten ihtiyaç duyuyor musun?"

"Altmış dolar! Bütün param bu kadar! Senti sentine bu kadar."

"Myra, ben çocuğa benziyor muyum?"

"Hayır..."

"Evet, evet, benziyorum sanırım. Ben yaşlı, senin inanamayacağın kadar yaşlı biriyim. Ama yaşımı göstermiyorum. Anlaşılan sana bir çocuk gibi gözüktüğüm belli. Castle View'den üç blok bile ötede olmayan, yeni dubleks dairede oturan bir kadının altmış dolardan başka parası olmadığına inanacak bir çocuk!"

"Anlamıyorsunuz! Kocam..."

Bay Gaunt ayağa kalktığında fotoğraf hâlâ elindeydi. Myra'yı gülümseyerek içeriye alan o adam kaybolmuştu. "Randevun yoktu, Myra. Öyle değil mi? Oysa ben iyi kalpli bir insan olduğum için seni görmeyi kabul ettim. Korkarım senden artık gitmeni isteyeceğim."

"Yetmiş! Yetmiş dolar!"

"Zekâma hakaret ediyorsun. Lütfen git artık!"

Myra, adamın önünde dizlerinin üzerine düştü. Vücudu boğuk hıçkırıklarla sarsılıyordu. Yerde sefil bir halde sürünürken adamın baldırlarını kavradı. "Lütfen! Lütfen, Bay Gaunt! O fotoğraf benim olmalı. Olmalı... O... Onun beni nasıl etkilediğini bilemezsiniz!"

Gaunt, Elvis'in fotoğrafına baktı ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirip kayboldu. "Bilmek istediğimi de sanmıyorum. İyice ter içinde kaldın..."

"Yetmiş dolardan fazlasını istiyorsanız o zaman çek vermem gerekir. Chuck o zaman bunu fark edip parayı nereye verdiğimi öğrenmek isteyecek. Tabii açıkladığım takdirde de o... o...."

Bay Gaunt, "Bu benim sorunum değil," dedi. "Ben evlilere önerilerde bulunan bir uzman değil, bir tüccarım." Başı eğik, kadının terden yapış yapış olan kafasına bakıyordu. "Başka birinin artık ölmüş olan Bay Presley'nin bu eşsiz fotoğrafını alacak parası olduğundan eminim. Örneğin Bayan Rusk'ın."

Adam Cora'dan söz eder etmez Myra çabucak başını kaldırdı. Çevresi mor lekeli gözleri çukura kaçmış, dudakları öfkeyle gerilmiş ve dişleri ortaya çıkmıştı. Şimdi iyice çıldırmış gibi görünüyordu. "Fotoğrafı ona mı satacaksınız?" Sesi ıslıktan farksızdı.

Bay Gaunt, "Ben serbest ticarete inanırım," dedi. "Amerika'nın büyük bir ülke haline gelmesini sağlayan da budur. Lütfen bacakla-

rımı bırak, Myra. Ellerinden akan terler yüzünden pantolonu kuru temizlemeye vermek niyetinde değilim. Zaten o zaman bile..."

"Seksen! Seksen dolar!"

Bay Gaunt, "Fotoğrafı sana bunun tamı tamına iki katına satarım," diye cevap verdi. "Yüz altmış dolara." Gülümserken iri, çarpık dişleri gözüktü. "Ve Myra... çekini de kabul ediyorum."

Kadın çaresizlikle ulur gibi bir ses çıkardı. "Bunu yapamam! Chuck beni *öldürür!*"

Bay Gaunt, "Belki," dedi. "Ama ateşli bir aşk uğruna ölmüş olursun. Öyle değil mi?"

Myra, "Yüz dolar," diye sızlanarak, gerilemeye çalışan Gaunt'un bacaklarını tekrar yakaladı. "Lütfen! Yüz dolar."

Gaunt, "Yüz kırk dolar," diye karşılık verdi. "Bundan daha fazla inenem. Son teklifim bu."

Myra, "Peki..." diye soludu. "Peki, tamam. O parayı vereceğim..."

Gaunt, kadına bakarak sırıttı. "Tabii benimle de sevişeceksin!"

Kadın ağzı bir karış açık, başını kaldırıp adama baktı. "Ne dediniz?" diye fısıldadı.

Adam bağırdı. "Benimle aşk yapacaksın! Fingirdeyeceksin!"

Myra, "Ah, Tanrım..." diye inledi.

Bay Gaunt, "Sen bilirsin..." diyerek dönecek oldu.

Kadın onu sıkıca yakaladı.

Adam ona alayla bakıp sonra da ellerine tokadı indirdi. "Boş ver, seks bende hafıza kaybına neden oluyor."

"Ne..."

"Boş ver, Myra." Gaunt fotoğrafı atınca Myra fotoğrafı kaparak göğsüne bastırdı. Adam ekledi. "Ha, bir şey daha var."

Myra ıslık çalar gibi, "Ne?" dedi.

"Teneke Köprü'nün öbür tarafındaki barda çalışan adamı tanıyor musun?"

Kadın, hayır, der gibi başını sallayacakken durakladı. Gözlerinde yine kaygı belirmişti. Sonra Gaunt'un kimi sorduğunu anladı. "Henry Beaufort'u mu kastediyorsunuz?"

"Evet. Çakırkeyif Kaplan denilen meyhane onunmuş sanırım. İlginç bir adı var."

"Onu tanımıyorum ama kim olduğunu biliyorum sanırım." Myra yaşamı boyunca Çakırkeyif Kaplan'a bir kez bile gitmemişti. Ancak o da herkes gibi barın sahibini biliyordu.

"Evet. O adamı kastediyorum. Bay Beaufort'a küçük bir şaka yapmanı istiyorum."

"Ne... Nasıl bir şaka?"

Gaunt uzanarak kadının terden kayganlaşmış olan elini tutup ayağa kalkmasına yardım etti. "Bunu sen çeki yazarken konuşacağız, Myra." Gülümsedi ve yüzünde o eski, sevimli ifade beliriverdi. Şimdi kahverengi gözleri neşeyle parlıyordu. "Ah, evet... Şu fotoğrafı hediye paketi yapmamı ister misin?"

5

Alan Pangborn, Nan'in Lokantası'ndaki bölmelerden birine girerek, Polly'nin karşısına oturdu. Bir bakışta kadının sancısının fazla olduğunu anladı. Polly'nin bu saatte Percodan almasına neden olacak kadar kötüydü. Oysa kadın ilacı gündüz pek ender içerdi. Şerifin, Polly daha ağzını açmadan durumu hissetmesine belki kadının gözlerindeki tuhaf pırıltı neden oldu. Alan bu pırıltıyı tanıyor ve hiç hoşlanmıyordu. Daha önce de yaptığı gibi, acaba bu ilaca fazla mı alıştı, diye düşündü. Ama asıl sorun şuydu: Polly onun belki de hiçbir zaman anlayamayacağı bir acıyla gece gündüz yaşamak zorundaydı...

Alan, "Eee, nasıl gidiyor, güzelim?" diye sorarken sesinden bu düşüncelerinin hiçbiri anlaşılmıyordu.

Polly gülümsedi. "İlginç bir gündü. Alan, kim o?"

Şerif, Polly'nin bakışlarını izledi. Sokaktan dikdörtgen bir paketi göğsüne bastırmış bir kadın geçiyordu. Alan hafızasını yokladı. "Evans. Mabel ya da Mavis... Öyle bir şey. Chuck Evans'la evli."

"Kadın sanki iyi mal çekmiş gibi görünüyor. Onu kıskandım doğrusu."

Nan onlara servis yapmak için geldi. William Rose'un, Baptist hıristiyan askerlerinden biriydi o. Bugün sol göğsüne sarı bir rozet takmıştı. Alan'ın o gün öğleden sonra gördüğü üçüncü sarı düğmeydi bu.

İlerideki haftalarda sayılarının daha da artacağını biliyordu. Düğmenin üzerindeki siyah dairenin içinde bir oyun makinesi vardı. Üzerine de çaprazlamasına kırmızı bir çizgi çekilmişti. Düğmenin üzerinde yazı yoktu ama fotoğraf o kişinin Gazino Gecesi konusundaki düşüncelerini oldukça iyi açıklıyordu.

Nan güzel ve tatlı yüzlü, iri göğüslü bir kadındı. Ne var ki, birçok işadamı o tatlı ifadenin gerisinde bilgisayar gibi bir kafa, iri göğüslerinin altında, kalbinin yerinde de hesap defterleri olduğunu öğrenmişti. Nan'in Castle Rock'ta pek çok mülkü vardı. Baba Merrill öleli kentin en zengin insanı galiba oydu.

Nan, "Merhaba, Alan," dedi. "Çoktan beri gözükmüyorsun. Nerelerdeydin?"

Şerif, "Orada burada... Dolaşıp duruyorum, Nan." diye cevap verdi.

Nan, adama anaç bir tavırla ve neşeyle güldü. "Eh, bunu yaparken eski dostlarını unutayım deme." Alan, insan Nan'in tebessümünün gözlerine hiç yansımadığını çok sonra fark ediyor, diye düşündü. Kadın ekledi. "Arada sırada gelip bizi gör."

Alan, "İşte, geldim bile," dedi.

Nan gürültülü bir kahkaha attı. Tezgâhın önünde oturan adamlar dönüp baktıklarında Alan içinden, şimdi herkese Nan Roberts'la şerifin iyi dost olduğunu söyleyecekler, dedi.

"Kahve, Alan?"

"Lütfen."

"Elmalı pastaya ne dersin?" Nan'in tatlıları gerçekten çok lezzetliydi.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Emin misin? Polly?"

Polly de başını, hayır, der gibi salladı.

Nan kahveyi getirmeye gittiğinde kadın alçak sesle, "Ondan çok hoşlanmıyorsun, değil mi, Alan?" diye sordu.

Bu soru onu şaşırttığı için biraz düşündü. "Nan'den mi? Evet, hoş bir kadın. Ama mümkün olsaydı kişilerin gerçekte nasıl birer insan olduklarını öğrenmek isterdim."

"Gerçekten ne istediklerini de mi?"

Alan güldü. "Bunu anlamak çok zor. Yalnızca neler karıştırdıklarını öğrenmekle yetinebilirim."

Polly güldü. Alan onu güldürmekten çok hoşlanıyordu. Polly, "Eh, seni yakında bir Yankee filozofu haline sokmayı başaracağız, Alan Pangborn," dedi.

Şerif, kadının eldivenli eline dokunarak gülümsedi. Nan bir fincan kahve getirip çabucak işinin başına döndü. Alan, onun hakkında bir tek şey söylenebilir, diye düşündü. Nan ne zaman konuşması ve ne zaman insanı yalnız bırakması gerektiğini biliyor. Hırslı olan insanların birçoğu bunu bilmez bile.

Sonra kahvesini yudumlayarak, "Şimdi," dedi. "Şu ilginç günün hikâyesini anlat bakalım."

Polly, Nettie Cobb'un yeni dükkâna gidişini, sonra da oradan sevinç içinde ayrılışını uzun uzun anlattı. Sözlerini, "Nettie sen gidinceye dek bekledi," diye tamamladı. "Ondan sonra içeri girip bize yeni dükkândan aldığı şeyi gösterdi. Karnaval camından yapılmış eşyalardan oluşan küçük bir koleksiyonu olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır. İster inan, ister inanma ama bu kentte gözümden kaçan bazı şeyler var..."

"Nettie'nin koleksiyonu ona annesinden kalan altı, yedi parçadan oluşuyor sanırım. Bir keresinde Nettie, bana daha çok biblosu olduğunu ama bazılarının kırıldığını söyledi. Her neyse... Zavallı, Karnaval camından eşyalara bayılıyor. Bay Gaunt da ona şimdiye kadar gördüğüm abajurların en güzelini satmış."

"Nettie, adama kaç para vermiş?"

"Bunu sormadım. Ama biriktirdiği paranın suyunu çektiğinden eminim."

Şerif kaşlarını hafifçe çattı. "Adamın Nettie'yi kazıklamadığından emin misin?"

"Ah, Alan... her şeyden şüphelenmek zorunda mısın? Nettie'nin kafası bazı açılardan iyi çalışmaz ama Karnaval camından anlıyor. Bana abajuru ucuza aldığını söyledi. Herhalde öyle olmuştur. Abajur Nettie'yi öyle mutlu etti ki!" Polly bir an durdu. "Bay Gaunt dükkâna benim de hoşuma gidecek bir şey geleceğini düşünüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nettie benim kek kalıbımı alıp getirdiğinde içinde bir pusula vardı. Bay Gaunt bir not yazmış." Kadın çantasını masada şerife doğru itti. "İstersen bir bak. Şu an çantanın fermuarını açacak durumda değilim."

Alan bir süre çantayla ilgilenmedi. "Durum ne kadar kötü, Polly?"

Kadın kısaca, "Çok kötü," dedi. "Tabii bundan daha kötüleri de oldu... ama... sana artık yalan söylemeyeceğim. Bundan daha kötüsü olmadı hiçbir zaman. Hava değiştiğinden beri yani bütün hafta boyunca durum böyleydi."

"Doktor Van Allen'a gidecek misin?"

Polly içini çekti. "Hemen değil. Sancının hafifleme zamanı geldi. Sancı böyle kötüleştiğinde, artık dayanamayacağımı ve çıldıracağımı düşündüğüm zaman ağrı hafifliyor. Hiç olmazsa şimdiye dek hep böyle oldu. Belki günün birinde sancı hiç hafiflemeyecek... Ağrı geçmezse pazartesi günü doktora gideceğim. Ama onun da reçete yazmaktan başka yapabileceği bir şey yok. Uyuşturucu bağımlısı olmak istemiyorum, Alan."

"Ama..."

Kadın yavaşça, "Bu kadarı yeter," dedi. "Şimdilik yeter. Tamam mı?"

Şerif biraz da istemeye istemeye, "Tamam," diye mırıldandı.

"Şu notu oku. Çok tatlı... ve biraz da sevimli."

Alan çantayı açtı. Cüzdanın üzerinde bir zarf duruyordu. Eline aldığı zarf kalın ve çok güzel bir kâğıttan yapılmıştı. Üzerinde, 'Miss Polly Chalmers,' yazılıydı. El yazısıysa çok eski tarzdı.

Polly güldü. "Bu stildeki ince ve düzgün el yazısı, Bakır Klişesi diye tanımlanır. Okullarda bu el yazısını öğretmekten, Dinozorlar Çağı'nın sona ermesi sırasında vazgeçmişler."

Alan zarftan kenarları tırtıklı bir tek sayfa çıkardı. Kâğıdın yukarısında, "Gerekli Şeyler," yazıyordu. "Castle Rock. - Maine Eyaleti. Sahibi Leland Gaunt."

Sevgili Polly,

Şeytan Yemeği keki için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten bugüne kadar yediğim en nefis kekti! Ayrıca size ince düşünceli olduğunuz ve kibar davrandığınız için teşekkür etmek istiyorum. Herhalde dükkânın açılış günü ne kadar kaygılı olacağımı anlamıştınız. Üstelik dükkân açmak için hiç de uygun bir mevsim değilken...

Bende sizi çok ilgilendireceğini sandığım bir şey var. Şu anda dükkânda değil ama diğer eşyalarla birlikte uçakla gelecek. Aslında daha fazla açıklama yapmak istemiyorum ancak bir tür süs eşyası sayılabilir. Bu parçayı sizin görmenizi tercih ederim. Siz dükkândan çıkar çıkmaz aklıma geldi. Yıllar boyunca sezgilerim beni hiçbir zaman yanıltmadı. Sözünü ettiğim şey cuma ya da cumartesi günü gelecek. Fırsat bulursanız pazar günü öğleden sonra mağazaya uğrar mısınız? Malların bir listesini çıkarmam gerektiği için bütün gün dükkânda olacağım. Sözünü ettiğim şeyi size memnunlukla gösteririm. Şu anda daha fazla bir şey söylemek istemiyorum. O eşyayı gördüğünüz zaman ya bunun ne olduğunu anlayacaksınız ya da anlamayacaksınız. İzin verin de o gün hiç olmazsa iyiliğinize karşılık size bir fincan çay ikram edeyim!

Nettie'nin yeni abajurundan memnun kaldığını umarım. Sanırım beğenmişti de. Onun çok tatlı bir hanım olduğunu söylemeliyim.

Saygılarımla
Leland Gaunt

"Esrarengiz bir pusula." Alan kâğıdı katlayarak tekrar zarfa koydu. "Biz polislerin dediği gibi, 'Bu işi araştıracak mısın?'"

"Bu övgüden sonra adamı nasıl reddedebilirim? Üstelik Nettie'nin abajurunu da gördüm. Evet, dükkâna uğrayacağım sanırım... Tabii el-

lerimin sancısı hafiflerse. Sen de gelmek ister misin, Alan? Belki Bay Gaunt senin için de bir şey bulur."

"Belki. Ama sanmıyorum..."

"Yorgun görünüyorsun, Alan. Gözlerinin altında mor lekeler belirmiş."

"Yine aksiliklerle dolu günlerden biriydi. İş, yardımcılarımdan biriyle belediye meclisi başkanının tuvalette birbirlerini pestilleri çıkıncaya kadar dövmeye kalkışmalarıyla başladı."

Polly huzursuzca öne doğru eğildi. "Sen neden söz ediyorsun?"

Şerif, Keeton'la Norris'in kavgasından söz etti. Sonra da, "Buster en olmadık yerlerde bile 'eziyet' sözcüğünü kullandı," dedi. Polly uzun bir süre bir şey söylemedi.

Alan, "E?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Castle Rock'la ilgili olarak öğrenmen gereken her şeyi kavrayabilmen için aradan daha yılların geçmesi gerektiğini düşünüyordum. Belki benim için de aynı şey söylenebilir. Çünkü uzun süre buralardan ayrı kaldım. Şimdi nerede yaşadığımdan söz etmiyorum. O küçük sorunuma ne olduğundan da... Kentte pek çok kişinin bana güvenemediğini sanıyorum ama insan bazı şeyleri öğrenebiliyor. Bazılarınıysa anımsıyor. Castle Rock'a döndüğümde kendimi nasıl hissettim biliyor musun Alan?"

Şerif, hayır, der gibi başını salladı. Kadının sözlerini ilgiyle dinliyordu. Polly sürekli geçmişi düşünecek bir insan değildi.

"Bu seyretmekten vazgeçtiğin o programlardan birini tekrar izlemeye kalkışmana benziyordu. Aradan birkaç yıl geçmiş olmasına karşın tipleri tanıyor, sorunlarını anımsıyordun. Aslında hiçbir zaman değişmiyorlardı. Öylesi bir programı seyretmek eski, rahat bir ayakkabı giymeye benziyor..."

"Sen ne demek istiyorsun?"

"Geçmişte burada, henüz duymadığın, tam o dizilere yakışacak olaylar geçti. Örneğin... Nettie, Juniper Hill Akıl Hastanesi'ndeyken Danforth Keeton'ın amcası da oradaydı. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır."

Kadın başını salladı. "Adam kırk yaşındayken ruhsal birtakım sorunlar ortaya çıktı. Annem, Bill Keeton'ın şizofren olduğunu söyler-

di her zaman. Bunun uygun bir terim olup olmadığını bilmiyorum. Belki de annem televizyonda en çok bu sözcüğün kullanıldığını duymuştu. Yine de ne olursa olsun adamın bir derdi vardı, bu kesin! Bill Keeton'ın sokakta gelip geçenleri yakalayarak onları azarlamaya başladığını anımsıyorum. Türlü konulardan söz ederdi: milli borç, John Kennedy'nin komünist olduğu, daha birçok şey. O sırada küçük bir kızdım ve çok korkardım, Alan. Bunu biliyorum."

"Tabii korkarsın!"

"Bill Keeton bazen de sokakta başını önüne eğerek yürür, kendi kendine konuşurdu. Bağırır ve anlaşılmaz bir şeyler söylerdi. Annem bana adam o haldeyken onunla konuşmamamı tembih etmişti. 'Hatta aynı kiliseye gidiyor olsak bile,' demişti. Sonunda Bill Keeton, karısını vurmaya kalkıştı. Belki ben öyle duydum. Tabii yıllar önce olan olayların dedikodular yüzünden nasıl çarpıtıldığını bilirsin. Belki de adam yalnızca tabancasını karısına doğru salladı. Her neyse... Onu hemen hapishaneye götürdüler. Dava sırasında akli dengesinin yerinde olup olmadığı konusu tartışıldı. Sonunda da onu Juniper Hill'e kapattılar."

"Hâlâ orada mı?"

"Hayır, öldü. Bill Keeton akıl hastahanesine kapatıldıktan sonra durumu kötüleşti. Öldüğü sırada katatonikti. Daha doğrusu bana öyle söylediler."

"Tanrım!"

"Ama hepsi bu kadar değil. Danforth'un babası ve Bill'in erkek kardeşi Ronnie Keeton da bin dokuz yüz yetmişli yılların ortalarında Togus'taki bir hastanenin akıl hastalıkları bölümünde dört yıl kaldı. Şimdiyse özel bir klinikte. Alzheimer. Danforth Keeton'ın annesinin teyzesi ya da kuzeni -hangisi olduğundan pek emin değilim- bin dokuz yüz ellilerde bir skandaldan sonra intihar etti. Olayın nasıl olduğunu pek bilmiyorum. Ama bir keresinde onun erkeklerden çok kadınlardan hoşlandığını söylediler."

"Yani ailede akıl hastalığı var. Bunu mu söylemek istiyorsun?"

Polly, "Hayır," dedi. "Anlattıklarım ne bir ahlak dersi ne de bir yargı. Yalnızca kentin tarihçesini biraz bildiğimi ama senin bilmediğini anlatmak istiyorum. Söylediklerim Dört Temmuz Bayramı'nda

alanda yapılan konuşmalar sırasında anlatılan şeyler değil. Ben sadece olayları açıklıyorum. Sonuç çıkarmak polisin görevi."

Kadın bu sözleri oldukça ciddi bir tavırla söylediği için şerif hafifçe güldü. Ama yine de endişelenmişti. Delilik ana ya da babadan çocuklara kalan bir miras mıydı? Lisede, psikoloji derslerinde bunun bir kocakarı masalı olduğu söylenmişti. Ama diğer yandan yıllar sonra Polis Akademisi'nde bir öğretmen, "Bu olabilir," demişti. "Ama bazı vakalarda."

Alan sıkıntıyla, "Galiba Buster hakkında sorular sormam gerekecek," diye mırıldandı. "Açıkçası Castle Rock Belediye Meclisi başkanının bir el bombasına dönüşmeye başladığı düşüncesi beni hiç de sevindirmiyor, Polly."

"Tabii sevindirmiyor. Belki kaygılanacak bir şey yok. Yalnızca bazı gerçekleri bilmeni istedim. Kentliler sorularını cevaplarlar... Tabii neleri sorman gerektiğini bilirsen... Ne var ki bunu başaramazsan senin olduğun yerde sendeleyerek dönüp durmanı neşeyle seyreder ve ağızlarını da açmazlar."

Alan söyledikleri doğru olduğu için güldü. "Bugün olanların hepsini henüz duymadın, Polly. Buster'dan sonra Rahip Willie'yle konuştum. O..."

Polly öyle şiddetle, "Hişşş," dedi ki şerif şaşırarak sustu. Kadın çevresine bakındı. Kimsenin onları dinlemediğine karar verince de tekrar adama doğru dönüp, "Bazen senin yüzünden umutsuzluğa kapılıyorum, Alan. Dikkatli davranmayı öğrenmezsen iki yıl sonra seçilemezsin... Sonra da şaşkın şaşkın gülümseyerek, 'Ne oldu ki?' diye sorarsın. Dikkatli davranmalısın. Danforth Keeton bir el bombasıysa, sözünü ettiğin o adam da bir roketatar," diye konuştu.

Alan, Polly'e doğru eğildi. "O bir roketatar değil. Yalnızca kendini herkesten üstün bulan, ukala, küçük bir böcek!"

"Sorun Gazino Gecesi mi?"

Adam, evet, der gibi başını salladı.

Polly ellerini onunkilerin üzerine koydu... "Zavallı bebeğim. Oysa burası dışarıdan sakin sakin uyuklayan küçük bir yer gibi gözüküyor. Öyle değil mi?"

"Genellikle öyle."

"Rahip senin yanından öfkeyle mi ayrıldı?"

Alan, "Ah, evet," dedi. "Sevgili pederle Gazino Gecesi'nin yasal olup olmadığı konusunda yaptığımız ikinci konuşmaydı bu. Katolikler sonunda lanet olasıca toplantıyı tertipleyinceye kadar rahiple daha çok konuşacağız."

Polly daha da alçak sesle, "Gerçekten kendini herkesten üstün görüyor değil mi?" diye sordu. Yüzü ciddiydi ama gözlerinde neşeli bir pırıltı vardı.

"Evet. Şimdi de şu düğmeler. Bu da yeni bir şey herhalde."

"Düğmeler mi?"

"Rozetler... üzerlerinde gülen yüzler yerine bir çizgi çekilmiş kumar makineleri var. Nan onlardan takmış bile. Acaba bu düğmeler kimin fikriydi?"

"Herhalde Don Hemphill'in. O yalnız koyu bir Baptist değil aynı zamanda Eyalet Cumhuriyetçiler Komitesi'nin de üyesi. Don kampanyalar konusunda bir iki şey biliyor. Ama din konusunda kamuoyunu yönlendirmenin çok daha zor olduğunu anlamaya başladığından eminim." Polly, onun ellerini okşadı. "Endişelenme, Alan. Biraz sabırlı ol ve bekle. Castle Rock'ta yaşam genellikle böyledir. Kaygılanmamak, sabırlı olmak ve arada sırada çıkan sorunların çözülmelerini beklemek."

Şerif, kadına gülümsedi. Ellerini döndürerek Polly'nin parmaklarını kavradı... Ama hafifçe... ve dikkatle. "Evet. Bu gece bir arkadaş ister misin, güzelim?"

"Ah, Alan, bilmiyorum..."

Adam, "İtişip kakışmak, el şakaları yok..." diye inandırmaya çalıştı. "Şömineyi yakar, önünde otururuz. Beni eğlendirmek için kentin birkaç kirli çamaşırını daha önüme serersin."

Polly neşesizce gülümsedi. "Şu son altı, yedi ay bildiğim bütün kirli çamaşırları gördün sanırım, Alan. Benimkileri bile. Eğer Castle Rock konusunda daha fazla eğitim görmek istiyorsan o zaman Lenny Partridge'le dost olmalısın... Ya da onunla." Başıyla Nan'i işaret ederek sesini biraz alçalttı. "Lenny'le Nan arasında bir fark var. Lenny her şeyi öğrenmekle yetinir ama Nan Roberts öğrendiklerinden yararlanmaktan hoşlanır."

"Yani?"

Polly, "Yani," dedi. "O hanımefendi aldığı bütün gayrimenkulun hepsine piyasa değeri kadar para ödemedi."

Alan düşünceli bir tavırla Polly'e baktı. Onu bugüne dek hiç böyle görmemişti: sıkıntılı, geveze ve kendi kendini tahlil eden biri. Alan, Polly'nin önce dostu, sonra da âşığı olduğundan beri ilk defa, dinlediğim Polly Chalmers mı, yoksa içtiği o ilaçlar mı, diye kendi kendine sordu.

Polly aniden kararını verdi. "Bu gece gelmemen daha iyi olur bence. Böyleyken eğlenceli bir arkadaş sayılmam. Zaten senin de böyle düşündüğün yüzünden anlaşılıyor."

"Polly, bu doğru değil."

"Eve gidecek ve uzun süren sıcak bir banyo yapacağım. Başka kahve de içmeyeceğim. Telefonun fişini çekip erkenden yatacağım. Belki sabah uyandığım zaman kendimi yeni bir kadın gibi hissederim. Belki o zaman... biliyorsun. İtişip kakışma yok ama bol el şakası var."

Alan, "Senin için üzülüyorum," dedi.

Polly onun avucundaki ellerini hafifçe oynattı. "Biliyorum. Bir yararı olmuyor ama yine de hoşuma gidiyor, Alan. Hem de bilemeyeceğin kadar."

Hugh Priest eve girerken Çakırkeyif Kaplan'ın önünden geçti. Bir an yavaşladı... Sonra da tekrar hızlandı. Evine gidip Buick'ini bahçe yoluna bıraktı. Ve içeri girdi...

İki odadan oluşan evinin bir odasında uyuyor, diğerindeyse gerekli her şeyi yapıyordu. Hugh Priest bu ikinci, pis odadaki kapağı açık dolaba giderek ayaklarının ucunda yükseldi ve eliyle üst rafı yokladı. Birden tilki kuyruğunun orada olmadığını, birinin gelip onu çaldığını sandı. Panik yüzünden karnında bir şeyler alev aldı sanki. Ama parmakları o ipek gibi yumuşak şeye dokunduğu an soluğunu verdi.

Gününün büyük bölümünde tilki kuyruğunu ve onu Buick'in antenine nasıl bağlayacağını düşünmüştü. Aslında işi sabah yapmak istemişti ama hava yağmurlu olduğu için yapamamıştı. Tilki kuyruğunun ıslak kürkten bir ipe dönüşmesini istemiyordu.

Hugh bir tel parçası bularak dışarı çıktı. Kuyruğu antene bağlayacak, sonra bir şeyler yiyecekti. Ondan sonra da Greens Park'a gidecekti. Adsız Alkolikler Derneği'nin oradaki bir salonda saat yedide toplantısı vardı. Belki yeni bir yaşama başlamam için çok geç... Yine de bunun mümkün olup olmadığını öğrenmek için geç kalmış sayılmam.

Tam tilki kuyruğunu bağlarken aklına bir şey geldi. Araba park yerinde dururken bir çocuk gelip çalabilirdi. Hugh bu yalnızca bir düşünce değilmiş, sanki çoktan olmuş gibi düş kırıklığıyla karışık bir öfke duydu. Hayır! Oraya gitmemem daha iyi olur. Çocukların artık kimseye saygısı olmadığından sırf eğlenmek için akıllarına gelen her şeyi çalıyorlar. Böyle bir tehlikeyi göze almam delilik olur.

Elinde tilki kuyruğuyla eve girerek, onu tekrar rafa koydu. Bu kez dolabın kapağını kapamaya çalıştı ama başaramadı. Bir kilit almalı. Çocuklar her yere giriyorlar. Son zamanlarda kimsenin otoriteye saygısı kalmadı! Hiç kalmadı!

Buzdolabından bir tane teneke bira alıp bir süre baktı. Sonra da geri koydu. Çekmeceleri karıştırıp yarısına kadar dolu olan bir viski şişesi buldu. Bardağı önce yarısına sonra da yeterli görmeyip ağzına kadar doldurdu ve birkaç yudum aldı. Midesinde sıcak bir şey patlamıştı sanki. Bardağa tekrar viski koyarken artık kendini biraz daha iyi hissetmeye, gevşemeye başlamıştı. Dolaba doğru bakarak gülümserken bu ifade yüzünde asılı kaldı sanki. Ben tilki kuyruğunu bu iş için mi aldım? Dolaba kilitlemek için mi?

İçkisini ağır ağır yudumladı. Pekâlâ... Herhalde böylesi küçük bir hırsızın onu çalmasından daha iyi. Yüksek sesle ekledi. "Sonuçta artık 1955 yılında değiliz." Sözlerini vurgulamak için başını salladı. Ne var ki o düşünce aklından çıkmıyordu. Tilki kuyruğunun dolapta durması ne işe yarayacak? Bunun ne bana yararı olacak, ne de başkalarına.

Ama iki ya da üç bardak içki her şeyin düzelmesini sağladı. Artık tilki kuyruğunu arabanın antenine bağlamak Hugh'a dünyanın en mantıklı ve uygun şeyiymiş gibi geliyordu. Hemen yemek yemeyeceğim. Böyle mantıklı bir düşünce iki, üç bardak içkiyle ödüllendirilmeye değer.

Mutfak masasının başına geçerek bir sigara yaktı. İçki içip, sigaranın küllerini çevreye saçarken tilki kuyruğunu unutmuş ve Nettie Cobb'u düşünmeye başlamıştı. Deli Nettie... Deli Nettie'ye bir şaka yapacağım. Belki gelecek hafta... Belki de ondan sonraki hafta... Sanırım bu hafta işi halledeceğim. Bay Gaunt bana zaman kaybetmekten hoşlanmayan bir insan olduğumu söyledi. Herhalde doğru.

Hugh şaka yapacağı anı sabırsızlıkla bekliyordu.

Bu tekdüze günleri eğlenceli hale gelecekti.

İçkisini içerek sigarasını tüttürdü. Sonunda da diğer odaya geçip dar karyolada sızarken yüzünde bir gülücük vardı.

Wilma Jerzyck, Hempill Market yedide kapanırken ayrıldı. Bahçe yolunda arabasından inerken saat yediyi çeyrek geçiyordu. Oturma odasının penceresindeki perdelerin arasından ışık sızmaktaydı. İçeri girerek çevreyi kokladığında burnuna makarna ve peynirin kokusu geldi.

Pete ayakkabılarını çıkararak kanepeye uzanmış, televizyon seyrediyordu. Gazete de kucağındaydı.

Wilma'yı görünce çabucak doğrulup oturdu. Gazeteyi bir kenara bırakarak, "Notunda yazdığın gibi makarnayı fırına koydum. Yedi buçukta hazır olur." derken karısına biraz da endişe dolu kahverengi gözleriyle baktı. Karısı, Pete Jerzyck'i bu konuda uzun zaman önce eğitmişti. Artık ayakkabılarıyla kanepeye uzanmıyor, evde pipo içmiyordu.

"Çamaşırları topladın mı?"

Pete'nin dürüst ifadeli yuvarlak suratında şaşkınlık belirdi. Karısına suçlu suçlu bakarak, "Ah..." dedi. "Gazeteye dalıp çamaşırı unuttum. Hemen gidiyorum." Ayakkabılarını giymeye davrandı.

"Boş ver." Wilma mutfağa doğru gitti.

"Wilma, ben çamaşırları toplarım."

Kadın çok tatlı bir sesle, "Zahmet etme," diye cevap verdi. "Şu son altı saat kasanın başında ayakta durduğum için gazeteni okumaktan ya da televizyondaki diziyi seyretmekten yoksun kalmanı istemem. Otur yerine, Peter. Eğlenmene bak."

Kocasının tepkisini anlamak için dönüp bakmadı bile. Yedi yıllık evliliklerinde Wilma, Peter Michael Jerzyck'in artık kendisini şaşırta-

cak hiçbir şey yapamayacağına inanıyordu. Herhalde şimdi kocasının suratında hafif bir üzüntü ve kırgınlık vardı. Wilma çıktıktan sonra bir süre orada şaşkın şaşkın duracak, sonra sofrayı kuracak ve yemeği getirecekti. Sofrada Wilma'ya markette nasıl bir gün geçirdiğini soracak ve onu dikkatle dinleyecekti. Karısının konuşmasını kesip çalıştığı Oxford'daki büyük emlakçı Williams-Brown'da neler yaptığından söz etmeyecekti. Yemekten sonra daha karısı bir şey sormadan sofrayı toplayacak ve gazeteyi de *Wilma* okuyacaktı. Peter bir tek şeyi unuttuğu için bu işlerin tümünü yapacaktı. Aslında çamaşırları toplamak zorunda kaldığı için kadının kızdığı falan yoktu. Hatta güneşte kuruyan çamaşırların kokusu ve dokunuşu hoşuna giderdi. Yine de Pete'ye bu sırrını açıklamak niyetinde değildi.

Wilma'nın böyle pek çok sırrı vardı ama hepsini de aynı nedenle gizliyordu: İnsan savaşta her şeyden yararlanırdı. Bu geceki çarpışmayı yine o kazanmıştı. Hem de eve döndükten sonra daha iki dakika geçmeden. Wilma evliliğin yaşam boyu sürecek bir saldırı olduğuna bütün kalbiyle inanıyordu. Tabii sonunda bu basit zaferlerin bir zevki kalmayacaktı ama daha o gün gelmemişti.

Wilma sol kolunun altında bir sepetle, keyifli keyifli çamaşırların asılı oldukları iplere doğru gitti.

Tam avlunun ortasına gelince şaşkınlıkla durakladı. Kahretsin! Çarşaflar nerede? Onları karanlıkta kolaylıkla görmem gerekirdi. Uçtular mı yoksa? Saçma! Öyle şiddetli bir rüzgâr yoktu ki? Yoksa onları biri mi çaldı?

Ani bir rüzgâr çıkınca Wilma çarşafların dalgalanmasından çıkan sesi duydu. Tamam... çamaşırlar burada bir yerde olacak. Kalabalık bir Katolik ailesinin on üç çocuğunun en büyüğü olsaydın dalgalanan bir çarşafın sesini kolaylıkla tanırdın. Ama yine de... bu seste bir gariplik vardı. Çarşaflar çok ağırmış gibiydi.

Kadın bir adım daha attı. Yüzünde her zaman bir olay çıkmasını bekleyen kadınlara özgü o ifade olan Wilma'nın kaşları çatıldı. Şimdi çarşafları görebiliyordu... daha doğrusu çarşaf olmaları gereken bazı gölgeleri... Bir adım daha attı... küçük bir adım. Rüzgâr çarşafları ona doğru dalgalandırırken Wilma'nın yüzüne ağır ve kaygan bir şey çarptı. Aynı anda yüzüne yapışkan bir şey sıçradı. Kalın ve ıslak bir şey

göğsünü bastırıyor, sanki soğuk ve yapışkan bir el onu yakalamaya çalışıyordu.

Wilma öyle kolaylıkla haykıran bir kadın değildi. Ama şimdi bağırmış ve çamaşır sepetini de elinden düşürmüştü. O sesi tekrar duyup kaçmaya çalışırken sol bileğini sepete çarptı ve tek dizinin üzerine düştü. Ağır ve ıslak bir şey sırtına yapışıyordu. Birden boynunun yanından yoğun bir sıvı aktı. Bunun üzerine tekrar bağırdı ve elleriyle dizlerinin üzerinde emekleyerek çamaşır iplerinden uzaklaştı.

O sırada mutfak kapısı hızla açıldı ve Pete'nin endişe dolu sesi avluda yankılandı. "Wilma? Wilma, iyi misin?"

Aynı anda yandaki evde oturan Haverhill'lerin pis iti, o tiz ve kötü sesiyle çıldırmış gibi havlamaya başladı. Tabii hiçbir şey Wilma'nın rahatlamasını sağlayamazdı.

Kadın ayağa kalktı ve Pete'nin dikkatle arka basamaklardan indiğini gördü. "Wilma, düştün mü? İyi misin?"

Kadın öfkeyle, "Evet, düştüm!" diye bağırdı. "Evet, iyiyim! Şu kahrolasıca ışığı yak!"

"Bir yerine bir şey..."

Wilma çığlık çığlığa bağırıyordu. "Sen yalnızca şu lanet olasıca ışığı yak!" Elini mantosunun önüne sürdüğünde parmaklarına soğuk, yapışkan bir şey bulaştı. Kadın iyice öfkelenmişti ama en çok da korktuğu için kendi kendine kızıyordu.

"Hav! Hav! Hav!"

Yan avludaki lanet olasıca it çıldırmıştı sanki. Tanrım, Wilma köpeklerden özellikle durmadan havlayanlardan öyle nefret ediyordu ki.

Pete mutfaktaki düğmeyi çevirince parlak ışık arka avluyu iyice aydınlattı.

Wilma mantosunun önüne koyu kahverengi bir şeyin bulaşmış olduğunu gördü. Elini öfkeyle yüzüne sürünce yine o kahverengi yapışkan sıvının bulaştığını anladı.

"Çamur!" Wilma buna inanamadığı için adeta aptallaştı. O yüzden bu sözü yüksek sesle söylediğini fark etmedi. Bunu bana kim yaptı, diye düşündü. Kim buna cesaret etmiş olabilir?

Pete, "Ne dedin hayatım?" diye sordu. Karısını o halde görünce hemen uzaklaştı. Wilma'nın yüz kasları Pete Jerzyck'i korkutacak

derecede seğiriyordu. Sanki kadının cildinin altından sürüyle yılan yavrusu yumurtalarından yeni çıkıyorlardı.

Kadın elini kocasına doğru uzatarak olanca sesiyle, "Çamur!" diye haykırdı. Parmaklarının uçlarından ortalığa kahverengi damlalar saçıldı. "Çamur, dedim! Çamur!"

Pete onun omzunun üzerinden ileriye baktı ve sonunda durumu anladı. Ağzı bir karış açılmıştı. Wilma, kocasının baktığı tarafa doğru hızla döndü. Mutfak kapısının yukarısına takılmış projektör bahçeyi ve çamaşır iplerini amansızca aydınlatıyor, gerekli her ayrıntıyı belirginleştiriyordu. Wilma'nın astığı tertemiz çarşaflar şimdi çamur içindeydi. Üstlerine çamur sıçramamıştı. Hayır, hepsi de çamurla sıvanmış, kaplanmıştı.

Wilma, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

"Wilma, hayatım içeri gir. Sana..." Pete bir şeyler bulmaya çalıştı. "Çay yaparım."

Wilma yüksek sesle bağırıyordu. "Çaya da lanet olsun!" Haverhill'lerin köpeği yine havlamaya başladı. Kadın bir hamlede ipteki çarşafa atılınca ip koptu. Wilma öfkeyle bir çığlık daha attı. "Ah, bunu yapanı bulacağım! Evet! Bulduğum zaman da..."

Bayan Haverhill endişeyle, "Orada her şey yolunda mı, Bayan Jerzyck?" diye seslendi.

Wilma yine çığlık çığlığa bağırdı. "Evet! Tabii ya! Burada bira içiyor ve televizyon seyrediyoruz! Şu itin sesini kesemez misiniz?" Birden durakladı. İt. Köpek... Durmadan havlayan kahrolasıca köpekler...

Köşeyi dönünce orada, Ford Sokağı'ndaki evde kim oturuyordu? Daha doğrusu, Raider adlı kahrolasıca iti durmadan havlayan hangi deli oturuyordu orada?

Ah, kim olacak, Nettie Cobb tabii.

Köpek artık havlamıyordu. Wilma da Nettie'yle köpeğini neredeyse unutmuştu. Ama belki Nettie onu unutmamıştı. Şikâyetlerini, Raider'ın gırtlağını keseceğini haykırmasını! Üstelik Wilma, Nettie'yi daha bir gün önce o yeni dükkânda görmüştü.

Wilma, belki Nettie dün beni görünceye dek olanları unutmuştu, diye düşündü. Sonra beni görünce iyice çıldırdı.

Evet, bu Nettie'nin işi. Yaptığını unutmayacağım. Evet, unutmayacaktı. Tabii çarşafları mahvolduğu için değil. Bu korkakça bir davranış olduğu için de değil. Wilma, Nettie'yi affetmeyecekti, çünkü kadın onun korkmasına neden olmuştu.

Pete, karısı yassı suratını ona doğru çevirirken, "Wilma?" dedi. Kadının yüzündeki ifade hiç hoşuna gitmemişti. Gözlerindeki bakış da öyle. "Hayatım? İyi misin?"

Wilma ona aldırmadan hızla yanından geçip telefona gitti. Ardından Pete de onun peşinden koştu.

Telefon çaldığı sırada Nettie oturma odasında koltuğa oturmuştu. Raider ayaklarının dibinde, Karnaval camından abajur da kucağındaydı. Sekizi yirmi geçiyordu. Telefon çalmaya başladığı zaman irkildi ve abajuru daha da sıkı tuttu. Telefona korku ve kuşkuyla bakıyordu. Sanki Yetkisi Olan Biri ona, "O güzel abajuru geri vermelisin," diyecekti. "O başka birine ait. Öyle güzel bir şey senin olabilir mi hiç? Ne gülünç bir düşünce!"

Raider başını kaldırıp ona baktı. Sanki telefona cevap verip vermeyeceğini soruyordu. Sonra yine burnunu pençelerine dayadı.

Nettie abajuru dikkatlice bir kenara bırakarak telefonu açtı. İçinden de herhalde arayan Polly'dir, diyordu. Yarın sabah ona gitmeden önce Hemphill Market'ten bir şeyler almamı isteyecek.

"Alo? Cobb'ların evi." Nettie ömrü boyunca Yetkisi Olan Birilerinden korkmuştu. Sonunda böyle insanlarla ancak sen de yetkili biriymiş gibi davranırsan başa çıkılabileceğini öğrenmişti.

Biri tükürür gibi, "Seni kaçık dişi köpek," dedi.

Nettie bir an nefesini tuttu. Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirirken kalbi sanki gırtlağına takılmıştı. Raider yine başını kaldırarak ona soru sorarmış gibi baktı. "Kim... Kim..."

Karşıdaki, "Kim olduğumu biliyorsun!" diye homurdandı. Tabii Nettie de konuşanın kim olduğunu anladı o zaman. Wilma Jerzyck'ti. O kötü... çok kötü kadın.

"Raider artık havlamıyor!" Nettie'nin sesi tizleşip yükselmiş, adeta çığlığa dönüşmüştü. "Artık büyüdüğü için hiç havlamıyor. Şu anda da ayağımın dibinde!"

"Çarşaflarıma çamur atarken iyi eğlenebildin mi bari kaçık karı?" Wilma yine öfkelenmişti. Deli kadın sanki sorun hâlâ köpekmiş gibi davranıyordu.

"Çarşaflar mı? Hangi çarşaflar? Ben... Ben..." Nettie abajura baktı ve sanki ondan güç aldı. "Yakamı bırak benim! Kaçık olan sensin, ben değil!"

"Bu yaptığını yanına bırakmayacağım! Canına okuyacağım senin! Kimse ben yokken avluma girip çarşaflarıma çamur atamaz. Hiç kimse. HİÇ KİMSE! O çatlak kafanla ne dediğimi anlayabiliyor musun? CANINA OKUYACAĞIM! Bunu ne zaman, nerede ve nasıl yapacağımı bilemeyeceksin. Ama seni mahvedeceğim! Anlıyor musun?"

Nettie ahizeyi kulağına dayarken rengi iyice uçmuştu. Yalnızca kaşlarıyla saçlarının arasında, alnında bir tek parlak kırmızı çizgi belirmişti. Dişlerini sıkmış ağzının iki yanından soluk alırken yanakları körük gibi kabarıp iniyordu. Yine o tiz sesle, "Yakamı bırak!" diye bağırdı. "Yoksa pişman olursun!" Raider artık ayağa kalkmış, kulaklarını dikleştirmişti. Parlak gözlerindeki huzursuzluktan odanın havasındaki tehdidi sezmiş olduğu anlaşılıyordu. Birkaç kez havladı ama Nettie onu duymadı. "Çok pişman olursun! Ben... bazı kimseleri *tanıyorum.* Yetkileri Olan Kimseleri! *Çok iyi* tanıyorum hem de. Bu çirkefliklerine katlanmak zorunda değilim!"

Wilma alçak, öfkeli ama çok da samimi bir sesle, "Şimdiye kadar yaptığın en büyük hata benimle uğraşman oldu," dedi. "Sana ne yaptığımı göremeyeceksin bile."

Bir şıkırtı duyuldu.

Nettie, "Buna cesaret edemezsin," diye inledi. Şimdi yanaklarından yaşlar akıyordu. Dehşet ve çaresizliğin yoğunlaştığı öfke yaşları... "Buna cüret edemezsin, seni kötü yaratık! Ben... Ben..."

Ama Wilma telefonu kapatmıştı.

Nettie de ahizeyi yerine bırakarak, koltuğunda üç dakika kadar dimdik oturdu. Gözlerini ileride bir noktaya dikmişti. Sonra ağlamaya başladı. Raider havlayarak ön ayaklarını koltuğun kenarına koydu. Nettie hayvana sarılıp yüzünü onun postuna dayadığında o da kadının boynunu yaladı.

Nettie, "Onun sana kötülük etmesine izin vermeyeceğim, Raider," dedi. Teselliyi köpeğinde bulmaya çalışıyordu. "O kötü, çok kötü kadının sana zarar vermesine göz yummayacağım. Yetkisi Olan Biri değil o, hiç değil. Yalnızca kötü bir kadın... Sana... ya da bana kötülük etmeye kalkarsa pişman olacak."

Nettie sonunda doğrularak bir kâğıt mendille gözlerini sildi. Dehşete kapılmıştı, o an öfkenin içinde adeta vızıldadığını duyuyordu. Evyenin altındaki çekmeceden ekmek çatalını alıp kocasının gırtlağına batırmadan önce de aynı şeyi hissetmişti.

Nettie masadan Karnaval camı abajuru alarak usulca göğsüne bastırdı. "Bir şeye kalkışırsa çok çok pişman olacak..." Uzun süre öyle oturdu.

Norris Ridgewick devriye arabasıyla Ana Cadde'den ağır ağır iniyor ve yolun batı tarafındaki binaları inceliyordu. Nöbeti yakında sona ereceği için seviniyordu. Sabahleyin o aptal onu tuvalette yakalamadan önce ne kadar mutlu olduğunu anımsadı. Ama Keeton denilen o geri zekâlı ona saldırdığından beri her şey ters gitmiş, öğleyin yediği yemek yüzünden bağırsakları bozulmuştu.

Norris yavaşça binaların önünden geçiyordu. Nan'in Lokantası, bir zamanlar Baba Merrill'in dükkânının olduğu o kapkara arsa, Dikiş-Nakış, Gerekli Şeyler, Castle Rock Nalbur...

Norris aniden frene basıp arabayı durdurdu. Gerekli Şeyler'in vitrininde şaşılacak bir şey görmüştü. Ya da gördüğünü sanmıştı. Şerif yardımcısı dikiz aynasına bir göz attı, neyse ki Ana Cadde boştu. Norris geri geri gidip devriye arabasını kaldırımın kenarında durdurdu. Mikrofona baktı. Bir an merkeze, "10-22," diye haber vermeyi düşündü. Bu memurun arabadan ayrıldığı anlamına geliyordu. Ama sonra vazgeçti. Yalnızca vitrine bir göz atacaktı, o kadar.

Norris arabadan inerken, gördüğünü sandığın şey aslında yok, diye kendi kendini uyararak pantolonunu çekti. Bu imkânsız. Bugünün düş kırıklıklarına ayrılmış, bir şeyler bulmaya değil. O vitrindeki de sadece eski bir Zebco oltaydı ve...

Hayır, değildi! Gerekli Şeyler'in vitrinindeki balık oltası zarif bir biçimde yerleştirilmişti. Bir Zebco değil bir Bazun'du bu. Norris baba-

sı on altı yıl önce ölmüştü ve o günden beri bir Bazun olta görmemişti. O zamanlar on dört yaşındaydı ve Bazun'a iki nedenle sevgi duymuştu. Özellikle kullanılış amacı ve temsil ettiği şey yüzünden.

Bu neydi? Yalnızca nehir ve gölde balık avlamak için yapılmış olan oltaların en iyisi.

Ya temsil ettiği şey? Güzel zamanlar gibi basit bir içeriği vardı. Norris Ridgewick adlı sıska bir çocuğun babasıyla geçirdiği güzel anlar. Babasıyla balığa çıktıkları zaman sanki bambaşka bir dünyada yaşarlardı.

Norris'in babası kalp krizinden öldükten sonra Bazun olta da ortadan kaybolmuştu. Her yeri aramıştı ama oltayı bulamamıştı. Her zaman Phil amcasından şüphelenmiş, yine de konuyu ona açmaya cesaret edememişti.

Norris şimdi Bazun oltaya bakarken o eski acıyı duydu. Babasını özlüyordu. Bunca yıl sonra o eski acı kemiklerini kemiriyordu sanki. Gözlerini silmek için elini kaldırdı.

Biri usulca, "Memur bey," dedi.

Norris hafifçe bağırarak vitrinden geriye sıçradı. Karnına birdenbire bir sancı saplandı. Bir an altına kaçıracağını sandı. Kusursuz bir gün için kusursuz bir son olacaktı bu. Sonra kramp geçti ve Norris de çevresine bakındı. Dükkânın açık kapısının önünde tüvit ceketli, uzun boylu bir adam durmuş, ona gülümsüyordu.

Yabancı, "Sizi korkuttum mu?" dedi. "Affedersiniz."

"Hayır, hayır." Norris de gülümsemeyi başardı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. "Şey... Belki de biraz oltaya bakıyor ve eski günleri düşünüyordum..."

Adam, "Olta bugün geldi," dedi. "Eski ama çok iyi durumda bir Bazun. Çok bilinen bir marka olmamasına karşın balık tutma işini ciddiye alanlar onu beğeniyorlar..."

Norris, "Japon," diye mırıldandı. "Biliyorum. Vaktiyle babamın da bir Bazun'u vardı."

"Öyle mi?" Adamın gülümsemesi yayıldı. Dişlerinin çarpıklığı Norris'i rahatsız etmemiş, hatta hoşlanmıştı. "Ne rastlantı değil mi?"

Şerif yardımcısı başını salladı. "Gerçekten öyle."

"Ben Leland Gaunt'um. Bu da benim dükkânım." Adam elini uzattı.

Dükkân sahibinin uzun parmakları eline sarılırken Norris bir an tiksinti duydu. Ne var ki Gaunt elini çeker çekmez bu duygu kayboldu. Norris buna aslında midesinin neden olduğunu düşündü. Öğle yemeğinde yediği o midyeler her şeyi mahvetmişti.

Bay Gaunt, "O oltayı size çok uygun bir fiyatla satarım," diye açıkladı. "Neden içeri girmiyorsunuz, Memur Ridgewick? Sizinle anlaşabiliriz."

Şerif yardımcısı biraz şaşırmıştı, çünkü adını söylemediğinden emindi. Gaunt'a ismini nereden bildiğini sormak için ağzını açtıysa da sonra tekrar kapattı. Rozetinin üzerinde adı yazılı bir etiket vardı. Mağazanın sahibi onu okumuştu herhalde.

Norris, "İçeri girmesem daha iyi olur," diyerek omzunun üzerinden devriye arabasını işaret etti. "Görevdeyim. Aslında nöbetim dokuzda sona eriyor ama arabamı merkeze bırakmadıkça..."

Gaunt onu ikna etmeye çalıştı. "Canım, bu iş yalnızca birkaç dakika sürer." Neşeyle Norris'e bakıyordu. "Ben biriyle iş yapmaya karar verdiğimde vakit kaybetmem, Memur Ridgewick. Özellikle söz konusu kişi gece yarısı kentte dolaşarak benim mağazamı koruyorsa."

Norris, Gaunt'a, saat dokuz gece yarısı sayılmaz, demeyi düşündü. "Tabii Castle Rock gibi her zaman uyuklayan küçük bir kentte yerel işadamlarının yatırımlarını korumak da öyle zor bir iş değil." Sonra Bazun oltaya baktı ve şaşılacak derecede güçlü bir istek, özlem duydu. Bu hafta sonunda erkenden göle balık tutmaya gidebilirdi. Babası da yanındaymış gibi olurdu o zaman.

"Şey..."

Gaunt, "Haydi gelin, canım," dedi. "Ben kapanma saatinden sonra satış yapıyorsam, siz de nöbetiniz sona ermeden bir şeyler alabilirsiniz. Aslında bu gece birilerinin banka soyacaklarını pek sanmıyorum, Memur Ridgewick."

Şerif yardımcısı bankaya bir göz attı. Sonra da güldü. "Ben de öyle."

"Ee?"

Norris, "Pekâlâ," dedi. "Yalnız birkaç dakika içerisinde anlaşamazsak hemen çıkıp giderim."

Leland Gaunt hem inledi, hem de güldü. "Cebim boşalırken çıkan o hafif sesi duyuyormuşum gibi geliyor bana. Haydi gelin, Memur Ridgewick. İşimizi birkaç dakikada halledeceğiz."

O an Norris ağzından kaçırıverdi. "Ah, oltayı çok istiyorum." Alışverişe böyle başlanmazdı, bunu kendisi de biliyordu.

Bay Gaunt, "Eminim ki sizin olacak," dedi. "Şimdi yaşamınızın en harika alışverişini yapacaksınız."

Norris'i dükkâna sokup kapıyı kapattı.

6

Wilma Jerzyck aslında kocası Pete'yi sandığı kadar iyi tanımıyordu.

Kadın perşembe gecesi yatarken cuma sabahı ilk iş Nettie Cobb'a gitmeyi ve "meseleyi halletmeyi" planladı. Onun kavga ve dargınlıkları bazen kendi kendine sona erer, bazen de düşmanlığını sürdürürdü. Böyle zamanlarda düello yerini de, silahları da kendisi seçerdi. Geçimsizliklerle dolu yaşamının birinci kuralı, "Her zaman son sözü sen söyle"ydi. İkincisiyse, "İlk adımı her zaman sen at." Şimdi de Nettie'nin işini hızla bitirmeyi düşünüyordu. Pete'ye, "Bakalım o kaçık dişi köpeğin kafasını koparmadan önce kaç kez çevirebileceğim," dedi.

Wilma o gece öfkesi yüzünden hiç uyuyamayacağından emindi. Bütün sinirleri yay gibi gerilmişti. Gelgelelim yattıktan sonra daha on dakika geçmeden uykuya daldı. Sabah kalktığındaysa iyice canlanmış ve garip bir biçimde de sakinleşmişti. Cuma sabahı, üzerinde sabahlığıyla mutfaktaki masanın başında otururken, her şeyi kesinlikle sona erdirmek için belki de daha erken, diye düşündü. Dün gece telefonda Nettie'yi çok korkuttum. Wilma bütün öfkesine rağmen bunu fark etmişti. Neden 1991 Kaçıklar Güzeli'nin bir süre korkuyla yaşamasını sağlamıyorum? Geceleri o uyumasın ve intikamını nasıl alacağını düşünsün. Kahvesini yudumladı. (Pete karşısında oturuyor ve gazete-

nin üzerinden ona kaygıyla bakıyordu.) Wilma kendi kendine ekledi. Nettie herkesin dediği kadar deliyse, belki de sorun o zaman kendi kendine çözümlenir. Bu düşünce onu öyle keyiflendirdi ki, Pete çantasını alıp işe gitmeye hazırlanırken kendisini öpmesine izin verdi.

Kadının aklına ürkek tavşan kocasının ona gece ilaç vermiş olabileceği hiç gelmedi. Ama Pete Jerzyck bunu yapmıştı ve ilk kez olmuyordu.

Wilma, kocasını sindirmiş olduğunu biliyordu ama derecesinin farkında değildi. Pete yalnız ondan korkmuyor, karısına karşı hayranlık da duyuyordu.

Doktor Ray Van Allen'dan randevu almış ve ona kuruntularını gidermek için bir ilaca ihtiyacı olduğunu açıklamıştı. Ray'e, "Çalışma programım çok ağır," demişti. "Komisyonum artarken işimle ilgili sorunları büroda bırakıp eve gitmeyi başaramıyorum."

Ray Van Allen emlakçılıkla ilgili sorunları bilmiyorsa da, Wilma gibi bir kadınla yaşamanın ne demek olduğunun farkındaydı. Bu yüzden Pete'ye Xanax için bir reçete yazmıştı.

Pete de ilacı almaya başlamıştı. Tabii dikkatli davranıyor ve fazla kaçırmıyordu.

Sonra Wilma, Castle Hill'deki güzellik salonunun sahibi olan Henrietta Longman'la perma yüzünden kavga etmişti. Pete, karısı, "O budala kendini hastanede bulacak," diye bağırdığı zaman onun gerçekten ciddi olduğunu anlamıştı. "Onun canına okuyacağım. Yarın sabah oraya gideceğim."

Pete dehşetle Wilma'nın neler yapabileceğini düşünmüştü. İşte o zaman korka korka karısının kahvesine o ilaçtan koymuş, sonunda Wilma, Henrietta'yla kavgayı sürdürememiş onunla barışmıştı.

Pete o zaman karısına Dr. Van Allen'e giderek kendisi için de bir reçete almasını önermeyi düşünmüş, sonra bundan vazgeçmişti. Wilma bu öneri yüzünden fena halde öfkelenebilirdi. "O tür ilaçları uyuşturucu meraklıları alır," diye bağıracaktı. Ayrıca Pete acı gerçeği anlıyordu. Wilma öfkelenmekten *hoşlanıyordu*. Doyumu böyle sağlıyordu o.

Ne çare ki karısını seviyordu. O korku ve hayranlığı da sevgisini artırıyordu.

Pete o günden beri karısına üç kez Xanax vermişti. Bu onu korkutan üçüncü olaydı. Yani çarşafların çamurlanması. Adam çay yapıp içine bir değil iki tablet atmıştı. Ertesi sabah karısının ne kadar sakin olduğunu görünce rahatlamıştı.

Kocasını iyice ezdiğine inanan Wilma'nın tüm bunlardan haberi yoktu ve o ilaç yüzünden Yugo arabasıyla Nettie'nin evinin kapısından içeriye dalarak intikam almaktan vazgeçtiğini de bilmiyordu.

Tabii Wilma, Nettie'yi tümüyle unutmamıştı. Çarşafları ondan başkasının çamurlamış olabileceğiyse aklına bile gelmiyordu. Yeryüzünde hiçbir ilaç bunları sağlayamazdı.

Wilma, Pete işe gittikten kısa bir süre sonra arabasına binerek, Ford Sokağı'na saptı ve Nettie Cobb'un evinin önünden yavaşça geçerken ona perdelerden biri hafifçe aralanıvermiş gibi geldi. Blokun çevresinde dolaştı. Rusk'ların evinin önünden geçerken o tarafa dönüp bakmadı bile. Wilma, Nettie'nin evinin önüne ikinci kez yaklaşırken korna çaldı, sonra da arabayı durdurdu.

Perde yine hafifçe aralandı. Wilma bu sefer bunu kesinlikle fark etmişti. O deli karı gizlice ona bakıyordu. Wilma, Nettie'nin perdenin gerisinde suçluluk duygusu ve dehşetle titrediğini düşündü. Tabii bu hayal ona büyük bir zevk veriyordu.

Perde kapanırken, "Seni gördüm, sobe!" diye bağırdı. "Görmediğimi sanma."

Blokun etrafından dolaşarak, Nettie'nin evinin önünde ikinci kez durdu. Avına geldiğini haber vermek için de tekrar korna çalarken bu sefer orada beş dakika beklemeye karar verdi. Bu süre içinde perde iki defa oynadı. Wilma sonunda memnun memnun oradan uzaklaştı.

Wilma arabasını bahçe yoluna park ederek inerken, deli karı bütün günü beni bekleyerek geçirecek, dedi kendi kendine. Kapıdan dışarıya adım atmaya korkacak.

Wilma neşeyle eve girerek kataloğu alıp kanepeye rahatça yerleşti. Biraz sonra telefonda mutlu mutlu yeni çarşaf takımları ısmarlıyordu; beyaz, sarı ve şal örneği.

Raider halının ortasına oturmuş sahibine bakıyordu. Sonunda endişeyle inledi. Sanki Nettie'ye işe yarım saat geç kaldığını hatırlatmak istiyordu.

Nettie, nasıl çıkıp Polly'e gidebilirim, diye düşündü. O kaçık Polonyalı kadın küçük arabasıyla ortalıkta dolaşıp duruyor.

Nettie kucağında cam abajurla koltuğunda oturuyordu. O deli Polonyalı kadın arabayla evinin önünden ilk kez geçtiğinden beri de koltuğundan kalkmamıştı. Bir ara Wilma'nın içeri girmeye kalkışacağından bile korkmuştu. Bir eliyle abajuru, diğeriyle de Raider'ı göğsüne bastırmış, o Polonyalı deli kadın içeri girerse ne yaparım, diye düşünmüştü. Kendimi nasıl savunurum? Bunu bilmiyordu.

Wilma sonunda gitmişti ama Nettie onun sokaklarda dolaşıp kendisinin çıkmasını beklediğinden emindi.

Raider tekrar inledi.

Nettie de yine inler gibi bir sesle, "Biliyorum..." dedi. "Biliyorum."

Evden ayrılması gerekiyordu, çünkü bir sorumluluğu vardı onun. Nettie bu sorumluluğun ne ve kime karşı olduğunu da biliyordu. Polly Chalmers ona her zaman iyi davranmıştı. Juniper Hill Akıl Hastanesi'nden de Polly'nin verdiği yazılı garanti üzerine çıkarılmıştı. Nettie bankadan ev için kredi aldığı zaman yine Polly ona kefil olmuştu. Polly'le Nettie'nin babası çok yakın iki arkadaştılar. Eğer Polly olmasaydı, Nettie şimdi Teneke Köprü'nün diğer tarafındaki kiralık bir odada yaşıyor olacaktı.

Ya ben evden ayrıldıktan sonra o deli Polonyalı kadın buraya gelirse? Raider abajurumu koruyamaz. Çok cesur olmasına karşın yine de küçücük bir köpek. Raider o Polonyalı deli kadını engellemeye çalışırsa o kaçık zavallıya bir zarar verebilir. Nettie kafasının kaymaya başladığını hissederek tekrar inledi.

Neyseki sonra aniden aklına bir şey geldi. Kucağında abajurla mutfağa geçerek, dipteki kapıya gitti. Burası odunluğa açılıyordu. Bir köşeye odunlar yığılmıştı. Tavandan sarkan çıplak ampul, elektrik düğmesi olmadığı için sıkıştırılarak yanıyordu. Nettie ampule uzandı, sonra da durakladı. Belki Polonyalı o deli kadın arka avluda bekliyordur. Eğer ışığın yandığını görürse Karnaval camından abajurumu nereye sakladığımı anlar. Öyle değil mi? Nettie bir an durdu, sonra da,

"Ah, hayır," diye fısıldadı. "Beni bu kadar kolaylıkla yakalayamayacaksın! Ah. hayır, Wilma Jerzyck. Ben aptal değilim. Seni uyarıyorum."

Nettie odunluğun tek penceresinin önündeki eski, pis örümcek ağlarını eliyle aşağıya doğru itti. Sonra camdan yavaşça arka avluya baktı. Gözlerini çevrede dolaştırıp duruyordu ama arka avluda hiçbir şey kımıldamamıştı. Nettie'ye bir an o Polonyalı deli kadın avlunun sol köşesine sinmiş gibi geldi. Ancak dikkatle baktığında bunun komşudaki meşe ağacının gölgesi olduğunu anladı.

Raider arkasında inlediğinde Nettie dönüp baktı. Köpeğin siluetini gördü. Raider kapıda durup, başını yana eğmişti.

Kadın, "Biliyorum," dedi. "Biliyorum, oğlum. Ama o kadını yine de kandıracağız. Benim aptal olduğumu sanıyor. Eh, ona gerekli dersi vereceğim."

Nettie'nin gözleri karanlığa alışıyordu. O yüzden ampulü sıkıştırmamaya karar verdi. Diğer köşeye gitti. Üzeri anahtarlı annesinden kalma dolap orada duruyordu. Nettie dolabı açarak Karnaval camından abajuru yere, tozların arasına yerleştirdi. Raider'a usulca, "O çok daha iyi bir yere layık," dedi. "Bunu biliyorum. Ancak burada güvende. Önemli olan da bu." Dolabın kapağını kilitleyerek anahtarı sabahlığının cebine attı. Polly'nin evine gittiğindeyse anahtara bir ip bağlayıp boynuna asacaktı.

Kuyruğunu sallamaya başlamış olan Raider'a, "İşte, oldu," diyerek güldü. "Bu işi de hallettik, koca oğlan. Artık işe gitmem gerekiyor."

Nettie daha sonra tam mantosunu giydiği sırada telefon çalmaya başladı. Telefona doğru bir iki adım attıktan sonra durakladı. Raider bir kez sert sert havladı, sonra da hanımına baktı. Bakışlarıyla, "Telefon çaldığı zaman ne yapılması gerektiğini bilmiyor musun?" diye soruyordu. "Bunu ben bile biliyorum. Üstelik ben yalnızca bir köpeğim."

Nettie'nin kulaklarında Wilma'nın sesi yankılanıyordu. *"Ne yaptığını biliyorum, kaçık dişi köpek! Ne yaptığını biliyorum ve canına okuyacağım..."*

Nettie, "Telefona cevap vermeyeceğim," dedi. "İşe gidiyorum. Deli olan da ben değilim o. Ben ona hiçbir şey yapmadım. Bir tek şey bile!"

Raider da aynı fikirde olduğunu açıklamak için havladı.

Telefonun sesi kesildi.

Nettie biraz gevşese de kalbi hâlâ hızla çarpıyordu.

Raider'ı okşayarak, "Uslu uslu otur," dedi. "Geç döneceğim çünkü işe geç kaldım. Ah, seni seviyorum. Bunu hatırlarsan bütün gün uslu bir köpekcik gibi davranırsın."

İşe gitmekle ilgili bu sözleri Raider çok iyi biliyordu. O yüzden kuyruğunu salladı. Nettie kapıyı açtı ve dışarı çıkmadan iki tarafa baktı. Kapıyı kilitleyip evin arka tarafına gitti. Odunluğun avluya açılan kapısını yokladı. Kilitliydi.

Nettie sokağa çıkıp Polly'nin evine doğru yürümeye başladı. Çantasını koluna asmış, sağa sola bakıyor, o deli Polonyalı kadının arabasını görmeye çalışıyordu. Sonra birden durakladı. Ön kapıyı kilitledikten sonra yoklamadım. Endişeyle saatine bir göz attıktan sonra geri döndü. Eve vardığında ön kapıyı yokladı. İyice kilitlemiş olduğunu anlayınca rahat bir soluk aldı. Sonra odunluğun kapısındaki kilidi kontrol etmesi gerektiğini düşündü. "Korkulu rüya görmektense uyanık oturmak evladır," diye mırıldanarak arka tarafa gitti.

Tam odunluğun kapısının tokmağına uzandığı sırada donmuş gibi kalakaldı.

İçeride yine telefon çalmaya başlamıştı.

Nettie, "O deli..." diye inledi. "Ben *bir şey* yapmadım ki."

Odunluğun kapısı da kilitliydi. Ama telefonun sesi kesilinceye dek orada durdu. Sonra kolunda çantası yine yola çıktı.

Ama iki blok ötede ön kapıyı kilitlememiş olduğunu düşünmeye başladı. Bu şüphe kafasını kemiriyordu. Kapıyı kilitlediğinden emindi. Ama yine de yapmadığından korkuyordu.

Nettie, Ford ve Deaconess sokaklarının köşesinde kararsızca durdu. Tam Polly'e gitmeye karar verdiği sırada bir blok aşağıda kavşağı aşan sarı bir araba fark etti. O deli Polonyalı kadının otomobili değildi ama Nettie bunun bir işaret olabileceğini düşündü. Koşarcasına evine giderek tekrar iki kapıyı inceledi. İkisi de kilitliydiler. Nettie tam bahçe kapısından çıkacağı sırada aklına dolap geldi. Ona da bakması gerekirdi.

Nettie dolabın kilitli olduğundan emin olsa da yine de kilitlememiş olmasından korkuyordu.

Ön kapıyı açıp içeriye girdi. Raider kuyruğunu deli gibi sallayarak ona doğru atılınca şöyle bir okşadı. Yalnızca bir an. Ön kapıyı da kapatması gerekiyordu. Çünkü o Polonyalı deli kadın her an içeri girebilirdi. Her an!

Nettie kapıyı çarparak kapattı. Kilitledi. Sonra da arkaya, odunluğa gitti. Dolabın kapısı kilitliydi tabii. Nettie geri dönerek mutfakta biraz durdu. Daha şimdiden endişelenmeye, bir hata yaptığını ve dolabın kapısının kilitli *olmadığını* düşünmeye başlamıştı. Belki de kapak sıkışmış, o da bu yüzden dolabın kilitli olduğunu sanmıştı.

Nettie tekrar dolaba bakmaya gidecekken o sırada telefon çaldı. Terli elinde dolabın anahtarı, oturma odasına doğru koştu. Ayağını bir tabureye çarparak can acısıyla bağırdı. Odaya girdiği sırada telefon susmuştu.

Nettie, "Bugün işe gidemeyeceğim..." diye mırıldandı. "Şimdi... şimdi... nöbet beklemem gerekiyor..."

Telefonu açıp şüpheler kafasını tekrar kemirmeye başlamadan telaşla numarayı çevirdi.

Polly, "Alo?" dedi. "Dikiş-Nakış Dükkânı."

"Merhaba, Polly. Benim."

"Nettie? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Şu an seni evden arıyorum, Polly. Midem berbat." Bu yalan sayılmazdı. "Acaba bana bugün için izin verebilir misin? Biliyorum üst katı temizleyecektim... Telefoncu da bugün gelecek ama..."

Polly hemen, "Önemli değil," diye cevap verdi. "Telefoncu ikide gelecek. Ben de zaten bugün dükkândan erken ayrılmayı düşünüyordum. Ellerim hâlâ çok ağrıyor, onun için fazla çalışamayacağım. Adama kapıyı ben açarım."

"Bana gerçekten ihtiyacın varsa..."

Polly içtenlikle, "Yok canım," dedi. Nettie'nin gözleri yaşarmıştı. Polly ne kadar iyiydi! "Miden sancıyor mu, Nettie? Dr. Van Allen'ı yolayayım mı?"

"Hayır. Bazen kramp giriyor. Nasıl olsa düzelirim. Mümkün olursa öğleden sonra gelirim."

Polly, "Saçmalama," diye cevap verdi. "Yanımda çalışmaya başlayalı beri bir gün bile izin istemedin. Haydi, gidip yat ve biraz uyu. Şunu da unutma, kalkıp gelirsen, seni geri gönderirim."

Nettie, "Sağ ol, Polly," dedi. Neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktı. "Bana çok iyi davranıyorsun."

"Sen iyi davranılmaya layıksın. Artık telefonu kapatmam gerekiyor, Nettie. Müşteriler var. Haydi, gidip yat. Ben akşama seni arar, nasıl olduğunu sorarım."

"Sağ ol."

"Bir şey değil. Hoşça kal."

"İyi günler..." Nettie telefonu kapattı.

Hemen pencereye giderek perdeyi hafifçe araladı. Sokak bomboştu, şimdilik. Odunluğa dönerek dolabı açtı ve abajuru aldı. Karnaval camını göğsüne bastırır bastırmaz sakinleşti. Nettie abajuru mutfağa götürerek sıcak sabunlu suyla yıkadı ve dikkatle kuruladı.

Sonra çekmecelerden birini açarak satırını aldı. Abajurla birlikte oturma odasına götürdü. Loş odada koltuğunda öğleye kadar dimdik oturdu. Abajur kucağındaydı. Satırıysa sağ elinde tutuyordu.

Telefon iki kez çaldı.

Ama Nettie telefonu açmadı.

7

Ekim ayının on birinci cumasında Castle Rock'ın en yeni dükkânı dolup taşıyordu. Dükkâna kadınlar değil, erkekler de doluştular.

Bay Gaunt duvara yeni bir levha asmıştı.

'"Malları değiştirmem, alınan parayı geri vermem. Cavaet Emptor!" yazılıydı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soran Lucille Dunham, Nan'in Lokantası'nda garsonluk yapıyordu. Kahve içilmesi için verilen aradan yararlanarak arkadaşı Rose Ellen Myers'le mağazaya gelmişti.

Rose Ellen, Lucille'in sorusunu cevapladı. "Bu kazık yersen paran adamda kalacak, demek. Kazığı da yemiş durumdasın." Sonra

Bay Gaunt'un bu sözleri duyduğunu fark ederek kıpkırmızı kesildi. Oysa bir dakika önce adamın dükkânın diğer tarafında olduğundan emindi.

Ama Bay Gaunt yalnızca güldü. "Bu doğru. Bu sözler gerçekten bu anlama geliyor."

Adam çok iş yaptı o gün. Sattığı malların çoğu güzel şeylerdi ama ender bulundukları söylenemezdi. Ancak Bay Gaunt bazı şeyleri özel olarak sattı. O sırada dükkânda genellikle bir tek müşteri vardı.

Bay Gaunt, Brian Rusk'ın öğretmeni Sally Ratcliffe'e de, "İşler ağırlaştığı zaman huzursuz olurum," diyerek dostça gülümsedi. "Huzursuz olduğum zaman da bazen pervasızlaşırım. Bu bir satıcı için kötü, alıcı içinse çok iyi bir şeydir."

Miss Ratcliffe, Rahip Rose'un Baptist cemaatinin dindar üyelerinden biriydi. Nişanlısı Lester Pratt'la da Baptist kilisesinde tanışmıştı. Genç kadın, "Gazino Gecesi Olamaz," yazılı bir düğmeden başka bir de rozet takmıştı. Üzerinde, "Ben kurtulanlardanım," yazılıydı. "Ya siz?"

"Kutsal Topraklardan Taşlaşmış Tahta Parçası," etiketini taşıyan şey genç kadının hemen dikkatini çekti. Bay Gaunt tahta parçasını vitrinden çıkararak avucuna bıraktığı zaman da karşı çıkmadı. Genç kadın tahtayı on yedi dolara satın aldı. Ayrıca Castle Rock Ortaokul Müdürü Frank Jewett'e şaka yapmaya da söz verdi. Miss Ratcliffe dükkâna girdikten beş dakika sonra dışarı çıktı. Dalgın, hayallere dalmış gibi duruyordu. Bay Gaunt ona tahtayı sarmayı önermiş ama o istememişti. "Tahtayı elimde tutmak istiyorum," demişti. Dükkânın kapısından çıkan genç kadını görenler onun yerde mi, yoksa havada mı yürüdüğünü pek anlayamazlardı.

Kapının yukarısındaki gümüş çıngırak şıngırdadı.

Cora Rusk içeri girerken kralın fotoğrafını almaya karar vermişti. Bay Gaunt, ona fotoğrafın satıldığını söylediğinde çok üzüldü ve fotoğrafı kimin satın aldığını öğrenmek istedi.

Bay Gaunt, "Çok üzgünüm," dedi. "Ama hanımefendi bu eyaletten değildi. Arabasında Oklahoma plakası vardı."

Cora gerçek bir üzüntü ve öfkeyle, "Bir yaşıma daha girdim!" diye bağırdı. Bay Gaunt fotoğrafın satıldığını söylediği ana kadar fotoğrafı ne kadar çok istediğini anlamamıştı.

O sırada Henry Gendron'la karısı Yvette de dükkândaydılar. Bay Gaunt, Cora'ya onlarla ilgileneceğini söyleyerek, "Bir dakika bekler misiniz?" dedi. "Sizi aynı derecede, hatta daha fazla ilgilendirecek bir şeyim olduğunu sanıyorum." Gendron'lara kızları için bir oyuncak ayı satarak onları geçirdi. Sonra da Cora'ya, "Şimdi geliyorum," diyerek arka odaya gitti. Kadın bekliyordu, ama gerçek bir ilgi ya da umutla değil. Sıkıntı, koyu kurşuni bir sis gibi çevresini sarmıştı. Kralın yüzlerce, hatta binlerce fotoğrafını görmüştü. Kendisinde de Elvis'in altı fotoğrafı vardı... Ama bu dükkândaki... ona nedense özel bir şey gibi gözükmüştü. Cora o Oklahoma'lı kadına karşı müthiş bir kin duydu.

Sonra Bay Gaunt elinde lezar derisinden yapılmış bir gözlük korumasıyla geldi. Açıp Cora'ya camları koyu duman rengi olan pilot gözlüğünü gösterdi. Kadının soluğu gırtlağına takılmıştı sanki. Titreyen sağ elini boynuna götürdü. "Bu..." diye başladı ama gerisini getiremedi.

Bay Gaunt ciddi ciddi başını salladı. "Evet, kralın güneş gözlüğü bu. Yani altmış gözlüğünden biri. Bana en çok bunu sevdiğini söylediler."

Cora gözlüğü on dokuz dolar elli sente satın aldı.

Bay Gaunt içleri gülen gözleriyle ona baktı. "Ayrıca küçük bir bilgi de istiyorum. Bunu sürşarj diye tanımlayabiliriz."

Cora kararsızca, "Bilgi mi?" diye mırıldandı. "Ne tür bir bilgi?"

"Vitrinden dışarı bakın, Cora."

Kadın bu isteği yerine getirirken güneş gözlüğünü elinden bırakmıyordu. Yolun karşı tarafına Castle Rock Birim 1 devriye arabası park edilmişti. Şerif Alan Pangborn kaldırımda durmuş Bill Fullerton'la konuşuyordu.

Gaunt, "O adamı görüyor musunuz?" diye sordu.

"Kimi? Bill Ful..."

Gaunt, "Hayır, aptal," dedi. *"Diğerini."*

"Şerif Pangborn'u mu?"

"Evet."

"Evet, görüyorum." Cora sersemlemiş, kafası durmuştu. Dükkân sahibinin sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. O durmadan aldığı şeyi... bu eşsiz güneş gözlüğünü düşünüyordu. Eve gitmek ve hemen onu denemek istiyordu... Tabii Bay Gaunt izin vermedikçe mağazadan ayrılamayacaktı. Çünkü adam, "Tamam," demedikçe bu alışveriş sona ermiş sayılmazdı.

Bay Gaunt, "Bizim meslekten olanların 'bir şey satmak kolay değil,' diye tanımladıkları kimselere benziyor o," dedi. "*Siz* onun hakkında ne düşünüyorsunuz, Cora?"

Kadın, "O çok zeki bir adam," diye cevap verdi. "Hiçbir zaman eski şerif ihtiyar George Bannerman'ın yerini tutamayacak. Kocam öyle söylüyor. Ama son derece zeki."

"Öyle mi?" Bay Gaunt'un sesi yorgun ve dırdırcı birininki gibiydi. Gözlerini kısmış, bakışlarını Alan Pangborn'dan ayırmıyordu. "Size bir sırrımı açıklayayım mı, Cora? Ben zeki insanlardan hoşlanmam. Kolay kolay bir şey satılamayan kimselerden de nefret ederim. Hatta öylelerinden tiksinirim. Bir şeyi satın almadan önce onları evirip çeviren ve kusur arayan alıcılara hiç güvenmem. Ya siz?"

Cora bir şey söylemedi. Sol elinde kralın güneş gözlüğüyle öylece duruyor, boş gözlerle vitrinden dışarı bakıyordu.

"Birinin zeki Şerif Alan Pangborn'a göz kulak olmasını isteseydim, bunun için kimi seçerdim, Cora?"

Kadın sanki uyuşturucu almış gibi bir sesle, "Polly Chalmers'ı," dedi. "Kadın şerife âşık..."

Dükkân sahibi hemen, olmaz, der gibi başını salladı. Gözlerini şeriften hiç ayırmıyordu. Alan devriye arabasına giderken bir an Gerekli Şeyler'e bir göz attı. Sonra aracına binerek uzaklaştı. Gaunt, "O olmaz..." diye terslendi.

Cora kararsızca, "Ya Sheila Brigham?" diye sordu. "O şerifin bürosunda çalışıyor."

"İyi bir fikir ama o da olmaz. O kız da yine kolay kolay bir şey satılamayanlardan biri. Her kentte öyle birkaç kişi vardır, Cora. Ne yazık ki gerçek bu."

Cora sersem sersem düşünmeye çalıştı. Sonunda da, "Eddie Warburton!" dedi. "Belediye binasında odacı."

Gaunt'un gözleri parladı. "Odabaşı! Evet! Harika! Beşinci iş! Gerçekten harika!" Eğilip Cora'nın yanağına bir öpücük kondurdu.

Kadın yüzünü buruşturarak ondan uzaklaştı. Telaşla yanağını sildi. Hafifçe öğürdü ama Gaunt bunu fark etmemiş gibiydi. Tatlı tatlı gülümsüyordu.

Cora yanağını ovuşturarak dükkândan çıkarken Ash Sokağı Briç Kulübü'nden Stephanie Bonsaint ve Cyndi Rose Martin içeri girdiler. Cora oradan hızla uzaklaşmaya çalışırken az kalsın Steffie Bonsaint'i yere deviriyordu. Kadın eve gidip hemen o gözlüğü denemek istiyordu. Yalnız ondan önce yüzünü yıkayacak ve o tiksinti verici öpücüğü unutmaya çalışacaktı. Gaunt'un öptüğü yer alev alev yanıyordu sanki.

Kapının yukarısındaki gümüş çıngırak şıngırdadı.

Steffie vitrinin yakınında durmuş bulduğu bir kaleydeskoba bakarken Cyndi Rose da, Bay Gaunt'un yanına giderek adama çarşamba günü söylediklerini anımsattı. "Aldığım Lalique vazonun bir benzeri olabileceğinden söz etmiştiniz..."

Bay Gaunt, kadına, sır saklayabiliyor musunuz diye sorarmışcasına gülümsedi. "Olabilir... Arkadaşınızı bir iki dakika için başınızdan atabilir misiniz?"

Cyndi Rose, Steffie'ye, "Haydi sen Nan'e gidip kahve söyle. Ben de hemen geliyorum." dedi. Steffie gitti ama biraz da şaşkındı.

Bay Gaunt arka odaya geçerek bir Lalique vazo getirdi. Bu kadının aldığı vazoya yalnızca benzemiyordu, tıpatıp aynıydı.

Cyndi Rose, "Kaça?" diye sorarak vazonun biçimli kıvrımlarını titreyen parmağıyla okşadı. Çarşamba günkü alışverişin kendisinde uyandırdığı memnunluğu biraz da üzüntüyle anımsıyordu. Vazoyu kelepir saymış ve adam onu böylece yemlemişti. Bu vazoyu da ona yine otuz bir dolara satmayacaktı herhalde. Ancak Cyndi Rose vazoyu çok istiyordu, çünkü onu şöminenin rafının diğer ucuna koyacaktı.

Leland Gaunt'un cevabını duyduğunda kulaklarına inanamadı. Adam, "Bu benim buradaki ilk haftam," dedi. "Neden ikisini birden almış olmayasınız? Alın, yavrum. Onların keyfini çıkarın."

Cyndi Rose şok geçirdiği için az kalsın vazoyu elinden düşürüyordu. "Ne?... Bana sanki..."

"Yanılmadınız. Gerçekten öyle söyledim." Kadın birdenbire bakışlarını adamın gözlerinden alamadığını fark etti. Francie bu bakımdan yanılıyor, diye düşündü. Bay Gaunt'un gözleri yeşil değil, gri. Koyu gri. Adam ekledi. "Ama bir şey daha var."

"Öyle mi?"

"Evet. Norris Ridgewick adındaki şerif yardımcısını tanıyor musunuz?"

Kapıdaki gümüş çıngırak şıngırdadı.

Doktor Van Allen'in yardımcısı Everett Frankell, Brian Rusk'ın fark ettiği o pipoyu on iki dolar ve Sally Ratcliffe'e şaka yapma karşılığında satın aldı. Salı günleri akşamüstü Brian'la birlikte konuşma terapisi derslerine giden zavallı Slopey Dodd, annesinin doğum günü için kurşun ve kalay alaşımından yapılmış bir çaydanlığı seçti. Buna elli bir sent verdi, ayrıca Sally'nin erkek arkadaşı Lester Pratt'a komik bir şaka yapmayı da kabul etti.

Bay Gaunt, "Zamanı geldiğinde bu şaka için gerekli olan şeyleri sana vereceğim," dedi.

Slopey de, "B-B-Başarılı o-o-olacağım," diye mırıldandı.

Kentin en büyük mandırasının sahibi olan Gavineaux'un karısı June doksan yedi dolar ve Sakin Suların Meryemi Kilisesi'nin rahibi Peder Brigham'a bir şaka yapma vaadi karşılığı Cloisonné bir vazo aldı. Kadın gittikten sonra Bay Gaunt, Rahip Willie'ye de benzer bir şaka yapılması için biriyle anlaştı.

Bu hareketli ve kazançlı bir gün olmuştu Leland Gaunt için. Sonunda vitrine "Kapalı," levhasını asıp, kapıdaki storu indirdiği sırada yorgun ama mutluydu. İşler yolundaydı. Artık Şerif Pangborn'un kendini engellememesi için gerekli önlemleri almıştı. Bu da iyi bir şeydi. Yeni bir dükkân açmak operasyonlarının en hoş tarafıydı ama her zaman gerilime neden oluyordu. Ayrıca tehlike olasılığı da vardı. Tabii Pangborn konusunda yanılıyor olabilirdi. Ancak Gaunt böyle konularda duygularına güvenmeyi öğrenmişti. Şerif ona yanına pek sokulmaması gereken bir insanmış gibi geliyordu... Hiç olmazsa şerifin

icabına, kendi bildiği biçimde bakmasının günü gelinceye kadar. Bay Gaunt bu haftanın çok hareketli geçeceğini ve sona ermeden kıyametin kopacağını düşünüyordu.

Hem de ne kıyamet!

Cuma akşamı Alan Pangborn arabasını Polly'nin bahçesine sokup motoru kapattığı sırada altıyı çeyrek geçiyordu. Kadın kapıda onu bekliyordu. Şerifi ateşli bir şekilde öptü. Alan, Polly'nin kapıya çıkmak için bile eldivenlerini giymiş olduğunu fark edince kaşlarını çattı.

Kadın, "Endişelenme," dedi. "Ellerim bu gece biraz daha iyi. Tavuğu getirdin mi?"

Alan elindeki poşetleri havaya kaldırdı. "Emrinizdeyim, hanımefendi."

Polly hafif bir reverans yaptı. "Ben de sizin."

Sonra poşetleri alarak şerifi mutfağa götürdü. Adam bir iskemleyi çekerek buna ters oturdu ve kadının hazırlık yapmasını seyretti. Polly tavuğu fırına verdi.

Alan, "Ellerin gerçekten daha iyi mi?" diye sordu.

Kadın itiraf etti. "Sadece biraz. Ama pek yakında sancının iyice azalacağından eminim. Avuçlarım karıncalanmaya başladı. Ağrı geçmeye başlarken genellikle böyle oluyor."

"Bugün ilaç aldın mı?"

"Bir tane. Bu sabah." Polly aslında iki sabah, bir de öğleden sonra olmak üzere üç hap içmişti. Yine de sancı bir gün öncekinden pek farklı değildi. Sözünü ettiği karıncalanmanın da bir hayal olmasından korkuyordu. Polly, Alan'a yalan söylemekten hoşlanmıyor, yalanla aşkın birlikte yaşayamayacağına inanıyordu. Çok uzun süre yalnız yaşamıştı. Şimdi Alan'ın bu aşırı ilgisi onu korkutuyordu. Adama güveniyordu, yine de ona fazla açılmak niyetinde değildi.

Alan, Mayo Kliniği konusunda gitgide daha fazla ısrar etmeye başlamıştı. Polly sancının ne kadar şiddetli olduğunu tam anlatırsa daha da fazla ısrar ederdi. Kahrolasıca ellerinin aşklarının en önemli parçası halini almasını istemiyordu. Ayrıca Mayo Kliniği gibi bir yerde yapılacak muayene sonunda ne olacağını bilmediğinden sancıyla

yaşamaya katlanabilirdi. Oysa umutsuzlukla yaşayabileceğini pek sanmıyordu.

Polly, Alan'a, "Patatesleri fırından çıkarır mısın?" dedi. "Nettie'ye telefon etmek istiyorum."

"Nettie'nin nesi var?"

"Midesini bozduğu için bugün gelmedi. Bağırsak nezlesi olmadığını kesinlikle anlamak istiyorum. Rosalie bu ara hastalığın salgın olduğunu söyledi. Üstelik Nettie'nin doktorlardan ödü patlar."

Polly Chalmers'ın kafasından geçenleri kadının kendisinden daha iyi bilen Alan, şu konuşana bak, diye düşündü. Bir polisti o. Görevi sona erdiğinde bile inceleme ve gözlemden vazgeçmiyordu. Zaten bu onda bir huy halini almıştı. Annie'nin yaşamının son aylarında daha dikkatli olsaydım, belki o ve Todd bugün hâlâ yaşıyor olacaklardı, diyordu kendi kendine.

Polly kapıya geldiği zaman onun eldivenli olduğunu görmüş, eldivenleri dişleriyle çekerek çıkardığını fark etmişti. Tavuğu koyduğu tabağı fırına sokarken yüzünü nasıl buruşturduğunu da. Bunlar kötü işaretlerdi.

Polly o sırada oturma odasına giderek Nettie'nin numarasını çevirmişti. "Alo, Nettie?... Telefonu neredeyse kapatıyordum... Seni uykudan mı kaldırdım yoksa?... Evet... Hayır... Ee, nasılsın?.. Ah, çok iyi bu. Ben de seni düşünüyordum... Hayır, hayır, akşam yemeğim var. Alan tavuk getirdi."

Alan mutfakta tezgâhın üstündeki raftan tabakları alırken, Polly elleri konusunda yalan söylüyor, diye düşündü. Elleri geçen yılki kadar kötü. Hatta belki sancı daha da fazla.

Polly'nin ona yalan söylemesine o kadar üzülmedi. Bu bakımdan Polly'den daha hoşgörülüydü o. Örneğin o çocuk meselesi. Polly onu 1971 yılının başlarında dünyaya getirmişti. Castle Rock'tan ayrıldıktan yedi ay kadar sonra. Polly, Alan'a, "Erkekti," demişti. "Çocuğa Kelton adını verdim. Üç aylıkken Denver'da öldü." Anlattığı akla yakın bir hikâyeydi ve şerif, Kelton Chalmers'ın ölmüş olduğundan emindi. Ancak Polly'nin hikâyesinde bir açık nokta vardı: doğru değildi bu. Alan bir polisti ve yalanları hemen fark ederdi.

(Annie'nin yalanları dışında!)

Evet, dedi kendi kendine. Annie'nin yalanları dışında.

Polly'nin yalan söylediğini nerden anlamıştı? İri iri açtığı gözlerini Alan'ın yüzüne dikerek konuşması mı? Gözlerini sık sık kırpması mı? Sol eliyle sol kulak memesini çekiştirmesi mi? Yalan söyleyen çocukların yaptıkları gibi sık sık bacak bacak üstüne atıp sonra indirmesi mi?

Bunların hepsi ona bir şekilde yalan söylediğini gösteriyordu. Ya da hiçbiri... Aslında şerifin kafasının içinde bir zil çalmaya başlamış, yalan Alan'ı ne öfkelendirmişti, ne de endişelendirmişti. İnsanlar çeşitli nedenlerle yalan söylerlerdi. Kazanç sağlamak için. Canları yandığı için. Doğru söylemek denen şeyi bilmedikleri için... Veya doğruyu söyleme zamanının gelmesini beklerlerken. Alan, Polly'nin de Kelton konusunda yalan söylediğine inanıyor ve doğruyu söyleyeceği zamanı bekliyordu. Polly zamanla Alan'a sırlarını açmaya karar verecekti. Acelesi yoktu adamın.

Kadın telefonda, "İstersen daha sonra oraya gelebilirim, Nettie," diyordu. "Öyle mi?... Evet, herhalde en iyisi dinlenmen olur. Yarın mı?" Neşeyle güldü. Kahkahası Alan'ın her zaman dünyanın yenilenip tazelenmiş olduğunu düşünmesine yol açardı. Polly'nin arada sırada böyle gülmesi şartıyla onun sırlarını açıklamasını bir süre daha bekleyebileceğine karar verdi.

"Ah, hayır! Yarın cumartesi, Nettie! Uzun süre yataktan çıkmayacağım!"

Alan gülümsedi. Sonra tutamakları bularak patatesleri mikrodalgadan çıkardı.

"Telefonu artık kapatmam gerekiyor, Nettie..."

Alan, "Acele etme!" diye seslendi. "Ben burada her şeyi kontrol altına aldım. Ne de olsa ben bir polisim."

"... ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Şimdi daha iyi olduğundan emin misin?... Öyle olmasaydı bunu bana söylerdin, değil mi, Nettie?... Peki... Ne?... Hayır, yalnızca sordum... Sana da... İyi geceler Nettie."

Polly mutfağa girdiği sırada şerif tavuğu sofraya koymuştu. Kadının tabağındaki patateslerden birini soyuyordu.

"Alan, çok iyisin! Bunu yapmana gerek yoktu!"

"Bütün bunlar servisimize dahil, efendim." Alan, Polly'nin elleri sancımaya başladığı zaman en basit şeylerin bile korkunç birer engele dönüştüklerini biliyordu. "Haydi, otur da karşılıklı gıdaklayalım."

Kadın bir kahkaha attıktan sonra şerife sarıldı. "Sen dünyanın en tatlı insanısın."

Alan onu önce yavaşça, sonra da ateşli bir şekilde öptü.

Sonunda Polly, "Sakinleş biraz," dedi. "Şimdi yemek zamanı. Aşk daha sonra."

"Bu bir davet mi?" Şerif, elleri gerçekten kötüyse, diye düşündü. Bir bahane bulacak.

Ama kadın, "Yaldızlı bir davetiye," dedi.

Alan da memnun memnun sofraya oturdu. Ama şimdilik...

Sofrayı toplarken Polly, "Al hafta sonunda gelecek mi?" diye sordu.

Alan'ın büyük oğlu Boston'ın güneyindeki Milton Akademisi'nde okuyordu.

Alan tabakları çöp tenekesine sıyırırken, "Evet..." dedi.

Polly biraz daha rahat bir tavırla ekledi. "Pazartesi Colombus Günü olduğu için ders yoktur. Onun için ben de..."

Alan, "Al, Cape Cod'a, Dorf'lara gidecek," diye açıkladı. "Dorf onun arkadaşı Carl Dorfman. Al geçen salı beni aradı ve o üç günü arkadaşının evinde geçirip geçiremeyeceğini sordu. Ben de, 'Peki,' dedim."

Polly şerifin koluna dokundu. Adam dönerek ona baktı. "Suçun ne kadarı benim, Alan?"

Adam gerçekten şaşırdı. "Neyin ne kadarı senin?"

"Neden söz ettiğimi biliyorsun. Sen iyi bir babasın ve aptal da değilsin. Okullar tekrar açıldığından beri Al eve kaç kez geldi?"

Şerif o an onun ne demek istediğini anladı. Rahatlayarak Polly'e gülümsedi. "Bir kez. O da liseden arkadaşı bilgisayar meraklısı Jimmy Catlin'le konuşması gerektiği için. Al'ın en seçme programları doğum gününde ona hediye ettiğim yeni bilgisayara uymuyordu."

"Gördün mü? İşte ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum, Alan. Al aradan uygun bir süre geçmeden annesinin yerini almaya kalktığımı sanıyor. Ve..."

Alan, "Ah, Tanrım!" dedi. "Al seni Kötü Üveyanne gibi görüyor, öyle mi? Ne zamandan beri böyle düşünüyorsun?"

Kadın kaşlarını çattı. "Bu fikri senin kadar komik bulmadığım için kusuruma bakma."

Şerif onu omuzlarından yakalayarak dudağının kenarını öptü. "Bunu ben de komik bulmuyorum. Bazen kendimi biraz garip hissediyorum. Yani senin yanındayken. Bana her şey çok çabuk olmuş gibi geliyor. Aslında hiç de öyle değilken sanki öyleymiş gibi görünüyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Polly başını salladı. "Tabii anlıyorum. Film ve televizyon programlarındaki tipler daha uzun süre yas tutuyorlar. Öyle değil mi?"

"İyi bildin! Filmlerde yaşlılar inleyip duruyorlar ama acı çekmiyorlar. Çünkü acı gerçek bir şey. Acı..." Alan, kadının kollarını bırakarak yıkanmış bir tabağı aldı ve kurulamaya başladı. "Acı çok zalimce bir şey."

"Evet."

"İşte o yüzden kendimi bazen suçlu gibi hissediyorum." Alan kendini savunmaya çalışıyormuş gibi konuştuğu için ekşi ekşi güldü. "Bunun bir nedeni bana sanki her şeyin çabucak olmuş gibi gelmesi, ki bu doğru değil. Bir nedeni de yakamı kolay kurtarmışım gibi gözükmesi. Bu da doğru değil aslında. Bazen daha fazla üzüntü çekmem gerektiğini düşünüyorum. Bunu saklayamam. Ama yine de saçma bir düşünce olduğunu biliyorum... Çünkü bir yanım, önemli bir yanım hâlâ acı çekiyor."

Polly yumuşak bir sesle, "Ne kadar insanca..." diye mırıldandı.

"Evet, herhalde... Al da bu sorunu kendince çözmeye çalışıyor. Seçtiği de iyi bir yol, onunla gurur duyuyorum. Al annesini özlüyor. Hâlâ acı çekiyorsa bunun bir nedeni de Todd sanırım. Oğlumun buraya senin ya da bizim yüzümüzden gelmediğini sanıyorsan yanılıyorsun."

"Buna sevindim. Ne kadar rahatladığımı bilemezsin. Yine de..."

"Al'ın davranışlarında bir gariplik var gibi... Öyle mi?"

Polly, evet, dermiş gibi başını salladı.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Biliyorsun ki çocukların davranışları, çok normal olsa da büyüklere pek uygun görünmüyor. Bazen onların yaralarının ne kadar çabuk iyileştiğini unutuyoruz. Çocukların ne kadar çabuk değiştiklerini de. Al uzaklaşıyor. Benden, Jimmy Catlin gibi eski arkadaşlarından, hatta Castle Rock'tan. Uzaklaşıyor, hepsi bu kadar. Çocuklar bunu her zaman yapıyorlar. Tabii bu anne ve babaları için üzüntü verici bir sürpriz oluyor."

Polly yavaşça, "Ama bence daha erken," dedi. "Henüz on yedi yaşında bir genç için çok erken."

Alan, "Evet, erken," diye ona katıldı. "Al annesiyle kardeşini aptalca bir kaza yüzünden kaybettiği için hayatı altüst oldu. Tabii benimki de öyle. Bu olay ikimizi birbirimize daha çok yaklaştırdı. Herhalde babalar ve oğullar böyle durumlarda aynı şeyi yapıyor ve kayıp parçaları bulmaya çalışıyorlar. Al'la oldukça başarılı olduk. Ne var ki her şeyin değiştiğini fark etmemek için kör olmam gerekir. Benim hayatım burada, Polly. Castle Rock'ta. Ama Al'ınki değil... artık değil. Bunun değişeceğini sanıyordum ancak Al'a bu sonbahar Castle Rock Lisesi'ne geçmesini önerdiğimde gözlerindeki ifadeyi gördüm ve durumu hemen anladım. Oğlum buraya gelmekten hoşlanmıyor. Çünkü bu kent anılarla dolu. Belki zamanla değişecek... O zamana dek Al'ı zorlamayacağım. Unutma bu olayın sen ve benle hiçbir ilgisi yok. Tamam mı?"

"Tamam... Alan?"

"Hı?"

"Al'ı özlüyorsun, değil mi?"

Alan kısaca, "Evet," diye cevap verdi. "Her gün." Ağlamak üzere olduğunu fark ederek telaşa kapıldı ve hemen dönüp bir dolabı açtı. Duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Konuyu değiştirmek için, "Nettie nasılmış?" diye sorup sesinin normal olduğunu fark edince rahatladı.

"Bu gece daha iyi olduğunu söyledi ama telefona çok geç cevap verdi. Bir an onun yerde baygın yattığını bile sandım."

"Herhalde uyuyordu."

"Uyumadığını söyledi... Zaten sesi de öyle uykulu değildi. İnsanların telefon yüzünden uyandıkları zaman nasıl konuştuklarını bilirsin."

Şerif, evet, dermiş gibi başını salladı. Bu da yine polislikle ilgili bir şeydi. Telefonla kâh kendi birilerini uyandırmıştı, kâh başkaları onu.

"Alan, Nettie için endişelenmemi saçma mı buluyorsun?"

"Hayır, hayır."

Polly bütün gece ağrı çekmiş ve Alan'ın durumu anlayacağından korkmuştu. Şimdiyse her şey aniden müthiş bir arzu selinin altında kalmıştı. Bu öyle şiddetli ve beklenmedik bir şeydi ki Polly korktu.

Alan onun yüzündeki ifadeden durumu anlamıştı. İri yarı bir adam olmasına karşın bir kedi kadar çevikti. Bir adımda Polly'nin yanına giderek ona sarıldı.

"Müthiş bir âşıksın, Alan..."

"Sen de öyle..."

"Demek ki aynı fikirdeyiz..." Polly başını onun omuzuna dayadığında kalbinin güçlü bir biçimde attığını hissediyordu.

Kadın uykulu uykulu, "Buster ya da Rahip Willie yine olay çıkardı mı?" diye sordu.

Alan gülümsedi. "İki cephe de şimdilik sakin... Bay Keeton'la Rahip Rose'u en az gördüğüm zamanlarda daha çok seviyorum. Bu ölçüye göre bugün harikaydı."

Polly, "İyi..." diye mırıldandı.

"Evet. Ama daha da iyi bir şey oldu."

"Ne?"

"Norris'in keyfi yerine geldi. O, dostun Bay Gaunt'tan bir olta satın almış. Durmadan hafta sonunda balığa çıkacağından söz etti. Tabii gölün kenarında donacak o da başka. Yine de Norris mutluysa bende mutlu olurum. Dün Keeton zavallının keyfini kaçırdığında çok üzülmüştüm. Herkes Norris'le sıska ve biraz da şaşkın olduğu için alay ediyor. Oysa o şu son üç yılda küçük kente uygun iyi bir polis memuruna dönüştü. Üstelik o da herkes kadar hassas. Zayıfsa bu onun suçu değil ki..."

"Hımmm..." Polly uykuya dalmıştı. O tatlı karanlıkta hiç ağrı yoktu. Şimdi yüzünde bir kedininkini anımsatan hafif, memnun bir ifade vardı.

Alan ancak çok sonra uyuyabildi.

Yine o sesi duyuyordu ve artık o sahte neşe yoktu seste. "Neredeyiz, Alan? Bu yanlış oda değil mi? Yanlış yatak? Yanlış kadın? Ben artık hiçbir şey anlayamıyorum..." Bu acının sesiydi. Görevin sesi. Ve suçun sesi.

Annie Pangborn'un iki yıldan biraz daha uzun bir süre önce başı ağrımaya başlamıştı. Şiddetli değildi ya da kadın öyle söylüyordu. Başağrılarından söz etmek istemiyordu, tıpkı Polly'nin ellerinden söz etmek istemediği gibi.

Sonra Alan 1990 yılının başlarında bir sabah tıraş olurken aile boyu aspirin şişesinin kapağının lavabonun yanına konmuş olduğunu fark etti. Kapağı şişeye kapatacakken aniden durakladı. İçinde iki yüz yirmi beş aspirin olan bu şişeden, önceki haftanın sonlarına doğru iki aspirin almıştı. İlk alındığında şişe hemen hemen ağzına kadar doluyken şimdi neredeyse boşalmıştı. Alan yüzündeki sabunları silerek çıktı ve Dikiş-Nakış'a gitti. Annie. Polly Chalmers mağazayı açtığından beri orada çalışıyordu. Şerif karısını soru sormak niyetiyle kahve içmeye götürdü ve aspirinleri sordu. Nedense garip bir korku duyuyordu. Ama biraz. Çünkü hiç kimse bir haftada yüz doksan aspirini içmezdi. Annie ona saçmaladığını, lavabonun yanındaki tezgâhı silerken şişeyi yere düşürdüğünü söyledi. "Kapak sıkıca kapatılmamış. Aspirinlerin çoğu lavaboya dökülünce erimeye başladı. Ben de hepsini toplayıp attım." Annie böyle dedi işte.

Ancak Alan bir polisti. İşte değilken bile içindeki o yalan algılama makinesini durduramıyordu. Bu yüzden Annie'nin elini tutarak karısından kendisine doğruyu söylemesini istedi.

Kadın bir an durakladı, sonra da, "Evet..." diye mırıldandı. "Başağrılarım biraz şiddetlendi. Aspirin alıyorum, ama gerisi gerçekten dökküldü..."

Şerif biraz daha dikkatli davransaydı Annie'nin yine yalan söylediğini anlayacak ve herhalde hafta daha sona ermeden karısını Portland ya da Boston'daki bir uzmana götürecekti. Ne var ki, Annie karısıydı ve Alan o günlerde görev başında değilken herkesi büyük bir dikkatle incelemiyordu.

Karısı için Ray Van Allen'dan randevu almakla yetindi. Annie doktora gittiğinde Ray hiçbir şey bulamadı. Gerekli testleri yaptı. Ama CAT'le bir inceleme yapılmasını istemedi. Annie daha sonra başağrılarının geçtiğini söylediği zaman da ona inandı. Bir doktor olduğu için genellikle hastaları yalan söylediğinde fark ederdi. Belki de Annie'nin başağrıları o sırada gerçekten geçmişti. Çünkü beyin tümörü vakalarında böyle şeyler görülüyordu.

Şerif o sırada kentte arka arkaya çıkan olaylarla ilgileniyordu. Bu yüzden neler olduğunun farkında değildi.

Sonra mart ayında bir gün Annie ve Todd kentte kullandıkları eski Scout arabaya binerek Hemphill Market'e gitmek için yola çıktılar. Şerif o sıra çalışma odasındaydı. Yazı masasının yanındaki pencereden bakarak el salladı. Todd da arabaya binmeden önce ona karşılık verdi. Ne yazık ki Alan karısıyla oğlunu son kez görüyordu.

Hemphill Market'e bir buçuk kilometre kala Scout hızla yoldan çıkarak bir ağaca çarptı. Eyalet polisi enkazı incelediğinde Annie'nin en aşağı yüz kilometre hızla ilerlediğini saptadı. Todd emniyet kemerini takmasına rağmen Annie takmamıştı. Herhalde kadın bir bacağıyla kolunun yarısını geride bırakarak ön camdan uçtuğu sırada ölmüştü. Delinen benzin deposu patladığı sırada Todd belki de hâlâ yaşıyordu. İşte Alan'ı her şeyden çok bu sarsmıştı. Okul gazetesi için şakacıktan yıldız falları yazan, beyzbol delisi, on yaşındaki oğlunun o sırada hâlâ yaşıyor olması ihtimali. Todd'un kemeri açmaya çalışırken diri diri yanması.

Tabii otopsi yapıldıktan sonra Annie'nin beyninde bir tümör olduğu ortaya çıktı. Van Allen, şerife, "Küçük, birkaç yerfıstığı kadar bir şey," dedi. "Önceden teşhis konsaydı tümör rahatlıkla alınabilirdi," diye açıklamadı. Ama şerif bunu Ray'in üzgün yüzünden ve bakışlarını kaçırmasından anladı.

Van Allen, "Herhalde sonunda o kriz geldi," dedi. "Daha önce olsaydı, gerçek sorunu anlardık. Annie'ye arabada kriz geldi. Vücudu sanki elektrik çarpmış gibi sarsıldı ve o sırada farkına varmadan gaza basınca araba kontrolünden çıktı."

Ray bütün bunları Alan'a kendi isteğiyle değil, adam onu amansızca sorguya çektiği için açıkladı. Çünkü Alan'ın sarsılmış olsun olmasın, gerçeği öğrenmek niyetinde olduğunu anlamıştı...

Van Allen sonunda, "Lütfen..." diye fısıldayarak şerifin eline dokundu. "Bu feci bir kaza. Ama yalnızca bir kaza. Bunu burada bırakmak zorundasın. Bir oğlun daha olduğunu unutma. Onun şimdi sana çok ihtiyacı var, tıpkı senin Al'a ihtiyacın olduğu gibi. İşi burada bırakmalı ve günlük yaşamını sürdürmelisin."

Alan da elinden geleni yaptı. Thad Beaumont olayı ve kırlangıçların uyandırdığı o mantıksızca korkudan kurtulmaya başlamıştı. Oğluyla birbirlerine daha yakınlaştılar.

Yine de Alan'ın hâlâ unutamadığı iki şey vardı.

Birincisi, hemen hemen bir haftada boşalan o koskocaman aspirin şişesi.

İkincisi, Annie'nin emniyet kemerini takmamış olması.

Oysa Annie kemeri her zaman takardı...

Alan ıstırapla kıvranarak uykusuz üç hafta geçirdi ve sonra Portland'daki bir nörologdan randevu aldı. Scopes adındaki uzmana soru sorarken görevinin arkasına saklanıp polisle ilgili bir olay olduğunu söyledi.

Doktorun açıklamaları Alan'ın bazı şüphelerinde haklı olduğunu ortaya koymuştu. "Evet, beyinlerinde tümör olan kimseler bazen mantıksızca davranır, hatta intihar bile edebilirler. Buna birkaç saniye içerisinde karar verirler."

Alan, "Öyle biri yanında bir başkasını da birlikte götürebilir mi?" diye sordu. Masasının başında oturan Scopes, şerifin ellerini dizlerinin arasında sıkıca birbirine kenetlediğini ve parmaklarının bu yüzden bembeyaz kesilmiş olduklarını görmüyordu.

Doktor, "Ah, evet," dedi. "Bu tür vakalarda görülmemiş bir şey değildir bu. Beyin sapında tümör bulunan kişiler çoğu zaman halk dilinde 'psikotik' diye tanımlanan davranışlar gösterirler. Böyle bir hasta bazen acısını ya aile üyelerinin ya da bütün insanların paylaştıklarına inanır. Bazen de o ölürse sevdiklerinin yokluğuna dayanamayacaklarını düşünürler. Örneğin bir izci olan Charles Whitman olayı. Whitman, Teksas Kulesi'nin tepesine çıkıp yirmi dört kişiyi vurdu,

sonra da intihar etti. İllinois'te bir yedek öğretmen evine giderek kafasına bir kurşun sıkmadan önce birkaç öğrencisini öldürdü. İki vakada da otopsi sırasında katillerin beyninde tümör olduğu anlaşılmıştı. Beyin tümörleri bazen hastanın garip rahatsızlıklar göstermesine neden olurlar. Bazen de hiçbir değişiklik görülmez. Kesin bir şey söylemek her zaman zordur."

Evet, Alan her şeyi burada sona erdirmeliydi. Ama Annie'nin kemeri takmadığı gerçeği kafasından çıkmıyordu.

Sık sık gözlerinin önünde kâbusları anımsatan bir sahne beliriyor, bazen rüyalarında gördüğü de oluyordu.

Annie kendi kemerini çözerken gaz pedalına iyice basıyor, sonra da ellerini direksiyondan çekiyordu. Çünkü o son birkaç saniye içerisinde yapması gereken bir şey daha vardı.

Todd'un kemerini de çözmek.

Scout yolda son sürat ilerliyor ve sağa, ağaçlara doğru kayıyordu. O sırada Annie, Todd'un kemerini açmaya çalışmaktaydı. Korkuya kapılan çocuk bağırıyor, annesinin ellerine vurarak ona engel olmaya çalışıyordu. Alan, Annie'nin o sevgili yüzünün bir cadınınkine döndüğünü Todd'un yüzününse dehşetle uzadığını görüyordu.

Şerif bazı geceler ter içinde uyanırken kulaklarında Todd'un sesi çınlıyordu. "Ağaçlar, anne! AĞAÇLARA bak!"

Alan bu yüzden sonunda kalkıp Polly Chalmers'a gitti. Çünkü Annie'nin kentteki en yakın arkadaşı oydu. Alan, Beaumont olayına dalmış olduğu için herhalde Polly son birkaç ay Annie'yle ondan daha fazla ilgilenmişti.

Şerif böylelikle kapanma saatinde Dikiş-Nakış'a giderek, "Bir içki içmek için bana gelir misin?" diye sordu. "Ama bu seni rahatsız edecekse, ben sana gelebilirim."

Polly ona gitmişti. Mutfakta oturmuş kadın çay, Alan da kahve içerlerken şerif ağır ağır, zorlukla kâbuslarından söz etti.

"Annie'nin depresyon geçirdiği oldu mu ya da mantıksızca davrandığı? Bilmediğim ya da fark etmediğim bir biçimde davrandığı? Özellikle onun..." Bir an çaresizce durup sonra ekledi. "Özellikle onun intihar etmeyi düşünüp düşünmediğini öğrenmen gerekiyor.

Çünkü yalnızca Annie değil, Todd da öldü. Eğer... benim fark etmediğim birtakım değişiklikler varsa, o zaman Todd'un ölümünden ben sorumluyum demektir. Bunu bilmem gerektiğini düşünüyorum." Kalbi yavaş ama şiddetle çarpıyordu. Elini alnına sürüp parmaklarının terden ıslandığını fark edince biraz şaşırdı.

Polly, "Alan," diyerek elini adamın bileğine koydu. Açık mavi gözlerini şerifin yüzüne dikip, "Bu değişikliği görmüş ve kimseye söz etmemişsem, o zaman ben de suçlu sayılırım." dedi.

Alan inlercesine bir ses çıkardı. "Öyle bir şeyi görmedin mi?"

"Hayır. Her şeyi uzun uzun, kaç kez düşündüm. Kaybını ve acılarını önemsemediğimi sanma! Ama bunları hisseden, Annie'nin öldüğü kazadan beri durmadan olayı düşünen tek insan sen değilsin. O son haftaları düşünmekten başım döndü. Otopsinin ortaya çıkardığı gerçeğin ışığında eski sahneleri ve yaptığımız konuşmaları inceledim. Sözünü ettiğin o aspirin şişesi yüzünden şimdi aynı şeyi tekrar yapıyorum. Sonunda ne buldum biliyor musun?"

"Ne?"

"Hiçbir şey." Kadın bu sözleri, şerifi ikna eden ifadesiz bir sesle söylemişti. "Hiçbir şey bulamadım. Bazı günler Annie'nin renginin biraz solgun olduğunu düşünürdüm. Bir iki kez onun etek bastırır ya da kumaş çıkarırken kendi kendine konuştuğunu duydum. Anımsadığım en ilginç davranışı da buydu. Peki ben aynı şeyi kaç defa yaptım! Ya sen?"

Alan, evet, der gibi başını salladı.

"Annie genellikle ilk tanıştığımız günlerden beri hep aynıydı... neşeli, dost canlısı, yardımsever... tek kelimeyle iyi bir arkadaştı."

"Ama..."

Polly'nin eli hâlâ şerifin bileğinin üzerindeydi. O an bileği sıkıca kavradı. "Hayır, Alan. Aması maması yok! Bildiğin gibi Ray Van Allen da aynı şeyi yapıyor. Sen *onu* mu suçluyorsun? Ray tümörü fark etmediği için onun sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır ama..."

"Ya ben? Ben her gün Annie'yle yan yana çalıştım. Saat onda birlikte kahve içtik. Öğle yemeğini beraber yedik. Saat üçte yine kahve içtik. Zaman geçer, birbirimizi daha iyi anlar ve dost olurken açık açık

konuşmaya başladık, Alan. Annie'yi mutlu ettiğini biliyorum. Hem bir dost, hem de bir eş olarak. Onun çocuklarını çok sevdiğinden de eminim. Ancak Annie hastalığı yüzünden intihar etmeyi düşünüyor muydu?... İşte bunu bilmiyorum. Onun için şimdi söyle benim de suçlu olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır ama..."

Polly onun bileğini emreder gibi sıktı. "Ben de sana önemli bir şey sormak istiyorum. Lütfen iyi düşün."

Şerif başını salladı.

"Ray, Annie'nin doktoruydu. Belki karın intihar etmeyi düşünmüş ve o bunu fark etmemişti. Ben Annie'nin arkadaşı olmama karşın hiçbir şey anlayamadım. Sen Annie'nin kocasıydın ve sen de kuşkulanmadın. Ne var ki hepsinin bu kadar olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun."

"Ne demek istediğini anlayamıyorum."

Polly, "Annie'ye çok yakın olan biri daha vardı," dedi.

"Sen kimden..."

"Alan, *Todd* ne dedi?"

Şerif kadına bakakaldı. Onun ne demek istediğini anlayamamıştı. Sanki Polly yabancı bir dilde konuşuyordu.

Kadın sabırsızca, "Todd," dedi. "Oğlun Todd. Geceleri uykunu kaçıran çocuk. Bütün bunların nedeni o, öyle değil mi? Karın değil, oğlun."

Adam, "Evet," diye mırıldandı. "O." Sesi tiz ve titrekti. Kendi sesine hiç benzemiyordu.

"Annie, Todd'u arabaya zorla mı bindirdi, Alan? Çocuk bağırdı mı? Tekmeler atıp, annesine karşı koymaya kalktı mı?"

"Hayır, ne münasebet. Annie onun an..."

"O gün Todd'un annesiyle süpermarkete gitmesine kim karar verdi? Annie mi? Todd mu? Bunu anımsayabiliyor musun?"

Şerif, "Hayır," derken aniden hatırladı. Masasında oturmuş çalışırken karısıyla oğlunun seslerini duymuştu.

"Süpermarkete gitmem gerekiyor, Todd, gelmek ister misin?"

"Oradaki yeni video bantlarına bakabilir miyim?"

"Öyle sanırım. Babana bir şey isteyip istemediğini sor."

Alan, Polly'e, "Bu Annie'nin fikriydi," dedi.

"Bundan emin misin?"

"Evet. Ama Annie, Todd'a gelmek isteyip istemediğini sordu. Ona kendisiyle gelmesini emretmedi."

"Todd annesinden korktu mu?"

"Annie'den korkmak mı? Ne münasebet!"

"Son aylarda da mı?"

"Evet."

"Son haftalarda?"

"Polly, o günlerde olanlara fazla dikkat edecek durumda değildim. Yazar Thad Beaumont'un başından geçenler... o çılgınca şeyler..."

"Yani Annie'yle Todd'un durumlarını fark edecek halde değil miydin? Yoksa evde fazla kalamıyor muydun?"

"Hayır. Evet... Yani *tabii* evdeydim ama..."

"Todd hiç sana gelip, 'Annemden korkuyorum,' dedi mi?"

"Polly, saçma bu! Ben..."

"Dedi mi?"

"Hayır!"

"Todd sana Annie'nin davranışlarının ya da sözlerinin garip olduğunu söyledi mi?"

"Hayır..."

"Ve Al o sırada okuldaydı. Öyle değil mi?"

"Bunun olayla ne ilgisi..."

"Annie'nin yuvasında bir yavrusu vardı. Sen işe gittiğin zaman yuvada yalnızca ikisi kalıyorlardı. Annie, Todd'la yemek yiyor, onun ev ödevlerini yapmasına yardım ediyor, çocukla birlikte televizyon seyrediyordu..."

Şerif, "Ona kitap okuyordu..." dedi. Sesi boğuk ve tuhaf çıkınca bir an kendi sesini tanıyamadı.

"Herhalde Todd her sabah herkesten önce annesini görüyordu. Gece yatarken de en son gördüğü yine oydu." Polly hâlâ hafifçe adamın bileğini tutuyor ve içtenlikle onun gözlerinin içine bakıyordu. "Neler olacağını anlamış olan biri varsa o da Annie'yle birlikte ölen kimseydi. Ve o kimse sana bir tek kelime bile söylemedi."

Alan'ın yüzü alev alev yanmaya başladı. Gözleri dolup ciğerleri şişti ama havayı içine çekemedi. "Polly, Annie'yi özlüyorum!" diye bağırırken hıçkırmaya başladı. "İkisini de çok özlüyorum! Ah, Tanrım! İkisini de öyle özlüyorum ki!"

Polly sakin sakin, "Biliyorum," dedi. "Biliyorum. Aslında sorun da bu. Öyle değil mi? İkisini de çok özlüyorsun."

Alan hüngür hüngür ağlıyordu artık. Al iki hafta her gece ağlamış ve Alan da onu mümkün olduğu kadar teselliye çalışmıştı. Oysa kendisi hiç ağlayamamıştı. İşte şimdi kendini bırakıvermişti. Şerif zonklayan başını masaya dayayarak kollarıyla sardı. Sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Polly'nin bir ara serin elleri, o şefkatli ve çarpılmış elleriyle başını kaldırıp midesine dayadığını hissetti. O gün çok uzun süre ağlamıştı.

Polly'le Alan'ın aralarındaki ilişki böyle başladı. Tabii şerif bunun bir başlangıç olduğunu anlayamamış, ona daha çok bir şey sona ermiş gibi gelmişti. O geceyle, sonunda Polly'i akşam yemeğine çağırmaya cesaret ettiği gün arasında sık sık kadının mavi gözlerindeki ifadeyi ve bileğini tuttuğu zaman elinin yumuşaklığını düşündü. Bu sürede Annie'nin ölümüyle ilgili yeni duygularıyla başa çıkmaya çalıştı. Karısıyla acıları arasındaki engel kalkar kalkmaz bu duygular bir sel gibi içine dolmuştu. En güçlüsü ve Alan'ı en sarsanı o korkunç öfkesiydi. Annie'ye tedavi edilip geçirilebilecek hastalığını gizlediği için müthiş bir öfke duyuyordu... Bir de o gün oğlunu birlikte götürdüğü için...

Şerif soğuk ve yağmurlu bir nisan akşamı Huş Ağacı Lokantası'nda Polly'le yemek yerken bu duygularından söz etti.

Kadın, "İntihardan vazgeçtin, şimdi cinayeti düşünüyorsun, Alan," dedi. "O yüzden öfkelisin."

Alan başını salladı. Bir şeyler söyleyecekti ama Polly masanın üzerinden eğilerek çarpık parmağını adamın dudağına dayadı bir an. "Sus..." Şerif o kadar şaşırdı ki o yüzden konuşamadı.

Kadın, "Evet," dedi. "Bu kez seni sorguya çekecek değilim, Alan. Bir erkekle yemeğe çıkmayalı çok oldu. Hoşuma gittiği için de savcı rolü oynamayacağım. İnsanlar başkalarına kaza geçirdikleri için öfkelenmezler. Yani senin kadar. Tabii işe dikkatsizlik karıştığında durum değişir. Eğer arabanın frenleri tutmasaydı o zaman kontrol ettirme-

diğin için kendini suçlayabilirsin. Ya da Sonny Jackett'i arabayı son kontrolden geçirişinde işini baştan savma yaptığı için dava edebilirsin. Ama Annie'yi suçlamazsın. Öyle değil mi?"

"Evet, öyle sanırım."

"Ben öyle olduğunu biliyorum. Belki istenilmeyen bir şey oldu, Alan. Annie'nin araba sürerken bir kriz geçirmiş olabileceğini biliyorsun. Peki şu hiç aklına geldi mi? Belki Annie bir geyiğe çarpmamak için direksiyon kırdı. Ya kazanın nedeni bu kadar basitse."

Aslında bütün bunlar şerifin aklına gelmişti. Bir geyik. Bir kuş. Hatta o şeride geçmiş olan bir araba.

"Evet. Peki Annie'nin emniyet kemeri..."

Polly öfkeyle, "Ah!" diye söylendi. "O lanet olasıca kemeri unut artık! Belki Annie'nin başı ağrıyordu ve o yüzden kemeri takmayı unuttu. Yalnızca o gün. Biliyorsun bu, Annie'nin arabayı kasten ağaca çarptığı anlamına gelmez. Aslında önemli olan nokta bu değil."

"Ya nedir?"

"Bu olayın ayrıntıları, öfkeni destekleyecek kadar açık değil. Şüphelendiğin o en kötü şeyler doğru olsa bile gerçeği yine de kesinlikle öğrenemeyeceksin. Öyle değil mi?"

"Evet, öyle."

"Öğrenebilsen bile..." Polly dikkatle adamın yüzüne baktı. "Sonuçta beyin tümörü de bir tür kaza sayılır. Burada suçlu yok, Alan. Sen bu gerçeği kabul etmedikçe hiç umut olmayacak."

"Umut?"

Kadın sakin sakin, "Bizim için umut," diye cevap verdi. "Senden çok hoşlanıyorum, Alan. Üstelik ben bir riski göze alamayacak kadar yaşlı değilim. Ancak kontrolden çıkan duyguların insanı nerelere sürüklediğini de bilecek yaştayım. Annie'yle Todd'un mezarlarında rahatça yatmalarına izin vermezsen duygularımın o noktaya varmalarına izin vermeyeceğim."

Şerif dili tutulmuş gibi Polly'e baktı. Kadın onu ciddi ciddi süzüyordu.

Polly, "Fazla mı konuştum?" diye sordu. "Eğer öyleyse senden beni hemen eve götürmeni isteyeceğim, Alan. Utanmaktan, düşüncelerimi açıkça söyleyememek kadar nefret ederim."

Şerif masanın üzerinden uzanarak kadının eline hafifçe dokundu. "Hayır, fazla konuşmadın. Seni dinlemek hoşuma gidiyor, Polly."

İşte ilişkileri böyle başladı. Birbirlerini gördükleri için suçluluk duymuyorlardı. Tabii yine de dikkatli davranmaları gerektiğini anlıyorlardı. Özellikle Castle Rock küçük bir kent olduğu ve şerif seçimle göreve getirildiği için... Polly'nin işini sürdürebilmesi açısından kentlileri kızdırmaması gerektiği gibi bir sorun yoktu. Ama yine de ortada bir suç olabileceğini sezdikleri için dikkatli davrandılar. İkisi de bazı riskleri göze alamayacak kadar yaşlı, pervasızca davranacak kadar genç değillerdi.

Sonra mayıs ayında Alan'la Polly ilk kez seviştiler. Kadın ilk kez ona geçmiş yıllarda yaşadıklarını anlattı. Şerif bu hikâyeye pek inanmamıştı ama Polly'nin ileride bir gün ona gerçeği söyleyeceğini biliyordu. O uykulu Maine yazı geçerken Polly'e âşık olmak Alan için yeterliydi.

Alan şimdi Polly'nin yatak odasında tavana bakıyor ve evlilikten tekrar söz etmenin zamanının gelip gelmediğini kendi kendine soruyordu. Ağustosta bir kez denemiş Polly yine parmağını dudağına dayayarak onu susturmuştu. Belki de... Alan uykuya daldı.

Alan rüyasında dev bir mağazada alışveriş yapıyordu. Burada her şey vardı. Alan'ın istediği ve parası olmadığı için alamadığı her şey. Biri arkasından geliyor, tam dirseğinin dibinde olduğu için gelenin yüzünü göremiyordu.

Adam, "Biz buralılar bütün bunları 'ahmak dolması' diye tanımlarız," diyordu.

Alan'ın tanıdığı birinin sesiydi bu. Vaktiyle Thad Beaumont'a musallat olan lüks Toronado arabanın sahibi George Stark'ın sesi.

Adam, "Biz bu dükkâna, 'Yolun Sonu' adını verdik," diye ekliyordu.

Alan pitona benzer bir yılanın, üzerinde, "HALKA BEDAVA" yazılı bilgisayarların arasından kayarak yaklaştığını görüyordu. Hayvanın kafası çıngıraklı yılanlarınkinden farksızdı. Alan kaçmak için dönüyor ama avucunda hiç çizgi olmayan bir el onu yakalıyordu.

George Stark ısrarla, "Haydi," diyordu. "İstediğini al. İstediğin her şeyi... Ve bedelini de öde."

Ne çare ki, Alan'ın seçtiği her eşya oğlunun emniyet kemerinin kavrulup erimiş olan tokasına dönüşüyordu.

8

Danforth Keeton'ın beyninde tümör yoktu. Gelgelelim cumartesi sabahı bürosunda, masasının başında otururken beyni zonkluyordu sanki. Masaya 1982-1989 yılları arasındaki süreyle ilgili kırmızı ciltli vergi defterleri yayılmış, yanlarında da Maine Eyaleti Vergi Dairesi'nden gelmiş mektuplar duruyordu. Altlarınaysa Keeton'ın verdiği cevapların kopyaları konmuştu.

Bütün dünya Keeton'ın başına geçmek üzereydi sanki. Ne çare ki, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Keeton bir gün önce Lewiston'a gitmiş ve Castle Rock'a gece yarısından biraz sonra dönmüştü. İlaç içmiş olan karısı yukarıda mışıl mışıl uyurken Buster bütün geceyi çalışma odasında huzursuzca bir aşağı bir yukarı dolaşarak geçirmişti. Gözleri sık sık köşedeki dolaba kayıyordu. Dolabın rafındaki eski kazakların arkasında, babasının Alzheimer'a yakalanmadan önce yaptığı oymalı bir tahta kutu vardı. İçindeyse bir tabanca...

Keeton silahı gitgide daha çok düşünmeye başlıyordu. Kendisi için değil. Hiç olmazsa silahı önce kendisine çevirmeyecek, Onlar'a karşı kullanacaktı. Kendisine Eziyet edenlere.

Keeton altıya çeyrek kala evinden çıktı. Şafak zamanı arabasıyla sessiz sokaklardan geçerek belediyeye gitti. Ağzında bir sigara, elinde de bir süpürge olan Odabaşı Eddie Warburton, Buster'ın merdivenden ikinci kata çıkışını seyretti. (Eddie Warburton bir gün önce Gerekli Şeyler'den satın aldığı som altından Aziz Christopher madalyonunu mavi, pamuklu gömleğinin altına saklamıştı.) İki adam birbirleriyle hiç konuşmadılar. Çünkü Eddie, Keeton'ın olmayacak saatlerde belediyeye gelmesine alışmıştı. Buster ise yıllardan beri Eddie'yi fark bile etmiyordu.

Keeton şimdi kâğıtları bir araya toplamış onları yırtıp parçalarını ortalığa saçmamak için kendini zor tutuyordu. Sonunda hepsini ayırmaya başladı... Vergi Dairesi'nden mektuplarını bir tarafa, kendi cevaplarını da bir tarafa yığdı. Mektupları dosya dolabının en alt çekmecesinde saklıyordu. O çekmecenin anahtarı da yalnızca onda vardı.

Keeton mektupları ayırırken bir cümle gözüne ilişti. "1989 vergi yılı beyannamenizde bir hata olduğu görüldü." Mektubu hemen bıraktı.

Bir başkasında ise, "1987 yılının son üç aylık süresinde İşçi Tazminatları konusunda ciddi bir sorunla..." diye yazılıydı.

Buster o mektubu da dosyaya koydu.

Bir diğerindeyse red cevabı vardı. "Hesapların kontrolünün ertelenmesini talep etmenizi uygun bulmuyoruz..."

Mektuplar ve belirli bazı cümleler Keeton'ın gözlerinin önünden kayıyorlardı.

"...fidanlıklarla ilgili fon..."

"Belediyenin göndermesi gereken belgeyi bulamadık..."

"...Eyaletin hissesine düşen fonun dağıtılmasıyla ilgili belgeler tam değil..."

"...harcırah makbuzları eksik..."

"...peşin para fişleri yeterli olmadığı için..."

"...masraflar için gerekli bütün belgeleri talep edebiliriz..."

Sonunda bir gün önce gelen bir mektup. Keeton sırf o yüzden bir gün önce Lewiston'a gitmek zorunda kalmıştı. Şimdi sıkıntıyla kâğıda bakıyordu. Başı zonkluyor, sırtından iri bir ter damlası aşağıya doğru kayıyordu. Yorgunluktan gözlerinin altında morluklar belirmiş, dudağının kenarında da uçuk çıkmıştı.

Mektup soğuk ve resmiydi.

"Castle Rock Belediye Meclisi Başkanı'na."

Yalnızca bir cümle, ne, eskisi gibi 'Sevgili Dan,' ne de, 'Azizim Bay Keeton'. Mektubun sonunda Buster'ın ailesiyle ilgili iyi dilekler de yoktu. Buz gibiydi ve insanın kalbine bir hançer gibi saplanıyordu.

Belediyenin hesaplarını kontrolden geçirmek istiyorlardı.

Bütün defterleri!

Her şeyi görmek istiyorlardı... her şeyi. Hem de 17 Ekim'de. Yani beş gün sonra.

Onlar.

Mektubun altında eyalet vergi dairesi müdürü, eyalet hesap kontrolörü ve daha da korkuncu eyalet başsavcısının imzası vardı. Yani Maine'in bir numaralı polisinin.

Keeton mektuba doğru, "Onlar..." diye fısıldadı. Mektubu sallarken dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. "Onlarrrrr!"

Mektubu öfkeyle diğerlerinin üzerine koyarak dosyayı kapattı. Bunun üzerindeki karta, daktiloyla, "Muhaberat." yazılmıştı. "Maine Vergi Dairesi."

Buster bir an kapalı dosyaya baktı. Sonra bir dolmakalem kaparak dosyanın üzerine iri ama titrek harflerle, "Maine Bok Bürosu," yazdı. Altına da, "Maine Köpekler Bürosu."

Sonra kalemi sanki bir hançermiş gibi tutarak ileriye doğru fırlattı. Kalem takırdayarak bir köşeye düştü.

Keeton kendi yazdığı mektupların fotokopileri bulunan dosyayı kapattı. Onları hiçbir zaman sekreterine yazdırmamış ama sayfaların altına kadının adının başharflerini koymayı unutmamıştı. O mektupları uykusuz geçen uzun gecelerde hazırlamıştı ve sonunda hiçbiri de bir işe yaramamıştı. Keeton'ın alnının ortasında bir damar kabararak atmaya başladı.

Yerinden kalktı. İki dosyayı dolabın alt çekmecesine koyarak kilitledi. Sonra pencereye gidip uyuklayan kente bakarken derin derin soluk alıyor ve sakinleşmeye çalışıyordu.

Onlar kendisine düşman olmuşlardı. O Eziyetçiler. Keeton belki birinci kez, Onları üzerime kim saldırttı, diye kendi kendine sordu. O adamı... o Eziyetçiler'in başını bulursam kutudaki tabancayı alır ve o aşağılık köpeği vururum. Üstelik bunu öyle çabucak yapmam. Ah, hayır. Her seferinde bir tarafını uçurur ve o köpeğe milli marşı da söyletirim.

Keeton'ın aklına birdenbire o sıska Şerif Yardımcısı Ridgewick geldi. Bu iş onun başının altından çıkmış olabilir mi? Gerçi pek zekiye benzemiyor... ama görünüşe de aldanmamalı. Pangborn, Ridgewick'e cezayı yazmasını kendisinin söylediğini açıkladı. Tabii ki bunun doğru olması gerekmiyor. Tuvalette Ridgewick bana, "Buster" dediği za-

man gözlerinde alaylı bir pırıltı vardı. Sanki her şeyi biliyor ve beni aşağı görüyormuş gibi. Vergi Dairesi'nden mektuplar gelmeye başladığında Ridgewick buralarda mıydı? Evet, buradaydı ya eminim. Bugün daha sonra onun siciline bakacağım.

Ya Pangborn? O son derece zeki. Üstelik benden de nefret ediyor. Onların hepsi etmiyorlar mı zaten? Pangborn'un Augusta'da pek çok tanıdığı var. Hepsini de çok iyi tanıyor. Kahretsin! Pangborn, Onlara galiba her gün telefon ediyor. Telefon masrafları çok kabarık.

Yoksa bu ikisinin işi mi? Pangborn'la Ridgewick'in? Bu işi birlikte mi hazırladılar?

Keeton alçak sesle, "Yalnız Süvari ve Kızılderili sadık dostu Tonto," diyerek kinle güldü. "Pangborn, bu işi sen yaptıysan çok pişman olacaksın! İkiniz yaptıysanız, ikiniz de pişman olacaksınız." Yumruklarını yavaşça sıktı. "Bu, Eziyet'e sonsuza kadar dayanacak değilim!"

Manikürlü tırnakları avuçlarının içine battı. Ama Keeton yaralardan akan kanları fark etmedi bile. Belki bu işi Pangborn yaptı, belki de Ridgewick. Belki Belediye Muhasebe Müdürü Melissa Clutterbuck... o soğuk dişi köpek, belki yardımcım Bill Fullerton. Zaten onun yerimde gözü olduğunu, koltuğuma oturmadıkça rahat edemeyeceğini biliyorum...

Belki de hepsi bir arada kuyumu kazdılar.

Hep birlikte.

Keeton titreyerek soluğunu ağır ağır verdiğinde penceredeki telle desteklenmiş cam buğulanmıştı. Şimdi soru şu: Bu konuda ne yapacağım? Şu dakikayla ayın on yedisi arasında ne yapabilirim?

Cevap basitti. Bilmiyorum...

Danforth Keeton'ın yaşamı gençliğinde belirgin siyah ve beyaz sahnelerden oluşmuştu. O da böylesini tercih ediyordu zaten. Buster, Castle Rock Lisesi'ne gitmiş ve on dört yaşındayken ailesine ait araba galerisinde çalışmaya başlamıştı. Galeri, Keeton'ların mali yapısının temeliydi. Sağlam bir temeldi bu gerçekten. Daha doğrusu hemen hemen son zamanlara kadar öyleydi.

Keeton'ı okulda herkes "Buster" diye çağırıyordu. Delikanlı ticaret kurslarına devam etmiş, öğrenci derneğini adeta tek başına yönet-

miş ve sonra da Boston'daki Traynor Ticaret Yüksekokulu'na girmişti. Notları her zaman iyiydi ve okuldan üç sömestr önce mezun olmuştu. Castle Rock'a döndüğü zaman da artık "Buster" diye çağrıldığı günlerin sona erdiğini çabucak belirtmişti.

Dokuz, on yıl önce Steve Frazier'la Lewiston'a gidinceye kadar her şey yolunda gitmişti. O yolculukta dertler başlamış, Keeton'ın düzgün siyah-beyaz yaşamı git gide koyulaşan bir griliğe bürünmüştü.

Keeton o güne dek hiç kumar oynamamıştı. Ne Buster olarak ne de Traynor'da okuyan öğrenci Dan... Ya da Keeton Chevrolet Acentası'ndan Belediye Meclis Başkanı Bay Keeton olarak. Buster'ın bildiği kadarıyla ailesinden hiç kimse kumara düşkün değildi. Hatta bozuk parayla oyun oynadıkları bile görülmemişti. Keeton, Frazier'la Lewiston Hipodromu'na gidinceye kadar yarışlara dahi para yatırmamıştı. Ama o gidiş Buster'ın mahvolmasına yol açmıştı.

Tabii o gün yarışlarda üç yüz dolar kazanmasının da buna katkısı olmuştu.

Danforth Keeton odasının köşesindeki portmantodan paltosunu alıp giyindi. Tam dışarı çıkacağı sırada eli kapının tokmağında öylece kaldı. Pencerenin karşısındaki duvarda bir ayna vardı. Keeton uzun süre düşünceli bir şekilde baktıktan sonra aynaya doğru gitti. Onların aynalardan nasıl yararlandıklarını duymuştu. Dünün çocuğu değildi o.

Keeton yüzünü aynaya dayadı. Solgun suratının ve kanlı gözlerinin aynadaki aksine aldırmayarak arka tarafta bir fotoğraf makinesi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Onları arıyordu.

Ama bir şey göremedi.

Bir süre sonra gerileyerek yağlanan camı paltosunun koluyla kayıtsızca silmeye çalıştı. Sonra da odasından çıktı. Henüz bir şey yok. Ama bu Onlar'ın bu gece aynayı değiştirmeyecekleri anlamına gelmez. Buraya gelir ve bir tarafı aynaya benzeyen, diğer tarafından bakıldığındaysa içerisi gözüken o camlardan takabilirler. Eziyetçiler'in başvurdukları yöntemlerden biri de insanı gizlice gözetlemektir. Bundan sonra aynayı her gün kontrol etmem gerekecek... Bunu yapabilirim! Yapabilirim. Bana inan.

Eddie Warburton lobinin zeminini siliyordu. Keeton sokağa çıkarken başını kaldırıp ona bakmadı bile.

Buster'ın Cadillac'ı arka tarafta olmasına karşın araba kullanmak istemiyordu. Aklı iyice karışmıştı. Bu haldeyken araçla bir mağazanın vitrininden içeri girmesi işten bile değildi. Buster sersemliği yüzünden evine değil de ters yöne gittiğinin de farkında değildi. Lewiston Hipodromu'na ilk gidişini düşünüyordu ve ondan sonraki günleri de... Kumara kendini iyice kaptırmıştı artık. Gitgide daha fazla para kaybediyordu.

Karısı Myrtle, onun yarışları bahane ettiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Aslında bu gülünç bir şeydi. Zimmetine geçirdiği paraları düşünürken seks arzusu duymasına imkân yoktu.

Sonunda Myrtle, kocasının gerçekten at yarışlarına gittiğine inanmış ve rahatlamıştı. Keeton böylece sık sık evden uzaklaşıyordu. Bu iyi bir şey sayılırdı, çünkü evde fazla despot davranıyordu. Myrtle ayrıca, herhalde fazla para kaybetmiyor, diye düşünüyordu. Bankadaki hesabımızdan fazla bir şey çekmiyor. Danforth yalnızca orta yaşlı bir adam olarak kendini eğlendirecek bir şey buldu.

Kadının Keeton'ın zimmetine para geçirdiği ve Keeton Chevrolet Acentası'nın da batmak üzere olduğundan haberi yoktu.

Buster deli gibi güldü. Sokakta birileri olsaydı herhalde merakla dönüp bakacaklardı.

Sonra o yaz Eziyet iyice artmıştı. Daha önce Onlar Buster'la yalnızca oynamışlar, şimdiyse kıstırmaya hazırlanıyorlardı. Kıyamet gününe bir haftadan daha kısa bir süre kalmıştı.

Keeton, Onlara gideceğim, diye düşündü. Henüz yenilmedim. Ben de bir iki oyun biliyorum.

Ama bu oyunların ne olduğundan kendisinin de haberi yoktu. Sorun da buydu zaten.

Neyse... Zararı yok. Bir yolu var. Bir yol olduğunu bili...

Düşünceleri burada kesildi. Şimdi yeni açılan mağazanın, Gerekli Şeyler'in önünde duruyordu. Vitrinde gördüğü bir şey Keeton'a bütün sorunlarını unutturmuştu. Bu parlak renkli kartondan dikdörtgen şeklindeki bir kutuydu. Buster onun evde oynanan at yarışlarıyla ilgili bir tür oyun olduğuna karar verdi. Kutunun üzerinde iki yarış atı başa baş bitiş çizgisine erişiyorlardı. Fotoğraftakinin Lewiston Hipodromu olduğuna yemin edebilirdi.

Oyunun adı, Kazanan Bilet'ti.

Keeton sanki ipnotize olmuş gibi beş dakika kadar kutuya baktı. Sonra dükkânın cumartesileri kaçta açıldığını anlamak için koyu yeşil tentenin altına girdi. Kapıda bir levha asılıydı ve üzerinde yalnızca, "AÇIK" yazıyordu.

Keeton bir süre bakıp, daha önce Brian Rusk'ın yaptığı gibi bir hata olduğuna karar verdi. Castle Rock'ta Ana Cadde'deki mağazalar sabah yedide açılmazlardı. Özellikle cumartesi günleri. Ama Keeton buna rağmen tokmağı yokladığında, elinin altında kolaylıkla döndüğünü gördü.

Kapıyı açarken yukarıda küçük gümüş bir çıngırak şıngırdadı.

Leland Gaunt beş dakika sonra, "O bir oyun değil," diyordu. "Bu bakımdan yanılıyorsunuz."

Keeton o hafta daha önce Nettie Cobb, Cyndi Rose Martin, Eddie Warburton, Everett Frankel, Myra Evans ve daha birçok kentlinin oturduğu peluş kaplı, yüksek arkalı koltuğa yerleşmiş nefis bir kahveyi yudumluyordu. Gaunt kahve içmesi için ısrar etmişti. Dükkânın sahibi şimdi vitrine doğru eğilmiş, dikkatle kutuyu alıyordu. Üzerine şarap rengi bir ceket giymişti. Keeton'a uykusuzluk çektiği için mağazayı olmayacak saatlerde açtığını söyleyerek, "Gençliğimden beri böyle... Eh, gençliğim çok gerilerde kaldı..." demişti. Ama Keeton onun uykusunu iyice almış gibi pek canlı olduğunu düşünüyordu. Yalnızca gözleri çok kanlıydı. O yüzden gözlerinin asıl rengi kırmızıymış gibi duruyordu.

Bay Gaunt kutuyu getirerek Buster'ın yanındaki küçük masaya koydu.

Keeton, "Dikkatimi kutu çekti," dedi. "Fotoğraftaki yer Lewiston Hipodromu'na çok benziyor. Arada sırada oraya gittiğim olmuştur."

Gaunt gülümseyerek, "Demek arada sırada oynamaktan hoşlanıyorsunuz?" diye sordu.

Keeton hiç kumar oynamadığını söyleyecekken fikrini değiştirdi. Gaunt'un gülüşü yalnız dostça değildi, anlayış hatta teselli doluydu. Buster birden karşısında onun gibi acı çeken biri olduğunu anladı.

İşte bu sinirlerinin ne kadar bozulduğunu gösteriyordu. Çünkü daha önce Gaunt'un elini sıktığı zaman ansızın müthiş bir tiksinti duymuş ve o anda Eziyetçilerin Başı'nı bulduğuna inanmıştı. Artık dikkatli davranması gerekiyordu. İpin ucunu kaçırmanın hiç gereği yoktu.

Keeton, "Bahislerde oynadığım olmuştur," dedi.

"Ne yazık ki benim de öyle." Gaunt kırmızımsı gözlerini Buster'a dikmişti. Sanki birbirlerini çok iyi anlamışlardı. Daha doğrusu Keeton'a öyle geldi. "Atlantik'ten Pasifik Okyanusu'na kadar her hipodromda oynadım... Neyse... Şimdi izin verin de size şunu göstereyim. İlginç bulacağınızdan eminim."

Gaunt kutunun kapağını açarak oyuncağı çıkardı. Bir yarış pistiydi ve üzerinde ince sekiz yarık vardı. Başlangıçta sekiz at. Bunlar yarıklardan çıkan ince teneke çubukların üzerine lehimlenmişlerdi.

Keeton, "Vay vay vay," diyerek güldü. Haftalardan beri ilk kez gülüyordu.

Gaunt da ona gülümsedi. "Adamın dediği gibi, 'Daha bir şey görmedin, ahbap!' Bu oyuncak 1930 ya da 35'de yapılmış, Bay Keeton. Gerçek bir antika bu. O zamanlar o günün at yarışları meraklıları bunu sadece bir oyuncak saymıyorlardı."

"Öyle mi?"

"Evet. Ouija tahtasının ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Tabii. Siz sorular soruyorsunuz. Sözde ruhlar da cevaplarını onun üzerine yazıyorlar. Harf harf."

"Tamam... Mali kriz sırasında pek çok kimse Kazanan Bilet'in at yarışı meraklılarının Ouija tahtası olduğuna inanıyordu." Gaunt yine dostça bir tavırla gülümseyerek Keeton'ın gözlerinin içine baktı. Buster bakışlarını ondan kaçıramadı. Dükkânın sahibi ekledi. "Gülünç değil mi?"

Keeton, "Evet," dedi ama bu ona hiç de gülünç gelmemişti. Bu... bu... oldukça... oldukça... mantıklıydı.

Gaunt kutudan, tenekeden yapılmış küçük bir anahtarı çıkardı. "Yarışı her seferinde başka bir at kazanıyor. Galiba içinde bunu sağlayan bir mekanizma var. Kaba olsa da etkili bir şey. Şimdi seyredin." Anahtarı teneke yarış pistinin yanındaki deliğe sokarak çevirdiğinde

birtakım şıkırtılar duyuldu. Mağazanın sahibi oyuncağı iyice kurduktan sonra anahtarı çıkardı. "Hangi atı seçiyorsunuz?"

Keeton, "Beş numarayı," diyerek öne doğru eğildi. Kalbi gitgide daha hızlı çarpmaya başlıyordu. Aptalca bir şeydi. Bunun gerçekten kumar tutkunu olduğunun kesin bir kanıtı sayılabileceğini düşünüyor, ne var ki yine o eski heyecanla sarsılıyordu.

"Pekâlâ. Ben de altıncı atı seçiyorum. Şu işi daha ilginçleştirmek için büyük bir bahse girelim mi?"

"Tabii. Ne kadar?"

Gaunt, "Hayır, para olmaz," diye cevap verdi. "Parayla bahse girdiğim günler çok gerilerde kaldı artık, Bay Keeton. Bence bu pek de ilginç olmuyor. Şimdi, şöyle diyelim: atınız yarışı kazanırsa size küçük bir iyilik edip istediğiniz herhangi bir şeyi yapacağım. Benim atım kazandığındaysa siz benim için aynı şeyi yapacaksınız."

"Ya başka bir at kazanırsa? O zaman bu anlaşma geçersiz olur. Öyle değil mi?"

"Evet. Hazır mısınız?"

Keeton heyecanla, "Evet," diyerek teneke yarış pistinin üzerine eğildi. Ellerini, şişman bacaklarının arasında birbirlerine kenetlemişti.

Gaunt yavaşça, "Yarış başlıyor," diyerek başlangıç çizgisinin yanındaki küçük maden kolu indirdi.

Oyuncağın içindeki çarklar ve dişliler gıcırdayarak dönmeye, atlar, önlerindeki yarıklarda kaymaya başladılar. Önce sarsılarak ağır ağır ilerlediler. İlk viraja yaklaşırken hızlandılar. İki numaralı at öne çıkmıştı. Yedi numara onu yakından izliyordu. Diğerleri ise gerideydiler.

Keeton usulca, "Haydi, beş numara," diye bağırdı. "Haydi! Koşsana, kaltak!" Küçük teneke at sanki onu duymuş gibi diğer atların arasından sıyrıldı ve bir süre sonra da yedi numaraya yetişti. Gaunt'un seçtiği altı numara biraz hızlanmıştı.

Kazanan Bilet küçük masada takırdayıp titrerken, Keeton ay gibi iri yüzüyle üzerine eğilmişti. Üçüncü turda yedi numaralı at ani bir atakla iki numaraya yetişti. Ama Keeton'ın beş numarası hâlâ hızla

gidiyordu. Gaunt'un atı ise onun peşindeydi. Bu dört at, virajı diğerlerinden çok önde aldılar.

Keeton avaz avaz, "Koşsana, ahmak, dişi köpek!" diye bağırdı. Onların tenekeden yapılmış, atlara biraz benzeyen kaba saba maden parçaları olduklarını unutmuştu. O zamana dek tanımadığı bir adamın dükkânında olduğunu da. Şimdi o eski heyecanla sarsılıyordu. "Haydi, koş! Hızlan artık, kancık! Koş!"

Gaunt'un atı yaklaştığı sırada Buster'ın atı yarışı kazandı.

Oyuncağın kurgusu bitmek üzereydi ama atların çoğu başlama noktasına dönmeyi başardılar. Gaunt geride kalanları da oraya doğru parmağıyla itti.

Keeton, "Öff..." diyerek alnını sildi. Bitkin düşmüştü, ama kendini çok iyi hissediyordu. Çok uzun bir süreden beri hiç böyle olmamıştı. "Çok güzeldi..." diye mırıldandı.

Gaunt başını salladı. "Evet, öyle."

"Eskiden böyle şeyleri yapmasını iyi biliyorlarmış. Öyle değil mi?"

Gaunt, "Gerçekten öyle," diyerek başını salladı. "Şimdi size bir iyilik yapmam gerekiyor, Bay Keeton."

"Aman bırakın canım. Güzelce eğlendik."

"Olmaz. Bir beyefendi kumar borcunu her zaman öder. Bunun ne zaman ödenmesini istediğinizi bana bir iki gün önce haber verin."

"Ne zaman ödenmesini istediğinizi..." Bu sözler Keeton'ın aklını başına getirdi. Onlar, diye düşündü. Perşembe günü kumar borcumu ödememi isteyecekler. Sonra ne olacak? Ne? Gözlerinin önünde onu damgalayan gazete manşetleri belirdi.

Gaunt usulca, "Bin dokuz yüz otuzlarda at yarışlarını ciddiye alan meraklıların bu oyuncaktan nasıl yararlandıklarını bilmek istemez misiniz?" diye sordu.

Keeton, "Tabii," dediyse de aslında bu konunun onu ilgilendirdiği yoktu... Yani başını kaldırıncaya dek. Sonra Gaunt, onun gözlerinin içine baktı ve sanki adamı esir etti. Kazanacak atları bir oyuncak yoluyla öğrenmek Keeton'a çok mantıklı gelmişti.

Gaunt, "Günlük gazeteleri alırlardı," diye anlatmaya başladı. "O günkü yarışlara katılacak atları teker teker koştururlardı. Her yarışta, atlara o gün koşacak hayvanların adlarını verirlerdi. Teneke atlardan

birine dokunarak asıl safkanın adını söyleyip oyuncağı kurar ve yarışı başlatırlardı. Bütün yarışlar yapılırdı o gün. Sekiz, on, on iki yarış. Sonra hipodroma gider ve evde kazanan atların üzerine oynarlardı."

Keeton sordu. "Bunun bir yararı olur muydu?" Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Kendisini Gaunt'un gözlerinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Kızıl köpüklerin üzerinde yüzüyormuş gibi. Garip ama hoş bir duyguydu.

Gaunt, "Öyle gözüküyor..." dedi. "Belki gülünç bir batıl inanç... ama bu oyuncağı alıp aynı yöntemi kendiniz de denemek ister misiniz?"

Keeton, "Evet," dedi.

"Sizin Kazanan Bilet'e çok ihtiyacınız olduğu anlaşılıyor, Danforth."

"Benim birden fazla Kazanan Bilet'e ihtiyacım var. Sürüyle bilete... Ne kadar?"

Leland Gaunt güldü. "Ah, hayır... Beni böyle yakalayamazsınız. Size borcum var! Şimdi size ne yapacağımızı söyleyeceğim, cüzdanınızı açın ve bana ilk gördüğünüz banknotu verin. Onun uygun bir miktar olacağından eminim."

Keeton da cüzdanını açtı. Gözleri Gaunt'un yüzüne dikili, bir banknotu çekti. Bir beş dolarlıktı bu. Yarışların ilk gününde de önce beş dolarla oynamıştı.

Gaunt oyun yapan bir hokkabaz gibi parayı ortadan kaybediverdi. "Bir şey daha var."

"Ne?"

Gaunt öne doğru eğildi. Keeton'a içtenlikle bakarak onun dizine dokundu. "Bay Keeton... Onlar'ı biliyor musunuz?"

Buster'ın soluğu gırtlağına takıldı. Sonra, "Evet," diye fısıldadı. "Tanrım! Evet!"

Gaunt yine bir sır açıklıyormuş gibi alçak sesle konuşmasını sürdürdü. "Bu kent Onlar'la dolu. Her tarafa dağılmışlar. Ben bu mağazayı açalı daha bir hafta olmadı ama durumu fark ettim bile. Belki de Onlar benim peşimdeler. Hatta bundan eminim! Bu bakımdan yardımınıza ihtiyacım olabilir."

"Anlıyorum." Keeton artık daha güçlü bir sesle konuşuyordu. "Tanrım! Size istediğiniz kadar yardım edeceğim!"

"Benimle yeni tanıştınız. Bana bir borcunuz da yok..."

Keeton'a Gaunt onun son on yıllık sürede edindiği en samimi arkadaşıymış gibi, geliyordu. O yüzden karşı çıkmak için ağzını açınca Gaunt elini kaldırdı ve o da itirazdan vazgeçti.

Dükkân sahibi konuşmasını sürdürdü. "Ayrıca size işe yarayacak bir şey satıp satmadığımı da bilmiyorsunuz... Şu anda bu oyuncağa inandığınızdan eminim. Aslında, övünmek gibi olmasın ama, insanı ikna etmesini iyi bilirim. Ancak müşterilerimin memnun kalmalarını da isterim, Bay Keeton! Yalnızca memnun kalmış müşteriler isterim! Yıllardan beri bu işteyim ve ünümü bana, memnun kalan müşterilerim sağladılar. Onun için oyuncağı alın. İşinize yararsa ne âlâ. Yaramazsa onu ya Yardım Kurumu'na verin ya da kent çöplüğüne atın. Ne kaybetmiş olursunuz? Yalnızca birkaç dolar." Keeton dalgın dalgın mırıldandı. "Birkaç dolar..."

"Ancak oyun işe yararsa ve siz de o önemsiz mali endişelerden kurtulursanız, yine gelip beni görün. Sizinle oturur kahve içeriz. Bu sabah yaptığımız gibi sonra da Onlar'dan söz ederiz."

Keeton uykuda konuşurmuş gibi, "Bu iş çok ileri gitti," diye açıkladı. "Artık paranın yerine konmasının da bir yararı olmaz. Beş günde silemeyeceğim kadar çok iz bıraktım."

Bay Gaunt düşünceli düşünceli, "Beş günde çok şey değişir," dedi. Bir yılan gibi dalgalanarak zarif bir tavırla ayağa kalktı. "Önünüzde önemli bir gün var. Benim de öyle."

Keeton, "Ama Onlar?" diye karşı çıktı. "Ya Onlar?"

Gaunt uzun parmaklı soğuk elini Keeton'ın koluna koydu. Buster iyice sersemlemiş olmasına rağmen adamın dokunuşu yüzünden mide kaslarının büzüldüğünü fark etti. Gaunt, "Onlar'ın işini daha sonra göreceğiz," dedi. "Siz hiçbir şey için endişelenmeyin."

John LaPointe, Şerif Bürosu'nun geçide açılan kapısından içeri girdiği zaman Alan ona seslendi. "John! Seni gördüğüme sevindim!"

Cumartesi sabahı saat on buçuğa geliyordu ve Castle Rock Şerif Bürosu iyice tenhaydı. Norris balık tutmaya gitmişti. Seaton Tho-

mas ise hiç evlenmemiş olan iki ablasını görmek için Sanford'a. Sheila Brigham, Sakin Suların Meryemi Kilisesi'nin rahibinin evindeydi. Ağabeyine gazeteye mektup yazması için yardım ediyordu. Mektupta Gazino Gecesi'nin aslında zararsız bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyorlardı. Peder Brigham ayrıca mektupta William Rose'un delinin teki olduğunu da açıklamak istiyordu. Tabii böyle bir şey açık açık söylenemezdi. O yüzden Peder John'la kızkardeşi Sheila bu işi imalarla anlatmaya çalışıyorlardı. Andy Clutterbuck görevli olarak bir yere gitmişti. Daha doğrusu Alan öyle düşünüyordu. Çünkü şerif bir saat önce büroya geldiğinden beri Andy merkezi hiç aramamıştı. John LaPointe gelinceye dek belediye sarayında Alan'la köşedeki su makinesiyle ilgilenen Eddie Warburton'dan başkası yoktu.

John, Alan'ın masasının kenarına ilişti. "E, ne var ne yok?"

"Cumartesi sabahı mı? Bir şey yok. Sen şimdi beni iyi seyret." Şerif haki gömleğinin sağ kolunun düğmelerini çözerek sıvadı. "Lütfen şuna dikkat et: elim bileğimde."

"Tamam..." John cebinden bir çiklet çıkarıp üzerindeki kâğıdı açarak ağzına attı.

Alan da avucunu, sonra da elinin üzerini John'a gösterdi. Yumruğunu sıktı ve parmaklarının arasından bir ipek parçasını çekiştirmeye başladı. Kaşlarını oynatarak, "Fena sayılmaz değil mi?" deyip güldü.

John, "O Sheila'nın eşarbıysa," dedi. "Kız iyice buruştuğu ve üzerine de senin ter kokun sindiği için çok üzülecek." Bu oyun kendisini çok şaşırtmış gibi görünmüyordu.

Alan, "Sheila eşarbını masasında unuttuysa suç bende mi?" diye cevap verdi. "Ayrıca sihirbazlar ter kokmazlar. Şimdi... Abrakadabra!" Sheila'nın eşarbını avucundan çıkarıp üfleyince ipek parçası uçarak Norris'in daktilosunun üzerine renkli bir kelebek gibi kondu. Şerif, John'a bakarak içini çekti. "Öyle müthiş bir oyun değil sanırım."

John, "Hiç fena sayılmaz," dedi. "Ama bunu daha önce birkaç kez gördüm. Otuz, kırk defa."

Alan, "Sen ne dersin, Eddie?" diye seslendi. "Bir taşra şerifi için hiç de fena sayılmaz, öyle değil mi?"

Soğutucuya su dolduran Eddie başını pek kaldırmadı. "Görmedim, şerif. Affedersin."

Alan, "İkinizden de umudu kestim," dedi. "Yine de bunun başka bir versiyonunu deniyorum, John. Ona bayılacaksın."

"Tabii, tabii. Alan, hâlâ River Yolu'nda açılan yeni lokantanın tuvaletlerini kontrol etmemi istiyor musun?"

Şerif, "İstiyorum," dedi.

"Neden bu pis görev her zaman bana veriliyor? Neden Norris..."

Şerif, John'un sözünü kesti. "Norris hem temmuz, hem de ağustosta Happy Trails kamp yerini kontrol etti. Haziran ayında da bu işi ben yaptım. Yakınmayı bırak, John. Sıra sende. Sudan örnekler almanı da istiyorum."

John, "Pekâlâ," dedi. "Yine yakındığımı sanmanı istemiyorum ancak suyu kontrol ettirmek lokanta sahibinin görevi. Yasalara baktım."

Alan, "Tabii onun görevi," diye cevap verdi. "Ama burada Timmy Gagnon'dan söz ediyoruz, Johnny. Bu sana neyi düşündürüyor?"

"Açlıktan ölme derecesine gelsem bile yeni açılan Riverside Mezecisi'nden hiçbir zaman hamburger almayacağımı."

"Doğru!" Şerif ayağa kalkıp yardımcısının omzuna vurdu. "Castle Rock'taki sokak kedi ve köpeklerinin sayısı iyice azalmadan o pis hayvanın işyerini kapatmayı başaracağımızı umuyorum."

"Bu kötü bir şey, Alan."

"Hayır. Burada söz konusu olan Timmy Gagnon. Bu sabah sudan örnekler al. Gece buradan ayrılmadan önce onları Augusta'ya, Eyalet Sağlık Merkezi'ne yollarım."

"Bu sabah ne yapacaksın?"

Alan gömleğinin kolunu indirerek düğmeledi. "Ben şimdi caddenin yukarısına, Gerekli Şeyler'e gideceğim. Bay Leland Gaunt'la tanışmak istiyorum. Adam Polly'i çok etkilemiş. Kentte duyduklarıma bakılırsa, ona hayran olan yalnızca Polly değil. Sen Gaunt'u gördün mü?"

John, "Hayır," diye cevap verdi. İki arkadaş kapıya doğru gittiler. "Mağazanın önünden birkaç defa geçtim, Alan. Vitrinde değişik, ilginç şeyler vardı."

Şerifle yardımcısı, şimdi su soğutucusunu arka cebinden çıkardığı bir bezle silmeye başlamış olan Eddie'nin önünden geçtiler. Odabaşı Alan'la John'a bakmadı bile. Sanki kendi düşüncelerine dalmış

gibiydi. Ama kapı iki adamın arkasından kapanır kapanmaz Eddie de telaşla telsiz odasına koşarak telefonu açtı.

"Pekâlâ. Evet... Evet, anlıyorum..." Gaunt kasanın yanında durmuş, telefonla konuşuyordu. Gülümserken ağzı bir hilal biçimini almıştı. "Sağ ol, Eddie... Çok teşekkür ederim."

Dükkânın sahibi perdeli kapıya gitti. Arka odaya doğru uzandı. Doğrulduğunda elinde bir levha vardı. "Eddie, sen artık evine gidebilirsin... Evet... Bunu unutmayacağımdan emin olabilirsin. Ben ne gördüğüm bir yüzü, ne de bana yapılan bir hizmeti unuturum. İşte o yüzden de bana bunların anımsatılmasından hiç hoşlanmam. Güle güle." Telefonu kapattı.

Mağazanın kapısındaki stor yine indirilmişti. Bay Gaunt kapıya takılmış olan, "AÇIK," yazılı levhayı alıp yerine perdenin arkasındaki odadan aldığı levhayı astı. Sonra da Alan Pangborn'un gelişini seyretmek için vitrine doğru gitti. Hatta birkaç saniye için burnunu cama dayayarak ellerini gözlerinin iki yanına götürdü. Şerif, adamı görmemişti. Oysa Gaunt onun hemen karşısında duruyordu. Kollarını kavuşturmuştu.

Dükkânın sahibi Alan Pangborn'u görür görmez ondan nefret etti. Durum onu pek şaşırtmadı. O yüzlerdeki ifadeleri okumak yerine onları hatırlamakta daha ustaydı. Şimdi şerifin yüzündeki ifade daha tehlikeliydi.

Sonra Alan Pangborn'un yüzündeki anlam değişip gözleri biraz irileşti. Neşeli duran ağzı, ince bir çizgiye dönüşmüştü. Gaunt bir an ondan beklenmeyecek derecede korkuya kapıldı. O beni görüyor!... diye düşündü. Aslında bu imkânsızdı. Şerif yarım adım geriledi... sonra da güldü. Leland Gaunt hemen bunun ne olduğunu anladı. Ne var ki bu, Alan Pangborn'a karşı aniden duyduğu o derin nefreti azaltmadı.

Dükkân sahibi, "Hemen git, şerif..." diye fısıldadı. "Def olup git ve beni yalnız bırak."

Alan vitrine uzun süre bakarken kendi kendine herkesin neden bu kadar heyecanlandığını soruyordu. Bir gün önce Polly'nin evine giderken Rosalie Drake'la konuşmuştu. Kadın Gerekli Şeyler'den sanki dükkân ünlü Tiffany'nin New England'a özgü bir kopyasıymış gibi söz

etmişti. Oysa vitrindeki porselenler o kadar güzel parçalar değillerdi. Üstelik tabaklardan birkaçı da çatlamıştı.

Şerif, ah, neyse... diye düşündü. Herkes farklı zevklere sahip. Herhalde bu porselen takım yüz yıllık, bir servet değerindedir. Sanırım ben bunu anlayamayacak kadar da aptalım.

Alan vitrinin gerisini görebilmek için ellerini gözlerine götürdü ama orada görülecek pek bir şey yoktu. Işıklar söndürülmüş olan dükkân boştu. Sonra şerife sanki birini görmüş gibi geldi. Ona bir hayalete yakışacak kinci bir ilgiyle bakan tuhaf saydam bir yaratıktı gördüğü. Alan yarım adım geriledi, sonra da camdakinin kendi aksi olduğunu anladı. Bu hatası yüzünden utanarak hafifçe güldü.

Ağır ağır kapıya gittiğinde storun indirilmiş olduğunu gördü. Kapıda elle yazılmış bir levha vardı.

"MAL ALMAK İÇİN PORTLAND'A GİDİYORUM. SİZİ GÖREMEDİĞİM İÇİN ÜZGÜNÜM. YİNE GELİN." Alan arka cebinden cüzdanını çıkardı. Ondan aldığı kartvizitin arkasına birkaç satır karaladı.

"Sayın Bay Gaunt,

Cumartesi sabahı, size "Merhaba," ve "Hoş geldiniz," demek için dükkâna uğradım. Sizi bulamadığım için üzgünüm. Castle Rock'tan hoşlandığınızı umarım. Pazartesi günü tekrar geleceğim. Belki sizinle birer kahve içeriz. Sizin için yapabileceğim bir şey varsa lütfen beni arayın. Kartta hem evimin, hem de büromun telefon numaraları var.

Alan Pangborn

Şerif eğilip kartı kapının altından attı. Sonra doğrularak vitrine biraz daha baktı. Bu hiçbir özelliği olmayan tabakları kim ister, diye kendi kendine sordu. Sonra sanki biri onu gözetliyormuş gibi garip bir duyguya kapıldı. Ama hızla döndüğünde Lester Pratt'tan başkasını göremedi. Lester yine o lanet olasıca afişlerden birini bir telefon direğine asıyordu. Şerifin bulunduğu tarafa doğru baktığı yoktu. Alan omzunu silkerek caddeden belediyeye doğru inmeye başladı. "Leland Gaunt"la pazartesi tanışırız. Acelem yok nasıl olsa. Pazartesi en uygunu, dedi içinden.

Bay Gaunt, Alan Pangborn gözden kayboluncaya dek onun arkasından baktı. Sonra da şerifin kapının altından attığı kartı alıp iki tarafını da dikkatle okuduktan sonra gülmeye başladı. "Şerif pazartesi günü gelecekmiş, öyle mi? Ah, çok güzel! Çünkü pazartesi günü Castle Rock şerifinin başka işleri olacak. Sürüyle işi. Böylesi daha iyi. Alan Pangborn gibi adamlarla daha önce de karşılaştım. Onlardan uzak durmak çok daha akıllıca olur. Hiç olmazsa dükkânı yeni açtığım ve müşterileri incelediğim bir sırada. Pangborn gibilerin gözünden hemen hiçbir şey kaçmaz..."

Gaunt bir an durdu sonra da, "Sana bir şey olmuş, şerif," dedi. "Seni daha da tehlikeli bir insan haline sokan bir şey. Yüzünde bu da yazılı. Acaba neydi? Yaptığın ya da gördüğün bir şey mi? Ya da ikisi birden mi?"

Sokağa bakarken dudakları ağır ağır gerildi ve iri, biçimsiz dişleri ortaya çıktı. Kendi kendine konuşmaya alışmış olan insanlara özgü o alçak ve sakin sesle, "Sen hokkabaz numaraları yapmaktan hoşlanıyormuşsun, üniformalı dostum," diye mırıldandı. "Oyunlara bayılıyormuşsun. Bu kentten ayrılmadan önce ben de sana birkaç oyun göstereceğim. Onların seni çok şaşırtacaklarından da eminim."

Yumruğunu sıkarak Alan'ın kartını buruşturdu. Sonra işaret ve ortaparmaklarının arasında mavi bir alev belirdi. Gaunt yumruğunu açıp avucundan dumanlar yükselirken kart kaybolmuş, geride kül bile kalmamıştı.

Gaunt yavaşça, "Abrakadabra," dedi.

Myrtle Keeton o gün kocasının çalışma odasının kapısına üçüncü kez giderek içeriyi dinledi. Kadın o sabah dokuzda kalktığında Danforth çoktan çalışma odasına girmiş ve kapıyı da kilitlemişti. Şimdi öğleden sonra saat bire geliyordu ve hâlâ içerideydi, kapı da kilitliydi. Myrtle, Keeton'a yemek isteyip istemediğini sorduğu zaman kocası boğuk bir sesle, "Beni rahat bırak," demişti. "İşim var."

Myrtle şimdi de kapıya vurmak için elini kaldırdı ama sonra durakladı. İçeriden bir ses geldiği için başını hafifçe eğdi. Takırtı ve gıcırtıyla doluydu duydukları. Ses kadına annesinin guguklu saatinin bozulmadan önceki hafta çıkardığı gürültüyü anımsattı.

Myrtle sonra kapıya hafifçe vurdu. "Danforth?"

"Git başımdan." Keeton'ın sesi telaşlıydı. Ama buna korku mu, yoksa heyecan mı neden oluyordu, Myrtle bunu anlayamadı.

"Danforth, iyi misin?"

"Kahretsin! Evet! Haydi git! Ben de biraz sonra gelirim."

Takırtı, gıcırtı. Gıcırtı, takırtı. Bu ses kadını biraz korkuttu. Danforth'un içeride bir sinir krizi geçirmediğini umarım. Son zamanlarda davranışları çok garipleşti. Sonra Myrtle, "Danforth," diye seslendi. "Fırına gidip çörek almamı ister misin?"

Adam bağırdı. "Evet! Evet! Evet! Çörek al! Tuvalet kâğıdı seç! Burnunu küçülttür! İstediğin yere git! İstediğini al! Ama yakamı bırak!"

Myrtle endişeli bir şekilde biraz daha kaldı. Tekrar kapıya vurmayı düşündüyse de sonra vazgeçti. Artık Danforth'un çalışma odasında ne yaptığını öğrenmek istediğinden pek de emin değildi. Hatta kapıyı açmasını istediğinden bile.

Myrtle ayakkabılarıyla kalın pardösüsünü giydi. Hava açık ve serindi. Ana Cadde'nin dibindeki fırına giderek altı çörek aldı. Danforth için çikolatalı, hindistancevizli. Kendisi için de ballı. Çöreklerin kocasının keyfini yerine getireceğini umuyordu. Çikolata onu her zaman keyiflendirirdi.

Kadın eve dönerken gözü Gerekli Şeyler'in vitrinine ilişti. Gördüğü şey yüzünden hemen frene bastı. Eğer peşinde başka bir araba olsaydı mutlaka çarpışırdı.

Vitrinde şahane bir bebek vardı.

Tabii stor açılmış, kapıdaki levhada da "AÇIK," yazılıydı.

Tabii!

Polly Chalmers o cumartesi günü öğleden sonra saatlerini onun için olağanüstü sayılacak bir biçimde geçirdi. Yani hiçbir şey yapmadı. Pencerenin önünde Boston stili salıncaklı iskemlede oturarak sokaktan gelip geçenleri seyretti.

Alan devriyeye çıkmadan önce onu arayarak Leland Gaunt'u göremediğini söyledi. Onun nasıl olduğunu ve istediği bir şeyin olup olmadığını sordu.

Polly, "Çok iyiyim," dedi. "İstediğim bir şey yok. Sağ ol." Bu sözlerin hepsi yalandı. Çünkü hiç de iyi değildi. Birkaç şeye de ihtiyaç duyuyordu. Listenin başında arteritin tedavisi vardı.

"Hayır, Polly. Sana gereken biraz cesaret. Sevdiğin erkeğe giderek ona, 'Alan, Castle Rock'ta olmadığım yıllardan söz ederken gerçekleri biraz çarpıttım,' demeni sağlayacak kadar cesaret. 'Oğluma olanlar konusunda da açıkça yalan söyledim. Şimdi senden beni affetmeni ve sana gerçeği açıklamayı istiyorum.'"

Böyle söylediği zaman insana kolay bir şeymiş gibi geliyordu. Ama sonra sevdiğin erkeğin gözlerine baktığında her şey güçleşiyordu. Ya da kalbini parça parça etmeden açabilecek kilidi bulmaya çalıştığında.

Acı ve yalanlar. Yalanlar ve acı. Son zamanlarda kadının yaşantısı bu ikisinin çevresinde dönüyordu.

"Bugün nasılsın, Polly?"

"İyiyim, Alan. Çok iyiyim."

Aslında dehşet içindeydi. Şu anda elleri fazla sancımıyordu ama acıyı beklemek çok daha korkunçtu.

Bugün öğleye doğru avuçları yanmaya başlamış, eklemlerinin çevresinde ateşten halkalar oluşmuştu. Bu olayı daha önce iki kez yaşamıştı ve ne anlama geldiğini biliyordu. Aynı tür arteriti olan Betty teyzesinin, "Gerçekten kötü bir kriz," dediği şeydi bu. "Ellerim elektrik çarpmış gibi yanıp titremeye başladıkları zaman dişimi sıkma zamanının yaklaştığını anlıyorum." Şimdi Polly de dişini sıkmaya çalışıyor ama pek başaramıyordu.

Tabii sancı zamanı gelince başlayacaktı. Polly'nin bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Ancak Alan'a Kelton konusunda söylediği yalanlar... İşte bu başkaydı. Aslında gerçek o kadar korkunç ve Alan'ın şok geçirmesine neden olacak kadar kötü değil... diye düşündü. Ayrıca Alan senin yalan söylediğinden şüpheleniyor hatta... belki de yalan söylediğini biliyor. Evet, evet, biliyor ya! Bu yüzündeki ifadeden anlaşılıyor. Açıkça konuşmak neden bu kadar zor, Polly? Neden?

Galiba bir neden arterit. Bir neden de gitgide daha fazla güvenmeye başladığım o ağrı kesici ilaç... Bu ikisi bir aradayken mantıklı dü-

şünmemi engelliyor. Her şeyi çarpıtıyor... Sonra Alan'ın kendi üzüntüleri var... O acısını dürüstçe açıkladı. Hem de hiç duraksamadan.

Annie'yle Todd'un ölümlerine neden olan o kazadan sonra kapıldığı duygular karmaşık, çirkin ve kötüydü. Yine de Alan onlardan açıkça söz etti. Çünkü o dürüst bir insan.

Alan benim dürüst davranmadığımı öğrendiğinde ne olacak? Yalnız ellerimin değil, kalbimin de kupkuru kesilmiş olduğunu öğrendiği zaman?

Polly iskemlesinde huzursuzca kımıldandı.

Ona er ya da geç her şeyi açıklamam gerekiyor. Ama hiçbir şey bu açıklamanın bana neden o kadar zor geldiğini anlatmıyor. Hatta başlangıçta Alan'a neden yalan söylediğimi de. Beni gören de oğlumu öldürdüğümü sanır...

Polly hıçkırıktan farksız bir şekilde içini çekti. Sonra da iskemlesinde arkasına yaslanarak gözlerini yumdu.

Çıktığı delikanlıyla yaptığı güreş sonucu hamile kalan ilk kız Polly değildi. Bu yüzden ailesi ve akrabalarıyla tartışan ilk genç kız olmadığı gibi. Annesiyle babası onun Paul "Duke" Sheehan'la evlenmesini istiyorlardı. Onu hamile bırakan çocukla yani. Ama Polly, "Dünyada bir tek Duke kalsa onunla yine de evlenmem," diyordu. Bu doğruydu. Ne yazık ki kız gururu yüzünden Duke'un da onunla evlenmek istemediğini açıklayamıyordu. En samimi arkadaşı Polly'e delikanlının paniğe kapıldığını ve altı hafta sonra on sekizine basar basmaz kentten ayrılarak deniz kuvvetlerine gireceğini söylemişti.

Sonra bir gece Newton Chalmers kızına, "Şunu iyice anlamalıyım," dedi. "Duke yatmak için uygun da evlenmek için değil, öyle mi?" Böylece babayla kız arasındaki o son nazik bağ da kopmuştu.

Polly o zaman evden kaçmaya kalkışınca annesi onu yakalamıştı. Lorraine Chalmers kızı adeta çıldırtan o pek tatlı, mantıklı ve sakin sesiyle, "O çocukla evlenmezsen, o zaman seni Minnesota'ya göndermek zorunda kalacağız," diye açıkladı. "Sarah teyzenin yanına. Bebek dünyaya gelinceye kadar Saint Cloud'da kalır, sonra çocuğu bir aileye verirsin. Onlar da bebeği evlat edinirler."

Polly, "Gitmemi neden istediğini biliyorum," dedi. "Bunun nedeni Evelyn hala değil mi? Benim hamile olduğumu öğrenirse sizi mirasından çıkarmasından korkuyorsun. Her şey parayla ilgili, öyle değil mi? Bana aldırdığın bile yok. Beni hiçbir zaman sevmedin zaten. Sen..."

Lorraine Chalmers o pek tatlı ve sakin sesine rağmen aslında çok çabuk kızardı. Polly'i tokatlayarak kızıyla arasındaki son nazik bağı da kopardı.

Polly de o yüzden evden kaçtı. Uzun yıllar önce 1970 Temmuzu'nda.

Denver'a geldiğinde bir süre kaçmaktan vazgeçti. Bebeği, hastaların İğne Parkı dedikleri yoksullar koğuşunda dünyaya getirinceye dek çalıştı. Çocuğu bir aileye vermeyi düşünüyordu ve kararı kesindi. Nedense sonra fikrini değiştirdi. Belki de hemşire küçücük oğlunu kucağına verdiği zaman hissettikleri buna neden oldu.

Polly oğluna büyükbabasının adını verdi. Kelton ismini. Bebeği yanında tutma düşüncesi onu biraz korkutuyordu. Çünkü kendini her zaman mantıklı, makul ve pratik bir insan olarak düşünmeye alıştırmasına karşın son yıl olanlar bu fikrini hiç de doğrulamıyordu. Bir kere bu mantıklı, makul ve pratik kız, mantıklı, makul ve pratik kızların bu çağda yapmadıkları bir şeyi yapmış ve evlenmeden hamile kalmıştı. Sonra bu mantıklı, makul ve pratik kız evinden kaçmış ve bebeğini o zamana dek hiç görmediği, bilmediği bir kentte dünyaya getirmişti. Üstelik bu mantıklı, makul ve pratik kız çocuğunu yanında tutmaya, onunla birlikte göremediği, sezemediği bir geleceği karşılamaya karar vermişti.

Ama hiç olmazsa bebeği herkese meydan okumak istediği ya da kin duyduğu için yanında tutmuyordu. Sevgi onu gafil avlamıştı. O en güçlü, en basit ve en affetmeyen duygu.

Polly, Denver'dan ayrıldı. Hayır... oğluyla birlikte oradan ayrıldılar. Genç kadın birkaç yerde en sıradan işlerde çalıştı. Sonunda San Francisco'ya geldiler.

1971 yazının başlarında San Francisco bir tür Hippi cennetiydi. Polly'le Kelton'un oturdukları apartman boyunlarına barış işaretini takan ama kirli ve eski motosiklet botlarının içine sustalı saklayan

uyuşturucu düşkünleriyle doluydu. O mahalleye en çok polisler gelirdi.

Polly hükümetten yardım almak için başvurduysa da California'da yeteri kadar kalmadığı için bunun mümkün olamayacağını öğrendi. Bu kez Fakir Çocuklarına Yardım Dairesi'ndeki görevlilerle görüşüp yararlı bir şey olacağını umarak bekledi. Kelton günde üç öğün yemeğini yiyordu ama Polly'nin durumu pek iyi değildi. Sıska bir genç kadındı artık. Çoğu kez açtı ve hep korkuyordu. Castle Rock'lılar onu görseler tanıyamazlardı. Polly'nin Batı Kıyısı'nda geçirdiği o üç yılın anıları korkunç bir kâbusta görülen gölgelere benziyordu.

Aslında Alan'a o yıllardan söz etmek istememesinin önemli bir nedeni bu değil miydi? O yılların unutulmasını istiyordu? Gururunun, ailesinden yardım istememekte inat etmesinin ve ikiyüzlü bir toplumun tek kurbanı yalnızca o değildi, Kelton da vardı.

İşin en korkunç yanı Polly'nin durumunun düzelmeye başlamasıydı. Genç kadın 1972 baharında hükümetin yardımına hak kazandı. Bir ay sonra ona çekini göndereceklerine söz verdiler. Polly daha iyi bir yere taşınmayı düşünürken o yangın çıktı.

Polly'nin garsonluk yaptığı büfeye telefon edilmişti. Kadın hâlâ rüyasında aynı sahneyi görüyordu. O günlerde durmadan Polly'le yatmaya çalışan aşçı Norville ona dönerek telefonu uzatıyordu. "Polly, polis. Seninle konuşmak istiyorlar. Polly, polis. Seninle konuşmak istiyorlar."

Evet, gerçekten de polis, Polly'le konuşmak istiyordu. Çünkü yanan apartmanın üçüncü katından genç bir kadınla küçük bir çocuğun ölüsünü çıkarmışlardı. İkisi de tanınamayacak haldeydiler. Polis çocuğun kim olduğunu biliyordu. Polly işte olmasaydı genç kadının kimliğini de bileceklerdi.

Polly, Kelton'un ölümünden sonra üç ay daha çalışmayı sürdürdü. Öylesine yalnızdı ki neredeyse çıldıracaktı. Sonunda annesine San Francisco'da çalıştığını, bir erkek çocuk dünyaya getirdiğini ama artık onun da yanında olmadığını bildiren bir mektup yazdı. Onu kızgın demirlerle dağlamakla tehdit etselerdi başka hiçbir şeyi açıklamayacaktı. Polly o sırada eve dönmeyi planlamıyordu. Sadece eski bağları

güçlendirmezse içindeki değerli bir şeyin ağır ağır öleceğini düşünüyordu.

Annesi, Polly'nin verdiği posta kutusu numarasına hemen cevap yazdı. Kızına Castle Rock'a, evine dönmesi için yalvardı. Üstelik yedi yüz dolarlık bir para havalesi de yollamıştı. Polly eşyalarını toplarken aniden durakladı. Sırf annesi yalvardığı için eve dönmeye hazırlandığını fark etmişti. Dar karyolasının kenarına ilişerek uzun uzun düşündü ve sonunda annesine bir sayfalık mektup yazdı. Mektubu doğru dürüst yazabilmek için dört saat kadar uğraştı. Para havalesini de geri gönderecekti.

Geri gelmek istiyorum ya da hiç olmazsa denemeyi. Ne var ki dönersem eski konuların tekrar tekrar açılması, tartışılması hoşuma gitmeyecek. Aslında gerçekten istediğim şeyin mümkün olup olmadığını da bilmiyorum. Yani insanın eski yerinde yeni bir yaşama başlamasının. Ancak yine de denemek niyetindeyim.

Şimdi şöyle düşünüyorum: Bir süre mektuplaşalım. Sen, ben ve babam. İnsanın mektup yazarken fazla öfkelenemediğini fark ettim. Onun için karşı karşıya gelip konuşmadan önce bu yolu deneyelim diye yazmıştı mektubunda.

Hemen hemen altı ay mektuplaştıktan sonra 1973 yılının ocak ayında bir gün Bay ve Bayan Chalmers ellerinde bavulları kızlarının kapısını çaldılar. Polly'e, "Mark Hopkins Oteli'ndeyiz," dediler. "Seni almadan Castle Rock'a dönmeyeceğiz."

Polly bu konuyu uzun uzun düşünmüş, onların bu zorba davranışlarına kızmıştı. Ama bu zorbalığın tatlı ve safça bir yanı olması onu eğlendirmişti. Şimdi annesiyle babasının mektuplarında sordukları ama kendisinin geçiştiriverdiği konuları ısrarla açacaklarını biliyor ve paniğe kapılmaya başlıyordu.

Sonunda anne ve babasıyla yemeğe gitmeye söz verdi. Yalnızca o kadar. Diğer kararları sonra verecekti. Babası, "Mark Hopkins'te bir gece için yer ayırttık," dediğinde, genç kadın hemen cevap verdi. "O süreyi uzatın."

Polly kesin kararını vermeden anne ve babasıyla konuşmak istiyordu. Ama o ilk gece birlikte geçirdikleri son gece oldu. Polly, ba-

basını ondan sonra sağlıklı ve güçlü halde bir daha görmediği gibi, o gece babasına karşı müthiş bir öfke duydu.

Daha yemekten önce getirttikleri şarabı içmeden mektupta geçiştirmeyi başardıkları o eski tartışmalar yeniden alevlendi. Önce birkaç kıvılcım çıktı. Tabii Bay Chalmers içkiye devam ederken bu sonunda bir yangına dönüştü. Adam, "Annen de ben de artık gerekli dersi aldığını düşünüyoruz," diyerek tartışmayı başlattı. "Artık kırgınlıkları unutmanın zamanı geldi."

Bayan Chalmers da yine eskisi gibi tatlı, mantıklı ve sakin sesiyle konuşarak yangını körükledi. "Bebek nerede, hayatım? Hiç olmazsa bize bu kadarını söyleyebilirsin. Herhalde onu yetimhaneye verdin."

Polly bu sesleri ve onların ne anlama geldiklerini o uzun yıllar sırasında öğrenmişti. Babası kontrolü yine eline almak istiyordu. Ona göre ne olursa olsun, böyle bir kontrol kurulmalıydı. Annesi ise sevgi ve ilgisini bildiği tek yöntemle göstermeye çalışıyordu. Bilgi talep ederek. O çok tanıdık, pek sevilen ama yine de aşağı görülen iki ses Polly'nin içinde eski, çılgınca öfkenin uyanmasına neden oldu.

İlk yemeğin ortasında lokantadan çıktılar. Ertesi gün Bay ve Bayan Chalmers, Maine'e uçtuklarında kızları yanlarında değildi.

Üç aylık bir aradan sonra mektuplaşma yine başladı. Kararsızca... Önce Polly'nin annesi yazarak bir felaketten farksız olan o gece için özür diledi. Ne var ki artık kızına eve dönmesi için yalvarmıyordu. Bu Polly'i şaşırttı ve içinde pek de kabul etmediği bir yerin endişeyle dolmasına yol açtı. Genç kadına annesi sonunda onu reddediyormuş gibi geliyordu. Aslında aptalca da olsa bu gerçek Polly'nin duygularını değiştirmedi.

Bayan Chalmers, kızına, "Herhalde ne istediğini en iyi sen bilirsin," diye yazıyordu. "Babanla benim bunu kabul etmemiz zor. Çünkü biz seni hâlâ o küçük kızımız gibi görüyoruz! Çok daha güzel ve olgun olduğunu görmek babanı korkuttu sanırım. Öyle davrandığı için ona fazla kızmamalısın. Bu sıralar sağlığı pek de iyi değil. Yine mide sancıları başladı. Doktor buna safra kesesinin neden olduğunu, baban onun alınmasına rıza gösterdiği takdirde her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Baban için çok endişeleniyorum."

Polly de aynı yumuşaklıkla cevap verdi. Artık kurslara gidiyordu ve Maine'e dönme planlarını ertelemişti. Bu yüzden uysal davranmak ona daha kolay geliyordu. Sonra 1975'in sonlarında kısa ve sarsıcı bir telgraf aldı.

Babanda kanser olduğu anlaşıldı. Ölüyor. Lütfen eve dön. Sevgiler - Annen.

Polly, Bridgton'daki hastaneye gittiği zaman babası hâlâ yaşıyordu. Genç kadın yol yorgunluğu ve gördüklerinin onda uyandırdığı anılarla boğuşuyordu. Newton Chalmers özel bir odada yattı ve üç gün sonra da öldü. Polly hemen California'ya dönmemeyi düşünüyordu. Ama babasının gömülmesinden dört gün sonra annesi de bir kalp krizi geçirdi. Artık eskisi gibi hareket edemiyordu.

Polly eve yerleşti ve sonraki üç buçuk ay boyunca Bayan Chalmers'a baktı. Her gece rüyasında aşçı Norville'i gördü. Adamın ona telefonu uzatmasını.

Annesi sonunda yataktan kalkmış, evi satarak Polly'le birlikte California'ya gitmekten söz ediyordu. Genç kadın annesinin bunu hiçbir zaman yapamayacağını bildiği halde hayallerini yıkmak istemiyordu. Daha olgunlaşmış ve biraz acımayı öğrenmişti. Sonra Bayan Chalmers ikinci bir kalp krizi daha geçirdi ve Polly kendini 1976 Martı'nda soğuk bir günde Homeland Mezarlığı'nda buldu. Evelyn halasıyla orada duruyor ve babasının yeni mezarının yanına gömülmek üzere olan annesinin tabutuna bakıyordu.

Kısa tören sona erdiğinde Polly'nin hayattaki tek akrabası olan Evvie hala onu bir kenara çekti. Üstüne bir erkeğin siyah kışlık paltosunu, ayaklarına da parlak kırmızı galoşlar giymiş ve dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmıştı. Oldukça zayıftı ve bastonunu iki ayağının arasına toprağa batırmıştı.

Kadın o bahar galiba seksen sekiz yaşındaydı ve fosur fosur da sigara içiyordu. Polly, Castle Rock'tan ayrıldıktan sonra çok şey değişmesine karşın Evvie hala hep aynıydı.

Yaşlı kadın, sigaranın boğuklaştırdığı sesiyle, "Eh, işte bu da sona erdi," dedi. "Onlar gömüldüler, Polly. Hem annen, hem de baban."

Polly aniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Önce Evvie halanın onu teselli edeceğini sandı ama bunu istemiyordu. Sonradan

boşuna endişelendiğini anladı. Evelyn Chalmers teselli denilen şeye hiçbir zaman inanmamıştı. Hatta belki de rahatlığın yalnızca bir hayal olduğunu düşünüyordu. Her neyse... Yaşlı kadın orada sigarasını içerek Polly'nin gözyaşlarının dinmesini bekledi.

Sonra da, "Uğrunda türlü olay çıkardıkları o çocuk..." dedi. "Bebeğin... o öldü değil mi?"

Polly bu sırrını herkesten bucak bucak saklamış olmasına rağmen, evet, dermiş gibi başını salladı. "Adı Kelton'du."

Evvie hala, "Eh, güzel bir ad," dedi. Sigarasından bir nefes çektikten sonra dumanı ağzından çıkardı, tekrar burnundan içeri çekmek için. "Bu gerçeği beni görmeye ilk geldiğin gün anladım. Gözlerindeki ifadeden..."

Polly, yaşlı kadına baktı. "Bir yangın çıktı. Herhalde ona Kelton'a bakması için tuttuğum kız neden oldu."

Evvie hala, "Ya..." diye mırıldandı. "Sana bir sırrı açıklamamı ister misin, Trisha?"

Polly başını sallarken hafifçe gülümsedi. Asıl adı Patricia olmasına karşın bebekliğinden beri herkes onu, Polly diye çağırıyordu. Yani Evvie hala dışında herkes.

"Kelton adlı bebek öldü... Ama sen ölmedin." Evvie hala sigarasını atarak, sözlerini vurgulamak için kemikli parmağıyla Polly'i dürttü. "Sen ölmedin. Şimdi ne yapacaksın?"

Polly bir an düşündü. "California'ya döneceğim. Şimdilik bütün bildiğim bu kadar."

"Evet. Başlangıç için fena değil, ancak yeterli sayılmaz." Evvie hala yıllar sonra Polly'nin lokantada Alan Pangborn'a söyleyeceği sözlere benzeyen bir şeyi ekledi. "Bu olayda suçlu sen değilsin, Trisha. Bunu iyice anlayabildin mi?"

"Şey... Bilmiyorum..."

"Öyleyse anlayamamışsın. Bunu anlayıncaya kadar gideceğin yer de, yapacakların da önemli değil. Tabii hiçbir şansın da olmayacak."

Polly şaşırdı. "Ne şansı?"

"Senin şansın. Kendi hayatını yaşama şansın. Şu anda hayaletler gören bir kadına benziyorsun. Herkes hayaletlere inanmaz ama ben inanırım. Sen onların ne olduğunu biliyor musun, Trisha?"

Polly başını, hayır, dermiş gibi yavaşça salladı.

Evvie hala, "Onlar geçmişin etkilerinden kurtulamayan kadınlar ve erkeklerdir," dedi. "İşte hayaletler onlardır. Şunlar değil." Yeni mezarı ve yanındaki çukura indirilmeye hazırlanan tabutu işaret etti. "Ölüler ölüdür. Onları gömeriz ve mezarlarında kalırlar."

"Ama ben..."

Evvie hala, "Evet, biliyorum..." diye mırıldandı. "Ne yazık ki onlar bilmiyorlar. Annenle baban yani... Sen yokken ölen oğlun da öyle. Beni anlıyor musun?"

Polly anlıyordu. Hiç olmazsa biraz.

"Burada kalmak istememekte çok haklısın, Trisha. Hiç olmazsa şimdilik. Geldiğin yere dön ya da başka bir yere git. Salt Lake, Honolulu, Bağdat... istediğin herhangi bir yere. Hiç önemi yok. Çünkü er geç buraya döneceksin... Bunu biliyorum. Sen buraya aitsin. Burası da sana. Bu yüzünün her çizgisine yazılmış. Yürüyüşünden, konuşmandan, hatta tanımadığın biriyle karşılaştığın zaman gözlerini kısmandan bile anlaşılıyor bu. Castle Rock senin için yaratılmış. Sen de Castle Rock için. Bu yüzden acele etmene gerek yok. Kutsal Kitap'ın yazdığı gibi, 'Eğilimin olan yere git.' Ama oraya canlı bir insan gibi git, Trisha. Bir hayalet gibi değil. Eğer bir hayalete dönüşürsen o zaman buraya gelmemen belki daha iyi olur." Yaşlı kadın sıkıntıyla etrafına bakındı. "Bu lanet olasıca kentte yeteri kadar hayalet var zaten."

"Elimden geleni yapacağım, Evvie hala."

"Evet, bunu biliyorum. Denemek... bu karakterinde var." Evvie hala genç kadını dikkatle süzdü. "Güzel bir çocuktun. İyi bir çocuk. Ancak hiçbir zaman şanslı bir çocuk olmadın. Eh, şans aptallar içindir. Zavallılar bütün umutlarını ona bağlarlar. Bana hâlâ güzel ve iyiymişsin gibi geliyor. Önemli olan da bu. Başarılı olacağını sanıyorum." Yaşlı kadın sertçe, gösterişli denilebilecek bir tavırla ekledi. "Seni severim, Trisha Chalmers. Her zaman sevdim."

"Ben de seni, Evvie hala."

Sonra Polly'le yaşlı kadın kucaklaştılar. Polly'nin burnuna Evvie halanın sürdüğü kır menekşesi esansının kokusu geldi. Genç kadın bu yüzden tekrar ağlamaya başladı.

Evvie hala gerileyerek paltosunun cebinden kâğıt mendil çıkardı. Polly şaşkınlıkla bunca yıl sonra onun ağladığına tanık olacağım, diye

düşündüyse de öyle olmadı. Evvie hala kâğıdı açıp eski günlerde yaptığı gibi içindeki akide şekerini çıkardı.

Neşeyle, "Şeker ister misin, hayatım?" diye sordu.

Karanlık basmaya başlıyordu...

Polly salıncaklı sandalyesinde doğruldu. Dalıp gitmek üzere olduğunu fark etmişti. Ellerinden birini çarptı ve müthiş bir sancı bileğinden omzuna doğru yayıldı. Sonra bunun yerini yine o sıcaklık aldı. Evet, kötü bir kriz olacaktı. Bu gece, daha sonra ya da ertesi gün durum gerçekten kötüleşecekti.

"Değiştiremeyeceğin şeyleri düşünmeyi bırak, Polly. Değiştirebileceğin hiç olmazsa bir tek şey var. Daha doğrusu değiştirmen gereken. Alan'a Kelton'la ilgili gerçeği açıklamalısın."

Buna karşılık olarak içinden başka bir ses daha yükseldi. Öfkeli, korku dolu, yaygaradan farksız bir ses! Polly, herhalde gururun sesi bu, diye düşündü. Ama eski günlerin, eski yaşamın mezarından çıkarılmamasını isteyen sesin gücü ve heyecanı onu sarstı. Bunu Alan için bile yapmamalısın. Hiç kimse için. Her şeyden önemlisi, bebeğinin kısa yaşamı ve korkunç ölümü kentin dedikoducularının sivri dillerine düşmemeli.

Evvie hala, Polly'nin kafasının içinde, "Ne budalalık bu!" dedi. "Alan, Kelton'un aslında nasıl öldüğünü öğrenirse ne olur? Lenny Martridge'den Myrtle Keeton'a kadar kentteki bütün dedikoducuların gerçeği öğrenmeleri bu kadar sarsıcı bir şey mi? Artık karnındaki bebekle ilgilendiklerini mi sanıyorsun, kaz kafalı? Kendini bir şey sanma! O çok eski bir olay artık! Dedikoduyu tekrarlamak için Nan'in Yeri'nde ikinci bir fincan kahve içmeye bile değmez."

Polly, "Belki..." dedi. "Ancak Kelton *benim* oğlumdu. Kahretsin! *Benimdi* o! Yaşadığı sırada da, öldükten sonra da! *Ben* de kendimindim! Annemin, babamın, Duke Sheehan'ın değildim! Kendi kendime aittim ben!" Topu topu üç külotu olduğu için her gece birini mutfaktaki paslı evyede yıkayan o kalbi korku dolu kız *onundu.* Dudağının ya da burun deliğinin kenarında uçuk çıkan, bazı geceler havalandırma bacasına bakan odada alev alev yanan alnını kollarına dayayarak ağlayan, o her şeyden korkan kız...

"Polly, bu neyin kente ait olduğu konusuyla ilgili bir şey değil. Bu Alan'a ait olan şeylerle ilgili."

Kadın farkına varmadan başını, hayır, dermiş gibi salladı. Pek çok uykusuz, karanlık gece geçirdim... O yüzden içimdekileri savaşmadan açıklayacak durumda değildim. Zamanı gelince Alan'a her şeyi açıklayacağım. Aslında gerçeği bu kadar süre saklamak istemedim... Ama henüz açık konuşmanın zamanı gelmedi... Zaten ellerim de bana önümüzdeki günlerde onlardan başka bir şeyi pek düşünemeyeceğimi söylüyorlar.

Telefon çalmaya başladı. Polly kendi kendine, bu Alan, dedi. Devriye görevinden döndü sanırım. Ahizeyi iki eliyle kaldırdı. Adama onun duymak istediğini sandığı şeyleri tekrarlayacaktı yine. Evvie hala araya girmeye, bunun çocukça, bencilce bir davranış olduğunu söylemeye çalıştı. Ama Polly bu sesi sertçe ve hızla susturdu.

Telefona neşeyle, "Alo?" dedi. "Ah, merhaba, Alan! Nasılsın?... İyi..."

Adamın söylediklerini dinledikten sonra gülümsedi. Holdeki aynaya baksaydı yüzünün çığlıklar atan bir kadınınkinden farksız olduğunu görecekti... Ama aynaya bakmadı.

"İyiyim, Alan," dedi. "Çok iyiyim..."

Gece yarışlarına gitmenin zamanı gelmişti neredeyse.

Danforth Keeton, "Haydi," diye fısıldadı. Yüzünden terler yağ damlaları gibi akıyordu.

Kazanan Bilet'in üzerine eğilmiş, oturuyordu. Oyuncağa yer açmak için masasındaki her şeyi kaldırmış ve bütün gün Kazanan Bilet'le oynamıştı. İşe, *Kentucky Yarışlarının Kırk Yıllık Tarihçesi* kitabıyla başlamıştı. Kitaptaki yarışlardan en aşağı kırk sekizini oyuncakla tekrarlamış ve her seferinde de yarışı gerçekten kazanan safkanın adını taşıyan at birinci gelmişti. Şaşılacak bir şeydi bu. Hem de öyle şaşılacak bir şeydi ki, Buster ancak saat dörtte bütün günü eski yarışları tekrarlayarak geçirdiğinin farkına varabilmişti. Oysa o akşam Lewiston Hipodromu'nda on yarış vardı.

Paralar Keeton'u bekliyordu.

Buster son bir saat boyunca gazetedeki yarışları uygulamış ve kazananların adlarını yazmıştı.

Saat beş olduğunda Danforth Keeton şimdi gecenin son yarışını koşturuyordu. Atlar pistte takırdayarak yalpalıyorlardı. İçlerinden biri altı at boyu öndeydi ve sonunda yarışı diğerlerinden farklı olarak bitirdi.

Keeton gazeteyi kaparak tekrar yarış sayfasına baktı. Gözleri sevinçle ışıldarken, "Malabar," diye fısıldadı. "Malabar! Bire otuz! *En aşağı* bire otuz! Tanrım! Malabar!" Kesik kesik soluyordu.

Beş dakika sonra Danforth Keeton, Kazanan Bileti çalışma odasına kilitlemiş, Cadillac'ıyla Lewiston'a gidiyordu.

9

Nettie Cobb pazar sabahı mantosunu giyip çabucak düğmeledi. Yüzünde sert ve azimli bir ifade vardı. Mutfaktaydı, Raider yerde oturuyor ve Nettie'ye, "Bu sefer bunu gerçekten yapacak mısın?" diye sorarmışçasına bakıyordu.

Nettie köpeğe, "Evet, çok ciddiyim," dedi.

Raider kuyruğunu yere vururken sanki kadının bunu başarabileceğinden emin olduğunu açıklamak istiyordu.

"Polly için nefis bir lazanya yaptım. Yemeği ona götüreceğim. Abajurumu dolaba kilitlediğimi çok iyi *biliyorum*. Geri dönüp dolabı kontrol etmeme gerek kalmayacak. Çünkü onun kilitli olduğunu *kafamın* içi biliyor. O deli Polonyalı kadın yüzünden evime hapsolacak değilim! Onu sokakta görürsem de gerekeni yapacağım! Çünkü onu uyardım!"

Sokağa çıkması gerektiğinin şart olduğunu Nettie de biliyordu. Sonunda sokağa çıkmayı geciktirirse bunun gitgide daha da zorlaşacağını anlamıştı.

Nettie o yüzden sabahın beşinde erkenden kalkmış ve Polly için nefis bir lazanya yapmıştı. Tam onun sevdiği gibi bol ıspanaklı ve mantarlı.

Nettie üzerine yaldızlı kâğıt örttüğü tencereyi alıp oturma odasından geçerek kapıya doğru gitti. "Uslu uslu otur Raider. Ben bir saat sonra döneceğim. Tabii Polly bana kahve ikram ederse biraz gecikebilirim. Meraklanma her şey yolunda gidecek. Endişelenmeme neden olacak hiçbir şey yok. O deli Polonyalı kadının çarşaflarına hiçbir şey yapmadığım halde beni rahatsız ederse ne yapacağımı biliyorum!"

Raider anladığını ve ona inandığını belirtmek için havladı.

Nettie kapıyı açarak çevreye bir göz attığında Ford Sokağı'nın bomboş olduğunu gördü. İlerilerde bir çan Rahip Rose'un Baptistler'ini kiliseye çağırıyor, başka bir çan da Peder Brigham'ın Katoliklerini.

Nettie bütün cesaretini toplayarak dışarı çıktı. Tencereyi yere bırakarak ön kapıyı kilitledi. Sonra da anahtarla kolunu çizdi. Eğilip tencereyi tekrar alırken, "Şimdi blokun yarısına eriştiğinde, hatta belki de daha önce kapıyı aslında kilitlemediğini düşünmeye başlayacaksın," dedi. "Ama kilitledin işte. Üstelik bunun için lazanyayı da yere bıraktın. Ancak yine de inanmazsan o zaman koluna bak ve bu çiziği anahtarla yaptığını anımsa... Onu anahtarla kapıyı kilitledikten sonra yaptın. Anımsa, Nettie. O zaman şüphelenmeye başladığında her şey yoluna girer."

Kolunu anahtarla çizmek çok iyi bir fikirdi. Nettie uykusuz geçen geceler ve günlerden sonra kendini gerçekten iyi hissediyordu. Başını dimdik tutarak dudaklarını birbirine bastırdı ve kaldırıma doğru gitti. Orada durup iki tarafa baktı. O Polonyalı deli kadının sarı arabasını arıyordu. Otomobil oradaysa ona gidecek ve kendisini rahatsız etmemesini söyleyecekti. Ne var ki sarı araba görünürlerde yoktu. Yalnızca yolun yukarısına turuncu bir kamyonet park edilmişti. O da boştu.

"İyi!"

Nettie, Polly Chalmers'ın evine doğru yürümeye başladı. Kuşkular kafasına üşüşmeye başladıkları zaman da Karnaval camından abajurun dolapta kilitli olduğunu ve Raider'ın nöbet beklediğini anımsadı. Ön kapıyı kilitlediğini kanıtlamak için kolundaki kırmızı çiziğe bakması yeterliydi.

Nettie başı dimdik yürümeyi sürdürdü. Köşeye geldiğindeyse arkasına bakmadan yan sokağa saptı.

Deli kadın gözden kaybolduğu zaman Hugh Priest doğrulup oturdu. Deli Nettie'nin evinden çıktığını görür görmez turuncu kamyonetin ön kanepesine uzanmıştı. Motoru çalıştırarak ağır ağır Nettie Cobb'un evine doğru gitti.

Kapının zili Polly'i uyandırmıştı. Aslında onunki uykudan çok ilacın neden olduğu, kötü rüyalarla dolu bir sersemlikti. Kadın yatağında doğrulup oturduğu zaman üstünde sabahlığı olduğunu fark etti. Bunu ne zaman giydim? Polly bunu anımsayamadığı için korktu. Sonra her şeyi anımsadı. Ellerinin sancısı arttığı için sabaha karşı beşte uyanmıştı. Bir hap daha almış ve sabahlığını giyerek gidip pencerenin önündeki iskemleye oturmuştu. İlacın etkisini göstermesini beklerken herhalde uykusu gelmiş ve gidip yatmıştı.

Polly'e elleri fırına sokularak çatlayıncaya kadar pişirilen kaba seramik figürlermiş gibi geliyordu. Sancı iliklerine işleyen bir zehirden farksızdı. Çaresizce ellerini kaldırdı. Bir korkuluğa yakışacak korkunç, çarpık ellerdi bunlar. Aşağıda sokak kapısının zili yeniden çaldı.

Kadın ellerini ileriye doğru uzatarak merdivenin sahanlığına gitti. "Kim o?" diye seslendi. Uyku yüzünden sesi boğuklaşmıştı.

"Nettie! İyi misin, Polly?"

Polly, Nettie, dedi kendi kendine. Tanrım! Nettie pazar sabahı böyle erken saatte buraya neden geldi? Sonra kadına, "Çok iyiyim," diye cevap verdi. "Giyinmem gerekiyor. Sen anahtarını kullan, hayatım."

Polly, Nettie'nin anahtarını kilide soktuğunu duyduğunda dönüp tekrar yatak odasına gitti. Karyolanın yanında duran komodinin üzerindeki saate baktığı zaman pek o kadar erken olmadığını anladı. Aslında giyinmeyebilir, Nettie'yi sabahlığıyla karşılayabilirdi. Ona gereken ilaçtı. Polly yaşamı boyunca o haplara hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı.

O jelatin kapsüllerden birini almaya kalktığında durumunun sandığından da kötü olduğunu anladı. Kapsüller şöminenin rafındaki küçük bir çanağın içinde duruyordu. Polly elini kaba sokmayı başardı ama kapsülleri alamadı. Parmakları donmuştu sanki.

Polly parmaklarından birinin bir kapsülü yakalaması için bütün irade gücünü kullanarak daha çok çabaladı. Bunun ödülüyse müthiş bir ağrı oldu, hepsi o kadar. Can acısı ve düş kırıklığıyla hafifçe inledi.

"Polly?" Nettie merdivenin altındaydı ve sesinde endişe vardı. Castle Rock'lılar Nettie'nin fazla dalgın olduğunu düşünebilirlerdi. Ancak iş Polly'nin hastalığına geldi mi Nettie'nin o dalgınlığı hemen kayboluverir ve o evde uzun bir süreden beri çalıştığı için de Polly'nin yalanlarına kanmazdı... Ayrıca onu çok severdi. "Polly gerçekten iyi misin?"

Kadın neşeli ve canlı bir sesle cevap vermeye çalıştı. "Hemen aşağıya iniyorum, hayatım!" Sonra elini çanaktan çekerek onun üzerine eğilirken de, Tanrım, lütfen, diye dua etti. Nettie şimdi yukarı çıkmasın ve beni bu halde görmesin!

Polly başını su içmeye hazırlanan bir köpek gibi çanağa sokarak dilini çıkardı. Can acısı, utanç, dehşet ve en çok da depresyon çevresini kurşuni sis gibi sarmıştı. Dilini kapsüllere bastırınca sonunda biri diline yapıştı. Polly şimdi köpekten çok, güzel bir yiyecek bulmuş bir karıncayiyene benziyordu. Dilini içeri çekerek kapsülü yuttu.

O sırada yine kendi kendine, acıdan kurtulmak için her şeyimi veririm, dedi. Her şeyimi! Her şeyimi!

Hugh Priest artık pek rüya görmüyordu. Zaten son zamanlarda uykuya bile dalmıyor, yalnızca sızıyordu. Ne var ki bir gece önce nasıl olduysa bir rüya görmüştü. Bu çok tuhaf rüyada ona bilmesi ve yapması gereken her şey açıklanmıştı.

Hugh rüyasında mutfak masasının başında oturuyor ve televizyondaki bir yarışmayı seyrediyordu. Armağanların hepsi de o dükkânda, Gerekli Şeyler'de gördüğü eşyalardı. Bütün yarışmacıların kulaklarından ve gözlerinden kanlar akıyordu. Kahkahalarla gülmelerine karşın yüzlerinde dehşet dolu ifadeler vardı.

Sonra boğuk bir ses, "Hugh! Hugh!" diyordu. "Beni dışarı çıkar, Hugh!"

Dolaptan geliyordu bu ses. Hugh gidip dolabı açıyor ve içeride saklanan kimse onun canına okumaya hazırlanıyordu. Gelgelelim dolapta hiç kimse yoktu. Karmakarışık botlar, eşarplar, ceketler, olta ve iki çifte vardı yalnızca.

"Hugh!"

Ses raftan geldiği için başını kaldırıp bakıyordu.

Sonra o sesin tilki kuyruğundan geldiğini anladı. Konuşan tilki kuyruğuydu. Hugh Priest sesi hemen tanımıştı. Duyduğu Leland Gaunt'un sesiydi. Hugh kuyruğu alıyor, onun ipek gibi yumuşaklığını hissediyordu.

Tilki kuyruğu, "Sağ ol, Hugh," diyordu. "Burası aslında çok havasız. Ayrıca rafta eski bir piponu unutmuşsun, öyle pis kokuyor ki. Öööf!"

Hugh, "Başka bir yere mi gitmek istiyorsun?" diye soruyordu. Bir tilki kuyruğuyla konuştuğu için rüyasında bile kendini biraz aptalmış gibi hissediyordu.

"Hayır. Buraya alışmaya başlıyorum ama seninle konuşmam gerekiyor. Bir şey yapman gerektiğini anımsıyor musun? Söz vermiştin."

Hugh başını sallıyordu. "Deli Nettie! Deli Nettie'ye bir oyun oynamam gerekiyor."

Tilki kuyruğu, "Evet, doğru," diyordu. "Bunu uyanır uyanmaz yapman şart. Onun için şimdi beni dinle."

Hugh da dinliyordu.

Tilki kuyruğu Hugh Priest'e evde köpekten başka kimsenin olmayacağını söylemişti. Adam artık eve erişmiş olduğu için kapıya vurmasının daha akıllıca bir şey olacağını düşünüyordu. Öyle de yaptı. İçeriden tahta zeminde ilerleyen hayvanın pençelerinin çıkardığı tıkırtı geldi o kadar. Hugh ne olur ne olmaz diye kapıya tekrar vurunca diğer taraftan köpek sertçe bir kez havladı.

Hugh, "Raider?" diye sordu. Tilki kuyruğu ona köpeğin adının bu olduğunu söylemişti. O da, kadın iyice kaçık ama isim hiç fena değil, diye düşünmüştü.

Köpek tekrar havlarken sesi eskisi kadar sert değildi.

Hugh kareli avcı ceketinin göğüs cebinden bir deste anahtar çıkarıp dikkatle baktı... Uzun zamandan beri vardı bu deste ve artık bazı anahtarların nereye ait olduklarını unutmuştu. İçlerinden dördünün maymuncuk olduğu uzun uçları sayesinde hemen anlaşılıyordu. Hugh'a gereken de onlardı.

Çevreye bir göz attı. Sokağın hâlâ bomboş olduğunu görünce maymuncukları teker teker denemeye başladı.

Nettie, Polly'nin soluk renkli şiş yüzünü ve yorgun bakışlı gözlerini gördüğü zaman, içini kemiren kendi korkularını unuttu. Polly'nin ellerinin ne durumda olduğunu anlamak için bakmasına bile gerek yoktu.

Nettie lazanya dolu tencereyi merdivenin altındaki masaya koyuverdi. Tencere devrilseydi bile aldırmayacaktı. Castle Rock'ın sokaklarda görmeye alıştığı, postaneye giderken bile çok kötü bir şeyle karşılaşacağından korkuyormuş gibi davranan o endişeli kadın ortadan kaybolmuştu. Bu farklı bir Nettie'ydi. Polly Chalmers'ın Nettie'si.

Kadın, "Haydi," dedi. "Oturma odasına gel. Ben elektrikli eldivenlerini getiririm."

Polly bitkince, "Ben iyiyim, Nettie," diye mırıldandı. "Biraz önce ilaç aldım. Onun birkaç dakika sonra..."

O sırada Nettie kolunu Polly'nin omzuna atmış, onu oturma odasına sokuyordu. "Ne yaptın? Yoksa ellerinin üzerine mi yattın?"

"Hayır... öyle olsaydı hemen uyanırdım. Yalnızca..." Polly güldü. Hafif kahkahasında şaşkınlık vardı. "Ellerim sancıyor. Kötü bir gün olacağını biliyordum ama bu kadar feci olacağı aklıma gelmemişti. Üstelik elektrikli eldivenlerin de bir yararı olmuyor."

"Bazen oluyor... Bunu sen de biliyorsun. Şimdi şuraya otur bakalım."

Nettie'nin sesinden itiraz kabul etmeyeceği anlaşılıyordu. Polly bir koltuğa oturuncaya kadar onun yanında bekledi. Sonra da o kattaki banyoya giderek elektrikli eldivenleri getirdi. Polly onları kullanmaktan bir yıl önce vazgeçmişti. Oysa Nettie eldivenlere karşı adeta batıl inanca benzeyen bir saygı duyuyordu. Sonra kapitone eldivenleri getirip ucundan sarkan kordonun fişini prize soktu.

"Nettie, birkaç dakika sonra..."

Kadın, Polly'nin cümlesini tamamladı. "...kendini daha iyi hissedeceksin! Tabii ya! Belki eldivenlerin yararı olabilir. Ellerini kaldır, Polly."

Kadın sonunda boyun eğerek istenileni yaptı. Nettie eldivenleri onun ellerine dikkatlice geçirdi. Polly elektrikli eldivenlerin bir yararı olacağını sanmıyordu ama Nettie'nin bu ilgisi onu etkilemeye başlamıştı.

Polly yavaşça, "Çok iyisin," dedi. "Bunu biliyor muydun?"

Nettie cevap verdi. "İyi olamam... Hiçbir zaman." Sesi boğuk çıkıyor ve gözleri yaşarmış gibi parlıyordu. "Polly, sana ne yapman gerektiğini söylemek bana düşmez. Ancak yine de susmayacağım. Bu zavallı ellerin için bir şeyler yapmalısın. Bu şart! Böyle devam edemez."

"Biliyorum, hayatım, biliyorum..." Polly kafasını bulandıran o depresyondan kurtulmak için çabalıyordu. "Bugün neden geldin, Nettie? Herhalde ellerimi kızartmak için değil."

Nettie aniden keyiflendi. "Sana lazanya yaptım!"

"Sahi mi? Ah, Nettie'ciğim, hiç zahmet etmeseydin!"

"Zahmet mi? Ben hiç de öyle düşünmüyorum. Herhalde bugün yemek yapmaya kalkışmayacaksın. Hatta belki yarın da. Yemeği buzdolabına koyacağım."

"Sağ ol, Nettie. Çok teşekkür ederim."

"Lazanya yaptığım için seviniyorum. Senin söz dinlediğini gördüğüm içinse iki kat seviniyorum." Nettie kapıya gidip orada durarak Polly'e baktı. Güneş ışınları yüzüne vuruyordu. Polly acıyla kıvranmasaydı Nettie'nin ne kadar yorgun ve bitkin olduğunu herhalde fark edecekti. Kadın ekledi. "Yerinden kımıldayayım deme."

Polly kahkahalarla gülmeye başladığında ikisi de şaşırmıştı. "Kımıldayamam ki! Buraya sıkışıp kaldım!"

Nettie mutfağa gidip lazanyayı buzdolabına koydu. Sonra, "Kahve yapayım mı?" diye seslendi. "Bir fincan kahve içmek ister misin? Sana içmen için yardım da ederim."

Polly, "Evet," dedi. "Hoşuma gider..." Ellerindeki eldivenler homurtuyu andıran bir ses çıkarırken iyice ısınmışlardı. Ya onların yararı oluyordu ya da ilaç, beşte aldığının tersine etkisini göstermeye başlıyordu. Polly, belki de ikisi bir arada iyi geliyor diye düşündü. Sonra Nettie'ye seslendi. "Eğer evine dönmen gerekiyorsa..."

Nettie kapıda belirdiğinde üzerine kilerden aldığı önlüğünü takmış, bir elinde de eski kahve demliğini tutuyordu. Kadın kahve makinelerinden hoşlanmıyordu ve Polly de Nettie'nin kahvesinin gerçekten çok nefis olduğunu söylemek zorunda kalmıştı.

Nettie, "Buradan gidecek daha iyi bir yerim yok," dedi. "Ayrıca evin kapılarını iyice kilitledim. Raider da nöbet bekliyor..."

Polly, "Bundan eminim," diyerek gülümsedi. Raider'ı çok iyi tanıyordu. Köpek eve kim gelirse gelsin, bu ister postacı, ister elektrikçi olsun, karnını okşamaları için hemen arkaüstü yatardı.

Nettie, "Zaten o kadına beni rahatsız etmemesini söyledim," diye ekledi. "Uyarım üzerine beni aramadı ve gözükmedi de. Herhalde sonunda çok ciddi olduğumu anladı."

Polly, "Kimi uyardın?" diye sordu. "Hangi konuda?" Ama Nettie mutfağa dönmüştü bile. Polly'nin ise elektrikli eldivenler yüzünden yerinden kalkması olanaksızdı. Ayrıca Percodan da kafasını bulandırmaya başlıyordu. Bu yüzden Nettie'nin garip sözlerini çabuk unuttu... Aslında bu pek şaşkınlık verici bir şey değildi. Nettie sık sık garip şeyler söylerdi zaten.

Nettie kahveyi getirerek Polly'nin içmesine yardım etti. İki kadın havadan sudan söz ettiler ve sonunda yeni dükkân konusu açıldı. Nettie tekrar Karnaval camı abajuru nasıl aldığını anlatırken Polly o zaman unuttuğu bir şeyi anımsadı. Bay Gaunt'un pasta kalıbına koyduğu pusulayı.

"Neredeyse aklımdan çıkacaktı... Bay Gaunt bugün öğleden sonra ona uğramamı istedi. Beni ilgilendirecek bir şey olabilirmiş."

"Oraya gidecek misin? Bu ellerle?"

"Belki giderim. Sancım azalmaya başlıyor. Galiba eldivenlerin bu sefer yararı oldu. Hiç olmazsa biraz. Üstelik bir şey yapmam gerekiyor." Polly, Nettie'ye adeta yalvarırcasına bakmıştı.

"Şey... Herhalde..." Sonra Nettie'nin aklına bir şey geldi. "Biliyor musun... eve giderken dükkânın önünden geçer ve Bay Gaunt'a buraya gelip gelemeyeceğini sorabilirim."

"Ah, hayır, Nettie! Dükkân yolunun üzerinde değil ki!"

"Canım orası birkaç blok ötede." Nettie sevimli bir tavırla yan yan Polly'e baktı. "Ayrıca Karnaval camından yapılmış yeni bir şey de gelmiş olabilir. Bir parça daha alacak param yok ama o bunu bilmiyor. Bakmak da parayla değil ya! Öyle değil mi?"

"Ama ondan buraya gelmesini istemek..."

Nettie kararlı bir tavırla, "Ona ne halde olduğunu anlatırım," dedi. "Zaten satıcılar mallarını bazen evlerde gösteriyorlar. Tabii satmaya değecek bir şeyleri olursa."

Polly ona sevgi ve neşeyle baktı. "Biliyor musun, buraya geldiğin zaman çok değişiyorsun, Nettie."

Kadın şaşırdı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Nasıl?"

"İyi bir biçimde. Neyse... Sancım artmazsa öğleden sonra dışarı çıkmak istiyorum. Yine de Gerekli Şeyler'in önünden geçersen..."

"Oradan geçeceğim." Nettie'nin gözlerinde pek de saklayamadığı hevesli bir pırıltı belirmişti. Bu fikir aklına geldiğinden beri isteği gitgide artıyor, onu zorluyordu. Polly'e gelmek de sinirlerini yatıştırmıştı doğrusu.

"...Bay Gaunt oradaysa kendisine bu evin telefon numarasını ver ve söylediği o eşya gelmişse beni aramasını iste. Bunu yapabilir misin?"

"Tabii yaparım!" Nettie kahve tepsisini alarak mutfağa götürdü. Önlüğünü çıkarıp astıktan sonra paltosunu giydi. Elektrikli eldivenleri çıkarmak için Polly'nin yanına gidince kadın Nettie'ye tekrar teşekkür etti. Tabii yalnızca lazanya için değil. Elleri eskisi kadar ağrımıyor ve artık parmaklarını da oynatabiliyordu.

Nettie, "Bir şey değil, canım," diye cevap verdi. "Biliyor musun, şimdi daha iyi gözüküyorsun. Rengin de yerine geliyor. Buraya ilk geldiğim zaman yüzünü görünce bayağı korktum. Gitmeden önce yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, sanmıyorum." Polly uzanarak Nettie'nin elini beceriksizce tuttu. "Geldiğine çok sevindim, hayatım."

Nettie ender gülerdi ama güldüğünde bütün yüzü aydınlanırdı. Bu tıpkı sabah güneşinin bulutların arasından sıyrılıvermesine benzerdi. "Seni seviyorum, Polly."

Bu sözler Polly'e çok dokundu. "Ben de seni, Nettie."

Nettie evden ayrıldığında Polly'nin onu son görüşü olacaktı bu.

Nettie'nin sokak kapısının kilidi olsa olsa bir çikolata kutusunun kapağı kadar karmaşıktı. Hugh'ın maymuncuğu kilidin içinde biraz oynattıktan sonra kapı açıldı.

Göğsü beyaz, sarımsı bej küçük bir köpek holde, yerde oturuyordu. Hugh'ın gölgesi üzerine düşerken bir kez sertçe havladı.

Hugh usulca, "Sen Raider olacaksın," diyerek elini cebine soktu. Köpek tekrar havladı ve hemen arkaüstü yattı. Dört pençesini de gevşekçe yanlara uzatmıştı.

Hugh, "Ah, çok sevimlisin," diyerek güldü. Raider küt kuyruğunu yere vuruyor, sanki aynı fikirde olduğunu belirtmek istiyordu. Hugh kapıyı kapayarak Raider'ın yanına çömeldi. Bir eliyle köpeğin göğsünü kaşırken diğeriyle cebinden İsviçre çakısını çıkardı.

Şarkı söyler gibi, "Sen uslu bir çocuk musun bakayım?" diye mırıldandı. "Pek de şirinsin, öyle değil mi?"

Hayvanı kaşımayı bırakarak göğüs cebindeki bir kâğıt parçasını çıkardı. Hugh buna kargacık burgacık yazısıyla tilki kuyruğunun söylediklerini yazmıştı. Bir tek kelimeyi bile unutmamak için daha giyinmeden mutfak masasının başına geçmiş ve bu işi halletmişti.

Nobody slings mud at my clean sheets. I told you I'd get you!

'Kimse benim temiz çarşaflarıma çamur atamaz. Sana canına okuyacağımı söyledim!'

Hugh, İsviçre çakısındaki tirbuşonu açarak pusulayı buna geçirdi. Bıçağı avucuna aldı. Şimdi tirbuşon güçlü sağ elinin işaret ve ortaparmaklarının arasından uzanıyordu. Adam tekrar Raider'ı kaşımaya başladı. Köpek o hazırlık yaparken sırtüstü beklemiş ve neşeyle Hugh'ı izlemişti. Adam, çok sevimli diye düşündü.

"Evet! Sen çocukların en iyisisin, öyle değil mi? En şirini?" Raider arka ayaklarını oynatıp duruyordu. "Evet, öylesin ya. Öylesin! Benim nem var biliyor musun? Bir tilki kuyruğum! Tabii ya!"

Hugh pusulaya takılı tirbuşonu Raider'ın beyaz göğsüne doğru tuttu.

"Sana bir şey daha söyleyeyim mi? O tilki kuyruğunu kimse elimden alamayacak!"

Sağ elini indirdi. Raider'ı kaşıyan sol eliyle hayvanı sıkıca yere bastırarak tirbuşonu hızla, üç kere çevirdi. Sıcak kan ellerine fışkırırken Raider yerde debelendi ve sonra da hareketsiz kaldı. Artık öyle sertçe havlayamayacaktı.

Hugh ayağa kalktığında kalbi gümbür gümbür atıyordu. Aniden yaptığı şey yüzünden kendini çok kötü hissetti. Hasta gibiydi. Nettie deli ya da değil ama bu dünyada yapayalnız. Şimdi de ben onun lanet olasıca tek dostunu öldürdüm!

Hugh ellerini gömleğine sildi ve koyu renk yünlü kumaşın üzerinde lekeler pek belli olmuyordu. Uzun süre gözlerini köpekten ayıramadı. Evet, bu işi ben yaptım. Biliyorum. Yine de olanlara inanamıyordu. Sanki rüyadaymış gibiydi.

Bazen ona Adsız Alkolikler toplantılarından söz eden gizli ses birdenbire konuşmaya başladı. *"Evet... zamanla kendi kendini buna inandıracaksın sanırım. Şu an hiç de rüyada değildin! Ne yaptığını da pekâlâ biliyordun! Asıl nedenini de!"*

Hugh birden paniğe kapılmıştı. Oradan hemen gitmesi gerekiyordu. Holde yavaşça gerilerken kapalı olan sokak kapısına çarpınca boğuk boğuk bağırdı. El yordamıyla tokmağı bulup çevirdi. Kapıyı açarak Deli Nettie'nin evinden dışarıya süzüldü. Çıldırmış gibi çevresine bakıyordu. Kenttekilerin yarısının oraya toplandıklarını ve onu bir yargıya varacakmış gibi ciddi bakışlarla süzdüklerini sanıyordu. Ama sokakta yukarı doğru çıkan bisikletli bir çocuktan başkasını görmedi. Çocuk bisikletin arkasındaki portbagaja bir piknik çantasını biçimsizce yerleştirmişti. Hugh'a bakmadı bile. O gözden kaybolduğu sırada kilise çanları çalmaya başladı. Bu sefer Metodistler'i duaya çağırıyorlardı.

Hugh bahçe yolunda hızla ilerlerken kendi kendine, koşma, diyordu. Ama kamyonete vardığı sırada artık koşmaya başlamıştı. Kapıyı telaşla açarak içeri girdi. Elleri titriyordu, alnında ter tanecikleri belirmişti. Pek çok sabah gece içtiği içkiler yüzünden kötü kalkardı ancak hiç böyle olmamıştı. Tıpkı sıtmaya yakalanmaya benziyordu.

Dişlerinin arasından soluk alan Hugh, motoru zorlukla çalıştırarak oradan uzaklaştı.

Kamyonu otoparka bırakıp eski Buick'ini aldığı sırada Raider'ı da, tirbuşonla yaptığı o korkunç şeyi de unutmuştu. Şimdi aklında bir tek şey vardı: Tilki kuyruğu. Hugh birinin evine girerek onu çaldığından emindi.

Arabasını hızla sürerek evine gitti içeri daldığı gibi dolaba koştu. Kapağı açtı. Ayaklarının ucunda yükselerek rafı aramaya başladı. Önce parmakları çıplak tahtadan başka bir şeye dokunmadı. Hugh korku ve öfkeyle hıçkırıyordu. Sonra sol elinin parmakları o yumuşacık şeye değdiğinde hemen derin bir huzur duydu... Açlar için yemek, yorgunlar için dinlenmek... sıtmalılar için ise kinin gibi bir şeydi bu. Göğsünü delecekmiş gibi çarpan kalbi yavaşlamaya başladı. Hugh tilki kuyruğunu sakladığı yerden alıp mutfak masasının başına geçti. Onu dizine koyarak iki eliyle okşamaya başladı. Üç saatten daha uzun bir süre öyle oturdu.

Hugh'ın gördüğü ama tanımadığı bisikletli çocuk Brian'dı. Brian da bir gece önce bir rüya görmüştü.

Rüyasında şampiyonanın yedinci maçı başlamak üzereydi. Elvis çağında bir gündeydi. Dodger'ler, Yankee'lere karşı oynayacaktı. Sandy Koufax "Serseriler" tarafında oynamak için ısınıyordu. Brian da yanındaydı. Ünlü beyzbolcu çocuğa ne yapması gerektiğini açık açık anlatıyor, her ayrıntının üzerinde duruyordu. Bu bakımdan bir sorun yoktu.

Sorun şuydu aslında: Brian söylenenleri yapmak istemiyordu.

Sandy Koufax gibi efsaneleşmiş bir beyzbolcuyla tartışacağı için kendini çok gülünç buluyorsa da ama bunu yine de deniyordu. "Anlamıyorsunuz, Bay Koufax," diyordu. "Benden Wilma Jerzyck'e bir oyun oynamamı istediler. Ben de yaptım. Yaptım bile!"

Sandy Koufax, "Ee, ne olmuş, ufaklık?" diye cevap veriyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, anlaşma böyleydi. Seksen beş sent ve bir şaka."

"Bundan emin misin, ufaklık? Bir tek şaka mı? Emin misin bundan? O, 'Bir şakadan fazlası yok,' dedi mi? Böyle yasal bir laf etti mi?"

Brian bunu anımsayamadığı gibi içinde bir duygu gitgide güçleniyordu. Kendini kapana kıstırılmış gibi hissetmekteydi. Bir parça peynir peşindeki fare gibi...

"Sana bir şey söyleyeyim mi, ufaklık? Bu anlaşma..." Sandy Koufax duraklayarak elindeki topu hızla fırlatıyor karşı taraftaki oyuncu da ustalıkla yakalıyordu. Adamın elindeki beyzbol eldiveninden tozlar yükseliyordu. Brian eldivenin üstünden ona bakan öfkeli mavi gözleri tanıyor ve endişesi gitgide artıyordu.

Sandy Koufax, Bay Gaunt'un geri attığı topu yakalıyor ve Brian'a, kahverengi camlara benzeyen yassı gözleriyle bakıyordu. "Anlaşma ben nasıl söylüyorsam öyledir, ufaklık."

Brian rüyasında Sandy Koufax'ın gözlerinin kahverengi değil de mavi olduğunu anlıyordu. Yine de bu ona mantıklı geliyordu. Çünkü Sandy Koufax aynı zamanda Bay Gaunt'tu.

"Ama..."

Koufax Gaunt eldivenli elini kaldırıyor, "Bırak da sana bir şey söyleyeyim, ufaklık. Ben bu sözcükten nefret ediyorum. İngilizce kelimelerin en kötüsü bu. Hatta her dildeki sözcüklerin... 'Ama'!"

Üzerine eski tip Brooklyn Dodger üniformalarından giymiş olan adam topu eldiveninin içine sokarak Brian'a doğru dönüyordu. Çocuk o zaman Sandy Koufax'ın gerçekten Bay Gaunt olduğunu anlayıp kasvetli, dondurucu bir korkunun kalbini kapladığını hissediyordu. Adam, "Sana Wilma'ya bir oyun oynamanı istediğimi söyledim, Brian," diyordu. "Bu çok doğru. Ancak hiçbir zaman yalnızca bir tek şaka demedim. Sen öyle sandın, ufaklık. Bana inanıyor musun? Yoksa konuşmamızı banttan dinlemeyi mi tercih edersin?"

Brian mırıldanıyordu. "Size inanıyorum." Neredeyse ağlayacaktı. "İnanıyorum ama..."

"Demin sana o kelime hakkında ne söyledim, ufaklık?"

Brian başını eğerek yutkunuyordu.

Koufax Gaunt, "Pazarlık konusunda öğrenmen gereken daha pek çok şey var," diyordu. "Sen ve Castle Rock'taki herkes. Zaten kente gelmemin nedenlerinden biri de buydu. Pazarlık denilen güzel sanat konusunda bir seminer düzenlemek. Kentte bu konuda

bir şeyler bilen bir tek adam vardı. Merrill adında bir beyefendi. Tabii o da çoktan gitti. Kendisini bulmak mümkün değil artık." Gülümserken Sandy Koufax'ın sıkıntılı, ince yüzünde Leland Gaunt'un çarpık ve kazma dişleri ortaya çıkıyordu. "Ve 'alışveriş' konusu, Brian. Bu konuda da birçok şey öğretmem gerekiyor."

"Ama..." Bu sözler çocuk daha düşünemeden ağzından çıkıveriyordu.

"Aması maması yok!" Koufax Gaunt öne doğru eğilip beyzbol kepinin altından ciddi ciddi Brian'a bakıyordu. "Bay Gaunt, en iyisinin ne olduğunu bilir. Bunu söyleyebilir misin, Brian?"

Çocuğun gırtlak kemiği titreşiyor ama sesi çıkmıyordu. Yaşlar gözlerini yakıyordu.

Buz gibi iri bir el Brian'ı omzundan sıkıca yakalıyordu. "Söyle!"

"Bay Gaunt..." Brian tekrar yutkunuyordu. "Bay Gaunt en iyisinin ne olduğunu bilir."

"Evet, öyle, ufaklık. Bu çok doğru ve anlamı da şu: Ya dediğimi yaparsın ya da..."

Brian bütün irade gücünü kullanarak son kez çabalıyordu. "Ha, hayır, dersem? Şeyleri... şartları anlamadığım için istediğinizi yapmaya yanaşmazsam?"

Koufax Gaunt topu eldiveninin içinden çıkararak avucuna alıyor ve hafifçe sıkarken topun dikişlerinden küçük kan damlaları sızmaya başlıyordu.

Adam yavaşça, "Aslında, hayır, diyemezsin, Brian," diye mırıldandı. "Artık yapamazsın. Sonuçta bu şampiyonanın yedinci maçı. Olan oldu artık. Ya dediğimi yaparsın ya da... Şöyle çevrene bir bak bakalım. Haydi, baksana!"

Brian çevresine bakınıyor ve Ebbets Field çok dolu olduğu için bazı seyircilerin sıraların aralarında ayakta durduklarını görüyordu... Brian hepsini de tanıyordu. Annesiyle babası, kardeşi Sean'la okul müdürünün locasında oturuyorlardı. Bir yana konuşma terapisi sınıfındaki öğrenciler dizilmişler, bir yana da Miss Ratcliffe geçmişti. Diğer taraftaysa onun ahmak sevgilisi Lester Pratt. Gazoz içip sosisli sandviç yiyorlardı. Castle Rock Şerif Bürosu'nun bütün görevlileri tribüne yerleşmişlerdi. Ellerindeki kâğıt bardaklarda bira doluydu. Brian pazar okulundaki bütün

arkadaşlarını, belediye meclisi üyelerini, Myra ve Chuck Evans'ı, hala ve teyzelerini. amca ve dayılarını, kuzin ve kuzenlerini görüyordu. Üçüncü başlangıç noktasının gerisine Sonny Jacket yerleşmişti. Koufax Gaunt kanlı topu atıyor ve karşıdaki oyuncu silah sesine benzeyen bir gürültüyle yakalıyordu. Brian bu kez maskeli oyuncunun Hugh Priest olduğunu fark ediyordu.

Hugh topu geri atarken, "Seni yoracağım, küçük dost," diyordu. "Seni avaz avaz bağırtacağım."

Çocuğun yanında duran Koufax Gaunt, "Anlayacağın artık bu bir beyzbol kartı meselesi olmaktan çıktı," diyordu. "Bunu biliyorsun değil mi? Wilma Jerzyck'in çarşaflarına çamur attığın zaman bir şeyi başlatmış oldun. Ilık bir kış günü bağırarak çığ düşmesine neden olan biri gibi. Şimdi basit bir seçim yapacaksın: Ya ilerlersin... ya da olduğun yerde kalır ve gömülürsün."

Brian rüyanın sonunda ağlamaya başlıyordu. Durumu anlıyor, çok iyi anlıyordu ama artık çok geçti. Onun için de hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gaunt beyzbol topunu sıkıyor ve daha fazla kan akıyordu. Parmakları beyaz topa iyice batmıştı. "Castle Rock'lıların çığı senin başlattığını öğrenmelerini istemiyorsan o zaman söylediğimi yaparsın, Brian."

Brian büsbütün, sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Gaunt topu atmak için elini kaldırıyordu. "Benimle iş yaptığın zaman iki şeyi anımsaman gerekiyor. Bay Gaunt en iyisinin ne olduğunu bilir... Ve Bay Gaunt, 'Tamam,' demedikçe anlaşma sona ermez."

Sandy Koufax'ın o ünlü ustalığıyla topu atıyordu. Top Hugh Priest'in eldivenine geldiğinde patlıyor, parlak sonbahar güneşinde kanlar, saçlar ve şerit şerit etler havaya uçuyordu.

Brian ağlayarak uyandı.

Çocuk şimdi Bay Gaunt'un yapması gerektiğini söylediği şeyi yerine getirmeye gidiyordu. Evden kaçması kolay olmuştu. Çünkü annesiyle babasına o sabah kiliseye gitmek istemediğini, midesinin bulandığını söylemişti. Pek de yalan sayılmazdı. Bay ve Bayan Rusk evden ayrıldıktan sonra Brian hazırlığını yapmıştı.

Şimdi portbagajdaki piknik çantası yüzünden pedalları çevirmekte zorluk çekiyordu. Bisikleti dengede tutmaksa daha zordu. Çok ağırdı çanta. Çocuk Jerzyck'lerin evine vardığı sırada ter içinde kalmış, kesik kesik soluyordu. Brian bu kez kararsızca duraklamadı. Önceden bir hikâye de hazırlamamıştı. Evde kimse yoktu. Koufax Gaunt ona rüyasında Jerzyck'lerin on birdeki ayinden sonra Gazino Gecesi'ni konuşmak için kilisede kalacaklarını, sonra da ahbaplarına gideceklerini söylemişti. Brian da ona inanmıştı. Şimdi bütün istediği bu korkunç işi mümkün olduğu kadar çabuk bitirmek, sonra da eve dönüp günün geri kalan bölümünü yatağında geçirmekti.

Brian piknik çantasını iki eliyle tutarak çimlerin üzerine bıraktı. Çitin arkasında olduğu için onu görmeleri imkânsızdı. Yapacağı iş oldukça gürültülüydü. Neyse ki Koufax Gaunt, ona bu bakımdan endişelenmemesini söylemişti. "Willow Sokağı'nda oturanların çoğu Katolik," demişti. "On bir ayinine katılmayanlar sabah sekizde kiliseye gidecek. Oradan da çeşitli dostlarına uğrayacaklar." Brian bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama kesinlikle bildiği iki şey vardı. Bir: Bay Gaunt en iyisinin ne olduğunu bilir. İki: Bay Gaunt "tamam" demedikçe anlaşma sona ermez.

Anlaşmaya göre Brian'ın istenilen şeyi yapması gerekiyordu.

Çocuk piknik çantasını açtı. İçinde her birinin etrafına kâğıt sarılmış ve kaymamaları için üstlerine lastik bantlar geçirilmiş on iki kadar iri taş vardı. Brian'ın okul defterinden kopardığı sayfalara kitap harfleriyle kısa iki cümle yazmıştı.

I TOLD YOU TO LEAVE ME ALONE.
THIS IS YOUR LAST WARNING

'Sana beni rahat bırakmanı söyledim. Bu seni son uyarımdır!'

Brian taşlardan birini alıp, çim alanda ilerledi.

Jerzyck'lerin oturma odasının büyük camına üç metre kadar yaklaştığında durdu. Brian kararsızca çevresine bakındı. Sonra taşı Sandy Koufax'ı anımsatan bir tavırla fırlattı. Taş müthiş bir şangırtı ve gürültüyle içeriye, halının üzerine düşerek yuvarlandı.

Sesler Brian'ı garip bir biçimde etkilemişti. Korkusu geçmiş, hiçbir şekilde şaka sayılmayacak bu olayın uyandırdığı iticilik kaybolmuştu. Kırılan camın şangırtısı Brian'ı heyecanlandırdı... Miss Ratcliffe'le ilgili hayallerinin uyandırdığı heyecana benziyordu. Onların gülünç hayaller olduğunu biliyordu artık. Oysa bu olayın gülünç hiçbir tarafı yoktu. Gerçekti bu.

Ayrıca Brian şimdi Sandy Koufax kartını her zamankinden çok daha fazla istediğini anlıyordu. Sahip olunan şeyler ve onların psikolojik etkileriyle ilgili önemli bir gerçeği öğrenmişti. İnsan bir şey için ne kadar çabalarsa, onu elden kaçırmamayı o kadar çok isterdi.

Brian iki taş daha alarak camları kırılmış olan büyük pencereye gitti. İçeri baktığında ilk attığı taşın oturma odasıyla mutfağın arasındaki eşikte durduğunu gördü. Bakışlarını sola doğru kaydırınca orada büyük bir televizyon olduğunu fark etti.

Elini kaldırdığı gibi taşlardan birini atınca boğuk bir sesle birlikte ışıklar çıktı ve cam parçaları halının üzerine uçtu. Televizyon sallanmış ama yere yuvarlanmamıştı. Brian, "İkinci vuruş başarısız," diyerek tuhaf, boğuk bir sesle güldü.

Üçüncü taşı kanepenin yanındaki masada duran seramik biblolara fırlattı ama hedefe isabet ettiremedi. Taş duvara çarptı ve bir çukur açıldı.

Brian piknik çantasını sapından tutup evin yanına kadar götürdü. Taş atarak yatak odasının iki camını da indirdi. Evin arkasında mutfak kapısının üstündeki camdan içeri ekmek somunu büyüklüğünde bir kaya parçasını fırlattı. Aynı delikten birkaç taş daha attı. Bunlardan biri tezgâhın üzerinde duran mutfak robotunu parçaladı. Bir diğeri mikrodalga fırının önündeki camı kırarak içine düştü. Brian, "Üçüncü vuruş!" diye bağırdı. "Otur yerine ufaklık!" Sonra da gülmeye başladı. Neredeyse altına kaçırıyordu.

Gülme krizi geçince evin çevresini dolaştı. Piknik çantası hafiflediği için tek eliyle taşıyabiliyordu. Son üç taşı Wilma'nın güz çiçeklerinin arasından gözüken bodrum camlarını kırmak için kullandı. Sonra da işi tamamlamak için çiçeklerin bir kısmını yoldu. Bisikletine dönüp, piknik çantasını yine portbagaja yerleştirdi ve eve dönmek için bisiklete bindi.

Jerzyck'lerin yanındaki evde Mislaburski'ler oturuyordu. Brian, Wilma'nın bahçesinden bisikletle çıkarken, Bayan Mislaburski sokak

kapısını açtı. Parlak yeşil bir sabahlık giymiş, başına saçlarının tozlanmaması için kırmızı bir bez parçası bağlamıştı.

Kadın sertçe, "Burada ne oluyor, çocuk?" diye sordu.

Brian durmadı. "Ben de pek bilmiyorum. Galiba Bay ve Bayan Jerzyck tartışıyorlar. Onlara bu kış bahçe yolunun karlardan temizlenmesini isteyip istemeyeceklerini sormaya gelmiştim. Sonra konuşmaktan vazgeçtim. Başka zaman geleceğim."

Bayan Mislaburski öfkeyle komşu eve bir göz attı. "Ben senin yerinde olsaydım hiç gelmezdim. O kadın bana Güney Amerika'daki o küçük balıkları anımsatıyor. Hani inekleri yiyiveren balıkları."

Brian, "Piranhalar," dedi.

"Evet, doğru. Onlar."

Brian pedal çevirmeyi sürdürdü. Kalbi çarpıyordu ama öyle delicesine değil. Bir yanı onun hâlâ rüya gördüğünden emindi. Sanki okulun en iyi öğrencilerinden olan Brian Rusk gitmiş, onun yerini bir başkası almıştı.

Bayan Mislaburski onun arkasından öfkeyle seslendi. "O kadın yakında birini öldürecek! Bu sözlerimi unutma."

Brian usulca, "Buna hiç şaşmam..." diye fısıldadı.

Çocuk o günü gerçekten yatakta geçirdi. Normal durumda bu Cora'yı Brian'ı doktora götürecek kadar endişelendirirdi. Ama kadın o gün oğlunun pek iyi olmadığını fark etmedi bile. Bunun nedeni Bay Gaunt'un ona sattığı o eşsiz gözlüktü. Kadını büyülüyordu sanki.

Brian saat altıda yataktan kalkıp buzdolabından bir gazoz aldı. Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu. Bay Gaunt'la yaptığım anlaşmanın şartlarını yerine getirdim sanırım, diye düşünüyordu. Evet. Bay Gaunt gerçekten en iyisinin ne olduğunu biliyor.

Önsezileri Nettie Cobb'a evde kendini çok kötü bir sürprizin beklediğini haber vermedi. Kadın neşeyle Gerekli Şeyler'e gidiyordu. Bu pazar sabahı dükkânın açık olduğundan emindi nedense. Bu bakımdan düş kırıklığına da uğramadı.

Nettie içeri girerken, Bay Gaunt, "Bayan Cobb," dedi. "Seni görmek ne hoş!"

Kadın, "Sizi görmek de öyle..." diye cevap verdi. Bu doğruydu.

Bay Gaunt elini uzatarak yaklaştı ama Nettie geriledi. Adama dokunmak istemiyordu. Kötü, hatta terbiyesizce bir davranıştı bu. Ama elinde değildi. Neyse ki Bay Gaunt anlayışlı davrandı, gülümseyerek kapıyı kapattı. Sonra kâğıt çalan profesyonel bir kumarbazın el çabukluğuyla kapıdaki üzerinde, "AÇIK," yazılı kartı çeviriverdi. Bu tarafta, "KAPALI," sözcüğü vardı.

"Otur, Bayan Cobb. Lütfen! Otur!"

"Şey... Peki... Ben size Polly'nin... Polly'nin..." Kadın nedense kendini bir tuhaf hissediyordu. Kötü değildi, sanki başı dönüyordu. Biçimsiz bir tavırla pelüş kaplı koltuklardan birine çöktü. Sonra dükkân sahibi karşısına geçip gözlerini ona dikti. Sanki dünyanın merkeziydi ve artık bu dünya dalgalanmaktan vazgeçmişti.

Bay Gaunt, "Polly kendini pek iyi hissetmiyor sanırım, öyle değil mi?" diye sordu.

Nettie minnetle başını salladı. "Evet. Elleri..."

"Evet, arteriti var! Korkunç! Ne yazık! Böyle kötü şeyler oluyor! Yaşam acımasız! Sonra ölüyorsun! Biliyorum, Nettie." Bay Gaunt'un gözleri yine irileşmeye başlamıştı. "Ama onu aramama, evine gitmeme gerek yok. Artık sancısı hafifledi."

Nettie dalgın dalgın, "Öyle mi?" dedi.

"Öyle ya! Tabii ellerinin hâlâ ağrıması iyi bir şey. Yine de sancı buraya gelmesini engelleyecek kadar kötü değil. Sen de aynı fikirde değil misin, Nettie?"

Kadın hafif bir sesle, "Evet..." diye mırıldandı. Ama neyi onayladığını bilmiyordu.

Bay Gaunt en yumuşak ve en neşeli sesiyle, "Bugün senin için çok önemli, Nettie," dedi.

"Öyle mi?" Kadın şaşırmıştı. O gün koltuğuna yerleşip örgü örmeyi, Raider ayaklarının dibinde yatarken televizyon seyretmeyi planlamıştı.

"Evet. Çok önemli bir gün. Onun için ben gidip bir şey alırken burada oturup dinlenmeni istiyorum. Dediğimi yapar mısın?"

"Evet..."

"İyi. Neden gözlerini kapatmıyorsun? İyice dinlen, Nettie."

Kadın itaatle gözlerini yumdu. Daha sonra Bay Gaunt ona gözlerini açmasını söylediği zaman Nettie aradan ne kadar zaman geçtiği-

ni bilemedi. Gözlerini açtığında düş kırıklığına uğradı. İnsana bazen gözlerini yummasını söylediklerinde ona güzel bir armağan verirlerdi. Nettie, Bay Gaunt'un da Karnaval camından bir abajur daha getireceğini sanmıştı. Ne var ki, adamın elinde bir deste kâğıt vardı. Kâğıtlar küçük ve pembe renkliydi. Her birinin baş tarafında, "Trafik Cezası," yazılıydı.

Nettie, "Ah," dedi. "Karnaval camı olduğunu sandım."

"Artık Karnaval camına ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, Nettie."

"Öyle mi?" Nettie'nin düş kırıklığı daha da artmıştı.

"Öyle. Acı ama gerçek. Şimdi... herhalde benim için bir şey yapmaya söz verdiğini anımsıyorsundur." Bay Gaunt, kadının yanına oturdu. "Bunu anımsıyorsun, değil mi?"

Nettie, "Evet," dedi. "Buster'a bir şaka yapmamı istiyorsunuz. Evine bazı kâğıtları koymamı."

"Doğru, Nettie... aferin sana! Verdiğim anahtar hâlâ yanında mı?"

Nettie suyun altında bale yapan biri gibi ağır ağır hareket ederek mantosunun cebinden anahtarı çıkarıp Bay Gaunt'un görmesi için havaya kaldırdı.

Adam hoşnutlukla, "Çok güzel," dedi. "Şimdi onu geri koy, Nettie. Emin olan o yere koy."

Nettie bu emri yerine getirdi.

"Şimdi. İşte kâğıtlar." Dükkân sahibi pembe kâğıtlardan oluşan desteyi kadının avucuna koydu. Diğer eline de bir seloteyp sıkıştırdı. Şimdi Nettie'nin içinde çok uzakta bir yerlerde alarm zilleri çalıyordu. Sesleriyse zorlukla duyuluyordu.

"Bu işin çok uzun sürmeyeceğini umarım çünkü eve gitmem gerekiyor. Raider'a yemeğini vermeliyim. O benim küçük köpeğim."

Bay Gaunt, "Raider konusunda her şeyi biliyorum," diyerek sırıttı. "Bana köpeğin bugün fazla iştahı olmayacakmış gibi geliyor. Ayrıca hayvanın mutfağın orta yerine pisleyeceğini düşünerek endişelenmemelisin."

"Ama..."

Adam uzun parmaklarından birini kadının dudaklarına bastırınca Nettie'nin midesi bulandı.

"Yapmayın," diye sızlanarak koltukta arkasına yaslandı. "Yapmayın... Korkunç bu."

Bay Gaunt, "Öyle söylüyorlar..." diye başını salladı. "Sana kötü davranmamı istemiyorsan, o küçük iğrenç sözcüğü bana söyletmemelisin, Nettie."

"Hangi sözcüğü?"

"'Ama.' Aslında bu sözcükten nefret ettiğimi söylemek yanlış olmaz! Güzel bir dünyada böyle kusturucu bir kelimeye gerek yoktur! Bana başka bir şey söylemeni istiyorum, Nettie. Hoşlandığım bazı sözleri. Onlara bayılıyorum!"

"Hangi sözleri?"

"Bay Gaunt en iyisini bilir. Bunu tekrarla."

Nettie, "Bay Gaunt en iyisini bilir," dedi ve bu sözler ağzından çıkar çıkmaz ne kadar doğru olduğunu anladı.

"Bay Gaunt her zaman her şeyin en iyisini bilir."

"Bay Gaunt her zaman her şeyin en iyisini bilir."

Bay Gaunt, "Tamam!" dedi. "Tıpkı babalar gibi!" Sonra korkunç kahkahalar atmaya başladı. Ancak kayalar toprakların altında kayarlarken böyle bir ses çıkardı. Dükkânın sahibinin gözleri maviden yeşile, sonra kahveye ve sonunda siyaha dönüştü. "Şimdi, Nettie... beni dikkatle dinle. Benim için şu küçük işi yapacaksın. Ondan sonra eve gidebilirsin. Anlıyor musun?"

Nettie anlıyordu.

Bay Gaunt'u dikkatle dinledi.

10

Danforth 'Buster' Keeton 13 Ekim Pazar günü karısını Castle Rock'ın yirmi beş kilometre kuzeyindeki South Paris'e, oradaki Maurice adlı Fransız lokantasına öğle yemeğine götürdü.

Myrtle o pazar hem çok mutluydu, hem de biraz sersemlemişti. Bunun nedeni Maurice'deki nefis yemekler değildi. Son birkaç ay – hatta hemen hemen bütün yıl– Danforth yüzünden kötü geçmişti. Adam, Myrtle'a avaz avaz bağırdığı zamanlar dışında karısıyla hiç ilgilenmemişti. Zaten kendini pek beğenmeyen kadının gururu iyice kırılmıştı. Bir adamın karısını ezmek için yumruklarını kullanmasına

gerek olmadığını biliyordu. Erkekler de kadınlar gibi dilleriyle derin yaralar açabiliyorlardı. Danforth da dilini kullanmakta ustaydı. Son yıl kadında diliyle gözle görülmeyen bin yara açmıştı belki.

Myrtle'ın Danforth'un kumar oynadığından haberi yoktu. Kocasının yarışlara bir seyirci gibi gittiğini sanıyor, zimmetine para geçirdiğini bilmiyordu. Danforth'un ailesinin bazı üyelerinin dengesiz olduklarını çoktan öğrenmişti. Ama kocasının davranışlarıyla bu gerçek arasında hiçbir bağ kurmamıştı. Öyleyse suç kendisindeydi. Danforth nedense onu sevmekten vazgeçmişti artık.

Myrtle son altı ay bu adamın karısı olarak geçireceği o sevgiden yoksun otuz, kırk yılı düşünüp durmuştu. Öfkelenen ya da onunla soğuk soğuk alay eden bu ilgisiz adamla. Myrtle'ın Danforth için artık herhangi bir ev eşyasından farkı yoktu... Tabii adamın canını sıktığı zamanlar dışında. Danforth'un canı yemek yemek istediği an sofra hazır olmadığı, çalışma odasının zemini ona kirli gözüktüğü, kahvaltıya indiğinde gazetenin sayfalarının karıştırılmış olduğuna karar verdiği zaman kadına, "Aptal!" diye bağırıyordu. "Popon yere düşse onu bile bulmayı başaramazsın!" Kadın başlangıçta kendini savunmaya çalışmış ama ters tepmişti. Myrtle öfkelendiği zamansa adam onu dehşete düşüren korkunç bir kinle susturmuş, sindirmişti. Myrtle bu yüzden öfkelenmekten de vazgeçmişti. Son zamanlarda Danforth kızarken sadece çaresizce gülümsüyor ve yatak odalarına gidip ağlıyordu. "Benim halim ne olacak?" diye hıçkırıyordu. "Keşke... keşke konuşabileceğim bir arkadaşım olsaydı."

Kadın onun yerine bebekleriyle konuşuyordu. Myrtle, Danforth'la evlendikten birkaç yıl sonra bebek koleksiyonu yapmaya başlamış, sonradan onları kutularıyla tavan arasına kaldırmıştı. Ancak son yıl bebekleri aşağıya indirmiş, dikiş odasına yerleştirmişti. Myrtle hüngür hüngür ağladıktan sonra usulca dikiş odasına giderek onlarla oynuyordu artık. *Onlar* hiç bağırmıyorlardı. *Onlar* Myrtle sanki hiç yokmuş gibi davranmıyorlardı. *Onlar,* "Sen doğuştan aptal mısın yoksa bunun için ders mi aldın?" diye sormuyorlardı.

Myrtle bir gün önce o yeni dükkânda harika bir bebek bulmuştu! Bugünse her şey değişmişti!

Daha doğrusu bu sabah.

Myrtle buna neyin yol açtığını bilmiyor, sormaktan da korkuyordu. Danforth'un bir gece önce Lewiston Hipodromu'na gittiğini biliyordu. Bu sabah uyandığı zaman yatağı boş bulacağını sanmıştı. Oysa işte Danforth yanında yatıyordu. Üzerinde de Myrtle'ın ona Noel'de hediye ettiği çizgili kırmızı pijama vardı. Adam ilk kez giyiyordu bunları. Denforth uyanıktı ve gülümseyerek karısına doğru dönmüştü. Tebessümü önce Myrtle'ı korkutmuş, adamın onu öldürmeye hazırlandığını bile sanmıştı.

Sonra Danforth onu okşayarak gözünü kırpmıştı. "İster misin Myrtle? Yoksa senin için erken mi?"

İşte böylece sevişmişlerdi. Beş aydan beri ilk kez oluyordu. Danforth ona çok iyi davranmıştı. Şimdiyse iki genç âşık gibi Maurice'de yemek yiyorlardı. Myrtle, kocasının mucize sayılacak bir biçimde değişmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Zaten aldırdığı da yoktu. Yalnızca bu değişikliğin tadını çıkarmak istiyor, durumun böyle devam edeceğini umuyordu.

Keeton başını tabağından kaldırarak ağzını peçeteyle sildi. "Her şey yolunda mı, Myrtle?"

Kadın utangaç bir tavırla elini uzatarak kocasının parmaklarına dokundu. "Her şey yolunda... Harika!"

Gözlerini peçetesiyle çabucak kurulamak için elini çekmek zorunda kaldı.

Keeton yemeğini büyük bir iştahla yemeyi sürdürdü. Mutluluğunun nedeni basitti. Bir gün önce Kazanan Bilet'in yardımıyla seçtiği bütün atlar yarışlarda birinci gelmiş, cebinde on sekiz bin dolardan fazla parayla evine dönmüştü.

Danforth aylardan beri ilk kez rahat rahat uyuyabilmişti. Sabah uyandığı zaman da hesaplarını kontrolü konusunda aklına bir şeyler gelir gibi olmuştu. Zimmetine geçirdiği paranın bir kısmını ödeyebilir, durumu daha önemsiz bir hale sokabilirdi. Güzel bir hikâye uydururdu. "Çok sağlam bir yatırım, sonunda altüst oldu... Korkunç bir hata... Ama bütün sorumluluğu üzerime alacak ve parayı ödeyece-

ğim... Ben namussuz bir insan olsaydım, daha fazla parayı zimmetime geçirir sıcak bir ülkeye kaçardım..."

Tabii o zaman Danforth'a zaman tanımak zorunda kalırlardı. Artık o çılgınlıktan kurtulduğu için olayı daha mantıklı bir biçimde düşünebiliyordu.

Evet, yakasını kurtarabileceğine inanıyordu...

Bay Leland Gaunt'un sayesinde.

Tanrım! Buster, Bay Leland Gaunt'u öyle seviyordu ki!

Myrtle çekine çekine, "Danforth," dedi.

Adam başını kaldırdı "Ha?"

"Yıllardan beri hiç bu kadar güzel bir gün geçirmedim. Bunu bilmeni istedim yalnızca. Böyle güzel bir gün geçirdiğim için minnet duyuyorum. Seninle birlikte geçirdiğim için."

"Ah..." Çok garip bir şey oldu ve adam bir an karşısında oturan kadının ismini anımsayamadı. Sonra, "Ah, Myrt," dedi. "Bu benim için de güzel bir gün oldu."

"Bu gece yarışlara gidecek misin?"

Danforth, "Hayır," diye cevap verdi. "Bu gece evde oturacağım sanırım."

"Ah, bu çok güzel olur." Myrtle gözlerini yine peçeteyle silmek zorunda kaldı.

Danforth, Myrtle'a gülümsedi. Başlangıçta kadının kalbini kazanmasına neden olan o eski, tatlı tebessüm değilse de ona yakındı. "Söyle, Myrtle! Tatlı ister misin?"

Kadın kıkır kıkır gülerek peçetesini ona doğru salladı. "Seni gidi seni!"

Keeton'lar Castle View'de büyük bir evde oturuyorlardı. Nettie o uzun yokuşu tırmanmak zorunda kalmış, eve eriştiği zamansa bacakları yorulmuş ve çok üşümüştü.

Buna karşın ilk pembe kâğıdı kapıdaki "Keeton'lar" ve "Satıcılar Lütfen Zili Çalmasınlar," yazılı levhanın altına bantla tuttururken biraz güldü. Güzel bir şakaydı bu. Özellikle Buster'ın arabasını nasıl sürdüğü göz önüne alınacak olursa. Tabii Nettie makbuzu imzalayan

adamın yerinde olmak istemezdi. Buster çabuk öfkelenen, hatta çocukken bile şaka kaldırmayan biriydi.

Nettie anahtarla kapıyı açarak içeri girdi.

Keeton, "Biraz daha kahve ister misin?" diye sordu.

"Ben istemem... Çok yedim," Myrtle gülümsedi.

"Öyleyse eve gidelim artık. Ben televizyonda Patriots programını seyretmek istiyorum." Danforth saatine bir göz attı. "Acele edersek yetişebiliriz sanırım."

Myrtle, evet, der gibi başını salladı. Daha da mutluydu şimdi. Televizyon oturma odasındaydı ve Danforth da programı seyredecekti. Yani bu, çalışma odasına kapanmayacağı anlamına geliyordu. "O halde acele edelim," dedi.

Keeton emreder gibi bir parmağını kaldırdı. "Garson? Hesap, lütfen."

Nettie işi çabucak bitirip evine dönmek için acele etmiyordu artık. Buster'la Myrtle'ın evinde olmak hoşuna gidiyordu.

Bir kere burası sıcacıktı. İkincisi, orada olmak Nettie'ye beklenmedik bir güçlülük duygusu veriyordu. Yaşam denilen sahnede rol yapan iki insanı kuliste görmeye benziyordu bu. Nettie yukarıya çıkıp bütün odalara girdi. Myrtle'ın çekmecelerini açıp bütün çamaşırlarını inceledi. Bazıları ipekten kaliteli şeylerdi. Yalnız eskiye benziyorlardı. Myrtle'ın dolapta asılı olan elbiseleri de öyle. Nettie banyoya geçerek ilaç dolabındaki hapları gözden geçirdikten sonra dikiş odasına giderek bebeklere hayran hayran baktı. Hoş bir ev bu. Güzel bir ev. Ne yazık ki bu evde oturan adam aşağılık bir yaratık.

Nettie saatine baktı. Herhalde o pembe kâğıtları yapıştırmaya başlasam iyi olur. Yapacağım, ama önce alt katı görmek istiyorum.

Ağır ağır giden bir kamyonun yanından hızla geçerlerken, Myrtle soluk soluğa, "Fazla sürat yapmıyor musun, Danforth?" diye sordu.

Adam, "Programın başını kaçırmak istemiyorum," diyerek hızla karayolundan saptı.

Nettie televizyonu açarak pazar süper filmini seyretmeye koyuldu. Film onun ilgisini çekecek türden olmadığından ekrana o pembe kâğıtlardan birini yapıştırarak mutfağa gitti. Dolapları karıştırmaya başladı. Tabak takımları çok güzel olmasına karşın diğer eşyalar pek öyle ahım şahım şeyler sayılmazlardı. Nettie sonra buzdolabını açıp baktı ve burun kıvırdı. Dolapta kalmış pek çok yemek bulunması bir kadının iyi bir ev hanımı olmadığını gösterirdi. Tabii Buster böyle şeyleri fark etmezdi. Ona bir harita ve köpek de verseydin, mutfakta yine de yolunu bulamazdı.

Nettie saatine bir göz atınca irkildi. Evde dolaşırken fazla zaman kaybetmişti... Çok fazla zaman. Çabucak o pembe kâğıtlardan koparark oraya buraya yapıştırmaya başladı. Buzdolabı, doğalgaz fırını, mutfak telefonu, yemek odasındaki büfe. Nettie hızla çalışırken endişesi de gitgide artıyordu.

Nettie "oyuna" başladığı sırada Keeton'ın kırmızı Cadillac'ı Teneke Köprü'den geçerek Castle View'e doğru ilerledi.

Myrtle, Amanda Williams'a uğramak istiyordu. Keeton karısını geri zekâlı kaltak diye tanımladığı belediye meclisi üyesinin evinin önünde bıraktı. Myrtle daha arabanın kapısını kaparken gaza basarak hızla uzaklaştı.

Nettie pembe makbuzlardan sonuncusunu Keeton'ın çalışma odasındaki dolabın kapağına yapıştırdığı sırada bir arabanın bahçe yoluna girdiğini fark etti. O an donmuş gibi kalakaldı. Kımıldayacak halde değildi.

Nettie, Cadillac'ın büyük motorunun hafif homurtusunu dinlerken kafasının içinde bir ses, yakalandım, diye bağırdı. Yakalandım! Ah, Tanrım, yakalandım! Buster beni öldürecek!

Ona Bay Gaunt'un sesi cevap verdi. Bu seste dostluk yoktu artık. Soğuk ve otoriterdi. *"Seni yakalarsa herhalde ÖLDÜRÜR! Çözüm basit: paniğe kapılma! Paniğe kapılırsan seni kesinlikle yakalar. Odadan çık. Bunu hemen, şimdi yap. Koşmadan hızlı yürü. Mümkün olduğu kadar sessiz davranmaya çalış."*

Nettie tahta sopalar gibi kaskatı kesilen bacaklarıyla odada ilerledi. Bir yandan da, "Bay Gaunt en iyisinin ne olduğunu bilir," diye

tekrarlıyordu. Oturma odasına geçtiğinde kadına her tarafa o pembe kâğıtlardan yapıştırmış gibi geldi. Hatta tavandaki avizeden bile uzun bir bantla ucunda yine bir makbuz sallanıyordu.

Arabanın motor homurtusu boğuklaşmıştı. Buster'ın Cadillac'ı garaja soktuğu anlaşılıyordu.

Kaç, Nettie! Hemen! Bu senin tek şansın!

Kadın oturma odasında koşarken ayağı bir pufa takıldı ve yüzükoyun kapaklandı. Başını yere çok şiddetle çarptığı için az kalsın bayılacaktı. Şimdi gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Nettie telaşla tekrar ayağa kalktı. Alnının kanadığının hayal meyal farkındaydı. Garajda motor sesi kesilirken o da ön kapıyı açmaya çalıştı. Omzunun üzerinden dehşetle mutfağa doğru bakıyor, oradan garaja açılan kapıyı görebiliyordu. Buster'ın eve gireceği kapıyı. Onun üzerine de o pembe kâğıtlardan yapıştırmıştı.

Ön kapının tokmağı Nettie'nin avucunda döndü. Ama kapı açılmadı. Sıkışmış gibiydi.

Keeton garajda arabasının kapısını çarparak kapattı. Nettie, adamın ayak seslerini duydu. Buster ıslık çalıyordu. Kadın alnından akan kan yüzünden çevreyi tam göremiyordu. O an kapıdaki sürgünün kapatılmış olduğunu fark etti. Kapı o yüzden açılmamıştı. Bu işi herhalde kendisi eve girdiği zaman yapmıştı ki bunu şimdi anımsamıyordu. Nettie sürgüyü çekti ve kapıyı açarak dışarı çıktı.

Hemen arkasından garajla mutfağın arasındaki kapı açılarak Danforth Keeton içeri girdi. Pardösüsünün düğmelerini açıyorken birden durakladı. Artık ıslık çalmıyordu. Eli pardösüsünün alt düğmelerinin birinin üzerinde donmuş gibiydi. Dudakları hâlâ ıslık çalıyormuş gibi büzülmüştü. Mutfakta etrafına bakındı ve gözleri irileşmeye başladı.

Keeton oturma odasının penceresine gitseydi, Nettie'nin deli gibi koşarak çimleri aştığını görecekti. Düğmelemediği mantosu kabarmış bir yarasanın kanatlarına benziyordu. Buster belki Nettie'yi tanımayacak ama kaçanın bir kadın olduğunu kesinlikle görecekti. Belki de bu, sonraki olayları tümüyle değiştirebilirdi. Şimdiyse o pembe kâğıtlar donmuş gibi olduğu yerde kalmasına neden olmuşlardı. Şok geçiren Keeton'ın kafasında bir tek sözcük neon ışıklı bir levha gibi yanıp sönüyordu. Eziyetçiler! Eziyetçiler! Eziyetçiler!

Nettie koşarak yokuşu indikten sonra arkasına baktı. Yolda kimseler yoktu. Demek Buster peşine takılmamıştı. Kadın mantosunun cebini karıştırarak bir kâğıt mendil bulurken Buster'ın evinin anahtarının yok olduğunu fark etti. Belki ben yokuş aşağı koşarken düştü, diye düşündü. Belki de anahtarı kapının üzerinde unuttum. Peki bu o kadar önemli mi? Önemli olan Buster beni görmeden oradan kaçmayı başarmam. Neyse ki Bay Gaunt tam zamanında benimle konuştu. O arada Buster'ın evine yine Bay Gaunt yüzünden gittiğini unutmuştu.

Nettie mendille alnını silerek kâğıttaki kan izine baktı. Alnımdaki yara pek derin değil. Eve gitmeliyim... Eve ve o güzel Karnaval camından abajuruma. Ve Raider'a. Eve erişip kapıyı kapatacak ve storları indirecekti. Televizyonu seyrederken Raider ayağının dibinde uyuyacaktı. Nettie'ye bütün bunlar korkunç bir rüyaymış gibi gelecekti o zaman. Kocasını öldürdükten sonra Juniper Hill'de gördüklerine benzeyen bir rüya.

Evet eve gitmeliyim...

Nettie adımlarını sıklaştırdı. Biraz sonra yuvasında olacaktı.

Wilma ve Pete Jerzyck ayinden sonra Pulaski'lerle hafif bir öğle yemeği yediler. Sonra erkekler televizyonun başına geçerek maçı seyretmeye başladılar.

Wilma futboldan hiç hoşlanmazdı. Beyzbol, basketbol, hokeyden de öyle. Frieda Pulaski'nin bulaşığı yıkamasına yardım ettikten sonra kocasına eve gideceğini söyledi. Gregory Peck'in bir filmi vardı ve onu seyretmek istiyordu. Pete'ye, "Arabayı alacağım," dedi.

Adam gözlerini televizyondan ayırmadan, "İyi," diye mırıldandı. "Ben yürürüm. Buna bir itirazım yok."

Wilma usulca, "İyi ki yok," diye söylenerek Pulaski'lerin evinden ayrıldı.

Aslında kadının Gazino Gecesi nedeniyle keyfi yerindeydi. Peder Brigham, Wilma'nın önceden sandığı gibi gerilemek niyetinde değildi. O sabah Baptistler'in, Katoliklerin işlerine burunlarını sokarlarsa pişman olacaklarını söylemişti.

Bir kavga çıkması ihtimali Wilma'yı keyiflendiriyordu.

Bu pazar onu sevindiren yalnızca bu değildi. Kocası olmadan rahat rahat televizyon seyredeceği için memnundu. Daha önce sevgili dostum Nettie'ye uğrayabilirim. Deli Nettie'yi iyice sindirdim. Eh, başlangıç olarak iyi sayılır... Tabii başlangıç olarak. Nettie o çamurlu çarşafların bedelini ödemek zorunda! Bunun belki farkında, belki de değil. 1991 Kaçıklar Güzeli konusunda birkaç şey daha yapmanın zamanı geldi. Bu fikir Wilma'yı öylesine sevindirdi ki, kadın evine mümkün olduğu kadar çabuk gitti.

Keeton uykudaymış gibi buzdolabına giderek üzerine yapıştırılmış olan pembe kâğıdı kopardı. Kâğıdın baş tarafında büyük harflerle, TRAFİK CEZASI, yazılıydı. Aşağıda ise şu mesaj vardı:

Bu yalnızca bir uyarı! Ama lütfen okuyun ve uyun.
Bir ya da birkaç trafik kuralını çiğnediğiniz gözlendi. Memur bu sefer sizi yalnızca uyarmaya karar verdi. Tabii arabanızın markasını, modelini ve plaka numarasını yazdı. Gelecek sefere cezalandırılacaksınız. Lütfen trafik kurallarının HERKES için geçerli olduğunu unutmayın.
Arabayı dikkatli sürün.
Gideceğiniz yere sağ salim erişin.
Yerel Polis Merkezi size teşekkür eder!

Bunun altındaki bölümde Marka, Model ve Plaka no. yazılı sütunlar vardı. İlk ikisine Cadillac yazılmıştı. Plaka numarasının karşısına ise BUSTER 1.

Bunun altındaki suçun türleriyle ilgili bölüm boştu. Ancak "Başka Suçlar" başlıklı yere bir cümle yazılmıştı.

'Castle Rock'ın en ukala köpeği olmak.'

En alta ise makbuzu veren memur imzasını atmıştı: Norris Ridgewick.

Keeton oldukça yavaş bir şekilde yumruğunu sıkarak pembe kâğıdı avucunda buruşturdu. Diğer pembe makbuzlara bakarken alnının ortasındaki bir damar şişerek atmaya başladı.

Buster, "Onu öldüreceğim..." diye fısıldadı. "Tanrı ve bütün azizlerin önünde yemin ediyorum! O sıska herifi öldüreceğim!"

Nettie evine vardığı sırada biri yirmi geçiyordu. Ama kadına aradan aylar, hatta yıllar geçmiş gibi geliyordu. Nettie beton bahçe yolundan sokak kapısına doğru giderken o dehşet duygusu kaybolmuştu. Kafasını vurduğu için başı hâlâ ağrıyordu. Yine de küçük evine sağ salim erişmişti ya.

Anahtarı elbisesinin cebindeydi. Nettie anahtarı çıkararak kilide soktu. "Raider?" diye seslendi. "Raider, ben geldim!"

Nettie kapıyı açtı.

"Anneciğinin küçücük oğlu neredeymiş bakayım? Neredeymiş benim bebeğim? Açıkmış mı o?" Hol karanlık olduğu için önce yerde yatan küçük yığını görmedi. Anahtarı kilitten çıkararak içeri girdi. "Annesinin kuzusu çok mu acıkmış? O çok mu..."

Ayağı sert ama hafif bir şeye çarptı. Nettie cümlesini tamamlayamadan başını eğdi ve... Raider'ı gördü.

Önce kendi kendine aslında orada öyle bir şey olmadığını, gözlerinin onu aldattığını söylemeye çalıştı. Orada öyle bir şey yoktu! Yoktu! Yoktu! Yerde yatan ve göğsünden bir şeyin ucu çıkan Raider olamazdı! Nasıl olurdu?

Nettie kapıyı kapayarak telaşla ışığı yaktı. İşte o zaman gerçeklerle yüz yüze geldi. Raider yerde yatıyordu. Karnını kaşımalarını istediği zaman yaptığı gibi arkaüstüydü. Göğsünden kırmızı bir şey uzanıyordu. Bu şeye benziyordu... şeye benziyordu...

Nettie inler gibi tiz bir çığlık attı. Sonra köpeğinin yanında dizüstü düştü.

"Raider! Ah, Tanrım! Ah, Tanrım! Raider, sen ölmedin değil mi? Ölmedin?"

Buz kesilmiş eliyle Raider'ın göğsüne saplanmış olan şeyi çekip çıkardı. Şimdi köpeğin göğsünde küçük bir delik kalmıştı. Haykırarak tirbuşonu elinden attık ve sonra o kaskatı kesilmiş olan küçük hayvanı kucağına aldı.

"Raider!" diye bağırıyordu. "Ah, benim küçücük köpeğim! Hayır! Ah, hayır, hayır!" Ölü hayvanı göğsüne bastırmış sağa sola sallıyor, onu ısıtarak canlandırmaya çalışıyordu. Ne yazık ki vücudunda Raider'a verebileceği bir sıcaklık kalmamış gibiydi. Buza dönmüştü Nettie. Buz gibiydi.

Nettie bir süre sonra Raider'ı bıraktı. Ortalığı araştırarak içinden tirbuşonun uzandığı İsviçre çakısını aldı. Sersemlemişti. Ancak tirbu-

şona bir pusula takılı olduğunu görünce sersemliği biraz geçer gibi oldu. Uyuşmuş elleriyle kâğıdı çekip çıkardı ve gözlerine doğru kaldırdı. Kâğıt zavallı küçük köpeğin kanları yüzünden iyice sertleştiği halde üzerindeki bozuk yazıyı yine de okuyabildi.

'Kimse benim temiz çarşaflarıma çamur atamaz. Sana canına okuyacağımı söyledim!'

Nettie'nin gözlerindeki acı ve dehşetten sersemlemiş ifadesi kaybolup yerini korkunç bir zekâ pırıltısı aldı. Lekeli bir gümüşün pırıltısına benziyordu bu. Bembeyaz kesilmiş olan yanakları birdenbire kızarmaya başlayıp dudakları yavaşça gerilerek dişleri ortaya çıktı. Nettie öfkeli, boğuk ve hırıltılı bir sesle iki sözcük söyledi. "Seni orospu!"

Kâğıdı buruşturup duvara doğru fırlattı. Kâğıt oradan sekerek Raider'ın ölüsünün yanına düştü. Nettie kâğıdı kapıp üzerine tükürdü, sonra da onu tekrar attı.

Ayağa kalkarak ağır ağır mutfağa gitti. Yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu.

Wilma küçük sarı arabasını bahçe yoluna sokarak indi. Hızla kapıya doğru giderken, çantasının içinde anahtarı arıyor, bir yandan da bir şarkı mırıldanıyordu. "Dünyanın Dönmesini Sağlayan Aşktır." Anahtarı bulup kilide soktuktan sonra gözucuyla bir şeyin oynadığını fark ederek döndü. Ağzı bir karış açılmıştı.

Oturma odasının perdeleri rüzgârda hışırtıyla dalgalanıyor ve pencereden dışarıya doğru uzanıyordu. Çünkü... dört yüz dolara mal olan büyük cam kırılmıştı.

Wilma, "Ne oluyor?" diye bağırarak anahtarı kilitte sertçe çevirdi. Anahtar az kalsın kırılıyordu.

Eve daldığı gibi kapıyı arkasından hızla çarparak kapattı. Sanki donmuştu ve kıpırdayamıyordu. Wilma Wadlowski Jerzyck yaşamında ilk kez şok yüzünden felce uğramış gibiydi.

Oturma odası berbat haldeydi. Daha on bir taksidini ödemedikleri o güzel, büyük ekranlı televizyon parçalanmış, içi kapkara kesil-

mişti. Üzerinden hâlâ dumanlar çıkıyordu. Binlerce parlak parçaya ayrılmış olan tüp halının üzerinde yatıyordu. Odanın dibindeki duvarda kocaman bir çukur oluşmuş, altında da ekmek somununa benzeyen bir şey yatıyordu. Onun bir eşi de mutfak kapısının eşiğinde duruyordu.

Wilma'nın kafasının bir yanı, dikkatli ol, dedi. Bu bir bomba olabilir. Yavaşça ilerleyerek mutfak kapısının eşiğindeki paketin yanında çömeldi. O zaman bunun bir paket değil, üzerine bir defterden koparılmış sayfaya sarılı bir taş olduğunu gördü. Wilma taşın üstündeki lastik bandı çıkararak kâğıdı aldı ve notu okudu.

Wilma mesajı iki kez okuduktan sonra diğer taşın üzerindeki kâğıdı açtı. Ona da aynı şey yazılmıştı.

I TOLD YOU TO LEAVE ME ALONE.
THIS IS YOUR LAST WARNING

'Sana beni rahat bırakmanı söyledim. Bu seni son uyarımdır!'

Kadın sonunda, "Nettie," dedi. "Deli karı!"

Mutfağa girdi ve birdenbire nefesini tuttu. Daha sonra mikrodalga fırının içindeki taşı çıkarmaya çalışırken bir cam parçası elini kesti. Wilma camı avucundan çıkararak taşın üzerindeki mesajı okudu. O da aynıydı.

Wilma o kattaki diğer odaları da çabucak dolaştı ve olanları gördü. Sonra tekrar mutfağa dönüp gözlerine inanamıyormuş gibi, "Nettie..." dedi.

Sonunda, şok yüzünden çevresini sarmış olan buz tabakası erimeye başladı. İlk duyduğu öfke değil şaşkınlık oldu. Tanrım! Kadın gerçekten deli olmalı! Bana -bana- böyle bir şey yapabileceğini, sonra da yaşayabileceğini sanması için deli olması gerekir. Artık güneşin batışını görecek kadar bile yaşayamayacak. Karşısındakinin kim olduğunu sanıyor? Pollyanna mı?

Avucundaki kâğıtları atarak çevresine bir çocuğun şaşkınlık dolu gözleriyle baktı. Bütün bunları kim yaptı? Kim? Ah, Nettie Cobb yaptı tabii? 1991 Kaçıklar Kraliçesi.

Wilma gülümsemeye başladı.

Onu tanımayan biri bunun şefkatli ve merhametli bir gülüş olduğunu sanırdı. Sevgi ve dostluk dolu bir gülümseyiş olduğunu. Kadının gözleri güçlü bir duygunun etkisiyle parlıyordu şimdi. Dikkatsiz kişiler bunun bir sevinç ışıltısı olduğunu düşünebilirlerdi. Ama Wilma'yı en iyi tanıyan insan, yani Pete Jerzyck orada olsaydı ve yüzünün halini görseydi hemen kaçardı.

Wilma yumuşak, adeta okşar gibi bir sesle, "Hayır," dedi. "Ah, hayır, bebeğim. Anlamıyorsun. Wilma'yla uğraşmanın ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Wilma Wadlowski Jerzyck'le uğraşmanın ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrin bile yok."

Tebessümü yayıldı.

"Ah, bunun ne demek olduğunu öğreneceksin."

Mikrodalganın yanındaki duvara çakılmış mıknatıslı bir çubuğa asılı olan bıçakların çoğu Brian'ın attığı taşlar yüzünden tezgâhın üzerine düşmüşlerdi. Wilma onların arasından en uzununu seçti. Büyük et parçalarını, hindi ve tavukları kesmek için kullanılan, beyaz kemik saplı olanı. Bıçağın keskin yanını avucuna sürerken elindeki yaranın kanları bulaştı.

"Sana bilmen gereken her şeyi öğreteceğim."

Wilma elinde bıçakla oturma odasında ilerlerken ayaklarının altında kırık cam parçaları çatırdıyordu. Evden çıkarken kapıyı arkasından kapatmadı. Çim alandan Ford Sokağı yönüne doğru yürüyordu.

Wilma tezgâhın üzerindeki karmaşık yığından uygun bir bıçak seçerken, Nettie Cobb da çekmeceden satırını alıyordu. Keskin olduğunu biliyordu, çünkü Bill Fullerton berber dükkânında onu bilemişti.

Nettie dönüp ön kapıya doğru giderken bir an durdu ve Raider'ın yanında diz çöktü. Kimseye bir zararı dokunmayan küçük köpeğinin ölüsünün yanında... Raider'ı okşayarak yavaşça, "Onu uyardım," dedi. "Onu uyardım. O deli Polonyalı kadına şans tanıdım. Her türlü şans... Benim sevgili, küçücük köpekciğim, bekle beni. Bekle çünkü yakında seninle beraber olacağım."

Nettie sonra ayağa kalkıp evden çıkarken Wilma gibi kapıyı kapatma gereği duymadı. Güvende olmak onu ilgilendirmiyordu artık. Bir an küçük verandada durarak derin derin soluk aldı. Sonra çim alandan Willow Sokağı'na doğru yürüdü.

Danforth Keeton çalışma odasına koşarak dolabı açtı. Bir an eşyaların arkasına sakladığı oyun kutusunu bulamadı. Kendine eziyet eden ve her işe burnunu sokan aşağılık şerif yardımcısının onu ve oyuncakla birlikte bütün geleceğini çalmış olduğunu sandı. Sonra kutuyu buldu ve telaşla kapağını açtı. Teneke yarış pisti hâlâ içindeydi. Paralarını koyduğu zarf da yine onun altında duruyordu.

Buster telaşla pencereye koşarak dışarı baktı. Myrtle bu pembe kâğıtları görmemeli. O dönmeden hepsini toplamalıyım. Kaç makbuz var burada? Yüz mü? Çalışma odasında çevresine bakındı ve her yere makbuz yapıştırılmış olduğunu gördü. Bin tane mi? Evet. Belki. Hatta iki bin bile olabilir. Eh, Myrtle ben burayı temizlemeden gelirse dışarıda bekler. Çünkü bana eziyet etmek için etrafa yapıştırılan bu lanet olasıca şeyleri toplayıp mutfaktaki odun sobasında yakmadıkça onu içeriye almayacağım... Lanet olasıca kâğıtların hepsini de teker teker yakacağım...

Buster tavandaki avizeden sarkan pembe kâğıtları koparmaya çalışırken seloteyp yanağına yapıştı. Öfkeli ve gıcırtılı bir sesle bağırarak onu çekip kopardı. Bu makbuzda, "Diğer Suçlar" bölümünde üç sözcük vardı:

"Zimmetine para geçirmek."

Keeton koltuğunun yanındaki lambanın abajuruna yapıştırılmış olan pembe kâğıdı çıkardı.

"Diğer suçlar: Belediye Emekli Fonu'nu hesabına geçirmek."

Şöminenin yukarısına asılmış olan "İyi Vatandaş" şildinin yanındakinde "Anasına kazık atmak," yazılıydı.

Mutfak kapısındakinde ise, "Lewiston Hipodromu'nda paraları saçmak."

Garaja açılan kapıya yapıştırılmış olan makbuzda şu açıklama vardı:

"Psikotik paranoya ve geri zekâlılık."

Adam makbuzları mümkün olduğu kadar çabuk toplamaya çalışıyordu. Etli yüzünde gözleri yuvalarından uğramış, seyrelmeye başlamış saçları karışmıştı. Çok geçmeden soluk soluğa kalarak öksürmeye başladı. Yanaklarında kırmızımsı mor, çirkin lekeler belirmişti.

Buster tabak çanak dolabının kapağındaki makbuzu da kopardı:

"At yarışı oynamak için Belediye Emekli Fonu'ndan para çalmak."

Keeton elinde makbuzlarla çalışma odasına dalarak oradaki pembe kâğıtları da toplamaya çalıştı. Buradaki makbuzlarda hep aynı şey vardı:

"Zimmetine para geçirmek."

"Hırsızlık."

"Hırsızlık."

"Zimmetine para geçirmek."

"Dolandırıcılık."

"Paraları kendine harcamak."

"Kötü yönetim."

"Zimmetine para geçirmek."

Hepsinin içinde dikkati en çok şu çekiyordu:

"Zimmetine para geçirmek."

Keeton bir ses duyduğunu sanarak pencereye koştu. Belki Myrtle gelmişti. Belki de Norris Ridgewick. Şerif yardımcısı sevinçle onu seyredip gülecekti. Gelen Norris'se tabancamı alıp onu vuracağım. Ama kafasından değil. Hayır... Kafasından vurursam hemen ölür! Ridgewick gibi süprüntüler böylesi ölüme layık değildir. Onu karnından vuracağım. Çim alanda bağıra bağıra ölecek.

Oysa yoldan yalnızca arabasıyla garson geçiyordu. Scott Garson kentin en önemli bankacısıydı. Keeton'la karısı arada bir Garson'larda akşam yemeği yerlerdi. İyi insanlardı ve Garson siyaset açısından önemli biriydi. Makbuzları görürse ne düşünür? Pembe makbuzlarda durmadan tekrarlanan "Zimmetine Para Geçirmek," sözcüklerini gördüğü zaman?

Buster soluk soluğa yemek odasına koştu. Gözümden kaçan oldu mu? Sanmıyorum! Hepsini aldım...

Hayır! Bir tane kalmıştı. Üstelik merdivenin trabzanına yapıştırılmıştı bu. Tanrım! Ya gözümden kaçsaydı!

Buster koşup makbuzu kopardı.

Marka: Gübre

Model: Eski ve yorgun

Plaka numarası: İhtiyar Ahmak 1

Diğer suçlar: Mali hile.

Başka?... Daha başka var mı? Keeton hızla alt kattaki odaları da dolaşırken gömleğinin etekleri pantolonundan çıkmıştı. Kıllı göbeği

kemer tokasının üzerinde hoplayıp duruyordu. Başka makbuz göremedi... Hiç olmazsa o katta pembe kâğıtlardan hiç kalmamıştı.

Buster, Myrtle'ın gelip gelmediğini anlamak için telaşla pencereden baktıktan sonra hızla yukarı çıktı. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibiydi sanki.

Wilma'yla Nettie, Willow ve Ford sokaklarının köşesinde karşılaşınca durup Spagetti Western filmindeki iki silahşör gibi birbirlerine baktılar. Rüzgâr pardösülerini sağa sola uçuşturuyordu. Güneş bulutların arasından görünüp kayboluyor, iki kadının gölgeleri kâh beliriyor, kâh siliniyordu.

Sokaklarda ne araç ne de insanlar vardı. Bu sonbahar gününde bu küçük köşe onlara aitti.

"Köpeğimi öldürdün, kahpe!"

"Televizyonumu parçaladın! Camlarımı kırdın! Mikrodalgamı param parça ettin, deli karı!"

"Seni uyardım!"

"O uyarını al da..."

"Bir adım daha atarsan biri ölecek ve o ben olmayacağım!"

Wilma bu son sözleri şaşkınlık ve endişeyle dinlemişti. Nettie'nin yüzünden bu işin saç çekmek ve giysileri yırtmakla sona ermeyeceğini anlamıştı ilk kez. Zaten Nettie'nin burada ne işi var, diye düşünüyordu. Hani onu gafil avlayacaktım? Her şey nasıl oldu da bu noktaya geldi?

Sonra Wilma'nın öfkeli yanı bu tür soruları gereksiz buldu. Şu an dövüş olacaktı ve önemli olan da buydu.

Nettie satırı kaldırıp kadına doğru saldırıya geçti. Ulur gibi bağırıyordu. Dudakları gerilmiş, dişleri meydana çıkmıştı.

Wilma dizlerini kırarak bıçağı dev bir sustalıymış gibi tutuyordu. Nettie üzerine atılırken bıçağı düşmanının karnına soktu. Sonra ayağa kalkarak Nettie'nin karnını yardı. Kötü kokulu bir sıvı ortalığa fışkırıyordu. Wilma bir an yaptığı şey yüzünden dehşet duydu. Nettie'nin karnına gömülen çelik bıçağın sapını tutan gerçekten Wilma Jerzyck miydi? Kadının kol kasları gevşedi. Bıçak, Nettie'nin hızla çarpan kalbine erişmeden durakladı.

Nettie, "Seni aşağılık kancık!" diye bağırarak satırı indirince sapına kadar Wilma'nın omzuna saplandı. Kadının köprücük kemiği boğuk bir çatırtıyla kırıldı.

Can acısı Wilma'nın tarafsız düşüncelerini sona erdirmişti. Şimdi geride yalnızca o çılgınca öfkelenmiş kadın kalmıştı. Wilma bıçağını yaradan çekti.

Nettie de satırını. Bunu başarabilmek için iki elini kullanmak zorunda kalan kadının o sırada elbisesindeki kanlı delikten bağırsakları sarkıyordu. Organlar parlak bir düğüm halinde sallanmaya başlamıştı.

İki kadın ağır ağır birbirlerinin çevresinde dönerken yerde kanlı ayak izleri kalıyordu. Nettie'nin kalbi kulaklarında çarpıyordu sanki. Yaralandığını biliyordu ama hiç acı duymuyordu. Yalnızca Wilma'nın gövdesinin yanını çizdiğini sanıyordu.

Wilma ağır yaralı olduğunun farkındaydı. Sağ kolunu kaldıramıyordu artık. Elbisesinin arkası kan içinde olduğu halde kaçmayı düşünmüyordu. Yaşamı boyunca hiç kaçmamıştı. Bunu şimdi de yapmayacaktı.

Yolun karşısından biri tiz bir sesle onlara bağırdı. "Hey! Siz iki hanım orada ne yapıyorsunuz? Hemen durun! Hemen durmazsanız polis çağıracağım!"

Wilma o tarafa doğru bakınca Nettie fırsattan istifade satırı Wilma'ya salladı. Satır Wilma'nın kalçasına geldi ve kemiği kırıldı. Kanlar yelpaze şeklinde etrafa saçılıyordu. Wilma bağırdı ve bıçağını salladı. Ayakları birbirine dolaştığı için de gürültüyle kaldırıma yuvarlandı.

"Hey! Hey!" Seslenen yaşlı kadın füme rengi bir şala sarılmış, verandada duruyordu. Dehşet dolu gözleri gözlüğü yüzünden daha da ireleşmiş gibiydi. Yaşlı kadınlara özgü o berrak ve tiz sesiyle bağırıyordu. "İmdat! Polis! Cinayet! CİNAAAAYETTTT!"

Ama Willow'la Ford sokaklarının köşesindeki iki kadın ona aldırmadılar bile. Wilma kanlar içinde stop işaretinin yanına yığılmıştı. Nettie sendeleyerek ona yaklaşırken kadın kendini zorlayarak oturdu ve sırtını işarete dayadı. Bıçağı kucağında tutarak ucunu yukarı doğru çevirdi.

"Haydi gel, fahişe," diye güçlükle tısladı. "Haydi, geleceksen gel bakalım."

Dudaklarını konuşuyormuş gibi oynatan Nettie yaklaştı. Bağırsaklarından oluşan düğüm elbisesinin önünde sağa sola sallanıyordu. Nettie'nin sağ ayağı, Wilma'nınkine takıldı ve yüzüstü düştü. Bıçak Nettie'nin göğüs kemiğinin hemen altına saplandı. Ağzı kanla dolan Nettie bir şeyler fısıldadı ve satırı kaldırıp indirdi. Satır boğuk bir sesle Wilma Jerzyck'in kafasına saplanmıştı. Wilma'nın vücudu sarsılmaya başladı. Her çırpınışında bıçak Nettie'nin göğsüne daha çok giriyordu.

Nettie, "Köpekciğimi... öldürdün..." derken ağzındaki kanlar Wilma'nın yüzüne fışkırdı. Sonra titredi ve vücudu gevşedi. Nettie öne doğru düşerken kafası stop işaretine değmişti...

Wilma'nın sarsılan ayağı kaldırımın yanına kaydı. Kiliseye giderken giydiği yeni siyah ayakkabısı fırlayarak ilerideki kuru yaprak yığınının üzerine düştü. Ayak parmakları gerildi, gevşedi, gerildi... sonra da hareketsiz kaldı.

İki kadın şimdi köşede yatıyor, kanları kaldırımın kenarındaki kurumuş yaprakları kızıla boyuyordu.

Yolun karşısındaki kadın yine, "CİNNNAAAYEEEET!" diye bağırdı. Sonra geriledi ve evinin antresine yuvarlanarak bayıldı.

Mahalleliler artık pencerelerinden bakıyor ya da kapılarını açıyorlardı. Birbirlerine ne olduğunu soruyor, verandalarına çıkıyorlardı. Sonra dikkatle köşeye yaklaştılar ve olanları görünce ellerini ağızlarına götürerek hızla gerilediler.

Sonunda biri şerife telefon etti.

Polly Chalmers Ana Cadde'den ağır ağır Gerekli Şeyler'e doğru çıkarken ilk siren seslerini duydu. Sancıyan ellerine en kalın eldivenlerini giymiş olan kadın duraklayarak kahverengi devriye arabalarından birinin Ana Cadde'yle Laurel Sokağı'nın kesiştiği kavşaktan hızla geçmesini seyretti. Arabanın tepesindeki lamba dönüyor, taşıt gitgide hızlanıyordu. Arkasında bir devriye arabası daha vardı.

Polly onlar gözden kayboluncaya kadar arkalarından baktı. Kaşları çatılmıştı. Castle Rock'ta devriye arabalarının siren çalarak hızla

gittikleri pek görülmezdi. Ne oldu acaba? Herhalde ağacın tepesinde kalmış bir kediyle ilgili değildir... Neyse... Alan bu akşam beni aradığında ne olduğunu söyler.

Polly dönerek caddenin yukarısına bir göz attı. Leland Gaunt da dükkânın kapısında durmuş merakla devriye arabalarının arkasından bakıyordu. Neyse. Hiç olmazsa bir soru cevaplanmış oluyordu. Bay Gaunt dükkânındaydı. Nettie bunu ona haber vermek için telefon etmemişti ama böyle şeylere şaşırmamak gerekirdi. Çünkü kadıncağız birçok şeyi unutuyordu.

Polly ilerledi. Bay Gaunt dönüp onu görünce sevinçle gülümsedi. "Miss Chalmers! Uğramanız ne kadar hoş!"

Kadın bitkince gülümsedi. O sabah biraz hafiflemiş olan sancısı yeniden artmaya başlıyordu. "Beni Polly diye çağırmanızı kararlaştırmıştık sanırım."

"Polly, o halde... İçeri girin. Sizi görmek çok hoş. Bu heyecanın sebebi nedir?"

Kadın, "Bilmiyorum," dedi. Adam kapıyı açınca Polly de içeri girdi. "Herhalde biri yaralandı ve hemen hastaneye götürülmesi gerekiyor. Hafta sonlarında Norway'den yardım öyle çabuk gelmez. Ama neden iki devriye arabası gönderdiklerini anlayamıyorum..."

Bay Gaunt kapıyı kaparken çıngırak şıngırdadı. Kapıdaki stor indirilmişti. Mağaza kasvetli ve loştu... Ama Polly, burası yine de hoş... diye düşündü. Bay Gaunt'un eski tip kasasının yanındaki bir masa lambası tezgâhın üzerinde altın rengi bir ışık gölcüğü oluşturuyordu. Orada açık bir kitap vardı. Robert Louis Stevenson'un *Define Adası.*

Bay Gaunt, Polly'e dikkatlice bakıyordu. Onun gözlerindeki endişeyi fark eden kadın dayanamayarak yine gülümsedi. "Şu son günlerde ellerim çok kötü. Demi Moore'a pek benzemiyorum sanırım."

Adam, "Çok yorgun ve rahatsız bir kadına benziyorsunuz," dedi.

Polly'nin yüzündeki tebessüm silinir gibi olmuştu. Adamın sesinde anlayış ve derin bir merhamet vardı. Polly bir an hüngür hüngür ağlamaktan korktu. Kadını ağlamaktan tuhaf bir düşünce engellemişti. Ağlarsam beni teselliye çalışır ve bana dokunur.

Polly kendini zorlayarak gülümsemeyi sürdürdü. "Yaşayacağım. Böyle krizleri her zaman atlattım. Söyleyin, Nettie Cobb uğradı mı?"

"Bugün mü?" Gaunt kaşlarını çattı. "Hayır. Bugün uğramadı. Uğrasaydı ona dün gelen bir Karnaval camını gösterirdim. Tabii Nettie'ye geçen hafta sattığım abajur kadar güzel değil. Ancak yine de Nettie'nin onunla ilgileneceğini düşündüm... Neden sordunuz?"

Polly, "Ah... Hiç," dedi. "Size uğrayabileceğini söyledi... Ama Nettie... Nettie çoğu zaman bazı şeyleri unutuyor."

Bay Gaunt ciddi ciddi, "O bana yaşamı boyunca fazla sıkıntı çekmiş gibi geldi," dedi.

"Evet. Gerçekten öyle." Polly bu sözleri yavaş ve dalgın bir tavırla söylemişti. Gaunt gözlerini onun gözlerine dikmişti ve kadın bakışlarını ondan kaçıramıyordu. Sonra Polly'nin eli vitrine dokundu ve o zaman kendini toparladı. İstememesine rağmen can acısıyla hafifçe inledi.

"İyi misiniz?"

"Evet, çok iyiyim." Ama yalandı. Polly değil, 'Çok iyi,' 'İyi' bile sayılmazdı.

Bay Gaunt'un bunu sezdiği anlaşılıyordu. "İyi değilsiniz." Kesin bir tavırla konuşmuştu. "Onun için havadan sudan söz etmekten vazgeçeceğim. Size mektubumda sözünü ettiğim şey geldi. Onu verecek ve sizi evinize göndereceğim."

"Bana mı vereceksiniz?"

Dükkânın sahibi kasanın arkasına geçerken, "Ah, bu bir armağan değil," dedi. "Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz. Öyle değil mi?"

Polly gülümserken, gerçekten iyi bir insan, diye düşündü. Castle Rock'ta kendisine kibar davranan ilk insan için bir şeyler yapmak istiyor. Ne var ki Gaunt'a karşılık vermek bir yana o an konuşmak bile güç geliyordu ona. Ellerindeki sancı korkunç bir hal almış, geldiğine pişman olmuştu. Bir an önce evine gitmek ve ağrı kesici ilacından almak istiyordu.

"Bu bir satıcının denenmek üzere vermesi gereken bir şey. Tabii dürüst bir insansa." Lelant Gaunt bir deste anahtar çıkarıp birini seçerek kasanın altındaki bir çekmeceyi açtı. "Bunu birkaç gün deneyin. İşinize yaramadığını anlarsanız bana geri verin. Ancak sizi biraz olsun rahatlatırsa o zaman fiyatından söz ederiz." Kadına gülümsedi. "Tabii sizden en düşük fiyatı alırım, bundan emin olabilirsiniz."

Polly şaşkın şaşkın dükkân sahibine baktı. Kendi kendine, rahatlatmak mı, diyordu. Bu adam neden söz ediyor?

Gaunt çekmeceden çıkardığı beyaz bir kutuyu tezgâha bıraktı. O garip uzun parmaklı eliyle kutudaki pamuğun üzerine konmuş olan ince bir zincire takılı küçük, gümüş nesneyi aldı. Bir tür kolyeydi galiba. Zincirin ucundaki küçük bir çan ya da irice bir yüksüğe benziyordu.

"Bu Eski Mısır'da yapılmış, Polly. Çok eski bir şey. Tabii piramitler kadar eski değil. Ah, hayır! Ama yine de antika. İçinde bir tür yararlı bitki olduğunu sanıyorum ama emin değilim." Zincirin ucundaki yüksük biçimli şeyi salladı. Madalyonun içinden bir şeyin kaymasına benzer bir ses çıktı. Polly pek hoşlanmadı bu sesten.

Bay Gaunt, "Bu bir Azka," dedi. "Ya da *Azakah.* Her neyse... Bu acıyı geçiren bir tılsım."

Polly gülümsemeye çalıştı. Nazik davranmak istiyordu ama yine de... Kalkıp o nesne için mi buraya gelmişti? O şeyin estetik bakımdan bile bir değeri yoktu. Açıkçası biçimsiz bir şeydi. "Ben sanmam ki..."

Bay Gaunt, "Ben de aynı fikirdeyim," diye açıkladı. "Yalnız umutsuz durumlarda umutsuzca çarelere başvurulur. Emin olun bu gerçek bir antika... Yani Tayvan'da yapılmış bir şey değil. Gerçek bir Mısır eşyası. Son Çöküş çağından kalmış. Üstelik gerçek olduğunu gösteren bir belgeyle birlikte satılıyor. Belgede bunun bir *Benkaliti* yani beyaz sihir aracı olduğu yazıyor. Tılsımı alıp boynunuza takmanızı istiyorum. Evet, belki gülünç laflar ve belki de gerçekten öyle. Ancak yerde ve gökte, en çılgın felsefelere daldığımız zamanlarda bile hayal edemediğimiz daha garip şeyler var."

Polly, "Buna gerçekten inanıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet. Çok şey gördüm. İyileştirici bir madalyon ya da tılsımı sıradan şeyler saymamı engelleyen olaylar..." Dükkân sahibinin elâ gözlerinde bir an bir ışıltı belirip kayboldu. "Daha pek çok şey. Dünyanın tuhaf köşelerinde harika şeyler var, Polly... Neyse... Şimdi önemli olan sizsiniz." Geçen gün ellerinizdeki sancı şimdiki kadar şiddetli değildi sanırım. Ama ben yine de durumunuzun ne kadar kötü olduğunu anladım. Ve... bu küçük... şeyin denenmeye değeceğini düşündüm.

Sonuçta ne kaybınız olur? Şimdiye dek denediklerinizin hiçbiri etkili olmadı değil mi?"

"Beni düşündüğünüz için minnettarım, Bay Gaunt. Gerçekten..."

"'Leland'. Lütfen..."

"Evet, peki. Beni düşündüğünüz için minnet duyuyorum Leland, ancak ben batıl inançları olan biriyim." Polly başını kaldırdı ve Gaunt'un parlak elâ gözlerini kendisine dikmiş olduğunu gördü.

"Batıl inançlarınızın olup olmaması önemli değil, Polly. Çünkü bu batıl inançlardan doğmuş." Gaunt parmaklarını oynattı ve Azka zincirin ucunda hafifçe sallandı.

Polly ağzını açtıysa da bir şey söyleyemedi. Geçen ilkbaharda bir dergide gördüğü ilanı anımsamıştı. Bunda Eskilerin Dua Çemberi diye tanımlanan bir şeyden söz ediliyordu. İddiaya göre bu çemberden çıkan ışınlar sakatları iyileştiriyordu...

Bay Gaunt, "Acı çeken bir insan er geç olmayacak, hatta şüphe götürecek yolları da dener," dedi. "Onların sayesinde acıdan kurtulup kurtulamayacağını anlamaya çalışır. Öyle değil mi?"

"Ben... Ben..."

"Soğuk tedavisi... Elektrikli eldivenler... Hatta ışın terapisi... Bunların hiçbirinin size yararı olmadı değil mi?"

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

Bay Gaunt karşısındakini adeta ipnotize eden, yumuşak bir sesle, "İyi bir satıcı müşterilerinin ihtiyaçlarını öğrenir," diye cevap verdi. Kadına yaklaşarak zincirinden sallanan Azka'yı uzattı. Polly, adamın tırnakları kayışa benzeyen uzun parmaklı ellerinden kaçmaya çalıştı.

"Korkmayın, sevgili Polly. Saçınızın bir teline bile dokunmayacağım. Yani sakin sakin kımıldamadan otururşanız."

Polly sakinleşip hareketsiz kaldı. Ellerini kavuşturarak Bay Gaunt'un gümüş zinciri boynuna takmasına izin verdi. Adam bunu kızının duvağını indiren bir baba şefkatiyle yapmıştı. Polly kendini Bay Gaunt'tan, Gerekli Şeyler'den ve Castle Rock'tan çok uzaklardaymış gibi hissediyordu. Hatta kendi kendinden bile. Sanki insanlardan binlerce kilometre uzakta, tozlu bir ovada, sonsuz bir gökyüzünün altında duruyordu.

Azka, Polly'nin deri ceketinin fermuarına çarparak hafifçe şıngırdadı.

"Onu şimdilik ceketinizin içine sokun. Eve gittiğinizdeyse bluzunuzun altına yerleştirin. Etkili olabilmesi için tene dokunması gerekiyor."

Polly ağır ağır, rüyada gibi, "Onu ceketimin içine sokamayacağım," dedi. "Fermuar... Onu açmam imkânsız."

"Öyle mi? Bir deneyin."

Kadın eldivenlerinden birini çıkararak denedi. Baş ve işaretparmaklarının fermuarı açacak kadar esnekleşmiş olması onu şaşırtmıştı.

"Gördünüz mü?"

Küçük gümüş top bluzunun üzerine düşerken Polly'e çok ağır gibi gelmişti. Ayrıca dokunuşu insanı rahatlatmıyordu. Kadın belli belirsiz, acaba içinde ne var, diye düşündü. O hışırtıya ne sebep oldu? Bay Gaunt tılsımın içinde bir tür yararlı bitki olduğunu söyledi. Duyduğum kuru bitki ya da tozun çıkardığı bir sese benzemiyordu. Sanki madalyonun içindeki şey kendi kendine hareket etti.

Bay Gaunt, Polly'nin rahatsız olduğunu anlamış gibiydi. "Ona alışacaksınız. Hem de sandığınızdan daha çabuk. Bana inanın."

Dışarıdan sanki binlerce kilometre öteden siren sesleri geliyordu yine.

Dükkân sahibi dönüp Polly'e bakmaktan vazgeçer geçmez kadın kafasını toplamaya başladı. Biraz şaşırmasına rağmen kendini iyi hissediyordu. Sanki kısa ama dinlendirici bir uyku çekmiş gibiydi. O sıkıntı ve rahatsızlık duygusu kaybolmuştu.

Polly, "Ellerim hâlâ ağrıyor..." dedi. Doğruydu... Sancı eskisi kadar kötü müydü? Hayır, biraz rahatlamış gibi geliyordu. Belki bu yalnızca telkin olabilirdi. Polly, Bay Gaunt'un onun Azka'yı kabul etmesini sağlamak için bir tür ipnotizma yapmış olabileceğini seziyordu. Yalnızca dışarının soğuğundan sonra sıcak dükkân ellerinin rahatlamasını sağlamış olabilirdi.

Bay Gaunt hafif bir alayla, "Söz verdikleri rahatlığa hemen kavuşulacağını sanmıyorum," dedi. "Gelin, tılsıma bir şans tanıyın. Bunu yapar mısınız, Polly?"

Kadın omzunu silkti. "Pekâlâ." Denese ne kaybı olacaktı? Top, bluz ve kazağın altından belli olmayacak kadar küçüktü. Tılsımı taktığını kimse bilmezse bu konuda sorulacak sorulara cevap vermek zorunda da kalmayacaktı. Rosalie Drake meraklanacak, bir ağaç kütüğü kadar batıl inançları olan Alan herhalde gülecekti. Nettie'ye gelince... O da Polly gerçek bir tılsım taktığı için hayranlık duyacak ve konuşamayacaktı.

Bay Gaunt, "Azka'yı hiç çıkarmamalısınız," dedi. "Duş yaparken bile. Zaten buna gerek yok. Topcuk hakiki gümüşten. Onun için de paslanmaz."

"Peki ya çıkarırsam?"

Dükkân sahibi sanki utanmış gibi elini ağzına götürerek öksürdü. "Azka devamlı takılırsa etkileri gitgide güçlenir. Bugün kendini daha iyi hisseder, yarın daha da iyi. Böylece etkisi artar. Daha doğrusu bana öyle söylendi."

Polly, kim söyledi, diye kendi kendine sordu.

"Ancak Azka çıkarılırsa bunu takan kişi eski haline döner. Yavaşça değil, birdenbire. Tılsımı yeniden taktığındaysa o kaybı telafi için günlerce, hatta belki de haftalarca beklemek zorunda kalır."

Polly dayanamayarak hafifçe güldü. Gaunt da kendisine katılınca biraz rahatlamıştı.

"Biliyorum, bu sözler biraz garip, Polly. Ama ben elimden geldiği kadar size yardım etmek istiyorum. Buna inanıyor musunuz?"

Kadın, "Evet," dedi. "Teşekkür ederim."

Ancak Gaunt onu kapıya kadar geçirirken aklına başka şeyler geldi. Örneğin adam zinciri boynuna geçirdiği sırada sanki trans halindeydi. Sonra Gaunt'un ona dokunması düşüncesi tiksinti uyandırıyordu. Adamdan adeta bir ışık gibi yayılan o dostluk, saygı ve merhametle taban tabana zıt şeylerdi bunlar.

Polly içinden, acaba beni ipnotize mi etti, diye sordu. Aslında aptalca bir düşünce. Öyle değil mi? Dükkân sahibiyle Azka'dan söz ederlerken neler hissettiğini anımsamaya çalıştı ama başaramadı. Eğer Gaunt öyle bir şey yaptıysa herhalde bir kazaydı. Tabii ben de ona yardım ettim. Belki de fazla Percodan aldığım için sersemlemiştim.

Zaten ilacın en sevmediğim yanı da bu. Hayır, ikinci en sevmediğim yanı. Beni en çok kapsüllerin her zaman etkili olmamaları kızdırıyor.

Bay Gaunt, "Araba kullanmasını bilseydim, sizi evinize kadar götürürdüm," dedi. "Ne yazık ki, hiçbir zaman öğrenmedim."

Polly, "Önemli değil." diye cevap verdi. "Kibarlığınız ve bunu düşünmeniz bile yeterli."

Adam güldü, "Beni, Azka etkili olursa daha çok beğenirsiniz."

Yine yankılanan siren sesleri kentin doğu yönünden geliyordu. Elm, Willow, Pond ve Ford sokaklarının bulunduğu taraftan. Polly de o tarafa doğru döndü. Siren sesleri insanda hafif bir endişe uyandırıyordu. Sanki kötü bir şeyler yaklaşıyormuş gibi.

Polly, Bay Gaunt'a bunu söylemek için döndüğünde dükkân kapısının kapanmış olduğunu gördü. Levhada da KAPALI, yazılıydı. Adam, Polly döndüğü sırada sessizce içeri girmiş, kadın onun ayak seslerini bile duymamıştı.

Polly yavaş yavaş evine doğru yürümeye başladı. Ana Cadde'nin sonuna erişemeden bir devriye arabası daha geçti. Ancak bu seferki eyalet polisine aitti.

"Danforth?" Myrtle Keeton içeri girerek kocasının kilitte bıraktığı anahtarı çıkarmaya çalıştı. Amanda Williams'tan geri aldığı fondü tenceresini kolunun altına sıkıştırmıştı. "Danforth, ben geldim!"

Ona cevap veren olmadığı gibi televizyon da açılmamıştı. Bu çok garipti. Danforth televizyon seyretmek için o kadar acele etmiş, eve zamanında dönmeye çalışmıştı.

"Danforth? Burada mısın?"

Kadın yine cevap alamadı. Yemek odasında bir iskemle devrilmişti. Kaşları çatılan Myrtle, fondü tenceresini masaya bırakarak sandalyeyi kaldırdı. İlk kez endişelenmeye başlamıştı. Çalışma odasının kapalı olan kapısına doğru sessizce gidip başını yumuşak tahtaya yaklaştırarak içeriyi dinledi. Ona yazı masasının başındaki koltuğun hafif gıcırtısını duyuyormuş gibi geldi.

"Danforth? Orada mısın?"

Yine cevap çıkmadı... O an Myrtle'a kocası içeride öksürmüş gibi geldi ve endişesi korkuya döndü. Son zamanlarda Danforth müthiş

bir baskı altındaydı. Belediye meclisi üyelerinin arasında gerçekten çalışan bir tek o. Kilosu biraz fazla. Ya kalp krizi geçirdiyse? Ya şimdi içeride yerde yatıyorsa? Ya duyduğum öksürük değil de soluk almaya çalışan Danforth'un göğsünden yükselen hırıltılarsa?

Birlikte geçirdikleri o güzel saatler böyle bir olasılığı güçlendiriyordu. Önce yükseklere uçmak, sonra da hızla yere düşmek. Myrtle kapının tokmağına uzandı... Sonra da elini geri çekerek çenesinin altındaki deriyi mıncıkladı. Danforth'un çalışma odasına kapıya vurulmadan girilmeyeceğini birkaç acı dersten sonra öğrenmişti... Ayrıca o kutsal yere girmek için adamın insanı davet etmesi de şarttı.

Peki, ya kalp krizi geçirdiyse?... Ya da... ya da... Kadın devrilmiş iskemleyi anımsadı ve korkuları yeniden canlandı. Ya eve geldiği zaman bir hırsızı suçüstü yakaladıysa? Ya hırsız Danforth'un kafasına vurup onu bayılttıysa? Sonra da sürükleyerek çalışma odasına götürdüyse?

Myrtle telaşla kapıya vurdu. "Danforth? İyi misin?"

Yine ses çıkmadı. Evde yalnızca oturma odasındaki büyük çalar saatin tıkırtıları duyuluyordu ve... evet, bir de Danforth'un koltuğunun gıcırtısı.

Myrtle elini ağır ağır yine tokmağa uzattı. "Danforth, sen..."

Kadının parmakları tam tokmağa süründüğü sırada adam içeriden avaz avaz haykırmaya başladı. Bunun üzerine Myrtle hafifçe bağırarak geriye doğru sıçradı. "Beni yalnız bırak! Yakamı bırakamaz mısın, geri zekâlı kahpe!"

Myrtle inledi. Kalbi sanki deli gibi boğazında çarpıyordu. Bunun nedeni yalnızca şaşkınlık değil, kocasının sesindeki o kin ve kontrolden çıkmış nefretti. Birlikte geçirdikleri o güzel ve sakin sabahtan sonra kocası yüzünü bir avuç jiletle okşasaydı, Myrtle'ı yine de bu kadar yaralayamazdı.

"Danforth... yaralandığını sandım..." Myrtle'ın sesi hafif bir inilti-ye benziyordu. Kendisi bile zor duyuyordu bu sesi.

"Yakamı bırak!" Adamın sesinden kapının hemen gerisinde olduğu anlaşılıyordu.

Myrtle, ah, Tanrım... diye düşündü. Sanki çıldırmış gibi konuşuyor. Bu olabilir mi? Nasıl olur? Danforth beni Amanda'ya bıraktıktan sonra ne oldu?

Bu soruların cevapları yoktu, yalnızca kalp sızısı vardı. Myrtle bu yüzden yavaşça yukarı çıkarak dikiş odasındaki dolaptan en yeni bebeğini aldı. Yatak odasına geçerek ayakkabılarını çıkarıp kucağında bebekle yatağa uzandı.

Uzaklarda bir yerde polis sirenleri çalmasına karşın onlarla ilgilenmedi.

Günün bu saatinde yatak odası çok güzel olur, ekim güneşinin parlak ışıkları içeriyi aydınlatırdı. Ne yazık ki Myrtle bütün bunları görecek halde değildi. Yalnızca mutsuzluk duyuyordu. Bu güzel bebeğin bile hafifletemeyeceği derin, hasta edici bir mutsuzluk. Bu sanki boğazını tıkıyor, soluk almasını engelliyordu.

Ah, bugün ne mutluydum! Ne kadar mutluydum! Şimdiyse her şey eskisinden de kötü. Çok daha kötü.

Ne oldu acaba?

Ah, Tanrım, ne oldu? Bundan kim sorumlu?

Myrtle, bebeğe sarılarak gözlerini tavana dikti. Bir süre sonra sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Ekim ayının o uzun, çok uzun pazar gününün gecesi saat on ikiye çeyrek kala Kennebec Vadisi Hastanesi'nin Resmi Bölümü'nün bodrumundaki bir kapı açılarak Şerif Pangborn dışarı çıktı. Arkasından kapanan kapıda, "Morg," yazılıydı. "Görevi olmayanlar giremez."

Koridorun dibinde gri üniformalı bir görevli ağır ağır yeri cilalıyordu. Alan ona doğru giderken başındaki ameliyathane kepini çıkardı. Üstündeki yeşil önlüğü kaldırarak kepi kot pantolonun arka cebine soktu. Cila makinesinin hafif homurtusu Alan'ın uykusunu getiriyordu. Bu gece tek olmak istemediği yer Augusta'daki bu hastaneydi.

Şerif yaklaşırken hademe başını kaldırdı ve makineyi durdurdu. "Durumun pek iyi değil, dostum."

"Buna hiç şaşırmadım. Sigaran var mı?"

Hademe göğüs cebinden paketini çıkararak şerife bir sigara verdi. "Ama onu burada içemezsin." Başıyla morgu işaret etti. "Doktor Ryan sinir krizi geçirir."

Alan, "Peki, nerede içeceğim?" diye sordu.

Hademe ona bir kapı gösterdi. "Orası binanın arkasındaki geçide açılır. Kapının arasına bir şey sıkıştır da kapanmasın. Yoksa içeri tekrar girmek için ön kapıya gitmek zorunda kalırsın. Kibritin var mı?"

Şerif kapıya doğru gitti. "Çakmağım var. Sigara için teşekkür ederim."

Hademe arkasından seslendi. "Duyduğuma göre bu gece çift program varmış."

Alan dönmeden, "Evet, öyle," diye cevap verdi.

"Otopsiler korkunç oluyor, değil mi?"

Şerif başını salladı. "Evet..."

Gerçekten de öyleydi. Şerif meslek yaşamı boyunca yirmi iki otopsi görmüştü. Wilma Jerzyck ve Nettie Cobb'a yapılan otopsilerle bu sayı şimdi yirmi dörde çıkmıştı. Alan'a göre o zamana kadar tanık olduğu en korkunç otopsiler bunlardı.

Hademenin işaret ettiği kapı kendi kendine kapanan türdendi. Alan araya sıkıştırmak için bir şeyler aradı ama bulamadı. Sonunda üstündeki yeşil önlüğü çıkararak katladı ve kanatlı çerçevenin arasına soktu. Gece havası, serinliğine karşın morgla yanındaki otopsi odasının bayat alkol kokusundan sonra Alan'ı inanılmayacak kadar canlandırdı. Duvara dayanarak sigarasını yaktı.

Aldığı ilk nefes başının dönmesine neden oldu. İki yıldır sigarayı bırakmaya çalışıyor, tam başaracağı sırada mutlaka bir şey oluyordu. Polisliğin iyi ve kötü yanı da buydu. Her zaman bir şeyler oluyordu.

Alan başını kaldırıp yıldızlara baktı. Bu onu her zaman sakinleştirirdi. Nedense bu gece fazla yıldız göremedi. Hastanenin çevresini saran güçlü ışık bunu engelliyordu. Büyük Ayıyı, Orion'u, bir de kızılımsı küçük bir noktayı gördü. Bu Mars gezegeniydi herhalde.

Alan, Mars, diye düşündü. Tamam. Çözüm kesinlikle bu. Marslı savaşçılar öğle zamanı Castle Rock'a indiler. İlk karşılaştıkları Nettie'yle o Wilma denilen aşağılık kadın oldu. Marslılar onları ısırınca kadınlar da kudurdular. Olaya ancak bu uyuyor.

Şerif Maine Eyaleti Adli Baş Tabibi Henry Ryan'a bunu söylemeyi düşündü. Bu işe uzaylılar karıştı, doktor. Artık olaya kapanmış gözüyle bakabiliriz. Tabii bu sözlerinin Ryan'ı pek eğlendireceğini sanmıyordu. Ryan için de pek uzun bir gece olmuştu.

Alan içinden, bir güzel içseydim, dedi. Ne hoş olurdu. Ancak şimdi sarhoş olmanın zamanı değil.

Kapı açılınca Alan döndü ve Norris Ridgewick'i gördü. Şerif yardımcısı dışarı çıkarak Alan'ın yanına geldi ve duvara yaslandı. Başında hâlâ yeşil kep vardı. Çarpılmış kepin şeritleri arkadan sallanıyordu. Suratıysa üstündeki önlüğün rengindeydi.

"Tanrım, Alan..."

"Otopside ilk kez bulunuyorsun değil mi?"

"Hayır. North Wyndham'dayken de bir otopsiye girmiştim. O bir dumandan boğulma vakasıydı. Ama bunlar... Tanrım, Alan."

Şerif, "Evet," dedi. "Tanrım."

"Sigaran var mı?"

"Hayır, yok. Üzgünüm. Bunu da hademeden aldım." Şerif, yardımcısına merakla baktı. "Senin sigara içtiğinden haberim yoktu, Norris."

"İçmiyorum. Ama bu gece başlamayı düşündüm."

Alan yavaşça güldü.

"Ah, yarın balığa çıkmak için sabırsızlanıyorum. Yoksa bütün izinler kalktı mı?"

Şerif bir an düşündükten sonra, hayır, der gibi başını salladı. Bu olaya Marslılar neden olmamıştı ve vaka basit bir şeymiş gibi gözüküyordu. Zaten olayı korkunçlaştıran da buydu. Alan, Norris'in izin almasını önlemek için bir neden göremiyordu.

"Ah, çok iyi!" Norris bir an durduktan sonra ekledi. "Yine de istersen işe gelirim, Alan. O kadar önemli değil."

Şerif, "Pek gerek olduğunu sanmıyorum," dedi. "John'la Clut benimle bağlantı kurdular. Clut, Cinayet Bölümü'nden dedektiflerle birlikte Pete Jerzyck'le konuşmaya gitmiş. John da olayın Nettie'yle ilgili yanını inceleyen grupla. İkisiyle de konuştum. Olay ortada. Kötü bir olay ama basit."

Gerçekten de öyleydi... Ne var ki şerif yine de endişeliydi. Kafasının derinliklerinde büyük bir endişe vardı hem de.

"Ee, ne olmuş, Alan? Yani... Wilma denilen kaltak yıllardan beri kaşınıyordu. Sonunda biri blöfünü görünce kadının gözünü morartacağını sanırdım ya da en fazla bir kolunu kıracağını... Böyle bir şey aklıma bile gelmezdi. Yoksa Wilma olmayacak birine mi çattı?"

Alan, "Bence öyle," dedi. "Wilma, Castle Rock'ta uğraşmak için ondan daha kötüsünü seçemezdi."

"Uğraşmak için mi?"

"Polly, geçen ilkbaharda Nettie'ye bir köpek yavrusu verdi. Hayvan önceleri biraz havlıyordu. Wilma bu yüzden yakındı, bağırıp çağırıp durdu."

"Sahi mi? Ben şikâyet belgesini gördüğümü anımsamıyorum?"

"Wilma bir tek defa resmen şikâyette bulundu ve onunla ben ilgilendim. Sırf Polly istediği için. Nettie'ye köpeği hediye ettiği için kendini biraz sorumlu tutuyordu. Nettie köpeği mümkün olduğu kadar evde tutacağını söyleyince benim için olay da sona ermiş oldu.

"Köpek artık havlamıyordu ama anlaşılan Wilma, Nettie'ye çatmayı sürdürdü. Polly, Nettie'nin sokakta Wilma'nın geldiğini gördüğü zaman karşı kaldırıma geçtiğini söylüyordu. Wilma iki blok ötede olduğu zaman bile Nettie, mümkün olan her şeyi yapıyordu. Sonra geçen hafta sınırı aştı. Pete'yle Wilma işteyken evlerine girip ipte asılı olan çarşafları çamura buladı."

Norris ıslık çaldı. "Bize resmen şikâyet edildi mi, Alan?"

Şerif, hayır, der gibi başını salladı. "Bugün öğleye kadar her şey ikisinin arasındaydı."

"Ya Pete Jerzyck?"

"Sen Pete'yi tanıyor musun?"

"Şey..." Norris duraklayarak önce Pete'yi, sonra da Wilma'yı düşündü. Tabii onların evliliklerini de. Sonra yavaşça başını salladı. "Pete işe karışırsa Wilma'nın ona saldırmasından korkuyordu... O yüzden bir kenara çekildi. Öyle mi?"

"Eh, hemen hemen. Hatta belki de Pete savaşı durdurdu. Hiç olmazsa bir süre için. Clut, Pete'nin, 'Wilma çarşafları görür görmez Nettie'ye gitmeye kalktı,' dediğini söyledi. 'Onu hemen cezalandıracaktı. Nettie'ye telefon ederek onun kafasını koparacağını söyledi.'"

Norris başını salladı. Wilma'yla Nettie'ye yapılan otopsiler arasındaki kısa sürede Castle Rock'ı arayarak iki kadınla ilgili şikâyetlerin listesini istemişlerdi. Nettie'nin listesi kısaydı. Yalnızca azıcık kaçırmış ve kocasını öldürmüştü. O zamana kadar ve ondan sonra öfkele-

nip, bağırdığı çağırdığı bile görülmemişti. Oysa Wilma'nın durumu farklıydı. Kimseyi öldürmemişti ama kadını sık sık şikâyet etmişlerdi. Wilma da başkalarını. Wilma'nın sabıkası ortaokulda müdür yardımcısının gözünü kendisini cezalandırdığı için morartmakla başlamıştı. İki kez, Wilma onlara düşman olduğu için korkuya kapılan kadınlar polisten onları korumasını istemişlerdi. Wilma ayrı ayrı üç kişiye de saldırmıştı. Bu kişiler sonradan şikâyetlerini geri almışlardı. Bütün bunlardan Wilma'nın tam bir baş belası olduğunu anlamak mümkündü.

Norris, "İki kadının birbirlerine kin duymaları kötü olmuş," diye mırıldandı.

"Hem de çok kötü."

"Kocası, ilk defasında Wilma'nın Nettie'ye gitmesine engel olmak için uzun uzun dil dökmüş demek?"

"Yok canım. Neler olacağını bildiği için konuşmaya kalkmamış bile. Yalnızca Wilma'nın çayına iki Xanax karıştırmış. Böylece kadın da yumuşamış. Hatta Pete artık olayın sona erdiğini bile sanmış."

"Sen ona inanıyor musun, Alan?"

"Evet... Karşı karşıya konuşmadığım birinin sözlerine ne kadar inanırsam..."

"Pete'nin kadının çayına karıştırdığı şey nedir? Uyuşturucu mu?"

"Bir yatıştırıcı. Pete daha önce de karısı fazla öfkelendiğinde aynı şeyi yaptığını ve Wilma'nın sakinleştiğini söylemiş. İki kez hem de. Pete bu kez de aynı şeyi başardığını düşünmüş."

"Ama düşündüğü gibi olmamış."

"Bence başlangıçta olmuş. Hiç olmazsa Wilma, Nettie'ye giderek bağırıp çağırmamış. Ben yine de onun Nettie'ye eziyet etmeyi sürdürdüğünden eminim. Wilma onunla köpek yüzünden kavga ettiğinde öyle davranmıştı. Nettie'ye telefon etmiş, arabasıyla evinin önünden geçmişti. Nettie ise çabuk etkilenen bir kadındı. Herhalde bütün bunlar onu çok sarsmıştı. John LaPointe'le onu peşine taktığım Cinayet Bölümü memurları akşam yediye doğru Polly'e de gitmişler. Polly, 'Nettie'nin son günlerde bir derdi vardı,' demiş. 'Bundan eminim.' Nettie bu sabah ona gitmiş ve o arada da ağzından bir şey kaçırmış. Polly bunun ne anlama geldiğini o sırada anlayamamış." Alan içini

çekti. "Herhalde şimdi, keşke Nettie'yi daha dikkatli dinleseydim, diye düşünüyor."

"Polly ne durumda, Alan?"

"Oldukça iyi sanırım." Alan onu iki kez aramıştı. Bir keresinde cinayet yerinin yakınındaki bir evden, diğerindeyse buradan. Polly her iki seferinde de sakin sakin konuşmuş, şerif onun iyice sersemlediğini ve ağlamamaya çalıştığını anlamıştı.

"Bu seferki kavgaya ne yol açmış?"

Şerif hayretle Norris'e baktı. Sonra da yardımcısının durumu pek bilmediğini anımsadı. "Birinden biri savaşı kızıştırmaya karar vermiş anlaşılan. Ben bunun Wilma olduğunu sanıyorum. Yalnız ayrıntılarda hâlâ aydınlanmamış konular var. Anladığım kadarıyla Nettie evde yokken Wilma oraya gitmiş. Yani Nettie, Polly'deyken. Zavallı kapıyı kilitlemeyi unutmuş sanırım. Hatta kapıyı doğru dürüst kapatmamış bile. Tabii rüzgârda kapı açılmış. Bugün havanın ne kadar rüzgârlı olduğunu biliyorsun."

"Evet. Belki Wilma, Nettie'yi korkutmak için arabayla yalnızca evin önünden geçmek niyetindeydi... Sonra kapının açık olduğunu gördü ve o zaman durum değişti. Belki doğru değil ama bana öyleymiş gibi geliyor." Şerif daha bu sözler ağzından çıkarken doğru olmadığını anladı. Ona bir terslik varmış gibi geliyordu. Ne olduğunu anlayamadığı için neredeyse çıldıracaktı. Madem Nettie, Wilma'dan o kadar korkuyordu, diye düşünüyordu. Öyleyse kapısını kilitlemeyi ihmal eder miydi?

Norris, "Wilma ne yapmış?" diye sordu. "Çöpleri ortalığa mı saçmış?"

"Nettie'nin köpeğini öldürmüş."

"Ne?"

"Ne dediğimi duydun."

"Tanrım! Ne aşağılık bir insanmış!"

"Evet. Biz onun ne mal olduğunu biliyorduk. Öyle değil mi?"

"Evet ama yine de..."

İşte! Norris bile, "Evet ama yine de..." diyordu. Bunca yıl sonra raporları hâlâ doğru dürüst yazamayan Norris bile.

"Wilma köpeği bir İsviçre çakısıyla öldürmüş. Bunun için çakıdaki tirbuşonu kullanmış. Tirbuşona Nettie'nin çarşaflarına çamur bulaştırmasının intikamını aldığını açıklayan bir pusula takmış. Nettie de birkaç taş kaparak Wilma'nın evine koşmuş. Taşların üzerine pusulalar sararak lastik bantlarla tutturmuş. Pusulalarda Wilma'yı son kez uyardığı yazılıymış. Nettie taşlarla Jerzyck'lerin evinin ilk katının camlarını çerçevelerini indirmiş."

Norris, "Tanrım..." diye fısıldadı. Ancak sesinde hafif bir hayranlık vardı.

"Jerzyck'ler evden on bir ayinine gitmek için ayrılmışlar. On buçukta. Ayinden sonra Pulaski'lerde öğle yemeği yemişler. Pete, Jake Pulaski'yle maçı seyretmek için orada kalmış. Yani adam bu kez Wilma'yı sakinleştirmek için fırsat bulamamış."

Norris sordu. "Köşede bir rastlantı sonucu mu karşılaşmışlar?"

"Sanmıyorum. Bence Wilma eve gittiği zaman olanları gördü ve Nettie'ye telefon etti."

"Yani düello gibi bir şey mi yaptılar?"

"Evet, bunu kastettim."

Norris bir ıslık çaldı. Sonra da ellerini arkasında kavuşturarak karanlıkta bir süre öyle durdu. "Alan, bizden neden şu lanet olasıca otopsilerde bulunmamızı istiyorlar?"

Şerif, "Bu bir protokol sorunu sanırım..." dedi. Sonra da için için ekledi. Hepsi bu kadar değil. Hiç olmazsa benim için öyle. Bir vaka için endişelendiğinde otopsi sırasında kafanın daha fazla çalışmasını sağlayacak bir şeyi fark edebilirsin.

Norris, "Öyleyse eyalet bir protokol memuru tutsun," diye söylenince Alan güldü.

Oysa içten içe gülmüyordu. Yalnızca Polly birkaç gün çok acı çekeceği için değil. Bu olayda bir terslik vardı. Görünüşte her ayrıntı birbirine uyuyor gibiydi ama yine de... Alan, iki kadın, biri yarı deli, biri de şirret de olsa, bir sokak köşesinde buluşup birbirlerini uyuşturucudan çılgına dönmüş iki serseri gibi doğrarlar mı, diye düşündü. Üstelik böyle basit nedenler yüzünden?

Alan bu soruların cevabını bilmiyordu. Bilmediği için de izmariti atarak olayı yeniden kafasından geçirmeye başladı.

Şerif için her şey Andy Clutterbuck'un ona telefon etmesiyle başlamıştı. Alan telefon çaldığı sırada ceketini giyip Gerekli Şeyler'e gitmeyi düşünüyordu. Bakalım Bay Gaunt orada mı? Belki dükkânda Polly'le de karşılaşırım. Ama Clut'ın haberi bütün her şeyi değiştirdi.

Clut, "Ben yemekten döndüğümde Eddie Warburton da telefonu kapatıyordu," dedi. "Bana Ford Sokağı'nın oralarda bir olay çıktığını söyledi. İki kadının dövüştüklerini ve seni arayıp bunu bildirmemin iyi olacağını düşündüğünü..."

Alan öfkeyle, "Eddie Warburton ne yaptığını sanıyor?" diye sordu. "Şerifin Bürosu'nun telefonuna cevap vermek ona mı kalmış?"

"Şey... telsiz bölmesi boş olduğu için..."

"Eddie de herkes gibi kuralları biliyor... telsiz odası boş olduğu zaman telefon otomatik olarak buraya bağlanır..."

Clut kolaylıkla gizleyemediği bir sabırsızlıkla, "Eddie'nin telefonu neden açtığını bilmiyorum," dedi. "Zaten önemli olan bu değil. Olayla ilgili ikinci ihbar dört dakika önce geldi. Ben Eddie'yle konuştuğum sırada. Telefon eden yaşlı bir kadındı. Adını vermedi. Ya çok sarsılmış olduğu için ya da istemediğinden. Kadın Ford'la Willow sokaklarının köşesinde ciddi bir dövüş olduğunu, iki kadının kavga ettiğini ve ellerinde bıçaklar olduğunu söyledi. Dövüşçülerin hâlâ orada olduklarını da açıkladı."

"Hâlâ boğuşuyorlar mıymış?"

"Hayır. İkisi de yere yığılmışlar. Dövüş sona ermiş."

"Pekâlâ." Alan'ın kafası hızla çalışıyordu. "İhbarı kaydettin mi, Clut?"

"Tabii. Kaydetmez olur muyum?"

"İyi. Öğleden sonra nöbeti Seaton'da değil mi? Onu hemen olay yerine yolla."

"Yolladım bile."

"Aferin sana. Şimdi de eyalet polisini ara."

"Cinayet Bölümü'nden uzman istiyor musun?"

"Henüz değil. Yalnızca eyalet polisine olayı bildir. Ben de seninle olay yerinde buluşurum."

Şerif olay yerine gittiği ve ayrıntıları gördüğü zaman telsizle Oxford'u, Eyalet Polis Merkezi'ni aradı. Onlardan Cinayet Soruşturma Birimi'ni acele yollamalarını istedi... Hatta mümkün olursa iki birimi. O sırada Clut'la Seaton Thomas ellerini açmış iki cesedin önünde duruyor ve meraklılara evlerine girmelerini söylüyorlardı. Norris de olay yerine geldi. Etrafa bakar bakmaz, devriye arabasının bagajından üzerinde rulo halindeki 'Cinayet yeri - Girmeyin' yazılı şeridi çıkardı. Toz içindeydi ve Norris sonradan Alan'a, "Şeridin yapışacağından pek emin değildim," dedi. "Çok eskimiş."

Yine de yapışmıştı. Norris şeridi meşe ağaçlarının gövdelerine sararak iki cesedin çevresinde bir üçgen oluşturdu. İki kadın stop işaretinin altında birbirlerine sarılmışlardı sanki. Meraklılar evlerine dönmeyip bahçelerine çekildiler. Sayıları elli kadardı. Komşular birbirlerine telefonla olayı haber verirken sayı artıyordu. Andy Clutterbuck'la Seaton Thomas'ın sinirleri iyice gerilmişti. Neredeyse tabancalarını çekerek kalabalığı uyarmak için ateş etmeye başlayacaklardı.

Maine'de öldürme vakalarıyla Eyalet Polisi'nin Cinayet Bölümü ilgileniyordu. Yerel polisler için en korkulu süre olayın öğrenilmesiyle Cinayet Bölümü'nden dedektiflerin gelmeleri arasında geçen saatlerdi. Şimdi hepsi de küçük kent polislerinin, hatta şerif yardımcısı denilen köpeklerin bile beceriksiz taşralılar olduklarına inanan dedektiflerin pazartesi sabahına dek bu kritik sürede ne yaptıklarını iyice inceleyeceklerini biliyordu.

Ayrıca yolun karşı tarafındaki bahçelerde sessizce bekleşen meraklılar insanın tüylerini ürpertiyor, tıpkı hortlaklara benziyorlardı.

Şerif devriye arabasının arka kanepesinden megafonu alarak onlara hemen içeri girmelerini istediğini söyledi. Meraklılar emre uymaya başladılar. Alan protokolu tekrar kafasından geçirerek bürosunu aradı. Telsizin başına Sandra McMillan geçmişti. O Sheila Brigham kadar sakin olmadığı için Alan, Sheila'nın durumu öğrenerek kısa bir süre sonra büroya koşacağını biliyordu.

Alan, Sandra'ya Ray Van Allen'i bulmasını söyledi. Ray, Castle Rock'ın polis doktoruydu. Şerif cinayet uzmanları geldiği zaman Doktor Van Allen'in de orada olmasını istiyordu.

Sandra kendini pek önemsediğini belirten bir tavırla, "Tamam, şerif," dedi.

Alan olay yerindeki yardımcılarının yanına gitti. "Kadınların ölmüş olduklarını hanginiz tespit etti?"

Clut'la Seaton Thomas birbirlerine şaşkınlık ve endişeyle baktılar. Şerifin de yüreğine indi. Cinayet Bölümü timine bir puan, diye düşündü. Belki de değil. İlk tim daha buraya erişmedi. Ancak Alan yaklaşan siren seslerini duyuyordu. Sarı şeridin altından geçerek stop işaretine doğru gitti. Evden kaçmaya çalışan bir çocuk gibi ayaklarının ucuna basarak yürüyordu.

Kanların çoğu iki kadının arasına ve kuru yapraklar yüzünden tıkanmış olan yağmur ızgarasına akmıştı. Ayrıca ölülerin ortalığa sıçrayan kan damlalarından bir daire oluşmuştu. Alan bu dairenin hemen dışında diz çökerek elini uzattı.

Sonra başını çevirip Seat, Norris ve Clut'a baktı. Yardımcıları birbirlerine sokulmuşlar, irileşmiş gözlerle onu seyrediyorlardı.

Şerif, "Fotoğrafımı çekin," diye emretti.

Clut'la Seat ona sanki bilmedikleri bir dilde bir emir vermiş gibi baktılar. Sonra Norris, Alan'ın arabasına koşup oradaki eşyaları karıştırarak eski polaroit fotoğraf makinesini buldu. Alan, Bütçe Komisyonu toplandığında en aşağı bir fotoğraf makinesinin alınmasını isteyecekti. Oysa bugün bu toplantı şerife öyle önemsiz gözüküyordu ki.

Norris telaşla koşarak geri döndü ve Alan'ın fotoğrafını çekti.

Şerif, "Ne olur ne olmaz," dedi. "Bir tane daha çek. Cesetleri de al. O adamların, 'Kanıt zincirini kırdınız,' demelerini istemiyorum. Buna izin verirsem ne olayım!" Sesinde öfke olduğunu fark etmesine karşın yapabileceği bir şey yoktu.

Norris, şerifin tekrar fotoğrafını çekti. Alan sonra uzanarak elini üstteki kadının kanlı boynuna koydu. Tabii nabız yoktu. Şerif parmaklarını hafifçe bastırdığı için kadının başı yana doğru düştü, o zaman Nettie'yi tanıdı ve hemen Polly'i düşündü.

Üzüntüyle kendi kendine, Tanrım, dedi. Sonra da Wilma'nın kafasına satırın saplanmış olmasına rağmen onun da boynunu yokladı.

Ayağa kalkıp şeridin diğer yanında bekleyen adamlarının yanına gitti. Polly aklından çıkmıyordu. Bunun yanlış bir şey olduğunu

biliyordu. Polly'i kafasından atmalıydı yoksa işi berbat edecekti. Acaba merakla bu sahneyi seyreden aptallar Nettie'yi tanıdılar mı, diye kendine sordu. Eğer tanıdılarsa Polly, ben daha onu arayamadan olayı öğrenir. Onun her şeyi kendi gözleriyle görmek için kalkıp buraya gelmeyeceğini umarım. Şerif sonra kendine çattı. Şimdi bunu düşünüp huzursuzlanmanın sırası değil. Şu anda çifte cinayetle karşı karşıyasın. En azından şimdilik öyle gözüküyor...

Şerif sonra Norris'e, "Defterini çıkar," dedi. "Sen derneğin sekreterisin."

Norris karşı çıktı. "Tanrım, Alan. Yazımın ne kadar bozuk olduğunu biliyorsun."

"Sen yazmana bak."

Norris, polaroidi Clut'a vererek arka cebinden not defterini çıkarırken bir deste trafik cezası makbuzu yere düştü. Her sayfanın altında Norris'in imzası vardı. Adam onu alarak dalgın dalgın tekrar cebine soktu.

"Şimdi... Bir numaralı kurban diye tanımlayacağımız kadının başının stop işaretinin çubuğuna dayanmış olduğunu kaydetmeni istiyorum. Nabız ararken istemeden kadının kafasını ittim."

Sonra, polis terimlerini kullanmak ne kolay, diye düşündü. Arabalar "taşıt" ya da "araç" tanıdığım ölü kentliler de "kurban" oluveriyorlar.

Ardından Clut'a dönerek cesetlerin bu yeni durumunu gösteren bir fotoğraf daha çekmesini söyledi. Kadınlara dokunmadan önce Norris'e fotoğraf çektirmiş olduğu için seviniyordu.

Clut onun emrini yerine getirdi.

Alan tekrar Norris'e baktı. "Ayrıca bir numaralı kurbanın başının oynadığını ve o zaman kimliğini teşhis edebildiğimi de yaz. Onun Netitia Cobb olduğunu anladığımı..."

Seaton bir ıslık çaldı. "Yani o Nettie mi?"

"Evet. Öyle."

Norris bilgiyi defterine kaydetti. Sonra da, "Şimdi ne yapacağız, Alan?" diye sordu.

"Cinayet Bölümü'nden Soruşturma Birimi'nin gelmesini bekleyeceğiz. Tabii kulaklarımızı ve gözlerimizi dört açmışız gibi davranacağız."

Uzmanlar daha üç dakika geçmeden iki arabayla geldiler. Onları eski Subaru'suyla Doktor Van Allen izledi. Beş dakika sonra Eyalet Polisi Kişilik Tespiti timi mavi bir kamyonetle olay yerine erişti. Eyalet polisi timleri üyelerinin hepsi de birer sigara yaktılar. Alan onların böyle yapacaklarını biliyordu. Oysa cesetler daha kokmamıştı ve açık havadaydılar. Ama adamlar bu sigara töreninden hiçbir zaman vazgeçmiyorlardı.

Polis dilinde, "olay yerini emniyet altına alma," denilen tatsız iş başladı ve karanlık bastıktan sonra da devam etti. Alan, Oxford Merkezi'nden gelen Polis Müdürü Henry Payton'la daha önce de birkaç kez çalışmıştı. Adamda hiç hayal gücü yoktu. Ağır ve dikkatli çalışırdı. Şerif, Henry Payton gelir gelmez Polly'i aramak için olay yerinden birkaç dakika uzaklaştı.

Geri döndüğü zaman kadınların ellerine büyük plastik poşetler geçiriyorlardı. Wilma Jerzyck'in ayakkabılarından biri düşmüştü. Kadının çoraplı ayakları da torbaya sokuldu. Sonra Kişilik Tespiti timi yaklaşarak üç yüze yakın fotoğraf çekti. O sırada başka eyalet polisleri daha gelmişti. Bir kısmı olay yerine tekrar yaklaşmaya çalışan meraklıları engelliyorlar, bir kısmı da televizyoncuları belediye binasına yolluyorlardı. Bir polis ressamı kareli kâğıda cinayet fotoğrafını çizdi.

Payton, Alan'a kullanıldıktan sonra atılan ameliyat eldivenlerinden verdi. "Hangisi? Satır mı, bıçak mı?"

Şerif, "Satırı alıyorum," diye cevap verdi. Aslında onu çıkarmak daha zor olacaktı. Satıra Wilma'nın beyin parçaları takılmıştı. Alan, Nettie'ye dokunmak istemiyordu, çünkü hoşlandığı kentlilerden biriydi o.

Cinayet aletleri çıkarıldıktan, etiketlenip poşetlere konulduktan sonra iki cinayet timi cesetlerin etrafını aramaya başladı. Sonunda Ray Van Allen'ın onları tıbbi yardım kamyonetine yüklettirmesine izin verdiler. O sırada devriye arabalarının projektörleri cinayet yerini gündüz gibi aydınlatıyordu. Hademeler önce Nettie'yle Wilma'yı birbirlerinden ayırmak için çabaladılar.

Bu çalışmayı Castle Rock polisleri sıkıntıyla beklediler.

Henry Payton, vaka yerinde araştırma, diye tanımlanan işlem sırasında şerifin yanına gitti. "Berbat bir pazar eğlencesi."

Alan başını salladı. "Öyle."

"Kadının kafası oynadığı için üzgünüm. Şanssızlık."

Şerif yine başını salladı.

"Ama kimsenin seni bu yüzden rahatsız edeceğini sanmıyorum. İlk durumun iyi bir fotoğrafını çektirtmişsin." Clut ve yeni gelmiş olan John LaPointe'a doğru baktı.

"Seninki parmağını objektife dayamadığı için kendini şanslı saymalısın."

"Ah, Norris iyidir."

"Her neyse... Bu basit bir vakaya benziyor."

Alan, "Evet," dedi ve sonra için için ekledi. Sorun da bu ya. Olay fazla basit gibi görünüyor.

Payton, "Kesip biçme partisine katılacak mısın?"

"Evet. Otopsiyi Doktor Ryan mı yapacak?"

"Evet. Bana öyle söylediler."

"Norris'i de birlikte götürmek istiyorum. Cesetleri önce Oxford'a götürecekler değil mi?"

"Evet. Onları orada kaydediyoruz."

"Norris'le şimdi yola çıkarsak cesetler gelmeden Augusta'da oluruz."

Henry Payton, "Neden olmasın?" dedi. "Buradaki işlerin bittiğini sanıyorum."

"Her cinayet timine adamlarımdan birinin katılmasını istiyorum. Gözlemci olarak. Sence bir sakıncası var mı?"

Payton düşündü. "Hayır. Ama güvenliği kim sağlayacak. İhtiyar Seat Thomas mı?"

Şerif aniden öfkelenmişti. Uzun bir gün olmuştu ve Payton'un adamlarıyla alay etmesine katlanmıştı. Oysa şimdi yalnızca eyalet polisinin ilgilendiği bu vakaya karışabilmek için polis müdürünü kızdırmaktan kaçınması gerekiyordu.

"Haydi, Henry. Pazar gecesi bu. Çakırkeyif Kaplan bile kapalı."

"Bu olaya karışmayı neden bu kadar çok istiyorsun, Alan? Bu vakada şüpheni uyandıran bir şeyler mi var? Anladığım kadarıyla bu iki kadın birbirlerine düşmanlarmış. Üstelik o üstteki kadın daha önce de birini öldürmüş."

Şerif düşündü. "Hayır... Şüphemi uyandıran bir şey yok. Yeni parmağımı basabileceğim bir nokta. Ancak yine de..."

"Ayrıntıları henüz birbirlerine bağlayamıyorsun. Öyle mi?"

"Evet. Öyle bir şey."

"Pekâlâ. Yalnız adamlarına timlere sadece dinlemek için katılacaklarını ve işe karışmayacaklarını iyice anlat."

Alan hafifçe güldü. Bir an Payton'a, Clut'la John LaPointe'a soru sormalarını emredersem buradan kaçarlar, demeyi düşündüyse de sonra vazgeçti. "Onlar dillerini tutarlar, Henry. Bundan emin olabilirsin."

İşte şimdi Norris Ridgewick'le buradalardı. Geçirdikleri en uzun pazar günüydü ve ancak böylelikle Nettie ve Wilma'yla ortak bir yanları vardı. Gün hepsi için de sona ermişti.

Norris çekine çekine, "Bu geceyi bir motelde mi geçireceksin?" diye sordu. Alan'ın onun ne düşündüğünü anlaması için kafasından geçenleri okumasına gerek yoktu. Norris ertesi gün balığa çıkamayacağından korkuyordu.

"Ne münasebet!" Alan eğilerek kapıya sıkıştırdığı yeşil önlüğü aldı. "Haydi, gidelim artık."

"İyi fikir!" Norris, Alan onunla cinayet yerinde buluştuklarından beri ilk kez keyiflenmişti. Beş dakika sonra devriye arabasıyla Castle Rock'a doğru gidiyorlardı.

Şerif, belediye sarayının arkasında devriye arabasını durdurarak indi. Steyşını otoparkın en dibinde, Norris'in eski VW'inin yanına bırakmıştı.

Yardımcısına, "Sen eve mi gideceksin?" diye sordu.

Norris utanarak ve hafifçe gülerek gözlerini yere dikti. "Sivil elbiselerimi giyer giymez."

"Norris, sana kaç kez erkekler tuvaletini giyinme odası gibi kullanmamanı söyleyeceğim?"

"Haydi, Alan. Ben bunu her zaman yapmıyorum ki." Aslında ikisi de bu sözlerin doğru olmadığını biliyorlardı.

Alan içini çekti. "Neyse, boş ver... Senin için pek uzun bir gün oldu bu. Üzgünüm."

Norris omzunu silkti. "Bu bir cinayet vakasıydı. Burada sık sık böyle şeyler olmuyor. Olduğu zaman da herkes elinden geleni yapmaya çalışıyor sanırım."

"Sandra ya da Sheila'ya bir tane fazla mesai fişi yazdır. Tabii birinden biri hâlâ buradaysa."

Norris biraz da acı bir sesle güldü. "Ve Buster'a şikâyet etmek için yeni bir fırsat daha vereyim. İstemem, yerinde kalsın. Bu sana benim hediyem olsun, Alan."

"Yine canını mı sıkıyor?" Şerif son birkaç gündür belediye meclisi başkanını unutmuştu.

"Hayır... Yalnız sokakta karşılaştığımızda bana pis pis bakıyor. Eğer bakışlar insanı öldürseydi ben de şimdi Nettie'yle Wilma gibi bir ceset olurdum."

"O fişi yarın sabah ben yazarım."

Norris, "Üzerinde senin adın olursa bir sorun kalmaz," diyerek kapıya doğru gitti. Üzerinde, 'Yalnızca Memurlar Girebilir,' yazılıydı. "İyi geceler, Alan."

"Yarın balıkta şansın açık olsun."

Norris hemen keyiflendi. "Sağ ol. Yeni dükkândan aldığım oltayı görmelisin, Alan. Harika bir şey!"

Şerif, "Bundan eminim," diyerek gülümsedi. "Ben de o adama gitmeyi düşünüyorum. Kentte herkese göre bir şey buluyor. Öyleyse benim için de neden bulmasın?"

Norris başını salladı. "Doğru ya... Adamda neler yok neler. Gördüğün zaman şaşıracaksın."

"İyi geceler, Norris. Tekrar teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ama Norris'in bu sözlerden çok memnun olduğu belliydi.

Alan arabasına bindikten sonra geri geri giderek Ana Cadde'ye çıktı. Düşünmeden yolun iki yanındaki binaları incelerken yaptığının farkında değildi. Ne var ki bu bilgi yine de kafasının bir yerinde toplanıyordu. Gerekli Şeyler'in üzerindeki katta ışık olduğunu gördü. Küçük bir kentin sakinleri için fazla geç bir saatti ve Alan, acaba Bay Leland Gaunt'un uykusuzluk problemi mi var, diye kendi kendisine sordu. Nettie'yle Wilma olayını istediğim gibi çözümledikten sonra dükkâna uğramalıyım.

Alan, Ana Cadde'yle Laurel Sokağı'nın köşesine vardığında sola dönecekken aniden durakladı. Eve gidip ne yapacağım? Soğuk ve boş bir yer orası. Oğlum da Cape Cod'da. O evde pek çok kapalı kapı ve onların arkasında da pek çok anı var. Şu anda kentin diğer tarafındaki bir kadının birine çok ihtiyacı olabilir, tıpkı benim ona ihtiyacım olduğu gibi.

Şerif beş dakika sonra farlarını söndürerek sessizce Polly'nin bahçesine girdi. Kapı kilitliydi herhalde. Tabii Alan anahtarın verandaya çıkan basamaklardan hangisinin altında olduğunu biliyordu.

Norris kravatını gevşeterek içeri girerken, "Bu saatte hâlâ burada ne işin var, Sandy?" diye sordu.

Yirmi yıldan beri büroda yarım gün çalışan Sandra McMillan solgun yüzlü bir sarışındı. Oldukça yorgun gözüken kadın mantosunu giyerken Norris'e, "Sheila, Bill Cosby'nin Portland'daki programı için bilet almıştı," dedi. "Burada kalmak istedi ama onu gitmeye zorladım. Neredeyse kapıdan dışarı atacaktım. Yani... Bill Cosby sık sık Maine'e geliyor mu ki? Kaç kez oluyor bu?"

Norris, Castle Rock'ta iki kadın sık sık birbirlerini doğruyorlar mı, diye düşündü. Hem de Castle İlçesi Hayvan Sığınağı'ndan alındığını sandığım bir köpek uğruna. Kaç kez oluyor bu? Tabii bunu söylemedi. Yalnızca, "Pek gelmiyor herhalde," dedi.

"Hatta hemen hemen hiç gelmiyor." Sandra derin derin içini çekti. "Sana bir sır vereceğim. Artık her şey sona erdiği için bunu açıklayabilirim. Bir ara, keşke Sheila'nın burada kalmasına razı olsaydım, diye düşündüm. Çılgınca bir geceydi bu. Eyaletteki her televizyon istasyonundan en aşağı dokuz kez aradılar. On bire kadar burası Noel satışı yapan bir mağazadan farksızdı."

"Haydi, git artık. Sana izin veriyorum. Piçi çalıştırdın mı?"

Piç, telsiz odasında görevli olmadığı zaman telefonu şerifin evine bağlayan makineydi. Alan'ın evinde telefona cevap veren olmazsa Piç arayanlara, "Oxford'u, eyalet polisini arayın," diyordu.

"Çalıştırdım."

"İyi. Ama bana Alan doğruca evine gitmemiş gibi geliyor."

Sandra bilgiç bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

Norris, "Henry Payton'dan haber çıktı mı?" diye sordu.

"Hayır. Hiç çıkmadı." Kadın bir an durakladı. "Çok korkunç muydu, Norris?... Yani, o iki kadın?"

Şerif yardımcısı, "Gerçekten çok korkunçtu," diyerek başını salladı. Sivil elbisesini askıyla bir dosya dolabının tokmağına asmıştı. Onu alıp erkekler tuvaletine doğru gitti. "Haydi, Sandy. Evine git artık. İşim bittiğinde ben kapıları kilitlerim." Tuvalete girerek kapıyı kapattı. Elbisesini tuvalete açılan iç kapının yukarısına astı. Tam gömleğinin düğmelerini açarken Sandra kapıya vurdu.

"Norris?"

Adam, "Burada benden başka kimse olduğunu sanmıyorum," diye seslendi.

"Az kalsın unutuyordum. Biri senin için bir armağan bıraktı. Masanda duruyor."

Norris kemerini açarken durakladı. "Armağan mı? Kimden?"

"Bilmiyorum... O sırada burası tımarhaneden farksızdı. Üzerinde bir kart ve bir fiyonk var. Gizli sevgilinden olmalı."

Norris gerçek bir üzüntüyle, "Gizli sevgilim öyle gizli ki," dedi. "Onu ben bile bilmiyorum." Pantolonunu çıkararak iç kapının tokmağına astı. Kot pantolonunu giydi.

Sandra McMillan dışarıda hınzırca güldü. "Bay Keeton da bu gece buraya uğradı. Belki paketi o bırakmıştır. Belki de barışmanızı istiyor."

Norris güldü. "İşit de inanma!"

"Yarın bana onun ne olduğunu söylemeyi unutma yoksa merakımdan ölürüm. Paket çok güzel. İyi geceler, Norris."

"İyi geceler."

Norris, kim benim için bir armağan bırakmış olabilir, diye kendine sordu.

Sandra dışarı çıkarken mantosunun yakasını kaldırdı. Soğuk bir geceydi... O gece pek çok kişiyi görmüştü. Onların arasında avukatın karısı Cyndi Rose Martin de vardı. Kadın akşam olurken uğramış ve bundan Norris'e söz etmek Sandra'nın aklına bile gelmemişti. Sonuçta şerif yardımcısı hem toplum, hem de meslek bakımından Martin'lerin kibar çevresinden değildi. Cyndi Rose, Sandra'ya kocasını aradığını

söylemiş, o da buna şaşırmamıştı. Çünkü Albert Martin, bazen belediyenin hukuk işlerine de bakıyordu.

Sandra, "Bay Martin'i bu akşam hiç görmedim," demişti. "İsterseniz yukarıya bakın. Belki Bay Keeton'ın yanındadır."

Cyndi Rose da, "Madem buraya kadar geldim," diye cevap vermişti. "Bari bakayım."

Tam o sırada santralin ışıkları bir Noel ağacınınki gibi yanmıştı. Sandra da bu yüzden Cyndi Rose'un yaldıza sarılı, mavi kadife fiyonklu, dikdörtgen kutuyu büyük çantasından çıkararak Norris'in masasına bıraktığını görmemişti. Genç kadının güzel yüzü bir gülücükle aydınlandı. Aslında bu tebessüm hiç de hoş değildi. Hatta zalimceydi.

Norris dış kapının kapandığını, sonra da Sandra'nın arabasının motorunun gürültüsünü duydu. Gömleğinin eteklerini kot pantolonunun içine sokarak, mokasenlerini giydi. Üniformasını özenle astı.

Tuvaletten çıkıp askıyı yine dosya dolabının tokmağına geçirdi. Böylece çıkarken üniformasını görebilecekti. Bu da iyiydi. Çünkü Alan, Norris giysilerini büroda unuttuğu zaman çok kızıyordu. "Burası bir kuru temizleyiciye benziyor," diye söyleniyordu.

Norris masasına gitti. Biri gerçekten de ona bir armağan bırakmıştı. Paket uçuk mavi yaldıza sarılmış, üzerine daha koyu mavi kadife bir kurdele bağlanmıştı. Kurdelenin altına da kare şeklinde beyaz bir zarf sokulmuştu. Norris zarfı alıp açtığında içinde bir kart olduğunu gördü. Kartın üzerine daktiloyla esrarlı üç kelime yazılmıştı:

'!!!!!!!YALNIZCA BİR HATIRLATMA!!!!!!'

Şerif yardımcısı kaşlarını çattı. Ona bazı şeyleri hatırlatan yalnızca iki kişi vardı. Annesi ve Alan... Annesi beş yıl önce ölmüştü. Norris paketi alarak kurdeleyi dikkatlice çıkardı. Kâğıdı açtığında beyaz kartondan yapılmış basit bir kutu ortaya çıktı. Otuz santim boyunda, on santim enindeydi. Derinliği de yine dört santim kadardı. Kapak seloteyple yapıştırılmıştı. Norris bandı koparark kapağı açtı. Kutunun içindeki armağanın üzerine ince bir kâğıt konmuştu. Norris kâğıdı çekmek için uzandığında işaretparmağı sert bir şeye çarptı. Madenden çıkıntılı bir dildi bu. Çelikten ağır bir çubuk, kâğıdın ve aynı zamanda da Norris'in üç parmağının üzerine kapandı. Müthiş

bir acı koluna dalga dalga yayılıyordu. Şerif yardımcısı bir çığlık attı ve sendeleyerek geriledi. Sol eliyle sağ bileğini kavramıştı. Beyaz kutu yere düştüğünde ince kâğıt da buruşmuştu.

"Ah, Tanrım! Canım çok yanıyor!" Norris kâğıdı yakalayıp çekti ve ortaya bir kapan çıktı. İri bir kapan. Kutuya konularak gözükmemesi için üzerine kâğıt örtülmüş, sonra da güzelce paketlenmişti. Norris'in sağ elinin üç parmağı kapana kısılmış, işaretparmağının tırnağı dibinden kopmuştu. Şimdi onun yerinde kanayan hilal biçimi bir et vardı.

Norris, "Tanrı'nın cezası," diye bağırdı. Canı acıdığı ve şok geçirdiği için çelik çubuğu bir şeyle kaldıracağı yerde kapanı John LaPointe'in masasına vurdu. O sırada yaralı parmaklarını masanın çelik köşesine çarptığı için canı büsbütün yandı. Norris tekrar bir çığlık attı. Sonra kapanın çelik çubuğunu yakalayarak kaldırdı. Parmaklarını kurtarıp kapanı yere attı. Çelik çubuk tekrar kapanmıştı.

Norris bir an öyle durdu. Titriyordu. Sonra tekrar tuvalete koşarak sol eliyle musluğu açtı ve parmaklarını soğuk suya tuttu. Üçü de zonkluyordu. Can acısından dudakları gerilmiş olan adam kanların suyla karışarak delikten akmalarını seyretti ve o an Sandra'nın söylediklerini anımsadı. "Bay Keeton da uğradı... Belki seninle barışmak istiyor..."

Ve o kart: "Yalnızca Bir Hatırlatma."

Ah, evet, bu Buster'ın işi. Bundan hiç şüphem yok. Tam Buster'dan beklenilecek bir şey. Norris inledi... "Seni adi köpek..."

Soğuk su parmaklarını uyuşturuyor, zonklamayı azaltıyordu. Ama şerif yardımcısı evine vardığında acısının yine artacağını biliyordu. Belki aspirin biraz dindirirdi. Yine de o gece doğru dürüst uyuyamayacağının farkına vardı. Tabii ertesi sabah da balığa çıkamayacaktı.

Hayır, çıkacağım! Lanet olasıca elim kopsa bile çıkacağım! Bunu önceden planlayıp hevesle bekledim. Üstelik Danforth Köpek Buster Keeton da bana engel olamayacak.

Norris musluğu kapayarak kâğıt havluyla elini yavaşça kuruladı. Kapana kısılan parmaklarının hiçbiri kırılmamıştı, yani Norris öyle düşünüyordu. Ancak üçü de soğuk suya rağmen şişmeye başlamış, kapanın ağır çubuğu parmaklarının birinci ve ikinci eklemlerinin arasında kızılımsı mor bir çizgi halini almıştı. Bir çürük. İşaretparmağı-

nın kopan tırnağının yerinde kan damlacıkları beliriyordu. Norris'in midesini bulandıran o zonklama yeniden başlıyordu.

Norris geri dönerek yerdeki kapanı aldı ve kendi masasına gitti. Kapanı hediye kutusuna koyarak çekmecesine soktu. Alt çekmeceden aspirin şişesini çıkarıp, üç tablet yuttu. İnce kâğıdı, yaldızı ve kadife kurdeleyi çöp sepetine tıkıp üzerlerine buruşturulmuş kâğıtları attı.

Alan'a ya da başka birine Buster'ın oynadığı bu pis oyunu açıklamak niyetinde değildi. Kendisine gülmezlerdi ama Norris ne düşüneceklerini biliyordu... Daha doğrusu bildiğini sanıyordu. "Yalnızca Norris Ridgewick böyle bir oyuna kanar. Elini bir kapana sokar. İnanılacak şey mi bu?"

"Bu gizli âşığından olmalı... Zaten Bay Keeton uğradı bu akşam. Belki armağan ondandır. Seninle barışmak istiyor..."

Norris alçak ve öfkeli bir sesle, "Bu sorunu ben çözümleyeceğim," dedi. Yaralı elini göğsüne bastırmıştı. "Kendi bildiğim tarzda. Tabii zamanı da ben seçeceğim."

Birdenbire aklına yeni ve daha kötü bir şey geldi. Ya Buster kapanla yetinmediyse? Sonuçta bu tuzağa düşmeyebilirdim. Ya Buster evime gittiyse? Bazun oltam orada ve onu kilitlemedim bile. Odunluğa götürdüm ve balık sepetimin yanına dayadım.

Ya Buster onu bulur ve kasten kırarsa?

"Bunu yaparsa ben de onun boynunu kırarım!" Norris alçak ve öfkeli bir sesle homurdanıyordu. Henry Payton ya da onun adamları veya kendi meslektaşları bu sesi duysalardı onu tanıyamazlardı. Norris bürodan ayrılırken kapıları kilitlemeyi unuttu. Hatta geçici olarak elinin sancısını bile... Önemli olan tek şey hemen eve gitmekti. Eve gitmek ve oltasına bir şey olup olmadığını anlamak.

Alan usulca odaya girdiği zaman battaniyenin altındaki kadın kımıldamamıştı. O da Polly'nin uyuduğunu düşündü. Herhalde yatarken bir Percodan almıştı. Şerif sessizce soyunarak, Polly'nin yanına yattı. Başını yastığa dayadığı sırada kadının gözlerinin açık olduğunu gördü. Bir an şaşıran adam hafifçe irkildi.

Polly usulca, "Bu kızın odasına giren yabancı da kim?" diye sordu.

Alan hafifçe gülümsedi. "Yalnızca ben. Sizi uyandırdığım için özür dilerim, küçük hanım."

Polly, Alan'ın boynuna sarıldı. "Uyumuyordum ki." Şerif de kollarını kadının beline doladı. Polly'nin sıcaklığı hoşuna gitmişti. Bir an göğsüne sert bir şey dokundu. Alan, Polly'nin pamuklu geceliğinin altında bir şey olduğunu hayal meyal fark etti. Sonra ince, gümüş bir zincirin ucundaki bu şey kadının sol koluna doğru kaydı.

Şerif, Polly'e, "İyi misin?" dedi.

Kadın yüzünü onun yanağına dayadı. "Hayır..." Sesi titrek bir iç çekiş gibi çıkmıştı. Sonra ağlamaya başladı.

Şerif onu kendine çekerek saçlarını okşadı.

Sonunda Polly, "Nettie bana neden o kadının yaptıklarını söylemedi, Alan," diye hıçkırdı. Adamdan biraz uzaklaşmıştı. Şerif artık gözleri karanlığa alıştığı için kadının yüzünü görebiliyordu.

"Bilmiyorum..."

"Bana açılsaydı, bu sorunu çözebilirdim! Gidip Wilma Jerzyck'le konuşurdum ve... ve..."

Polly'e Nettie'nin de oyunu Wilma kadar heves ve kinle oynadığını açıklamanın zamanı değildi. Nettie Cobb ve Wilma Jerzyck gibilerin günün birinde düzeltilemeyecek bir duruma geldiklerini söylemenin de. Gün geliyor ve onlar sınırı aşıyorlardı.

Şerif, "Saat üç buçuk," dedi. "'Keşke şöyle yapsaydık, keşke böyle yapsaydık,' diye konuşmak için hiç de uygun bir zaman değil." Alan bir an kararsız kaldı, sonra ekledi. "John LaPointe, Nettie'nin bu sabah... yani dün sabah Wilma konusunda bir şeyler söylediğinden söz etti."

Polly bunu düşündü. "Aslında bunun Wilma'yla ilgili olduğunu anlamadım. Yani o sırada. Nettie bana lazanya getirmişti. Ellerim... ellerim gerçekten çok kötü durumdaydı. Tabii hemen anladı. Bazı konularda dalgındı belki... Yani belki. Ama ben ondan hiçbir şeyi saklayamazdım."

Alan ciddi ciddi, "O seni çok severdi," dedi. Polly bu yüzden tekrar hüngür hüngür ağlamaya başladı. Şerif öyle olacağını biliyordu. Ancak saat ne olursa olsun gözyaşlarının dökülmesi gerektiğini de anlıyordu. Bu yapılmazsa gözyaşları insanın içini yakar ve onu adeta delirtirdi.

Polly bir süre sonra kendini toparlayarak tekrar Alan'ın boynuna sarıldı. "Nettie o biçimsiz elektrikli eldivenleri getirmişti. Nedense bu sefer onların yararı oldu. Sonra kahve yaptı. Ona evde işi olup olmadığını sordum. 'Yok,' dedi. 'Raider nöbet bekliyor...' Sonra şöyle bir şey söyledi. 'Zaten onun artık yakamı bırakacağını sanıyorum. Gözükmedi, telefon da etmedi. Herhalde sonunda ne demek istediğimi anladı.' Söylediklerini kelimesi kelimesine anımsayamıyorum, Alan. Yalnız buna benzer bir şeyler söylediğini sanıyorum."

"Nettie buraya kaçta geldi?"

"Onu çeyrek geçe. Tabii biraz önce ya da daha sonra olabilir. Belki biraz. Neden sordun, Alan? Bunun bir önemi var mı?"

Alan yatarken başını yastığa koyduktan on saniye sonra dalıp gideceğini sanmıştı. Ne var ki şimdi uykusu iyice dağılmış, derin derin düşünüyordu. Kısa bir sessizlikten sonra, "Hayır," dedi. "Önemi olduğunu sanmıyorum. Yine de Nettie'nin Wilma'yı düşündüğü kesin!"

"Olanlara inanamıyorum. Nettie eskisinden çok daha iyi gözüküyordu. Gerçekten. Sana perşembe günü Gerekli Şeyler'e yalnız başına gidecek cesareti bulduğunu söyledim değil mi?"

"Evet."

Polly kollarını onun boynundan çekerek sıkıntılı sıkıntılı arkaüstü yattı. Alan hafif, madeni bir şıkırtı duyduysa da üstünde durmadı. O hâlâ Polly'nin söylediklerini düşünüyordu.

Kadın, "Cenaze işleriyle benim ilgilenmem gerekecek," dedi. "Nettie'nin Yarmouth'da akrabaları vardı. Birkaç kişi. Ancak onlar Nettie'yi sağken bile istemiyorlardı. Herhalde ölüsünü hiç istemeyeceklerdir. Yarın sabah onlara telefon etmem gerekecek. Nettie'nin evine girebilecek miyim, Alan? Onun bir adres defteri vardı sanırım."

"Defteri ben alır sana getiririm. Oradan bir şey alman mümkün değil. Hiç olmazsa Doktor Ryan otopsi raporunu verinceye kadar. Yine de birkaç telefon numarasını yazmanın bir zararı olacağını sanmıyorum."

"Sağ ol."

Birdenbire şerifin aklına bir şey geldi. "Polly, Nettie buradan saat kaçta ayrıldı?"

"On bire çeyrek kala sanırım. Ya da on birde. Burada bir saat kaldığını sanmıyorum. Neden?"

Alan, "Hiç," dedi. Bir an, belki Nettie burada uzun bir süre kaldı, diye düşünmüştü. O zaman evine dönüp köpeğinin ölüsüyle karşılaşacak, taşları toplayıp notları yazacak ve Wilma'ya gidip camları indirecek zaman bulamazdı. Eğer Nettie, Polly'nin yanından saat on bire çeyrek kala ayrıldıysa durum değişir. O zaman bunların hepsini yapmak için bol bol zaman buldu demektir. İki saatten daha uzun bir süre.

Kendisine her zaman Annie ve Todd'dan söz eden o ses yine o sahte neşeyle, "Hey, Alan," dedi. "Sen bu işe neden karışıyorsun, sevgili dostum?"

Alan bu sorunun cevabını bilmiyordu. Bilemediği bir şey daha vardı: Nettie kucak dolusu taşı Jerzyck'lerin evine nasıl götürmüştü? Kadının ehliyeti yoktu. Nasıl araba kullanılacağını da hiç bilmiyordu.

O ses, "Boş versene, ahbap," diye konuştu. "Kadın o pusulaları evinde yazdı. Hatta belki de holde, ölü köpeğinin yanında. Lastik bantları da mutfak çekmecesinden aldı. Taşları Wilma'lara kadar taşımak zorunda değildi. Jerzyck'lerin arka bahçesinde yeteri kadar taş vardı. Öyle değil mi?"

Öyleydi. Fakat Alan nedense taşların, üzerlerine notlar sarılmış halde Wilma'lara götürüldüğü düşüncesini kafasından atamıyordu. Böyle düşünmesi için sağlam bir nedeni olmamasına karşın bu ona daha uygunmuş gibi geliyordu... Bir çocuk ya da çocuk gibi düşünen biri böyle yapardı.

Nettie Cobb gibi biri.

Boş ver... Artık düşünme.

Ah, yapamıyordu işte.

Polly onun yanağına dokundu. "Geldiğine çok seviniyorum, Alan. Herhalde sen de çok kötü bir gün geçirdin."

"Evet, daha iyi günlerim olmadı değil. Neyse, bugün artık sona erdi. Sen de olanları düşünmemelisin. Biraz uyumaya çalış. Yarın halletmen gereken sürüyle iş olacak. Sana bir hap getirmemi ister misin?"

"Hayır. Ellerim biraz daha iyi. Alan..." Kadın birden sustu ve huzursuzca kımıldandı.

"Evet?"

Polly, "Hiç," dedi. "Önemli değil. Artık sen burada olduğun için uyuyabileceğimi sanıyorum. İyi geceler."

"İyi geceler, hayatım."

Polly ona arkasını dönerek örtüyü üzerine çekti. Alan bir an onun boynuna nasıl sarıldığını düşündü. Parmaklarını, bunu yapabilecek kadar oynatabildiğine göre demek ki gerçekten daha iyiydi. Clut ona telefon ettiğinden beri olan en iyi şey buydu. Hep böyle iyi kalabilseydi...

Şerif sonra tekrar cinayetleri düşünmeye başladı. Nettie'nin Polly'e söylediklerini aklından geçirdi. "Artık beni rahatsız etmeyecek..."

Aslında böyle bir olayın çözümlenmesine gerek yoktu. Seat Thomas bile cinayet yerine kalın camlı gözlüğüyle bir kez baktıktan sonra olanları anlatabilirdi. İki kadın şafak zamanı yaptıkları düello sırasında tabanca yerine mutfak eşyaları kullanmışlardı. Tabii sonuç aynıydı. Şimdi ikisi de morgda yatıyorlardı. Tek soru: olayın neden olduğuydu. Şerif açıklanamayan bir sıkıntı duyuyordu. Cevaplayamadığı birkaç soru vardı. Herhalde onları Wilma'yla Nettie daha gömülmeden unutacaktı.

Ama şu anda endişeleri onu iyice etkiliyordu.

Şerif şöyle bir mantık dizisi kurmuştu: Bir: Wilma her zamanki gibi zorbaca davranmaya, Nettie'yi tedirgin etmeye çalışmıştı. İki: Bu sefer oyun oynamak için yanlış birini seçmişti. Üç: Nettie kocasını öldürdüğü zaman olduğu gibi birdenbire çıldırmıştı.

Nettie, "Zaten onun artık yakamı bırakacağını sanıyorum," demişti. "Gözükmedi, telefon da etmedi."

Alan, Nettie gerçekten böyle söylediyse, diye düşündü. Bu tahminleri ne dereceye kadar değiştiriyor? Kaç olasılığı çürütüyor? İşte bunu bilmiyordu.

Belki Polly, Nettie'nin sözlerini iyi anlamadı.

Evet, bu mümkünse de pek sanmıyorum. Nettie'nin davranışları, hiç olmazsa bir noktaya kadar, Polly'nin duyduğunu iddia ettiği sözleri destekliyor.

Nettie cuma günü Polly'e çalışmaya gelmedi. Hasta olduğunu söyledi. Belki gerçekten hastaydı, belki de Wilma'dan korkuyordu. Bu akla yakın. Pete Jerzyck, karısının, çarşafların çamur içinde olduklarını gördükten sonra Nettie'ye telefon ederek tehditler savurduğunu söyledi. Belki Wilma, Nettie'yi ertesi gün de aradı ve Pete'nin bundan

haberi olmadı. Nettie pazar sabahı Polly'e yemek getirdi. Wilma ona tehditler savurduysa bunu yapabilir miydi? Hiç sanmıyorum...

Sonra Wilma'nın camlarına atılan taşlar... Üzerlerine sarılmış olan kâğıtlarda hep aynı şey vardı: "Sana yakamı bırakmanı söyledim. Bu sana son uyarımdır!" Oysa... bu uyarı bir insana biraz daha süre tanındığı anlamına gelir. Bu kişinin davranışlarını değiştirmesi için. Oysa Wilma'nın da, Nettie'nin de zamanı sona ermişti. İki kadın, camların kırılmasından iki saat sonra sokağın köşesinde karşılaştılar.

Alan yan döndü. Keşke eski günlerde olsaydık. O yıllar da yerel telefonlarla ilgili bilgi alabiliyorduk. Kimin kime telefon ettiğini öğrenebiliyorduk. Şimdi... Wilma'nın son bir kez Nettie'ye telefon ettiğini düşünelim...

Belki şöyle oldu: Nettie, Polly'den sonra evine döndü ve holde köpeğinin ölüsünü buldu. Tirbuşonun üzerindeki notu gördü. Sonra on beş, on altı defter sayfasına aynı sözleri yazdı ve hepsini mantosunun cebine koydu. Bir avuç lastik bant aldı. Wilma'nın evine gidince arka bahçeye geçti. Orada topladığı taşların üzerine kâğıtları sardı ve bunu taşları atmaya başlamadan önce yaptı. Yoksa bir taşı atıp, sonra bir ikincisine pusulayı sarmak için dursaydı bu iş çok uzun sürerdi. Camı çerçeveyi indirdikten sonra evine, ölmüş olan köpeğinin yanına döndü ve kurmaya başladı...

Yine de şerife bu mantık dizisinde bir terslik varmış gibi geliyordu.

Hiç akla yakın değildi bu.

Bir kere bu düşünce ve hareket dizisi Alan'ın tanıdığı Nettie Cobb'a hiç uymuyordu. Kocasının ölümüne uzun yıllar süren acılar neden olmuştu. Ancak kadın adamı ani bir kararla öldürmüştü. Birdenbire çıldırdığı için. Nettie'nin önceden Albion Cobb'a uyarı mektupları yazmadığı kesindi.

Şerifin doğru olduğunu sandığı şey daha basitti: Nettie, Polly'den döndükten sonra köpeğinin öldürülmüş olduğunu gördü. Mutfaktan bir satır kaptı ve Wilma'ya saldırdı.

Eğer öyleyse... Wilma'nın camlarını kim kırdı?

Alan huzursuzca öbür tarafına dönerek, "Zaten zaman da uymuyor..." diye mırıldandı.

John LaPointe, Nettie'nin yaptıklarını öğrenmeye çalışan cinayet timiyle birlikteydi. Kadın, Polly'e lazanya götürmüş ve ona dönüşte Gerekli Şeyler'e uğrayacağını söylemişti.

Şerif, eğer dükkâna gittiyse, o zaman Wilma'nın camlarını kırmak için zaman bulmuş olamaz, diye düşündü. Böylelikle camları başka birinin kırmış olabileceği ihtimali ortaya çıkar.

Ne var ki, Nettie Gerekli Şeyler'e gitmemişti. O sırada dükkân kapalıydı. Bay Gaunt daha sonra gelen Polly'e ve polise Nettie'yi kendisinden Karnaval camından abajuru aldığından beri bir daha görmediğini söylemişti.

Öyleyse Nettie doğruca eve gitti ve benim bir türlü inanamadığım şeyleri yapmak için zaman buldu.

Alan, Nettie'nin mutfak masasında oturarak taşların üzerine saracağı pusulaları yazışını hayal etmeye çalıştı fakat başaramadı.

Ne olursa olsun, kesin bir şey var. Nettie Cobb, Castle Rock'ta her zaman ilgi uyandırırdı... Kocasını öldürerek yıllarca Juniper Hill'de kalan deli kadındı... En ufak bir davranış değişikliği dikkati çekerdi. Pazar sabahı ağlayıp kendi kendine konuşarak Willow Sokağı'na gittiyse, birileri onu mutlaka fark etmiş olmalıydı. Yarın iki kadının evi arasındaki bütün kapıları çalacak ve sorular sormaya başlayacağım.

Şerif sonunda uykuya dalmak üzereyken gözlerinin önünde üzerlerine kâğıt sarılı taşlar belirdi. En son, taşları Nettie atmadıysa, diye düşündü. Kim attı?

Pazartesi gününün ilk şafak vakti, yeni ve çok ilginç bir haftanın başlayacağını müjdelerken Ricky Bissonette adlı bir delikanlı Baptist rahibin evinin çevresindeki çitin arasından çıktı. İçerideki tertemiz evde Rahip William Rose haklı ve adil bir insan gibi mışıl mışıl uyuyordu.

Pek akıllı olmayan on dokuzundaki Ricky, Sonny'nin Sunoco İstasyonu'nda çalışıyordu. Delikanlı benzin istasyonunu çoktan kapatmıştı. Sonra Rahip Rose'a küçük bir şaka yapmak için uygun anın gelmesini beklemiş, bu yüzden büroda saatlerce oturmuştu.

Ricky cuma günü öğleden sonra yeni mağazaya uğramış ve dükkân sahibiyle konuşmaya dalmıştı. Delikanlı, Bay Gaunt'a en gizli

isteğini açıklamıştı. Ricky genç bir aktris-modelin çıplak fotoğraflarını geçirebilmek için hemen her şeyini verebileceğini söylemişti.

Bay Gaunt o zaman, "Biliyor musun," demişti. "Bende senin ilgini çekebilecek bir şey var." Sanki içeride ikisinden başka kişilerin olduğundan şüpheleniyormuş gibi etrafına bakınmış, sonra kapıdaki levhayı "KAPALI" yazısı üste gelecek biçimde çevirmişti. Kasaya dönerek onun altındaki çekmeceden sarı bir zarf çıkarmıştı. "Şunlara bir bak, Bay Bissonette." Sonra deneyimli bir çapkın edasıyla delikanlıya göz kırpmıştı. "Şaşıracağını sanıyorum. Hatta belki de şaşkınlıktan küçük dilini yutacaksın."

Genç çok sersemlemişti. Zarfta Ricky'nin şehvet duyduğu o kızın fotoğrafları vardı. Tabii çıplaklık bu durumu açıklamak için bile yeterli değildi. Model bir fotoğrafta tanınmış bir aktörle beraberken, diğerindeyse tanınmış iki aktörle görünüyordu. Adamlardan biri büyükbabası olacak yaştaydı. Diğerlerindeyse...

Ancak Ricky elli kadar fotoğrafın hepsine bakamadan Bay Gaunt onları elinden kapmıştı...

Rick, "O..." diye yutkunmuştu. Kastettiği sık sık televizyona çıkan ünlü biriydi.

Bay Gaunt, "Ah, hayır," derken yeşim rengi gözlerinde, ah, evet, diye düşündüğünü belirten bir ifade belirmişti. "O olmadığından eminim... Yalnız çok benziyor, öyle değil mi? Tabii bu tür fotoğrafların satışı yasak. Seks durumu bir yana kız en fazla on yedisinde sanırım. Yani o kız kimse... Yine de bu fotoğraflar konusunda bir şeyler yapabilirim, Bay Bissonette. Kanımdaki sıtma mikrobu değil, ticaret aşkı. Evet! Pazarlık edelim mi?"

Öyle de yapmışlardı. Ricky Bissonette sonunda yetmiş iki porno fotoğrafını otuz altı dolara almıştı... Tabii bu küçük şakayı da yapması şartıyla.

Delikanlı ikibüklüm olarak rahibin evinin önündeki çim alanda koştu, sonra verandanın gölgesinde durarak etrafına bakındı. Dikkatle basamakları çıkarken arka cebinden beyaz bir kart çıkarıp kapıdaki posta yarığından attı. Sonra verandanın parmaklıklarının üzerinden atlayarak çim alanı hızla aştı.

Beyaz kart antredeki rengi soluk küçük halının üzerine düşmüş, yazılı tarafı üste gelmişti. Mesaj çok bozuk bir İngilizceyle yazılmış olmasına karşın anlamı açıktı.

Aşağılık Baptist Köpeği,

Nasılsın? Artık Gazino Gecemiz aleyhinde dır dır edip durmaktan vazgeç. Yalnızca biraz eğlenmek istiyoruz. Sana bir zarar verdiğimiz yok. Zaten biz Sadık Katolikler senin Baptist zırvalarından bıktık. Biz Baptistler'in ne mal olduklarını çok iyi biliyoruz. Şimdi şu lafımıza DİKKAT et, Rahip Vapur Willy: O pis burnunu işlerimize sokmakta ısrar edersen, senin ve biçimsiz dostlarının canına okuruz. Hepinizi leş gibi kokuturuz! Bu koku sonsuza kadar da çıkmaz!

Bizi rahatsız etme, ahmak Baptist Köpeği. YOKSA PİŞMAN OLURSUN!

Castle Rock'ın Endişeli Katolikleri

Rahip Rose kartı, sabah gazetesini almak için aşağıya indiğinde buldu. Tepkisini anlatmaktan çok hayal gücüne bırakmak daha doğru olacak sanırız.

Leland Gaunt Gerekli Şeyler'in yukarısındaki katta, ön odanın penceresinde duruyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, Castle Rock'a bakıyordu.

Bu dört odalı daireyi kentliler görselerdi kaşlarını hayretle kaldırırlardı. Çünkü içeride hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Ne yatak, ne bir alet, ne de bir tek iskemle. Bomboş dolaplar açılmış, hafif bir hava akımı yerdeki tozları uçuruyordu. Kattaki tek şey kareli perdelerdi ki önemli olanlar da onlardı. Çünkü sokaktan yalnızca bu perdeler gözüküyordu.

Uykudaki kentin dükkânları ve evleri karanlıktı şimdi. Leland Gaunt kente sevgi ve şefkatle bakıyordu. Burası henüz onun değildi tam anlamıyla, ama yakında olacaktı. Castle Rock'a haciz koymuştu bile. Kentlilerinse daha bundan haberleri dahi yoktu... Oysa olacaktı... olacaktı...

Büyük açılış iyi gitmişti. Hem de umduğundan daha iyi.

Bay Gaunt kendini insan ruhlarının elektrikçisi olarak düşünüyordu. Castle Rock gibi küçücük bir kentte bütün sigorta kutuları düzgünce yan yana dizilirlerdi. Tek gereken şey kutuların kapaklarını açıp, tellerini çaprazlama bağlamaktı... Wilma Jerzyck'le Nettie Cobb'u birbirlerine diğer iki sigorta kutusundaki tellerin yardımıyla

birleştirirdiniz. Brian Rusk gibi bir çocuk ve Hugh Priest gibi bir sarhoşun telleriyle. Diğerleri konusunda da aynı şeyi yapardınız. Buster Keeton'ı Norris Ridgewick'e, Frank Jewett'i George Nelson'a, Sally Ratcliffe'i Lester Pratt'a.

Telleri bağlar, ondan sonra da onlara bütün gücüyle elektrik verirdiniz.

Bu işte gereken yalnızca insan doğasını anlamaktı ve...

Leland Gaunt uyuyan kente bakarak, aslında bu bir arz ve talep meselesi, diye düşündü.

İnsanlar her zaman olaylara ruhları açısından bakıyorlardı. Tabii Gaunt da dükkânını kapattığında mümkün olduğu kadar çok ruhu toplayıp öyle gidecekti. Ruhlar Leland Gaunt için birer ganimetti. Tıpkı avcıların vurdukları hayvanların kafalarını duvarlara asmaları gibi... Aslında pratik bakımdan ruhların Gaunt için fazla bir değerleri olmamasına rağmen yine de mümkün olduğu kadar bol ruh toplamaya çalışıyordu. Tersini ne kadar iddia ederse etsin. Ruhları elde etmemek oyunun kurallarına aykırı olurdu.

Gaunt'un bu işi sürdürmesinin nedeni eğlenceli bulmasıydı. Evet, yalnızca eğlence. Bir süre sonra en çok bu önem kazanıyordu. Yıllar çok uzun olunca siz de mümkün olduğu kadar eğlenmeye çalışıyordunuz.

Bay Gaunt ellerini önüne getirdi. Onların tüyler ürpertici dokunuşlarını hissedecek kadar şanssız olan insanlarda tiksinti uyandıran ellerini. Bay Gaunt parmaklarını birbirlerine kenetledi. Tırnakları uzun, kalın ve sarıydı. Üstelik çok da sivriydiler ve bir iki dakika sonra Gaunt'un parmaklarına batarak siyahımsı-kırmızı koyu bir kanın çıkmasına neden oldular.

Brian Rusk uykusunda bağırdı.

Myra Evans rüyasında kralla sevişmeye başladığını gördü...

Danforth Keeton ise Lewiston Hipodromu'nda yarış pistinin üzerinde yattığını ve atlar üzerine doğru gelirken elleriyle yüzünü örttüğünü görüyordu.

Sally Ratcliffe rüyasında nişanlısı Lester Pratt'ın Mustang arabasının kapısını açıyor ve içeride yılanların kaynaştığını fark ediyordu.

Hugh Priest uykusundan çığlıklar atarak uyandı. Rüyasında Çakırkeyif Kaplan'ın barmeni Henry Beaufort'un tilki kuyruğunun üzerine benzin dökerek tutuşturduğunu görmüştü.

Ray Van Allen asistanı Everett Frankel rüyasında yeni piposunu ağzına sokuyordu. Ancak sap bir usturaya dönüşüyor ve dilini kökünden kesiyordu.

Polly Chalmers hafifçe inlemeye başlamıştı. Boynundaki küçük gümüş tılsımın içinde bir şey kımıldarken kuru yaprakların hışırtısını andıran bir ses çıktı... Ve etrafa tozla karışık bir koku yayıldı... Solmaya başlayan kır menekşelerinin kokusunu andırıyordu bu.

Leland Gaunt ellerini yavaşça gevşetti. Hem neşeli, hem de inanılmayacak tebessümü yüzünden dudakları gerilmiş ve iri, çarpık çurpuk dişleri ortaya çıkmıştı. Castle Rock'ın her tarafında ricalar sona erdi ve huzursuzca uyuyanlar rahatladılar.

Şimdilik...

Biraz sonra güneş doğacak ve ondan bir süre sonra da sürprizlerle, şaşkınlık uyandıracak olaylarla dolu yeni bir gün başlayacaktı. Gaunt bir yardımcı bulmasının zamanının geldiğini düşünüyordu... Tabii bu yardımcının Gaunt'un başlattığı işleme karşı bir bağışıklığı olmayacaktı o da başka. Ah, ne münasebet!

Bu eğlencenin tadını kaçırırdı.

Leland Gaunt hâlâ pencerede duruyor ve o güzel karanlıkta savunmasızca uyuyan kente bakıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

YÜZYILIN SATIŞI

11

14 Ekim Pazartesi yani "Kolomb Günü" hava Castle Rock'ta açık ve sıcaktı. Kentliler bütün gün sıcaktan yakınmışlar ve birbirleriyle karşılaştıklarında bunun anormal bir şey olduğundan söz etmişlerdi. "Herhalde Kuveyt'te yanan petrol kuyularıyla ilgili," dediler. "Ya da Ozon tabakasındaki delikle."

Tabii doğru olmadığını çoğu biliyordu. Yine de konuşmak için bir konu gerekliydi ve hava konusu buna çok uygundu. Kimse tartışmak istemiyordu. Tartışma sırasında insanlar öfkeleniyorlardı ve fazla öfkenin nelere yol açtığını Willow ve Ford sokaklarının köşesindeki olayla anlamışlardı.

Kentin en yaşlı yerlisi ve baş dedikoducusu Lenny Partridge, belediye sarayının batı kanadındaki adliyenin önünde durmuş, "O iki kadın bunu hak etmişlerdi," diyordu. "İkisi de iyice kaçırmıştı. Bildiğiniz gibi Nettie denilen kadın, kocasının gırtlağına et çatalını saplamıştı." Lenny bol pantolonunun içindeki fıtık bağını çekiştirdi. "Herifi bir domuz gibi öldürdü. Tanrım! Bazı kadınlar keçileri iyice kaçırıyorlar." Gökyüzüne bakarak devam etti. "Hava böyle ısındı mı sorunlar artmaya başlar. Böyle zamanları daha önce de gördüm. Bence Şerif Pangborn ilk iş olarak Henry Beaufort'a Kaplan'ı kapatmasını ve hava normalleşinceye kadar da açmamasını emretmeli."

Charlie Fortin, "Bence bir sakıncası yok, ihtiyar," diye cevap verdi. "Bir iki gün biramı Hemphill'den alır ve evde içerim."

Lenny'nin çevresindekiler bu sözlere gülünce ihtiyar kaşlarını öfkeyle çattı. Sonra grup dağıldı, çünkü Kolomb Günü olsun olmasın çoğunun işi vardı.

Danforth "Buster" Keeton yalnızca üstündeki külotuyla çalışma odasında oturuyordu. Pazar akşamından beri odadan çıkmamıştı. Önce belediye sarayına giderek, vergi dosyasını almış ve eve getirmişti. Şimdiyse Colt tabancasını üçüncü kez yağlıyordu. Önce karısını öldürecek, ardından da belediyeye gidip Ridgewick denilen köpoğlu köpeği. En sonunda kendini odasına kilitleyip intihar edecekti. Eziyetçiler'den ancak böyle kurtulabileceğine karar vermişti. Başka yol olduğunu düşünmekle aptallık etmiş, sihirle kazanacak atları seçebilen o oyuncak bile Onlar'ı durduramamıştı. Ah, hayır! Bir gün önce eve geldiği ve o korkunç pembe kâğıtları bulduğu zaman bunu anlamıştı.

Yazı masasındaki telefon çalmaya başladı. Şaşıran Keeton, Colt tabancanın tetiğini çektiğinde çatırdı oldu. Silah dolu olsaydı kurşun kapıyı delip geçecekti.

Adam telefonu açtı. Öfkeyle, "Biraz olsun yakamı bırakamaz mısınız?" diye bağırdı.

Ona cevap veren sakin ses Keeton'ı hemen susturmuştu. Bay Gaunt'un sesiydi bu ve Buster'ın yanan ruhunu bir merhem gibi sarıyordu. "Size sattığım oyuncak işe yaradı mı, Bay Keeton?"

"Gerçekten yaradı!" Buster'ın sesi sevinç doluydu. O an için bu sabah cinayet işleyeceğini, sonra da intihar edeceğini unutmuştu. "Her yarışta, bol para kazandım!"

Bay Gaunt heyecanla, "Çok güzel," dedi.

O an Keeton'ın tebessümü kayboldu ve sesi alçalarak hemen hemen bir fısıltıya dönüştü. "Sonra... dün... eve döndüğüm zaman..." Sözlerine devam edemeyeceğini fark etti. Hemen sonra buna gerek olmadığını anlayarak şaşırdı ve çok sevindi.

Bay Gaunt, "Onların evinize girmiş olduklarını anladınız, değil mi?" diye sordu.

"Evet! Evet! Bunu nasıl..."

Bay Gaunt, "Onlar bu kente iyice yayılmışlar," dedi. "Bunu son karşılaşmamızda söyledim sanırım."

"Evet. Ve..." Keeton aniden sustuğunda yüz hatları endişeyle çarpılmıştı. "Telefonumun dinleniyor olabileceğinin farkında mısınız, Bay Gaunt? Belki şu anda konuşmamızı kaydediyorlar."

Bay Gaunt hiç telaşlanmadı. "Olabilir. Ama Onlar bunu şu anda yapmıyorlar. Lütfen çok saf biri olduğumu düşünmeyin, Bay Keeton. Onlar'la daha önce de karşılaştım. Hem de kaç kez."

Keeton, "Bundan eminim," dedi. Ona yüzyıllar kadar uzun gelen bir mücadele ve karanlıklardan sonra kendisini anlayan birini bulmuştu. Ne müthiş bir şeydi bu.

Bay Gaunt o sakin ve tatlı sesiyle, "Telefonuma küçük bir elektronik alet taktım," diye açıkladı. "Konuşma dinlendiğinde üzerinde bir ışık yanıyor. Şu anda gözlerim ona kilitli Bay Keeton. Küçük ampul kapkara. Bu kentteki bazı insanların kalpleri kadar kara."

Buster heyecanla titreyen bir sesle, "Her şeyi biliyorsunuz değil mi?" dedi. Neredeyse ağlayacaktı.

"Evet. Sizi, olmayacak bir şey yapmamanızı söylemek için aradım, Bay Keeton." Bay Gaunt'un sesi yumuşak ve teskin ediciydi. Buster'ın onu dinlerken beyni bir çocuğun helyum dolu balonuymuş gibi uçmaya başladı sanki. Dükkânın sahibi ekledi. "Bu Onlar'ın işini kolaylaştırır. Ölürseniz neler olacağının farkında değil misiniz?"

Keeton, "Hayır..." diye mırıldandı. Pencereden dışarı boş ve dalgın bir şekilde bakıyordu.

Bay Gaunt yavaşça, "Sevinçlerinden bir parti verirler!" diye bağırdı. "Şerif Pangborn'un bürosunda bol bol içerler. Homeland Mezarlığı'na giderek mezar taşınıza işerler."

Keeton şaşkın şaşkın, "Şerif Pangborn..." dedi.

"Şerif Yardımcısı Ridgewick gibi önemsiz birinin daha yukarıdan emir almadan hareket edebileceğini mi sanıyorsunuz?"

"Hayır, ne münasebet." Buster artık her şeyi daha iyi görebiliyordu. Onlar... Her zaman Onlar vardı. Keeton'ın çevresini can yakan bir bulut gibi sarmışlardı. Bulutu kapmaya çalışsan da eline bir şey geçmiyordu. Şimdi Keeton artık Onlar'ın adları ve yüzleri olduğunu anlıyordu. Hatta belki savunmasızdılar. Bu düşünce onu çok rahatlattı.

"Pangborn, Fullerton, Samuels, Amanda Williams denilen kadın. Bir de sizin kendi karınız. Onlar'ın hepsi de bu işin içindeler, Bay Keeton. Ama ben elebaşının Şerif Pangborn olduğundan şüpheleniyorum. Hatta neredeyse eminim. Bu yüzden onun bir iki yardımcısını öldürmeniz, sonra da intihar etmeniz şerifin pek hoşuna gider. Hatta bence ta başından beri bunu sağlamaya çalışıyordu o. Oysa şerifi düş kırıklığına uğratacaksınız, değil mi, Bay Keeton?"

Buster öfkeyle, "Evet..." diye fısıldadı. "Şimdi... ne yapmam gerekiyor?"

"Bugün hiçbir şey yapmayın. Her zamanki gibi işinize gidin. Bu gece isterseniz yarışları izleyin ve yeni satın aldığınız şeyin zevkini çıkarın. Onlar sizin her zamanki gibi davrandığınızı görürlerse şaşıracaklardır. Böylece düşmanlarımızın akılları karışır ve güvenlerini kaybederler."

Keeton bu sözleri sanki tadlarına bakıyormuş gibi tekrarladı. "Akılları karışır ve güvenlerini kaybederler..."

"Evet. Ben de kendi planlarımı yapıyorum. Zamanı gelince onları size açıklayacağım."

"Söz veriyor musunuz?"

"Ah, tabii veriyorum, Bay Keeton. Siz benim için çok önemlisiniz. Hatta sizsiz yapamayacağımı bile söyleyebilirim." Bay Gaunt telefonu kapattı.

Keeton tabancasını ve silah temizleme kutusunu saklayıp yukarı çıktı. Duş yaparak giyindi. Aşağıya indiğinde Myrtle önce ondan kaçtı. Ancak Keeton karısıyla şefkatle konuşarak onu yanağından öpünce rahatlamaya başladı. Kriz neyse, geçmişe benziyor, diye düşündü.

Everett Frankel iriyarı, kızıl saçlı bir İrlandalıydı. Dört yıldan beri Ray Van Allen'ın asistanlığını yapıyordu. Everett o pazartesi sabahı sekize çeyrek kala kliniğe geldiğinde başhemşire Nancy Ramage, "Hemen Burgmeyer Çiftliği'ne gidebilir misiniz?" diye sordu. "Helen Burgmeyer gece kriz geçirmiş. Bana sara kriziymiş gibi geldi. Siz de bu teşhisi koyarsanız hastayı arabanızla kente getireceksiniz. Biraz sonra gelecek olan Doktor Van Allen da onu muayene edecek ve test için hastaneye yatırılması gerekip gerekmediğine karar verecek."

Başka zaman olsa Everett işe gelir gelmez bir hastaya gönderilmekten hoşlanmazdı. Özellikle kırsal bir bölgeye yollanmaktan. Şimdiyse böyle fazla sıcak bir günde kentten ayrılmak hoşuna gidecekti.

Sonra... pipo da vardı.

Everett, Plymouth arabasına biner binmez torpido gözünü açıp lüle taşından yapılmış, çanak kısmı geniş ve derin bir pipo aldı. Üzerine ustası tarafından kuşlar, çiçekler ve sarmaşıklar oyulmuştu. Pipoya değişik açılardan bakıldığında sanki süsler de değişiyordu. Everett pipoyu mahsus arabada bırakmıştı. Yalnızca klinikte tütün içilememesi değildi asıl neden. Başkalarının, özellikle de Nancy Ramage gibi fazla meraklı birinin pipoyu görmesini istemiyordu. Bir kez ona pipoyu nereden aldığını soracaklardı, eh, sonra da fiyatını.

Tabii bazıları da pipoya göz dikeceklerdi.

Everett piponun sapını dişlerinin arasına sıkıştırınca ağzına hemen uyuvermesine şaşırdı. Kendine bakmak için dikiz aynasını eğdi ve aynadaki görüntüsünü beğeniyle süzdü. Pipo benim daha olgun, akıllı ve yakışıklı gözükmemi sağlıyor. Kendimi gerçekten öyle hissediyorum.

Genç adam arabasıyla Ana Cadde'den indi. Kentle kırlar arasındaki Teneke Köprü'den geçecekti. Ancak Gerekli Şeyler'e yaklaşırken birden yavaşladı. O yeşil tente Everett'i oltanın ucundaki iğne gibi çekiyordu. Genç adama hemen durması çok önemliymiş gibi geldi.

Everett arabayı durdurdu. Tam ineceği sırada piposunun hâlâ ağzında olduğunu anımsadı. Pipoyu hafif bir üzüntüyle dişlerinin arasından çekerek torpido gözüne kilitledi ve arabadan indi. Sonra dönerek Plymouth'un dört kapısını kilitledi. Piposu çok güzel olduğu için dikkatli davranması gerekiyordu. Birçok kişi öyle güzel bir pipoyu çalmaya kalkabilirdi. Birçok kişi!

Everett dükkâna yaklaşınca düş kırıklığıyla durakladı. Vitrindeki levhanın üzerinde.

KOLOMB GÜNÜ DOLAYISIYLA KAPALI, yazılıydı.

Genç adam tam döneceği sırada kapı açıldı ve Bay Gaunt eşikte belirdi. Dirseklerine deri parçaları dikili bej ceketi ve koyu gri pantolonuyla çok zarifti.

Dükkân sahibi, "Girin, Bay Frankel," dedi. "Sizi gördüğüme sevindim."

"Şey... Ben köye gidiyordum... iş için... Uğrayıp size pipodan ne kadar memnun kaldığımı söylemek istedim. Her zaman öyle bir pipomun olmasını istedim."

Bay Gaunt tatlı tatlı gülümsedi. "Biliyorum."

"Sanırım mağazanız kapalı. Sizi rahatsız..."

"Mağaza, sevdiğim müşterilerim için her zaman açıktır, Bay Frankel. Tabii ki siz de onlardan birisiniz. Hatta listenin en yukarılarındasınız. Girin." Elini uzattı.

Everett bu elden kaçtı. Leland Gaunt neşeyle gülerek genç asistanın içeri girmesi için yana çekildi.

Everett, "Aslında pek kalamayacağım..." diye başlarken ayakları onu loş dükkânın ortalarına kadar götürdü.

Bay Gaunt, "Biliyorum," dedi. "Bir 'İyileştirici,' gerekli yerlere gitmeli ve vücutları bağlayan hastalık zincirlerini koparmalıdır..." Kaşlarını kaldırarak, iri dişlerini birbirine bastırdı. Yine gülümsüyordu. "... Ruhu bağlayan iblisleri de kovmalıdır. Öyle değil mi?"

Everett, "Herhalde," dedi. Bay Gaunt kapıyı kaparken bir an endişelendi. Piposuna bir şey olmayacağını umuyordu. Bazen hırsızlar arabaların kapılarını bile kırıyorlardı. Hatta gündüz vakti.

Bay Gaunt onun huzursuzluğunu gidermeye çalıştı. "Piponuza bir şey olmaz." Cebinden üzerinde bir tek kelime yazılmış olan bir zarf çıkardı. Bu sözcük, "Sevgili"ydi. "Bana küçük bir şaka yapacağınıza söz vermiştiniz, Doktor Frankel? Anımsıyor musunuz?"

"Ben doktor deği..."

Leland Gaunt'un kaşları çatılır çatılmaz, Everett hemen sustu ve yarım adım geriledi. Dükkânın sahibi sert sert, "Bunu anımsıyor musunuz?" diye sordu. "Yoksa anımsamıyor musunuz? Bana hemen cevap verirseniz iyi olur, delikanlı? O piponun geleceğinden bir dakika önceki kadar emin değilim."

Everett, "Hatırlıyorum," dedi. Telaşla konuşmuştu ve sesinde korku vardı. "Sally Ratcliffe! Konuşma öğretmeni."

Bay Gaunt'un birbirine bitişik, çatık kaşları düzelince Everett Frankel de biraz rahatlamıştı. Dükkân sahibi, "Evet, doğru," diye başı-

nı salladı. "Artık küçük oyunumuzu oynamanın zamanı geldi, doktor. Alın." Zarfı uzattı.

Everett onu alırken Gaunt'un eline dokunmamaya dikkat etti.

Dükkân sahibi, "Bugün okul tatil," diye ekledi. "Yine de genç Miss Ratcliffe odasında dosyalarını düzene sokuyor. Biliyorum. Burgmeyer Çiftliği'ne gideceksiniz ve okul yolunuzun üstünde değil..."

Everett şaşkın şaşkın mırıldandı. "Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

Bay Gaunt elini sabırsızca salladı. "... dönüşte arabayı daha hızlı sürerek zaman kazanabilirsiniz. O zaman okula uğrarsınız... Öyle değil mi?"

"Herhalde..."

"Okulda öğrenciler yokken bile yabancılar şüpheyle karşılanır. Onun için önce okulun hemşiresini görerek şüphelerden kurtulabilirsiniz. Öyle değil mi?"

Everett, "Hemşire oradaysa bunu yapabilirim," dedi. "Zaten yapmam da gerekiyor. Çünkü..."

Bay Gaunt, onun cümlesini tamamladı... "Hâlâ aşı kâğıtlarını almadınız... Çok güzel. Aslında hemşire orada olmasa da odasından başınızı içeri sokar, sonra da uzaklaşabilirsiniz. Ancak içeri girer ya da çıkarken bu zarfı Miss Ratcliffe'in sevgilisinden ödünç aldığı arabaya koymanızı istiyorum... Şoförün koltuğunun altına. Yalnız tümüyle saklamayın, bir ucu gözükmeli."

Everett, Miss Ratcliffe'in sevgilisinin kim olduğunu pekâlâ biliyordu. O okulun beden eğitimi öğretmeniydi. Everett'e seçme hakkı tanınsaydı, genç kadın yerine Lester'e oyun oynamayı tercih ederdi. Lester Pratt iriyarı bir Baptist'ti. Her zaman mavi tişört ve iki yanında beyaz şeritler olan mavi eşofman pantolonlar giyiyordu. Hep terleyen ve durmadan İsa'dan söz eden bir aptaldı o. Everett genç adamdan hiç hoşlanmıyordu. Gizliden gizliye, acaba Lester, Sally'le yatmaya başladı mı, diye merak ederdi. Sally çok çekici olsa da yattıklarını pek sanmıyorum. Herhalde Lester, Sally'le verandadaki salıncakta fazlaca öpüştüğü zaman heyecanlanıyordur. Genç kadın da o zaman ona evin çevresinde koşmasını ya da birkaç egsersiz yapmasını söylüyor.

"Sally yine Lester'ın Prattmobile'ını mı aldı?"

Bay Gaunt biraz aksice, "Evet," dedi. "Esprileriniz sona erdi mi, Doktor Frankel?"

Everett, "Evet," diye cevap verdi. Nedense çok rahatlamıştı. Aslında Bay Gaunt'un oynamasını istediği 'küçük oyun' yüzünden endişelenmişti. Şimdiyse bunun budalaca bir şey olduğunu anlıyordu. Sonuçta Bay Gaunt ondan bir kadının ayakkabısına hava fişeği sokmasını ya da sütüne müshil koymasını istemiyordu. Bir zarfın ne zararı olurdu?

Bay Gaunt yine tatlı tatlı gülümsedi. "Çok iyi..." Everett'e doğru geldi. Genç adam dehşetle onun kolunu omzuna atmak niyetinde olduğunu anlayınca telaşla hemen geriledi. Böylece Bay Gaunt'un da istediği gibi kapıya yaklaşmış oldu. Adam kapıyı açtı.

"Piponun zevkini çıkarın. Size onun aslında Sherlock Holmes'un yaratıcısı Sir Arthur Conan Doyle'a ait olduğunu söylemiş miydim?"

Everett Frankel, "Hayır!" diye bağırdı.

Bay Gaunt gülümsedi. "Söylemedim ya! Bu yalan olurdu... Ben iş konusunda hiçbir zaman yalan söylemem, Doktor Frankel. O küçük şakayı unutmayın."

"Unutmam."

"Size iyi günler dilerim."

"Ben de öy..." Ama Everett'in karşısında kimse yoktu artık. Storu inik kapı kapanmıştı bile.

Genç adam bir an kapıya baktı, sonra da ağır ağır arabasına döndü. Ona, Bay Gaunt'la yaptığı konuşmayı kelimesi kelimesine anlatmasını söyleselerdi başaramayacaktı. Çünkü olanları pek iyi anımsayamıyordu. Kendini hafif bir anestezi uygulanmış gibi hissediyordu.

Everett direksiyonun başına geçer geçmez ilk işi torpido gözünü açıp zarfı oraya koymak oldu ve ardından piposunu aldı. Bir şeyi iyi anımsıyordu. Bay Gaunt piponun Sir Arthur Conan Doyle'un olduğunu söyleyerek ona takılmıştı. O an Everett ona birazcık inanmıştı. Ne saçma! Pipoyu dişlerinin arasına sıkıştırır sıkıştırmaz bunun doğru olmadığını anlıyorsun. Bu piponun asıl sahibi Hermann Göring'di.

Everett Frankel motoru çalıştırarak yavaşça kentten ayrıldı. Burgmeyer Çiftliği'ne giderken yolda yalnızca iki kez durarak hayranlıkla aynaya baktı ve piponun görünüşüne ne kadar büyük bir katkıda bulunduğunu düşündü.

Diş Doktoru Albert Gendron'un muayenehanesi Castle İş Hanı'ndaydı. Tuğladan yapılmış olan biçimsiz bina belediyenin karşısındaydı. Gölgesi 1924'den beri Castle Çayı'nın ve Teneke Köprü'nün üzerine düşüyordu. Handa bölgedeki beş avukattan üçünün bürosu, bir göz doktoru, bir kulak burun uzmanı, birkaç emlakçı, bir kredi danışmanı, bir cevap servisi ve çerçeveci vardı. Binadaki altı büro o sıra boştu.

Yaşlı Peder O'Neil'ın zamanından beri sadakatle Sakin Suların Meryemi Kilisesi'ne devam eden Albert yaşlanıyordu artık. Bir zamanlar simsiyah olan saçları kırlaşıyor, geniş omuzları düşmeye başlıyordu. Bir doksan yedi boyunda, yüz yirmi yedi kilo ağırlığındaydı. Bütün kentin değilse bile ilçenin en iri yarı adamıydı.

Albert o sabah dar merdivenlerden binanın dördüncü ve son katına ağır ağır çıktı. Her sahanlıkta rahatça soluk alabilmek için durup dinleniyordu. Doktor Van Allen kalp atışlarında hafif bir düzensizlik başladığını söylemişti ona. Albert son merdivenin ortalarında muayenehanesinin kapısındaki buzlu cama bir kâğıdın yapıştırılmış olduğunu fark etti.

Daha sahanlığa erişmeden kâğıdın baş tarafındaki yazıyı okumayı başardı ve kalbi şiddetle çarpmaya başladı. Buna merdiven değil de duyduğu öfke neden oldu.

Kâğıdın tepesine kırmızı keçe uçlu kalemle,

BENİ DİNLE AŞAĞILIK YARATIK, diye yazılmıştı.

Albert pusulayı kapıdan koparıp hemen okurken burnundan soluyordu. Nefes verirken çıkan hırıltılı ses yüzünden saldırmaya hazırlanan bir boğaya benzemişti.

BENİ DİNLE AŞAĞILIK YARATIK!

Sana karşı mantıklı davranmaya çalıştık. İncil'de dendiği gibi, "Anlayışlı olan duysun." Anlaşılan bunun bir yararı olmadı. SEN MAHVOLMA YOLUNA SAPMIŞSIN BİR KERE! Papa usulü putlara tapmana göz yumduk. Hatta Babil Fahişesi'ne şehvetle tapınmana bile. Artık fazla ileri gittin. CASTLE ROCK'TA ŞEYTANLA ZAR ATILMAYACAK!

Dürüst Hıristiyanlar bu sonbahar Castle Rock'ta çevreye yayılan KÜKÜRT ve CEHENNEM ATEŞİNİN kokusunu duydular. Eğer sen bunu duymuyorsan, bunun nedeni burun deliklerini kendi günah ve rezilliğinin tıkamış olmasıdır. UYARIMIZI DİNLE VE BUNA UY: BU KENTİ HIRSIZ ve KUMARBAZ YATAĞINA DÖNÜŞTÜRMEKTEN VAZGEÇ! YOKSA CEHENNEM ATEŞİNİN KOKUSUNU DUYARSIN! KÜKÜRTÜN KOKUSUNU ALIRSIN!

"Kötüler cehenneme dönecek ve bütün milletler Tanrı'yı unutacaklar." - Mezmur 9:17.

İŞİT VE BUNA UY! YOKSA ACI ACI YAKINIRSIN!

Castle Rock'ın Endişeli Baptistleri.

Albert sonunda, "Kahretsin," diyerek kâğıdı somun iriliğindeki elinde buruşturdu. "O aptal, küçük ayakkabı satıcısı Baptist en sonunda çıldırdı."

Muayenehanesine girer girmez ilk iş Rahip Brigham'ı aradı. Ona Gazino Gecesi'ne kadar işin çığrından çıkabileceğini söyledi.

Peder sakince, "Endişelenme, Albert," dedi. "O ahmak bize saldırmaya kalkarsa biz 'aşağılık yaratık'ların nasıl sertçe karşılık verdiklerini de öğrenirler... Öyle değil mi?"

Albert, "Öyle, Peder," diye cevap verdi. Buruşuk pusula hâlâ elindeydi. Başını eğerek ona baktı ve dudakları, pos bıyığının altında çirkin bir gülücükle aralandı. "Öyle..."

O sabah onu çeyrek geçe sıcaklık daha da artmıştı. Teneke Köprü'nün diğer tarafında, ufukta 117 Numaralı Karayolu'nda bir pırıltı belirerek kente doğru geldi. Alan Pangborn o sırada bürosunda Cobb-Jerzyck cinayetleriyle ilgili raporları okuyordu. O yüzden güneşin ışıldattığı metal ve cam karışımı şeyi görmedi. Görseydi de pek ilgilenmezdi. Sonuçta yaklaşan sadece bir arabaydı. Oysa bu otomobil Alan Pangborn'un kaderinin önemli bir bölümünün başlamak üzere olduğunu haber veriyordu... Ve bütün kentin kaderinin bir bölümünün de.

Gerekli Şeyler'in vitrininde, KOLOMB GÜNÜ DOLAYISIYLA KAPALI, yazılı levha kaldırılmış, yerine bir başkası asılmıştı.

YARDIMCI ARANIYOR.

Araba, Teneke Köprü'yü aşarken kırk kilometreyle gidilmesi gereken bu bölümde, yetmiş beşle ilerliyordu. Bu ortaokul çocuklarının hayranlık ve kıskançlıkla bakacakları bir otomobildi. Arkası kaldırılmış olduğu için burnu aşağıya doğru bakan, açık yeşil bir Dodge. Camları duman rengiydi ve arkaya çeşitli etiketler yapıştırılmıştı.

Araba Ana Cadde'yle Laurel Sokağı'nın kavşağında biraz yavaşladı. Sonra berber dükkânının önündeki park yerine girdi. Lastikleri hafifçe inler gibi bir ses çıkarmıştı. O sırada dükkânda saç kestiren olmadığından Bill Fullerton ve yardımcısı Henry Gendron müşterilerin koltuklarına oturmuş, sabah gazetesini birlikte okuyorlardı. Dodge arabanın şoförü gaza basınca çifte egzoz borularından patlamayı andıran bir ses çıktı. Bunun üzerine iki berber başlarını kaldırdılar.

Henry, "Tam bir ölüm makinesi bu," dedi.

Bill başını sallayarak sağ elinin işaret ve başparmaklarıyla altdudağını çekiştirdi. "Öyle..."

Motorun homurtusu kesilir ve arabanın kapısı açılırken iki adam da merakla beklediler. Önce mühendislerin giydikleri tipte eski siyah bir bot gördüler. Sonra rengi uçuk, dar bir kot pantolonun sardığı bir bacağı. Bir dakika sonra sürücü arabadan inerek o fazla sıcak güneşte durmaya başladı. Güneş gözlüğünü çıkarıp gömleğinin açık yakasına taktı. Çevresine yavaşça ve gördüğü her şeyi aşağılıyormuş gibi bir tavırla bakıyordu.

Henry, "Vay canına..." diye mırıldandı. "Döndü dolaştı yine geldi demek."

Bill Fullerton'un ağzı açık kalmıştı. "Tanrım..." dedi. "Ace Merrill."

Henry öfkelendi. "Burada ne işi var onun? Ace'ın artık Mechannic Falls'ta oturduğunu ve oradakilerin yaşamlarını cehenneme çevirdiğini sanıyordum!"

"Bilmem ki..." Bill yine altdudağını çekiştirdi. "Şuna bak! Saçları kırlaşmaya başlamış olsa da onun eskisi kadar kötü olduğundan eminim. Kaç yaşında o, Henry?"

Henry omzunu silkti. "Bütün bildiğim kırkından büyük, elliden küçük olduğu. Zaten yaşının ne önemi var? Ace hâlâ bir baş belasına benziyor!"

Ace bu sözleri duymuş gibi berberin vitrinine döndü ve elini kaldırarak alaylı bir şekilde hafifçe salladı. İki adam öfkeyle irkildiler.

Ace Merrill ellerini, yüksek belli kot pantolonunun ceplerine sokarak yavaşça uzaklaştı. Sanki zamanı çoktu ve evrende yapılabilecek her ayak oyununu biliyordu.

Henry, "Sence Şerif Pangborn'a haber vermek gerekir mi?" diye sordu.

Bill Fullerton yine bir süre altdudağını çekiştirdi. Sonra da başını, hayır, der gibi salladı. "Şerif, Ace'ın kente döndüğünü nasıl olsa öğrenir. Bunu ona haber vermemize hiç gerek yok."

İki adam sessizce oturarak Ace Merrill'in Ana Cadde'den çıkışını, gözden kayboluncaya kadar izlediler.

Ace Merrill'in tembel tembel Ana Cadde'den çıkışını izleyen biri onun içinden çıkılmaz bir sorunu olduğunu tahmin bile edemezdi. Bu bir dereceye kadar Buster Keeton'ın anlayabileceği bir sorundu. Ace'ın bazı kişilere oldukça borcu vardı ve miktarı seksen bin dolardan fazlaydı. Ancak Buster'ın alacaklıları onu en çok hapse attırabilirlerdi. Tabii Ace bu parayı yakında, yani kasımın birine kadar bulamazsa, alacaklılarının onu gömüvermeleri işten bile değildi.

Ace Merrill'in bir zamanlar ödlerini patlattığı Teddy Duchamp, Chris Chambers ve Vern Tassio gibi çocuklar onu görselerdi kır saçlarına rağmen hemen tanırlardı. Ace'ın beş yıl önce kapanan yerel tekstil fabrikasında çalıştığı günlerde durum şimdikinden farklıydı. O günlerde fazla bira içiyor ve önemsiz hırsızlıklar yapıyordu. Ace bira yüzünden şişmanlamış, hırsızlıkları da Şerif George Bennerman'ın dikkatini çekmişti. Sonradan da kokaini keşfetmişti.

Fabrikadaki işinden çıkmış, çok heyecanlı bir yaşam sürdüğü için yirmi kilo kadar zayıflamış ve büyük çapta hırsızlığa başlamıştı. Mali durumu dalgalanıyor, kâh düzeliyor, kâh bozuluyordu. Bazen cebinde beş parası yokken ayın sonunda eline elli, altmış bin dolar geçiyordu. Bu durum ancak kokain satıcılarında görülen bir şeydi. Ace parasını Cranberry Bog Yolu'ndaki arsanın arkasındaki kurumuş bir elma ağacının dibine gömüyordu. Bazen Maurice'in Lokantası'na gi-

derek yedi türlü Fransız yemeği yiyor, bazen karavanının mutfağında kraker ve peynir yiyerek karnını doyuruyordu. Her şey piyasaya ve mala bağlıydı. Çünkü Ace kokain satıcılarının çoğu gibi kendisinin en iyi müşterisiydi.

Bu yeni... uzun boylu, ince, saçları kırlaşmaya başlayan ve kokaine iyice alışan Ace bir yıl kadar sonra Connecticut'lı, bazı kişilerle tanıştı. Onlar yalnız uyuşturucu değil, silah da satıyorlardı. Ace bunlara hemen ısınmıştı. Corson kardeşler de onun gibi kendilerinin en iyi müşterileriydiler. Ace'a Maine'in orta bölgesi için bir tür bayilik önerdiler. Tabii bu öneriyi memnunlukla kabul etti. Ace'ın dünyada arabalar ve kokainden daha fazla sevdiği bir şey varsa o da silahlardı.

Bir keresinde parasız kaldığı zaman amcasını görmeye gitmişti. Onun kenttekilerin yarısına faizle para verdiği için büyük bir serveti olduğu söylenmekteydi ve Ace kendini amcasından borç almaya layık görüyordu. O gençti bir kez. (Şey... kırk sekizindeydi... Yani genç sayılırdı.) Sonra geleceği parlaktı... Üstelik aynı kandandılar.

Oysa amcası bu duruma çok başka bir açıdan bakıyordu.

Reginald Marion "Baba" Merrill, Ace'a, "Olmaz," dedi. "Paranın nereden geldiğini biliyorum. Yani paran olduğu zaman. O beyaz pislikten kazanıyorsun parayı."

"Aman, Reginald amca..."

Baba Merrill, "Reginald amca deyip durma," diye söylendi. "Bak şimdi burnunda o tozdan var. Çok dikkatsizsin ve dikkatsiz insanlar hemen kodesi boylar. Yani şansları olursa. Şansları yoksa bataklığın bir seksen boyunda ve doksan santim derinliğinde bir yerini besin bakımından zenginleştirirler. Gübre gibi. Ben borçlular hapishaneye girdikleri ya da öldükleri takdirde paramı onlardan alamam. Açıkçası sana zırnık bile koklatmam!"

Ace'ın para sıkıntısı çektiği sırada Pangborn yeni şerif olmuştu. Alan bir gece Ace ve iki arkadaşını Çakırkeyif Kaplan'da, Henry Beaufort'un bürosundaki kasayı açmaya çalışırlarken yakaladı. Şerifin ilk önemli olayıydı bu. Ace amcasının uyarısından dört ay sonra kendini Shawshank Hapishanesi'nde buldu. Savcıyla Ace'ın avukatı anlaş-

tılar ve hırsızlık suçlaması geri alındı. Ancak Ace yine de gece birinin bürosuna izinsiz girdiği için mahkûm oldu.

1989 yılının ilkbaharında hapishaneden çıkarak Mechanic Falls'a yerleştiğinde bir işi vardı. Oxford Karayolları sabıkalılara iş bulma programına katılıyordu. John "Ace" Merrill de tamirci olarak çalışmaya başladı. Çünkü hapishaneden şartlı tahliye olmuştu.

Ace'ın eski dostları yine yakınındaydılar. Eski müşterileri de öyle. Böylece Ace çok geçmeden yine kokain işine girişti.

Mahkûmiyet süresi doluncaya kadar karayollarındaki işine devam etti. Dolduğu gün de hemen oradan ayrıldı. Connecticut'ta, Danbury'de oturan 'Uçan' Corson kardeşler onu telefonla aramışlardı. Ace çok geçmeden Bolivya beyaz tozu değil, silah satmaya başladı.

O hapishanedeyken durum biraz değişmişti. Şimdi pistol, tüfek ve tekrarlı çifteler yerine daha çok bol bol otomatik ve yarı otomatik silahlar satıyordu. En büyük başarıya bu yılın haziran ayında erişti. Ace İngilizceyi Güney Amerika aksanıyla konuşan bir denizciye yerden ateşlenen bir Yıldırım füzesi sattı. Adam füzeyi kamarasına indirdikten sonra Ace'a on yedi bin dolar ödedi. Banknotlar yeni ama seri değildi.

Ace meraklanmıştı. "O füzeyi ne yapacaksın?"

Denizci, "Onunla her istediğini yapabilirsin, senyor," diye cevap verdi. Hiç gülmüyordu.

Sonra temmuz ayında kıyamet kopunca Ace bu işin nasıl olduğunu anlayamadı. Yalnızca, kokaini silahlar gibi Corson kardeşlerden alsaydım çok daha iyi olurdu, diye düşündü.

Portland'da birinden bir kilo Colombia malı almış, para meselesini Mike ve Dave Corson'un yardımıyla halletmişti. İki kardeş bu iş için ona seksen beş bin dolar vermişlerdi. Aslında incelendiğinde çok saf olduğu anlaşılan mal bunun iki katı ederdi. Ace seksen beş bin papeli o zamana kadar bir arada görmediğinden onun için oldukça büyük bir paraydı. Ancak kendine güveniyor, artık yükselmesi gerektiğini düşünüyordu. O günlerde Ace her zaman, bu bir sorun değil, diye düşünüyordu. Ne var ki sonra durum değişecekti. Hem de çok değişecekti.

Değişiklik Dave Corson, Ace'ı Danbury'den aradığı zaman başladı. Adam, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi. "Mutfak sodasını koka-

in diye yutturmaya nasıl kalkarsın?" Portland'daki satıcı, Ace'ı kazıklamıştı anlaşılan. Tahlile rağmen olmuştu bu. Dave Corson durumu anlayınca Ace'a olan dostluğu azalmıştı.

Ace kaçabilirdi. Onun yerine bütün cesaretini topladı. Orta yaşlı bir adam olmasına karşın oldukça cesurdu yine de. Sonunda Corson kardeşlerle konuşmaya gitti. İki kardeşe bir Dodge kamyonetin arka tarafında hesap verdi. Buraya bölmeden bölmeye halı yayılmış, tavana ayna geçirilmişti. Bir köşede bir çamur yatağı vardı ve ısıtılıyordu. Ace karşısındakini inandırıcı bir tavırla konuştu. Zaten öyle yapmak zorundaydı. Çünkü kamyonet Danbury'nin birkaç kilometre batısındaki toprak yolun sonuna park edilmişti. Direksiyonda "Çok Uzun" Timmy adlı zenci vardı. Uçan Corson kardeşler, yani Mike'la Dave ellerinde silahlarla Ace'ın iki yanında oturuyorlardı.

Ace konuşurken amcasının daha Kaplan'da yakalanmadan önce söylediklerini anımsadı. "Dikkatsiz insanlar kodesi boylarlar. Yani şansları olursa. Şansları yoksa bataklığın bir seksen boyunda, doksan santim derinliğinde bir yerini besin bakımından zenginleştirirler. Gübre gibi." Eh, Baba Merrill ilk tahmininde yanılmamıştı. Ace amcasının kehanetinin ikinci bölümünün de yerine gelmemesi için bütün ikna gücünü kullanmak niyetindeydi. Bataklığa atılanlar örnek bir mahkûm gibi davrandıkları için erken tahliye edilmiyorlardı.

Ace gerçekten de iki kardeşi inandıracak biçimde konuştu. Üstelik bir ara sihirli iki kelimeyi de söyledi. "Ördek Morin."

Mike Corson kanlı gözlerini iri iri açtı. "Yani sen o pisliği Ördek'ten mi aldın? Adamın Ördek olduğundan emin misin?"

Ace, "Tabii eminim," diye cevap verdi. "Neden?"

Uçan Corson kardeşler birbirlerine baktılar, sonra gülmeye başladılar. Ace bunun nedenini bilmiyordu ama yine de sevindi. Bu galiba durumun iyiye gittiğini gösteriyordu.

Dave Corson, "Adamı tarif et," dedi.

"Uzun boyluydu. Tabii onun kadar değil." Ace başparmağıyla şoförü işaret etti. O kulaklıkları takmış radyo dinliyor ve yalnızca kendisinin duyduğu tempoya uyarak öne arkaya sallanıyordu. "Konuşması bir tuhaftı. Küçük bir altın küpe takmıştı."

Mike Corson başını salladı. "Ta kendisi! Ördek o. Deli ördek."

Dave Corson, "Açıkçası onu şimdiye dek öldürmemiş olmalarına şaşıyorum," diyerek kardeşi Mike'a baktı. İki adam şaşkınlıkla başlarını salladılar.

Ace mırıldandı. "Ben onun dürüst olduğunu sandım... Ördek eskiden çok namusluydu."

Mike Corson, "Sen bir ara işten çekildin, öyle değil mi?" diye sordu. Dave Corson da ekledi. "Lüks bir otelde biraz tatil yaptın."

Mike, "Ördek tek başına çalışmaya karar verdiği zaman sen hâlâ içerideydin," dedi. "Ondan sonra o ipin ucunu kaçırdı."

Dave, "Ördek son zamanlarda küçük bir oyun oynuyor," diye açıkladı. "'Yemle ve değiştir,' numarasını biliyor musun, Ace?"

Ace düşündü, sonra da, hayır, der gibi başını salladı.

Dave, "Biliyorsun, biliyorsun," dedi. "Zaten o yüzden başın belada. Ördek sana beyaz tozlarla dolu bir sürü poşet gösterdi. İçlerinden yalnızca biri iyi cins kokainle doluydu. Diğerleriyse sodayla. Pislik doluydu, Ace. Tıpkı senin gibi."

Ace, "Ama toza baktık," diye bağırdı. "Ben gelişigüzel bir poşeti seçtim ve içindekini inceledik."

Mike'la Dave alayla bakıştılar.

Dave Corson, "İncelemişler," dedi.

Mike Corson ekledi. "Gelişigüzel bir poşeti seçmiş."

Gözlerini devirdiler ve tavandaki aynada birbirlerine baktılar.

Ace bir Dave'e bakıyordu bir Mike'a. "E?" O an iki kardeş, Ördeği tanıdıkları için seviniyordu. Onları kandırmaya kalktığını sanmadıkları için de. Gerçi hâlâ endişeliydi. Ona aptalın tekiymiş gibi davranıyorlardı. Ve Ace Merrill'e kimse aptal diyemezdi.

Mike Corson, "Ee, ne?" dedi. "Kokainin incelenmesi için poşeti kendin seçmeseydin, Ördek'le bir anlaşmaya varamazdın. Öyle değil mi? Ördek aynı kart oyununu durmadan tekrarlayan bir hokkabaza benziyor. 'Bir kart seç. Hangisini istersen!' Sen bu oyundan söz edildiğini hiç duydun mu, geri zekâlı?"

Ace, Corson'ların elinde silahlar olmasına karşın yine de dikleşti. "Bana 'geri zekâlı' diyemezsin."

Dave, "Sana istediğimiz her şeyi söyleyebiliriz," diye cevap verdi. "Bize seksen beş binlik borcun var, Ace. Ona karşı bize bir buçuk dolarlık mutfak sodası verdin. İstersek sana, 'Aşağılık köpek,' de deriz."

İki kardeş birbirlerine bakarak sessizce anlaştılar. Sonra Dave ayağa kalkarak 'Çok Uzun' Timmy'nin omzuna vurdu. Silahını ona vererek, kardeşiyle birlikte kamyonetten indi. Corson'lar bir tarlanın sınırında durup heyecanlı heyecanlı konuşmaya başladılar. Ace onların sözlerini duymuyor, fakat neler olduğunu pekâlâ biliyordu. Ona ne yapacaklarına karar veriyorlardı.

Çamur yatağının kenarına ilişmiş olan Ace zırıl zırıl terliyordu. Çok Uzun Timmy, Mike'ın yerine yayılıp oturmuş, silahı ona doğru çevirmişti. Başını öne arkaya sallıyor, Ace kulaklıklardan gelen o hafif sesi duyuyordu. Marvin Gaye ve Tammi Tarrell'ın bir parçasını çalıyorlardı. Son zamanlarda yıldızları iyice parlamış olan Marvin'le Tammi, "Benim Hatam"ı söylüyorlardı.

Mike'la David tekrar kamyonete bindiler.

Mike, "İşi düzeltmen için sana üç ay veriyoruz," diye açıkladı. Rahatlayan Ace'ın bütün vücudu gevşemişti Mike ekledi. "Şu anda derini yüzmekten çok paramızı geri almak istiyoruz. Ayrıca... bir şey daha var."

Dave, "Ördek Morin'in hesabının görülmesi gerekiyor," dedi. "İşi fazla uzattı."

Mike homurdandı. "Hepimizin adını kötüye çıkaracak."

Dave, "Senin Ördek'i bulabileceğini sanıyoruz," dedi. "O senin ahmağın teki olduğuna inandı bir kez."

Mike, "Bu konuda söyleyeceğin bir şey var mı, ahmak?" diye sordu.

Ace bir şey söyleyecek durumda değildi. Hafta sonunu çıkaracağını öğrendiği için çok sevinmişti.

Dave, "Sana kasımın birine kadar süre veriyoruz," dedi. "Kasımın birine kadar paramızı getirir, sonra da Ördek'in işini bitirirsin. Bunu yapmadığın takdirde ölmeden önce seni küçük küçük kaç parçaya ayırabileceğimizi anlamaya çalışırız."

Bu felaket olduğu sırada Ace'ın elinde otomatik ve yarı otomatik on iki kadar ağır silah vardı. Kendisine verilen sürenin önemli bir bölümünü onları satmaya çalışarak geçirdi. Tabii başarır başarmaz eline geçen parayla kokain satın alacaktı. Çabuk para kazanmak istediğin zaman kokainden daha üstün bir mal bulamazdın.

O sırada silah piyasası geçici olarak durgunlaştığından Ace silahların yalnızca yarısını satabildi. Eylülün ikinci haftası Lejiston'daki bir meyhanede iyi bir müşteri bulmuştu. Adam en aşağı sekiz, hatta on otomatik silah almak istediğini ima edip duruyor, ancak onlarla birlikte en güvenilir cephane satıcılarının adlarını istiyordu. Ace bu isteği kolaylıkla yerine getirebilirdi. Tanıdığı en güvenilir satıcılar Uçan Corson kardeşlerdi.

Ace adamla kesin anlaşmaya varmadan önce biraz kokain çekmek için kirli tuvalete girdi. Çok rahatlamıştı ve artık karanlık tünelin ucunda ışığın belirdiğini sanıyordu.

Tuvalette sifonun üzerine küçük bir ayna yerleştirdi. Buna kaşıkla kokain koyarken en yakındaki pisuvardan biri konuşmaya başladı. Ace onun kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi. Ancak onun kendisini federal hapishanede belki de on beş yıl yatmaktan kurtardığını düşündü her zaman.

Adam, "Konuştuğun herifte telsiz var," diye açıklayınca Ace tuvaletten çıkarak arka kapıdan kaçtı.

Ace felaketten kıl payı kurtulduktan sonra garip bir biçimde uyuşuklaştı. (Yüzünü görmediği yabancının onunla alay etmiş olabileceği hiçbir zaman aklına gelmedi.) Artık kendisi için arada sırada biraz kokain almaktan başka bir şey yapmaktan korkuyordu. O zamana kadar hiç böylesine felce uğramamıştı. Bu durumdan nefret ettiği gibi ne yapacağını da bilmiyordu. Her sabah ilk iş olarak koşup takvime bakıyordu. Kasım ayı sanki hızla üzerine doğru gelmekteydi.

Ace bu sabah şafaktan önce uyandığında kafasında tuhaf mavi ışık gibi bir düşünce belirdi. Castle Rock'a geri dönmem gerekiyor... Evet, cevap orada... Doğduğum kente dönmek bana çok uygunmuş

gibi geliyor... Hiç olmazsa bu değişiklik kafamdaki durgunluğun geçmesini sağlayabilir.

Mechanic Falls'ta onu derme çatma bir kulübecikte oturan sabıkalı John Merrill diye tanıyorlardı. Castle Rock'ta ise o her zaman "Ace" Merrill olmuştu. Bir kuşağın çocuklarının kâbuslarına giren o canavar. Mechanic Falls'taysa yalnızca beyaz bir süprüntüydü. Ismarlama Dodge'u olan ama arabayı koyabileceği bir garajı bulunmayan biri... Buna karşılık Castle Rock'ta ona bir kral gibi davranılmıştı. Hiç olmazsa kısa bir süre için.

O yüzden kente geri dönmeye karar vermişti. İşte artık buradaydı! Ee, şimdi ne olacak?

Ace bu sorunun cevabını bilmiyordu. Kent ona hatırladığından daha boş, pis ve küçük gelmişti. Herhalde Pangborn da buralarda bir yerdedir. İhtiyar Bill Fullerton şerife telefon edecek ve, "Bil bakalım kente kim döndü?" diyecek. Sona Pangborn beni bulup, "Buraya neden geldin?" diye soracak. "İşin var mı?" İşim yok. Amcamı görmeye geldiğimi de söyleyemem. Çünkü eskici dükkânı yandığı sırada o da içindeydi. Pangborn o zaman, "Pekâlâ, Ace," diyecek. "Neden arabana atlayıp buradan gitmiyorsun?"

O zaman ben ne cevap vereceğim?

Bilmiyordu ve sabahki koyu mavi ışığın hâlâ kafasının içinde ışıldadığının farkındaydı.

Ace, amcasının dükkânının bulunduğu arsanın hâlâ boş olduğunu gördü. Orada yalnızca yaban otları, yanmış birkaç tahta ve çöpler vardı. Kırık camlar güneşte ışıldıyor ve insanın gözünü alıyordu. Arsada görülecek bir şey yoktu ama Ace nedense yine de oraya bakmak istiyordu. Yolun karşı tarafına geçti ve aynı anda gözü yeşil tenteye ilişti.

GEREKLİ ŞEYLER.

Tentenin yanında böyle yazılıydı. Ace, bu ne biçim dükkân adı, diye düşündü. Vitrine bakmak için ilerledi. Nasıl olsa amcasının turist tuzağının bulunduğu eski arsaya daha sonra da gidebilirdi. Birinin arsayı alıp götüreceğini sanmıyordu.

Ace'ın gözüne ilk ilişen şey üzerinde, YARDIMCI ARANIYOR, yazılı levha oldu.

Yazıya pek aldırmadı. Castle Rock'a neden geldiğini bilmiyordu ama herhalde tezgâhtarlık yapmayacaktı.

Vitrinde birkaç iyi eşya vardı. Ace zengin bir adamın evine hırsızlık için girseydi işte bu tür şeyleri alıp kaçardı. Taşları oymalı orman hayvanlarından oluşan bir satranç takımı. Siyah inci bir gerdanlık. Çok değerliye benziyorsa da herhalde inciler sahtedir. Bu pis köyde hiç kimse gerçek siyah inciler alamaz. Yine de gerdanlık ustaca yapılmış. İnciler gerçekmiş gibi duruyorlar. Ve...

Ace gözlerini kısarak gerdanlığın arkasındaki kitaba baktı. Kapağındaki resimde iki adam vardı. Biri eline bir kazma diğeri de kürek almıştı. Gece vakti bir uçurumun kenarında duruyorlardı. Siluetleri gözüken adamlar galiba bir çukur kazıyorlardı. Kitabın adı, *New England'daki Kayıp ve Gömülü Defineler*'di. Resmin altına yazarın adı beyaz harflerle yazılmıştı: Reginald Merrill.

Ace kapıya giderek tokmağı yokladığında kolaylıkla döndü. Yukarıdaki çan şıngırdadı ve Ace Merrill de Gerekli Şeyler'e girdi.

Ace, Bay Gaunt'un vitrinden alarak eline tutuşturduğu kitaba baktı. "Hayır, istediğim bu değil. Galiba yanlış kitabı aldınız."

Bay Gaunt biraz şaşkın bir tavırla, "Emin olun vitrinde ondan başka kitap yok," dedi. "Bana inanmıyorsanız kendiniz bakabilirsiniz."

Ace az kalsın öyle yapacaktı. Sonra sıkıntıyla içini çekti. "Neyse... Tamam."

Dükkân sahibinin ona verdiği, Robert Louis Stevenson'un *Define Adası* adlı romanıydı. Ace, ne olduğu anlaşılıyor, dedi kendi kendine... Vitrine baktığım sırada amcamı düşünüyordum. O yüzden kitabın üzerinde amcamın adının olduğunu sandım. Tabii bir hataydı. Zaten Castle Rock'a gelmem de bir hataydı. Kahretsin! Bunu neden yaptım?

Sonra Gaunt'a baktı. "Dinleyin, dükkânınız gerçekten ilginç bir yer. Ancak gitmem gerekiyor. Sizinle daha sonra görüşürüz, Bay..."

Dükkân sahibi, "Gaunt," diyerek elini uzattı. "Leland Gaunt."

Ace da elini uzattı ve sanki parmakları Gaunt'un avucunun içinde kayboldu. Ace aynı anda müthiş, canlandırıcı bir gücün içine dol-

duğunu hissetti. Kafasındaki o koyu mavi ışık aniden iyice parlaklaşmıştı.

Ace şaşkın şaşkın elini geri çekti. Sersemlemiş, dizlerinin gücü kesilmişti. *"Neydi bu?"* diye fısıldadı.

Bay Gaunt, "Yanılmıyorsam ondan 'Dikkat çekici,' diye söz ediyorlar," dedi. Oldukça sakin konuşuyordu. "Bana dikkat ederseniz iyi olur, Bay Merrill."

"Adımı nereden biliyorsunuz? Ben size ismimi söylemedim ki!"

Bay Gaunt tebessüm etti. "Ah, ben sizin kim olduğunuzu biliyorum... Sizi bekliyordum."

"Bu nasıl olur? Ben bile o lanet olasıca arabaya bininceye kadar buraya geleceğimi bilmiyordum."

"Bana bir dakika izin verin." Gaunt vitrine doğru gitti. Eğilerek, duvara dayalı olan bir levhayı aldı. Sonra vitrindeki üzerinde, YARDIMCI ARANIYOR, yazılı levhaya uzandı. Onun yerine, KOLOMB GÜNÜ DOLAYISIYLA KAPALI, yazılı olanını geçirdi.

"Bunu neden yaptınız?" Ace kendini hafif elektrik verilmiş bir tel örgüye çarpmış gibi hissediyordu.

Bay Gaunt biraz da sert bir sesle, "Dükkân sahipleri bir yardımcı buldukları zaman bu işle ilgili ilanları kaldırırlar," dedi. "Castle Rock'taki işim memnunluk verecek bir biçimde gelişti. Şimdi bana güçlü bir sırt ve eller gerekli. Son zamanlarda çabuk yoruluyorum."

"A, buraya bakın ben..."

Bay Gaunt ekledi. "Bir şoföre de ihtiyacım var. Araba sürmekte ustasın sanırım!" Artık sizli bizli konuşmayı bir yana bırakmıştı. "İlk işin arabayla Boston'a gitmek olacak, Ace. Oradaki bir garajda otomobilim var. O seni eğlendirecek... araba bir Tucker."

"Bir Tucker mı?" Ace bir an kente tezgâhtarlık yapmak için dönmediğini unuttu. Şoförlük yapmaya gelmediğini de. "Yani şu filmdeki gibi mi?"

Bay Gaunt, "Pek değil," dedi. Eski tip kasasına giderek oradan bir anahtar aldı. Onunla alttaki çekmeceyi açarak iki zarf çıkardı. Birini tezgâhın üzerine koydu, diğerini de Ace'a uzattı. "Araba biraz değiştirildi. Al bakalım. Anahtarlar bunlar."

"Hey, bir dakika, bir dakika! Ben size..."

Bay Gaunt'un gözleri tuhaf bir renkti. Ace'ın pek iyi anlayamadığı bir renk. Ancak bu gözlerin rengi önce koyulaştığı, sonra da öfkeyle alev alev yanmaya başladığı zaman Ace'ın dizlerinin gücü kesildi.

"Başın belada, Ace! Tabii kafasını kuma sokmuş bir devekuşu gibi davranmaktan vazgeçmezsen, ben de sana yardım etmem! Sürüyle tezgâhtar var. İnan bana, bunu çok iyi biliyorum. Yıllar boyunca yüzlerce tezgâhtar tuttum. Belki de binlerce. Şimdi saçmalamayı bırak da şu anahtarları al!"

Ace küçük zarfı aldı. Parmaklarının ucu Bay Gaunt'unkilere sürtündüğü zaman kafasına yine o koyu mavi ışık doldu. Ace inledi.

Bay Gaunt, "Sana vereceğim adrese arabanla gideceksin," diye emretti. "Onu garaja, şu anda benim otomobilimin durduğu yere bırakacaksın. En geç gece yarısı buraya döneceksin. Hatta belki de bundan çok daha önce."

"Arabam göründüğünden daha hızlıdır."

Bay Gaunt gülerken iri dişleri ortaya çıktı.

Ace yeniden denedi. "Dinleyin, bay..."

"Gaunt."

Ace başını salladı. Kafası acemi bir kuklacının iplerini çektiği bir kuklanınki gibi aşağı yukarı oynadı. "Başka zaman olsaydı istediklerinizi yapardım. Siz çok... ilginç bir insansınız." Aslında düşündüğü kelime bu değildi fakat şimdilik bunu kullanmıştı. "Evet, haklısınız. Başım gerçekten dertte. Önümüzdeki iki hafta içerisinde bol para bulamazsam..."

"Eee, kitap ne olacak?" Bay Gaunt hem eğleniyor, hem de onu azarlıyormuş gibi konuşmuştu. "Dükkâna onun için girmedin mi?"

"O benim..." Ace kitabın hâlâ elinde olduğunu fark ederek ona tekrar baktı. Resim aynıydı ama ad değişmişti. Şimdi kapakta vitrinde gördüğü isim yazılıydı. *New England'daki Kayıp ve Gömülü Defineler*. Yazan-Reginald Merrill. Ace'ın sesi boğuklaştı. "Ne oluyor? Nedir bu?" Sonra birdenbire durumu anladığını düşündü. Kendi kendine, ben Castle Rock'a gelmedim, dedi. Mechanic Falls'ta evimdeyim. Pis yatağımda yatıyorum ve bütün bunlar hayal.

Bay Gaunt, "Ne mi?" dedi gülerek. "Kitaba benziyor. Ölmüş olan amcanın adı Reginald Merrill değil miydi?"

Ace yine o boğuk sesle ve dalgınca, "Amcam yaşamı boyunca yalnızca makbuz yazdı, senet imzaladı," dedi. Başını kaldırıp Gaunt'a baktıktan sonra gözlerini ondan bir türlü alamadı. Gaunt'un gözlerinin rengi durmadan değişiyordu. Mavi... gri... ela... kahverengi... siyah...

Bay Gaunt, "Belki kitabın üstündeki takma bir addır," diye açıkladı. "Belki o kitabı aslında ben yazdım."

"Siz mi?"

Bay Gaunt parmak uçlarını çenesinin altında birbirlerine dayadı. "Belki o kitap bile sayılmaz. Belki de sattığım özel mallar aslında hiç de göründükleri gibi değiller ve belki hepsinin bir tek özelliği vardır. Erkek ve kadınların rüyalarına giren şeylerin biçimini alma özellikleri gibi..." Bir an durduktan sonra düşünceli bir tavırla ekledi. "Belki de onlar rüya ve hayallerin kendileri..."

"Hiçbir şey anlayamıyorum..."

Dükkân sahibi gülümsedi. "Biliyorum. Zaten pek de önemli değil. Amcan bir kitap yazsaydı konu olarak gömülü hazineleri seçmez miydi, Ace? Onu en çok gömülü ya da insanların ceplerindeki hazineler ilgilendirmiyor muydu?"

Ace öfkeyle, "Evet, paraya bayılırdı," diye söylendi.

Bay Gaunt bağırdı. "Öyleyse paraları ne oldu? Bir kısmını sana mı bıraktı? Evet, öyle yapmış olmalı. Ne de olsa sen onun tek akrabası, tek mirascısı değil miydin?"

Ace yine öfkeyle, "Bana kahrolasıca bir kırmızı sent bile bırakmadı!" diye bağırdı. "Kentte herkes o yaşlı köpeğin ilk kazandığı on senti bile sakladığını söylerdi. Oysa öldüğü zaman bankada yalnızca dört bin doları vardı. O parayla ancak kendisini gömdüler ve yolun aşağısındaki pisliği temizlemeye çalıştılar. Amcamın kasasını açtıkları zaman ne buldular dersiniz?"

Bay Gaunt başını salladı. "Kuponlar..." Dudaklarının ciddi hatta merhametli bir ifadeyle bükülmesine karşın gözlerinin içi gülüyordu.

"Doğru!" Ace elindeki kitaba baktı. Öfkesi yüzünden o huzursuzluğu ve sersemliği kısa bir süre için de olsa geçmişti. "Castle Rock'ta herkes amcamdan korkardı. Ben bile ondan biraz çekinirdim. Herkes

onun çok zengin olduğunu düşünürdü. Oysa öldüğü zaman beş parası bile yoktu neredeyse."

Satıcı, "Belki amcan bankalara güvenmiyordu," dedi. "Belki o da hazinesini gömdü. Sence bu mümkün mü, Ace?"

Ace ağzını açtı. Kapattı. Tekrar açtı. Yine kapattı.

Gaunt, "Öyle yapıp durma," diye söylendi. "Akvaryumda yüzen bir balığa benziyorsun."

Ace tekrar elindeki kitaba baktıktan sonra tezgâha koyarak sayfaları karıştırdı. Tam o sıra arasından kenarları yırtık, büyük sarı bir kâğıt uçtu. Düzgün katlanmamış olan kâğıdı Ace hemen tanıdı. Hemphill Market'te verilen kesekâğıtlarının birinden koparılmıştı. Ace amcasının kaç kez böyle kesekâğıtlarını yırtarak parçaların üzerine hesap yaptığını görmüştü.

Titreyen elleriyle kâğıdı açtı.

Üzerinde bir harita olduğu daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Ace önce bundan bir anlam çıkaramadı. Harita çizgiler, haçlar ve biçimsiz dairelerden oluşmaktaydı. "Kahretsin! Bu da nesi?"

"Dikkatini bunun üzerinde toplaman gerekiyor, hepsi o kadar. Sana bir yararı olabilir." Bay Gaunt kasanın yanına süslü gümüş çerçevesi olan küçük bir ayna bıraktı. Çekmeceden aldığı diğer zarfı açarak içindeki kokainden bol bol aynanın üzerine döktü. Tabii bu konuda deneyimi olan Ace tozun birinci sınıf olduğunu anlamıştı.

"Tanrım!" Ace'ın burnu beklentiyle karıncalanmaya başladı. "Kolombiya malı mı?"

Bay Gaunt, "Hayır," dedi. "Bu özel bir tür. Leng Ovaları'ndan geliyor." Bej ceketinin iç cebinden çıkardığı altın bir kâğıt bıçağıyla tozları uzun, kalın çizgiler oluşturacak şekilde toplamaya başladı.

"Leng neresi?"

Gaunt başını kaldırmadan cevap verdi. "Dağların ötesinde, çok uzaklarda bir yer. Sorular sorup durma, Ace. Borcu olan insanlar karşılarına çıkan iyi şeylerden yararlanmalıdırlar." Bıçağı cebine koyarak bu sefer de camdan yapılmış kısa bir boru çıkardı, Ace'a uzattı. "Buyur."

Küçük boru çok ağırdı. Ace onun camdan değil, kaya kristalden oyulmuş olduğuna karar verdi. Aynanın üzerine doğru eğilirken biraz durakladı. Ya bu ihtiyarda AIDS varsa, diye düşündü. Ya da ona benzer bir şey?

Kafasının içinde Gaunt'un sesi çınladı. Sorular sorup durma, Ace. Borcu olan insanlar karşılarına çıkan iyi şeylerden yararlanmalıdırlar.

Ace yüksek sesle, "Pekâlâ," diyerek tozu burnuna çekti. İyi kalite olduğu için kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Ace küçük cam boruyu dükkân sahibine uzattı.

Gaunt başını salladı. "Beşten önce ona el sürmem. Sen keyfine bak, Ace."

"Sağ ol..."

Sonra tekrar haritaya baktığında şimdi bir anlam çıkarabiliyordu. Bütün o çizgilerin, haçların ve dairelerin hepsinin bir anlamı vardı. Ace kanlı gözlerini Gaunt'a dikerek, "Amcam parasını buralara mı gömdü? Şu haçların anlamı bu mu? Amcam haritada paralarını gömdüğü yerleri mi işaretlemiş?" dedi.

Bay Gaunt zarif bir tavırla omzunu silkti. "Açıkçası bilmiyorum. Bu sonuç mantıklı gibi, ancak mantığın insanların davranışlarıyla pek ilgisi yoktur."

"Olabilir!" Ace fazla kokain ve beklenti yüzünden gitgide daha heyecanlanıyordu. Eski ergenlik çukurlarıyla dolu soluk suratı iyice kızarmıştı. Olabilir! Bu haçlar konmuş yerler... *Belki de o yerlerin hepsi amcamındı! Anlıyor musunuz?* Belki de Baba Merrill her şeyi o toprakları başkalarının satın almalarını engelleyecek biçimde ayarladı... Böylece kimse oraya gömdüğü şeyleri bulamayacaktı... Aynadaki kokainin geri kalan kısmını da burnuna çekerek tezgâhın üzerine eğildi. İrileşmiş, kanlı gözleriyle sağa sola bakıyordu. "Yalnızca başımı beladan kurtarmakla kalmam..." Alçak sesi titrek bir fısıltıya dönüşmüştü. "... çok da zengin olurum."

Dükkân sahibi, "Evet," dedi. "Bence bu güçlü bir olasılık. Yalnız şunu da unutma. "Başparmağıyla duvardaki bir levhayı işaret etti.

ALINAN PARA GERİ VERİLMEZ,
MAL DA DEĞİŞTİRİLMEZ, CAVAET EMPTOR!

Ace levhaya baktı. "O ne demek?"

Bay Gaunt, "Eski bir kitapta büyük hazinelerin anahtarlarını bulduğunu sanan ilk insan sen değilsin," diye cevap verdi. "Ve hâlâ bir tezgâhtar ve şoför gerekli, demek."

Ace, ona baktığında neredeyse şok geçirecekti. Sonra, "Şaka mı ediyorsunuz?" diye gülerek haritayı işaret etti. "Pek çok yeri kazmam gerekiyor."

Satıcı üzgün üzgün içini çekerek sarı kâğıdı katlayıp kitabın içine soktu. Cildi de kasanın altındaki çekmeceye... Üstelik tüm bunları inanılmayacak bir çabuklukla yaptı.

Ace, "Hey!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Bu kitabı başka bir müşterime söz verdiğimi anımsadım. Çok üzgünüm. Dükkân da kapalı. Zaten bugün Kolomb Günü."

"Bir dakika!"

"Tabii işi alsaydın bir çaresini bulurduk. Ne çare ki işinin başından aşkın olduğunu görüyorum. Corson kardeşler seni rosto gibi dilmeden önce bütün sorunları halletmek istediğin anlaşılıyor."

Ace yine ağzını açıp açıp kapatmaya başladı. Küçük haçların haritanın nerelerinde olduğunu anımsamaya çalışsa da, başaramıyordu. Sonunda, "Pekâlâ!" diye bağırdı. "Pekâlâ! Şu lanet olasıca işi kabul ediyorum!"

Bay Gaunt, "O halde," dedi. "Bu kitap yine satılık." Kitabı çekmeceden çıkararak ilk sayfaya baktı. "Bir buçuk dolar." Üst üste binmiş dişlerini bir köpekbalığı gibi göstererek güldü. "Burada çalıştığın için sana indirim yapacağız. Kitabı bir dolar otuz beş sente alabilirsin."

Ace arka cebinden cüzdanını çıkardı. "Ancak bana zaman zaman izin vermelisiniz."

"Elbette."

"Çünkü gerçekten bazı yerleri kazmam gerekiyor."

"Tabii."

"Zaman kısa."

"Bunu kavradığın için çok akıllısın."

"Boston'dan döndüğüm zaman bu işi yapabilir miyim?"

"Yorulmuş olmaz mısın?"

"Bay Gaunt yorgunluk şu ara benim için bir lüks sayılır."

"Belki sana bu konuda yardım edebilirim." Gaunt'un tebessümü yayıldı ve dişleri bir kurukafanınkiler gibi iyice ortaya çıktı. "Belki seni canlandıracak bir şey bulabilirim."

Ace'ın gözleri irileşti. "Ne? Ne dediniz?"

"Efendim?"

Ace, "Hiç," dedi. "Boş verin."

"Verdiğim anahtarlar hâlâ sende mi?"

Ace zarfı arka cebine sokmuş olduğunu fark ederek şaşırdı.

Leland Gaunt, "İyi," diyerek, Ace'ın uzattığı beş doları alıp eski tip kasanın düğmelerine bastı. "1.35." Ona üç dolar ve altmış beş sent verirken Ace paraları sanki rüyadaymış gibi aldı.

Bay Gaunt, "Şimdi," dedi. "Sana talimat vereceğim, Ace. Sakın söylediklerimi unutma: gece yarısına kadar buraya dönmüş olmalısın. Eğer bunu yapmazsan, mutsuz olurum. Mutsuz olduğum zaman da bazen tepem atar. Böyle anlarda yanımda olmak istemezsin."

Ace şaka yaptı. "Öyle anlarda adam mı yersiniz?"

Bay Gaunt vahşice bir tavırla gülümseyince Ace geriledi. Dükkân sahibi, "Evet, Ace," dedi. "Gerçekten öyle yaparım. Adam yerim. Gerçekten de. Şimdi beni dikkatle dinle."

Ace da öyle yaptı.

Saat on bire çeyrek vardı. Alan, Nan'in Lokantası'na giderek çabucak bir kahve içmeye hazırlanıyordu. Telefon çaldı ve Sheila Brigham, "Sonny Jackett seninle konuşmak istiyor," dedi. "Başkasıyla konuşmaya yanaşmıyor."

Şerif diğer telefonu açtı. "Alo? Sonny, senin için ne yapabilirim?"

Sonny, doğu bölgesine özgü o lehçeyle ağır ağır, "Dünkü olaydan sonra canını büsbütün sıkmak istemiyorum, şerif," dedi. "Yanılmıyorsam eski bir dostun kente döndü."

"Kimmiş o?"

"Ace Merrill. Arabasını buradan görebiliyorum. Yolun yukarısına bırakmış."

Alan, ah, Tanrım, diye düşündü. Bir bu eksikti. Daha başka neler olacak? Sonra sordu. "Ace'ı gördün mü?"

"Hayır. Ancak arabanın onun olduğunu biliyorum. Kusmuk yeşili bir Dodge."

"Sağ ol, Sonny."

"Bir şey değil. O köpek Castle Rock'a neden döndü dersin, Alan?"

Şerif, "Bilmiyorum," dedi. Telefonu kaparken içinden ekledi. Galiba bunu öğrensem iyi olacak.

Yeşil arabanın yanında boş yer vardı. Şerif devriye arabasını oraya sokarak indi. Bill Fullerton'la Henry Gendron'un merakla kendine baktıklarını fark ederek onlara el salladı. Henry yolun karşı tarafını işaret etti. Alan karşı kaldırıma geçerken, Wilma'yla Nettie birbirlerini sokağın köşesinde öldürdüler, diye düşündü. Bugün de Ace Merrill geldi. Kent artık bir sirke dönüşmeye başladı.

Karşı kaldırıma eriştiği sırada Ace da yavaşça Gerekli Şeyler'den çıktı. Alan onun elindekini gördüğünde gözlerine inanamadı. Ace Merrill kitap alacak tipte biri değildi.

İki adam boş arsanın önünde karşılaştılar.

Şerif, "Merhaba, Ace," dedi.

Ace onu gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi. Gömleğinin önünden güneş gözlüğünü alıp taktı. "Vay vay vay... Eee, idamlar nasıl gidiyor, patron?"

Alan kelimelere basa basa, "Burada ne işin var, Ace?" diye sordu.

Adam, "*Şuna* bakmaya geldim," diyerek arsayı işaret etti. "Nedenini bilmesem de yine de geldim. İster inan, ister inanma."

İşin garibi şerif ona inandı. "Bir kitap almışsın."

Ace, "Okumam yazmam var," diye cevap verdi. "Yine... ister inan, ister inanma."

Şerif başparmaklarını belindeki kayışa soktu. "Vay vay vay... Arsaya baktın ve kitap aldın. Herhalde artık kentten gideceksin."

"Ya gitmezsem? Herhalde beni içeri tıkmak için bir bahane bulacaksın." Ace gözlüğünü çıkardı. "Siz, insanın yakasını hiç bırakmazsınız, değil mi?"

Alan sesini çıkarmadı.

Ace da kendini toplayarak tekrar gözlüğünü taktı. "Biliyor musun... galiba gideceğim. Gitmem gereken yerler, yapmam gereken işler var."

"İyi. Çalışan eller, mutlu ellerdir."

"Eh, canım isterse geri döneceğim. Beni duyuyor musun?"

"Duyuyorum, Ace. Sana bunun pek de akıllıca bir şey olmayacağını söylemek istiyorum. *Beni* duyuyor musun?"

"Beni korkutmuyorsun."

Şerif, "Eğer öyleyse," dedi. "Sandığımdan daha da aptalsın demektir."

Ace gözlüğünün kara camlarının arkasından bir süre Alan'a baktıktan sonra güldü. Kahkahası şerifin hiç hoşuna gitmemişti. Bu tuhaf, delice ve ürkütücü bir sesti. Ace dönerek arabasına yürüdü. Kısa bir süre sonra gürültüyle Ana Cadde'den indi.

Alan düşünceli bir tavırla yolun yukarısındaki yeşil tenteye baktı. Ace doğduğu yere döndü ve bir kitap satın aldı. Hem de Gerekli Şeyler'den... Dükkânın bugün kapalı olduğunu sanıyordum. Levhada öyle yazmıyor muydu?

Şerif, Gerekli Şeyler'e doğru çıktı. Yanılmamıştı. Levhada gerçekten öyle yazıyordu.

Alan kendi kendine, Ace'ı gördüğüne göre, dedi. Beni de görür... Elini tam kapıya vurmak için kaldırdığı anda belindeki çağrı cihazı çalmaya başladı. Alan sesi kesmek için düğmeye bastı ve bir dakika daha dükkânın önünde kararsızca durdu.

Sonra dönerek karşıya geçti. O anda kaldırıma ayağını basarken hızla dönüp dükkâna baktı. Sanki yine biri onu gözetliyormuş gibi gelmişti. Bu duygu öylesine güçlüydü ki Bay Gaunt'un kapısındaki storun telaşla dalgalanacağını bile düşündü. Oysa öyle bir şey olmadı. Ace'ın dükkândan çıktığını görmemiş olsaydı, göz hapsine alındığından kuşkulanmasına rağmen yine de mağazanın kapalı olduğuna karar verecekti.

Şerif devriye arabasına giderek mikrofonu aldı.

Sheila, "Henry Payton aradı," dedi. "Henry Ryan, Wilma ve Nettie'yle ilgili ilk raporları vermiş. Payton, 'Bilgi edinmek istiyorsa, öğleye kadar buradayım,' dedi."

Alan, "Şimdi geliyorum," diye cevap verdi. Arabasına binip mikrofonu yerine taktı. Yavaşça belediye sarayına doğru giderken derin derin düşünüyordu. Ona Castle Rock'ta bir şeyler oluyormuş gibi geliyordu. Ve bu neyse kontrolden çıkmak üzereydi. Evet, delice bir düşünce olmasına karşın bunu kafasından kovamıyordu.

12

Kentteki okullar bayram dolayısıyla kapalıydılar. Hoş açık olsalardı, Brian Rusk yine de okula gidemeyecekti.

Hastaydı...

Bu fiziksel bir hastalık değildi. Suçiçeği ya da kızamık gibi bir şey. Ruh hastalığı da sayılmazdı. Evet, işin içine kafası karışsa da bu daha çok bir yan etkiye benziyordu. Çocuğun benliğinin derinliklerindeki bir şey kurşuniye dönüşüp hastalanmıştı. Pek neşeli bir çocuk olan Brian artık gülümseyemiyordu bile.

Bu hastalık Wilma Jerzyck'in çarşaflarını çamurladığı zaman başlamıştı. Bay Gaunt beyzbol üniformasıyla rüyasına girerek Sandy Koufax kartının bedelini henüz ödemediğini açıkladığında daha da artmıştı. Ne var ki hastalık bu sabah kahvaltıya ininceye dek en kötü haline gelmemişti.

Brian'ın babası, mutfaktaki masanın başında gazete okuyor ve bir yandan da tuttuğu takımın oyuncularına sövüp sayıyordu. "Kahretsin! Ne zaman doğru dürüst bir oyuncu bulacaklar?"

Cora fırının önünden, "Çocukların yanında küfretme," diye onu uyardı. Bu seste o eski şiddet ve öfke yoktu, çok dalgındı.

Brian usulca yerine oturarak mısır gevreğinin üzerine süt koydu.

Sean neşeyle, "Hey, Bri," dedi. "Seninle kentin merkezine gidelim mi? Video oyunları oynamak ister misin?"

Brian, "Belki..." diye mırıldandı. "Galiba..." Sonra gözü gazetenin başsayfasındaki manşete ilişti ve sözlerini tamamlayamadı.

CASTLE ROCK'TA MÜTHİŞ BİR KAVGA
İKİ KADININ ÖLÜMÜNE NEDEN OLDU.
EYALET POLİSİ, "BU BİR DÜELLOYDU," DEDİ.

İki kadının yan yana fotoğrafları basılmıştı. Brian onları tanıdı. Biri Ford Sokağı'nda oturan Nettie Cobb'du. Annesi onun deli olduğunu söylese de çocuk onda öyle bir gariplik görmemişti. Brian, Nettie köpeğini dolaştırırken durup hayvanı okşamıştı. Nettie de herkes gibi davranmıştı o zaman.

Diğer kadın ise Wilma Jerzyck'ti.

Brian mısır gevreğini karıştırdı ancak bir kaşık bile yemedi. Babası gittikten sonra ıslak mısır gevreklerini çöp tenekesine dökerek sessizce odasına çıktı. Annesinin peşinden geleceğini ve, "Afrika'da çocuklar açlıktan ölürken sen bu güzel yiyecekleri nasıl atarsın?" diye bağıracağını sanıyordu. Neyse ki öyle olmadı. Cora bu sabah kendine özgü bir hayaller âlemine dalmış gibiydi.

Yine de Sean tabii her zamanki gibi ağabeyinin yakasını bırakmadı. "Ne dersin, Bri? Gidelim mi?" Heyecanla kâh bir ayağının, kâh diğerinin üzerinde sekiyordu. "Video oyunları oynarız, belki o yeni dükkâna da gireriz. Vitrininde çok güzel şeyler..."

Brian aniden, "O dükkâna gideyim deme!" diye bağırdı. Kardeşi şaşırmış ve ürkerek gerilemişti. Brian ekledi. "Affedersin, Sean. Oraya asla gitmemelisin. Berbat bir yer o dükkân."

Sean'ın alt dudağı titriyordu. "Kevin Pelkey dedi ki..."

"Kime inanacaksın? O aptala mı, yoksa ağabeyine mi? Olmaz, Sean. O dükkân..." Çocuk dudaklarını yaladı, sonra da gerçek olduğunu düşündüğü şeyi söyledi. "Kötü bir yer."

Sean, "Nen var senin?" diye sordu. Sesi öfkeliydi ve neredeyse ağlayacaktı. "Bütün hafta aptal aptal dolaştın! Annem de öyle!"

"Kendimi iyi hissetmiyorum, hepsi o kadar."

"Şey..." Sean biraz düşündükten sonra gözleri parladı. "Belki video oyunları sana iyi gelir!"

Brian istese de oraya gidecek durumda değildi. Bütün çocukların galeriye toplaşacaklarını biliyordu. Fakat Brian artık onlardan farklıydı.

Sonuçta onda 1956 Sandy Koufax kartı vardı.

Öte yandan Sean için iyi bir şeyler yapmak istiyordu. Herkes için... Wilma Jerzyck'e oynadığı o korkunç oyunu telafi ettirecek bir

şeyler. "Belki daha sonra gideriz. Şimdi sana para vereceğim." Brian paraları kumbara gibi kullandığı plastik gazoz şişesinden çıkardı.

"Aah!" Sean'ın gözleri yuvarlak yuvarlak açılmıştı. "Burada sekiz... dokuz... on yirmi beşlik var. Galiba sen gerçekten hastasın!"

Brian, "Evet," dedi. "Galiba. Eğlenmene bak, Sean. Sakın anneme paradan söz etme. Yoksa onları sana geri verdirir."

Sean, "Annem odasında," dedi. "Aklı fikri o güneş gözlüğünde. Bizim yaşayıp yaşamadığımızın bile farkında değil." Durdu ve sonra ekledi. "O gözlükten nefret ediyorum. İnsanı korkutuyor." Ağabeyine dikkatlice baktı. "Sen gerçekten kötü görünüyorsun, Bri."

Brian gerçeği söyledi. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Biraz yatacağım."

"Şey... Ben bir süre daha seni beklerim. Belki iyileşirsin. Elli altıncı kanaldaki çizgi filmleri seyredeceğim. İyileşirsen aşağıya inersin." Yirmi beşlikleri avucunda sallıyordu.

Brian, "Olur," dedi. Kardeşi odadan çıkarken kapıyı yavaşça kapattı.

Şimdi kendini daha iyi hissetmiyordu. Saatler ilerlerken daha da kötüleşmeye başladı. Bay Gaunt'u, Sandy Koufax'ı ve gazetedeki iri puntolu başlığı düşündü.

Bir ara dalar gibi olduysa da annesiyle babasının odasındaki küçük gramafon çalmaya başladı. Annesi yine o Elvis'in cızırtılı, çizilmiş 45'liklerini çalıyordu.

Çocuğun kafasında düşünceler birbirini kovalayarak dönmekteydi. Dehşet, suçluluk duygusu ve mutsuzluk uyandıran bu düşünceler Elvis'in şarkılarının temposuna uyuyordu. Brian'ın mide kasları büzüldü ve koridorun dibindeki banyoya koşarak klozetin içine kustu. Gürültü etmemeye çalışıyordu. Annesi onu duymamıştı. Cora hâlâ odasındaydı ve Elvis'i dinliyordu.

Brian odasına dönerken birdenbire müthiş bir korkuya kapıldı. Sandy Koufax kartımı çaldılar. Koşarak odasına daldı. Neyse kart yerli yerindeydi. Brian mutsuzlukla karışık bir rahatlık duydu. Kartı albümden alıp yatağına döndüğünde sıkıca tutuyordu. Gözlerini tavana dikerek Elvis'in hafif sesini dinledi.

Birdenbire yeni bir düşünce, gerçekten korkunç bir düşünce kafasında şimşek gibi çaktı. Beni gördüler! Brian doğrulup oturdu. Dolabının kapısındaki aynaya, kendi hayaline dehşetle bakıyordu. Parlak yeşil sabahlık. Bigudili saçların üzerine bağlanmış kırmızı bir bez. Bayan Mislaburski!

Brian yataktan kalkarak pencereye gitti. Şerif Pangborn'un devriye arabasıyla bahçe yoluna girmesini bekliyordu neredeyse.

Aşağıda telefon çaldı. Annesi odasında paralel hat olduğu halde telefonu açmadı. Elvis'e uyarak şarkı söylüyordu. Brian sonunda Sean'ın telefonu açtığını duydu. "Kim arıyor, efendim?"

Brian sakin sakin, şerif her şeyi ağzımdan alır, diye düşündü. Bir polise yalan söyleyemem. Şerif beni konuşturur ve cinayet yüzünden beni hapse atar.

İşte Brian Rusk ilk kez o zaman kendini öldürmeyi düşünmeye başladı. Bu düşünceler ne romantik ne de melodrama kaçan şeylerdi. Mantıklı, sakin ve akla uygun düşüncelerdi. Garajda babasının bir çiftesi vardı ve bu silah Brian'a çok uygun geldi. Her şeyin cevabıydı o.

"Briannnn, teleffoooon!"

Çocuk, "Stan'le konuşacak halde değilim," diye bağırdı. "Ona söyle beni yarın arasın."

Sean seslendi. "Arayan Stan değil. Bir adam. Büyük biri."

Buzdan eller Brian'ın kalbini kavrayarak sıkmaya başlamıştı sanki. İşte o an gelmişti. Şerif Pangborn telefondaydı. Çığlık atarmış gibi, "Ki... kimmiş o?" diye sordu.

"Bilmiyorum!" Sean televizyonun başından ayrılmak zorunda kaldığı için öfkelenmişti. "Galiba adı Crowfix. Ya da öyle bir şey."

"Crowfix?..." Brian odasının kapısında duruyor, kalbi deli gibi çarpıyordu. Crowfix değil... Koufax. Telefon eden Sandy Koufax. Tabii aslında onu arayanın kim olduğunu biliyordu.

Ağır ağır merdivenden inerken ayakları kurşun gibiydi. Telefonun alıcısı en aşağı iki yüz elli kiloymuş gibi geldi ona.

Bay Gaunt usulca, "Merhaba, Brian," dedi.

Çocuk yine çığlık atarmış gibi, "Me... Me... Merhaba," diye kekeledi.

Bay Gaunt, "Endişelenmen için hiçbir neden yok," dedi. "Bayan Mislaburski taşları senin attığını görseydi herhalde sana, neler olduğunu sormazdı. Öyle değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsunuz?" Brian neredeyse kusacaktı.

"Önemli değil. Önemli olan senin uygun şeyi yapmış olman. En uygun şeyi. Kadına, Bay ve Bayan Jerzyck'in tartıştıklarını söyledin. Polis seni bulmayı başarırsa, senin taşı atan kimsenin çıkardığı gürültüyü duyduğunu sanacak. Evin arkasında olduğu için onu göremediğini düşünecek."

Brian, "Ben yalan söyleyemem..." diye fısıldadı. "Yalan söylediğim zaman hemen yakalanırım."

Bay Gaunt, "Bu kez öyle olmayacak, Brian," dedi. "Bu kez bir şampiyon gibi davranacaksın."

İşin en kötüsü çocuk, Bay Gaunt'un bu konuda da en iyisini bildiğini düşündü.

Büyük oğlu intihar etmeyi düşündüğü, sonra da Bay Gaunt'la çaresizce, fısıltıyla tartıştığı sırada Cora Rusk yatak odasında, üstünde sabahlığıyla sessizce dans ediyordu.

Tabii artık yatak odasında değildi.

Bay Gaunt'un sattığı güneş gözlüğünü taktığında kendini Elvis'in malikânesinde buluyordu.

Müzik değişirken, evin her odasında dans ediyordu Cora. Elvis şarkıları artık ona yalvarırmış gibi söylüyordu.

Kadın dans ederken Gerekli Şeyler'den satın aldığı güneş gözlüğü gözlerini gizliyordu. Oğlu sessizce yukarıya çıkıp tekrar yattığı, Sandy Koufax'ın dar yüzüne bakarak çifteleri ve tanıkları düşündüğü sırada, o hâlâ Elvis'in malikânesi Graceland'de dans etmeyi sürdürüyordu.

Castle Rock Ortaokulu kırmızı tuğladan yapılmış kasvetli bir yerdi. Sally Ratcliffe bodrumdaki odasında oturmuş dosyalarını yerleştirmeye çalışıyordu. Aslında evine gitmek istiyordu genç kadın. Güneş alan penceresinin önündeki koltuğuna oturacak ve Gerekli Şeyler'den aldığı o harika kutsal tahta parçasını elinde tutarak "me-

ditasyon" yapacaktı. Sally o tahtanın gerçek bir mucize, kutsal bir hazine olduğuna inanıyordu. İnsan onu eline aldığında anlaşılmaz bir coşku duyuyordu.

Ancak genç kadın bugün gitgide endişelenmeye başlamıştı. Ona biri kutsal tahtayı çalacakmış gibi geliyordu. Oysa onu yatak odasındaki şifoniyerin çekmecesine, eşyalarının altına saklamış, evinin kapısını da dikkatle kilitlemişti. Yine de...

Sonunda hemen eve dönmeye karar verdi. Yan kapıdan çıkarak otoparka doğru gitti. Koyu sarı saçlı, uzun bacaklı, boylu boslu bir kadındı.

Sally berber dükkânının önünden geçerken içeridekiler hemen onun bacaklarından söz etmeye başlarlardı. Genç kadın genellikle topuksuz ayakkabılar giyer, bir elinde çantası diğerinde ise İncil'i olurdu.

Bir keresinde biri, "Bu kadının bacakları ne uzun," demişti. "Çenesine kadar çıkıyor."

Charlie Fortin, "Sen o bacakları hiç düşünme," diye cevap vermişti. "Onlar İsa'ya ve Lester Pratt'a aitler. Hem de tam bu sırayla."

Berberdekiler bu espriye gülmekten katılmışlardı. Tabii Lester Pratt berber dükkânında olduğu zaman kimse Sally'nin bacakları konusunda espri yapmıyor, hatta genç kadından söz bile etmiyordu. Lester en aşağı üç haftada bir kısacık saçlarını berberde biçime soktururdu. Genç adamın Sally'nin bir melek olduğunu düşündüğü belliydi. Kimse onun gibi iriyarı bir gençle tartışmayı da göze almıyordu. Lester Pratt aslında uysal bir gençti. Ama din ve Sally konusu açıldı mı hemen ciddileşirdi. Zaten Lester gibi biri kollarınızı ve bacaklarınızı koparır, sonra da onları gövdenize değişik biçimlerde tekrar takabilirdi.

Lester'le Sally arada bir aşk yapmalarına karşın henüz sonuna kadar gitmemişlerdi. Genç adam böyle zamanlarda nişanlısının yanından ayrılıp eve giderken kendinden geçmiş oluyordu. Beyni mutluluktan patlama derecesine gelirken, vücudu düş kırıklığıyla sarsılıyor ve artık iyice yaklaşan o düğün gecesini düşünüyordu.

Sally de evlenecekleri günü iple çekiyordu. Ne var ki son günlerde Lester'ın kucaklamaları onun için önemini biraz kaybetmiş gibiy-

di. Genç kadın nişanlısına kutsal tahta parçasından söz edip etmeme konusunda kendi kendiyle tartışmış, sonra kıskançlığa kapıldığını fark ederek şaşırmıştı. İçinde bir ses, öfkeyle, hayır, demişti. O tahta parçası benim. Lester ona benim kadar değer veremez! Vermesi imkânsız!

Sally otoparkta Lester'dan ödünç aldığı Mustang'e bindi. Çantasını yana koymak için döndüğü sırada gözü kanepenin altından çıkan beyaz bir şeye ilişti. Bu bir zarfa benziyordu. Sally eğilip aldı. Arabada böyle bir şey olmasına şaşırmıştı. Çünkü Lester, Mustang'e de kendisi kadar titizlikle özen gösterir ve onu temizlerdi.

Zarfın üzerinde bir tek sözcük vardı. Yine de bu Sally'nin kötü biçimde sarsılmasına neden oldu. Bu "Sevgili" kelimesini bir kadının yazdığı anlaşılıyordu. Genç kadının burnuna aynı anda hafif bir parfüm kokusu geldi. Sally koku sürmez, makyaj yapmazdı. Dini ona böyle şeylerin fahişelerin silahları olduğunu öğretmişti.

Sally, "Sevgili," diye mırıldanarak zarfa baktı. Üzerinde ne pul, ne de bir adres vardı. O kuşku uyandıran sözcükten başka bir şey yoktu. Tabii postayla gönderilmemişti. Biri zarfı Lester'ın arabasına gizlice bırakıvermişti. Ben dosyalarla uğraşırken mi? Yoksa dün gece mi? Zarf kanepenin altına kaydığı için Lester bunu görmedi. Herhalde mektubu bana bırakmadılar!

Genç kadın ilk kez kıskançlık duymaya başladı. "Sevgili"... Bu zarfı Lester'a bıraktılar.

Sally birdenbire durumu anladığını sanarak rahat bir nefes alıp arkasına yaslandı. Lester beden eğitimi öğretmeni olduğu için yalnızca erkek öğrencilere ders veriyor. Eh, pek çok kız onu her gün görüyor. Yakışıklı erkeklerin etkisinde kalabilecek çağda pek çok kız... Lester da çok yakışıklı...

Ona âşık olduğunu sanan bir kız öğrenci mektubu arabaya bırakmış. Hepsi bu kadar. Üstelik bunu, Lester'ın kolaylıkla görebileceği bir yere bırakma cesaretini de gösteremedi. Örneğin panelin üzerine. Sally bir an durduktan sonra yüksek sesle, "Lester mektubunu açmama kızmaz," dedi. "Bu akşam mektuptan söz edip kahkahalarla güleceğiz."

Zarfın ucunu yırtarak hafifçe eğdiğinde bir fotoğraf kayıp avucuna düştü. Sally onu gördüğü an kalbi bir an tekledi sanki. İnleyerek

yüzü kıpkırmızı kesilirken ağzı şok ve üzüntüyle "O" dermiş gibi açıldı. Elini dudaklarına bastırdı.

Çakırkeyif Kaplan'a hiç gitmediğinden, fotoğraftaki arka planın orası olduğunu anlayamadı. Yine de Sally fazla saf sayılmazdı. Bir barı gördüğünde onu tanıyacak kadar film ve televizyon programı seyretmişti. Fotoğrafta bir erkekle bir kadın geniş bir salonun köşesinde birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı. Önlerindeki masada bir sürahi bira ve iki bardak duruyordu.

Kadınla erkek öpüşüyorlardı!

Kadın belini açık bırakan kısa, simli bir kazak ve beyaz ketenden bir etek giymişti. Oldukça kısaydı bu etek. Adam bir elini çok samimi bir tavırla kadının çıplak beline koymuştu. Diğer eliniyse o yaratığın eteğinin altına... Sally, kadının bulanık çıkmış olan külotunu bile görebiliyordu.

Genç kadın öfke ve üzüntüyle, küçük şıllık... diye düşündü.

Adamın arkası fotoğrafçıya dönüktü. Yalnızca çenesi ve bir kulağı gözüküyordu. Vücudu kaslıydı ve gür siyah saçlarını kısacık kestirmişti. Arkasında okul çocukların Kas Gömleği diye tanımladıkları türden mavi bir tişört, ayağında da yanında beyaz bir şerit olan mavi eşofman pantolonu vardı.

Lester!

Lester o bayağı yaratığın bacaklarını yokluyordu.

Sally'nin kafası paniğe kapılarak, hayır! diye itiraz etti. O Lester olamaz! Lester barlara gitmediği gibi içki bile içmez! O başka bir kadını da öpmüyor. Öpemez de! Çünkü bana âşık. Bunu biliyorum. Çünkü...

O böyle söylüyor. Cansız ve boğuk iniltisi Sally'i şaşırtmıştı. Fotoğrafı buruşturarak camdan atmak istiyordu. Ama böyle bir şey yapamazdı. Biri fotoğrafı bulabilirdi. O zaman ne düşünürlerdi?

Sally tekrar fotoğrafın üzerine eğilerek kıskanç bakışlarla, dikkatle inceledi.

Adamın yüzü kadının suratının çoğunu örtse de Sally onun kaşını, bir gözünün kuyruğunu, sol yanağını ve çene hattını görebiliyordu. Daha da önemlisi kadının saç kesimini tanımıştı. Kısacık siyah saçlarının kâkülleri alnına düşüyordu.

Judy, Libby'nin saçları siyahtı. Üstelik Judy Libby saçlarını bu biçimde kestiriyordu.

Yanılıyorsun... Hayır, daha da kötüsü sen çıldırmaya başladın. Judy kiliseden ayrıldığında Lester onunla bütün ilişkisini kesti. Sonra da Judy kentten ayrılıp ya Boston'a ya da Portland'a gitti. Öyle bir yere işte! Biri pis ve haince bir şaka yapmaya kalkışmış. Sen Lester'ın hiçbir zaman...

Ben bunu biliyor muyum? Gerçekten biliyor muyum? Sally'nin o zamana kadar duymadığı bir ses kalbinin derinliklerinden, bir yalancının en yararlı aracı tarafların güvenidir, dedi.

Ah, hayır! Fotoğraftakinin Judy olması şart değil. Lester olması da!

Sally'nin gözleri fotoğraftaki kadının sağ eline ilişti. Elini hafifçe sevgilisinin boynuna koymuştu. Tırnakları uzundu ve koyu renk bir oje sürmüştü. Judy Libby'nin de tırnakları böyleydi. İşte o yüzden Judy kiliseye gelmekten vazgeçtiğinde buna hiç şaşmadım. "Tırnakları öyle olan bir kızın aklında dinle ilgili düşüncelerden çok farklı şeyler vardır," dedim.

Pekâlâ. Fotoğraftaki Judy Libby olabilir. Ancak yanındakinin Lester olması şart değil. Lester, Judy'i onun gerçek bir Hıristiyan olmadığını öğrendiği zaman bıraktı. Belki de biri şimdi o yüzden bizden intikam almaya çalışıyor. Sonuçta birçok erkek saçlarını kısa kestiriyor! Herhangi biri mavi bir tişört ve yanı beyaz şeritli mavi bir eşofman giyebilir.

Sonra Sally'nin gözü başka bir ayrıntıya takıldı ve sanki kalbi kurşun saçmalarla doldu. Adamın kolundaki dijital saati hemen tanımıştı. Nasıl tanımazdı? Daha geçen ay Lester'ın doğum gününde nişanlısına kendisi hediye etmişti. Bir şey daha vardı... Adamın kadının eteğinin altına soktuğu elini göremese de kolu çok belirgindi. Bu kolda, dirseğin hemen altında iki iri et beni vardı. Sally, Lester'la verandadaki salıncakta otururken o benleri kaç kez okşamıştı!

Evet, fotoğraftaki Lester'dı!

Sally aniden fotoğraftaki kadına kinle, "Kaltak, kaltak, kaltak," diye fısıldadı. Sonra inledi. Lester, Judy'e nasıl geri dönebildi? Nasıl? Sonra bu fotoğraf barda çekilmiş. Lester öyle yerlere...

Eğer Lester, Judy'i görüyor ve bana bu konuda yalan söylüyorsa... O zaman onun bira içip içmediği o kadar önemli bir şey sayılmaz. Öyle değil mi?

Sally titreyen eliyle fotoğrafı bir kenara bırakarak zarftaki mektubu çıkardı. Kenarları çentikli kâğıt şeftali rengiydi. Üzerine hafif, tatlı bir koku sinmişti. Sally kâğıdı burnuna götürerek kokladı. Istırap dolu, boğuk bir sesle, "Şıllık!" diye bağırdı. Judy o anda karşısına çıksaydı, tırnaklarının kısa olmasına rağmen onun üzerine atlayacak, yüzünü gözünü tırmalayacaktı. Lester'ın da öyle.

Genç kadın kısa yazılmış mektubu açtı.

Sevgili Les,

Biz geçen gece Kaplan'dayken bu fotoğrafı Felicia çekti. "İkinize de şantaj yapmalıyım," diye bana takıldı. Bu resmi sana O GECEMİZİN bir anısı olarak gönderiyorum. Elini herkesin içinde eteğimin altına sokmakla YARAMAZLIK ettin. Tabii o sırada ben de çok heyecanlandım. Seni yakında yine göreceğim. O arada bu fotoğrafa bakarak beni hatırla. Ben de seni ve nasıl seviştiğimizi düşüneceğim. Bu mektubu burada kesmeliyim yoksa yine heyecanlanmaya başlıyorum. Lütfen o bildiğimiz kişi yüzünden endişelenme. O dine öylesine dalmış ki bizim farkımızda bile değil.

Senin

Judy

Sally orada, Mustang'in direksiyonunda hemen hemen yarım saat oturdu. Pusulayı tekrar tekrar okuyor, kıskançlık, kırgınlık ve öfkeyle sarsılıyordu.

Genç kadın, "Kaltak, kaltak," diye tekrarlıyordu. Sonunda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gözyaşlarının sıcaklığı yanaklarını asit damlaları gibi yakıyordu. "Fahişe! Ya sen? Sen! Yalancı hayvan!"

Öfkeyle motoru çalıştırarak gaza bastı.

Sally on beş dakika sonra yatak odasındaydı. Telaşla çekmeceyi karıştırıyor ama tahta parçasını bulamıyordu. Judy ve yalancı sevgilisi Lester'a karşı duyduğu öfkeyi korkusu bastırıyordu şimdi. Ya onu bulamazsam? Ya çaldılarsa?

Tam panik, düş kırıklığı ve öfkeyle bağıracağı sırada tahta parçasını gördü. Onu kaptı ve hemen derin bir sükûnet ve huzur duydu.

Yere oturarak bağdaş kurdu. Başını tahta parçasına doğru eğdi.

O an birden ona bu tahtayı satan adamın sesini duydu. Bay Gaunt kutsal antikanın derinliklerinden, bu sorunu çözümlemelisin, dedi. Bu... bu pis işi halletmelisin.

Sally Ratcliffe, "Evet, biliyorum," diye mırıldandı.

Akşama kadar sıcak yatak odasında, tahta parçasının çevresinde oluşturduğu karanlık dairenin ortasında oturarak düşündü ve hayal kurdu. Bu karanlık bir kobranın şiştiği zaman kukuleta biçimini alan kafasına benziyordu.

Sally o yeni karanlıkların ortasında düşünürken Polly Chalmers pencerenin önünde, güneşte oturuyordu. Bu beklenmeyecek kadar sıcak ekim gününde içeriye biraz hava girmesi için camı açmıştı. Dikiş dikiyor ve tatlı, berrak alto sesiyle şarkı söylüyordu.

Rosalie Drake ona yaklaşarak, "Bugün kendini iyi hisseden birini biliyorum," dedi. "Çok çok iyi hisseden birini."

Polly başını kaldırarak kadına gülümsedi. "Kendimi hem daha iyi hissediyorum, hem de etmiyorum."

"Aslında kendini iyi hissettiğini ve bunun elinde olmadığını söylemek istiyorsun."

Polly bir süre düşündü, sonra da, evet, der gibi başını salladı. Bu sözler durumu tam anlamıyla açıklamamasına karşın yine de uygundur. Bir gün önce birlikte ölen iki kadın şimdi Samuels Cenaze Evi'nde de beraberdiler. Ertesi sabah cenaze törenleri başka başka kiliselerde yapılacaktı ve daha sonra Wilma'yla Nettie yine komşu olacaklardı... Bu kez Homeland Mezarlığı'nda, Polly bir dereceye kadar onların ölümünden kendini sorumlu tutuyordu. Sonuçta ben gereken şeyleri yapmasaydım, Nettie de Castle Rock'a geri dönemezdi, diye düşünüyordu. Kadının diğer bir yanı, daha basit bir yanı bir dostu öldüğü için yas tutuyordu. Ayrıca olanlara hayret ediyordu. Nettie böyle bir şeyi nasıl yapabildi? Oysa gitgide iyileşiyordu.

Rosalie şarkı söyler gibi, "Dünya'dan Polly'e, Dünya'dan Polly'e," dedi. "Cevap verin." İki kadın o sabah Nettie'den uzun uzun söz etmiş ve arka odada kumaş toplarının arasında birbirlerine sarılarak ağlamışlardı. Şimdi Rosalie mutluydu. Belki Polly'nin şarkı söylediğini duyduğu için.

Polly, "Sizi duyuyorum," diye cevap verdi. "Kendimi gerçekten daha iyi hissediyorum. Elimde değil. Bu yüzden derin bir minnet duyuyorum. Tamam mı?"

Rosalie, "Eh, tamam sayılır..." dedi. "Bilmiyorum dükkâna döndüğümde beni en çok ne şaşırttı... şarkı söylemen mi, yoksa makinede yeniden dikiş dikmeye başlamış olman mı? Ellerini kaldır."

Polly, arkadaşının bu isteğini yerine getirdi. Çarpık parmakları ve irileşmiş eklemleriyle bir güzellik kraliçesinin elleri sayılamazdı bunlar. Yine de Rosalie geçen cumadan beri şişliklerin gözle görülecek kadar inmiş olduklarını gördü.

Rosalie, "Vay canına," diye bağırdı. "Hâlâ sancıyorlar mı?"

"Tabii. Ama bir ay öncesine göre çok daha iyiler. Bak." Polly ağır ağır yumruklarını sıktı. Sonra yine yavaş yavaş parmaklarını açtı. "En aşağı bir aydan beri bunu yapamıyordum." Aslında geçen nisan ya da mayıstan beri can acısıyla kıvranmadan yumruklarını sıkamıyordu.

"Vay vay vay!"

Polly, "Onun için kendimi daha iyi hissediyorum," dedi. "Nettie de burada olsaydı ve sevincimi paylaşsaydı o zaman hiçbir derdim kalmazdı."

Dükkânın kapısı açıldı.

Polly, "Gidip bakar mısın?" diye sordu. "Şu kolu bitirmek istiyorum."

Rosalie, "Tabii bakarım," dedi. Sonra duraklayarak arkadaşına döndü. "Nettie kendini iyi hissettiğin için darılmazdı."

Polly başını salladı. "Biliyorum..."

Rosalie müşteriyle ilgilenmek için dışarı çıktığında Polly elini göğsüne bastırarak küçük tılsıma dokundu. Azka, diye düşündü. Ne müthiş bir sözcük bu. Tekrar kolu dikmeye başladı. Geçen yazdan beri ilk kez bir elbise dikiyordu.

Bir ara dalgın dalgın, Bay Gaunt bu tılsım için kaç para isteyecek acaba, diye sordu. Ah, ne isterse istesin az bile sayılır. Tabii pazarlık günü geldiğinde böyle düşünmeyeceğim. Ne var ki gerçek bu. Bay Gaunt ne isterse istesin *Azka*'yı ucuza almış sayılacağım.

13

Castle Rock Belediye Meclisi üyelerinin bir tek sekreteri vardı. Ariadne St. Clair adlı genç kadın pek zeki olmayan, güzel, neşeli ve yorulmak bilmeyen biriydi. Ariadne'nin gözleri bozuk olduğu için bağa çerçeveli gözlük takıyordu. Buster ondan hoşlanırdı, çünkü Ariadne Onlar'dan olamayacak kadar aptaldı.

Sekreter dörde çeyrek kala başını Keeton'ın kapısından içeri uzattı. "Deke Bradford uğradı, Bay Keeton. Masrafların imzalanması gerekiyormuş. Bunu yapar mısınız?"

Buster at yarışı sayfası açık olan gazeteyi ustalıkla çekmecesine sokuverdi. "Neymiş bir bakalım..."

Bugün kendini daha iyi hissediyordu. Kararlı ve canlıydı. O iğrenç pembe makbuzları sobada yakmıştı. Myrtle o yaklaşırken tüyleri yanmış bir kedi gibi usulca uzaklaşmaya çalışmıyordu. Myrtle'ı pek sevmiyordu artık. Tabii insanın Boston Katili olduğunu sanan bir kadınla yaşaması sinir bozucu bir şeydi. Bu gece yarışlarda yine bol para kazanacağından emindi. Bayram olduğu için hipodroma daha fazla meraklı gelecekti. Tabii kazanç da daha fazla olacaktı.

Şerif Yardımcısı Çakal'a, Şerif Köpeğe ve onların yandaşlarına gelince... Eh, o ve Bay Gaunt, Onlar'ı tanıyorlardı. Üstelik Buster dükkân sahibiyle harika bir tim oluşturacaklarından emindi.

İşte tüm bu nedenlerle Ariadne'ye kibar davranıyordu. Kadın fişi önüne koyduğunda kâğıdı alıp rahat bir tavırla arkasına yaslandı. Deke, "16 sandık dinamit için" diye yazmıştı. Dokuz yüz kırk dolar istiyordu. Çünkü 4 numaralı çakıl yatağında sonunda bir kaya tabakasıyla karşılaşmışlardı.

Buster, Deke'nin fişe iliştirdiği notu iki kez okumuştu. Sonunda öne doğru eğilip kâğıtta bir değişiklik yaptı. Sonra da Deke'nin adının

altına kendi imzasını cakayla attı. Kâğıdı Ariadne'ye verirken gülümsüyordu.

"İşte! Oysa herkes benim pinti olduğumu sanıyor."

Ariadne fişe baktı. Buster dokuz yüz kırk doları, bin dört yüze çıkarmıştı. Deke'nin durumu açıklayan pusulasının altına da, "Bulmuşken yirmi sandık alın," diye yazmıştı.

Ariadne sordu. "Çakıl yatağına gidip bakacak mısınız?"

"Hayır, hayır. Buna gerek yok!" Keeton yine arkasına yaslandı. "Yine de Deke'ye söyle, dinamitler geldiği zaman bana telefon etsin. Onların olmayacak birilerinin eline geçmelerini istemeyiz, öyle değil mi?"

Sekreter, "Gerçekten öyle," diyerek odadan çıktı. Adamın yanından kaçtığı için seviniyordu. Bugün Bay Keeton'ın tebessümünde... şey... insanı biraz korkutan bir şey vardı.

Buster ise o sırada dönmüş, kalabalık Ana Cadde'yi seyrediyordu. Cumartesi sabahı kente nasıl da çaresizce bakmıştı. Oysa o zamandan beri pek çok şey olmuştu ve Buster ondan sonraki birkaç gün içinde daha fazlasının olacağını seziyordu. Belediyenin barakasına konulacak yirmi sandık dinamitle çok şey yapılabilirdi. Üstelik Buster'da barakanın anahtarı da vardı.

Evet, her şey olabilirdi.

Ace Merrill o gün saat dörtte Tobin Köprüsü'nü aşarak Boston'a girdi. Ancak aradığı yere vardığında saat beşi geçmişti. Garaj, Cambridge'in yoksul ve terk edilmiş mahallelerinden birindeydi. Ace, sanki artık Boston'da değilim, diye düşündü. Alacakaranlık Kuşağı'na uygun bir yer burası.

Ace arabadan indi. Garajın kapısı kapalıydı. Paslanmış kapıya vururken, "Hey! Ucuz mal almak isteyen var mı?" diye bağırdı.

Ona cevap veren olmadı.

Kapının dibinde bir tokmak vardı. Ace onu denemesine karşın kapı yine açılmadı. Değil yukarı kalkmak oynamadı bile.

Ace soluğunu hışırtılı hışırtılı dişlerinin arasından vererek endişeyle çevresine bakındı. Arabası yakında duruyordu ve o zamana dek arabasına atlayıp kaçmayı böylesine hiç istememişti. Ama buna cesaret edemeyecekti.

Ace binanın etrafında dolaştı, öyle önemli bir şey de göremedi. Yalnızca garajın arka duvarına kırmızı boyayla yazılmış bir cümle nedense tüylerinin diken diken olmasına yol açtı.

'Bizi Yog-Sothoth yönetiyor.'

Ace tekrar garajın kapısına döndü ve şimdi ne olacak, diye düşündü. Aklına başka bir şey gelmediği için gidip Dodge'una bindi ve orada öylece oturdu. Garajın kapısına bakıyordu. Sonunda iki eliyle birden korna çalmaya başladı. Uzun uzun, öfkeyle.

Aniden garajın kapısı sessizce yukarıya doğru kalkmaya başladı.

Ace'ın ağzı bir karış açık kalmıştı. Bir an gaza basarak hızla uzaklara gitmeyi düşündü. Önce Mexico City'e kadar uzanabilirdi. Sonra aklına Bay Gaunt geldi ve ağır ağır arabadan indi. Gidip garajın açık kapısında durdu.

Garajda altı kadar iki yüzlük ampul yanıyordu ve iyice aydınlıktı. En dipte üzeri örtülü bir otomobil vardı. Bir duvarın önündeki masaya araç gereç konmuştu. Diğer bir duvarın önünde üst üste üç sandık duruyordu. En üsteyse eski tip bir kayıt cihazı yerleştirilmişti.

Tabii garajda kimse yoktu.

Ace hafif, ifadesiz bir sesle, "Kapıyı kim açtı?" diye sordu. "Şu lanet olasıca *kapıyı* açan kim?"

Gelgelelim ona cevap veren olmadı.

Ace tekrar Dodge'a binerek onu garaja soktu ve dipteki duvarın önüne park etti. Bol yer vardı orada. Sonra kapıya doğru gitti; yakınındaki duvarda bir kontrol kutusu vardı. Ace üzerinde, Aşağı yazılı düğmeye bastı. Bu esrarlı garajın çevresindeki düzlüğe doluşan gölgeler Ace'ı endişelendirmekteydi. Ona dışarıda bir şeyler oynuyormuş gibi geliyordu.

Kapı hiç gıcırdamadan düzgünce kapandı. Ace etrafına bakınarak otomobil kornasına cevap veren "Sonik alıcıyı" aradı. Ancak öyle bir şeyi göremedi. Burada bir yerde olmalı. Garaj kapıları kendi kendine açılamazdı. Tabii bu kentte böyle garip şeyler oluyorsa burası tam onlara göre bir yer!

Ace üst üste yığılmış olan sandıklara giderken farkına varmadan, bizi Yog-Sothoth yönetiyor, diye düşündü, sonra da titredi. Bu kahrolasıca Yog-Sothoth'un kim olduğunu bilmiyorum. Herhalde uzun saçlı

bir Raggea şarkıcısıdır. Yine de bu adın kafasının içinde yaptığı çağrışımlardan hiç hoşlanmamıştı. Burada o ismi düşünmek hiç de iyi bir fikre benzemiyordu. Hatta galiba tehlikeli bir şeydi.

Kayıt cihazının üzerine bir kâğıt takılmıştı. "Beni çalıştır."

Ace kâğıdı koparak düğmeye bastığında makaralar dönmeye başladı. Yükselen sesi duyduğu zaman biraz sıçradı. Sonra da kendi kendine, kimin sesini bekliyordun, diye sordu. Richard Nixon'ınkini mi?

Bay Gaunt, "Merhaba Ace," dedi. "Boston'a hoşgeldin. Lütfen arabamın üzerindeki muşambayı al ve sandıkları yükle. İçlerinde yakında gerekeceğini düşündüğüm özel mallar var. Korkarım sandıklardan en azından birini arka kanepeye yerleştirmek zorunda kalacaksın, çünkü Tucker'ın bagajı o kadar büyük değil. Kendi araban burada güvende olacak ve dönüşte bir olay çıkmayacak. Bir de şunu unutma lütfen: ne kadar çabuk dönersen, haritandaki o yerleri de o kadar çabuk araştırmaya başlarsın. İyi yolculuklar."

Mesaj sona erdi.

Ne var ki Ace makaraların bir dakika daha dönmelerine izin verdi. Bütün bunlar çok tuhaftı ve gitgide daha da garipleşiyordu. Bay Gaunt bugün öğleden sonra buraya gelmiş. Öyle olmalı! Çünkü haritadan söz etti. Oysa o sırada ben daha haritayı bile görmemiştim. Tabii Bay Gaunt'u da. Ben arabayı sürerken o yaşlı akbaba herhalde uçakla geldi. Peki neden? Kahretsin! Bütün bunlar ne anlama geliyor?

Hayır. Bay Gaunt buraya gelmedi! İmkânsız olup olmadığı bana vız gelir! Evet, o buraya gelmedi. Şu lanet olasıca kayıt cihazına bak. Artık *kimse* bu modelleri kullanmıyor! Şu makaralara bak! Üstleri toz içinde! Zaten pusula da tozluydu. Burası uzun zamandan beri seni bekliyordu, Ace. Hatta belki de Pangborn seni Shawshank'e yolladığından beri.

Ah, delilik bu!

Saçma!

Yine de Ace'ın içinde, derinlerinde bir yer buna inanıyordu. Bay Gaunt bugün öğleden sonra Boston'a gelmedi. Bay Gaunt bugün öğleden sonra saatlerini Castle Rock'ta geçirdi. Bunu biliyorum... Vitrinin önünde duruyor ve sokaktan gelip geçenleri seyrediyordu. Belki de

arada sırada KOLOMB GÜNÜ DOLAYISIYLA KAPALI, yazılı levhayı kaldırıyor, onun yerine diğerini geçiriyordu. Yani AÇIK, yazılı olanı. Tabii uygun birinin yaklaştığını gördüğü zaman... Bay Gaunt'un iş yapmak isteyeceği tipte birini örneğin...

Peki onun işi *nedir?*

Ace bunu öğrenmek istediğinden pek emin değildi. Gelgelelim o sandıklarda neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Onları buradan ta Castle Rock'a götüreceğine göre içlerinde ne olduğunu bilmek hakkıydı.

Düğmeye basarak kayıt cihazını durdurdu. Onu yana bırakarak masadan bir çekiçle çelik bir çubuk aldı. Çubuğu en üstteki sandığın kapağının altına sokarak çekiçle vurdu. Sandıktaki malların üzerine kalın bir muşamba örtülmüştü. Kaldırınca ağzı hayretle bir karış açık, bakakaldı.

Fünyeler.

Sürüyle fünye.

Her biri talaşların arasındaki küçük yuvalarına yerleştirilmiş yüzlerce fünye.

Tanrım! Bu adam ne yapmayı planlıyor? Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmayı mı?

Kalbi gümbür gümbür atmaya başlamış olan Ace sandığın kapağını yerine çaktı, sonra onu yana indirdi. İkinci sandığı açarken içinde şişman kırmızı çubuklar bulacağını sanıyordu.

Ancak bu sandıkta dinamit değil, silahlar vardı.

Yirmi dört kadar çok güçlü otomatik tabanca. Silahların yağ kokusu Ace'ın burnuna geldi. Markalarını bilmiyordu. Belki de Alman yapısıydı bu tabancalar. Ace bir tek şey biliyordu. Onlarla Massachusettes'te yakalanırsa yirmi yıl yemesi işten bile değildi. Ya da ömür boyu hapis cezasına çarptırılması. O eyalettekiler silahlardan hoşlanmıyorlardı. Özellikle otomatiklerden.

Ace sandığı kapağını kapamadan yana koydu. Üçüncü sandığı açtı. O da ağzına kadar otomatik şarjörüyle doluydu.

Ace geriledi. Eliyle sinirli sinirli ağzını silip duruyordu.

Fünyeler.

Otomatikler.

Şarjörler.

Mallar *bunlar* mıydı?

Alçak sesle, "Ben bu işte yokum," diyerek başını salladı. "Bir çocuk böyle işlere karışmaz! Yok canım!" Mexico City'e kaçma düşüncesi gitgide daha çekici gelmeye başlıyordu. Hatta belki Rio'ya kadar gidebilirdi. Bay Gaunt daha iyi bir fare kapanı mı yapıyordu, yoksa elektrikli bir sandalye mi... Ace bunu bilemiyordu. Bütün bildiği bu işe bulaşmak istemediğiydi. Gidecekti. Hemen gidecekti buradan.

Gözlerini otomatik tabanca dolu sandığa dikmişti. O bebekleri de birlikte götüreceğim. Bu zahmetime karşılık küçük bir şey. Bunu "bir hatıra," diye de tanımlayabiliriz.

Sandığa doğru birkaç adım atmıştı ki, aynı anda kayıt cihazının makaraları tekrar dönmeye başladı. Oysa kimse düğmeye basmamıştı.

Bay Gaunt soğuk bir sesle, "Bunu düşünme bile, Ace," diye uyardı. Ace bir çığlık attı. "Bana karşı gelme! Yoksa sana yapacaklarımın yanında Corson kardeşlerin planladıkları kırda piknik gibi kalır. Sen artık benim adamımsın. Yanımdan ayrılmazsan iyi eğleniriz. Bana hizmet edersen Castle Rock'ta sana kötü davranan herkesten intikamını alırsın... Ve zengin de olursun. Bana karşı gelirsen, hiç durmadan bağırırsın."

Bant durdu.

Ace yuvalarından uğramış gözlerle kayıt makinesinin kordonuna baktı. Üzeri ince bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Ve görünürde bir priz de yoktu?

Ace biraz sakinleşmişti. Bu sanılacağı kadar garip bir şey değildi. Adamın duygusal barometresinin düzelmesinin iki nedeni vardı.

Bir kere Ace eski çağlara daha uygun bir insandı. Bir mağarada rahatlıkla yaşar ve düşmanlarına taş atmadığı zaman karısını saçlarından sürüklerdi. Güç bakımından kendinden üstün biriyle karşılaştığında ne yapacağı önceden kolaylıkla kestirilecek biriydi. Böyle şeyler her zaman olmazdı. Olduğu zamansa Ace bu üstün gücün karşısında hemen eğilirdi.

İkinci neden ise daha basitti. Ace rüya gördüğünü sanmayı tercih ediyordu. İçinde bir yer bunun doğru olmadığını biliyordu tabii. Ama bu fikre inanmak, duyularının açıkladıklarını kabul etmekten çok

daha kolaydı. Ace bir Bay Gaunt'un varlığına izin veren bir dünyayı *düşünmek* bile istemiyordu. Bir süre için düşünmekten vazgeçmek daha kolay... daha güvenli olacaktı. Böyle davranırsa belki de sonunda o tanıdığı her zamanki dünyada uyanabilecekti. Tanrı da biliyordu ya, o dünya da çok tehlikeliydi. Ama olsun, hiç olmazsa Ace o dünyayı anlıyordu.

Otomatik ve şarjörlerin bulunduğu sandıkları kapatıp çaktı. Sonra da dipteki arabaya giderek toz içindeki muşambayı çekti... O an duyduğu hayranlık ve zevk yüzünden her şeyi unutmuştu.

Evet, araba gerçekten bir Tucker'dı ve çok güzeldi.

Kanarya sarısı olan arabanın yanlarda ve ön çamurlukların altındaki krom aksam ışıl ışıldı. Motor kapağına üçüncü bir far takılmıştı. Bu, fütüristik bir lokomatife benzeyen gümüş bir süsün hemen altındaydı.

Ace arabanın çevresinde ağır ağır dolaştı. Tucker'ı sanki gözleriyle yemeye çalışıyordu. Tombul beyaz lastikler gıcır gıcırdı. Arkada, elyazısına benzeyen krom harflerle, "Tucker Talisman," yazılıydı. Ace o zamana kadar böyle bir modelin adını hiç duymamıştı. Preston Tucker'ın yalnızca Torpedo modeli arabalar yapmış olduğunu sanıyordu.

Sonra, bir sorunun daha var, dostum, dedi kendi kendine. Bu arabanın plakası yok. Maine'e kadar dikkati çekebilecek buarabayla mı gideceksin? Plakası olmayan, tabanca ve patlayıcılar yüklenmiş bir arabayla?

Evet, öyle! Bu kötü bir fikir tabii. Hem de gerçekten kötü bir fikir... Ne çare ki Bay Leland Gaunt'la zıtlaşmak daha da kötü... Zaten bu yalnızca bir *rüya*.

Tucker'ın bagajı VW'lerinki gibi öndeydi. Motoruysa arkada. Ace bagajı açınca gerçekten küçük olduğunu gördü ve içinde yalnızca ufak bir şişe vardı. Beyaz toz dolu şişenin boynuna zincirle bir kaşık bağlanmıştı. Zincirden küçük bir kâğıt parçası sarkıyordu. Ace kâğıdı koparıp aldı ve üzerindeki küçük yazıyı okudu: "Beni burnuna çek."

Ace bu emri de yerine getirdi.

Sonra tabancalarla şarjörleri bagaja koydu. Fünyelerin bulunduğu sandığı ise arka kanepeye yerleştirdi. Tucker'ın içi çok güzel ko-

kuyordu. Yepyeni arabalara özgü bir kokuydu bu. Ace direksiyona geçtiği zaman kadranın sıfır kilometrede olduğunu gördü. Evet, Bay Gaunt'un Tucker'ı hiç kullanılmamıştı.

Ace motoru çalıştırınca alçak ve boğuk bir homurtu duyuldu. Bu araba kaç beygir gücünde, diye kendi kendine sordu. İçinden gidip motora bakmak geldi, ama kendini tuttu. Tucker'ı kapıya doğru sürdükten sonra kapıyı açmak için durdu. Tam arabadan ineceği sırada aklına yeni gelen şeyi yaptı ve kornaya bastı. Kapı sessizce yukarı çıktı.

Ace içinden, burada mutlaka sesle çalışan bir mekanizma var, dedi. Gerçi buna inanmıyor, hatta artık aldırmıyordu bile. Talisman'ı dışarı çıkararak tekrar korna çaldı. Arabayı yola doğru sürerken dikiz aynasından garajdaki ışıkların söndüğünü ve kapının tekrar kapandığını gördü. Burnu duvara doğru olan kendi arabasını ve yanında yerde duran buruşuk muşambayı da.

Ace garip bir duyguya kapıldı o zaman. Ona Dodge arabasını bir daha görmeyecekmiş gibi geldi. Bu da hiç hoşuna gitmedi.

Talisman yalnız uçarcasına gitmiyor, sanki yolu da biliyordu. Arada sırada işaret ışıkları kendiliklerinden yanıyorlardı. Ace da öyle zamanlarda yalnızca ilk yoldan sapıyordu. Çok geçmeden Cambridge'deki o ürkütücü mahalle geride kaldı ve ileride Tobin Köprüsü'nün siyah silueti belirdi.

Boston'dan kırk beş kilometre kadar uzaklaştığı sırada yakıtın bitmekte olduğunu fark ederek bir benzin istasyonuna girdi.

Orada çalışan delikanlı yağlı başparmağıyla kasketini geriye iterek Tucker'ın etrafında hayran hayran dolaştı. "Güzel bir araba! Nereden aldınız?"

Ace düşünmeden, "Leng Ovaları'ndan," dedi. "Yog-Sothoth Antika Araba Galerisi'nden."

"Ha?"

"Şu depoyu doldur, oğlum. Bu yarışma programı değil."

"Ah..." Delikanlı Ace'a tekrar baktı ve hemen yaltaklanmaya başladı. "Tabii! Hemen!"

Delikanlı arabaya benzin verirken pompa on dört sentlik benzin bastıktan sonra birdenbire durdu. Delikanlı el tulumbasını tekrar çalıştırınca yakıt taşarak, Tucker Talisman'ın yan tarafından aktı.

Delikanlı çekine çekine, "Galiba benzin istemiyor," dedi.

"Evet, galiba."

"Belki kadran bozulmuştur..."

"Sen arabamın yanından akan benzini sil. Boyanın kabarmasını mı istiyorsun?"

Çocuk bu işi yapmaya koşarken Ace da kokain çekmek için tuvalete gitti. Dışarı çıktığında delikanlı arabadan biraz uzakta duruyor ve elindeki bezi sinirli sinirli büküp duruyordu.

Ace, korkuyor, diye düşündü. Neden? Benden mi?

Hayır, tulumlu çocuk ona pek bakmıyordu bile. Bakışları sık sık Tucker'a doğru kayıyordu.

Ace kendi kendine, arabaya dokunmaya çalıştı, dedi. Dudaklarında hafif, sert bir tebessüm uçuştu. Çocuk arabaya dokunmaya çalıştı ve o zaman bir şey oldu. Neydi bu? Önemli değil. Her neyse, çocuğa Tucker'a yalnızca bakabileceğini ama ona dokunamayacağını öğretti. Önemli olan da bu.

Delikanlı, "Para almayacağım," dedi.

"İyi bildin..." Ace direksiyona geçerek oradan hızla uzaklaştı. Tucker Talisman konusunda yepyeni ve korkutucu bir şey öğrenmişti. Tabii aynı zamanda harika bir şeydi. Belki kadran her zaman yakıtın bittiğini gösteriyor. Ancak depo hep dolu.

New Hampshire'daki turnikeler otomatikti. Sepete para atınca ışık yeşile dönüyor ve siz de yolunuza devam ediyordunuz. Ace, Tucker'la bir turnikeye yaklaştığında daha para vermeden yeşil ışık yandı ve aynı anda bir levha aydınlandı. "Para ödendi. Teşekkür ederiz."

Ace, "Bir şey değil," diye mırıldanarak Maine'e doğru ilerledi. Artık yüz yirmiyle gidiyordu. İsteseydi daha da hızlanabilecekti. Gelgelelim, bir tepeye eriştiği zaman karayolunun kenarında bir devriye arabasının beklediğini fark etti. Şoförün yanındaki pencereden torpile benzeyen radar uzanıyordu.

Ace, eyvah, diye düşündü. Yakalandık! Tanrım, neden hızlandım ki? Üstelik bütün bu silahlarla?

Aslında nedeni biliyordu. Buna yalnız kokain değil Tucker Talisman da neden olmuştu. Araba hızlı gitmek istiyordu. Ace zaman zaman ayağını hafifçe pedaldan kaldırarak hızı azaltmaya çalışsa da beş dakika sonra pedala yine iyice basmış olduğunu fark ediyordu.

Şimdi devriye arabasının hareket ederek döner mavi ışığıyla peşine takılmasını bekliyordu. Oysa öyle bir şey olmadı. Ace yüz yirmiyle devriye arabasının önünden geçmesine rağmen polisler kımıldamadılar bile.

Kahretsin! Herhalde herifler uyuyorlardı.

Tabii öyle olmadığını pekâlâ biliyordu. Penceresinden radar uzanan bir devriye arabasındakiler uyuklamazlardı. Hayır eyalet polisleri Tucker'ı görememişlerdi. Bu delice bir fikir olsa da doğruya benziyordu. Üç farlı sarı araba, hem yüksek teknoloji ürünü aygıtlara, hem de onları kullanan polislere gözükmüyordu.

Ace gülerek gaza bastı. Bay Gaunt'un Tucker Talisman'ı şimdi yüz seksenle gidiyordu.

Castle Rock'a sekizi çeyrek geçe ulaştı. Yani hemen hemen dört saat önce.

Bay Gaunt dükkândan çıkarak tentenin altında durdu. Ace'ın Tucker'ı Gerekli Şeyler'in önündeki eğrilemesine üç araba yerinden birine sokuşunu seyretti.

"Çabuk geldin, Ace."

"Evet. Bu araba bir harika!"

Bay Gaunt, "Bundan hiç şüphen olmasın," dedi. Elini Tucker'ın burnuna sürdü. "Her modelden bir tek var. Mallarımı getirdin sanırım."

"Evet. Bay Gaunt, buraya dönerken arabanızın gerçekten çok özel bir şey olduğunu anladım. Yine de plaka alsanız çok iyi olur. Bir de kontrolden geçtiğini gösteren..."

Bay Gaunt kayıtsızca cevap verdi. "Onlara hiç gerek yok. Arabayı lütfen dükkânın arkasındaki geçide götür, Ace. Ben daha sonra onunla ilgilenirim."

"Nasıl? Nerede?" Ace nedense arabayı dükkân sahibine vermek istemiyordu. Bunun nedeni Dodge'unu Boston'da bırakması ve gece yapacağı işler için arabaya gerek olması değildi. Tucker kendi arabası dahil, bütün taşıtları birer çöp tenekesine dönüştürmüştü.

Bay Gaunt, "Bu yalnızca beni ilgilendirir," diyerek Ace'ı sakin sakin süzdü. "Benim yanımda çalışırken her şeyin yolunda gitmesini istiyorsan bazı şeylere dikkat etmelisin. Şimdi işleri üç biçimde yapabilirsin. Yanlış biçimde, doğru biçimde ve Bay Gaunt'un yöntemiyle. Her zaman bu yollardan üçüncüsünü seçersen başın derde girmez. Beni anlıyor musun?"

"Evet. Evet, anlıyorum."

"Çok iyi. Şimdi arabayı arka kapıya götür."

Ace sarı arabayla köşeyi dönerek Ana Cadde'nin batı tarafındaki işhanlarının arkasında uzanan dar geçide gitti. Gerekli Şeyler'in arka kapısı açıktı. Bay Gaunt dışarı süzülen sarı ışıkta durmuş bekliyordu. Ace sandıkları dükkânın arka odasına taşırken ona yardım etmedi. Güç harcadığı için soluk soluğa kalmıştı Ace. Dükkânın müşterilerinden çoğu o arka odayı görselerdi çok şaşırırlardı. Bay Gaunt'un kapıdaki kadife perdenin arkasında dolaştığını, malların yerlerini değiştirdiğini, kutuları indirdiğini duymuşlardı... Oysa bu odada hiçbir şey yoktu. Yani Ace o sandıkları içeriye taşıyıncaya kadar.

Hayır. Odada bir şey vardı. Odanın dibindeki büyük bir kapan ve buna yakalanmış olan kahverengi bir sıçan. Hayvanın boynu kırılmış ve ölürken dişleri ortaya çıkmıştı.

"Güzel..." Bay Gaunt uzun parmaklı ellerini ovuşturarak gülümsedi. "Güzel bir çalışma oldu ve sen de umduğum gibi büyük bir başarı gösterdin. Tam bir başarı, Ace."

"Teşekkür ederim, efendim." Ace fena halde şaşırmıştı. Çünkü ömrü boyunca kimseye böyle, "Efendim," dememişti.

"İşte zahmetine karşılık sana küçük bir şey." Bay Gaunt, Ace'a sarı bir zarf uzattı. O da bunu parmaklarıyla yokladığında içindekinin toz olduğunu anladı. Dükkân sahibi ekledi. "Herhalde bu gece biraz araştırma yapmak istiyorsun. Öyle değil mi? Eh bu seni canlandırır."

Ace aniden irkildi. "Ah! Kahretsin! Kahretsin! Kitabı... içinde harita olan kitabı arabamda unuttum. Boston'da. Lanet olsun!" Yumruğunu sıkarak bacağına vurdu.

Bay Gaunt gülümsüyordu. "Ben öyle sanmıyorum. Bence kitap Tucker'da."

"Hayır, ben..."

"Neden gidip bakmıyorsun?"

Ace, adamın söylediğini yaptığında kitabın arabada olduğunu gördü. Tucker'ın ön camına dayanmış duruyordu. Kitabı çabucak karıştırdı. Neyse ki harita içindeydi. Sessiz bir minnetle Bay Gaunt'a baktı.

Dükkân sahibi, "Yarın akşama kadar sana ihtiyacım olmayacak," diye açıkladı. "Bu saatlerde gelirsin. Sana gününü Mechanic Falls'ta geçirmeni önereceğim, zaten işine de böylesi gelir sanırım. Herhalde geç saatlere kadar uyursun. Yanılmıyorsam bu gece yoğun şekilde çalışacaksın. Sen de öyle düşünmüyor musun, Ace?"

Adam, "Madem siz öyle istiyorsunuz..." diye mırıldandı. Yine garip bir biçimde sersemlemeye başlıyordu ama artık buna bir itirazı yoktu. "Yalnız, oraya nasıl gidip geleceğimi bilmiyorum."

Bay Gaunt, "O sorun halledildi," dedi. "Ön tarafta anahtarları üstünde olan bir araba bulacaksın. Bunu "Şirket Arabası" diye tanımlayabiliriz. Ne yazık ki bir Chevrolet. Sıradan bir araba. Dikkati çekmeden güvenle her istediğin yere gidebileceksin. Tabii televizyon kamyoneti daha hoşuna gider..."

"Televizyon kamyoneti mi? Hangi kamyonet?"

Bay Gaunt bu soruya cevap vermedi. "Tabii Chevrolet yolla ilgili her ihtiyacını karşılayacak. Bundan emin olabilirsin. Yalnız polisin hızla ilgili tuzaklarına düşmemeye çalış. Korkarım böyle bir şey hiç hoş olmaz. Özellikle o arabayla."

Ace birdenbire, "Sizin Tucker gibi bir arabam olmasını isterdim, Bay Gaunt," dediğini duydu. "Harika bir şey, efendim!"

"Eh, belki seninle bir anlaşma yapabiliriz. Anlayacağın benim çalışma siyasetim çok basittir, Ace. Bunun ne olduğunu öğrenmek ister misin?"

"Tabii." Ace bunu gerçekten istiyordu.

"Her şey satılıktır. İşte benim felsefem bu. Her şey satılıktır."

Ace rüyada gibi, "Her şey satılıktır," diye tekrarladı. "Vay, vay vay... Harika..."

"Evet, harika ya. Şimdi... bir şeyler yiyeceğim sanırım, Ace. Bugün bayram olduğu için işim başımdan aşkındı. Bu yüzden yemek yiyecek zaman bulamadım. Bana katılmanı isterdim..."

"Ah, bu imkânsız."

"Haklısın. Gideceğin yerler, kazman gereken çukurlar var, öyle değil mi? Seni yarın gece sekizle dokuz arası bekleyeceğim."

"Sekizle dokuz arası."

"Evet. Karanlık bastıktan sonra."

Ace yine rüyada gibi, "Karanlıkta kimse bir şey görmez," diye mırıldandı. "Hiçbir şey anlamaz..."

"İyi bildin! İyi geceler, Ace." Bay Gaunt elini uzattı.

Ace bu eli sıkacakken birden dükkân sahibinin parmaklarının arasında bir şey olduğunu fark etti. Arka odada gördüğü o kahverengi sıçandı bu. Tiksintiyle hafifçe mırıldanarak geriledi. Bay Gaunt'un o sıçanı ne zaman aldığını bilmiyordu. Hoş belki de bir başkasıydı.

Ace kendi kendine, canım bundan bana ne, dedi. Bütün bildiğim ölü bir sıçanla el sıkışmayı istemediğim. Bay Gaunt ne kadar ilginç biri olursa olsun..

Dükkân sahibi güldü. "Affedersin. Her yıl daha dalgınlaşıyorum. Az kalsın sana akşam yemeğimi veriyordum, Ace."

Adam güç duyulacak bir sesle, "Akşam yemeği..." dedi.

"Evet, gerçekten." Bay Gaunt sıçanın karnını kaplayan beyaz tüylerin arasına kalın, sarı tırnağını batırdı. Ölü hayvanın bağırsakları dükkân sahibinin hiçbir çizgi olmayan avucuna aktı. Ace daha fazlasını göremeden Leland Gaunt döndü ve geçide açılan kapıyı kapamaya hazırlandı. "Ah, peyniri nereye koydum acaba?..."

Kapı kapanınca Ace eğildi. Botlarının arasına kusacağından emindi. Midesi büzüldü ve safra suyu ağzına geldi... Sonra birdenbire rahatladı.

Çünkü aslında gördüğünü sandığı şey doğru değildi. Bir şakaydı bu. Adamın cebinde lastik bir sıçan ya da öyle bir şey vardı. Bu bir şakaydı.

Öyle mi? O halde sıçanın bağırsakları ne olacak? Onları saran, soğuk pelteye benzeyen şey? Ya o?

Sen sadece yorgunsun. Seninki bir hayaldi, işte o kadar. O lastikten yapılmış bir sıçandı! Gerisi... püüf.

Ama bir an her şey... boş garaj, kendi kendine yolunu bulan Tucker, hatta o korkunç, "Bizi Yog-Sothoth yönetiyor," yazısı Ace'ı ağırlığı altında ezmeye başladı. Güçlü bir ses, "Çık git!" diye bağırdı. "Vakit varken kaçmana bak!"

Aslında aptalca olan düşünce buydu. Bu karanlık gecede paralar onu bekliyordu. Belki de çok bol para. Hatta belki de büyük bir servet!

Ace bir süre robot gibi hareketsiz durdu. Sonra yavaş yavaş kendine geldi ve sıçanın önemli olmadığına karar verdi. İlerleyip köşeyi dönerek Ana Cadde'ye çıktı. Bay Gaunt'un söz verdiği gibi Gerekli Şeyler'in önünde bir Chevrolet araba bekliyordu. Kapısını açarak o çok değerli kitabı kanepeye bıraktı. Anahtarları alıp arabanın bagajına bakarken ne bulacağını tahmin ediyordu. Gerçekten de bagaja bir kazmayla kısa saplı bir kürek konulmuştu. Hatta kalın iş eldivenleri bile vardı. Ace, "Bay Gaunt siz her şeyi düşünüyorsunuz," diyerek bagajı kapattı. O zaman Chevrolet'nin arka çamurluğuna bir etiket yapıştırılmış olduğunu gördü. Bunda, "Antikaları Çok Seviyorum," diye yazıyordu.

Ace gülmeye başladı. Teneke Köprü'yü aşarken hâlâ gülüyordu. Şimdi Treblehorn'ların eski yerine gidiyordu, çünkü kazmaya ilk oradan başlayacaktı.

Ace köprünün öbür tarafındaki Panderley's Hill'e tırmanırken kente doğru giden üzeri açık bir arabayla karşılaştı. Baptist oldukları anlaşılan bir sürü genç hep bir ağızdan bir ilahi okuyorlardı.

Bu gençlerden biri de Lester İvanhoe Pratt'tı. Arkadaşlarıyla futbol maçından sonra Auburn Gölü'ne gitmişti. Vic Tremayne orada saat beşte Kolomb Günü dolayısıyla özel bir ayin yapılacağını duymuştu. Arabası Sally'de olduğu için Lester gerçek birer Hıristiyan olan gençlerle ayine katılmıştı.

Tabii onların ayine yalnız dini nedenlerle gitmediklerini biliyordu, çünkü bu tür toplantılara bir sürü güzel kız katılırdı.

Bir sevgilisi olduğu için Lester, arkadaşlarının bu çabalarını hoşgörüyle karşılıyordu. Hepsi de arkadaşıydı ve birlikte gittiler. Tabii iyi bir vaizi dinlemek ve güzel ilahiler okumak her zaman hoşuna gidiyordu.

Yalnız ayin biraz uzamıştı. Oysa Lester, Sally'e telefon ederek onu dondurma yemeye davet etmeyi planlıyordu.

Teneke Köprü'yü geçtiler ve Vic, Lester'ı Ana Cadde'yle Watermill Sokağı'nın köşesinde indirdi.

Bill MacFarland arka kanepeden, "Maç harikaydı, Les," diye seslendi.

Lester de neşeyle cevap verdi. "Gerçekten de! Gelecek cumartesi yine oynayalım. Belki bu sefer kolunu incitmekle kalmaz, kırarım da!"

Vic'in arabasındaki dört genç bu espriye neşeyle güldükten sonra araba uzaklaştı. Gençler yine ilahiye başlamışlardı.

Lester yokuştan ağır ağır evine doğru çıktı. Vücudu yara bere içindeydi. Yorgun olmasına karşın hayatından çok memnundu. İnsan kalbini İsa'ya verdiği zaman her gün birbirinden güzel oluyordu. Tabii bazı günler diğerlerinden daha güzeldi. İşte bu da o günlerden biriydi. Lester şimdi duş yapmak ve Sally'le telefonda konuştuktan sonra hemen uyumak istiyordu.

Evinin bahçesine girdiği sırada başını kaldırmış Orion takım yıldızını görmeye çalışıyordu. O yüzden ansızın Mustang'inin arkasına çarptı. Can acısından gözleri yaşarmıştı. "Aaah!" İkibüklüm olmuştu. Arabamın burada ne işi var? Sally Honda'sını en erken çarşamba günü alacak. Hatta perşembe ya da cuma günü.

Sonra birdenbire, Sally şimdi içeride, diye düşündü. Bu o önemli gece işte. Evlenmeden önce cinsel ilişkide bulunmak yanlış ama...

Lester heyecanla bağırdı. "Ya ya ya! Şa şa şa!" Kabara kabara yürümeye çalışarak verandaya doğru gitti. Hâlâ çarptığı yeri tutuyordu. Paspasın altından aldığı anahtarla kapıyı açarak içeri girdi. "Sally! Sal, burada mısın? Geciktiğim için kusuruma bakma! Çocuklarla Auburn Gölü'ne, ayine gittik..."

Lester'ın sesi hafifledi. Ona cevap veren olmamıştı. Demek ki Sally orada değildi... ya da...

Olabildiğince hızla ikinci kata çıktı. Nişanlısını yatağında uyur bulacağından emindi.

Oysa yatak odası da boştu. Oturma odası ve mutfak gibi. Lester kaşlarını çatarak aşağıya indi. Sally burada yoktu ve arabayı bırakmıştı. Bu ne anlama geliyordu? Lester bunu bilmediği gibi durum hoşuna gitmemeye başlamıştı.

Verandanın ışıklarını yakarak arabaya bakmaya gitti. Belki Sally, Mustang'in içine bir not bırakmıştı. Lester verandanın en üst basamağına eriştiğinde orada donmuş gibi kaldı. Evet, Sally gerçekten bir not bırakmıştı! Ancak bunu arabanın ön camına koyu pembe bir boyayla yazmıştı.

Seni ahlaksız! Bana ihanet ettin! Canın cehenneme!

Lester nişanlısının bu mesajını tekrar tekrar okudu. Bunun nedeni o ayin mi? Sally oraya bir sokak kızıyla buluşmaya gittiğimi mi sandı?

İçeri girerek Sally'nin evini aradı. Telefon on iki defa çaldı ama ona cevap veren olmadı.

Sally, Lester'ın arayacağını bildiği için kalkıp arkadaşı İrene Lutjens'in evine gitmişti. O geceyi İrene'in misafir yatak odasında geçirdi. Önce ağladı, sonra da intikam planları yaptı. O korkunç fotoğrafla mektubu yakmıştı...

14

Salı sabahı saat tam sekizde Bay Gaunt'un "randevu alan" müşterilerinden ilki Gerekli Şeyler'e geldi. Nan'in Lokantası'nda çalışan garsonlardan Lucille Dunham'dı bu. Lucille mağazanın vitrinindeki siyah incileri görür görmez umutsuzca, acı veren bir istek duymuştu. Öyle pahalı bir şeyi bir milyon yıl yaşasa yine de alamayacağını biliyordu. Özellikle o pinti Nan Roberts'ın verdiği aylıkla. Ama Bay Gaunt bu konuyu meraklı kentlilerin yarısı onları dinlemeden konuşmalarını önerdiğinde Lucille bu teklifi hemen kabul etmişti.

Kadın, Gerekli Şeyler'den sekizi yirmi geçe ayrıldı. Yüzünde şaşkın, hülyalı bir mutluluk ifadesi vardı. Siyah incileri inanılmayacak kadar ucuza almıştı: otuz sekiz dolar elli sente. Ayrıca o ukala Baptist Rahip William Rose'a zararsız bir oyun oynamayı da kabul etmişti. Lucille için bu bir angarya değil bir zevk olacaktı. Durmadan İncil'den parçalar okuyan o böcek, kadına hiçbir zaman bahşiş vermemişti. Bir on sent bile. (Lucille iyi bir Metodist'ti ve cumartesi geceleri bol bol dans ederdi.) Rahip Rose lokantaya geldiği zaman, bu adam "vermenin almaktan daha kutsal" olduğunu hiç duymamış mı, diye düşünüyordu.

Eh, William Rose'a cimriliğinin bedelini biraz olsun ödetecekti... Aslında zararsız bir şaka olacaktı bu. Yani Bay Gaunt öyle söylemişti.

Lucille dükkândan uzaklaşırken Bay Gaunt memnun memnun gülümseyerek arkasından baktı. Bugün çok yoğun olacaktı. Çok kişiye yarım saat arayla randevu vermişti. Sonra sık sık telefonla konuşması gerekecekti.

"... ve bu yaşlı gözlerim beni aldatmıyorlarsa ikinci müşterim de geliyor." Yvette Gendron kaldırımdan dükkânın tentesine doğru yürüyordu.

Bay Gaunt, "İşim başımdan çok çok aşkın olacak," diye mırıldanarak kadını karşılamak için gülümsemeye hazırlandı.

Alan Pangborn bürosuna sekiz buçukta geldi. Telefonunun yanında bantla tutturulmuş bir not vardı. "Henry Payton yediyi kırk beş geçe telefon etti. Büroya gelir gelmez onu aramanı istedi."

Alan masasının başına geçerek Oxford'daki merkezin numarasını çevirdi.

Henry, "Merhaba, Alan," dedi. "Korkarım senin çifte cinayet konusundaki haberler kötü."

Şerif, "Ah," diye mırıldandı. "Şimdi onlar 'benim cinayetlerim,' oldular öyle mi?" Arkasına yaslanarak ayaklarını masasına dayadı. "Haberler gerçekten çok kötü olmalı."

"Şaşırmışa benzemiyorsun."

"Öyle..." Alan cebinden bir gümüş dolar çıkardı ve parayı el çabukluğuyla kaybetti. Sonra avucunu açtığında dolar şimdi oradaydı.

Payton biraz sinirlenmişti. "Belki bana bunun nedenini açıklarsın."

Şerif, "Son iki gündür bu olayı düşündüm," dedi.

Polis müdürü, "Seni endişelendiren nedir?" diye sordu.

Alan açık açık cevap verdi. "Her şey! En başta böyle bir vakanın olması var. Zaten beni en çok sıkan şey olanları belirli bir süreye sığdıramamam. Nettie Cobb'un köpeğinin ölüsünü bulduktan sonra oturup o notları yazdığını hayal etmeye çalışıyorum, başaramıyorum. Her defasında kaç lanet olasıca ayrıntının gözümden kaçtığını..."

"Anlıyorum... Öyleyse belki de benim kötü haberlerim sana birer müjde gibi gelecek. Bu işe biri daha karışmış, Alan. Nettie Cobb'un köpeğini kimin öldürdüğünü bilmiyoruz. Ama bunu yapanın Wilma Jerzyck olmadığı kesin."

Şerif ayaklarını telaşla masasından indirdi. "Bana öğrendiklerini açıklaman çok iyi olur, Henry!"

"Tamam... İşe köpekle başlayalım. Hayvanın ölüsünü South Portland'lı bir veteriner olan John Palin'e gönderdik. O, tirbuşon köpeğin kalbine kadar girdiği için hayvanın hemen öldüğünü ve bu nedenle zamanı rahatlıkla tespit edebileceğini söyledi."

"İşte bu çok iyi!"

"Gerçekten öyle değil mi? Her neyse, Doktor Palin köpeğin sabah onla on iki arası öldürüldüğünü bildirdi. Peter Jerzyck'le konuştuğumuz zamansa, 'Kiliseye gitmeye hazırlanırken yatak odasına girdiğimde karım duştaydı,' dedi. 'Onu biraz geçe...'"

Alan biraz düş kırıklığına uğramıştı. "Evet, zamanın kısıtlı olduğunu biliyorduk. Ancak Palin bir hata payı bırakmalı. On beş dakikalık bir fark Wilma'nın köpeği öldürmediğini kanıtlamaz."

"Evet. Sen bu işi onun yaptığına inanıyor musun, Alan?"

Şerif bu soruyu düşündü, sonra da sıkıntıyla, "Sana doğruyu söyleyeceğim, eski dost," dedi. "Pek inanmıyorum. Hiçbir zaman inanmadım zaten." Kendini zorlayarak ekledi. "Ama bir veterinerin raporu ve aradaki on beş dakikalık bir fark yüzünden dosyayı açık tutmaya kalkarsak gülünç oluruz."

"Pekâlâ. O halde tirbuşonun üzerindeki pusuladan söz edelim. Onu anımsıyor musun?"

"Evet. 'Kimse çarşaflarımı çamurlayamaz. Canına okuyacağımı söyledim.'"

"Tamam. Augusta'daki elyazısı uzmanları hâlâ pusulayı inceliyorlar. Peter Jerzyck bize karısının yazdığı bir mektubu verdi. Hem onun, hem de notun fotokopileri şimdi masada önümde duruyor. Yazılar birbirine benzemiyor. *Hiç* benzemiyor."

"Sahi mi?"

"Sahi ya! Ben de senin hiçbir şeye şaşırmayacağını sanıyordum!"

"İşin içinde bir terslik olduğunu biliyordum ama aklım üzerlerine pusulalar sarılı olan taşlara takılmıştı. Zaman uymuyordu ve bu da beni rahatsız ediyordu. Yine de bir şey yapmayı düşünmüyordum. Çünkü bu olanlar tam Wilma'dan beklenecek şeylerdi. Kadının elyazısını kasten değiştirmediğinden emin misin?"

"Ben mi? Tabii eminim! Ama ben bir uzman değilim ve mahkeme benim tanıklığımı kabul etmez. Onun için pusula elyazısı uzmanlarında."

"O uzmanlar raporlarını ne zaman verecekler?"

"Kim bilir? Şimdi beni dinle, Alan. Yazılar birbirine hiç benzemiyor."

"Wilma köpeği öldürmedi diyelim... Öyleyse birinin Nettie'nin zavallı hayvanı onun öldürdüğüne *inanmasını* istediği kesin. Kim? Ve neden? Tanrı aşkına, niçin?"

"Bilmiyorum, dostum. Orası senin kentin. O arada iki şey daha var."

"Söyle."

"Köpeği öldüren kişi Nettie'nin ön kapısının iç tokmağında kanlı parmak izleri bırakmış. Bir numaralı önemli ipucu bu."

"Tanrım!"

"Ne yazık ki biraz belirsiz! Suçlu evden çıkarken o izleri bırakmış sanırım."

"İşe yarayacak gibi değiller mi?"

"İşe yarayabilecek bazı ayrıntılar bulduk. Yargıcın onları kanıt olarak kabul edeceğini pek sanmıyorum ya... Parmak izlerini FBI'ya yolladım. Son zamanlarda yarım parmak izlerinden bile şaşılacak so-

nuçlar elde edebiliyorlar. Gerçi çok ağır çalışıyorlar. Onun için sonucu ancak bir hafta on gün sonra alabileceğim. Tabii o arada bulunanları Wilma Jerzyck'in parmak izleriyle karşılaştırdım."

"Ve birbirlerine uymadılar... Öyle mi?"

"Elyazılarında olduğu gibi, Alan. Şimdi kendi masamın başındayım ve sana... onların birbirlerine hiç uymadıklarını söyleyebilirim. Bir kez büyüklük sorunu var. Wilma Jerzyck'in elleri küçükmüş. Tokmaktaki o izleri bırakan kimsenin elleri ise büyük. İzlerdeki belirsizliği de hesaba katsan yine büyük bu eller."

"Bir erkeğin parmak izleri mi?"

"Bundan eminim. Tabii mahkemede bu da bir işe yaramaz."

"Kim aldırır buna?" Şerif ahizeyi omzuyla boynunun arasına sıkıştırarak duvarda gölge oyunları yapmaya başladı. Önce bir deniz feneri belirdi, sonra bu bir piramide dönüştü. O arada Alan, Nettie'nin evine girerek kadının Raider'ını tirbuşonla öldüren, sonra da suçu Wilma'nın üzerine yıkmayı başaran adamı gözlerinin önünde canlandırmaya çalışıyordu. Onun yüzünü seçmeye çabalıyor, ancak gölgelerden başka bir şey göremiyordu. "Henry, diyelim ki suçlu Wilma değildi. O halde böyle bir şeyi *yapmayı* kim ister?"

"Bilmiyorum. Ama Jerzyck'lerin evinin camlarının kırılması konusunda bir tanık olabilir."

"Ne? Kim?"

"Unutma, 'Olabilir' dedim."

"Ne dediğini biliyorum! Bana eziyet etme şimdi!"

"Suçlu bir çocuk olabilir. Jerzyck'lerin komşusu olan bir kadın gürültüyü duymuş ve ne olduğunu anlamak için verandaya çıkmış. 'Belki de o kancık...' Bu kadının kendi sözleri. '... sonunda kocasına çok kızdı ve adamı pencereden attı,' diye düşünmüş. Çocuğun bisikletiyle evden uzaklaştığını görmüş. Yüzünde korku dolu bir ifade varmış. Kadın çocuğa ne olduğunu sormuş. O da, 'Galiba Bay ve Bayan Jerzyck kavga ediyorlar,' demiş. Komşu da öyle düşünmüş ve gürültü kesildiği için olayı unutmuş."

Şerif, "Kadın Jillian Mislaburski olmalı," dedi. "Jerzyck'lerin diğer tarafındaki ev boş. Satılığa çıkarıldı."

"Evet. Jillian Misla-bilmem ne! Burada öyle yazılı."

"Peki çocuk kimmiş?"

"Bilmiyorum. Kadın onu tanımış ama adını anımsayamamış. Yalnız, 'Çocuk bu civardan,' demiş. Belki de aynı blokta oturuyor. Onu bulacağız."

"Çocuk kaç yaşındaymış?"

"On birle on dört arası."

"Henry, bana bir iyilik et ve çocuğu benim bulmama izin ver."

Payton hemen, "Peki," dedi. Bunun üzerine şerif rahatladı. Polis müdürü ekledi. "Bu cinayet vakalarını neden bize bırakıyorlar bilmem! Portland ve Bangor'dakiler kendi başlarının çaresine bakıyorlar da neden Castle Rock'takiler aynı şeyi yapmasın? Tanrım! Sen kadının adını yüksek sesle söyleyinceye kadar onun nasıl okunacağını bile bilmiyordum."

Alan dalgın dalgın mırıldandı. "Castle Rock'ta Polonya kökenli çok kimse var." Masasındaki trafik makbuzlarından birini alarak arkasına "Jill Mislaburski ve 11-14 yaşlarında bir çocuk," yazdı.

Payton, "Çocuğu benim adamlarım bulursa," dedi. "O dev gibi eyalet polislerine bakar ve bütün bildiklerini unutur! Herhalde çocuk seni tanıyor. Sen okullarda konuşmalar yapmıyor musun?"

"Evet. Yasa ve Güvenlik Günü'nde." Şerif, Jerzyck ve Mislaburskiler'in evlerinin olduğu blokta oturan çocukları hatırlamaya çalışıyordu. Sonra, Jill Mislaburski onu tanımış ama adını bilmiyormuş, diye düşündü. Belki de çocuk köşeyi döndükten sonraki evlerden birinde oturuyor. Belki de Pond Sokağı'nda... Sonra sordu. "Jill gürültüyü ne zaman duyduğunu biliyor mu? Çocuğu ne zaman gördüğünü?"

"Pek emin değil. Yalnız on birden sonra olduğunu sanıyor."

"O halde gürültüye Jerzyck'lerin kavgası neden olmadı. Onlar o sırada ayindelerdi."

"Doğru."

"Öyleyse gürültüye neden olan evin camlarını kıran kişiydi."

"Bu da doğru."

"Bu çok tuhaf, Henry."

"Bunu da bildin. Dördüncüsünü de bilirsen bir ekmek kızartma makinesi kazanacaksın, Alan."

"Acaba çocuk taşları kimin attığını gördü mü?"

"Başka zaman, 'Nerede bizde o şans,' derdim. Mislaburski denilen kadın çocuğun korkmuş olduğunu söylemiş. Onun için o taşları atan kimseyi görmüş olabilir. Onun Nettie Cobb olmadığına birasına iddiaya girebilirim. Bence biri o iki kadını birbirlerine düşürdü, dostum. Belki de bunu sırf eğlenmek için yaptı. Sırf eğlenmek için."

Ne var ki kenti Payton'dan daha iyi tanıyan şerif buna pek ihtimal vermiyordu. "Belki de camları çocuk kırdı," dedi. "O yüzden korkmuş olabilir. Belki de bu basit bir kırıp dökme olayı."

Polis müdürü, "Bir Michael Jackson ve Axl Rose gibi bir köpeğin olduğu bir dünyada her şey mümkün sanırım," dedi. "Yine de çocuk on altı, on yedi yaşında olsaydı bu kırıp dökme ihtimalini akla daha yakın bulurdum."

Alan mırıldandı. "Haklısın."

"Zaten neden tahminler yürütüyorsun? Çocuğu bulursan bir sorun kalmayacak. Onu bulacaksın değil mi?"

"Evet, bundan eminim. Sence bir sakıncası yoksa okul dağılıncaya kadar bekleyeceğim. Dediğin gibi onu korkutmak bir işe yaramaz."

"İstediğin kadar bekleyebilirsin. O iki kadın bir yere gitmiyorlar. Yalnızca gömülecekler. Muhabirler buraya doluşuyorlar, ben de onları sinek gibi kovuyorum."

Şerif pencereden baktığında canlı yayın minübüsü yoldan yavaşça iniyordu. "Buraya da geldiler."

"Beni beşte arayabilir misin?"

Alan, "Dörtte," dedi. "Sağ ol, Henry."

Payton, "Bir şey değil," diye cevap vererek telefonu kapattı.

Şerif, Norris Ridgewick'le konuşmak istiyordu. Yardımcısıyla konuşurken fikirlerinin doğru olup olmadığını anlayabiliyordu. Birden Norris'in balığa çıkacağını anımsadı. Herhalde şimdi elinde yeni oltasıyla, gölün ortasında, bir kayıkta oturuyordu.

Alan duvarda birkaç gölge daha oluşturduktan sonra yerinden kalktı. Garip bir huzursuzluk ve endişe duyuyordu. Cinayetin işlendiği blokun çevresinde dolaşmam işe yarayabilir. Belki oradaki çocuklu aileleri de anımsarım.

Şerif portmantodan şapkasını alacağı zaman durakladı. Belki bugün yarı resmi kılıkta olmam işe yarar. Devriye arabasına değil steyşına bineceğim.

Bürosundan çıktıktan sonra yine durakladı. John LaPointe'in masası karmakarışıktı. Genç adam çekmecelerini çekmiş, dosyaları, kâğıtları ortalığa saçmıştı. O yığınların arasında görünüşü çok komikti. Alan başını arkaya atarak gülmeye başladı. Telsiz odasında olan Andy Clutterbuck koşarak geldi.

"Şerif?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

Alan, "Evet," dedi. Sonra da LaPointe'a baktı. "Ne arıyorsun, John? Kutsal Kupa'yı mı? Neyi?"

John üniformasına bulaşmış olan tozları silmeye çalışıyordu. "Cüzdanımı! Lanet olasıca cüzdanımı bulamıyorum."

"Arabana baktın mı?"

"İkisine de!" John öfkeyle ortalığa saçılmış olan kâğıtlara baktı. "Dün gece bindiğim devriye arabasına ve Pontiac'ıma baktım. Bazen burada çalışırken rahat oturabilmek için cüzdanı arka cebimden çıkarıp çekmecelerden birine atıyorum. O yüzden..."

Andy Clutterbuck mantıklı bir tavırla, "Bütün yaşantını o lanet olasıca cüzdanına tıkmazsan daha rahat edersin, John," diye öğütledi.

Şerif, "Clut," dedi. "Git biraz trafikle oyna, olur mu?"

"Ha?"

Alan gözlerini devirdi. "Git, yapacak bir iş bul! John'la ben bu işi halledebiliriz sanırım. İkimiz de dedektif olarak eğitildik. Eğer işi başaramazsak senden yardım isteriz."

"Ah, tabii. Ben yalnızca yardım etmeye çalışıyordum. Onun cüzdanını gördüm. İçinde bir ben eksiğim. Hatta..."

"Verdiğin bilgi için sağ ol, Clut. Sonra görüşürüz."

Andy Clutterbuck, "Peki, peki," dedi. "Ben her zaman yardımdan hoşlanırım. Sonra görüşürüz."

Şerif gözlerini devirdi yine. İçinden hâlâ katıla katıla gülmek geliyorsa da kendini tuttu. John'un yüzündeki mutsuz ifadeden olayı hiç de komik bulmadığı anlaşılıyordu. Şerif genç adamın kâğıtları toplamasına yardım etti.

"Cüzdanında kaç para vardı, John?"

"Yirmi dolardan fazla yoktu sanırım. Ne yazık ki geçen hafta aldığım av iznim cüzdandaydı. Sonra kredi kartım. O lanet olasıca cüzdanı bulamazsam bankaya telefon ederek karttaki numarayı iptal etmelerini söylemek zorunda kalacağım. Aslında önemli olanlar fotoğraflar. Annemin, babamın, kız kardeşlerimin fotoğrafları..."

John LaPointe için önemli olan o fotoğraflar değil, Sally Ratcliffe' le birlikte çektirdikleri fotoğraftı. Onu Fryeburg Eyalet Panayırı'nda Clut çekmişti. Sally, John'u et kafalı Lester Pratt için terk etmeden üç ay önce.

Alan, "Eh," dedi. "Cüzdanı nasıl olsa bulursun. Parayla kartı alıp fotoğraflara dokunmazlar sanırım. Genellikle öyle oluyor, John. Bunu sen de biliyorsun."

LaPointe içini çekti. "Evet... Yalnızca... cüzdanın bu sabah işe geldiğim zaman cebimde olup olmadığını anımsamaya çalışıyorum."

"Neyse... Cüzdanı bulacağını umarım. Neden ilan tahtasına bir 'Kayıp' notu asmıyorsun?"

"Asacağım ve eşyaların geri kalanını da toplayacağım."

"Biliyorum, John. Haydi, üzülme artık." Şerif başını sallayarak otoparka gitti.

Gerekli Şeyler'in kapısındaki çıngırak şıngırdadı ve Ash Sokağı Briç Kulübü'nün saygıdeğer üyelerinden olan Babs Miller, biraz da çekine çekine içeri girdi.

Bay Gaunt kasanın yanında duran kâğıda bir göz attıktan sonra kadını, "Bayan Miller!" diye karşıladı. Kâğıttaki adlardan birinin yanına işaret koydu. "Gelmenize çok sevindim. Hem de tam zamanında! Sizi ilgilendiren o müzik kutusuydu değil mi?"

Babs, "Evet," dedi. "Size ondan söz etmek istiyordum. Herhalde kutu satıldı." Kadın öyle güzel bir şeyin satılmamış olduğuna inanamıyor ve bunu düşündükçe kalbi parça parça oluyordu sanki. Bay Gaunt kutunun hangi parçayı çaldığını anımsayamadığını söylemişti... Ancak Babs bunun hangi şarkı olduğunu bildiğinden emindi. Çünkü vaktiyle Orchard Beach'deki pavyonda okulun futbol takımının kaptanıyla o parçaya uyarak dans etmişti. Sonra delikanlıyla sevişirlerken aynı parça kulaklarında yankılanmıştı.

Bay Gaunt, "Hayır, satılmadı," dedi. "Burada." Kutuyu arkasına sakladığı polaroid fotoğraf makinesinin arkasından çıkarınca Babs Miller'ın gözleri parladı.

Sonra, "Herhalde fiyatı benim ödemeyeceğim kadar yüksek," diye mırıldandı. "Yani paranın hepsini birden veremem... Ah, kutu gerçekten çok hoşuma gidiyor, Bay Gaunt. Borcumu taksit taksit ödemem mümkünse..."

Bay Gaunt'un gülümsemesi Babs'ın rahatlamasını sağladı. "Bence boş yere endişeleniyorsunuz, Bayan Miller. Bu güzel müzik kutusunun fiyatının ne kadar uygun olduğunu öğrendiğinizde şaşıracaksınız. Çok şaşıracaksınız. Oturun da bu konuyu konuşalım."

Babs oturdu.

Bay Gaunt, ona doğru geldi.

Gözlerini kadının gözlerine dikti.

Babs yine o şarkıyı duyuyordu.

Artık hiçbir şeye karşı çıkamayacaktı.

Jillian Mislaburski, Alan'a, "Sonradan anımsadım," dedi. "O Rusk'ların oğluydu. Adı Billy sanırım. Ya da Bruce."

Kadının oturma odasında karşılıklı ayakta duruyorlardı.

Şerif düzeltti. "Brian."

Kadın, "Doğru," diye bağırdı. "Brian." Üstünde yine yeşil sabahlığı vardı ve bu sabah başına o kırmızı bezi bağlamamıştı. Tuvalet kâğıtlarının ortasındaki karton rulolar kalınlığında bigudiler başının çevresinde tuhaf bir taç oluşturuyorlardı.

"Bundan emin misiniz, Bayan Mislaburski?"

"Evet. Bu sabah uyandığım zaman onun kim olduğunu hatırladım. Babası iki yıl önce evimizin dış duvarlarını o alüminyum levhalarla kapladı. Çocuk da bir ara gelip ona yardım etti. Bana uslu bir çocukmuş gibi gözükmüştü."

"Brian Rusk'ın Jerzyck'lerin evinde ne işi vardı? Bunu biliyor musunuz?"

"Onlara bu kış karları küremesi için birini tutup tutmadıklarını sormak istediğini söyledi. Evet, sanırım böyle söyledi. 'Daha sonra gelirim,' dedi. 'Kavga etmedikleri zaman.' Zavallı çocuğun ödü patla-

mıştı. Haklıydı da." Bayan Mislaburski başını sallarken rulolar hafifçe zıpladılar. "Wilma öyle korkunç bir biçimde öldüğü için üzgünüm." Kadın sesini bir sır verecekmiş gibi alçalttı. "Tabii Pete adına seviniyorum. O kadınla evliyken nelere katlandığını kimseler bilemez. Kimseler." Anlamlı anlamlı duvardaki İsa tasvirine baktı.

Alan, "Anlıyorum..." diye mırıldandı. "Başka bir şey gözünüze çarptı mı, Bayan Mislaburski? Ev, gürültü ya da o çocukla ilgili olarak?"

Kadın bir parmağını burnuna dayayarak başını eğdi. "Şey... pek çarpmadı. O çocuğun -Brian Rusk'ın yani- bisikletinin arkasında bir piknik çantası vardı. Bunu anımsıyorum, ancak herhalde sizin öğrenmek istediğiniz..."

Şerif elini kaldırdı. "Bir dakika, bir dakika!" Bir an kafasında bir şimşek çakmıştı. "Bir piknik çantası mı?"

"Şu pikniğe giderken içine yiyecek, içecek koyduğunuz çantalardan... Çanta çocuğun bisikletinin portbagajına fazla büyük geldiği için anımsıyorum. Onu biçimsizce yerleştirmişti. Hatta çantanın düşeceğini sandım."

Alan ağır ağır, "Teşekkür ederim, Bayan Mislaburski," dedi. "Çok teşekkür ederim."

"Bunun bir anlamı var mı? Bir ipucu mu bu?"

"Ah, sanmıyorum." Şerif öyle düşünmüyordu oysa. Artık öğleden sonra genç Brian Rusk'la yapacağı konuşma daha da ilgisini çekmeye başlamıştı.

Kapıdaki gümüş çıngırak şıngırdadı. Sonny Jackett dikkatlice, ağır ağır Gerekli Şeyler'e girdi. Elinde üzerinde Sunoco yazılı yağlı kasketi buruşturup duruyordu. Yüzünde er geç istemeden pahalı bazı eşyaları kıracağına inanan insanlara özgü o ifade vardı.

Bay Leland Gaunt her zamanki heyecanlı tavırlarıyla, "Bay Jackett!" diye bağırdı. Sonra da listesindeki adlardan birinin yanına yine küçücük bir işaret koydu. "Uğrayabilmenize seviniyorum."

Sonny üç adım attı. Durup önce camlı dolaplara, sonra da Bay Gaunt'a dikkatlice baktı. "Şey... Bir şey satın almaya gelmediğimi açıkça söylemem gerekiyor! Harry Samuels bu sabah mümkün olursa size

uğramamı istediğinizi söyledi. Sizde güzel bir İngiliz anahtarı takımı varmış. Ben de öyle bir şey arıyordum, ama bu dükkân bana göre bir yer değil. Benimki yalnızca bir nezaket ziyareti, efendim."

Bay Gaunt, "Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum," dedi. "Yine de böyle konuşmakta acele etmemelisiniz, Bay Jackett. Bendeki güzel bir İngiliz anahtarı takımı. Başları istediğiniz büyüklükte ayarlanıyor."

"Ah, öyle mi?" Sonny kaşlarını kaldırdı. Böyle şeyler olduğunu biliyordu ama o zamana kadar o tip İngiliz anahtarı hiç görmemişti. "Öyle mi?"

"Evet. Onları arka odaya koydum, Bay Jackett. Yani sizin öyle bir takım aradığınızı duyar duymaz. Yoksa burada bıraksaydım İngiliz anahtarları hemen satılırdı. Ben de takımı bir başkasına satmadan önce sizin hiç olmazsa görmenizi istedim."

Sonny bu sözleri Yankee'lere özgü o şüpheyle karşıladı. "Neden? Bunu neden istediniz?"

"Çünkü benim klasik bir arabam var ve klasik arabaların sık sık onarılmaları gerekir. Bana Derry'nin bu yanında sizden daha üstün bir usta olmadığını söylediler."

"Ah..." Sonny rahatladı. "Belki de doğrudur. Arabanız ne marka?"

"Tucker."

Sonny kaşlarını kaldırarak Bay Gaunt'a saygıyla baktı. "Bir Torpido mu? Vay vay vay!"

"Hayır. Benimki bir Talisman."

"Ya? Tucker Talisman diye bir araba hiç duymadım."

"O arabalardan yalnızca 1953'de iki tane yapıldı. İlk model ve benimki. Bay Tucker bundan kısa bir süre sonra Brezilya'ya gitti." Bay Gaunt'un gözleri yaşarmıştı sanki... "O bir işadamı değildi."

"Öyle mi?"

"Evet." Bay Gaunt'un gözlerindeki bulanıklık geçti. "Biliyoruz ki dün dündür bugünse bugün. Sayfaları çevirmek gerekiyor, öyle değil mi, Bay Jackett? Ben her zaman, 'Sayfayı çevir,' derim. 'Öne dön ve neşeyle geleceğe doğru ilerle! Ve hiçbir zaman geriye bakma!'"

Sonny yan gözle ve biraz da endişeyle dükkân sahibine baktı ve sesini çıkarmadı.

"Şimdi izin verin de size İngiliz anahtarlarını göstereyim."

Sonny buna hemen yanaşmadı. Onun yerine vitrinlerdeki eşyalara şüpheyle baktı. "Pahalı şeyler alacak durumda değilim. Sürüyle borcum var. Bazen bu işi bırakıp memur olmayı bile düşünüyorum."

Bay Gaunt, "Ne demek istediğinizi anlıyorum..." dedi. "Bence bütün bunlara o kahrolasıca Cumhuriyetçiler neden oluyor!"

Sonny'nin şüphe dolu yüzünün gerilmiş hatları hemen gevşedi. "İşte bunda çok haklısınız! George Bush ülkeyi neredeyse mahvetti!... O ve savaşı! Ama Demokratlar'ın gelecek yıl seçimi kazanabilecek bir adayları var mı?"

Bay Gaunt, "Pek sanmıyorum," dedi.

"Jesse Jackson örneğin... bir zenci o!" Sonny öfkeyle dükkân sahibine baktı.

Bay Gaunt, evet, dostum, der gibi başını hafifçe eğdi. "Düşüncelerini söyle. İkimiz de açıkça konuşabilen deneyimli insanlarız."

Sonny Jackett biraz daha rahatladı. Yağlı ellerini unutur gibi olmuştu. "Ben zenci düşmanı değilim ancak Beyaz Saray'da -Beyaz Saray'da!- kara birinin olacağı fikri tüylerimi ürpertiyor."

Bay Gaunt başını salladı. "Tabii ürpertir."

"Ya o New York'lu İtalyan kırması! Mar-i-o Ku-vo-mo! Adı böyle garip olan bir insan Beyaz Saray'daki o herifi yenebilir mi?"

"Hayır, yenemez." Bay Gaunt uzun parmaklı, çirkin elini kaldırdı. "Ayrıca ben kafaları küçücük olan insanlardan şüphelenirim."

Sonny bir an şaşkınlıkla ona baktı. Sonra elini bacağına vurarak gülmeye başladı. "Küçücük kafalı insanlardan... Ah! İşte bu güzel! Çok güzel!"

Bay Gaunt da gülümsüyordu.

Birbirlerine tebessüm ettiler.

Sonra dükkân sahibi, içi kadife kaplı deri bir kutuya konmuş olan İngiliz anahtarlarını getirdi. Sonny Jackett o zamana kadar bu krom-çelik alaşımı anahtarlar kadar şahanesini hiç görmemişti.

İki adam onlara bakarak gülümsediler. Dövüşmeye hazırlanan maymunlar gibi dişlerini gösteriyorlardı.

Tabii Sonny takımı satın aldı. Fiyatsa inanılmayacak kadar düşüktü. Yüz yetmiş dolar. Bir de Don Hemphill'le Rahip Rose'a oynanacak gerçekten komik oyunlar. Sonny, Bay Gaunt'a bunun onun için bir

zevk olacağını söyledi. "O ilahiler söyleyen aşağılık Cumhuriyetçiler'in damarına basmak hoşuma gider!"

İkisi bu sefer de Vapur Willie'yle Don Hemphill'e yapılacak şakaları düşünerek güldüler.

Sonny Jackett ve Leland Gaunt deneyimli, neşeli iki adam!

Sonunda kapının yukarısındaki küçük gümüş çıngırak şıngırdadı.

Çakırkeyif Kaplan'ın sahibi ve barmeni Henry Beaufort meyhanesinden dört yüz metre kadar ötedeki bir evde oturuyordu.

Myra Evans sıcak sabah güneşinde arabasını Kaplan'ın otoparkına soktu. Sonra da eve doğru yürüdü. Yapacağı iş yüzünden dikkatli davranması gerekiyordu. Aslında boşuna endişelenmişti, çünkü Kaplan gece birden önce kapanmıyor, Henry de ancak öğleden sonra birde kalkıyordu. Evin hem alt, hem de üst katındaki pencerelerin perdeleri kapalıydı. Adamın çok gururlandığı 1960 model Thunderbird bahçe yolunda duruyordu.

Myra kot pantolon ve kocasının mavi iş gömleklerinden birini giymişti. Gömlek uzundu, dizlerine kadar iniyordu. Böylece belindeki kayışı ve ondan sarkan kını gizliyordu. Chuck Evans İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma silahları toplamaya meraklıydı. (Kentte açılan yeni dükkândan da bir şey almıştı ama karısının bundan haberi yoktu.) Kına bir Japon süngüsü sokulmuştu. Myra bunu Chuck'ın bodrumdaki odasının duvarından yarım saat önce almıştı.

Kadın bu işi hemen bitirip eve, Elvis'in fotoğrafına dönmek istiyordu. Fotoğrafı eline aldığında kralın malikânesine gidiyor ve onunla aşk yapıyordu.

Ne var ki bu sabah karşısında aniden Bay Gaunt'un yüzü belirmişti... Ancak adam dükkândaki haline pek benzemiyordu. Cildi sanki gizli bir ateşle kavrulmuş ve yüzünde su kabarcıkları belirmişti. İçlerinde dışarıya çıkmak için kıvrılıp bükülen bir şeyler varmış gibi oynuyordu bu kabarcıklar. Bay Gaunt güldüğü zaman ağzında çift sıra sivri dişler belirmişti.

Adam, "Vakit geldi, Myra," demişti.

Kadın, "Ben Elvis'le olmak istiyorum..." diye sızılanmıştı. "İstediğinizi sonra yapacağıma söz veriyorum. Lütfen."

"Evet, şimdi yapacaksın. Bana söz verdin ve bu sözünü tutacaksın. Tutmazsan çok pişman olursun, Myra."

Myra bir çatırdı duymuş ve kralın fotoğrafının üzerindeki camın çatladığını görmüştü. "Hayır!" diye bağırmıştı. "Hayır! Bunu yapmayın!"

Bay Gaunt gülmüştü. "Bunu yapan ben değilim. Sensin! Bunu gülünç ve tembel küçük bir fahişe olduğun için yapıyorsun. Burası Amerika, Myra ve yalnızca fahişeler yatakta iş yaparlar. Amerika'da saygıdeğer insanlar çoktan kalktılar. İhtiyaçları olan şeyleri kazanacak ya da onları sonsuza dek kaybedecekler. Bence sen bunu unutuyorsun. Tabii ben her zaman Bay Beaufort'a küçük bir şaka yapacak birini bulabilirim. Kralla olan aşkına gelince..."

Fotoğrafın üzerinde bir çatlak daha belirmişti. Kadın gitgide artan bir dehşetle kralın suratının yaşlanıp kırışmaya başladığını görmüştü.

"Hayır, hayır! İstediğinizi yapacağım! Bakın, hemen kalkıyorum! Lütfen şunu durdurun! DURDURUN!" Myra yatağında sürüyle akrep bulmuş gibi fırlamıştı.

Bay Gaunt, "Verdiğin sözünü tuttuğunda Myra," demişti. Şimdi kadının kafasının derinliklerindeki bir boşluktan konuşuyordu. "Ne yapacağını biliyorsun değil mi?"

"Evet, biliyorum!" Myra çaresizce fotoğrafa bakmıştı. Bu yıllarca süren sefahat yüzünden yüzü şişmiş, yaşlı ve hasta bir adamın fotoğrafıydı.

Adam, "Görevini başarıyla yerine getirip geri döndüğün zaman fotoğraf düzelecek," diye açıklamıştı. "Yalnız kimseye görünmemelisin, Myra. Biri seni fark ederse Elvis'i bir daha göremezsin."

Kadın telaşla kekelemişti. "Ki... kimse beni fark etmeyecek. Yemin ederim!"

Myra şimdi Henry Beaufort'un evine vardığı sırada bu uyarıyı düşünüyordu. Çevresine bakındı ve kimseleri göremedi. Terler Myra'nın sırtından akıyor ve cildinin kaşınmasına neden oluyordu. Kendisi farkında değildi, ama kırlara özgü o sessizlikte oldukça güzel görünüyordu. Elmacık kemikleri liseden beri ilk kez belirginleşmişti. Yani yaşamdaki amacının bol bol yiyip içmek olduğuna karar verdiği gün-

lerden önceki halini almıştı. Myra son dört gün Elvis'le ilgili garip aşk hayallerine daldığı için yemeği pek düşünememişti. Her zaman yüzüne düşen cansız saçlarını arkadan bağlamış, alnı ortaya çıkmıştı. On iki yaşından beri durmadan yüzünde çıkan sivilceler, belki fazla hormon salgılamadığından, belki de artık avuçla şeker yemediği için kaybolmuştu. En dikkati çeken yanı da gözleriydi. İyice irileşmişti bu mavi gözler. Myra Evans'ın değil, vahşi bir hayvanın gözlerine benziyorlardı.

Myra, Henry'nin arabasına erişerek cebinden çıkardığı bir pusulayı sileceklerden birinin altına sıkıştırdı.

DON'T YOU EVER CUT ME OFF AND THEN KEEP MY CAR-KEYS YOU DAMN FROG!

'Bir daha bana içki vermeyi reddedip araba anahtarlarımın üstüne oturma, lanet olasıca kurbağa!'

Myra sonra süngüyü çıkarıp arabanın bütün lastiklerini kesti. Bu sırada telaşla çevresine bakınıyordu. İş biter bitmez otomobiline atlayıp evine döndü. Elvis'in fotoğrafındaki çatlaklar kaybolmuştu. Artık kral eskisi gibi genç ve yakışıklıydı.

Aynı şey Myra için de söylenebilirdi. Yani geçici olarak.

Kapının yukarısındaki gümüş çıngırak o kısa şarkısını söyledi.

Leland Gaunt neşeyle, "Merhaba, Bayan Potter," diyerek yine kasanın yanındaki kâğıda bir işaret koydu. "Artık gelmeyeceğinizi düşünmeye başlıyordum."

Lenore Potter, "Az kalsın gelmeyecektim..." diye cevap verdi. Her zaman özenle taranmış olan saçlarını rastgele bir topuz yapmıştı. Giyimi de saçları gibi özensiz görünüyordu! Gözlerinin altında mor lekeler belirmiş, öfkeli bir şüpheyle sağa sola bakıp duruyordu.

"Bakmak istediğiniz Howdy Doddy'nin kuklasıydı, değil mi? Bana çocuk oyuncaklarından oluşan büyük bir koleksiyonunuz..."

Lenore dükkân sahibinin sözünü kesti. "Bugün öyle sevimli şeylere bakabileceğimi sanmıyorum!" Castle Rock'ın en zengin avuka-

tının karısıydı ve şimdi bir avukat edasıyla ciddi ciddi konuşuyordu. "Hiç keyfim yok. Ruh halim: morumsu kırmızı! Kıpkırmızı değil, morumsu kırmızı!"

Bay Gaunt hemen yüzünde anlayış ve endişe dolu bir ifadeyle kadına yaklaştı. "Ne oldu, hanımefendi? Durumunuz çok kötü!"

Kadın, "Tabii çok kötü olur," dedi. "Psişik aura'mın normal akışı engellendi. Hem de kötü bir biçimde engellendi! Bütün calava'm sessizlik ve huzuru simgeleyen mavi yerine parlak bir morumsu kırmızıya dönüştü. Üstelik bütün suç yolun karşısında oturan o orospuda!"

Bay Gaunt, kadını okşarmış gibi tuhaf hareketler yaptı ama ona hiç dokunmadı. "Bu hangi oropsu, Bayan Potter?" diye sordu. Tabii Lenore'nın kimi kastettiğini çok iyi biliyordu.

"Bonsaint tabii! Bonsaint! O pis, yalancı Bonsaint! Aura'm şimdiye kadar kırmızımsı mora hiç dönüşmemişti. Bay Gaunt! Evet, bir iki kez koyu pembe olmuştu. Oxford'da bir sarhoşun kullandığı arabanın altında kalmaktan kurtulduğum zaman belki birkaç dakika için kırmızılaşmıştı. Ancak hiçbir zaman morumsu kırmızı olmamıştı. Böyle kesinlikle yaşayamam!"

Dükkân sahibi, "Tabii yaşayamazsınız," diye onu teselli etti. "Kimse de bunu sizden bekleyemez."

Sonunda gözlerini kadının gözlerine dikmeyi başarınca Lenore hemen sakinleşti. Adamın gözlerine bakmanın hemen hemen aura'sını seyretmekten farksız olduğunu düşündü. Çünkü Gaunt'un gözleri çöllerin üstünde uzanan gökyüzü gibi uçuk mavi ve sakindi.

Adam, "Gelin," dedi. "Şuraya..." Castle Rock'lılardan çoğunun bir hafta önce oturdukları yüksek arkalıklı üç pelüş koltuğa doğru götürdü. Lenore oturduktan sonra, "Bana olanları anlatın," diye ekledi.

Lenore, "O benden her zaman nefret etti," dedi. "Kocasının şirkette istediği hızla yükselemediğini düşünüyor ve onu, *benim* kocamın engellediğini sanıyordu. Tabii kocamı da *benim* kışkırttığımı. O küçücük kafalı, iri göğüslü, aura'sı kirli gri bir kadın. O tipleri bilirsiniz."

Bay Gaunt başını salladı. "Gerçekten bilirim."

"Ancak bu sabaha dek onun benden ne kadar çok nefret ettiğini anlayamamışım!" Satıcının bütün yatıştırıcı etkisine rağmen Lenore Potter yine sinirlenmeye başlıyordu. "Kalktığım zaman çiçek tarhları-

mın mahvolmuş olduğunu gördüm. Tümüyle mahvolmuş olduğunu! Dün çok güzel olan çiçeklerim bugün ölüyorlar. Aura'yı yatıştıran ve calava'yı besleyen her şeyi öldürmüş o! O kahpe! O lanet olasıca Bonsaint denilen orospu!" Lenore yumruklarını sıkarak koltuğun yanlarına vurdu. "Krizantemler, yıldızlar, kadife çiçekleri... O kancık gece gelmiş ve hepsini köklerinden koparmış. Çiçekleri ortalığa saçmış! Süs lahanalarımın bu sabah nerede olduklarını biliyor musunuz, Bay Gaunt?"

Adam yine kadını okşuyormuş gibi hareketler yaparak şefkatle, "Hayır," dedi. "Neredeler?"

Aslında bu konuda kesin bir fikri vardı. Ayrıca çiçekleri Stephanie Bonsaint'ın değil, Melissa Clutterbuck'un yolduğunu biliyordu. Lenore Potter'se, Şerif Yardımcısı Andy Clutterbuck'un karısından hiç şüphelenmiyordu. Çünkü onu pek tanımazdı. Melissa Clutterbuck da Lenore'yle tanışmıyordu. Yalnızca iki kadın sokakta karşılaştıklarında selamlaşıyorlardı. Melissa aslında avukatın karısına karşı kin duymuyordu. Sadece aldığı Limoges porselen takımın bedelini ödemek için Lenore'nin çiçeklerini yolmuştu. Ne de olsa iş işti. Bay Gaunt, tabii zevkli de, diye düşündü. Bir işin her zaman sıkıcı olması gerektiğini kim söylemiş?

Lenore bağırdı. "Onları sokağa atmış! Hem de hiçbir şey gözünden kaçmadan. Afrika menekşelerimi bile koparmış. Hepsini de! Hepsini de!"

"Onu gördünüz mü?"

"Görmeme gerek yoktu ki! Benden bir tek o böyle bir şey yapacak kadar nefret ediyor. Tarhlarda yüksek topuklu ayakkabılarının izleri vardı. O küçük kaltağın yatağa bile yüksek topuklu ayakkabılarla girdiğine yemin edebilirim!" Kadın bir an durduktan sonra inledi. "Ah, Bay Gaunt, gözlerimi her kapayışımda etrafım mosmor kesiliyor. Ben şimdi ne yapacağım?"

Dükkân sahibi bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktı. Lenore sonunda sakinleşince, "Şimdi daha iyi misiniz?" diye sordu.

Rahatlayan kadın hafif bir sesle, "Evet," dedi. "Artık maviliği görebiliyorum sanırım..."

"Sanırım alışveriş etmeyi *düşünemeyecek* kadar sarsıldınız."

"Evet..."

"O fahişenin size yaptıklarını unutamıyorsunuz."

"Evet..."

"Bu yaptığının bedelini ödemeli o."

"Evet."

"Bir daha böyle bir şeye kalkışırsa bedelini ödeyecek."

"Evet!"

"Bende tam bu işe göre bir şey var. Siz burada oturun, Bayan Potter, hemen döneceğim. O arada kafanızdan mavi düşünceler geçirin."

Kadın uykuda gibi, "Mavi..." diye mırıldandı.

Bay Gaunt geri dönerek Lenore Potter'ın eline Ace'ın Boston'dan getirdiği o otomatiklerden birini sıkıştırdı. Doldurulmuştu ve projektörlerin ışığında mavimsi-siyah bir ışık çıkararak parlıyordu.

Lenore tabancayı gözlerinin hizasına kaldırıp silaha derin bir zevk ve daha da derin bir rahatlıkla baktı.

Bay Gaunt, "Açıkçası ben kimseye birini vurmasını söyleyemem," dedi. "Hiç olmazsa ortada sağlam bir neden olmadığı zaman. Ancak bana gerçekten önemli bir nedeniniz varmış gibi geliyor, Bayan Potter. Çiçekleri kastetmiyorum... İkimiz de onların önemli olmadığını biliyoruz. Çiçeklerin yerlerine yenileri konabilir. Ama yakarma'nız... calava'nız... bizim -hepimizin- aslında bunlardan başka neyimiz var?"

Lenore, "Hiçbir şeyimiz yok," diyerek otomatiği duvara doğru çevirdi. "Trak! Trak trak trak! İşte bu sana, seni kalbi haset dolu kaltak. Kocanın sonunda sürüneceğini umarım. O buna layık. İkiniz de öyle."

"Şu küçük çıkıntıyı görüyor musunuz, Bayan Potter."

"Evet. Görüyorum."

"O emniyet mandalı. O kaltak size daha fazla zarar vermek için gelirse önce onu itmelisiniz. Anlıyor musunuz?"

Lenore yine uykuda gibi, "Ah, evet..." diye mırıldandı. "Çok iyi anlıyorum. Buum!"

"Hiç kimse sizi suçlayamaz. Sonuçta bir kadın malını korumak zorundadır. Bir kadının karma'sını koruması gerekir. O Bonsaint denilen yaratık herhalde bir daha gelmez. Yine de gelirse." Leland Gaunt kadına anlamlı anlamlı baktı.

"O zaman son kez gelmiş olur." Lenore tabancayı kaldırarak kısa namlusunu öptü.

Bay Gaunt, "Şimdi onu çantanıza koyun ve evinize gidin. Belki Bonsaint şu anda bahçenizdedir. Hatta evinize bile girmiş olabilir." dedi.

Lenore telaşlandı. Mavi aura'sının içinde mor renkte tehlikeli iplikcikler kıvrılıp bükülmeye başlamıştı. Otomatiği çantasına tıktığı gibi ayağa kalktı. Bay Gaunt başını çevirdi. Lenore o zaman gözlerini birkaç defa hızlı hızlı kırptı. "Çok üzgünüm, Bay Gaunt. O Howdy Doody'nin kuklasına başka zaman bakarım. Artık eve gitmem doğru olacak. Belki de o Bonsaint denilen kadın şimdi bahçemde. Hatta evime bile girmiş olabilir."

Satıcı, "Ne korkunç bir düşünce!" diye bağırdı.

"Evet. Biliyorsunuz ki mal mülk sorumluluk demektir ve hepsinin korunması gerekir. Bu gerçekleri oldukları gibi kabul etmeliyiz, Bay Gaunt. Şimdi... size borcum ne kadar? Şey için... Şey..." Lenore ondan ne aldığını anımsayamıyordu. Çantasını işaret etti.

"Bana borcunuz yok. Bugün özel satış var. Bunu..." gülümsedi. "... bir tanışma armağanı sayın."

Lenore, "Teşekkür ederim," dedi. "Kendimi daha iyi hissetmeye başladım."

Bay Gaunt hafifçe eğilerek selam verdi. "Her zamanki gibi size hizmet edebildiğim için çok mutluyum."

Norris Ridgewick balık tutmuyordu.

Norris Ridgewick, Hugh Priest'in yatak odasının penceresinden içeri bakıyordu.

Hugh yatağına yayılmış, tavana doğru horluyordu ve yarı çıplaktı. Üzerinde bir tek kirli bir külot vardı. Eklemleri iri olan büyük elinde bir kürk parçasını tutuyordu. Norris onu eski, güve yemiş bir tilki kuyruğuna benzetti. Zaten pek de önemli değildi, önemli olan Hugh'ın uyumasıydı.

Norris dönerek çim alana gitti. Kendi özel arabasını Hugh'ın Buick'inin arkasına park etmişti. Şerif yardımcısı kapıyı açtığında Bazun oltasıyla balık sepetinin kanepede durduğunu gördü. Oltayı hâlâ kullanmamıştı. İşin doğrusu bundan korkmuştu. Bir gün önce Castle Gölü'ne gitmiş, tam iğneyi suya atacağı sırada duraklamıştı. Ya iri bir balık yemi kaparsa? Güçlü, iri bir balık! Ya iğneyi çekiştirirken oltayı ortasından kırarsa?

Sonunda eski Zebco oltayı kullanmıştı.

Norris şimdi sepeti açarak balıkları temizlemek için kullandığı bıçağı aldı. Hugh'ın arabasına doğru gitti. Bu sarhoş serseri buna la-

yık, dedi kendi kendine. Yine de içinde bir şey bunu kabul etmedi. Usulca, korkunç bir hata yapıyorsun, diye fısıldadı. Belki de bunun etkisinden hiçbir zaman kurtulamayacaksın. Sen polissin. Görevlerinden biri de böyle şeyler yapanları tutuklamak.

Birdenbire şerif yardımcısının kafasının içinde Bay Gaunt'un sesi çınladı. *"Kararını ver, Norris! Olta senin. İradeni serbestçe kullanmak senin hakkın. Üstelik bir seçeneğin var ve her zaman vardı. Ancak..."*

Norris'in kafasındaki ses cümleyi tamamlamadı. Zaten pek de gerek yoktu. Norris kendinden istenileni yapmazsa ne olacağını biliyordu. Arabasına gittiğinde Bazun oltanın kırılmış olduğunu görecekti.

Norris öfkeyle, Hugh, bana aynı şeyi yapardı, dedi kendi kendine. Bazun gibi güzel bir olta için de değil. Hugh Priest bir şişe içki ve bir paket sigara uğruna annesinin gırtlağını bile keser.

Böylelikle suç duygusundan kurtulmaya çalıştı. Sonra da eğilip arabanın lastiklerini bıçakla iyice kesti. Ayrıca Buick'in farlarını ve stop lambalarını kırdı.

En sonunda silecceklerden birinin altına bir kâğıt soktu.

JUST A WARNING
YOU KNOW WHAT I'LL COME AFTER NEXT TIME
HUBERT. YOU HAVE KICKED MY ROCKOLA FOR
THE LAST TIME. STAY OUT OF MY BAR!

'Yalnızca bir uyarıdır Bir dahaki sefere neyin peşinden geleceğimi biliyorsun Hubert. Rock-Ola'ma son kez tekme attın... BİR DAHA BARIMA GELME!

Norris sonra dönüp arabasına bindi. Oradan uzaklaşırken midesi bulanmaya başlamıştı. Kendi kendine, önemli değil, diye tekrarladı. İyiyim! Kahretsin! Çok iyiyim hem de! Ne yazık ki bu sözlerin pek etkisi olmadı.

Ancak şerif yardımcısı uzanarak oltanın ucunu tuttuğu zaman sakinleşmeye başladı ve eve kadar oltayı bırakmadı.

Gümüş çan şıngırdadı.

Slopey Dodd, Gerekli Şeyler Mağaza'sına giriyordu.

Bay Gaunt, "Merhaba, Slopey," dedi.

"M... M... Merhaba B... B... Bay G... G... G..."

Leland Gaunt gülümseyerek, "Benim yanımdayken kekelemene hiç gerek yok, Slopey," dedi. Bir elini kaldırarak iki parmağını öne doğru uzattı. Elini Slopey'nin çirkin suratının önünde yukarıdan aşağıya doğru indirdi. Çocuk o zaman kafasının içindeki düğüm olmuş bir şeyin sihirliymişçesine kaybolduğunu hissetti. Ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Bana ne yaptınız?" diye inledi. Bu kelimeleri rahatlıkla ve kekelemeden söylemişti.

"Bir oyun yaptım. Herhalde Miss Ratcliffe bunu öğrenmeyi çok isterdi." Bay Gaunt gülümseyerek kâğıda, Slopey'nin adının yanına bir işaret koydu. Sonra bir köşede memnun memnun tıkırdayan büyük çalar saate baktı. Bire çeyrek vardı. "Okuldan böyle erken nasıl çıktığını bana anlat. Birileri şüphelenmeyecek mi?"

"Hayır." Slopey şaşkınlığından hâlâ kurtulamamıştı. Sanki sözcüklerin ağzından nasıl böyle düzgün çıktıklarını görmek istiyormuş gibi ağzına bakmaya çalışıyordu. "Bayan DeWees'e midemin bulandığını söyleyince beni okulun hemşiresine gönderdi. Ona kendimi daha iyi hissettiğimi ancak midemin hâlâ bulandığını söyledim. O da bana eve kadar yürüyerek gidip gidemeyeceğimi sordu. 'Giderim,' dedim. Bunun üzerine bana izin verdi." Bir an durdu. "Buraya gelmemin bir nedeni var. Derste uyuklamaya başlamıştım ve rüyamda sizi gördüm. Beni çağırıyordunuz."

"Evet, bu doğru." Bay Gaunt parmaklarının uçlarını çenesinin altında birbirlerine dayayarak çocuğa gülümsedi. "Söyle bakalım. Annen onun için satın aldığın kurşun ve kalay alaşımı çaydanlığı beğendi mi?"

Slopey'nin yüzü kızararak tuğla rengine dönüştü. Bir şey söyleyecekken vazgeçip gözlerini ayaklarına dikti.

"O çaydanlığı kendine sakladın değil mi?" Dükkân sahibinin sesi çok yumuşak ve şefkatliydi.

Çocuk gözlerini ayaklarından ayırmadan başını, evet, der gibi salladı. Aklı karışmıştı ve utanıyordu. Bay Gaunt kafasındaki o düğü-

mü yok etmişti ama bunun ne yararı vardı? İşte şimdi de konuşamayacak kadar utanıyordu.

"On iki yaşındaki bir çocuk çaydanlığı ne yapar? Bunu bana söyler misin?"

Slopey bu sorunun cevabını bilmiyordu. Kafasını bu kez de bunu belirtmek için salladı. Bütün bildiği çaydanlığı kimseye vermek istemediğiydi. Çaydanlıktan hoşlanıyordu... Gerçekten... gerçekten... hoşlanıyordu.

Çocuk sonunda, "... gidiyor..." diye mırıldandı.

Bay Gaunt birbirine bitişik kaşlarını kaldırdı. "Efendim?"

"Ona dokunmak hoşuma gidiyor..."

Bay Gaunt tezgâhın arkasından çıktı. "Slopey, Slopey, bana durumu açıklamana hiç gerek yok! Ben insanların sahip olma gururu dedikleri şeyi çok iyi bilirim. Bu benim meslek hayatımın temel taşı oldu."

Slopey Dodd korkuyla dükkân sahibinden uzaklaştı. "Bana dokunmayın! Lütfen dokunmayın!"

"Sana dokunmak niyetinde değilim, Slopey. Çaydanlığı annene vermeni söylemek niyetinde olmadığım gibi. O *senin.* Çaydanlıkla istediğini yapabilirsin. Hatta ben onu kendine saklama kararını alkışlıyorum."

"Sahi... sahi mi?"

"Sahi ya! Gerçekten! Bencil insanlar mutlu insanlardır. Ben buna bütün kalbimle inanırım. Şimdi Slopey..."

Çocuk başını korkuyla kaldırarak alnına düşen kızıl saçlarının arasından Bay Gaunt'a baktı.

"Çaydanlığın bütün bedelini ödemenin zamanı geldi."

"Ah!" Slopey'nin yüzünden çok rahatladığı anlaşılıyordu. "Benden bütün istediğiniz bu muydu? Ben de..." Sözlerinin arkasını getiremedi. Ya beceremediğinden ya da cesaret edemediğinden.

"Evet. Kime şaka yapacağını anımsıyor musun?"

"Tabii. Koç Pratt'a."

"Evet. Bu oyun iki bölümden oluşuyor. Önce bir şeyi bir yere koyacaksın, sonra da Koç Pratt'a bir şey söyleyeceksin. Söylediklerimi harfi harfine yaparsan o çaydanlık sonsuza dek senin olacak."

Çocuk heyecanla sordu. "Hep böyle konuşabilecek miyim?"

Bay Gaunt üzgün üzgün içini çekti. "Korkarım dükkânımdan çıkar çıkmaz eski haline döneceksin, Slopey. Malların arasında kekemeliği önleyen bir cihaz olduğunu sanıyorum ama..."

"Lütfen! Lütfen, Bay Gaunt! Her şeyi yaparım! Herkese her şeyi yaparım! Kekelemekten nefret ediyorum!"

"Herkese oyun oynayabileceğini biliyorum. Zaten sorun da bu ya. Oynanması gereken oyunlarım tükenmek üzere. Onun için bana böyle bir ödeme yapamayacaksın."

Slopey tekrar konuşmaya başlamadan önce bir süre kararsızca durdu. Sonra saygı dolu alçak bir sesle, "Şey... siz hiç... hiçbir şeyi bedava vermez misiniz, Bay Gaunt?" diye sordu.

Leland Gaunt'un yüzünde oldukça üzgün bir ifade belirdi. "Ah, Slopey! Bunu kaç kez düşündüm. Hem de büyük bir *özlemle!*"

Kalbimde henüz dışarı fışkırmayan derin bir iyilik kaynağı var! Ama..."

"Ama?"

Bay Gaunt sözlerini tamamladı. "İş böyle yapılmaz." Çocuğa merhametle gülümsedi... O sırada gözlerinde bir kurdunkini andıran pırıltılar vardı. Slopey telaşla geriledi. "Anlıyorsun değil mi, oğlum?"

"Şey... evet. Tabii."

Bay Gaunt konuşmasını sürdürdü. "Zaten bundan sonraki birkaç saat benim için çok önemli. Olaylar başladı mı ender olarak durdurulabilir... Yine de şimdilik dikkatli davranmak zorundayım. Sen birdenbire kekelemekten kurtulursan herkes sorular sormaya başlar ve bu kötü olur. Şerif üzerine vazife olmayan konularda sorular sormaya başladı bile." Bir an yüzü öfkeyle karardı. Sonra o sevimli gülümsemesiyle çocuğa baktı. "Onun icabına bakacağım, Slopey. Ah, evet."

"Şerif Pangborn'u mu kastediyorsunuz?"

"Evet, Şerif Pangborn'u kastediyorum." Bay Gaunt yine iki parmağını uzatarak elini çocuğun yüzünün önünde yukarıdan aşağıya doğru indirdi. Alnından çenesine kadar. "Biz seninle ondan hiç söz etmedik, değil mi?"

Slopey şaşkın şaşkın sordu. "Kimden söz etmedik?"

"Evet..." Leland Gaunt o gün koyu kurşuni süet bir ceket giymişti. Cebinden çıkardığı siyah bir cüzdanı çocuğa uzattı. Slopey onu dükkân sahibinin eline dokunmamaya çalışarak dikkatle aldı. Adam ekledi. "Koç Pratt'ın arabasını biliyorsun değil mi?"

"Mustang'i mi? Tabii."

"Bu cüzdanı arabaya ön kanepenin altına koy. Yalnızca ucu çıksın. Şimdi hemen okula git. Cüzdanı son zil çalmadan söylediğim yere koymalısın. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Ondan sonra Pratt'ın dışarı çıkmasını bekle. O zaman..." Bay Gaunt alçak sesle konuşmasını sürdürdü.

Slopey, ona bakıyordu. Çene kasları gevşemiş, gözlerinde sersemce bir ifade belirmişti. Arada bir başını sallıyordu.

Slopey Dodd birkaç dakika sonra dükkândan çıktı. John LaPointe'in cüzdanını gömleğinin içine sokmuştu.

Wilma Jerzyck'in cenaze törenine çok kişi katılmıştı. Cenazede duaları Peder Brigham okudu.

Nettie'nin cenazesinde yalnızca beş kişi vardı: Polly, Alan, Rosalie Drake, Norris Ridgewick ve Katoliklerinki dışında her törene katılan ihtiyar Lenny Partridge. Şerif, Norris'in solgun yüzüne ve dalgın tavırlarına bakarak, balık tutamamış diye düşündü.

Metodist Rahibi Tom Killingworth, "Tanrı sizi kutsasın ve Nettie Cobb'un hatırasını kalbinizde hep taze tutsun," diyordu. "Tanrı ruhunuzu neşelendirsin ve sizi huzura kavuşturusun. Amin."

Alan yanında duran Polly ağlamaya başlayınca kolunu kadının omzuna attı. Polly minnetle ona sokulup şerifin elini bularak sıkıca tuttu.

Hava Kolomb Günü'ndekinden daha da sıcaktı. Alan başını kaldırdığı zaman Polly'nin seçtiği sade, kurşuni tabuttan yansıyan güneş ışıkları gözlerini alıyordu. Şerif alnındaki terleri diğer eliyle silerken, Polly de çantasından kâğıt mendil çıkararak gözyaşlarını kuruladı.

Alan, "İyi misin, hayatım?" diye sordu.

"Evet... Ama onun için ağlamam gerekiyor, Alan. Zavallı Nettie. Zavallı, zavallı Nettie. Neden oldu bu? *Neden?"* Yeniden hıçkırmaya başladı.

Aynı şeyi düşünen şerif, Polly'e sarıldı. Kadının omzunun üzerinden Norris'in arabaların beklediği tarafa doğru gittiğini gördü. Adam sanki hâlâ uyanamamıştı ya da nereye gittiğini bilmiyordu. Alan'ın kaşları çatıldı. Rosalie Drake, Norris'e yaklaşarak bir şeyler söyleyince o da bir an kadını kucakladı.

Şerif, Norris de Nettie'yi tanıyordu, diye düşündü. Bu yüzden üzülüyor, hepsi bu. Son günlerde sinirlerin çok gerildi. Belki de aslında, "Senin nen var?" diye sorulması gerekiyor.

Sonra Killingworth yanlarına geldi. Polly kendini toplayıp rahibe teşekkür etmek için döndü. Killingworth ellerini uzatınca Alan kadının rahibin elini avuçlarının arasına almasına rahatlıkla izin verdiğini görerek şaşırdı. O güne kadar Polly'nin elini böyle rahatlıkla, düşünmeden uzattığına hiç tanık olmamıştı.

Polly biraz iyi, değil, diye düşündü. Çok iyi. Ne oldu acaba?

Mezarlıktaki tepeciğin diğer tarafından Peder Brigham'ın biraz da insanın sinirine dokunan o hımhım sesi yükseldi. "Huzur içinde ol."

Alan o iğrenç suni çimlerin yanında duran sade gri tabuta baktı. Sen de huzur içinde ol, Nettie, dedi sessizce. Sonunda aradığın huzura kavuş.

Homeland Mezarlığı'ndaki çifte cenaze töreni sona ererken Eddie Warburton arabasını Polly'nin evinin önünde durduruyordu. Zenci otomobilden inerek dikkatlice çevresine bakındı. Görünürde kimse yoktu. Eddie, Polly'nin bahçe yolunda ilerlerken gömleğinin cebinden resmi bir zarf çıkardı. Bay Gaunt, onu on dakika önce çağırmış ve aldığı madalyonun bedelini tam olarak ödemesinin zamanının geldiğini söylemişti. İşte o da şimdi bu yüzden buradaydı.

Eddie, Polly'nin verandasına çıktı. Ortalığa tekrar bakındıktan sonra zarfa bir göz attı. Üzerinde, Miss Patricia Chalmers, yazılıydı. Eddie, Polly'nin asıl adının aslında Patricia olduğunu bilmiyor, aldırmıyordu da. Ona düşen, bu küçük oyunu oynamak, sonra da oradan hemen uzaklaşmaktı.

Zarfı kapıdaki mektup aralığından atınca içerideki diğer zarfların üzerine düştü. Polly'e o gün iki katalog ve kablolu televizyonun broşürü gelmişti.

Eddie'nin içeri attığı zarfın sol köşesinde gönderenin adresi vardı:

San Francisco Çocuklara Yardım Bürosu
666 Geary Sokağı San Francisco, Kaliforniya, 94112.

Alan'la Polly yamaçtan steyşına doğru yavaşça inerlerken şerif, "Nedir bu?" diye sordu. Norris'le hiç olmazsa birkaç kelime konuşmak istemiş ancak yardımcısı çoktan VW'ine binerek uzaklaşmıştı. Alan, herhalde güneş batmadan biraz daha balık tutmak için göle gitti, diye düşündü.

Polly başını kaldırarak ona baktığında rengi hâlâ uçuk, gözleri de kırmızıydı. Gülümsemeye çalışıyordu. "Ne nedir?"

"Ellerin nasıl böyle birdenbire iyileşti? Tıpkı sihire benziyor."

"Evet." Polly ellerini öne doğru uzatarak parmaklarını açtı. "Gerçekten öyle, değil mi?" Şimdi gülümseyişi daha normaldi. Elindeki şişlikler tümüyle geçmişti.

"Haydi, küçük hanım, anlat bakalım!"

Polly, "Bunu sana açıklamak istediğimden pek emin değilim," dedi. "Aslında biraz utanıyorum."

Bir an duraklayarak mavi arabasıyla uzaklaşan Rosalie'ye el salladılar.

Şerif, "Haydi, haydi," dedi gülerek. "Anlat bakalım."

Polly, "Şey," dedi. "Galiba bütün sorun sonunda uygun bir doktorla karşılaşmak." Yüzü kızarmaya başlamıştı.

"Kimmiş o?"

Polly, "Doktor Gaunt," diye açıklayarak sinirli sinirli güldü. "Doktor Leland Gaunt."

"*Gaunt* mu?" Şerif, kadına hayretle baktı. "Onun ellerinle ne ilgisi var?"

"Beni arabanla dükkâna götür. Yolda sana her şeyi anlatacağım."

Şerif beş dakika sonra arabayı Gerekli Şeyler'in önündeki park yerlerinden birine sokuyordu. Vitrinde daha önce de gördüğü bir levha vardı.

SALI VE PERŞEMBELERİ RANDEVUYLA.

Şerif, küçük bir kentteki işyeri için tuhaf bir yöntem bu, diye düşündü. İşin bu yanı o ana kadar hiç aklına gelmemişti.

Polly çekine çekine, "Alan?" dedi. "Öfkelenmişe benziyorsun."

Şerif, "Öfkeli değilim," diye cevap verdi. "Öfkelenmem için ne sebep var? Gerçek şu ki *neler* hissettiğimi pek bilmiyorum. Galiba..." Hafifçe gülerek başını salladı. "Ben galiba yalnızca şaşırdım. Şarlatan hekimler! Sen böyle şeylere başvuracak bir insan değilsin ki, Polly."

Kadının dudakları bir an gerildi. Şerife bakarken gözlerinde onu uyaran bir ifade vardı. "Şarlatanlık mı dedin? Bir şey etkili olursa ondan şarlatanlık diye söz etmek yanlıştır, Alan. Yanıldığımı mı sanıyorsun?"

Adam konuşmak için ağzını açtıysa da ne söyleyeceğini pek bilmiyordu. Kadın sözlerini sürdürdü.

"Şuraya bak." Polly ön camdan giren güneşe doğru ellerini uzattı. Birkaç kez rahatlıkla yumruklarını sıkıp açtı.

"Pekâlâ. Yanlış sözcükleri seçtim. Ben..."

"Evet, öyle ya. Çok yanlış sözcükleri."

"Affedersin."

Kadın şerife doğru iyice dönerek parmaklarını onun ellerinin üzerine koydu. "Ah, bu beni rahatsız etmeye başlıyor, biz seninle hiç tartışmazdık. Bugün iyi bir arkadaşımı gömdüm. Erkek arkadaşımla da kavga etmeyeceğim."

Alan hafifçe gülümsedi. "Ben bu muyum? Senin erkek arkadaşın mıyım?"

"Şey... sen benim *arkadaşımsın*. Hiç olmazsa böyle söyleyebilir miyim?"

Şerif, kadını kendine çekti. Kavga etmelerine ramak kaldığını anlamış ve şaşırmıştı. Üstelik neden Polly'nin kendini kötü değil, iyi hissetmesiydi. "Hayatım, istediğini söyleyebilirsin. Seni çok seviyorum."

"Ve ne olursa olsun kavga etmeyeceğiz."

Şerif ciddi ciddi başını salladı. "Ne olursa olsun."

"Çünkü ben de seni çok seviyorum, Alan."

Adam, kadını yanağından öpüp sonra da bıraktı. "Sana verdiği şu nesneyi bir göreyim."

"Nesne değil Azka. Bay Gaunt onu bana vermedi, yalnızca denememi istedi. İşte şimdi o yüzden buradayım. Tılsımı satın almak istediğimi sana söylemiştim. Bay Gaunt'un madalyon için olmayacak bir para istemeyeceğini umarım."

Alan vitrindeki levhaya ve kapıdaki indirilmiş stora baktı, korkarım isteyecek, sevgilim, diye düşündü. Bütün bunlar hiç hoşuna gitmiyordu. Polly'nin ellerini rahatlıkla kullandığının farkındaydı. Gelgelelim bu sihirli tılsımla ilgili hikâye -doğruyu açıklamak gerekirse- onu fena halde endişelendiriyordu. Şerifin burnuna dolandırıcılık kokusu geliyordu.

"Alan?" Polly, onun alnına hafifçe vurdu. "Alan, burada mısın?"

Şerif gülümsedi. "Buradayım, Polly."

"Saat iki buçuk oldu, biz hâlâ burada oturuyoruz."

Şerif irkildi. "O kadar oldu mu?"

Polly, Alan'ın bileğindeki saate vurdu. "Buna hiç baktığın oluyor mu?"

Şerif saatine bir göz atınca ikiyi otuz değil kırk geçtiğini gördü. Ortaokul saat üçte dağıldığından Brian Rusk okuldan çıkarken onu yakalaması için hemen gitmesi gerekiyordu. Polly'e baktı. "Bana şu madalyonunu göster."

Kadın ince gümüş zinciri çekerek ucundaki küçük topu çıkardı. Madalyonu avucuna koydu. Alan uzanınca tılsımı parmaklarıyla sıkıca kavradı. "Şey... Buna bakmaman gerekiyor belki de." Gülümsüyorsa da adamın hareketinin onu rahatsız ettiği belliydi. "Belki titreşimler bozulur ya da ona benzer bir şey olur."

"Haydi, Polly..." Şerif sinirlenmişti.

Kadın, "Dinle," dedi. "Bir şeyi iyice anlamalısın. Tamam mı?" Sesi yine öfkeliydi. "Bu madalyonu hafife almak senin için kolay, çünkü elleri yüzünden acı çeken sen değilsin. Bu tılsım etkili! Biliyorum, bu sözlerim delice ama doğru. Bu tılsım *gerçekten etkili!* O pazar sabahı Nettie geldiği sırada ağrıdan kıvranıyordum. O yüzden iki elimi birden kestirmeyi düşünmüştüm! Sancı o kadar kötüydü ki, Alan! Şimdi aradan iki gün geçti ve ben arada sırada hafif bir ağrı duyuyorum, hepsi o kadar." Sesindeki öfke geçmiş, Alan'a yalvarırcasına bakıyordu. "Geçen yıl ellerime iyi geleceğini söyledikleri için lapa rejimi yaptın. Bu ondan çok mu farklı?"

"Bilmiyorum, Polly. Gerçekten bilmiyorum."

Kadın elini açtı. Bu sefer Azka'yı iki parmağının arasında tutuyordu. Alan madalyona doğru ona dokunmadan eğildi. Gümüşten yapılmış küçük ve tam bir küre olmayan bir şeydi. Üzerinde küçük delikler vardı ve güneş ışığında parlıyordu.

Şerif madalyona bakarken mantıksızca bir duyguya kapıldı. Madalyondan hoşlanmamıştı. Hiç hoşlanmamıştı hem de. Bir an zinciri Polly'nin boynundan koparıp atmak istediyse de kendini tuttu. Evet, harika bir fikir, oğlum, dedi kendi kendine. Polly bütün dişlerini dökerdi.

Kadın gülümseyerek, "Bazen bana içinde bir şey oynuyormuş gibi geliyor," dedi. "Meksikalıların sıçrayan fasulyesi gibi bir şey. Ne gülünç değil mi?"

"Bilmem..." Şerif, onun tılsımı bluzunun içine sokmasını yoğun bir huzursuzlukla izledi. Madalyon gözden kaybolur kaybolmaz da bu duygusu hafifledi. Ancak şimdi Bay Gaunt'un kadını dolandırdığı düşüncesi güçlenmeye başlıyordu. Bu doğruysa kentteki aldatılan tek insan Polly değil... Açıkçası burnuma kötü bir koku geliyor! Güneşte üç gün kalmış bir balığın kokusu kadar keskin bir şey.

Polly şüphelenmiş gibiydi. "Şunu sona erdirelim. Sana kızmamaya çalışırken yoruluyorum. Dükkâna benimle gel ve Bay Gaunt'la konuş. Zaten onunla tanışmanın zamanı geldi. Belki tılsımın ne yaptığını ve neler yapamayacağını sana daha iyi anlatır."

Şerif tekrar saatine baktı. Üçe on dört vardı artık. O an Brian Rusk'la daha sonra konuşmayı düşündü. Ne var ki onu tam okuldan çıkarken yakalaması iyi olacaktı. İçinden, burada bir dolandırıcı olduğundan şüphelendiğim biri var, dedi. Oysa Brian Rusk çifte cinayetin esrarını çözmeme yardım edebilir.

Sonra Polly'e baktı. "Bu imkânsız, hayatım. Belki bugün daha sonra dükkâna uğrarım. Ortaokula gidip biriyle konuşmam gerekiyor. Bunu hemen yapmalıyım."

"Nettie'yle mi ilgili?"

"Wilma Jerzyck'le ilgili... eğer yanılmıyorsam işin içinde Nettie de var. Bir şey öğrenirsem sana söylerim. O arada benim için bir şey yapar mısın?"

"Alan, ben bu tılsımı satın alacağım. Sancıyan senin ellerin değil!"

"Madalyonu alacağını biliyorum. Ben yalnızca adama bir çek vermeni istiyorum, hepsi o kadar. Bu kentte yaşıyorsun ve bankan da tam karşıda. Eğer bir gariplik olursa çekin ödenmesini durdurabilmek için birkaç günün olur."

"Anlıyorum," Polly'nin sesi sakinleşince şerif işi büsbütün berbat ettiğini anladı. Kadın ekledi. "Sen onun bir dolandırıcı olduğunu düşünüyorsun, değil mi, Alan? Bu saf kadının parasını alacağını, sonra da gecenin karanlığında gizlice kaçacağını sanıyorsun?"

Şerif kelimelere basa basa, "Bilmiyorum, Polly," dedi. "Bütün bildiğim şu: bu adam bu kentte bir haftadan beri iş yapıyor. Onun için çek bence mantıklı bir önlem sayılır."

Polly. Evet, mantıklı davranıyor, diye düşündü. İşte beni kızdıran da gerçek bir mucize denilecek bu tedavi karşısında takındığı mantıklı tavır! Ellerini şerifin yüzüne doğru kaldırıp parmaklarını şıklatmak ve avaz avaz bağırmak istiyordu. Bunu *görüyor musun,* Alan? Yoksa sen kör müsün? Şerifin çek konusunda haklı olması ve Bay Gaunt'un bu bakımdan bir sorunla karşılaşmayacağını bilmesi de onu çıldırtıyordu.

İçinden bir ses, dikkatli ol, diye fısıldadı. Dikkatli ol ve acele etme. Ağzını açmadan önce beynini çalıştır. Bu adamı sevdiğini unutma.

O an Polly'nin tanımadığı buz gibi bir ses, öyle mi, dedi. Onu gerçekten seviyor muyum?

Kadın sonra, "Pekâlâ," diye söylendi. Dudakları gerilerek incelmişti. Kanepede kayarak adamdan uzaklaştı. "Çıkarlarımı kolladığın için teşekkür ederim, Alan. Anlayacağın bazen bunu yapacak birine ihtiyacım olduğunu unutuyorum. Söylediğini yapıp, ona bir çek vereceğim."

"Polly..."

"Hayır, Alan. Artık konuşmayalım. Bugün sana daha fazla kızmak istemiyorum." Polly kapıyı açarak çevik bir hareketle indi.

Şerif arabadan inmek, kadını yakalamak ve her şeyi düzeltmek istedi. Sonra gözü tekrar saatine ilişti. Üçü dokuz geçiyordu. Daha fazla gecikirse Brian Rusk'ı kaçırabilirdi. Pencereden seslendi. "Seninle bu gece konuşacağım."

Polly, "İyi," dedi. "Öyle yap, Alan." Arkasına bakmadan tentenin altındaki kapıya gitti. Alan daha geri geri caddeye çıkmadan kapının üstündeki çıngırağın şıngırdadığını duydu.

Bay Gaunt sevinçle, "Miss Chalmers!" diye bağırarak kasanın yanında duran kâğıda küçük bir işaret koydu. Artık listenin sonuna yaklaşmıştı. Polly'ninki sondan ikinci addı.

Kadın, "Lütfen," dedi. "Polly."

"Affedersiniz." Adamın tebessümü yayılmıştı. "Polly."

Kadın da kendini zorlayarak gülümsedi. Alan'la öyle öfkeli ayrıldıkları için aniden üzülmeye başlamıştı ve neredeyse ağlayacaktı.

"Miss Chalmers? Polly? Hasta mısınız?" Bay Gaunt tezgâhın arkasından çıktı. "Renginiz biraz uçuk gibi." Yüzünde gerçek bir endişe vardı. Polly, Alan bu adamın dolandırıcı olduğunu sanıyor, diye düşündü. Şu anda onu bir görebilseydi...

Kadın sonra biraz da titrek bir sesle, "Güneş yüzünden sanırım," dedi. "Dışarısı çok sıcak."

Satıcı onu yatıştırmak ister gibi, "Neyse ki burası serin," diye mırıldandı. "Gelin, Polly. Gelin, oturun." Kadını kırmızı pelüş koltuklardan birine doğru götürürken ona dokunmuyordu. Polly oturdu. Dükkân sahibi onun yanındaki koltuğa yerleşirken uzun parmaklı ellerini kucağına bıraktı. "Demin pencereden baktım... Bana şerifle tartışıyormuşsunuz gibi geldi."

"Önemli değil..." Ancak sonra iri damla bir yaş sol gözünün kenarından aşağıya doğru aktı.

Bay Gaunt, "Tersine," dedi. "Bu çok önemli."

Polly şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı. Bay Gaunt'un elâ gözleri onu esir etmişti sanki. Adamın gözleri daha önce de ela mıydı? Polly bunu doğru dürüst anımsayamadı. Bütün bildiği bu gözlere bakarken bütün dertlerinin kaybolduğuydu. "Ö... Öyle mi?"

Dükkân sahibi usulca, "Polly," diye mırıldandı. "Bence her şey çok güzel olacak. Bana güvenirseniz tabii. Bana güveniyor musunuz?"

Polly, "Evet," derken kalbinin derinliklerinde bir şey bağırarak onu uyarmaya çalıştı. "Evet. Alan ne derse desin ben size güveniyorum."

"İşte bu çok güzel." Bay Gaunt uzanarak Polly'nin elini tuttu. Kadının yüzü bir an tiksintiyle buruştuktan sonra yine o dalgın ifade belirdi. "Çok güzel. Aslında arkadaşınız şerif boş yere endişeleniyor. Çekiniz benim için altın kadar değerli."

Alan steyşını okulun biraz uzağına park etti. Arabadan inerek çamurluğa yaslanırken çocuklar okuldan çıkmaya başlamışlardı. Birdenbire şerifin aklına bir şey geldi. Kapıyı açıp torpido gözüne uzandı. Oradaki eşyaları karıştırırken Todd'un sahte fıstık kutusu yere düştü. Alan sonunda aradığını bulmuştu, onu alarak doğruldu. Şimdi elinde kartondan küçük bir zarf vardı. Üzerinde "Katlanmış Çiçek Oyunu," yazılıydı. Bir de üreticisinin adresi. Şerif zarftan aldığı katlanmış, renk

renk ince kâğıttan oluşan küçücük buketi saatinin kayışının altına soktu. Sonra yine Brian Rusk'ı beklemeye başladı.

Sally Ratcliffe altı numaralı odanın önünde durarak içeri baktı. Müdür Bay Jewett sonbahar ve kış sporları koçlarıyla konuşuyordu. Frank Jewett kısa boylu, tombul bir adamdı. Gözlüğü her zaman burnundan aşağıya doğru kayardı. O sıra sağında sekreter Alice Tanner oturuyordu. Bay Jewett, Sally'nin içeri baktığını fark edince hafifçe gülümsedi. Genç kadın elini sallayıp zorla gülümsedi. Diğer öğretmenler de korkusuz liderlerinin kime baktığını anlamak için döndüler.

Sally, her şeyi biliyorlar, diye düşündü. Lester'la aramızın bozulduğunu biliyorlar.

Genç kadın yürümeye başladı. Bay Gaunt onu aramış ve o harika tahta parçasının bedelini tam olarak ödeme zamanının geldiğini söylemişti. Sally, Bay Jewett'e oynayacağına söz verdiği oyunun aslında kötü bir şey olduğunu seziyorsa da pek aldırmıyordu. Bugün kimseye acımayacaktı.

Sally, Bay Jewett'in bürosuna girdi. Elindeki zarfı Bay Gaunt'un söylediği yerde, yani kafeterya kapılarının dışındaki çöp tenekelerinin arkasında bulmuştu. Genç kadın zarfın üzerine Bay Jewett'in adını kendisi yazmıştı.

Sally hızla ilerleyerek sarı zarfı adamın yazı masasına koydu. Şimdi sıra diğerine gelmişti. Masadaki büyük makası alıp en alttaki çekmecenin kilidini kırdı. Çekmece hızla açılmıştı. Genç kadın içindekileri görünce ağzı bir karış açık kaldı. Sonra da kıkır kıkır gülerken sesi kahkahadan çok çığlığa benziyordu. Ah, Bay Jewett, sen ne yaramaz bir çocuksun! Çekmecede çıplak delikanlıların fotoğraflarıyla dolu dergiler vardı.

Genç kadın Bay Gaunt'un talimatını yerine getirerek dergileri ortalığa saçtı ve hızla odadan çıktı.

Oradan uzaklaşırken içinden bir ses, orada ne yaptın, diye sordu. O zarfta ne vardı? Zarfı kafeteryanın dışarısına kim koymuştu? Ne zaman? Tabii en önemlisi sen nasıl bir şeyi başlattın, Sally?

Genç kadın bir an durdu. Alnında ter tanecikleri belirmiş, gözleri irileşmişti. Korkmuş bir ceylana benziyordu. Sonra gözlerini kısarak tekrar yürümeye başladı. Ne yaptıysam yaptım! Vız gelir bana. Hatta

bu şakanın gerçekten kötü bir şey olduğunu umarım. O adam kötü bir oyunu hak etti. O ukalalığına karşın bir de o iğrenç dergileri almış. Bürosuna girdiğinde umarım yüreğine iner!

Bay Gaunt, Polly'e, "Bu sizce uygun bir fiyat mı?" diye sordu. Sonra kadına bakmaktan vazgeçerek başını çevirdi.

Polly, "Uygun da ne demek?" dedi. "Müthiş bir şey bu." Çantasından çek defterini çıkararak yazmaya başladı. Arada sırada belli belirsiz burada ne işi olduğunu düşünüyor, sonra da Bay Gaunt'un gözlerinin onu çağırdığını hissediyordu. Başını kaldırıyor ve adamla göz göze gelir gelmez de soru ve şüphelerini unutuyordu.

Kırk altı dolarlık çeki dükkân sahibine verdi. Bay Gaunt çeki dikkatle katlayarak spor ceketinin göğüs cebine koydu. "Koçanı doldurmayı unutmayın. O fazla meraklı arkadaşınız herhalde onu görmek isteyecek."

Polly, Bay Gaunt'un söylediğini yaptı. "Sizi görmeye gelecek. Bir dolandırıcı olduğunuzu düşünüyor."

Bay Gaunt, "Onun pek çok düşüncesi ve pek çok planı var," dedi. "Ama planları değişeceği gibi düşünceleri de uçup gidecek. Rüzgârın önündeki sisler gibi. Bundan emin olabilirsiniz."

"Ona... bir zarar vermeyeceksiniz değil mi?"

"Ben mi? Bana karşı haksızlık ediyorsunuz, Patricia Chalmers. Ben barış yanlısı biriyim! Dünyanın en *büyük* barış âşıklarından biri! Şerifimize el kaldıracak falan değilim. Ben yalnızca onun bugün köprünün öbür yanında işi olacağını söylemek istedim. Henüz bilmiyor ama öyle olacak."

"Ya?"

"Polly, şimdi..."

"Evet?"

"Bu çek Azka'nın tam bedeli sayılmaz."

"Öyle mi?"

"Öyle ya." Adamın elinde beyaz bir zarf vardı. Polly o zarfın aniden nasıl beliriverdiğini anlamasa da pek önemli değildi. Bay Gaunt ekledi. "Tılsımın bedelini ödemek için birine bir oyun oynamama yardım etmelisiniz, Polly."

"Alan'a mı?" Kadın birdenbire korktu. "*Alan*'ı mı kastediyorsunuz?"

Adam, "Ne münasebet!" dedi. "Değil *âşık* olduğunuz, yalnızca tanıdığınız birine bile şaka yapmanızı istemek ahlak kurallarına uymaz, yavrum."

"Öyle mi?"

"Evet... Aslında şerifle olan ilişkinizi yeniden düşünmeniz gerektiğine inanıyorum, Polly. Sonunda seçeneğin çok basit olduğunu göreceksiniz. Daha sonra müthiş acı çekmemek için biraz üzüntüye katlanmak... Bunu şöyle de söyleyebiliriz: Acele evlenenler sonradan yavaş yavaş pişman olurlar."

"Sizi anlayamıyorum."

"Anlamadığınızı biliyorum. Size gelen mektupları gördükten sonra beni daha iyi anlayacaksınız, Polly. O her işe burnunu sokan şerifin dikkatini çeken yalnızca ben değilim. Neyse... Şimdi oynamanızı istediğim şu küçük oyundan söz edelim. Bu şakayı son zamanlarda yanımda çalıştırmaya başladığım birine yapacağız. Adı Merrill onun."

"*Ace* Merrill mi?"

Adamın yüzündeki tebessüm silindi. "Sözümü kesmeyin, Polly. Bir daha ben konuşurken sözümü keseyim demeyin! Ellerinizin zehirli gazla dolu lastikler gibi şişmelerini istemiyorsanız bunu yapmayın!"

Polly büzülerek geriledi. Dalgın bakışlı gözleri irileşmişti. "Be... ben... çok üzgünüm."

"Pekâlâ. Özrünüzü kabul ediyorum... Bu defalık. Şimdi beni dikkatle dinleyin."

Frank Jewett'le ortaokul coğrafya öğretmeni ve basketbol koçu olan Brion McGinley, Alice Tanner'ın peşinden büroya girdiler. Müdür Jewett gülerek yeni duyduğu bir hikâyeyi anlatırken Alice ön odada kendi masasının üzerine eğilmiş, gelen mesajları inceliyordu. Sonra müdürün bürosuna doğru gitti ve kapıda donmuş gibi kaldı. Neşeyle gülen orta yaşlı iki adam bunu fark bile etmediler. Sonra kadın çığlık attı.

Frank Jewett telaşla onun yanına gidip, "Alice? Ne..." Sonra odanın durumunu görünce kalbi dehşetle doldu.

Dergiler... Kilitli çekmecesindeki dergiler ortalığa saçılmıştı.

Gözleri yuvalarından uğrayacak gibi açılmış olan Brion McGinley, "Tanrı aşkına... dedi." Boğuk sesinde hem dehşet hem de merak vardı.

Müdür Frank Jewett, bu bir şaka olmalı... demek istedi. O dergiler benim değil. Beni gören... O tür dergilerle ilgilenecek bir erkek olmadığımı anlar. Ne çare ki bu sözleri söyleyemedi. Konuşma yeteneğini kaybetmişti sanki.

Şimdi üç olgun insan durmuş, Ortaokul Müdürü Frank Jewett'in odasındaki açık saçık dergilere bakıyorlardı. Şok yüzünden hiçbirinin sesi çıkmıyordu.

Arkalarından bir kız, "Bayan Tanner?" dedi.

Üçü de hızla, suçlu suçlu döndüler. Beyazlı kırmızılı amigo kılığında olan iki kız öğrenci orada duruyorlardı. Alice Tanner'la Brion McGinley, onların Frank'ın odasını görmelerini engellemek için aynı anda hareket ettiler. (Frank Jewett taş kesilmişti.) Ama ikisi de geç kalmışlardı. Kızların gözleri irileşti. Öğrencilerden Darlene Vickert elini ağzına bastırarak gözlerine inanamıyormuş gibi müdüre baktı.

Frank, ah, Tanrım... diye düşündü. Yarın öğleye kadar okuldaki bütün öğrenciler olayı duyacaklar. Akşam yemeğine kadar da bütün kent.

Bayan Tanner, "Siz hemen çıkın, çocuklar," dedi. "Biri Bay Jewett'e çok kötü bir oyun oynadı. Çok çirkin bir oyun. Bu konuda kimseye bir tek kelime bile söylemeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Erin McEvoy, "Evet, Bayan Tanner," dedi. Tabii üç dakika sonra olayı en samimi arkadaşı Donna Beaulieu'ya anlatarak Bay Jewett'in odasının çıplak delikanlı fotoğraflarıyla süslenmiş olduğunu söyleyecekti.

Darlene Vickery de, "Evet, Bayan Tanner," diye başını salladı. O da beş dakika sonra olayı en samimi arkadaşı Natalie Priest'e anlatacaktı.

Brion McGinley, "Haydi, gidin," dedi. Ciddi bir tavırla konuşmaya çalışmıştı ama sesi geçirdiği şok yüzünden hâlâ boğuktu. "Haydi bakalım."

İki kız koşarak dışarı çıktılar.

Brion yavaşça Frank'a döndü. "Bence..." O sırada müdür onu dinlemeyerek uykusunda yürüyormuş gibi ağır ağır odasına girdi. Üzerinde, "Müdür," yazılı kapısını kapatarak dergileri toplamaya başladı.

Kafasının bir bölümü, neden onlara yazılı bir itiraf mektubu vermiyorsun, diye bağırdı.

Adam su sese aldırmadı. Benliğinin derinliklerinde yaşayabilmekle ilgili ilkel bir ses konuşuyordu. Bu ses ona çok savunmasız durumda olduğunu söylüyordu. Şimdi Brion'la Alice'e durumu açıklamaya kalkarsan mahvolursun. Onlar dergilerin senin olduğuna inanacaklarını sanmıyorum. İnanmak istemeyecekler. Bunu yaparlarsa küçük kentlere özgü o yaşamla ilgili kavramları altüst olacak. Kendini toplarsan durumu idare edebilirsin. Peki... bunu kim yapmış olabilir? Üstelik ben neden delice bir isteğe kapılarak dergileri buraya getirdim?

Frank Jewett'in aklına bir tek kişi geliyordu. Castle Rock'ta gizli yaşamını paylaştığı o kişi. Lisede tahta oymacılığı dersleri veren George T. Nelson. O bütün sert erkek görünüşüne rağmen aslında homoydu. Frank Jewett bir keresinde George T. Nelson'la Boston'daki bir partiye gitmişti. Sürüyle orta yaşlı erkeğin ve çıplak birkaç delikanlının katıldıkları bir partiye, ömür boyu hapis yatmasına neden olacak türde bir toplantıya...

Masada sümenin üzerinde sarı bir zarf duruyordu. Frank Jewett ona bakar bakmaz yüreği ağzına geldi. Sonra başını kaldırdığında kapının aralanmış olduğunu gördü. Alice'le Brion adeta yanak yanağa ona bakıyorlardı. Gözleri irileşmiş, ağızları açık kalmıştı.

Müdür onlara, gidin, dermiş gibi elini sallayınca onun isteğine uydular. Nedense bu Frank'ı şaşırttı. Bu bir kâbustu ve kâbuslarda hiçbir şey istediğiniz gibi olmazdı. Adamın iyice aklı karışmıştı... Ayrıca öfkeliydi.

Frank topladığı dergileri yere koyduktan sonra masasının başına geçti. Korktuğu gibi çekmecenin kilidi kırılmıştı. Müdür zarfı açınca içindekiler masaya yayılıverdi. Çoğu fotoğraftı bunların. George T. Nelson'la onun Boston'daki partide çekilmiş olan fotoğrafları. En büyüğü on iki yaşında olan sevimli çocuklarla eğlenirlerken çekilmiş fotoğrafları. Fotoğraflarda George T. Nelson'un yüzü gözükmüyordu. Ancak Frank'ın yüzü ortadaydı.

Bunlara fazla şaşırmadı.

Zarfın içinde bir pusula vardı. Müdür onu çıkararak açtı.

Frank eski dost,

Sana bunu yaptığım için üzgünüm, çünkü kentten hemen ayrılmam gerekiyor. Onun için fazla zamanım yok. 2.000 dolar istiyorum. Parayı bu akşam yedide benim evime getir. Aslında bu işten yakanı kurtarabilmen biraz zor olsa da senin gibi kaypak bir köpek bunu başarır. Şimdi kendi kendine şunu sor: Bu fotoğrafların bütün direklere, Gazino Gecesi posterlerinin altına asılması hoşuna gider mi? Seni kentten taşlayarak kovarlar, eski dost. Unutma 2.000 dolar. En geç saat yediyi çeyrek geçe bende ol. Yoksa seni doğduğuna pişman ederim.

Arkadaşın George

Arkadaşın
Arkadaşın

Frank'ın bakışları gözlerine inanamıyormuş gibi dehşetle bu son satıra kayıyordu.

Beni sırtımdan hançerleyen kalleş ARKADAŞ!

Yanakları kızarmış, dudakları garip bir tebessümle gerilerek dişleri ortaya çıkmıştı. Frank, arkadaşım, diye düşünerek pusulayı buruşturdu. Parlak kâğıda basılmış fotoğrafları zarfa koyarken öfkesi daha da artmıştı. Evet, sende olacağım, eski dost. Bu olayı arkadaşım George T. Nelson'la konuşmak için orada olacağım. Evet, tabii! Gülmeye başladı.

Saat üçü çeyrek geçiyordu. Alan, Brian Rusk'ın başka bir yoldan evine gittiğini düşündüğü sırada karşıda bisikletli bir çocuk gözüktü. Oldukça ağır ilerliyordu. Başını iyice eğmiş olduğu için şerif onun yüzünü görmüyordu.

Yine de çocuğun bisikletinin portbagajında bir piknik çantası olduğunu fark etmişti.

Gaunt zarfı almış olan Polly'e, "Anlıyor musunuz?" dedi.

"Evet... Anlıyorum... Tabii." Ancak kadının dalgın yüzünde kaygı vardı.

"Pek mutlu gibi görünmüyorsun."

"Şey..."

Bay Gaunt, "Azka gibi şeylerin bazen mutlu olmayan insanlara bir yararı dokunmaz," dedi. Kadının cildinin üstünde yatan tılsımın yaptığı kabarıklığı işaret ediyordu. Polly'e madalyonun içinde bir şey hareket etmiş gibi geldi yine. Aynı anda ellerine müthiş bir sancı girdi. Sanki etlerine olta iğneleri saplayıp saplayıp, çekiyorlarmış gibi.

Bay Gaunt parmağını bükerek birine, gelin, dermiş gibi bir işaret yaptı. Polly bu kez tılsımın içindeki şeyin oynadığını daha iyi fark etti. Can acısı geçmişti.

"Eski halinize dönmek istemezsiniz, değil mi, Polly?" Dükkân sahibinin sesi çok tatlı ve yumuşaktı.

Kadın, "Hayır!" diye bağırdı. Hızlı hızlı soluyor, ellerini telaşla ovuşturuyordu. İrileşmiş gözlerini adamın gözlerinden ayırmıyordu. "Hayır. Lütfen!"

"Çünkü bazı şeyler 'kötü'den 'daha kötü'ye gidebilir, öyle değil mi?"

"Evet! Evet, öyle."

"Bu halinizi hiç kimse anlamıyor. Öyle değil mi? Şerif bile! O, gecenin ikisinde cehennem azabı çekerek uyanmanın ne demek olduğunu bilmiyor. Öyle değil mi?"

Polly başını sallayarak ağlamaya başladı.

"Söylediklerimi yaparsanız bir daha öyle uyanmazsınız, Polly. Bir şey daha var... Dediklerimi yaparsanız, Castle Rock'ta hiç kimse çocuğunuzun yangında öldüğünü *benden* öğrenemez."

Polly boğuk boğuk bağırdı. Korkunç bir kâbustan kurtulamayan bir kadının umutsuz çığlığıydı bu.

Satıcı güldü. "Pek çok tür cehennem var, öyle değil mi, Polly?"

Kadın, "Çocuğun nasıl öldüğünü nereden biliyorsunuz?" diye fısıldadı. "Bunu kimse bilmiyor, Alan bile. Ben ona..."

"Bunu biliyorum. Çünkü bilmek benim işim. Onun işiyse şüphelenmek, Polly. Alan ona söylediklerinize hiçbir zaman inanmadı."

"O bana dedi ki..."

"Onun size birçok şey söylediğinden eminim. Ama Alan size hiçbir zaman inanmadı. Bebeğinize bakması için tuttuğunuz kadın uyuşturucu kullanıyordu, değil mi? Bu *sizin* suçunuz değildi. Yine de o noktaya gelmenize neden olan şeyler sizin kişisel seçiminizle ilgiliydi. Öyle değil mi, Polly? Sizin seçiminizle. Kelton'a bakması için tuttuğunuz kadın kendinden geçerek elindeki sigarayı düşürdü. Belki de marijuana içiyordu. Sigara kâğıt sepetine düştü. Yani tetiği o kadının çektiğini söyleyebiliriz. Oysa tabancayı sizin gururunuz, babanızla anneniz ve Castle Rock'taki diğer iyi insanların karşısında boyun eğmemeniz doldurdu."

Polly şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Bay Gaunt şefkatle, "Genç bir kadının gururlu olmak hakkı değil midir?" diye sordu. "Her şey sona erdiğinde hiç olmazsa elinde gururu kalamaz mı? Gurur denilen para olmazsa, çantaların bomboş kalacağı gerçeğini neden anlayamazlar?"

Polly başını kaldırdı. Gözyaşlarından ıslanmış yüzünde meydan okuyormuş gibi bir ifade vardı. "Bunun yalnızca beni ilgilendirdiğini düşünüyordum, hâlâ da öyle düşünüyorum. Bu gurursa öyle olsun. Ne yapalım?"

Adam onu sakinleştirmek istermişçesine, "Evet," dedi. "Tam bir şampiyon gibi konuştunuz... Ne var ki onlar sizi geri alırlardı. Öyle değil mi? Yani annenizle babanız? Bu hoş bir şey olmazdı. Bebeği gördükçe o acı olayı anımsarlardı. Böyle küçük yerlerde her zaman olduğu gibi herkes dedikodu yapardı. Ancak onlarla birlikte oturmanız yine de mümkündü."

Kadın öfkeyle ve çirkin bir sesle, "Evet!" diye haykırdı. Normal sesine hiç benzemiyordu. "Ben de her gün anneme boyun eğmemek için çabalamak zorunda kalırdım!"

Bay Gaunt yine onu yatıştırmak ister gibi, "Evet," dedi. "Onun için de olduğunuz yerde kaldınız. Kelton vardı. Gururunuz da. Kelton öldüğü zaman geride yine gururunuz kaldı. Öyle değil mi?"

Polly üzüntü ve kederle hıçkırarak ıslak yüzünü avuçlarına gömdü.

Dükkân sahibi, "Bu acı ellerinize saplanan sancıdan çok daha kötü, öyle değil mi?" diye sordu. Polly ellerini yüzünden çekmeden, evet, der gibi başını salladı. Bay Gaunt çirkin ellerini ensesinde kavuş-

turarak sanki birini övüyormuş gibi, "İnsanlık!" diye mırıldandı. "Ne kadar soylu! Başkasını feda etmeye ne kadar da hazır!"

Polly inledi. "Susun! Susamaz mısınız?"

"Bu gizli bir şey değil mi, Patricia?"

"Evet."

Dükkân sahibi kadının alnına dokununca Polly öğürecekmiş gibi inledi. O an yine de adamdan uzaklaşmadı. Gaunt, "Cehenneme açılan kapılardan biri de bu," dedi. "Onu kilitli tutmak istiyorsunuz değil mi?"

Polly yine başını salladı.

Adam, "Öyleyse dediğimi yapın, Polly," diye fısıldadı. Kadının yüzüne örttüğü ellerinden birini çekerek okşamaya başladı. "Söylediklerimi yapın ve dilinizi tutun." Polly'nin ıslak yanaklarına, yaşlar akan kızarmış gözlerine dikkatle baktı ve bir an tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum midemi hangisi daha çok bulandırıyor? Ağlayan bir kadın mı, yoksa gülen bir erkek mi? Lütfen şu yüzünüzü silin, Polly!"

Kadın rüyadaymışçasına çantasından yavaşça dantelli bir mendil çıkardı ve adamın emrini yerine getirdi.

Gaunt, "İyi," diyerek ayağa kalktı. "Artık evinize gitmenize izin vereceğim, Polly. Yapılması gereken işleriniz var. Sizinle iş yapmanın bir zevk olduğunu bilmenizi istiyorum. Kendileriyle gururlanan hanımlar bana her zaman *büyük* bir zevk verirler."

"Hey, Brian, bir oyun görmek ister misin?"

Bisikletteki çocuk başını çabucak kaldırınca alnına düşen saçları uçuştu. O an Alan, Brian'ın yüzündeki o çıplak korkuyu gördü.

Çocuk titrek bir sesle, "Oyun mu?" dedi. "Ne oyunu?"

Şerif, Brian'ın neden korktuğunu bilmiyorsa da bir şeyi hemen anladı. Çocuklarla konuşurken her zaman işine yarayan o hokkabazlık bilemediği bir nedenle geri tepmişti. Şu oyunu çabucak yapayım da olsun, bitsin, diye düşündü. Saatli kolunu uzatarak dikkatle ona bakan solgun yüzlü Brian Rusk'a gülümsedi. "Bak, kolumun içinde hiçbir şey yok. Oysa şimdi... tamam." Sağ elini kolunun üzerinde dolaştırırken başparmağıyla saat kayışının altındaki küçük paketi çekti.

Yumruğunu sıktı. Açtığı zaman elinde ince kâğıtlardan yapılmış çiçeklerden oluşan bir buket vardı.

Şerifin bu oyunu her zaman hayranlık uyandırırdı. Gelgelelim Brian çiçeklere öylesine baktı. Sanki kötü bir oyun beklemiş, sonra da rahatlamıştı.

Şerif, "Hoş değil mi?" dedi. Dudaklarını gererek yalancı bir neşeyle güldü.

Brian, "Evet," diye mırıldandı.

"Buna bayıldığın anlaşılıyor." Alan ellerini bir araya getirerek demeti çabucak katladı ve kâğıdı yine saat kayışının altına soktu. Brian, şerifin tebessümüne karşılık vermemişti. Yüzü ifadesiz, rengi soluktu. Sanki çoktan beri iyi uyuyamıyormuş gibi gözlerinin altında mor lekeler belirmişti ve yüzü sivilce içindeydi.

Şerif, bu çocuk berbat halde, diye düşündü. İki ihtimal var: Ya Brian Rusk, Jerzyck'lerin camlarını kıran kişiyi gördü. Ya da bu işi o yaptı. Fakat ne olursa olsun müthiş bir suçluluk duygusunun altında ezildiği kesin.

Brian ifadesiz bir sesle, "Bu güzel bir numaraydı, Şerif Pangborn," dedi. "Gerçekten."

"Beğendiğine sevindim. Seninle hangi konudan söz etmek istediğimi biliyor musun, Brian?"

Çocuk, "Şey... Sanırım," diye mırıldandı. Alan birdenbire çocuğun camları kırdığını açıklayacağını sandı. Ancak Brian başka bir şey söylemedi. Yalnızca şerife kızarmış, yorgun gözleriyle baktı.

Alan usulca, "Ne oldu, oğlum?" dedi. "Sen Jerzcyk'lerin evindeyken ne oldu?"

"Bilmiyorum." Çocuğun sesi cansızdı. "O olayı dün gece rüyamda gördüm. Pazar gecesi de öyle. Rüyamda hep o eve gittiğimi görüyorum. Üstelik gürültüyü aslında neyin yaptığını da biliyorum."

"Nedir o, Brian?"

"Bir canavar." Brian'ın sesi değişmemiş yalnızca gözleri dolmuştu. "Rüyamda bisikletimle uzaklaşacağım yerde kapıya vuruyorum. Kapı açılıyor ve karşımda bir canavar beliriyor ve o... beni... yiyor," Yaşlar yanaklarından akıyordu.

Alan, evet, diye düşündü. Bu da olabilir! Korku. Yine de... bana doğru değilmiş gibi geliyor. Bu çocuk bitkin halde ve yalan söylüyor.

Ancak gözlerinde, 'Sana her şeyi anlatmak istiyorum,' diyormuş gibi bir ifade var. Bütün bunlar ne anlama geliyor?... Galiba Brian taşları kimin attığını biliyor ve belki de onu koruması gerektiğini düşünüyor. Belki de taşı atan kişi çocuğu gördü ve Brian da bunun farkında. Belki onun kendisine kötü bir şey yapmasından korkuyor.

Şerif yumuşak olduğunu umduğu bir sesle, "Biri Jerzyck'lerin evine taşlar attı," dedi.

"Evet, efendim." Brian bu sözleri içini çekermiş gibi söyledi. "Olabilir. Belki duyduğum gürültü oydu ve ben onların kavga ettiklerini sandım."

"Demek onların kavga ettiklerini sandın?"

"Evet, efendim."

Şerif içini çekti. "Eh, artık ne olduğunu biliyorsun. Bunun kötü bir şey olduğunu da. Birinin camlarını taşlarla kırmak ciddi bir şeydir. Bunu başka olaylar izlemese bile."

"Evet, efendim."

"Biliyoruz ki bu kez başka bir olay da ortaya çıktı." Brian'ın solgun yüzü sakindi. Dikkatle Alan'a bakıyordu.

Şerif o zaman iki şeyi anlamaya başladı. Bu çocuk yapamayacağını bildiği halde ona olanları anlatmak istiyordu. "Çok mutsuz bir halin var, Brian."

"Evet, efendim."

"'Evet, efendim' mi? Yani gerçekten mutsuz musun?"

Brian başını salladı ve iki damla gözyaşı daha yanaklarından süzüldü. Şerif o an birbirine zıt duygular hissetti: derin bir acıma ve delice bir öfke. "Neden mutsuzsun, Brian? Bana söyleyebilirsin."

Brian çok hafif bir sesle, "Eskiden çok güzel bir rüya görürdüm..." diye açıkladı. "Aptalca bir şeydi ama yine de hoştu. Rüyama öğretmenim Miss Ratcliffe'le ilgiliydi. Artık onun aptalca bir şey olduğunu biliyorum. Eskiden bilmiyordum ve öylesi daha iyiydi. Ancak biliyor musunuz? Ben artık bundan fazlasını öğrendim." O son derecede mutsuz koyu renk gözleriyle Alan'a baktı. "Şimdi gördüğüm rüyalar... Canavarla ilgili olanlar... Onlar beni korkutuyorlar, Şerif Pangborn. Oysa beni mutsuz eden şeyler öğrendiklerim. Bu bir sihirbazın numaralarını nasıl yaptığını bilmeye benziyor." Başını salladı. "Bazen aptal olmak çok daha iyi, bunu çok iyi anladım."

Alan elini çocuğun omzuna koydu. "Brian, şimdi bütün bunları bir yana bırakalım. Bana ne olduğunu anlat. Neler gördüğünü ve ne yaptığını söyle."

Brian şerifi korkutan ifadesiz bir sesle, "Onlara kışın bahçe yolundaki karları temizlememi isteyip istemeyeceklerini sormaya gitmiştim," dedi. On bir, on iki yaşındaki diğer Amerikan çocuklarına benziyorsa da kötü programlanmış bir robottan farksızdı. Alan ilk kez kendi kendine, acaba Brian taşları annesiyle babasının attığını mı gördü, diye düşündü. Çocuk konuşmasını sürdürdü. "Gürültüler duydum. İnsanı korkutan seslerdi bunlar. Şangırtılar, cam kırılırken çıkan sesler. O yüzden mümkün olduğu kadar hızla oradan uzaklaştım. Yandaki evin hanımı verandadaydı ve bana ne olduğunu sordu. Galiba o da korkmuştu."

Şerif, "Evet," dedi. "Jillian Mislaburski. Onunla konuştum." Bisikletin arkasındaki piknik çantasına dokunduğu sırada Brian'ın dudaklarının gerildiğini fark etmedi. "Pazar sabahı bu çanta yine yanında mıydı?"

Çocuk, "Evet, efendim," diyerek ellerinin tersiyle yüzünü sildi. Şerife dikkatle bakıyordu.

"İçinde ne vardı?"

Brian bir şey söylemedi ama Alan'a çocuğun dudakları titriyormuş gibi geldi.

"İçinde ne vardı, Brian?"

Çocuk yine sesini çıkarmadı.

"Çanta taş mı doluydu?"

Brian başını yavaşça, hayır, der gibi salladı.

Alan üçüncü kez sordu. "Çantanın içinde ne vardı?"

Brian, "Şimdiki gibi şeyler..." diye fısıldadı.

"Bakabilir miyim?"

Çocuk cansızca, "Evet, efendim," dedi. "Herhalde..."

Şerif çantayı açtı ve içinin beyzbol kartlarıyla dolu olduğunu gördü. "Neden çanta dolusu kartı beraberinde götürüyorsun, Brian?"

"Onları diğerleriyle değiştiriyorum. Elinize böyle bir fırsatın ne zaman geçeceğini bilmiyorsunuz."

Şerife şimdi çocuğun gözlerinin derinliklerinde alaylı bir ışıltı belirmiş gibi geliyordu. Kendi kendine, herhalde yanılıyorum, dedi.

Düş kırıklığına uğradığım için böyle düşünüyorum. Öyle değil mi?... Zaten çantada ne bulacağımı sanıyordum? Üzerine pusulalar sarılmış taşlar mı? Brian'ın başka bir evin camlarını kırmaya gittiğini mi düşünüyordum?... Evet, bir yanım öyle düşünüyordu ve işin en kötüsü de şu: Brian Rusk kafamdan geçenleri anladı.

Şerif çocuğa baktı. "Brian, lütfen bana burada neler olduğunu söyle. Bunları biliyorsan lütfen bana açıkla."

Brian sessizce piknik çantasını kapattı.

"Söyleyemeyecek misin?"

Çocuk, öyle dermiş gibi başını salladı.

"Öyleyse hiç olmazsa şu kadarını söyle: Korkuyor musun?"

Brian yine ağır ağır kafasını salladı.

"Bana neden korktuğunu açıkla, oğlum. Belki ben bu sorunu çözümleyebilirim." Üniformasının sol tarafındaki rozete hafifçe vurdu. "Bana bu yıldızı dolaştırmam için para veriyorlar sanırım. Çünkü ben bazen korkulacak durumları düzeltirim."

Brian, "Ben..." diye başladı. Aynı anda Alan'ın steyşınındaki telsiz cızırdamaya başladı.

"Bir Numaralı Birim. Bir Numaralı Birim. Burası merkez. Duyuyor musunuz?"

Brian başını çevirdi ve şerif o zaman artık çocuğu konuşturamayacağını anladı.

"Sen artık evine git, oğlum," dedi. "Daha sonra... bundan... rüyandan söz ederiz. Olur mu?"

Brian, "Evet, efendim," diye mırıldandı. "Sanırım."

"O arada söylediklerimi düşün. Bir şerifin görevi korkutucu şeyleri ortadan kaldırmaktır."

"Artık eve gitmem gerekiyor, şerif. Geç kalırsam annem kızar."

Alan başını salladı. "Biz de bunu istemeyiz tabii. Güle güle, Brian." Uzaklaşan çocuğun arkasından baktı. Brian bisikletini yine yavaş sürüyordu ve başını da yine iyice eğmişti. Bu çocuğun bir derdi var. Şerif bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Wilma'yla Nettie'nin başına gelenler, bu kalbi korku dolu, bitkin çocuğun derdinin yanında önemini kaybediyordu. Sonuçta iki kadın da ölmüş ve gömülmüşlerdi. Oysa Brian Rusk hâlâ yaşıyordu.

Şerif arabasının içine eğilerek mikrofonu aldı. "Evet, ben Bir Numaralı Birim, Sheila. Ne var?"

Sheila, "Henry Payton seni arıyor, Alan," dedi. "Sana sorunun çok acil olduğunu söylememi istedi. Seni ona bağlayacağım."

"Tamam." Alan'ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Polly evine vardığı sırada üçü yirmi geçiyordu. İki zıt isteğin etkisindeydi. Bir yandan Bay Gaunt'un istediği şakayı yapmayı ve böylece Azka'nın tümüyle kendinin olmasını, diğer yandan Alan'ı bulmayı ve olanları ona anlatmayı istiyordu. Tabii anımsayabildiği kadarıyla. Ancak bir şeyi çok iyi anımsıyor ve o yüzden de utanıyordu: Bay Leland Gaunt onun âşık olduğu adamdan nefret ediyordu. Bay Gaunt... çok kötü bir şey... *bir şey* yapıyordu. Alan bunu öğrenmeliydi. Azka'nın etkisi geçse bile bunu öğrenmeliydi.

İçinden bir ses, bu düşüncende ciddi misin? diye sordu. Ellerinin eskisi gibi sancımalarını mı istiyorsun?

Hayır... Ancak Alan'a bir zarar gelmesini istemiyorum. Bay Gaunt'un planladığı şeyi yapmasını da. Bu bana kente zarar verecekmiş gibi geliyor! Ayrıca Camber'ların eski yerine gitmek ve anlayamadığım o oyunu oynamak da hoşuma gitmeyecek.

Polly evine girer girmez gözü o resmi zarfa ilişti. O an midesi korkuyla buz gibi dondu sanki. San Francisco Çocuklara Yardım Bürosu. Ah, Polly orayı öyle iyi anımsıyordu ki. O büroya kaç kez gitmişti.

Kadın, benden ne istiyorlar, diye kendi kendine sordu. Tanrım, bu kadar yıl sonra benden ne isteyebilirler?

İçinden bir ses adeta bir çığlık attı. Yırt onu! Polly de neredeyse öyle yapıyordu... Sonra zarfı açtı. İçinde bir tek sayfa vardı. Bir mektubun fotokopisiydi bu. Zarfta 'Patricia Chalmers' adının olmasına rağmen mektup aslında Şerif Alan Pangborn'a yazılmıştı.

Polly holdeki iskemleye çökerek mektubu okudu ve o sırada yüzünde değişik ifadeler birbirini izledi. Şaşkınlık, anlayış, utanç, dehşet, öfke ve sonunda kin. Bir tek kez, "Hayır!" diye haykırdı. Sonra mektubu tekrar sonuna kadar okudu.

Sayın Şerif Pangborn.

1 Eylül tarihli mektubunuzu aldım. Size yardım edemeyeceğimi bildirmek için yazıyorum. Çocuklar için yardım isteyen kişilerin adlarını açıklayamayız. Mektubunuzu Hukuk Danışmanımız Martin D. Chung'a gösterdiğimde bana bu konuda bilgi edinmeye hakkınız olmadığını söyledi. O kadının San Francisco'daki yaşamı konusundaki merakınızı uygunsuz ve çirkin bulduğumu da söylemeliyim.

Şerif Pangborn size başınız yasalarla derde girmeden bu konuyu kurcalamaktan vazgeçmenizi öneririm.

Saygılarımla
John L. Perlmutter
Müdür Yardımcısı
1 kopya: Patricia Chalmers'a.

Polly mektubu dördüncü kez okuduktan sonra kalkıp yavaşça mutfağa gitti. Sarsılmış, sersemlemişti. Sevgilim geçmişim konusunda bilgi edinmeye kalkışmış. O gözyaşları, dürüstlüğü yalanmış!

Telefon çalmaya başlarken kadın, "Seni aşağılık yalancı," diye fısıldadı.

Lester Pratt o gün okul binasından çıkıp otoparka doğru giderken son derecede üzgündü. Sally'nin kendisine neden o kadar kızdığını anlamak için onu üç kez aramış ama sevgilisi telefona bile gelmemişti.

Genç adam Mustang'e yaklaşırken bir an umutlandı. Belki de Sally'nin öfkesi geçti, diye düşündü. Belki de barışmak için buraya geldi ve şimdi arabada beni bekliyor.

Ne yazık ki Mustang boştu. Yalnızca o ahmak Slopey Dodd kaykayıyla ortalıkta dolaşıp duruyordu.

Lester aniden öfkelenerek iri yumruklarını beline dayadı. Öfkesini çıkaracak birini arıyordu. Genellikle uysal bir gençti ancak tepesi iyice atmıştı. Üstelik Sally'e âşık olduğundan beri ona ilk kez kızıyordu. Bana "Canın cehenneme," demeye ne hakkı var? Demek Sally kızdı? Ona kızmak ne demekmiş öğreteceğim! Sally'i bulacak ve ne olduğunu öğreneceğim. Lester arabasına bindi ve aynı anda kanepenin altından çıkan siyah bir şey gördü. O şey bir cüzdana benziyordu.

Lester onu heyecanla kaparcasına aldı. Sally'nin olmalı! Herhalde şimdi cüzdanını arayıp duruyor. Sonra ona bakar bakmaz yanıldığını anladı. Sally'nin cüzdanı lacivertti ve daha küçüktü.

Genç adam meraklanmıştı. Cüzdanı açtı ve ilk gördüğü şey midesine bir yumruk yemiş gibi sarsılmasına neden oldu. Bu John LaPointe'in şerifin bürosundan verilmiş olan kimliğiydi.

Onun arabamda ne işi var?

Kafası Lester'a, araban bütün hafta sonu Sally'deydi, diye fısıldadı. LaPointe'in arabanda ne işi olduğunu sanıyorsun?

Lester, "Hayır," dedi. "O böyle bir şey yapmaz. Sally o adamı görmez. Kesinlikle."

Ne var ki, Sally'le Şerif Yardımcısı John LaPointe bir yıldan daha uzun bir süre arkadaşlık etmişlerdi. Üstelik Castle Rock'taki Katoliklerle Baptistler'in aralarının açılmaya başlamış olmasına rağmen. Sonra Gazino Gecesi olayı yüzünden darılmışlardı...

Lester arabasından inerek cüzdanı karıştırdı. İçinde yok yoktu: LaPointe'in şoför ehliyeti, av izni, annesiyle babasının fotoğrafı. Ve... Ve...

Lester bulduğu fotoğrafa gözlerini dikti. John'la Sally'nin bir panayırda çekilmiş olduğu anlaşılan fotoğrafıydı bu. Fotoğrafta birbirlerine bakıyor ve gülüyorlardı. Lester'ın alnının ortasında bir damar kabararak atmaya başladı.

Bir de Sally onun ihanetinden söz etmişti öyle mi?

Lester, "Kim kimi aldatıyor?" diye homurdandı. İçinde kin ve öfke fırtınası esiyordu. O an biri omzuna dokunduğu için cüzdanı attı ve yumruklarını sıkarak hızla döndü. Az kalsın kekeme Slopey Dodd'u bir vuruşta bayıltacaktı.

Slopey, "K... Koç P... Prat?" dedi. Gözleri irileşip yuvarlaklaşmıştı ama korkmuş gibi görünmüyordu. "İ... İyi misiniz?"

Lester boğuk boğuk, "İyiyim," dedi. "Haydi evine git, Slopey. Otoparkta kaykaya binemezsin." Düşürdüğü cüzdanı almak için eğildiğinde çocuk daha yakın olduğu için yerden aldı ve John LaPointe'in şoför ehliyetindeki fotoğrafına merakla baktı.

"E... Evet... B... Bu o adam." Kaykaya binip uzaklaşacaktı ki Lester onu tişörtünden yakaladı. Bunun üzerine çocuğun tişörtü yırtıldı. Slopey öyle şaşırmış ya da korkmuş gibi görünmüyordu. Ama Lester bütün bunları fark etmedi bile. Çünkü böyle şeyleri görecek durumda

değildi. O genellikle sakin davranan iriyarı gençlerdendi. Sessizliğinin altında müthiş bir öfkenin beklediği tiplerden... Lester, Slopey'nin tişörtünü avuçlayarak terli yüzünü çocuğunkine yaklaştırdı.

"Ne demek 'Bu o adam'?"

"G... Geçen cuma o... okuldan s... sonra M... Miss Ratcliffe'le b... buluşan adam."

Lester boğuk bir sesle, "O cuma günü Sally'le mi buluştu?" diye sordu. Slopey'yi sarsarken çocuğun dişleri takırdadı. "Bundan emin misin?"

Slopey, "E... Evet," dedi. "S... Sizin a... arabanızdalardı, K... Koç P... Pratt. O a... adam d... direksiyondaydı."

"Direksiyonda mıydı? Arabamı o mu kullanıyordu? John LaPointe arabamı kullanıyordu ve Sally de yanındaydı, öyle mi?"

Slopey ehliyetteki fotoğrafı işaret etti. "B... Bu adam... Ama a... arabaya binmeden ö... önce a... adam M... Miss Ratcliffe'i ö... öptü."

"Öyle mi?" Lester'ın yüzü birdenbire ifadesizleşmişti. "Öyle mi?"

Slopey, "E...Evet," diyerek sırıttı. Suratındaki ifade müstehcen sayılabilirdi.

Lester çok yumuşak bir sesle, "Sally de ona karşılık verdi mi?" diye sordu.

Slopey mutlu mutlu, "H...Hem de nasıl!" dedi.

"Hem de nasıl, öyle mi?" Lester, Slopey'nin tişörtünü bırakarak doğruldu. Alnının ortasındaki damar atıp duruyordu. Genç adam gülümsemeye başlamıştı. Kötü bir tebessümdü bu. Lester'ın ağzında sanki normalden daha fazla sayıda diş varmış gibi gözüküyordu. Mavi gözleri iyice kısılıp ufalmış, kısa saçları dimdik kesilmişlerdi sanki.

Slopey, "K... Koç Pratt, k... kötü b... bir şey mi v... var?" diye sordu.

Lester o yepyeni tatlı sesiyle, "Yok canım," dedi. Hâlâ gülümsüyordu. "Düzeltemeyeceğim hiçbir şey yok." Hayalinde ellerini Papa âşığı, aşağılık Fransız kurbağası John LaPointe'in boynuna dolamıştı bile. Evet, önce onun hesabını görecekti. Sonra da Sally'le konuşacaktı.

Lester yine o yepyeni sesiyle, "Düzeltemeyeceğim hiçbir şey yok," diye tekrarlayarak arabasına bindi. Motoru çalıştırıp hızla park yerinden çıktı.

Slopey onun arkasından sırıtarak baktı. Eski tişörtünün yakasının tümüyle yırtılmış olmasına rağmen yine de mutluydu. Bay Gaunt'un

istediğini yapmış, çok da başarılı olmuştu. Koç Pratt fena halde öfkelenmişti.

Slopey artık evine giderek çaydanlığına bakabilirdi. B... Bir de k... kekelemeseydim. Kaykayına binerek uzaklaştı.

Sheila, Alan'ı Henry Payton'a bağlamakta oldukça zorluk çekmiş ve sonunda başarmıştı. Bu bağlantıyı sağladıktan hemen sonra Alan'ın özel hattının ışığı yandı. Sheila yakmaya hazırlandığı sigarayı bir yana bırakarak, "Castle Şerif Bürosu," dedi. "Şerif Pangborn'un hattı."

"Merhaba, Sheila, Alan'la konuşmak istiyorum."

"Polly?" Sheila kaşlarını çattı. Arayanın Polly Chalmers olduğundan eminse de kadının o zamana dek böyle sert ve öfkeli bir sesle konuştuğunu hiç duymamıştı. "Sen misin?"

Polly, "Evet," dedi. "Benim. Alan'la konuşmak istiyorum."

"Ah, Polly, bu olanaksız, çünkü şimdi Henry Payton'la konuşu..."

Polly, kızın sözünü kesti. "Beni beklemeye al o halde. Ben beklerim."

Sheila şaşırdı. "Şey... yapardım da... Anlayacağın Alan... burada değil, arabasında. Payton'u oraya bağlamak zorunda kaldım."

Polly soğuk soğuk, "Payton'u bağlayabildiğine göre," dedi. "Beni de bağlayabilirsin. Öyle değil mi?"

"Evet ama onların ne kadar konuşacaklarını..."

Polly terslendi. "İsterlerse cehennem donana kadar konuşsunlar! Beni beklemeye al. Konuşmaları bitince de Alan'a bağla. Önemli olmasaydı bunu senden istemezdim biliyorsun değil mi, Sheila?"

Evet, Sheila biliyordu. O sırada kız bir şeyi daha anlamaya başlıyordu. Polly'nin onu korkuttuğunu. "Polly, sen iyi misin?"

Uzun bir sessizlik olduktan sonra Polly, kızın sorusunu yine bir soruyla cevapladı. "Sheila, sen Şerif Pangborn için bir mektup yazdın mı? San Francisco Çocuklara Yardım Bürosu'na gidecek bir mektup? Ya da böyle bir adres yazılı bir zarf gördün mü?"

Sheila'nın kafasında kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı. Kız şerife adeta tapardı ve Polly Chalmers şimdi onu bir şeyle suçluyordu. Sheila ne olduğunu bilmiyorsa da kadının sesindeki suçlamayı fark etmişti.

O da çok soğuk bir sesle, "Bu benim verebileceğim bir bilgi değil," dedi. "Herhalde şerife sorman daha iyi olur, Polly."

"Evet. Herhalde. Şimdi beni beklemeye al ve lütfen mümkün olduğu an Alan'a bağla."

"Polly ne oldu? Alan'a mı kızdın? Sen de biliyorsun, o hiçbir zaman..."

Kadın, "Ben artık hiçbir şey bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sana olmayacak bir şey sorduysam özür dilerim. Şimdi beni beklemeye alacak ve sırası geldiğinde Alan'a bağlayacak mısın? Yoksa ben çıkıp onu aramaya başlayayım mı?"

Sheila, "Hayır," dedi. "Bağlayacağım." Sanki çok kötü bir şey olmuş gibi endişelenmişti. O da Castle Rock'taki pek çok kadın gibi Alan'la Polly'nin birbirlerine âşık olduklarına ve sonunda mutlu olacaklarına inanıyordu. Ancak Polly şimdi yalnızca öfkeli değil çok da acı çekiyormuş gibi konuşmuştu. Sesinde başka bir şey daha vardı... sanki nefrete benzer bir şey. "Seni beklemeye alıyorum, Polly. Çok fazla bekleyebilirsin."

"Zararı yok. Sağ ol, Sheila."

"Bir şey değil." Sheila bir düğmeye bastı, ondan sonra da sigarasını yaktı. Kaşları biraz çatılmıştı.

Henry Payton, "Alan?" dedi. "Alan, sen misin?" Sesi oldukça boğuk geliyordu.

"Evet, benim, Henry."

"FBI yarım saat önce beni aradı. O parmak izleri konusunda şansımız bize inanılmayacak kadar yardım etti."

Alan'ın kalp atışları daha da hızlanmıştı. "Nettie'nin evinde, tokmağın üzerindeki parmak izleri mi?"

"Evet. Bu sizin kentteki birinin parmak izlerine uyuyor. Sabıkası var. 1977'de hırsızlıktan mahkûm olmuş. Askerlik görevi sırasında alınan parmak izleri de burada."

"Bana eziyet edip durma. Kim o?"

"Adamın adı Hugh Albert Priest."

Alan, "Hugh Priest!" diye bağırdı. Gerçi Payton bir film yıldızının adını da verseydi fark etmeyecekti. Çünkü Hugh da Nettie'yi ancak o

kadar tanıyordu. "Hugh Priest, Nettie'nin köpeğini neden öldürsün? Ya da Wilma Jerzyck'in camlarını neden kırsın?"

Payton, "O beyefendiyi tanımıyorum," diye cevap verdi. "Onun için bu konuda bir şey söyleyemeyeceğim. Neden onu bulup bu soruyu kendisine sormuyorsun? Hatta niçin Hugh Priest gidip Güney Dakota'daki akrabalarını görmeye karar vermeden bu işi hemen, şimdi yapmıyorsun?"

Şerif, "İyi fikir," dedi. "Seninle daha sonra konuşurum, Henry. Sağ ol."

"Sen yalnızca bana bilgi ver, ahbap. Bildiğin gibi bu aslında benim işim."

"Evet. Seninle sonra konuşuruz."

Konuşma sona erdiğinde tınng diye bir ses işitildi. Sonra Alan, Sheila Bingham'ın sesini duydu. Ancak kız nedense çok kararsız konuşuyordu.

"Şerif, Polly Chalmers beklemede. Mümkün olur olmaz onu sana bağlamamı istedi."

Alan gözlerini kırpıştırdı. "Polly mi?" Birdenbire endişelendi. Kadın o zamana kadar hiç böyle bir şey istememişti. Polly her zaman uygun biçimde davranmaya dikkat ederdi. "Ne olmuş, Sheila? Sana söyledi mi?"

"Hayır, şerif."

Tabii söylememişti. Şerif onun böyle yapmayacağını biliyordu. Polly özel sorunlarını ortalığa yaymazdı. Alan bu soruyu çok şaşırdığı için sormuştu.

"Şerif?"

"Onu bağla, Sheila."

"Peki, şerif."

Tınng!

Alan orada güneşte duruyor, kalbi şiddetle ve fazla hızlı atıyordu. Bu durum hiç hoşuna gitmemişti.

Yine o, tınng, sesi duyuldu. Onu Sheila'nın çok uzaklardan gelirmiş gibi bir izlenim veren hafif sesi izledi. "Tamam, Polly. Bağlandı sanırım."

"Alan?" Polly'nin sesi öyle yüksekti ki adam irkildi. Bir devin sesiydi bu... Öfkeli bir devin sesi.

"Buradayım, Polly. Ne oldu?"

Kadın bir an bir şey söylemedi. Sonra. Sonra, "Alan," dedi. "Bu hattın açık olduğunu biliyorum. Tabii herhalde neden söz ettiğimi anlayacaksın. Bunu nasıl yapabildin? *Nasıl* yaptın?"

"Polly, anlayamıyorum..." Bu konuşmada Alan'a tanıdık gelen bir şey vardı.

Kadın, "Ah, pekâlâ anlıyorsun," dedi. Sesi gitgide boğuklaşıyordu. Ya ağlıyordu ya da biraz sonra ağlamaya başlayacaktı. "Bir insanı sandığın kadar tanımadığını öğrenmek çok acı. Sevdiğini sandığın bir yüzün aslında bir maske olduğunu anlamak."

Evet, bu da tanıdıktı. Şerif bunun ne olduğunu anladı. Bütün bunlar Annie'nin ölümünden sonra gördüğü o kâbuslara benziyordu. O kâbuslarda karısıyla çocuğunun ölüme gittiklerini görüyor ve onlara engel olamıyordu. Annie'yle Todd arabayla Alan'ın önünden geçiyor ve onu görmüyorlardı. Sanki birden görünmez olmuş gibi. Şimdi de aynı şey oluyordu. Sanki garip bir biçimde Polly'e görünmez olmuştu.

"Annie..." Şerif dehşetle hangi adı söylediğini fark ederek işi idareye çalıştı. "*Polly!* Neden söz ettiğini bilmiyorum..."

Kadın birdenbire olanca sesiyle haykırdı. "Pekâlâ biliyorsun! İnkâr etme! Neden bunu benim sana açıklamamı beklemedin, Alan? Madem bekleyemeyecektin, niçin bana *sormadın?* Niçin bu işi sinsice el altından yaptın? *Bu sinsiliği nasıl yapabildin?"*

Şerif kafasını toplamak için gözlerini yumduysa da bir yararı olmadı. "Bilmiyorum, bir şey yaptığımı sanıyorsan yanılıyorsun. Buluşup konuşalım..."

"Hayır. Şimdi seni görebileceğimi sanmıyorum, Alan."

"Pekâlâ görebilirsin, göreceksin de. Ben şimdi..."

Alan sonra Henry Payton'un sesini duyar gibi oldu. Niçin Hugh Priest Güney Dakota'daki akrabalarını görmeye karar vermeden bu işi hemen, şimdi yapmıyorsun?

Polly soruyordu. "Sen şimdi ne?"

Alan ağır ağır, "Bir şeyi anımsadım..." dedi.

"Ah, öyle mi? Acaba bu bir mektup mu? Eylülün başlarında yazdığın bir mektup? San Francisco'ya gönderdiğin bir şey?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum, Polly. Şimdi gelemeyeceğim, çünkü diğer olayda bir gelişme oldu. Daha sonra..."

Kadın inleyip hıçkırarak, "Hâlâ anlamadın mı, Alan?" dedi. "Artık 'daha sonra'sı yok. Hiçbir zaman. Sen..."

"Polly, *lütfen...*"

"Hayır! Yalnızca yakamı bırak! Seni her şeye burnunu sokan meraklı, köpoğlu köpek!"

Tınng!

Şerif aniden hattın açık olduğunu belirten düdük sesini duydu. Nerede olduğunu ve oraya nasıl geldiğini bilemeyen bir insan tavrıyla sokakta çevresine bakındı. Gözlerinde, boksörlerin kış uykusuna yatmak için ringe serilmeden önce görülen o ifade vardı.

Bu nasıl oldu? Böyle çabucak nasıl oldu?

Şerifin bu konuda en ufak bir fikri yoktu. Bütün kent son hafta biraz çıldırmış gibiydi... Şimdi bu neyse Polly'e de bulaşmıştı.

Tınngg!

"Şey... Şerif." Sheila'ydı bu. Alan, kızın sesinden Polly'le yaptığı konuşmayı duymuş olduğunu anladı. "Alan, orada mısın?"

Adam birdenbire mikrofonu yerinden koparıp kaldırımın gerisindeki çalıların arasına atmak istedi. Sonra da arabasına binerek gitmek. Herhangi bir yere. Hiçbir şeyi düşünmeyecek, güneşte uzaklaşacaktı.

Şerif onun yerine bütün gücünü toplayarak Hugh Priest'i düşündü. Böyle yapması gerekiyordu. Çünkü şimdi durum iki kadının ölümünden Hugh'ın sorumlu olabileceğini gösteriyordu. Hugh'la hemen ilgilenmesi gerekiyordu, Polly'le değil... Nedense bu düşünce onu rahatlattı.

Alan düğmeye bastı. "Buradayım, Sheila."

"Alan, Polly'le bağlantı kesildi sanırım. Ben... şey... konuşmanızı dinlemek istemedim ama..."

"Önemli değil, Sheila. Konuşmamız sona erdi. (Bu sözde dehşet verici bir şey vardı ancak bunu şimdi düşünmeyecekti.) Yanında kim var?"

"John burada." Sheila'nın konunun değişmesi yüzünden rahatladığı belliydi. "Clut devriyeye çıktı. Son haberine göre Castle View yakınlarındaymış..."

"Pekâlâ." Polly'nin o yabancı öfke yüzünden morarmış yüzü az kalsın şerifin gözlerinin önünde belirecekti. Neyse ki onu kafasından

kovarak dikkatini yine Hugh Priest'e verdi. Ancak bir an kendini boşluktaymış gibi hissetti.

"Alan, orada mısın?"

"Evet. Tabii Clut'ı ara ve ona Hugh Priest'in Castle Hill Yolu'nun sonundaki evine gitmesini söyle. O evi biliyor, herhalde. Hugh bugün izinliyse Clut'ın onu yakalayıp sorgulama için getirmesini istiyorum."

"Peki, Alan."

"Clut'a çok dikkatli davranmasını söyle. Hugh, Nettie Cobb ve Wilma Jerzyck'in ölüm olaylarıyla ilgili olarak sorgulanacak."

"Ah!" Sheila hem korkmuş, hem de heyecanlanmıştı. "Peki, şerif."

"Ben belediye garajına gidiyorum. Belki de Hugh oradadır. Tamam."

Mikrofonu yerine takarken, bunları Polly'e de söyleseydin durum belki bu kadar kötü olmazdı, diye düşündü. Nereden biliyorsun? Sorunun ne olduğundan haberin yok ki. Ayrıca buradan Polly'e böyle bir şeyi açıklaman doğru olmazdı. Sen gerektiği gibi davrandığını biliyorsun.

Bunu bilmek kalbindeki sızıyı geçirmedi. Dikkatini Hugh Priest konusuna vermek için tekrar çabaladı. Hugh'ı yakalayıp getirecek, isterse ona bir avukat bulacaklardı. Ondan sonra da Nettie'nin köpeği Raider'ı tirbuşonla neden öldürdüğünü soracaklardı.

Bunun bir an yararı olduysa da Alan, motoru çalıştırırken gözlerinin önünde Hugh değil, Polly'nin yüzü belirdi.

15

Alan, Hugh Priest'i tutuklamak için kentten geçtiği sırada Henry Beaufort bahçe yolunda durmuş Thunderbird'üne bakıyordu. Sileceğin altında bulduğu not elindeydi. O aşağılık köpek lastikleri doğramıştı ancak yerine yenileri takılabilirdi. Henry'nin tepesini asıl attıran arabanın sağ tarafındaki uzun çizikti.

Henry pusulayı kaldırarak yüksek sesle tekrar okudu. "Bir daha bana içki vermeyi reddedip, araba anahtarlarımın üzerine oturma, lanet olasıca *kurbağa*."

Henry, son zamanlarda kimlere içki vermeyi reddettim, diye düşündü. Ah, bir sürü insana. Hemen her gece böyle şeyler oluyor. Peki hem içki vermeyi reddetmek, hem de araba anahtarları?...

Bu bir tek kişiyi gösteriyor!

Çakırkeyif Kaplan'ın sahibi ve barmeni yumuşak ve düşünceli bir sesle, "Seni kaçık itoğlu it..." diye mırıldandı.

Gidip içeriden geyik avladığı tüfeği almayı düşündü sonra bundan vazgeçti. Meyhanesi yolun hemen yukarısındaydı ve tezgâhın altında özel bir kutu vardı. Henry içinde namluları kesilmiş bir çifte saklıyordu. Ace Merrill denilen ahmak birkaç yıl önce onu soymaya kalktığında silahı bara getirmişti. Aslında öyle bir çifteyi kullanmak yasaktı. Henry de ona elini bile sürmemişti.

Belki de bugün kullanacaktı silahı.

Henry arabasının yanındaki çiziğe parmaklarını sürdü, sonra da pusulayı buruşturarak yere attı. Herhalde Billy Tucker artık Kaplan'a gelmiş, yerleri süpürüyordu. Henry çifteyi kapacak, sonra Billy'nin arabasını ödünç alacaktı. Bugün bir hayvanı avlaması gerekiyordu.

Henry buruşuk pusulayı bir tekmede çimlere doğru attı. Herhalde sen yine o haplardan içmeye başladın, Hugh. Bil ki bugünden sonra içemeyeceksin. Bunu garanti ediyorum. Arabadaki çiziğe son kez dokundu. Ömrü boyunca hiç bu kadar öfkelenmemişti. Evet, bunu garanti ediyorum!

Henry yoldan hızla Kaplan'a doğru gitti.

Frank Jewett, George T. Nelson'un evindeydi. Onun yatak odasını altüst ederken iki kişilik yatağın altında otuz gram kadar kokain buldu. Tozu götürüp tuvalete attı ve sifonu çekti. Kokainin suyla akmasını seyrederken aniden karnına bir ağrı sapladı. Tam kemerini açacağı sırada dönerek karmakarışık yatak odasına gitti. Frank iyice çıldırmış olduğunu düşünüyor ve buna pek aldırmıyordu. Deliler geleceği düşünmek zorunda değillerdi. Çılgınlar için geleceğin hiç önemi yoktu.

Frank'in, George T. Nelson'un yatak odasında elini sürmediği birkaç şeyden biri duvardaki bir fotoğrafıydı. Yaşlı bir kadının fotoğrafıydı bu. Pahalı, altın yaldızlı bir çerçeveye geçirilmişti. Frank onun George T. Nelson'un annesinin fotoğrafı olduğunu düşündü. Karnı yine ağrımaya başlamıştı. Fotoğrafı duvardan indirerek yere koydu ve kemerini açarak fotoğrafın üzerine pisledi.

O ana kadar kötü geçen günün en heyecanlı olayıydı bu.

Castle Rock'ın en yaşlı sakini olan Lenny Partridge aynı zamanda kentin en eski arabalarından birini kullanıyordu. Bir zamanlar beyaz olan 1966 Chevrolet'ydi bu. Ne yazık ki, "artık toprak yol grisi," diye tanımlanabilecek bir renge dönüşen araba pek iyi durumda değildi. Arka camın yerine birkaç yıl önce bir tabaka plastik geçirilmiş, çerçeveler iyice paslanmıştı. Lenny artık yolu pasların oluşturduğu karmaşık bir dantelin arasından görebiliyordu. Egzoz borusu iyice aşağıya doğru sarktığından, Lenny arabasını sürerken çevreye kokulu mavi bir duman yayılıyordu. Chevrolet günde üç, bazen de dört litre benzin harcıyordu. Gerçi Lenny'nin buna aldırdığı yoktu, çünkü Sonny Jackett'ten beş galonluk ekonomik boy yeniden işlenmiş benzinden alıyordu. Sonny'nin yüzde on tenzilat yapmasına da dikkat ediyordu. Yaş bakımından Altın Çağ'a eriştiği için bu hakkıydı onun. Ayrıca *Boston Post* gazetesi ona yaşı dolayısıyla zamanında Evvie Chalmers'a verilmiş olan özel bastonu hediye etmişti.

Lenny son on yıl boyunca arabayı saatte elli kilometreden daha hızlı sürmediği için araç herhalde Lenny'den daha fazla dayanacaktı.

Henry Beaufort yedi kilometre ötede Teneke Köprü'nün diğer tarafında Kaplan'a doğru giderken Lenny de arabasıyla Castle Hill'in doruğunu aşıyordu.

Yolun ortasında bir adam durmuş, gösterişli bir tavırla ellerini kaldırmıştı. Belinden yukarısı ve ayakları çıplaktı. Haki pantolonunun fermuvarını kapatmamış, boynuna da güve yemiş bir kürk parçası sarmıştı.

Lenny'nin kalbi sıska göğsünden "Hop" derken iki ayağıyla birden frene bastı. Ayağındaki ayakkabılar eskilikten neredeyse dökülüyordu. Pedal garip, iniltiye benzeyen bir ses çıkararak iyice aşağıya indi ve araba yoldaki adamdan doksan santim kadar ötede durdu. Lenny adamı tanımıştı. Hugh Priest'ti bu. Hugh araba üzerine gelirken kılını bile kımıldatmamıştı. Chevrolet durunca ellerini göğsüne bastırmış olan Lenny'nin yanına geldi. İhtiyar adam soluk almaya çalışıyor ve bunun son kalp krizi olup olmadığını kendi kendine soruyordu.

"Hugh," diye inledi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun? Az kalsın seni çiğneyecektim! Ben..."

Hugh, onun yanındaki kapıyı açarak içeriye doğru eğildi ve boynundaki kürk parçası öne doğru sallandı. Lenny gerilemişti. Bu yarı

çürümüş bir tilki kuyruğuna benziyordu. Tüyleri yer yer kopmuştu ve pis kokuyordu.

Hugh, yaşlı adamı tulumunun askılarından yakalayarak arabadan dışarı çekti. Bu sırada Lenny öfke ve korkuyla gıdaklar gibi bir ses çıkarıyordu.

Hugh kafası çok daha önemli sorunlarla meşgul olan bir insan tavrıyla dalgın dalgın, "Kusura bakma, ihtiyar," dedi. "Araban bana gerekli. Benimki biraz rahatsız da."

"Hey, bu..."

Hugh, Lenny'i yakaladığında sanki paçavra dolu bir çuvalmış gibi yolun karşı tarafına fırlattı. Lenny yere düşerken bir çatırtı duyuldu ve bağırışları acı dolu tiz çığlıklara dönüştü. Köprücük kemiği ve iki kaburgası kırılmıştı.

Hugh hiçbir şeye aldırmadan direksiyona geçti. Kapıyı kapayarak gaza bastı. Motor adeta hayret dolu çığlığa benzer bir ses çıkarırken sarkan egzoztan masmavi bir bulut fışkırdı. Lenny Partridge daha sırtüstü dönmeyi başaramadan Hugh yetmiş beş kilometre hızla yamaçtan indi.

Andy Clutterbuck saat üçü otuz beş geçe Castle Hill Yolu'na saptı. Lenny Partridge'in diğer yöne doğru giden benzin canavarı arabasının yanından geçerken onunla ilgilenmedi bile. Clut yalnızca Hugh Priest'i düşünüyordu şimdi. Paslı Chevrolet ise manzaranın bir parçasıydı.

Clut, Hugh'ın, Wilma ve Nettie'yle ne ilgisi olduğunu bilmiyordu. Hoş pek de önemli değildi. O bir piyade gibiydi, hepsi o kadar. Olayların nedenlerini ve nasıllarını düşünmek başkalarının göreviydi. Üstelik genç adamın buna sevindiği günlerden biriydi bu. Clut, Hugh'ın yılların yumuşatamadığı kötü ve ayyaş bir adam olduğunu biliyordu. Öyle bir insan her şey yapabilirdi... Özellikle içtiği zaman.

Clut, Hugh herhalde işte şimdi, diye düşündü. Her şeye karşın adamın oturduğu harap kulübeye yaklaşırken tabancasının kılıfını açtı. Bir dakika sonra güneşin, Hugh'ın bahçe yolundaki arabasının cam ve krom aksamını ışıldattığını gördü. Sinirleri iyice gerilmişti. İşte Hugh'ın arabası oradaydı. Öyleyse evde olması gerekirdi. Çünkü kırsal bölgelerde durum hep böyleydi.

Hugh yürüyerek evden ayrıldığında sağa sapmıştı. Yani kente değil de, Castle Hill'e doğru. Clut o yana doğru baksaydı Lenny Partridge'in yolun yanında yattığını ve tozlarda yuvarlanan bir tavuk gibi çırpındığını görecekti. Ne yazık ki Clut o tarafa bakmamış, bütün dikkatini Hugh'ın evine vermişti. Lenny'nin hafif, tiz çığlıkları da bir kulağından giriyor, diğerinden çıkıyordu.

Clut devriye arabasından inmeden önce tabancasını çekti.

William Tipper henüz on dokuzunda fazla akıllı olmayan biriydi. Ancak Henry Beaufort, Castle Rock'ın varlığının son gerçek günü dördü yirmi geçe Kaplan'a girdiği zaman ondan ürkecek kadar zekiydi. Delikanlı Henry'e Pontiac arabasını vermeyi reddetmesinin bir işe yaramayacağını anlayacak kadar da kurnazdı. Aslında Henry, Billy'nin o güne dek gördüğü patronların en iyisiydi. Gelgelelim barmen bugün fena halde öfkeliydi. Delikanlı onun bir yumrukta kendisini devirerek arabasının anahtarlarını alacağını anlıyordu.

İşte Billy de yaşamında ilk -ve belki de son- kez oyuna kalkıştı. Çekine çekine, "Henry," dedi. "Galiba senin de benim gibi bir içkiye ihtiyacın var. Gitmeden önce birer kadeh içelim mi?"

Henry barın arkasına girmişti. Billy, adamın orayı karıştırarak usulca küfrettiğini duyuyordu. Sonunda barmen doğrulduğunda elinde, asma kilit takılı, dikdörtgen biçimi tahta bir kutu vardı. Onu tezgâhın üzerine koyarak beline takılı anahtar destesini incelemeye başladı. Bir taraftanda Billy'nin önerisini düşünüyordu. Tam, "Hayır," diye başını sallayacakken durakladı. Aslında bir içki içmek hiç de fena bir fikir değildi. Böylece hem sinirleri gevşer, hem de ellerinin titremesi geçerdi. Aradığı anahtarı bulup kutunun kilidini açtı ve kilidi bir kenara koydu.

"Pekâlâ, Billy," dedi. "Ama şu işi doğru dürüst yapalım. Chivas içelim. Bana bir duble, sana da tek." Parmağıyla Billy'i işaret edince çocuk irkildi. Barmenin, "Sen de benimle geleceksin," diyeceğinden emindi. Ancak adam, "Sakın annene burada sert içki içmene izin verdiğimi söyleyeyim deme," diye ekledi. "Beni anlıyor musun?"

Billy rahatladı. "Evet, efendim!" Henry'nin fikrini değiştirmesine fırsat vermeden şişeyi almak için koştu. "Sizi iyi anlıyorum."

Castle Rock'ın en pahalı işinin, yani Belediye-Bayındırlık Bölümü'nün yöneticisi Deke Bradford çok öfkeliydi.

Alan'a, "Hayır, burada değil," dedi. "Bütün gün gözükmedi. Eğer benden önce görürsen bir iyilik et ve ona kovulduğunu söyle."

"Nasıl oldu da onu bu kadar uzun süre çalıştırdın, Deke?"

İki adam belediyenin Bir Numaralı Garajı'nın önünde, güneşte duruyorlardı. Solda bir kamyon geri geri bir kulübeciğe yaklaşmıştı. Üç adam küçük olduğu kadar ağır tahta sandıkları indiriyorlardı. Üzerinde içlerinde patlayıcı olduğunu gösteren baklava biçimi kırmızı işaretler vardı. Alan kulübede çalışan havalandırma sisteminin hışırtısını duyuyordu. Yılın bu mevsiminde çalıştırılması garipti. Ama Castle Rock'ta son derece garip bir hafta geçirmişlerdi.

Deke, "Onu gerektiğinden daha uzun bir süre burada tuttum," diye itiraf ederek, parmaklarını kırlaşmaya başlamış olan kısa saçlarının arasına soktu. "Çünkü her şeye rağmen gizli, iyi bir yanı olduğunu sanıyordum." Kısa boylu, tıknaz Deke'yi görenler onun son derece sert bir insan olduğunu sanırlardı. Oysa Alan'ın tanıdığı insanların en iyisi, en merhametlisiydi. Deke ekledi. "Hugh içmediği zaman bu kentte herkesten çok çalışırdı. Fakat bu son hafta..."

"Bu son hafta ne oldu?"

"Berbat haldeydi. Gözleri iyice çukura kaçmıştı ve insanla konuşurken omzunun üzerinden bir yere bakıyordu. Sana değil. Ayrıca kendi kendine konuşmaya da başlamıştı."

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum. Diğer çocukların bildiğini de sanmıyorum. İşten adam kovmayı sevmem. Ne var ki, bugün sen gelmeden önce onu işten atmaya karar verdim. Onunla işim bitti artık."

Alan, "Bir dakika, Deke," diyerek arabasına gitti. Sheila'yı arayıp Hugh'ın bütün gün işe gelmemiş olduğunu haber verdi. "Clut'a söyle çok dikkatli davransın. John'u da onu desteklemesi için oraya gönder. Clut'la John, Hugh'ı silahlı ve tehlikeli biri saysınlar. Anladın mı?"

"Silahlı ve tehlikeli. Tamam."

"Pekâlâ." Şerif mikrofonu yerine takarak Deke'nin yanına döndü. "Sence kentten ayrılmış olabilir mi?"

"*O mu*?" Deke başını yana eğerek çiğnediği tütünü tükürdü. "Öyleleri son aylıklarını alıncaya dek hiçbir zaman kentten ayrılmazlar.

Çoğu başka hiçbir yere gitmez zaten." Gözüne bir şey ilişmişti. Patlayıcıları taşıyan adamlara doğru döndü. "Ne yaptığınıza dikkat edin! O sandıkları indirmeye çalışın, top oynamaya değil."

Alan, "Fazla dinamit bu," dedi.

"Evet yirmi sandık. Çakıl yataklarının birinin dibinden kaya çıktı."

"Neden bu kadar çok dinamit aldınız?"

"Benim fikrim değildi. Buster miktarı artırdı. Nedenini de Tanrı bilir."

Alan düşünceli düşünceli mırıldandı. "Demek Buster miktarı arttırdı..."

"Evet. Bu şaşkınlık verici, değil mi?"

"Gerçekten de öyle... Deke telefonunu kullanabilir miyim?"

"Sormana bile gerek yok."

Şerif, adamın bürosuna girerek Polly'i aradıysa da telefona cevap veren olmadı. Dışarı çıktığında Deke dinamitlerin bulunduğu kulübeciğin kapısını kilitliyordu. Alan'a döndüğü zaman yüzünde mutsuz bir ifade vardı.

"Hugh Priest'in içinde iyi bir insan gizliydi, Alan. Buna yemin edebilirim. Çoğu zaman bu yönü ortaya çıkıyordu. Ancak..." Omzunu silkti.

Şerif de başını salladı.

"Sen iyi misin, Alan? Garip görünüyorsun."

Şerif hafifçe gülümsedi. "İyiyim..." Halinin garip olduğu doğruydu. Polly'nin de öyle. Hugh'ın da, Brian Rusk'ın da. Sanki bugün herkes bir tuhaftı.

Lenny Partridge'in eski arabası dörde doğru Gerekli Şeyler'in önündeki park yerine girdi. Herkesin ilgisini çeken Hugh otomobilden inerek dükkânın kapısını açtı. Yukarıdaki çıngırak şıngırdadı. Onun içeri girdiğini yalnızca Charlie Fortin gördü. Western Auto'nun kapısında durmuş, kendi sardığı o pis kokulu sigaralarından birini içiyordu. "Bu herif sonunda çıldırdı..." diye mırıldandı.

Mağazada Bay Gaunt, Hugh'a nezaket ve beklentiyle gülümsedi. Sanki dükkânına her gün boyunlarına kürk dolamış, çıplak ayaklı ve

çıplak gövdeli adamlar geliyormuş gibi. Dükkân sahibi kasanın yanındaki kâğıda son bir işaret koydu.

Hugh, Bay Gaunt'a doğru gitti. "Başım belada," sağa sola bakınıp duruyordu. "Bu kez başım gerçekten dertte."

Bay Gaunt en okşayıcı sesiyle, "Bunu biliyorum," dedi.

"Buraya gelmemin uygun olacağını düşündüm. Bilmem ki... sizi durmadan rüyamda görüyorum. Başka... kime başvuracağımı bilemedim."

"Gerçekten de en uygun yer burası, Hugh."

Adam, "Arabamın lastiklerini kesmiş," diye fısıldadı. "Çakırkeyif Kaplan'ın sahibi olan o aşağılık Beaufort. Bir de pusula bırakmış. 'Gelecek sefere ne için geleceğimi biliyorsun,' diye yazmış. Ya da buna benzer bir şey. Tabii ben onun ne demek istediğini biliyorum." Hugh kirli, iri eliyle pis kürkü okşarken yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirdi. "Bu güzeller güzeli tilki kuyruğumu çalacak."

Bay Gaunt düşünceli bir tavırla, "Belki de onun icabına bakman iyi olur," diye mırıldandı. "Yani o senin işini bitirmeden. Belki 'bu kadarı da fazla,' diyeceksin ama... Düşünecek olursan..."

"Evet! Evet! Evet! Benim yapmak istediğim de bu!"

"Tam sana göre bir şeyim var." Satıcı eğildi. Doğrulduğu zaman elinde otomatik tabanca vardı. Silahı tezgâhın üzerinde Hugh'a doğru itti. "Dolu bu?"

Hugh tabancayı eline aldığı anda o sersemliği geçti. "Şey... Cüzdanımı evde unuttum."

Bay Gaunt, "Bu bakımdan hiçbir endişen olmasın," diye cevap verdi. "Biz, Gerekli Şeyler'de sattığımız malları sigorta ederiz." Aniden yüzünde sert bir ifade belirip dudakları gerildi ve gözlerinde tuhaf bir pırıltı belirdi. Alçak ve sert bir sesle, "Gidip onu öldür!" diye emretti. "Senin olan bir şeyi mahvetmek isteyen o köpeği ortadan kaldır! Gidip onu gebert, Hugh! Kendini koru! *Malını* koru!"

Hugh birdenbire güldü. "Teşekkür ederim, Bay Gaunt. Çok teşekkür ederim."

Dükkân sahibi hemen normal sesiyle konuşmaya başladı. "Bir şey değil." O an kapının yukarısındaki çıngırak şıngırdamış, tabancayı beline sokan Hugh dükkândan çıkmıştı bile.

Bay Gaunt vitrine giderek onun eski arabaya binmesini ve geri geri caddeye çıkmasını seyretti. Alçak sesle, "Onu gebert, Hugh!" derken kulaklarından ve saçlarından dumanlar yükselmeye başladı. Burnundan ve dörtköşe mezar taşlarına benzeyen dişlerinin arasından fışkıran dumanlar daha da yoğundu. "Mümkünse hepsini gebert. Eğlenmene bak, ahbap!"

Bay Gaunt başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye başladı.

John LaPointe, şerif bürosunun yan kapısına doğru hızla gidiyordu. Otoparka açılan kapıya doğru. İyice heyecanlanmıştı. "Silahlı ve tehlikeli!" İnsan her zaman silahlı ve tehlikeli bir sanığın tutuklanmasına yardıma gidemiyordu. Hiç olmazsa Castle Rock gibi uyuklayan bir kentte. John kayıp cüzdanını şimdilik unutmuştu. Hele Sally Ratcliffe'i o anda hiç düşünmüyordu.

Tam kapıya vardığı sırada içeriye biri girdi. John yüz kilo ağırlığındaki öfkeli koçun karşısına dikildiğini gördü.

Lester o yeni pek yumuşak sesiyle, "Hah, işte tam aradığım adam," diyerek siyah cüzdanı havaya kaldırdı. "Bir şeyini kaybettin mi kumar düşkünü, dinsiz, kalleş, çirkin köpek?"

John, Lester Pratt'ın oraya neden geldiğini bilmiyordu tabii. Bütün bildiği Clut'ı desteklemesi ve onun için de hemen gitmesi gerektiğiydi. "Konu neyse bunu sonra konuşuruz, Lester," dedi ve cüzdanı almak için elini uzattı. Koç cüzdanı geri çekti ve sonra da olanca gücüyle şerif yardımcısının suratının ortasına vurdu. John öfkelenmekten çok şaşırmıştı.

Lester yine o tatlı sesiyle, "Ah, ben *konuşmak* istemiyorum ki," diye cevap verdi. "Zamanımı boşa harcamak niyetinde değilim." Cüzdanı yere attı. John'u omuzlarından yakalayarak havaya kaldırdığı gibi karşıya fırlattı. Şerif Yardımcısı LaPointe havada uçtu ve Norris Ridgewick'in masasına yuvarlandı.

Sheila Bingham telsiz bölmesinden bakarken kızın ağzı bir karış açıktı.

John kalkmaya çabaladı. Şaşırmış ve sarsılmıştı. Ne olduğunu anlayamıyordu.

Lester yumruklarını sıkarak ona yaklaştı. "Sana bir ders vereceğim. Sana Baptist gençlerinin kızlarını çalan Katoliklerin başlarına

neler gelebileceğini öğreteceğim. Bunu sana ezberleteceğim ve sen bu dersi bir daha unutmayacaksın."

Lester Pratt, John'a iyice yaklaştı.

Billy Tupper çok akıllı olması da dert dinleyebilirdi. O gün de Henry Beaufort'un öfkesi için en iyi ilaç anlayışlı bir dinleyiciydi. Barmen içkisini yudumlayarak Billy'e olanları anlattı... Konuşurken gitgide sakinleşiyordu. Hatta, bu çifteyle sokağa çıksaydım sonunda şerif beni içeri tıkardı, diye düşündü. Thunderbird arabasını çok seviyordu ama hapse atılmayı göze alacak kadar da değil. "Lastikleri değiştiririm. O çizik de zamanla gözükmez olur. Hugh Priest'e gelince, onun icabına yasalar baksın." İçkisini bitirerek ayağa kalktı.

Billy endişeyle, "Onu bulmaya mı gideceksin?" diye sordu.

Henry, "Boşuna zaman kaybedecek değilim," deyince delikanlı rahat bir soluk aldı. Barmen ekledi. "Onu Alan Pangborn'a bırakacağım. Ben vergimi bunun için ödemiyor muyum, Billy?"

"Herhalde." Billy pencereden baktı. Paslı, eski bir araba yoldan Kaplan'a doğru çıkıyordu. "Ah, bak! İhtiyar Lenny! Onu çoktandır görmedim."

Henry, "Ne olursa olsun, bar beşten önce açılmıyor," dedi. Telefon etmek için barın arkasına geçtiğinde namluları kesilmiş çiftenin durduğu tahta kutu hâlâ tezgâhın üstündeydi. Onu kullanacaktım, diye düşündü. Gerçekten... İnsanlara ne oluyor? Vücutlarına zehir mi yayılıyor?

Lenny'nin eski arabası park yerine girerken Billy de kapıya doğru gitti.

John LaPointe, "Lester..." diye başlarken koçun bir somun iriliğindeki eli yüzüne indi. Şerif yardımcısının burnu çatırdayarak kırılırken zavallı müthiş bir acı duydu. Gözlerini yumdu. Odada ellerini sallayarak, sendeleyerek dolaştı. Dengesini bulmaya çalışıyor, burnundan kanlar fışkırıyordu.

Lester yine ona doğru gitti. Bütün dikkatini bu dövüşe vermiş, kaşlarını çatmıştı.

Telsiz bölmesinde Sheila mikrofonu açarak Alan'a haykırmaya başladı.

Frank Jewett sevgili "arkadaşı" George T. Nelson'un evinden ayrılmaya hazırlanıyordu ki, aklına bir şey geldi. George evin bu durumunu gördüğünde beni aramaya çıkabilir. En iyisi başladığım işi bitireyim. Aşağıda bir silah dolabı vardı. George T. Nelson'un işini kendi tabancasıyla bitirmek Frank'a çok adilce bir düşünceymiş gibi geldi.

Tam o sırada George T. Nelson'un muhabbet kuşu Tammy Faye ötmeye başladı. Kuş hiç olmayacak bir anı seçmişti. Frank Jewett onu dinlerken yüzünde çok çirkin bir gülüş belirdi. O lanet olasıca kuşu nasıl unuttum? Çabucak bir bıçak bularak Tammy Faye'i şişledi. Sonra silah dolabının kilidini kırarak kapının arkasına saklandı. Beline bir otomatik tabanca sokmuş, duvara da bir çifte dayamıştı. Bir elinde et bıçağı vardı. Durduğu yerden sarı bir tüy yığınına benzeyen muhabbet kuşunu görebiliyordu. Hafifçe gülümsediğinde gözlüğünün gölgelediği gözlerinden çıldırmış olduğu belliydi.

Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak rahat etmek için yere oturdu. Arkasını duvara dayayarak silahlarını kucağına bıraktı. Ancak uykusu gelmeye başlıyordu. Bunun nedeni o müthiş şoktu tabii. Gafil avlanmak istemiyordu. Onun için George T. Nelson'un krem rengi kanepesini duvardan uzaklaştırarak onun arkasına uzandı. Çok geçmeden de uykuya daldı.

Alan, Teneke Köprü'yü geçerek kente girerken Sheila, "Bir Numaralı Birim!" diye bağırıyordu. "Beni duyuyor musun? Bir Numaralı Birim!"

Şerifin yüreğine indi. Clut, Hugh'ın evinde müthiş bir tehlikeyle karşılaştı! Neden ona John gelmedikçe harekete geçmemesini söylemedim? Mikrofonu telaşla kaptı. "Bir Numaralı Birim!"

Kız, "Biri John'u dövüyor!" diye haykırdı. "Çabuk gel, Alan. Onu kötü yaraladı!"

Bu öyle beklenmedik bir şeydi ki Alan bir an şaşırdı. "Ne? Kim? Orada mı?"

"Çabuk ol! John'u öldürüyor!"

Şerif aniden kendi kendine, tabii ya, dedi. Hugh Priest bu. Bir nedenle bizim büroya geldi. John daha çıkmamıştı. Hugh onun üzerine saldırdı. Tehlikede olan Andy değil, John.

Alan lambayı arabanın üstüne takarak gaza bastı.

Clut, Hugh'ın arabasının lastiklerinin parça parça olduğunu gördüğünde adamın evde olmadığını düşünmeye başladı. Tam eve yaklaşacağı sırada o tiz feryatları duydu.

Bir an kararsızca olduğu yerde durduktan sonra telaşla bahçe yolundan indi. O sırada Lenny'i de görüverdi. Koşarak yaşlı adama doğru gitti.

Clut yanında diz çökerken Lenny, "Bana yardım et," diye inledi. "Hugh Priest çıldırdı!"

Clut sordu. "Yaran nerede?" Lenny'nin omzuna dokunur dokunmaz adam bir çığlık attı. Clut ne yapması gerektiğini bilmeden ayağa kalktı. Kafasında pek çok şey birbirine karışmıştı. İşi yüzüne gözüne bulaştırmak istemiyordu. Sonunda, "Kımıldama," dedi. "Yardım isteyeceğim."

Lenny, "Kalkıp tango yapmak niyetinde değilim, ahmak," diye cevap verdi. Can acısından inleyip duruyordu.

"Tamam." Clut devriye arabasına doğru koşarken birdenbire durakladı. "O arabanı aldı, öyle mi?"

Lenny elini kırık kaburgalarının üzerine koydu. "Hayır! Kemiklerimi kırdı, sonra da lanet olasıca sihirli uçan halısına binip gitti. Tabii arabamı aldı ya! Burada neden yattığımı sanıyorsun? Güneşlenmek için mi?"

Clut, "Tamam," diye tekrarlayarak arabasına koştu. Mikrofonu telaşla kaparken az kalsın pencereye kafasını vuruyordu. Ancak Sheila cevap vermedi. Clut üç kez denediysede bir cevap alamadı. Bunun üzerine Hugh'ın evine girerek Norway'daki Kurtarma Servisi'ne telefon etti. Bir yandan da, Sheila tam tuvalete gidecek zamanı buldu, diye düşünüyordu.

Henry Beaufort da şerifin bürosuyla konuşmaya çalışıyordu. Ahizeyi kulağına dayamış telefonun çalışını dinliyordu. Haydi! Haydi! Biriniz şu lanet olasıca telefona cevap verin. Orada ne yapıyorsunuz? Poker mi oynuyorsunuz?

Billy Tupper dışarı çıkmıştı. Henry onun bağırdığını duyarak sabırsızca başını kaldırdı. Ani bir patlama duyuldu. Barmen önce, Lenny'nin eski lastiklerinden biri patladı, diye düşündü. Sonra iki patlama daha etrafta yankılandı.

Billy, Kaplan'a girdi. Çok yavaş yürüyordu. Bir elini boynuna götürmüş, parmaklarının arasından kanlar akıyordu. Delikanlı tuhaf bir sesle, boğulurcasına, "Enry!" diye haykırdı. "'Enry' En..." Rock-ola'ya erişince bir an yalpalayarak orada durdu. Sonra da yere yığıldı.

Kapıya doğru olan ayaklarının üzerine bir gölge düştü. Sonra bir adam kapıda belirdi. Boynuna bir tilki kuyruğunu sarmış elindeki tabancanın namlusundan dumanlar çıkıyordu. Loş barda Billy Tupper'ın üzerinden atlayan Hugh Priest, "Merhaba, Henry," dedi.

John LaPoint, Lester'ın kendisine neden saldırdığını bilmiyordu. Ama koçun saldırıyı sürdürürse onu öldüreceğinin farkındaydı. Lester durmak bir yana yavaşlamıyordu bile. John duvarın önünden kayarak elinden kurtulmaya çalıştı. Ancak Lester onu gömleğinden yakalayarak geri çekti. "Al bakalım, Johnny, oğlum," diyerek yumruğunu şerif yardımcısının üst dudağına indirdi. John dudağının yarıldığını hissetti.

Sonra ayağını uzattı ve koçu itti. Lester, onun ayağına takılıp yuvarlanırken John'u da beraberinde çekti. İki genç yerde yuvarlanmaya başladılar. Kafa vuruyor, yumruklar atıyorlardı.

İkisi de Sheila Bingham'ın telsiz bölmesinden fırlayarak şerifin odasına daldığını fark etmediler. Kız duvarda asılı olan tüfeği kaparak emniyeti açtı, sonra da kavga yerine koştu. Lester, John'un üstüne oturmuş onun kafasını yere vuruyordu.

Sheila ateş etmesini biliyordu. Şimdi dipçiği omzuna dayayarak, "Ondan uzaklaş, John!" diye bağırdı. "Çekil de ateş edeyim!"

Lester dönerek ateş saçan gözlerle kıza baktı. Bir erkek goril gibi dişlerini gösterip tekrar John'un kafasını yere vurmaya devam etti.

Alan belediye sarayına yaklaşırken günün tek iyi şeyini gördü. Norris Ridgewick sarı VW'iyle yaklaşıyordu. Şerif yardımcısının sivil giyimli oluşu Alan'ın hoşuna gitmedi. Yardımcısına ihtiyacı vardı. Hem de nasıl!

Sonra yine kıyamet koptu.

Yandaki dar geçitten büyük bir araba fırladı. Keeton'ın kırmızı Cadillac'ı. Buster olanca hızıyla Norris'in arabasının yanına çarparken şerif olayı ağzı bir karış açık seyretti. Bir gürültü oldu ve VW yan devrildi. Camlar şangırdayarak kırıldı.

Alan devriye arabasını durdurarak dışarı fırladı.

Buster, Cadillac'ından iniyordu.

Norris ise Volkswagen'inin penceresinden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Sersemlemiş olduğu belliydi.

Buster yumruklarını sıkarak ona doğru gitti. Şişman, yuvarlak yüzünde bir tebessüm donmuştu.

Alan bu gülüşü fark eder etmez koşmaya başladı.

Hugh'ın ilk kurşunu barın gerisinde, raftaki bir viski şişesini kırdı. İkinci Henry'nin başının hemen yukarısında asılı olan çerçeveli belgeyi deldi. Üçüncüsü ise barmenin sağ yanağını uçurdu. Ortalığa pembe kan damlaları ve et parçacıkları saçıldı.

Henry bir çığlık attıktan sonra çiftenin durduğu kutuyu kaparak barın arkasına sindi. Hugh'ın kendisini vurduğunu biliyordu ancak yarasının ağır olup olmadığının farkında değildi. Yalnızca yüzünün sağ tarafının birdenbire bir fırın kadar ısındığının ve boynunun yanından kanların aktığının farkındaydı.

Hugh bara yaklaşırken, "Seninle arabalardan söz edelim Henry," dedi. "Hatta daha iyisi tilki kuyruğundan söz edelim. Buna ne dersin?"

Henry kutudan çifteyi aldı. Dolduracak zamanı olmadığının farkındaydı. Silahın dolu olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu.

Dizlerini büktü ve Hugh'a sürpriz yapmak için ayağa fırlamaya hazırlandı.

Sheila, John'un o delinin elinden kurtulamayacağını anlamıştı. Galiba o Lester Platt ya da Pratt... Lisenin koçu. Lester, John'un başını yere vurmaktan vazgeçerek ellerini şerif yardımcısının boynuna doladı.

Sheila tüfeği tersine çevirerek iki eliyle namluyu kavradı. Silahı havaya kaldırdı, sonra da hızla indirdi.

Lester son anda döndü ve tüfeğin çelik kenarlı ceviz dipçiği iki gözünün arasına indi. Dipçik kafatasında bir delik açarken kötü bir çatırtı duyuldu. Lester'ın beyninin ön tarafı pelteye dönmüştü. Lester Pratt daha yere yığılmadan öldü.

Sheila ona baktı ve çığlıklar atmaya başladı.

Buster Keeton sersemlemiş olan Norris'i sürükleyerek pencereden çıkarırken, "Bu işi kimin yaptığını anlamayacağımı mı sandın," diye homurdandı. "Yapıştırdığın her makbuzun altında adının olmamasına rağmen durumu anlamayacağımı mı düşündün? Öyle mi, ha? Öyle mi?"

Norris'e vurmak için yumruğunu kaldırdığı sırada şerif kelepçeyi bileğine geçirdi.

Buster, "Ha?" diye bağırarak ağır ağır döndü.

İçeride, belediye sarayında biri bağırmaya başladı.

Alan o tarafa doğru baktıktan sonra da kelepçeyi çekiştirerek Buster'ı Cadillac'a götürdü. Keeton onun omzunu yumruklayıp duruyordu. Alan kelepçenin diğer ucunu kapının tokmağına taktı.

Döndüğünde Norris'i karşısında buldu. Yardımcısı berbat haldeydi. Alan buna belediye meclisi başkanının arabasına çarpmasının neden olduğunu sandı. "Haydi," dedi "Başımız dertte."

Gelgelelim Norris ona aldırmayıp şerifin yanından geçerek yumruğunu Keeton'ın gözüne indirdi. Buster gıdaklar gibi bağırarak arabanın kapısına çarptı.

Norris, "İşte bu o kapan için, aşağılık köpek!" diye bağırdı.

Buster da çığlık çığlığa, "Hesabını göreceğim! Görmeyeceğimi sanma! *Hepinizi Ortadan Kaldıracağım.*"

"Ben seni ortadan kaldırmamayım da!" Norris yine yumruklarını sıkarak Buster'ın üzerine yürürken şerif onu yakalayarak geri çekti.

Norris'e, "Yeter!" diye bağırdı. "İçeride sorun çıktı! Korkunç bir olay!"

İçeriden yine çığlıklar geliyordu. Şimdi Ana Cadde'nin aşağısında kalabalık toplanmaya başlamıştı. Norris bir onlara, bir şerife baktı. Gözlerindeki o bulanıklık geçmişti. Alan rahat bir nefes aldı.

Norris, "Ne oldu, Alan?" diye sordu. "Bu onunla mı ilgili?" Çenesiyle Buster'ı işaret etti.

Şerif, "Hayır," dedi. "Tabancan yanında mı?"

Yardımcısı, hayır, der gibi başını salladı.

Alan kendi .38'liğini çıkararak Norris'e uzattı.

Adam, "Ya sen, Alan?" dedi.

"Ellerimin boş olmasını istiyorum. Haydi gel. Hugh Priest büroda ve çıldırdı!"

Evet, Hugh Priest gerçekten çıldırmıştı. O anda Castle Rock belediye sarayından dört buçuk kilometre uzaktaydı.

Hugh, "İstersen..." diye başladı. Henry aynı anda ayağa fırladığında gömleğinin sağ tarafı kan içindeydi. Çifteyle nişan almıştı.

Barmenle Hugh aynı anda ateş ettiler. Otomatik tabancanın takırtısı, çiftenin ilkel gürültüsü arasında kayboldu. Hugh'ın ayakları yerden kesilip odada sanki geriye doğru uçtu. Parçalanmış göğsü kırmızı bir bataklık çamuruna benziyordu.

Henry, Hugh'ın kurşunu sağ akciğerini delerken geri geri giderek rafa çarptı. Şişeler yere yuvarlanarak kırılmıştı. Adamın göğsü uyuştu sanki. Henry çifteyi attı ve sendeleyerek telefona gitti. İçerisi alkol ve yanık tilki tüyü kokuyordu şimdi. Henry soluk almaya çalıştı. Göğsü şişti ve sanki hava içine girmedi. O sırada tiz bir ses duyuldu.

Telefon sanki beş yüz kiloydu. Henry sonunda onu kulağına götürerek hattı otomatik olarak şerifin bürosuna bağlayan düğmeye bastı.

Tırn... Tırn... Tırn...

Henry, "Neniz var sizin?" diye inledi. "Ben burada *ölüyorum*. Şu lanet olasıca telefona cevap verin!"

Ama telefon çalmayı sürdürdü.

Norris geçidin ortalarında şerife yetişti. İki adam yan yana belediyenin otoparkına girdiler. Norris, Alan'ın servis tabancasının tetiğine parmağını geçirmiş, silahın küt namlusunu gökyüzüne doğru çevirmişti. Sheila ve John LaPointe'in arabaları parktaydı. Alan, Hugh Priest'inki nerede, diye düşünürken şerif bürosunun kapısı açıldı ve Alan'ın bürosundaki tüfeği kanlı elleriyle kavramış olan biri dışarı fırladı. Norris'in parmağı gerildi.

Şerif iki şeyi birden fark etti. Birincisi, Norris ateş etmek üzereydi. İkincisiyse çığlık atan eli tüfekli kişi Hugh Priest değil, Sheila Brigham'dı.

Alan Pangborn'un adeta doğaüstü olan refleksleri kızın hayatını kurtardı. Bağırarak dirseğiyle Norris'in eline vurdu. Şerif yardımcısı ateş ettiği an namlu da yukarıya doğru kalktı. Çevresi kapalı avluda tabanca sesi yankılanarak şiddetlendi. Binanın ikinci katındaki bir cam kırılmıştı. Sheila tüfeği atarak iki adama doğru koştu. Hem bağırıyor, hem ağlıyordu.

Şok geçiren Norris alçak sesle, "Tanrım..." dedi. Alan'a tabancayı uzatırken yüzü kâğıt gibi beyazdı. "*Sheila'yı vuruyordum!* Ah, Tanrım!"

Sheila, "Alan," diye hıçkırıyordu. "Çok şükür..." Yavaşlamadan adamın üzerine atıldı. Şerifi az kalsın deviriyordu.

Alan tabancasını kılıfına sokarak kızı kucakladı. Sheila titriyordu. Şerife kendisi de titriyormuş gibi geldi. Kız sinir krizi geçiriyordu ve panik yüzünden körleşmiş gibiydi. Bu yüzden de ölümün eşiğinden döndüğünün farkında bile değildi.

Şerif, "Burada ne oluyor?" diye sordu. "Bana çabucak anlat, Sheila." Kulakları silah sesinin yankıları yüzünden fena halde çınlıyordu. O yüzden ona bir yerde telefon çalıyormuş gibi geliyordu.

Henry Beaufort kendini güneşte eriyen bir kardan adam gibi hissediyordu. Bacaklarının gücü kesilmişti. Ağır ağır dizüstü düştüğünde cevap verilmeyen telefon hâlâ çalıyordu. Henry bu telefonun işe yaramadığını, yardım için başka bir numarayı denemesi gerektiğini belli belirsiz düşünüyordu. Ancak artık başka bir numarayı aramayı başarabileceğini sanmıyordu. Böylece barın arkasında kendi kanından oluşan ve gitgide büyüyen bir gölcüğün ortasında dizlerinin üstünde duruyordu. Göğsündeki delikten hava kaçarken çıkan ıslık gibi sesi dinliyordu. Kaplan'ın açılmasına daha bir saat vardı. Billy ölmüştü. Bu telefona biri hemen cevap vermezse o da ölecekti.

Henry soluk soluğa, "Lütfen..." diye fısıldadı. "Lütfen, telefona cevap verin... Biri şu kahrolasıca telefona cevap versin."

Sheila Brigham kendini toplamaya başlıyordu. Şerif ondan en önemli şeyi öğrendi. Kız tüfeğin dipçiğiyle "Hugh"ı etkisiz hale getirmişti. İçeri girerken kimse onlara ateş edemeyecekti. Yani şerif öyle umuyordu.

Norris'e, "Haydi," dedi. "Gidelim."

"Alan... Sheila dışarı çıktığı zaman... sandım ki..."

"Ne sandığını biliyorum. Neyse bir şey olmadı. Unut bunu, Norris. John içeride... Haydi gel."

Kapıya yaklaşarak iki yanında durdular. Alan, Norris'e baktı. "İyice eğilerek gir."

Yardımcısı, olur, der gibi başını salladı.

Alan tokmağı kavrayarak kapıyı hızla açtı. Norris dizlerini bükerek onun elinin altından içeri girdi.

John sonunda ayağa kalkmayı başarmış, sendeleyerek kapıya doğru biraz gidebilmişti. Alan'la Norris hızla ona çarptılar. John geri geri giderek duvara çarptı. Hayret ve bitkinlikle bağırdı. Norris, "Tanrım! John bu!" diye bağırdı.

Alan, "Bana yardım et," dedi. Yavaşça yere çöken John'un yanına koştular. Genç adamın yüzü kandan oluşmuş bir maskeye benziyordu. Burnu sola doğru iyice çarpılmış, üstdudağı kötü şişmişti. Alan'la Norris ona eriştikleri sırada onun avucuna bir dişini tükürdü.

Boğuk bir sesle, şaşkın şaşkın, "O tıldırdı," dedi. "Theila ona tüfekle furdu. O öldü tanırım."

Norris, "İyi misin, John?" diye sordu.

LaPointe, "*Tok* öfkeliyim," dedi. Sonra da bunu kanıtlamak istiyormuş gibi yere, iki bacağının arasına kustu.

Alan etrafına bakındı. Kulaklarının çınlamadığını gerçekten bir telefonun çaldığını duydu. Şimdi önemli olan bu değildi. Şerif "Hugh'ın dipteki duvarın önünde yattığını fark ederek ona doğru gitti. Kulağını adamın sırtına dayayarak kalbinin atıp atmadığını anlamaya çalıştı. O an yalnızca kulaklarındaki o çınlamayı duydu. Norris'e öfkeyle, "Ya şu lanet olasıca şeye cevap ver," dedi. "Ya da fişi çek."

Norris en yakındaki telefona gitti. Yani kendi masasındakine. Telefonu açarak, "Şimdi bizi meşgul etmeyin," dedi. "Burada acil bir durum var. Biraz sonra arayın." Cevap beklemeden alıcıyı yerine bıraktı.

Henry Beaufort ahizeyi, o gitgide ağırlaşan ahizeyi kulağından çekerek ona gözlerine inanamıyormuş gibi baktı. "Ne dediniz?" diye fısıldadı. Artık ahizeyi tutacak halde değildi. Çok fazla ağırlaşmıştı. Elindekini yere düşürdü, sonra da kendisi yan yattı. Kesik kesik soluyordu.

Alan'a göre Hugh'ın işi bitmişti. Şerif onu omuzlarından yakalayarak döndürdü... bu... adam bu Hugh değildi ki! Kan, beyin ve kemik parçalarıyla kaplanmış yüzünü tanımak mümkün değilse de onun Hugh Priest olmadığı kesindi.

Şerif alçak sesle, şaşkın şaşkın, "Kahretsin," dedi. "Burada neler oluyor?"

Danforth "Buster" Keeton arabasına kelepçelenmiş bir halde yolun ortasında duruyordu. Onlar'ın kendini seyrettiklerini görüyordu. Eziyetçiler'in başı ve yardımcısı gittikleri için artık Onlar'ın seyredebilecekleri başka bir şey kalmamıştı.

Buster Onlar'a baktı. Onlar... Her biri de Onlar'dan.

Bill Fullerton'la Henry Gendron berber dükkânının önünde duruyorlardı. Bobby Dukas da aralarındaydı. Adamın boynunda hâlâ önlük vardı. Charlie Fortin, Western Auto'nun kapısındaydı. Scott Carson'un o mide bulandırıcı avukat ahbapları Albert Martin ve Roward Potter bankanın önündelerdi. Herhalde kıyamet koptuğu sırada kendisinden söz ediyorlardı.

Gözler.

Kahrolasıca gözler.

Her tarafta gözler vardı.

Hepsi de ona bakıyorlardı.

Buster birdenbire, "Sizi görüyorum!" diye bağırdı. "Hepinizi de görüyorum! Hepinizi de! Ve ne yapacağımı biliyorum! Bundan emin olabilirsiniz!"

Arabasının kapısını açarak binmeye çalıştı ama başaramadı. Kelepçe dış tokmağa takılmıştı.

Biri güldü.

Buster kahkahayı duymuştu.

Adam çevresine bakındı. Castle Rock'lıların çoğu Ana Cadde'deki iş hanlarının önüne toplanmışlardı. Zeki farelerinkine benzeyen küçücük gözleriyle ona bakıyorlardı.

Herkes oradaydı. Bay Gaunt dışında.

Oysa Bay Gaunt oradaydı yine. Bay Gaunt, Buster'ın kafasının içindeydi. Ona ne yapması gerektiğini söylüyordu.

Buster, Bay Gaunt'u dinledi... Ve sonra gülümsemeye başladı.

Bir bira kamyonu dördü bir geçe Çakırkeyif Kaplan'ın otoparkına girdi. Şoför taşıttan inerken sipariş defterini kaptı bara doğru gitti. Kapıya bir buçuk metre kala durakladı. Gözleri irileşmiş barın kapısından çıkan bir çift ayağı görmüştü.

Sonra hafif, hırıltılı bir ses duydu. "... yardım edin..."

Şoför içeriye koştu ve barın arkasında yatan Henry Beauforth'u buldu. Yarı ölü gibiydi adam.

John LaPointe hırıltılı bir sesle, "O Letter Pratt," dedi. Norris ve Sheila'nın yardımıyla Alan'ın yanına kadar gidebilmişti.

Şerif hâlâ ölünün yanında diz çökmüş duruyordu. "Kim?"

John acı bir sabırla, "Letter Pratt," diye tekrarladı. "Litenin kotu."

Alan sordu.

"Burada ne arıyordu?"

John LaPointe bitkin bitkin başını salladı. "Bilmiyorum, Alan. İteri girdi ve tonra da tıldırdı."

Alan, "Biri bana acısa," dedi. "Hugh Priest nerede? Clut nerede? Tanrı aşkına burada neler oluyor?"

George T. Nelson yatak odasının kapısında durmuş gözlerine inanamıyormuşçasına çevresine bakınıyordu. Sonra, "Ne..." dedi ama sözlerini tamamlayamadı. Zaten buna gerek yoktu. George T. Nelson bütün bunlara kokainin neden olduğundan emindi. Altı yıldan beri Castle Rock Lisesi'ndeki dostlarına kokain satıyordu. Biri konuştu. Bir başkasının da açgözlülüğü tuttu... Zaten mutfağın kırık camını gördüğüm zaman böyle bir şey olduğunu anlamıştım. İlerledi. Uyuşmuş elleriyle yatağı kaldırdı. Paketcik orada yoktu. Hemen hemen iki bin dolar değerindeki saf kokain! George uykuda gibi banyoya doğru gitti. Kendi kullandığı tozu ecza dolabındaki bir şişeye saklamıştı. Sonra kapıda durakladı. Gözleri yine irileşti. Klozetin oturma yerine beyaz tozlar bulaşmış olduğunu gördü. Herhalde bebek talkı değildi onlar.

Klozete dökmüşler! Neden? Neden?

Kendi üç gramlık tozuna bir şey olmamıştı. Şişeyi alıp yatak odasına geçti. İlk kez o zaman iğrenç bir şey gözüne çarptı. Boğulur gibi, "...anne..." dedi.

Frank Jewett aşağıda, George T. Nelson'un krem rengi kanepesinin arkasında uyuyordu.

Bağırışmalar ve silah sesi yüzünden dışarı fırlamış olan Castle Rock'lılar şimdi yeni bir sahneyi seyrederek eğleniyorlardı. Belediye meclisi başkanının kaçma çabalarını.

Buster mümkün olduğu kadar arabanın içine doğru eğilerek motoru çalıştırdı. Sonra düğmeye basarak yan camı indirdi. Kapıyı kapattı ve açık pencereden dikkatle kıvrılıp bükülerek içeri süzülmeye başladı.

Tam o sırada Scott Garson yanına geldi. Tereddütle, "Şey, Danforth," dedi. "Bunu yapman doğru değil. Seni tutukladıklarını sanıyorum."

Buster bankere artık pis pis kokmaya başlamış olan koltuğunun altından baktı. Galiba Garson, onu tekrar geri çekmeye hazırlanıyordu. Buster ayaklarını mümkün olduğu kadar içeri çekti, sonra da bankacının yüzüne tekmeyi indirdi. Garson'un altın çerçeveli gözlüğü kırılırken banker acı acı bağırarak ellerini kanlı yüzüne götürdü. Sonra Ana Cadde'ye sırtüstü devrildi.

Buster, "Hah," diye homurdandı. "Bunu beklemiyordun, değil mi? Bunu hiç beklemiyordun, eziyetçi köpek!"

Arabasının içine süzülerek döndü ve zorlukla direksiyona geçti. Kelepçeli elini pencereden uzatmıştı. Gaza bastı.

Scott Garson o sırada doğrulmuş oturuyordu. Cadillac'ın üzerine doğru geldiğini görünce telaşla yana yuvarlandı. Kıl payıyla ölümden kurtuldu ama Cadillac'ın iri tekerlekleri sağ elinin üzerinden geçerek onu iyice ezdi. Adam garip bir biçimde yassılmış olan parmaklarına baktı, sonra sıcak mavi gökyüzüne doğru haykırmaya başladı.

"Tammmmmeeee Fayyyyye!"

Bu çığlık Frank Jewett'in uyanmasına neden oldu. Önce nerede olduğunu anlayamadı.

"Ah, hayır, olamaz! Tamme Faye!"

Frank o zaman her şeyi anımsadı. Sevgili "arkadaşı" George T. Nelson'un kanepesinin arkasındaydı. Şimdi gürültülü bir biçimde ölü muhabbet kuşunun yasını tutan da George T. Nelson'du. Frank aynı anda diğer olanları anımsadı: bürosuna saçılmış olan dergiler, şantaj mektubu. Tabii yaşamının da, meslek hayatının da mahvolması ihtimali.

Şimdi George T. Nelson hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Pis bir kuş için ağlıyordu o. Frank, eh, George, diye düşündü. Bu acına son vereceğim. Kim bilir, belki sen de kuşlar cennetine gidersin.

Hıçkırık sesleri kanepeye yaklaşıyordu. Frank kendi kendine, ah, çok güzel, dedi. Yerimden fırlayacağım ve o köpek daha ne olduğunu anlayamadan geberecek.

Frank tam yerinden fırlayacağı sırada hâlâ kalbi parça parça olmuş gibi ağlayan George T. Nelson kanepeye çöktü. Oldukça şişman bir adamdı. Kanepe onun ağırlığı altında kayarak duvara dayandı. George hıçkırdığı için Frank'ın hayretle, "Ooof," diye soluk verdiğini fark etmedi. Telefona uzanarak gözyaşları arasında bir numarayı çevirdi. Bir mucize oldu ve Fred Tubin ona hemen cevap verdi.

George, "Fred!" diye haykırdı. "Fred, korkunç bir şey oldu! Belki hâlâ oluyor! Ah, Tanrım!" Sonra karmakarışık bir biçimde eve döndüğünde her tarafı ne halde bulduğunu anlattı. Bir an karşısındakini dinledikten sonra arkasından, "Telefonda bundan söz etmemeli miyim? O, Tammy Faye'i öldürmüş. Böyle şeylere aldırır mıyım artık? O hain Tammy Faye'imi öldürmüş! Bunu kim yapmış olabilir, Fred? Kim? Bana yardım etmelisin?"

Frank Jewett kanepenin arkasında soluk alamıyordu. Neredeyse bayılacaktı.

Eski "arkadaşı" George T. Nelson'un sanki uzaklardan geliyormuş gibi bir izlenim bırakan sesini duydu. Hâlâ Fred Rubin'e bağırıp duruyordu. Herhalde kokain işindeki ortağıydı Fred. George, "Sen neden söz ediyorsun?" diye bağırıyordu. "Ben mahvoldum! Sen de bana gidip caddedeki yeni dükkânın sahibini görmemi söylüyorsun! Benim biblolara ihtiyacım yok Fred, bana..."

George sözünü yarıda keserek ayağa kalktı. Frank bütün gücüyle kanepeyi biraz iterek soluk aldı.

George T. Nelson bağırıyordu. "Ne satıyor? Ah, Tanrım! Tanrım! Bunu bana neden başta söylemedin?"

Yine bir sessizlik oldu. Frank kanepenin arkasında karaya vurmuş balina gibi yatıyordu. Kesik kesik soluyor ve zonklayan başının patlamayacağını umuyordu. Bir dakika sonra kalkacak ve eski "arkadaşı" George T. Nelson'u cinsel organından vuracaktı. Bir dakika sonra! Ya da bilemedin iki!

George T. Nelson, "Pekâlâ," dedi. "Gidip onu görürüm. Adamın senin dediğin gibi mucizeler yarattığını sanmıyorum ama denize düşen yılana sarılır, öyle değil mi? Ancak sana bir şey söyleyeceğim. Bu

işi yapan herifi bulup onu öldüreceğim. İlk iş bunu yapacağım. O adamı duvara çivileyeceğim. Anlıyor musun?"

Frank, anlıyorum, diye düşündü. Şimdi kim kimi duvara çivileyecek bunu göreceğiz, sevgili parti arkadaşım!

George T. Nelson telefona bağırdı. "Evet, adını anladım. Gaunt, Gaunt! *Gaunt!*" Telefonu kapattı. Galiba sonra da onu kaldırdığı gibi karşıya fırlattı. Çünkü Frank kırılan camların şangırtısını duyuyordu. George T. Nelson son kez küfretti, sonra evden çıktı.

Frank Jewett kanepenin arkasından yavaşça çıktığında rengi uçmuş, çerçevesiz gözlüğünün camlarından biri kırılmıştı. Yüzünde çılgınca bir ifade vardı.

Sonra ağır ağır gülümsedi. Eski "arkadaşım" George T. Nelson'u kaçırdım. Neyse ki onun kentten ayrılmayı düşünmediği belli. Gün sona ermeden George'u bulacağım. Castle Rock gibi küçük bir kentte onu nasıl bulmam?

Sean Rusk mutfak kapısında durmuş endişeyle garaja doğru bakıyordu. Beş dakika önce ağabeyinin oraya gittiğini pencereden görmüştü. Brian'ın elinde o yeni beyzbol kartı vardı. Ağabeyinin bakmak için sık sık usulca yukarı çıktığı o kart. Brian kardeşinin karttan haberi olduğunu bilmiyordu. Ne var ki Sean kartı görmüş, Brian'ın onu neden o kadar beğendiğini anlayamamıştı. Eski ve pis bir şeydi. Üzerinde Sammy Koberd adında başarısız bir beyzbol oyuncusunun fotoğrafı vardı. Adam büyük liglerde bir yıl bile oynamamıştı. Brian neden öyle değersiz bir kartla ilgileniyordu?

Sean bunu bilmiyordu. Kesinlikle bildiği iki şey vardı: Brian karta sanki âşıktı ve ağabeyi son hafta onu korkutacak biçimde davranmıştı. Bu televizyondaki uyuşturucu alan çocuklarla ilgili reklamlara benziyordu. Ama Brian uyuşturucu kullanmazdı... Öyle değil mi?

Brian garaja giderken yüzündeki ifade Sean'u çok korkuttuğu için çocuk annesine durumu haber vermeye gitmişti. Aslında ne diyeceğini pek bilmiyordu. Gerçi bunun pek önemi yoktu. Çünkü Sean bir şey söyleme fırsatı bulamamıştı. Annesi üzerinde sabahlığı, gözünde yeni dükkândan aldığı aptalca güneş gözlüğüyle yatak odasında dolaşıyordu.

Sean, "Anne, Brian..." diye başlamışsa da başka bir şey söyleyememişti.

"Git başımdan, Sean! Annenin şimdi işi var."

"Şey... anne..."

"Sana gitmeni söyledim!"

Sean daha kendi isteğiyle odadan çıkmadan Cora onu dışarı atmış kapıyı da kilitlemişti.

Sean şimdi mutfak kapısında duruyor, endişeyle Brian'ın garajdan çıkmasını bekliyordu. Kaygısı giderek artıyor, kontrol altına alınamayacak bir dehşete dönüşmeye başlıyordu. Sean sonunda dayanamayarak koşa koşa garaja gitti.

İçerisi çok sıcaktı, benzin kokuyordu ve karanlıktı. Sean bir an ağabeyini göremedi. Onun arka kapıdan avluya çıktığını sandı. Sonra gözleri karanlığa alışınca hafifçe inledi.

Brian dipteki duvarın önünde oturuyordu ve elinde babalarının tüfeği vardı. Silahın dipçiğini yere dayamış, namluyu yüzüne doğru çevirmişti. Bir eliyle namluyu tutuyordu. Diğerinde ise son hafta yaşamına tümüyle hâkim olan o beyzbol kartı vardı.

Sean, "Brian!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Daha fazla yaklaşma, Sean! Üstün başın berbat olur."

"Brian, yapma!" Sean ağlamaya başladı. "Bu kadar kötü olma... Beni... beni korkutuyorsun."

Brian, "Bana bir konuda söz vermeni istiyorum," dedi. Lastik altlı ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarmış, başparmaklarından birini tüfeğin tetiğine geçirmişti.

Sean çok korkuyordu. "Brian, lütfen! Lüüütfeen!"

Brian, "Bana o yeni dükkâna gitmeyeceğine söz vermeni istiyorum," dedi. "Beni duyuyor musun?"

Sean ağabeyine doğru bir adım attı. Brian'ın silahın tetiğindeki ayak başparmağı gerildi.

Sean, "Yapma!" diye haykırarak hemen geriledi.

Brian, kardeşinin gerilediğini görünce namluyu hafifçe indirdi. "Bana söz ver."

"Evet, veriyorum. Her istediğini yapacağım. Lütfen bundan vazgeç! Beni artık... artık daha fazla korkutma, Bri! Haydi gidip, 'Değiştiriciler'i seyredelim. Hayır... programı sen seç! Hangisini ister-

sen! Hatta Wapner bile olabilir! İstiyorsan Wapner'i seyredebiliriz! Bütün hafta! Bütün ay! Ben de seninle birlikte seyrederim. Yalnız beni korkutmaktan artık vazgeç! *Brian, lütfen beni korkutmayı bırak* artık!"

Ağabeyi onu duymamış gibiydi. Yüzü oldukça sakindi. "Oraya sakın gitme! Hiçbir zaman. Gerekli Şeyler zehir dolu bir yer. Bay Gaunt da zehirli bir adam. Aslında o bir insan değil, Sean. Kesinlikle insan değil. Bana, Bay Gaunt'un sattığı o zehirli şeylerden hiçbir zaman almayacağına yemin et."

Sean telaşla, "Yemin ediyorum, yemin ediyorum," diye bağırdı. "Annemin adı üstüne yemin ediyorum."

Brian başını salladı. "Hayır. Bunu yapamazsın. Çünkü Bay Gaunt annemi de ele geçirdi. *Kendi* adının üzerine yemin et, Sean."

Çocuk o sıcak ve loş garajda bağırdı. "Ediyorum!" Ellerini yalvarır gibi ağabeyine doğru uzattı. "Gerçekten! Yemin ediyorum! Şimdi lütfen o tüfeği bırak, Bri..."

Brian, "Seni çok seviyorum, küçük kardeşim," diye mırıldandıktan sonra beyzbol kartına baktı. "Sandy Koufax hiçbir işe yaramaz." Sonra başparmağıyla tüfeğin tetiğini çekti.

Sean'ın çığlığı sıcak, karanlık garajda silahın sesini bastırdı.

Leland Gaunt vitrinin önünde durmuş, dükkânından Ana Cadde'ye bakıyor ve hafifçe gülümsüyordu. Ford Sokağı'nın yukarısından gelen silah sesini duyunca gülümsemesi biraz daha yayıldı.

Vitrine uzanarak oradaki levhanın yerine bir yenisini geçirdi.

"Dükkân Yeni Bir Açıklamaya Kadar Kapalı Kalacaktır."

Leland Gaunt kendi kendine, artık eğlenmeye başladık, dedi. Evvet, efendimmmm!

16

Polly Chalmers'ın yaşanan hiçbir şeyden haberi yoktu.

Castle Rock, Bay Gaunt'un çabalarının ilk meyvelerini verdiği sırada kadın 3 Numaralı Yol'un sonunda, Camber'ların eski evindeydi. Alan'la konuşması sona erer ermez oraya gitmişti.

Polly kendi kendine, sona erer ermez mi, dedi. Ah, hayatım bu çok uygar bir şey. Sen telefonu Alan'ın yüzüne kapattın. Kastettiğin bu değil mi?

Pekâlâ, pekâlâ! Telefonu Alan'ın suratına kapattıktan sonra. Çünkü o sinsilik etti. Bunu yüzüne vurduğumdaysa şaşırarak yalan söyledi. *Yalan* söyledi! Bence böyle bir davranış kabalığa layıktır.

Polly'nin içinde bir şey endişeyle kımıldandı. Kadın izin verseydi konuşacaktı da. Ne var ki, Polly itiraz istemiyordu. Hatta Alan Pangborn'la yaptığı son konuşmayı bile anımsamak niyetinde değildi. Bütün istediği buradaki işini bitirmek ve evine gidip ılık bir banyo yapmaktı. Ondan sonra yatacak ve on beş, on altı saat uyuyacaktı.

Oysa o ses yine de içindeki derin yerden dört sözcük söylemeyi başardı. Polly... Polly... Hiç düşündün mü...

Hayır, düşünmemişti. Herhalde ileride düşünmek zorunda kalacaktı ama şimdi değil. Düşünmeye başladığı an acılar da başlayacaktı. Şimdiyse hemen bu işi halletmek ve düşünmemek istiyordu.

Camber'ların eski evi kasvetli ve korkutucu bir yerdi. Evde hayaletler dolaştığı söyleniyordu. Daha birkaç yıl önce küçük bir çocukla Şerif George Bannerman evin kapısının önünde ölmüşlerdi. Gary Pervier ve Joe Camber'ın kendisi de hemen yokuşun aşağısında. Polly arabasını bahçeye park etti. Donna Trenton adlı kadının öldürücü bir hata yüzünden taşıtını bıraktığı yere.

Polly arabasından indi. Azka iki göğsünün arasında sallanıyordu. Bir an endişeyle etrafına bakındı. Çökmüş olan verandaya, sarmaşıkların tırmandığı boyasız duvarlara ve camlarının çoğu kırılmış olan pencerelere. Ağustos böcekleri otların arasında o aptalca şarkılarını söylüyorlardı.

Polly, burada ne işim var, diye düşündü. Tanrı aşkına, burada ne yapıyorum?

Tabii bu soruların cevabını biliyordu. Bunların Alan Pangborn'la da, Kelton'la da, San Francisco Çocuklara Yardım Bürosu'yla da bir ilgisi yoktu. Bu küçük gezinti aşkla ilgili değildi. Acıyla ilgisi vardı bunun. Hepsi o kadar... Zaten bu da yeterliydi.

Küçük gümüş tılsımın içinde bir şey vardı. Canlı bir şey. Polly, Leland Gaunt'la yaptığı anlaşmayı yerine getirmezse o şey de ölecek-

ti. O korkunç sancılara tekrar dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu. Ömrünü öyle ağrılarla geçirmektense kendini öldürürdü.

Damı yarı çökmüş, kapısı açık ambara doğru giderken, "Bunun Alan'la ilgisi yok," diye fısıldadı. "Bay Gaunt, onun aleyhinde hiçbir şey yapmayacağını söyledi."

O canını sıkan ses, buna aldırıyor musun ki, dedi.

Aldırıyordu tabii. Çünkü Alan'a bir kötülük gelmesini istemiyordu. Ona kızıyor, hatta öfkesinden çıldırıyorsa da bu Alan'ın seviyesine ineceği anlamına gelmiyordu. Alan'a, onun kendisine yaptığı gibi kalleşce davranmayacaktı.

Peki Polly... Hiç düşündün mü...

Hayır. *Hayır!*

Polly, Ace Merrill'e bir oyun oynayacaktı. Ace'a karşı bir dostluk duymadığı gibi onunla hiç karşılaşmamış, yalnızca kötü ününü duymuştu. Şaka Ace'a yapılacaktı...

Ancak Ace'ı Shawshank Hapishanesi'ne göndermiş olan Alan da yine bu oyuna karışıyordu.

Kalbi kadına öyle söylüyordu.

Bu oyundan vazgeçebilir miyim? İstesem de yapabilir miyim bunu? Artık işe Kelton da karışmıştı. Bay Gaunt, ona istediğini yapmazsa oğlunun nasıl öldüğünü herkese yayacağını açık açık söylememişti. Evet... bunu ima etmişti. Polly böyle bir şeye dayanamazdı.

Gurur bir kadının hakkı değil midir? Her şey gittikten sonra elinde gurur kalamaz mı?

Evet! Evet!

Bay Gaunt, ona gerekli tek şeyi ambarda bulacağını söylemişti. Polly şimdi oraya doğru gidiyordu.

Evvie hala, *"Seni çeken yere git, Trisha,"* demişti. *"Oraya canlı olarak gitmeye bak. Bir hayalete dönüşme."*

Ama Polly, Camber'ların eski ambarına girerken kendini gerçekten bir hayalet gibi hissediyordu. Azka iki göğsünün arasında oynadı. Kendiliğinden... İçinde bir şey vardı onun. Canlı bir şey. Bu Polly'nin hoşuna gitmiyordu. Ancak o şey ölürse olacaklar hiç hoşuna gitmeyecekti.

Polly, Bay Gaunt'un istediğini yapacaktı. Hiç olmazsa bu seferlik. Alan Pangborn'la bütün ilişkisini kesecekti. Artık onunla ilişki kur-

masının aslında büyük bir hata olduğunu iyice anlıyordu. Evet, tüm bunları yapacak ve geçmişini herkesten gizleyecekti. Bunu yapmaması için bir neden var mıydı?

Sonuçta bu önemsiz bir şeydi...

Kürek Bay Gaunt'un söylediği yerde duruyordu. Bir duvara dayalıydı ve toz zerreciklerinin dans ettiği güneş ışınları onu aydınlatıyordu.

Polly aniden ambarın dibindeki koyu gölgelerin arasından bir homurtu gelmiş gibi bir duyguya kapıldı. Sanki "iri" George Bannerman'ın ve Tad Trenton'un ölümlerine neden olan kuduz Sen Bernard hâlâ oradaydı. Ölüler dünyasından geri dönmüştü ve eskisinden daha da acımasızdı. Tüyleri diken diken olan Polly telaşla ambardan çıktı.

Kafasının içinde bir yer yine üzgün üzgün, burada ne işim var, diye sordu. Sonra Evvie halanın sesi duyuldu. "Hayalete dönüşüyorsun. Burada yaptığın bu! Hayalete dönüşüyorsun!"

Polly gözlerini sıkıca yumdu. Öfkeyle, "Yeter!" diye fısıldadı. "Yeter!"

Leland Gaunt, "Doğru," dedi. "Zaten bu iş neden bu kadar büyütülüyor! Sonuçta bu zararsız bir şaka. Peki, bir an bunun ciddi bir olaya yol açacağını düşünelim. Olacağı yok ya ama biz öyle düşünelim. O zaman suç kimde olacak?"

Polly, "Alan'da," dedi. Sinirli sinirli çevresine bakınarak yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. "O burada olsaydı ve kendisiyle konuşabilseydim... Üzerine vazife olmayan şeylere sinsice burnunu sokmasaydı..."

Gaunt, "Bu da doğru," dedi. "Burada ne işin olduğuna gelince Polly... bu sorunun cevabı çok basit. Borcunu ödüyorsun! Yaptığın bu. Bütün yaptığın. Şunu unutma: Çünkü bu ticaretin en basit, en harika özelliğidir. Bir şeyin bedelini ödedin mi, artık senin olur! Böyle müthiş bir şeyi bu kadar ucuza alacağını sanmıyordun değil mi? Bedeli ödediğin zaman o da senin olacak. Şimdi burada durup bütün gün o korku dolu sesleri mi dinleyeceksin? Yoksa yapmaya geldiğin işi mi bitireceksin?"

Polly gözlerini tekrar açtı. Azka artık hareket etmiyordu. Ev de yalnızca eski bir binaydı işte o kadar.

Polly'nin annesiyle babası ölmüştü. Tatlı küçük oğlu da. On bir yıl önce, üç gün boyunca buralarda olan o korkunç köpek de.

Orada hayalet yoktu.

Polly, "Ben bile hayalet değilim," diyerek ambarın yanından dolaştı.

Bay Gaunt, "Ambarın arka tarafında eski bir karavan göreceksin," demişti. Gerçekten de orada ayçiçeklerinin arasında yarı kaybolmuş bir karavan vardı.

"Karavanın sol ucunda büyük, yassı bir kaya olacak."

Polly taşı kolaylıkla buldu.

"Taşı kaldırarak altını kaz. Orada eski bir teneke bulacaksın."

Kadın taşı bir kenara çekerek kazmaya başladı. Beş dakika sonra kürek bir tenekeye çarptı. Polly küreği bırakarak toprakları eşeledi ve tenekeyi çıkardı. İçinde eski, işe yaramaz o kuponlardan vardı. Polly onları alarak kot pantolonun cebine soktu. Diğer cebinden bir zarf çıkardı. Üzerine daktiloyla, "Cesur Define Avcısına Mesaj," diye yazılmıştı.

Polly zarfı tenekeye koyarak kapağını sıkıca kapattı. Sonra tenekeyi tekrar çukura atıp üzerini toprakla örttü. Çabucak ve dikkatsizce çalışmıştı. Bütün istediği bir an önce oradan gidebilmekti. Doğrularak küreği otların arasına attı. O tuhaf sesin basit açıklaması ne olursa olsun ambara tekrar girmek niyetinde değildi.

Arabasına eriştiği zaman torpido gözünden kibrit kutusunu aldı. Bir kibrit çakarak kuponları tutuşturdu. İyice yanarken yere atarak ayağıyla külleri dağıttı. Vaktiyle bir kadın tam burada bir Sen Bernard'ı beyzbol sopasıyla döverek öldürmeyi başarmıştı.

Aynı anda karanlık ambardan bir homurtu geldi.

Bir *köpeğin* homurtusu.

Polly korkuyla o tarafa doğru baktı. Karanlıkların arasında kızıl iki küçük daire vardı. Bir köpeğin gözleriydiler bunlar ve ona dikilmişlerdi.

Polly telaşla arabaya binerek kapıyı kapattı. Marşa bastı, ama motor çalışmadı.

O an, burada olduğumu kimse bilmiyor... diye düşündü. Bay Gaunt'tan başkası bilmiyor. O da bunu kimseye haber vermez.

Bir an kendini Donna Trenton'la oğlu gibi kıstırılmış hissetti. Sonra motor birdenbire çalışmaya başladı. Polly mümkün olduğu kadar hızla kente doğru gitti.

Brian Rusk kırk kilometre ötede beynini uçurduğu sırada Ace Merrill yataktan yeni kalkıyordu. Kirli çamaşırlarını çıkararak banyoya gitti. Kolunu kaldırıp altını kokladı, duşa baktı, sonra yıkanmaktan vazgeçti. Önünde önemli bir gün vardı. Daha sonra duş yapabildi.

Ace yatak odasına dönerek doğru şifoniyere gitti. Üzerindeki tıraş aynasına Bay Gaunt'un verdiği tozun geri kalanı konmuştu. Bir gece önce Bay Gaunt'un da söylediği kokaine çok ihtiyacı olmuştu. Zaten istediği zaman daha fazla uyuşturucu bulabileceğini biliyordu.

Ace tozu çektiğinde kafasında bir füze patladı sanki. Üzerine rengi solmuş bir tişörtle kot pantolon giydi. Bu yıl şık define avcıları böyle giyiniyorlar, diye düşünürek deli gibi güldü.

Tam kapıdan çıkacağı sırada gece elde ettiği şeylere gözü ilişti ve Portmounth'a Nat Copeland'e telefon etmeyi düşündüğünü anımsadı. Yatak odasına dönerek çamaşırların durduğu karmakarışık çekmeceleri aradı ve sonunda eski bir adres defteri buldu. Mutfağa gidip oturduktan sonra Nat'in numarasını çevirdi. Onu yakalayabileceğini sanmıyordu ama şansını denemeye değerdi.

Şüpheli bir ses, "Evet?" dedi. Ace şansının ona yine yardım etmiş olduğunu anladı.

"Nat!" diye bağırdı.

"Kim demiş?"

"Ben dedim ahbap, ben dedim!"

"Ace? Sen misin?"

"Ta kendisi! Nasılsın Natty, eski dost?"

"Daha iyi günlerim oldu." Nat hapishane arkadaşının kendini aramasına pek sevinmemişti. "Ne istiyorsun, Ace?"

Ace, "İnsan eski arkadaşıyla böyle mi konuşur?" diye sitem etti. Ahizeyi omzuyla boynunun arasına sıkıştırarak masadaki paslı iki tenekeyi kendine doğru çekti. Onlardan birini Treblehorn'ların eski evinin arkasında kazdığı yerden çıkarmıştı. İkincisiniyse o on yaşındayken yanan Masters Çiftliği'nin bodrumunda bulmuştu. İlk tenekeden kuponlar çıkmıştı. İkincisinde de yine kuponlar vardı. Bir de altı rulo peni. Ancak onlar piyasada görülen penilere pek benzemiyorlardı. Beyazdılar.

Nat Copeland şüpheyle, "Ne istiyorsun, Ace?" diye tekrarladı.

Ace ruloların birinden iki peni çıkarıp merakla baktı. Bu işten anlayan biri varsa o da Nat'ti.

Nat'in vaktiyle eski para sattığı bir dükkânı vardı ve bir de özel bir koleksiyonu. İddiasına göre New England'daki en üstün on koleksiyondan biriydi onunki. Sonra kokaini keşfetmiş ve koleksiyondaki paraları o uğurda teker teker satmıştı. Sonunda başka bir antikacıyı soymaya çalışırken yakalanmıştı.

Ace, "İyi söyledin," dedi. "Sana bir şey sormak istiyordum."

"Bir soru mu? Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi o kadar, eski dost."

"Pekâlâ." Nat biraz rahatlamış gibiydi. "Sor bakalım. Fazla zamanım yok."

Ace, "Tabii," dedi. "İşlerin başından aşkın. Gidecek yerler ve yiyecek insanlar var. Öyle değil mi, Natty?" Yine deli gibi güldü. Yalnızca uyuşturucu değil, bu önemli gün yüzünden böyleydi. Şafak sökerken eve dönmüş ve çektiği toz yüzünden ona kadar uyuyamamıştı. Yine de kendini iyi hissediyordu. Tabii! Bir serveti ele geçirmek üzereydi. Bunu biliyor, hissediyordu.

"Ace, gerçekten sormak istediğin bir şey var mı? Yoksa beni iş olsun diye mi aradın?"

"Hayır, hayır, iş olsun diye aramadım. Benimle açık açık konuşmanı istiyorum, Natty. O zaman ben de seninle açık açık konuşacağım. Üstelik sana birinci sınıf toz da vereceğim."

"Sahi mi?" Nat Copeland'ın sesindeki öfke kaybolmuştu. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Ace?"

"Şimdiye dek gördüğüm tozların en kalitelisi, Natty, oğlum."

"Bu işe beni de alır mısın?"

"Ah, tabii. Hiç kuşkun olmasın." Tabii Ace'ın böyle bir niyeti yoktu. Rulodan birkaç bozuk para daha çıkararak onları masada sıraya dizdi. "Şimdi... bana bir iyilik etmelisin."

"Söyle."

"Beyaz peniler konusunda ne biliyorsun?"

Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra Nat dikkatlice, "Beyaz peniler mi?" dedi. "Yani çelik penileri mi kastediyorsun?"

"Neyi kastettiğimi ben ne bileyim? Koleksiyoncu olan sensin."

"Paraların tarihlerine bak. 1941-1945 yılları arasında mı çıkarılmışlar?"

Ace paraları çevirdi. Biri 1941, dördü 1943, sonuncu da 1944'te çıkarılmıştı. "Evet. Öyle, Nat. Onların değeri nedir?" Sesindeki heyecanı gizlemeye çalıştı ama tam anlamıyla başaramadı.

Nat, "Teker teker fazla değerleri yok," diye açıkladı. "Tabii sıradan penilerden daha değerliler. Tanesini belki iki dolara satabilirsin. Eğer PHS iseler üç dolar.

"O da ne demek?"

"Piyasaya hiç sürülmemişlerse, demek. Sende o penilerden çok var mı, Ace?"

Ace, "Oldukça," dedi. "Oldukça çok, Nat." Düş kırıklığına uğramıştı. Altı rulo para vardı, yani üç yüz peni. Ne var ki durumları pek iyiye benzemediği gibi öyle yeni ve pırıl pırıl değillerdi. Ace, altı yüz dolar, diye düşündü. En fazla sekiz yüz. Aman aman bir para değil bu!

Nat, "Eh," dedi. "Onları getir de bir bakayım. Paraları en yüksek fiyattan satmanı sağlayabilirim." Bir an durdu. "Birlikte o tozdan da getir."

Ace, "Düşüneceğim..." diye mırıldandı.

"Hey, Ace! Telefonu kapatma!"

Tabii Ace öyle yaptı. Telefonu kapamadan önce de, "Canın cehenneme, Nat," demeyi de unutmadı.

Bir süre orada otururken penileri ve paslı iki tenekeyi düşünüyordu. Bütün bunlar bir garipti. İşe yaramayan kuponlar ve altı yüz dolar değerinde çelik peniler. Bu ne demek oluyordu?

Ace, "Hiç," dedi. "Asıl para nerede? O kahrolasıca define?"

Tekrar yatak odasına geçerek son tozları da burnuna çekti. Evden çıkarken içinde harita olan kitabı yanına almıştı.

Hemen umutsuzluğa kapılmamalıyım. Haritada sürüyle haç var ve o haçlarla gösterilen iki yeri kazıp o tenekeleri buldum. Hepsi yassı büyük bir taşla işaretlenmişti... Daha başkaları da olmalı! Asıl hazine! Banknotlar ya da altınlar! Belki de hisse senetleri!

Ace usulca, "Hazine orada bir yerde..." diye fısıldadı. Gözlerinde çılgınca bir pırıltı belirmişti. "Hepsi orada! O yedi çukurdan birinde ya da ikisinde veya üçünde."

Bunu *biliyordu.*

Haritayı çıkararak parmağını bir haçtan diğerine götürürken hangisinin daha akla yakın olduğunu düşünmeye çalışıyordu. Sonra parmağı Camber'ların eski evinin üzerinde durdu. Yalnızca bu noktada iki haç birbirine çok yakındı.

Joe Camber üç kişinin daha ölümüne neden olan bir felaket sonucu can vermişti. Karısıyla oğlu o sırada kentte değillerdi. Tatile çıkmışlardı. Camber'lar gibiler genellikle tatil yapmazlardı. Ama Charity

Camber'a piyangodan para mı çıkmıştı ne? Ace ayrıntıları anımsamaya çalıştıysa da her şey açıklığını kaybetmişti.

Bayan Camber'la oğlu tatilden döndükleri zaman dünyanın en berbat heriflerinden olan Joe'nun ölüsüyle karşılaştıklarında ne oldu? Kadınla çocuk eyaletten ayrıldılar değil mi? Ya malı mülkü? Belki kadın onları çabucak satmak istedi.

Castle Rock'a acele satış dendi mi akla bir tek ad gelirdi: Reginald Marion "Baba" Merrill. Kadın, amcamı görmeye gitti mi? Olabilir. Belki de Baba Merrill, Camber'ların eski yerini satın aldı.

Ace'ın kararı kesinleşti. Camber'ların yeri! Paranın orada olduğundan eminim! Bunu *biliyorum!*

Binlerce dolar! Belki de on binlerce! Tanrım!

Ace haritayı çabucak kitabın içine koyduktan sonra koşarak Bay Gaunt'un ödünç verdiği arabaya gitti.

Yalnız kafasına bir soru takılmıştı. Amcam, tozla pırlanta arasındaki farkı bilirdi. Öyleyse neden o değersiz kuponları topladı?

Ace bu soruyu sabırsızca kafasından kovarak Castle Rock'a doğru yola çıktı.

Ace kente doğru gelirken Danforth Keeton da Castle View'deki evine erişti. Eli hâlâ kelepçeyle kapının tokmağına takılı olsa da bundan vahşice bir memnunluk duyuyordu. Son iki yıl gölgelerle savaşıp durmuş, sonunda gölgeler mücadeleyi kazanmaya başlamışlardı. Şimdiyse Keeton çıldırmaya başladığından korkar olmuştu... Tabii Onlar Keeton'ın böyle düşünmesini istiyorlardı.

Keeton Ana Cadde'den evine doğru gelirken damlardaki çanak antenleri görmüştü. Onları daha önce de fark etmişti ve kendi kendine, bu çanakların kentte olanlarla ilgileri var mı acaba, diye sormuştu. Artık bundan emindi. Onlar "çanak antenler" değildi aslında. Onlar "kafa bozucular"dı. Belki hepsi de onun evine doğru çevrilmemişti. Tabii geri kalanların Keeton gibi korkunç bir komplo kurulduğunu sezen kimselere doğru döndürüldükleri kesindi.

Buster arabasını bahçe yolunda durdurarak garajın kapısını açmak için uzaktan kumanda aletine bastı. Kapı yukarıya doğru kalkarken adamın başına korkunç bir ağrı girdi. Keeton bunun da komplonun bir parçası olduğunu hemen anlamıştı. Garajı açmak için

kullandığı aleti değiştirmişlerdi. Onun yerine kafasına kötü ışınlar gönderen bir aygıt geçirmişlerdi.

Buster garaja girmeden önce aleti pencereden fırlattı.

Motoru durdurarak arabadan indi. İlerideki duvara araç gereç asılmıştı ancak Buster'ın onlara erişmesi olanaksızdı. Buster arabanın içine eğilerek kornaya bastı.

O gün yapması gereken bir işi olan Myrtle Keeton yukarıda yatıyordu. Sıkıntılıydı ve dalar gibi olmuştu. Aniden korna çalmaya başlayınca doğrulup oturdu. Gözleri dehşetten yuvalarından uğramıştı. "Ben o işi yaptım!" diye inledi. "İstediğinizi yaptım. Lütfen artık yakamı bırakın."

Sonra rüya gördüğünü ve Bay Gaunt'un orada olmadığını anladı. Titreyerek soluğunu verdi.

Daaart! Daaaart! Daaaart!

Cadillac'ın kornasıydı bu. Danforth neden garajda oturmuş korna çalıyordu? Galiba gidip bakması gerekliydi.

Myrtle alçak sesle, "Bebeğime bir şey yapmaya kalkışmamalı," dedi. "Ona zarar vermemeli. İşte buna dayanamam."

Myrtle o gün Gerekli Şeyler'e giden pek çok kentliden biriydi. Bay Gaunt'un listesindeki, karşısına işaret konmuş olan bir ad. Kadın dükkâna basit bir nedenle gitmişti. Bay Gaunt, ona gelmesini söylediği için. Bu emri kocasının çok iyi anlayacağı bir biçimde almıştı. Kafasının içinde duymuştu onu.

Bay Gaunt ona bebeğin bedelini tam olarak ödemesi gerektiğini söylemişti... "Tabii bebeğin sizde kalmasını istiyorsanız. Bu madeni kutuyla zarfı Sakin Suların Meryemi Kilisesi'nin yanındaki Isabella'nın Kızları Derneği'ne götüreceksiniz." Kutunun dört bir yanında kafesler vardı. İçlerinden hafif bir tıkırtı geliyordu. Myrtle kafeslerin birine baktığında küp biçimi bir nesnenin dışında fazla bir şey göremedi.

Yürüyerek kiliseye gitti. Oraya vardığı sırada park yerinde yalnızca bir tek araç vardı. Derneğin kapısına yaklaşarak onun üzerine yapıştırılmış olan kartı okudu.

"Isabella'nın Kızları salı akşamı yedide toplanacaklar. Bize Gazino Gecesi'nin planlanması konusunda yardım edin." Myrtle usulca içeri girdi. Bay Gaunt ona kutuyu salonun yanındaki bölmeler-

den birine koymasını söylemişti. Kadın da öyle yaptı. Salonun önünde başkanın masası vardı. Üzerine o geceki toplantı için gereken her şey konmuştu. Myrtle, Bay Gaunt'un verdiği zarfı programın altına soktu. Böylece Isabela'nın Kızları Derneği'nin bu yılki başkanı Betsy Vigue programı alır almaz zarfı görecekti.

Zarfın üzerine daktiloyla, "Bunu hemen oku Katolik fahişesi," yazılmıştı.

Tansiyonu yükselen ve kalbi deli gibi çarpmaya başlayan Myrtle ayaklarının ucuna basarak dernekten çıktı. Bir an dışarıda durarak elini iri göğüslerinin yukarısına bastırdı. Rahat soluk almaya çalışıyordu.

O sıra birinin kilisenin gerisindeki Kolomb'un Şövalyeleri Derneği'nden telaşla çıktığını gördü.

June Gavineaux'ydu bu. Hem suçlu hem de korkmuş gibi görünüyordu. Yani Myrtle'la aynı durumdaydı. Otoparka inen tahta basamaklardan adeta uçarcasına inerken neredeyse düşüyordu. Sonra başını kaldırdı ve Myrtle'ı gördü. Yüzü sapsarı kesilmişti. Myrtle'ı dikkatle süzdü ve durumu anladı.

Alçak sesle, "Sende mi?" diye sordu. Yüzünde hem neşeli, hem de tiksinti dolu bir gülümseyiş belirdi.

Myrtle da onun gibi gülümsediğini fark ederek idare etmeye çalıştı. "Ah, neden söz ettiğini anlayamadım."

"Pekâlâ anladın." June çabucak çevresine bakındı. "Bay Gaunt."

Myrtle başını sallarken yanakları alev alev yanmaya başlamıştı.

June, "Sen ne aldın?" diye sordu.

"Bir bebek. Ya sen?"

"Bir vazo. Şimdiye kadar gördüğüm Cloisonné vazoların en güzeli."

"Ne yaptın?"

June sinsice gülerek karşılık verdi. "Ya sen?"

"Bırakalım bunu." Myrtle, Isabela'nın Kızları Derneği'ne doğru bakarak burun kıvırdı. "Onlar zaten Katolik."

June, "Doğru," diye cevap vererek arabasına gitti ve Myrtle'ı götürmeyi teklif etmedi. Myrtle da böyle bir şey istemedi zaten.

Şimdi evine dönmek için sabırsızlanıyordu. Güzel bebeğine sarılarak uyuyacak ve yaptıklarını unutacaktı.

Oysa şimdi bunun umduğu kadar kolay olmayacağını anlıyordu.

Daaaaaaaaaaaaaaaaaarrrrrrrt! Buster kornaya avucunu bastırmıştı. Ses kulaklarının çınlamasına neden oluyordu. Nerede o dişi köpek?

Sonunda garajla mutfağın arasındaki kapı açılarak Myrtle başını uzattı. Gözleri korkuyla irileşmişti.

Buster elini kornadan çekti. "Ah, sonunda gelebildin!"

"Danforth? Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Her şey o iki yıllık sürede olanlardan çok daha iyi. Yalnızca bana yardım etmeni istiyorum."

Myrtle yerinden kımıldamadı.

"Buraya gelsene kadın!"

Myrtle kocasına yaklaşmak istemiyordu. Onu korkutuyordu adam. Ne var ki, emir dinlemeye çoktan alışmıştı. Yavaşça Buster'ın yanına gittiğinde kelepçeyi fark etti ve gözleri büsbütün irileşti. "Danforth, ne oldu?"

"Başa çıkamayacağım hiçbir şey olmadı. Bana maden testeresini ver. Şu duvardakini. Hayır, hayır. Onun yerine şu büyük tornavidayı getir ve çekici de."

Myrtle usulca gerilemeye çalışırken Buster açık pencereden elini uzatarak onu saçlarından yakaladı.

Kadın boş yere kocasının elinden kaçmaya çalıştı. "Danforth! Aaaahhh!"

Keeton, karısını kendine doğru çekti. Hatları çarpılmış yüzü korkunçtu. "Söylediklerimi getir," diye uluyarak kadının kafasını arabaya yaklaştırdı. Myrtle'ın başını açık kapının yukarısına bir, iki, üç kez çarptı. "Sen doğuştan mı, aptalsın yoksa sonradan mı böyle oldun? Git istediklerimi getir!"

"Danforth, canımı yakıyorsun!"

Adam bağırdı. "Evet." Sonra Myrtle'ın kafasını tekrar kapıya vurdu. Kadının alnı yarıldı ve kan akmaya başladı. "Beni dinleyecek misin, kadın?"

"Evet, evet, evet!"

"İyi!" Buster, Myrtle'ın saçlarını kavramış olan parmaklarını biraz gevşetti. "Şimdi bana büyük tornavidayla çekici ver."

Myrtle elini duvara doğru uzattı. "Yetişemiyorum."

Adam biraz eğildi. Myrtle böylece aletlerin asılı olduğu duvara doğru bir adım atabildi. Bozuk para iriliğinde kan damlaları terliklerine düşüyordu.

Myrtle aletlerden birini yakaladı. Keeton, kadının kafasını sarstı. "O değil, ahmak. O bir matkap. Ben senden matkap istemedim."

"Lütfen Danforth... Aaah! Göremiyorum ki."

"Ah, herhalde seni bırakmamı istiyorsun. O zaman eve koşup Onlar'a telefon edeceksin."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Ah, tabii. Sen masum bir kuzucuksun! Pazar günü beni evden uzaklaştırman bir rastlantıydı değil mi? Böylece şerifin yardımcısı o iftira dolu makbuzları evin her yanına yapıştırdı. Tabii senin bundan haberin yoktu. Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Kadın karışık saçlarının arasından kocasına baktı. Kirpiklerinin uçlarında kan damlacıkları toplanmıştı. "Ama... ama Danforth... Pazar günü beni sen yemeğe götürdün."

Myrtle'ın saçını çeken Keton, "İstediğimi getir. Bu konuyu sonra konuşacağız." diye haykırdı.

Myrtle elleriyle duvarı yokladı ve parmakları sonunda tornavidaya dokundu.

Buster, "Evet, o," dedi. "Şimdi çekici de ara."

Kadın yine çevreyi araştırdı ve çekici bulmayı başardı.

"İyi. Şimdi onları bana ver."

Kadın aletleri duvardan alınca Buster onu saçlarından çekerek kendine yaklaştırdı. Sonra Myrtle'ın perçemini bıraktı. Ancak kaçarsa onu yine saçlarından yakalamaya hazırdı. Oysa Myrtle böyle bir şeye kalkışmadı. İyice ezilmişti. Buster, karısının gevşek parmaklarının arasından aletleri aldı.

Kısa bir süre sonra zinciri, arabanın tokmağına takılı kelepçeden kurtarmayı başardı.

Çekici kaldırarak Myrtle'ın üzerine yürüdü. "Onunla yattın mı?"

"Ne?" Kadın ona bulanıklaşmış gözlerle uyuşukça baktı.

Buster çekici avucuna vurmaya başladı. "Evin her tarafına o lanet olasıca pembe kâğıtları yapıştırdıktan sonra yattınız mı?"

Kadın aptal aptal kocasına bakıyor, onun ne demek istediğini anlayamıyordu. Keeton ise karısını o gün Fransız lokantasına götürdüğünü unutmuştu. "Buster sen..."

Adam durakladı. Gözleri irileşti. "Beni ne diye çağırdın?"

Myrtle'ın o uyuşukluğu geçti. Kendisini korumak ister gibi omuzlarını kaldırarak geriledi. "Affedersin..." diye fısıldadı. "Çok üzgünüm, Danforth." Sonra dönerek mutfak kapısına doğru koştu.

Buster, kadını kapıya üç adım kala yakalayıp yine onu saçlarından asıldığı gibi kendine çekti. Haykırıyordu. "Beni ne diye çağırdın?" Çekici kaldırdı.

Myrtle çekici bakışlarıyla izledi. "Danforth, lütfen yapma!"

"Beni ne diye çağırdın? Ne diye çağırdın?"

Adam, bu soruyu çığlıklar atarak tekrarlıyor ve her seferinde çekici indiriyordu. Tak! Tak! Tak!

Ace Merrill arabadaki kazmayla, küreği kapmış, Camber'ların ambarına doğru koşuyordu. Saat beş olmuştu. Gözleri iyice irileşmiş, kır saçları şakaklarına yapışmıştı. Burada bol para var! Bundan eminim! Bir milyon dolar!

Birdenbire eski karavanı fark etti ve dönerek o tarafa doğru gitti. Tam ona eriştiği sırada ayağı bir şeye takıldığı için yüzü koyun kapaklandı. Sonra hemen ayağa fırlayarak çevresine bakınınca ayağının neye takılmış olduğunu gördü.

Bir kürekti bu ve ucunda taze topraklar vardı.

Ace kötü şeyler hissetmeye başladı. Çok kötü şeyler. Bu duygular karnında başlayarak yukarıya doğru çıktı ve göğsüne yayıldı. Şimdi yüzünde çok çirkin bir ifade vardı.

Ace sonra yakındaki düz ve iri taşı gördü. Bunun topraklı yanı yukarıya doğruydu. Biri buraya benden önce gelmiş... Hem de pek yakında... Hazineyi o bulmuş.

Hayır, olamaz! *Hayır!*

Ace sonra dikkatsizce doldurulmuş olan çukuru fark etti. Kendi kazma ve küreğine aldırmadan tekrar diz çökerek orayı elleriyle kazmaya başladı. Çok geçmeden tenekeyi buldu ve çıkarıp kapağını açtı.

Kutuda yalnızca beyaz bir zarf vardı...

Ace zarfın ucunu yırtınca içinden iki şey düştü. Katlanmış bir kâğıt ve daha küçük bir zarf. Ace kâğıdı kaparak açtı. Daktiloda yazılmış mektubun başında kendi adını gördüğü zaman ağzı şaşkınlığından bir karış açık kaldı.

Azizim Ace,

Bunu bulacağından emin değilim ama ummak yasalara aykırı bir şey sayılmıyor. Seni Shawski'ye göndermek çok eğlenceli olduysa da bu daha da harikaydı. Sen bu mektubu okurken yüzünü görmek isterdim!

Seni hapse tıktırdıktan sonra "Baba" Merrill'i görmeye gittim. Onu sık sık görüyordum. Ayda bir kez "Baba" Merrill'le bir anlaşmamız vardı. O bana her ay bir yüzlük veriyordu, ben de onun faizle para vermesine göz yumuyordum. Bir gün o tuvalete gittiğinde çekmecesini karıştırdım. İlgimi çeken bir tek şey vardı o çekmecede. Bu bir haritaydı. "Baba" Merrill haritanın üzerine sürüyle haç çizmişti. Yalnız içlerinde birini kırmızıyla yapmıştı. "Baba" Merrill gelmeden haritayı yerine koydum ve amcan haritayı gördüğümden hiçbir zaman kuşkulanmadı. O öldükten sonra buraya gelip bu tenekeyi gömülü olduğu yerden çıkardım. İçinde iki yüz bin dolardan fazla para vardı, Ace! Sakın endişelenme... bu parayı adilce paylaşmaya karar verdim. Sana hak ettiğin parayı bırakacağım.

Kente hoş geldin, Ahmak Ace!

Sevgilerimle.

Alan Pangborn

Castle Şerifi

Not: Sana bir öneride bulunacağım, Ace. Artık gerçeği biliyorsun. Bunu olduğu gibi kabul et. Parayı ben bulduğum için o benim. Eğer bana amcanın parasından söz edersen, kafanı koparırım!

Buna inan.

A. P.

Kâğıt Ace'ın uyuşan parmaklarının arasından kaydı. Sonra ikinci zarfı açtı.

Bundan bir dolarlık tek bir banknot uçtu.

"Sana hakettiğin parayı bırakacağım."

Ace öyle yüksek sesle, "Alçak köpek!" diye bağırdı ki boğazında neredeyse bir şey yarılıyordu.

Banknotu yırtmaya kalktı ancak sonra kendini tuttu.

"Ah, hayır! Bu parayı saklayacağım!"

"Demek o aşağılık köpek amcamın parasını istedi ve benim hakkım olan şeyi aldı. Ben amcamın tek mirascısıydım, parayı o köpek kaptı! Pekâlâ, güzel. Çok güzel. Şerife bu parayı yutturacak, sonra da onu hadım edeceğim."

Ace yumuşak, düşünceli bir sesle, "Demek sen para istiyorsun, ahbap," dedi. "Pekâlâ. Çok güzel. Bu hiç sorun değil. Hayır... Bu bir sorun sayılmaz..."

Ayağa kalkarak sendeleye sendeleye arabasına doğru gitti. Bu, o itlere özgü kabara kabara yürüyüşünün bir karikatürüymüş gibiydi.

Arabaya yaklaşırken koşmaya başlamıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HER ŞEY SATILMALI

17

Altıya çeyrek kala Castle Rock'a tuhaf bir karanlık çökmeye başladı. Güney ufkunda fırtına bulutları toplanıyor, o taraftan boğuk gökgürültüleri geliyordu. Bulutlar kente yaklaşırken o arada daha da irileşiyorlardı. Elektronik beynin yönettiği sokak lambaları her zamankinden yarım saat önce yandı.

Ana Cadde'nin aşağılarında karmaşa hüküm sürüyordu. Buraya eyalet polisinin arabaları ve televizyon kamyonetleri doluşmuştu. Sıcak, durgun havada telsizler çatırdıyordu. Dört günlük gazetenin foto muhabirleri belediye sarayının önündeki barikatın dışında duruyor, ertesi gün baş sayfalara basılacak olan fotoğrafları çekiyorlardı.

Bir televizyon muhabiri projektörlerin ışığında durmuş, haberini banda aldırıyordu. "Bugün öğleden sonra mantıksızca bir şiddet Castle Rock'ı dalga dalga sardı..."

Ana Cadde'nin yukarıları hemen hemen boştu.

Hemen hemen.

Arada sırada bir araba ya da kamyonet Gerekli Şeyler'in önündeki çaprazlama park yerine giriyordu. Zaman zaman bir yaya yaklaşıyor, vitrin ışıkları söndürülmüş ve kapıdaki storu indirilmiş olan yeni dükkâna bakıyordu.

Kimse bu insanların farkında değildi. Eğer tarafsız biri Gerekli Şeyler'i göz hapsine almış olsaydı o zaman bu işin programlı bir biçimde yapıldığını anlayacaktı. Biri, mağazaya yaklaşıyor ve vitrindeki levhayı görüyordu.

"DÜKKÂN, YENİ BİR AÇIKLAMAYA KADAR KAPALI KALACAKTIR." yazılıydı.

Ziyaretçiler geriliyor ve hepsinin yüzünde aynı ifadeler beliriyordu. Hepsi de uyuşturucu satıcısının söylediği yerde olmadığını gören bağımlılara benziyordu. Daha ilk bakışta onların, şimdi ben ne yapacağım, diye düşündükleri anlaşılıyordu.

İçlerinden birkaçı arabalarına binerek uzaklaşıyor ya da belediye sarayına doğru inerek orada olanları seyrediyorlardı. Sersemlemiş, belli belirsiz bir düş kırıklığına uğramış gibi görünüyorlardı. Ancak çoğunun yüzünde aniden durumu kavradıklarını açıklayan anlamlar beliriyordu. O zaman temel bir kavramı anlayıveren kimseleri anımsatıyorlardı.

Bu insanlar köşeyi dönerek gerideki servis geçidine gidiyorlardı. Ace'ın bir gece önce Tucker Tanisman'ı park ettiği dar yola.

On iki metre kadar ötede açık bir kapıdan dışarıya sarı bir ışık dökülüyor ve yerde bir dikdörtgen oluşturuyordu. Gündüz yavaşça akşama dönüşürken bu ışık daha parlaklaşmaktaydı. Dikdörtgenin ortasında bir gölge gözüküyordu. Bu Bay Leland Gaunt'un gölgesiydi tabii.

Adam kapının önüne bir masa koymuştu ve üzerinde bir Roi-Tan sigar kutusu vardı. Müşterilerinin verdikleri paraları onun içine atıyordu. Bu müşteriler ona çekine çekine yaklaşıyorlardı. Hatta bazıları korka korka. Ancak hepsinin ortak bir yanları vardı. Çok öfkeliydiler. Gocunmuşlardı, kin besliyorlardı. Birkaçı Bay Gaunt'un uydurma tezgâhına yaklaşmadan geri dönüyorlardı. Tabii pek azı. Bazılarıysa koşarak kaçıyorlardı. İrileşmiş gözlerinden gölgelerin arasında pençelerini yalayan korkunç ifriti gördükleri anlaşılıyordu. Ancak çoğu alışveriş için orada kalıyorlardı. Bay Gaunt onlarla şakalaşıyor, bu arka kapıdan yapılan alışveriş uzun bir günün sonunda başvurulan bir eğlenceymiş gibi davranıyordu. O zaman insanlar da gevşiyorlardı.

Bay Gaunt dükkânın zevkini çıkarmıştı. Ne var ki, kristal camlı bir vitrinin arkasında, bir tavanın altında hiçbir zaman buradaki kadar rahat edemiyordu. Yaklaşan fırtınanın habercisi olan rüzgâr saçlarını uçuruyordu. O dükkân zekice konulmuş projektörleriyle gerçekten güzeldi... Ama böylesi iyiydi. Her zaman daha iyiydi.

Leland Gaunt bu işe çok uzun yıllar önce başlamıştı. Uzaklardaki bir ülkede bir sokak satıcısı olarak. Mallarını sırtında taşıyan, genellikle karanlıkta gelen ve sabah olmadan uzaklaşan bir satıcı. Geride kan, dehşet ve mutsuzluk bırakan biri... Yıllar sonra Avrupa'da, Veba etrafa yayılır ve cesetler doldurulmuş arabalar sokaklardan geçerlerken o da kentten kente, ülkeden ülkeye gitmişti. Bu kez arabalıydı. Taşıtını korkunç gözleri alev alev yanan, dili bir katilin kalbi kadar kara, sıska beyaz bir at çekiyordu. Leland Gaunt mallarını arabasının arkasından satıyordu... Biçimsiz bozuk paralar veren ya da değiştokuşa kalkışan müşterileri aslında gerçekten neyi satın aldıklarını anlayamadan oradan uzaklaşıyordu.

Sonra zaman değişti. Yöntemler de, yüzler de. Ancak ihtiyaçları olan insanların suratları her zaman aynıydı. Çobanlarını kaybetmiş koyunlarınkine benzer yüzler. Gaunt en çok üzerinde modern bir yazarkasa olan süslü bir tezgâhın arkasında dururken değil, tahta bir masanın başında oturur ve sigar kutusuna paraları koyar ya da onları bozarken ve aynı malı tekrar tekrar satarken rahat ediyordu.

Castle Rock sakinlerini o çok çeken mallar, kara inciler kutsal kalıntılar, Karnaval camları, pipolar, eski çizgi roman dergileri, beyzbol kartları, antika kaleydeskoplar satılmıştı. Bay Gaunt sonra asıl işiyle ilgilenmeye başlamıştı. Eninde sonunda gerçek iş her zaman aynıydı. Eşyalar da, her şey gibi yıllar geçtikçe değişiyordu. Tabii değişiklikler yüzeydeydi. Tıpkı kara ve acı pastanın üzerindeki süsler gibiydiler bunlar.

Gaunt sonunda onlara silah satıyor ve müşteriler de onları her zaman alıyorlardı.

Bay Gaunt zenci odacının uzattığı beş doları alarak, "Ah, teşekkür ederim, Bay Warburton," dedi. Adama bir dolarla birlikte Ace'ın Boston'dan getirdiği otomatik tabancalardan birini verdi.

"Sağ olun, Miss Milliken." Gaunt on doları aldı. Sekiz dolar geri verdi.

Dükkân sahibi müşterilerinden verecekleri kadar para alıyordu. Onun asıl amacı, "Herkese gelirine göre mal"dı. Müşterilere onların ihtiyaçları olan şeyleri satmak önemli değildi. Çünkü hepsi bir şeylere

ihtiyaç duyuyorlardı. Gaunt oraya sancılarını geçirmek ve duydukları boşluğu doldurmak için gelmişti.

"Sizi gördüğüme sevindim, Bay Emerson."

Ah, eski tarzda iş yapmak güzeldi. Çok güzeldi. Üstelik Gaunt hiç bu kadar kârlı iş yapmamıştı.

Alan Pangborn, Castle Rock'ta değildi. Muhabirler ve eyalet polisleri Ana Cadde'nin aşağısında toplanır, Leland Gaunt da daha yukarıda satış yaparken, şerif Bridgton'da Northern Cumberland Hastanesi'nin Çocuk Bölümü'nde hemşireler kısmında oturuyordu.

Alan'ın arkasındaki duvarda çocuk masallarından sahneler vardı. Bunlardan birinde bir adam masanın üzerinden eğilmiş, küçük bir çocuğa bir şey uzatıyordu. Küçük hem meraklanmış, hem de korkmuş gibiydi. Alan'ın aklına birdenbire çocukluğunda öğrendiği bir şiir geldi:

Aptal Simon panayıra giden
Bir çörekçiyle karşılaştı.
Çörekçi, 'Aptal Simon,' dedi.
'Gel, mallarımın tadına bak!'

Şerifin tüyleri diken diken oldu. Yaşamı boyunca hiç bu kadar sarsılmamış, şaşırmamış ve korkmamıştı. Castle Rock'ta olanları anlaması imkânsızdı. Bugün akşama doğru kıyamet koptuğu zaman her şeyin günler hatta bir hafta önce başlamış olduğu ortaya çıkmıştı. Şerif bunun ne olduğunu bilmiyorsa da Netti Cobb'la Wilma Jerzyck'in ilk işaretler olduğunu anlıyordu.

Şimdi burada Aptal Simon ve Çörekçi'yle otururken kentte çok kötü şeyler olmasından korkuyordu.

Göğsündeki etiketten kadının Miss Hendrie olduğu anlaşılan bir hemşire bölmeye yaklaştı.

Alan, ona, "Çocuk nasıl?" diye sordu.

"Bir değişiklik yok." Miss Hendrie, şerife biraz da düşmanca bir tavırla ama sakin sakin baktı. "Uyuyor. Uyuması da gerekiyor. Müthiş bir şok geçirmiş."

"Annesiyle babasından haber alabildiniz mi?"

"South Paris'e, babasının çalıştığı şirkete telefon ettik. Ne yazık ki adam öğleden sonra bir iş için New Hampshire'a gitmiş. Anladığım kadarıyla evine gitmek için oradan ayrılmış. Evine döner dönmez ona durum açıklanacak. Herhalde buraya saat dokuzda varır. Tabii yine de belli olmaz."

"Ya annesi?"

"Bilmiyorum." Miss Hendrie'nin düşmanca duyguları daha belirginleşmişti. Ne var ki, artık kadının kızdığı Alan değildi. "Ona telefon eden ben değilim. Bütün bildiğim şu anda gördüklerim... yani çocuğun annesi burada değil. Bu küçük çocuk ağabeyinin intihar etmesine tanık olmuş! Bir tüfekle kendini vurmasına! Olay evde olmuş ancak annesi hâlâ buraya gelmedi! Şimdi izninizle..."

"Tabii..." Alan uzaklaşmaya başlayan kadının arkasından baktıktan sonra ayağa kalktı. "Miss Hendrie?"

Hemşire ona doğru döndü. Hâlâ sakin olmasına rağmen kaşlarını sıkıntıyla kaldırmıştı.

"Miss Hendrie, Sean Rusk'la konuşmam şart. Çok önemli bu."

"Ya?" Kadının sesi soğuktu.

"Bir şey..." Alan'ın aklına aniden Polly geldi ve sesi çatallaştı. Hafifçe öksürerek konuşmasını sürdürdü. "Kentimde bir şeyler oluyor. Brian Rusk'ın intiharının bunun bir parçası olduğunu sanıyorum. Bilmecenin çözülmesi için gerekli anahtarın Sean Rusk'ta olabileceğini düşünüyorum."

"Şerif Pangborn, Sean Rusk daha yedi yaşında. Eğer bir şey biliyorsa neden diğer polisler burada değiller?"

Şerif, diğer polisler, diye düşündü. Hemşire, "İşini bilen polisler," demek istedi. Sokakta on bir yaşında bir çocukla konuşan, sonra onları garajda intihar etmeleri için evlerine gönderen biri değil.

Alan sonra, "Çünkü onların işleri başlarından aşkın," dedi. "Üstelik kenti benim kadar iyi tanımıyorlar."

"Anlıyorum." Kadın gitmek için döndü.

"Miss Hendrie."

"Şerif, bu akşam bazı hemşireler yok ve..."

"Bugün Castle Rock'ta ölen yalnızca Brian Rusk değil. En aşağı üç kişi daha can verdi. Bir meyhanenin sahibi, çifteyle ağır yaralandığı için Norway'daki hastaneye götürüldü. Belki yaşayabilir ancak şu otuz altı saat ecelle savaşmak zorunda kalacak. Bense cinayetlerin henüz sona ermediğini seziyorum."

Alan sonunda hemşirenin ilgisini çekmeyi başarmıştı. "Sean Rusk'ın bu konuda bir şeyler bildiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Belki çocuk ağabeyinin kendini neden öldürdüğünü biliyor. Eğer öyleyse belki diğerleri açısından elimize ipuçları geçebilir. Onun için... Sean uyandığında bana haber verir misiniz?"

Miss Hendrie kararsızca durakladı. "Her şey çocuk uyandığı zamanki duruma bağlı, şerif. Sinir krizleri geçiren bir çocuğun durumunu daha da kötüleştirmenize izin veremem. Kentinizde neler oluyorsa olsun..."

"Anlıyorum."

"Öyle mi? İyi." Hemşire, şerife, öyleyse burada oturun ve başıma da dert açmayın, dermiş gibi baktı. Sonra da yüksek yazı masasının arkasına geçti.

Alan koridordaki kumbaralı telefona giderek tekrar Polly'nin numarasını çevirdi ve yine bir cevap alamadı. Yerine dönüp yine duvardaki dev resme baktı. Bana bir soruyu sormayı unuttunuz, Miss Hendrie, diye düşünüyordu. Korumak için seçildiğim kentte o kadar çok olay olurken neden buraya geldiğimi. Niçin soruşturmayı yönetmediğimi. Neden yaşlı Seat Thomas gibi daha önemsiz bir memuru buraya göndermediğimi. Siz bunları sormayı unuttunuz işte, Miss Hendrie. Size bir sır söyleyeyim mi? Buna seviniyorum. İşte sır bu.

Çünkü neden hem basit, hem de gurur kırıcı. Portland ve Bangor dışında diğer kentlerde cinayet vakalarına şerifin bürosu değil, eyalet polisi bakıyor. Nettie'yle Wilma'nın düellosu olayında Henry Payton bu kurala aldırmadı ama artık bunu yapacak durumda değil.

"Aptal Simon'un önünde oturan Alan tekrar hesap yapmaya başladı. Lester Pratt öldü. Bir kıskançlık krizi geçirerek bizim büroya geldi ve John LaPointe'e saldırdı. Bunun nedeni sevgilisiydi. Oysa John ambulans gelmeden önce bana Sally Ratcliffe'i bir yıldan daha uzun bir süreden beri hiç görmediğini söyledi.

John şimdi hastanede. Burnu kırılmış, çene kemiği çatlamış ve iç yaraları da olabilirmiş.

Sheila Brigham da şok geçirdiği için hastanede.

Hugh Priest öldü. Billy Tupper da. Haber Sheila kriz geçirmeye başladığı sırada gelmişti.

Henry Beaufort'un durumu çok ağır.

Norris Ridgewick'se kayıp.

Allan önce Norris'in Danforth'u resmen tutuklamaya gittiğini, bir süre sonra Buster'la döneceğini sanmıştı. Ancak öyle bir şey olmamış. Norris ortadan kaybolmuştu. Herhalde yürüyerek. Çünkü Alan kentten ayrıldığı sırada yardımcısının VW'i hâlâ Ana Cadde'nin aşağısında yan yatıyordu.

Tanıklar, Buster'ın Cadillac'ına pencereden sürünerek girdiğini ve hızla uzaklaştığını söylemişlerdi. Onu durdurmak isteyen tek insan bunun bedelini kötü ödemişti. Scott Garson çenesi, elmacık kemiği, bileği ve üç parmağı kırıldığı için şimdi bu hastanede yatıyordu. Durumu daha da kötü olabilirdi. Çünkü olayı görenler Buster'ın yerde yatan adamı çiğnemeye kalktığını söylemişlerdi.

Lenny Partridge de burada bir yerde yatıyor. Köprücük kemiği ve Tanrı bilir kaç kaburgası kırıldı. Alan, belediye meclisi başkanının bir kanun kaçağı olduğu gerçeğini kavramaya çalıştığı sırada Andy Clutterbuck bu yeni felaketi açıklamıştı. Anlaşılan Hugh Priest, Lenny'i durdurarak onu yolun karşı tarafına atmış, sonra da yaşlı adamın arabasına binerek ortadan uzaklaşmıştı. Alan, Lenny'nin otomobilini Çakırkeyif Kaplan'ın otoparkında bulacaklarını sanıyordu. Çünkü Hugh Priest de orada yere serilmişti.

Tabii Brian Rusk da var. On bir gibi olgun bir yaşta kurşunları yedi...

Clut hikâyesine başladığında telefon çalmış, Sheila o sırada gitmişti. Telefonu şerif açmış ve kriz geçiren küçük bir çocuğun feryatlarını duymuştu. Sean Rusk'tı bu.

Dört kentten ambülanslar ve yardım servisleri o gün öğleden sonra Castle Rock'a gelmişlerdi.

Alan tekrar Hugh ve Lenny Partridge'i düşünmeye başladı. Karşılaşmaları bugün Castle Rock'ta olanların en önemlisi değil. Gelgele-

lim olayların en tuhaflarından biri bu... Belki de bu bilmecenin çözümü o garipliklerde gizli.

Alan, Clut'a, "Tanrı aşkına, madem Hugh, Henry Beaufort'u öldürmeye karar vermişti, neden kendi arabasına binmedi?" diye sormuştu. "Lenny'nin o hurda arabasını neden aldı?"

Clut omzunu silkerek karmakarışık büroya endişeyle bakmıştı. "Hugh'ın Buick'inin lastikleri parça parçaydı. Biri lastikleri bıçakla kesmiş sanırım. Belki de Hugh bunun Henry Beaufort'un yaptığını sandı."

Şerif şimdi kendi kendine, evet, dedi. Belki de. Delice gerçekten. Peki Wilma Jerzyck'in Nettie Cobb'un önce çarşaflarını çamura bulaştırdığını, sonra da evinin camlarına taş attığını düşünmesinden daha delice mi? Nettie'nin Wilma'nın köpeğini öldürdüğüne inanmasından daha da delice bir şey mi?

Alan, Clut'a başka sorular soramadan Henry Payton gelmiş ve şerife incelikle olayla kendisinin ilgileneceğini açıklamıştı.

Alan da başını sallayarak, "Öğrenmen gereken bir şey var, Henry," demişti. "Bunu mümkün olduğu kadar çabucak yapmalısın."

Henry, "Nedir o, Alan?" demişse de şerif, adamın kendini pek dikkatle dinlemediğini fark etmişti. Üzüntüden kahrolmuştu o zaman.

"Hugh Priest, Henry Beaufort'a kin duyuyormuş. Henry'nin de Hugh'dan aynı derecede nefret edip etmediğini öğrenmelisin. Bunu ona şimdi sorman olanaksız. Anladığıma göre kendinde değilmiş. Ayılır ayılmaz..."

Payton, Alan'ın omzuna vurmuştu. "Olur. Bunu yaparım. Yaparım!" Sonra sesini yükseltmişti. "Brooks! Morrison! Buraya gelin!"

Alan polis müdürünün uzaklaşmasını seyretmiş, hatta peşinden koşmayı düşünmüştü. Adamı yakalayıp, onu dikkatle dinlemesini sağlamayı... Sonra bunu yapmamıştı. Çünkü Henry ve Hugh ve Lester ve John, hatta Wilma ve Nettie kendisi için önemlerini kaybetmeye başlamışlardı. Onlar ölmüşlerdi. Yaralılara bakılıyordu. Cinayetler işlenmişti.

Ama Alan asıl suçun hâlâ işlenmekte olduğundan şüpheleniyordu.

Henry Payton, adamlarına emir vermeye gittiğinde şerif, Clut'ı tekrar yanına çağırmıştı. Yardımcısı ellerini cebine sokmuş, yüzünde de sıkıntılı bir ifade vardı. "Yerimize onlar geçtiler, Alan. Soruşturmayı elimizden aldılar. Kahretsin!"

"Tümüyle değil." Alan buna gerçekten inanıyormuş gibi bir tavırla konuştuğunu umuyordu. "Sen haberleşme görevini yapacaksın, Clut."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Rusk'ların evine."

Ancak şerif eve eriştiği zaman Brian da, Sean da ortada yoklardı. Talihsiz Scott Garson'la ilgilenen ambülans görevlileri oraya uğrayarak Sean'u almışlar ve Northern Cumberland Hastanesi'ne doğru yola çıkmışlardı. Harry Samuels'in ikinci cenaze arabası Brian'ı otopsi için Oxford'a götürmüştü. Harry'nin daha iyi durumda olan birinci cenaze arabası da Hugh ve Billy Tupper'ın ölüleriyle Oxford'a gidiyordu.

Alan, cesetleri o küçücük morga odun gibi yığacaklar, diye düşünmüştü.

Şerif, Rusk'ların evinde oyundan tümüyle çıkarılmış olduğunu iyice anlamıştı. Henry Payton'un Cinayet Bölümü'nden iki adamı eve ondan önce erişmişler, Alan'a işe karışmaması şartıyla onları izleyebileceğini söylemişlerdi. Şerif de mutfak kapısında durmuş iki polisin Cora Rusk'ı sorguya çekmelerini izlemişti. Kadın ağır ağır cevap veriyordu. Sanki uyuşturucu almış gibiydi. Alan, bunun nedeni şok olabilir, diye düşünmüştü. Ya da ambulanstaki görevliler oğlunun cesedini götürmeden önce kadına acıdıkları için ona bir yatıştırıcı verdiler. Kadın, Alan'a garip bir biçimde devrilmiş olan arabasından çıkan Norris'i anımsatıyordu. Ağlamasa da kafasını toplayarak işe yarayacak cevaplar veremiyordu. Cora, eyalet polisine, "Benim hiçbir şeyden haberim yok," demişti. "Yukarıdaydım ve kestiriyordum. Zavallı Brian... Zavallı, zavallı Brian..." Ne var ki, bu son sözleri Alan'ın tüylerini ürperten tekdüze bir sesle söylemişti. Cora masada duran bir güneş gözlüğüyle oynayıp dururken Alan bunun saplarından birinin flasterle yapıştırıldığını, bir camın da çatlak olduğunu görmüştü.

Şerif tiksintiyle evden ayrılmış ve buraya, hastaneye gelmişti.

Alan yine kalkarak telefona gitti. Polly'i aradı ve yine telefona cevap veren olmadı. Bu kez bürosunun numarasını çevirdi. Telefona cevap veren adam, "Eyalet polisi," deyince şerif ani, çocuksu bir kıskançlık duymuştu. Sonra kendini tanıtarak Clut'ı istedi ve yardımcısıyla ancak beş dakika sonra konuşabildi.

"Üzgünüm, Alan. Ahizeyi yazı masasına bırakıp gitmişler. Neyse ki ben durumu kontrol için odaya girdim. Yoksa hâlâ bekliyor olacaktın. Eyaletçiler bizden hoşlanmıyorlar."

"Aldırma, Clut! Keeton'ı yakalayan oldu mu?"

"Şey... Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Alan ama..."

Mide kasları büzülen şerif gözlerini yumdu. Haklıydı. Olay daha sona ermemişti. "Kısaca açıkla. Protokolü boş ver."

"Buster... yani Danforth demek istiyorum... arabayla evine gitmiş. Bir tornavidayla Cadillac'ın kapı tokmağını sökmüş. Kelepçenin ucunun nereye takılı olduğunu biliyorsun..."

Alan, "Biliyorum," diye cevap verdi. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Şey... Danforth karısını öldürmüş, Alan... Bir çekiçle. Kadının cesedini bulanlar eyalet polisleri değil. Çünkü eyaletçiler yirmi dakika öncesine kadar Buster'la hiç ilgilenmiyorlardı. Ölüyü Seat Thomas buldu. Durumu kontrol etmek için Buster'ın evine gittiğinde yani... Seat telsizle durumu bildirdi. Beş dakika önce de buraya döndü. Göğsünün ağrıdığını söylüyor. Tabii buna hiç şaşırmadım. Seat, bana Buster'ın karısının yüzünü parçalamış olduğunu söyledi. 'Etrafa saçlar ve etler sıçramıştı,' dedi. Payton'un mavi ceketlilerinden bir manga kadarı şimdi oradalar. View'de Seat'i büronda bir iskemleye oturttum. Yere yığılıp kalmadan oturmasının daha iyi olacağını düşündüm çünkü..."

"Tanrım, Clut! Onu hemen Ray Van Allen'e götür. Seat altmış iki yaşında ve bütün yaşamı boyunca sigara içti."

"Ray, Oxford'a gitti, Alan. Doktorlara, Henry Beaufort'un tedavisi için yardım edecek."

"Öyleyse Seat'i onun yardımcısına götür. Adı neydi onun? Hah... Frankel. Everett Frankel."

"O da ortalarda yok. Hem evini aradım, hem muayenehanesini."

"Eee, karısı ne dedi?"

"Everett evli değil, Alan."

"Ah, Tanrım!"

Clut, "İstersen onu hastaneye ben götüreyim," diye önerdi.

Alan, "Senin orada kalman gerekli," dedi. "Gazeteci ve televizyoncular geldiler mi?"

"Ah, tabii. Ortalık muhabir kaynıyor."

"Pekâlâ. Konuşmamız biter bitmez gidip Seat'i yokla. Durumu daha kötüyse dışarı çıkıp sana biraz zekice görünen bir muhabiri yakala ve onu şerif yardımcısı yaptığımızı söyleyerek yemin ettir. Adamdan Seat'i buraya, hastaneye getirmesini iste."

"Olur." Clut durakladı, sonra da dayanamayarak bağırdı. "Keeton'ların evine gitmek istedim ama eyalet polisi... cinayet yerine gitmeme izin vermedi. Buna ne dersin, Alan? O köpekler bir ilçe şerif yardımcısının cinayet yerini görmesini engelliyorlar!"

"Neler hissettiğini biliyorum. Bu durum benim de pek hoşuma gitmiyor. Ancak onlar görevlerini yapıyorlar. Olduğun yerden Seat'i görebiliyor musun, Clut?"

"Evet."

"Eee? Yaşıyor mu?"

"Senin masanın başına geçmiş bir sigara içiyor ve bu ayın *Kırsal Alanlarda Yasaların Uygulanması* dergisini okuyor."

"Tamam." Şerifin içinden hem ağlamak, hem de gülmek geliyordu. "Anlaşıldı! Polly Chalmers beni aradı mı, Clut?"

"Ha... Bir dakika. Günlük defter burada... Kaybolduğunu sanmıştım. Evet, burayı aramış, Alan. Üç buçuğa doğru."

Şerif yüzünü buruşturdu. "Onu biliyorum. Daha sonra?"

"Şimdilik öyle bir kayıt yok. Gerçi bu o kadar önemli değil. Sheila burada olmadığı ve o Eyalet Ayıları da etrafta dolaştıkları için kim kesin bir şey söyleyebilir?"

"Sağ ol, Clut. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet, bir iki şey var."

"Söyle."

"Hugh'ın Henry'i vurduğu silahı buldular. Ama Eyalet Polisi Balistik Bölümü'nden David Friedman onun ne olduğunu bilmediğini söy-

ledi. Bir tür otomatikmiş. Adam, 'Bugüne dek böylesini görmedim,' dedi."

Alan, "Bunu söyleyenin Friedman olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Evet, Adamın adı Friedman'dı."

"O böyle şeyleri bilir. David Friedman ayaklı bir silah ansiklopedisidir."

"Demek bu tabancanın ne marka olduğunu bilmiyor. Friedman, arkadaşın Payton'la konuşurken ben de yakınlarındaydım. Uzman, 'Bu biraz Almanların Mauser'larına benziyor,' dedi. 'Ama üzerinde normal işaretler yok. Sürgü de farklı.' Galiba tabancayı da bir ton kanıtla birlikte Augusta'ya yolladılar."

"Başka?"

Clut, "Henry Beaufort'un avlusunda imzasız bir pusula buldular," diye açıkladı. "Buruşturulup arabasının yanına atılmış. Onun klasik Thunderbird arabasını anımsıyor musun? Hugh'ın arabası gibi ona da zarar verilmiş."

Alan'a iri, yumuşak elli biri onu tokatlamış gibi geldi. "Pusulada ne yazılı, Clut?"

"Bir dakika." Hışırtılardan Clut'ın not defterini karıştırdığı anlaşılıyordu. "İşte. '*Bir daha* bana içki vermeyi reddedip, araba anahtarlarımın üstüne oturma, lanet olasıca *kurbağa.*"

"*Kurbağa* mı?"

"Evet, öyle." Clut sinirli bir şekilde ve kıkır kıkır güldü. "'Bir daha' sözcükleriyle 'kurbağa'nın altı çizilmiş."

"Arabaya da zarar verilmiş, öyle mi?"

"Öyle. Lastikler kesilmiş. Hugh'ınkiler gibi. Arkada, yanda da uzun bir sıyrık var."

Şerif, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi senden bir şey daha yapmanı istiyorum. Berbere git, sonra gerekiyorsa bilardo salonuna da! Henry'nin bu hafta kime içki vermeyi reddettiğini öğren."

"Şey... Eyalet polisi..."

Alan öfkeyle, "Canları cehenneme!" diye homurdandı, "Bu bizim kentimiz! Soruların kimlere sorulması gerektiğini ve onları nerede

bulacağımızı biz biliriz. Bana, beş dakika içerisinde hikâyeyi bilen birini bulamayacağını mı söyleyeceksin?"

Clut, "Ne münasebet!" dedi. "Castle Hill'den dönerken Charlie Fortin'i gördüm. Western Auto'nun önünde birkaç kişiyle konuşuyordu. Charlie, Henry Beaufort'un kiminle tartıştığını bilir. 'Kaplan' onun evi sayılırdı."

"Evet. Eyalet polisi onu sorguya çekti mi?"

"Şey... Hayır."

"Öylcyse Charlie'yi sen sorguya çek. Tabii ikimiz de cevabı zaten biliyoruz, öyle değil mi?"

Clut, "Hugh Priest," dedi.

Şerif, "Bana da öyleymiş gibi geliyor," diye mırıldandı. Sonra da için için ekledi. Bu Henry Payton'un ilk tahmininden pek farklı değil.

"Peki, Alan. *Bunu hemen yapacağım.*"

"Emin olur olmaz da beni ara. Hemen." deyip Clut'a hastanenin numarasını verdi.

Yardımcısı, "Olur," dedikten sonra da öfkeyle bağırdı. "Neler oluyor, Alan? Kahretsin! Burada neler oluyor?"

"Bilmiyorum..." Şerif kendini çok yaşlı ve bitkin hissediyordu... Ve öfkeli. Artık olayla ilişkisini kestiği için Payton'a kızmıyordu... Öfkelendiği bu kanlı kıyamete neden olan kişiydi. Alan olayları deştikçe en sonunda bu işi başından beri bir tek kişinin planlamış olduğunu anlayacaklarına inanıyordu. Wilma ve Nettie, Henry ve Hugh. Lester ve John. Biri, onları dinamit lokumları gibi birbirlerine bağlamıştı. Şerif sonra, "Bilmiyorum, Clut," diye tekrarladı. "Ama bunu öğreneceğiz."

Telefonu kapayarak tekrar Pollly'nin numarasını çevirdi. Ne var ki, kadınla arasını düzeltme, Polly'nin ona neden o kadar kızdığını öğrenme isteği hafifliyordu. Onların yerini almaya başlayan duygular daha da rahatsız ediciydi. Odak noktası olmayan bir korku, Polly'nin tehlikede olduğu endişesi.

Dırrn, dırrn, dırn... Telefona cevap veren olmadı.

Polly, seni seviyorum. Seninle konuşmamız gerekiyor. Lütfen telefonu aç. Polly, seni seviyorum. Konuşmamız gerekiyor. Lütfen telefonu aç. Polly seni seviyorum...

Bu sözler kafasının içinde birbirlerini kovalıyorlardı. Şerif tekrar Clut'u arayarak, ondan her şeyden önce Polly'nin durumunu öğrenmesini istemeyi düşündüyse de bunu yapmadı. Castle Rock'ta patlayacak daha başka paketler olabilirdi. Bu arada Clut'tan böyle bir şey istemek yanlış olurdu.

Evet ya... ya Polly de o paketlerden biriyse?

Bu düşünce peşinde başka bir şeyi getirdi ama şerif bunun ne olduğunu anlayamadı. O fikir de kaybolmuştu.

Alan telefonu tam karşıdaki açacakken kapattı.

Polly artık dayanamayacaktı. Yan dönerek telefona uzandı... Ve tam çalarken sesi orta yerde kesildi.

Kadın, "İyi," dedi. Peki gerçekten öyle miydi?

Polly yatakta yatarken gitgide yaklaşan gökgürültüsünü dinliyordu. Oda çok sıcaktı. Bu yüzden soyunmuş, eski kot pantolonla bluzunu düzgünce katlayarak kapının yanındaki iskemleye koymuştu. Şimdi iç çamaşırlarıyla yatakta yatmaktaydı ve biraz kestirmeye çalışıyordu. Ondan sonra kalkıp duş yapacaktı. Ancak bir türlü dalamıyordu.

Bunun bir nedeni sirenlerdi. Öyle de olsa en önemli neden Alan'dı. Alan'ın yaptığı. Polly inandığı ve güvendiği insanın böyle bir şey yapmış olmasına inanamıyor, bu kalleşliğin etkisinden kurtulamıyordu.

Hem ona, hem de kendi kendine tekrar, ah, Alan, bunu nasıl yapabildin, diye sordu.

Bu soruya cevap veren ses Polly'i şaşırttı. Evvie halanın sesiydi bu. Yaşlı kadının o her zaman duygularını yansıtmayan sesinde şimdi Polly'i sarsan güçlü bir öfke gizliydi. "Eğer Alan'a başlangıçta doğruyu söyleseydin, o da bu çareye başvurmazdı kız."

Polly çabucak doğrulup oturdu, çünkü gerçekten sarsıcı bir sesti. En kötü yanı da aslında kendi sesi olmasıydı. Evvie hala yıllar önce ölmüştü. Şimdi bilinçaltı öfkesini açıklamak için yaşlı kadının sesini kullanıyordu.

"Kes artık, kız... sana zamanında bu kentin hayaletlerle dolu olduğunu söylemedim mi? Belki de konuşan benim. Belki."

Polly korkuyla inledi, sonra da elini ağzına bastırdı.

"Belki de konuşan ben değilim. Aslında bunun önemi yok. Öyle değil mi? Şimdi soru şu, Trisha: Önce kim günaha girdi? Önce kim yalan söyledi? Önce kim bazı şeyleri sakladı? İlk taşı kim attı?"

Polly sıcak odada, "Bu haksızlık!" diye bağırdı. Sonra aynadaki hayaline baktığında yüzü korku doluydu ve gözleri irileşmişti. Evvie halanın tekrar konuşmasını bekledi ve hiç ses duymayınca tekrar yatağa uzandı.

Belki önce ben günah işledim. Eğer gerçeğin bir bölümünü gizlemek ve birkaç beyaz yalan söylemek günahsa... Belki önce ben bazı şeyleri sakladım. Yine de Alan'a araştırma yapma hakkını verebilir mi? Bir polisin bir sabıkalı hakkında soruşturma yapması gibi bir şeydi bu.

Bir ses... çok iyi tanıdığı o ses, "Boş ver, Polly..." diye fısıldadı. "Sen en uygun bir biçimde davrandın! Şimdi de bu yüzden kendine işkence edip durma! Yani! Sen Alan'ın nasıl da suçlu suçlu konuştuğunu fark etmedin mi?"

Polly yastığına öfkeyle, "Evet," dedi. "Bu doğru! Fark ettim! Eee, buna ne dersin, Evvie hala?" Ona cevap veren olmadı. Yalnızca bilinçaltında bir şeyler çekiştirildi sanki. Bir şeyi unutmuş ya da atlamış gibi.

Polly huzursuzca yan döndüğünde Azka göğüslerinden birinin üstüne doğru kaydı. Tılsımın içindeki bir şeyin hapishanesinin gümüş duvarını hafifçe tırmaladığını duydu.

Sonra, "Hayır," dedi. "Bir şey yer değiştiriyor, cansız bir şey. Tılsımın içinde canlı bir şey olduğu... senin hayalin..."

Tıkır-tıkır-tıkır.

Evvie hala, "O şey canlı, Trisha, dedi. "O canlı ve sen de bunu biliyorsun."

Polly terslendi. "Saçmalama!" Diğer yana döndü. "Tılsımın içinde canlı bir yaratık nasıl olabilir? Belki o küçücük deliklerin sayesinde soluyabilir, peki Tanrı adına ne yer o?"

Evvie hala yumuşak ama amansız bir sesle, "Belki de o SENİ yiyor, Trisha," dedi.

Kadın, "Polly," diye mırıldandı. "Benim adım Polly." Bu kez bilinçaltındaki o çekiştirme daha da belirginleşti. Endişe verici bir şeydi bu. Tam bunun ne olduğunu kavrayacağı sırada telefon tekrar çalmaya başladı ve Polly inleyerek doğruldu. Yüzünde hem yorgun, hem de üzgün bir ifade vardı. Gururla özlem birbiriyle çarpışıyordu.

"Onunla konuş, Trisha. Bunun ne zararı olur? Daha da iyisi onun söyleyeceklerini dinle. Daha önce bunu pek fazla yapmadın, öyle değil mi?"

"Onunla konuşmak istemiyorum. Hele yaptıklarından sonra!"

"Ama Alan'ı hâlâ seviyorsun."

Evet, bu doğruydu. Ancak şimdi Alan'dan aynı derecede nefret ediyordu.

Polly'nin kafasının içinde Evvie halanın sesi öfkeyle yükseldi. "Sen bütün yaşamın boyunca bir hayalet olmak mı istiyorsun Trisha? Nen var senin, kız?"

Polly sanki kararını vermiş gibi alayla elini ahizeye uzattı. Eli, artık sancımayan o esnek eli ahizenin yukarısında durakladı. Belki arayan Alan değildi. Belki Bay Gaunt'tu. Belki de Bay Gaunt, "Seninle daha işimiz bitmedi," diyecekti. "Henüz tam ödeme yapmış sayılmazsın."

Polly tekrar telefona uzandıysa da sonra geri çekildi. Evvie halanın ölü sesinden, o gün öğleden sonra yaptıklarından korkuyordu. Bay Gaunt'un (ya da Alan'ın) kentlilere ölmüş olan oğlu hakkında söyleyeceklerinden de. Dışarıdaki o karmaşanın, sirenlerin ve hızla giden arabaların anlamını öğrenmekten de.

Polly hepsinden çok Leland Gaunt'tan korktuğunu anlıyordu...

Telefon sustu.

Dışarıda yine bir sirenin sesi yankılanıyordu. Teneke Köprü'ye doğru uzaklaşırken gök gürledi yine.

Evvie halanın sesi, "Onu çıkarıp at," diye fısıldadı. "Onu çıkar, hayatım. Bunu yapabilirsin. O adamın gücü ihtiyaçla ilgili, iradeyle değil. Çıkar o tılsımı. Adamın senin üzerindeki etkisini sona erdir."

O an Polly telefona bakıyor ve o geceyi anımsıyordu. Telefona uzandığı ve ahizesini yere düşürdüğü geceyi. Bu olaydan daha bir hafta bile geçmemişti, öyle mi? O gece müthiş bir sancı bileğinden

yukarıya tırmanmıştı! Kırık dişli aç bir fare gibi! O haline dönemezdi! Bunu yapamazdı!

Evvie hala, "Bu akşam Castle Rock'ta iğrenç bir şeyler oluyor," dedi. "Yarın sabah kalkıp bunun ne kadarının SENİN iğrençliğin olduğunu hesaplamak ister misin? Bu gerçekten yapmak isteyeceğin bir hesap mı, Trisha?"

Polly, "Anlamıyorsun..." diye inledi. "O şaka Alan'la ilgili değil, Ace Merrill'le ilgiliydi. Üstelik o buna layık!"

Evvie halanın amansız sesi duyuldu. "Sen de öyle, hayatım, sen de öyle."

O salı akşamı altıyı yirmi geçe fırtına yaklaşır ve ortalık iyice karanlıklaşırken Sheila Brigham'ın yerini almış olan memur, şerifin bürosuna girdi. Ayakta duran Henry Payton'un yanına gitti.

Polis müdürünün saçı başı karışmıştı ve çok mutsuzmuş gibi görünüyordu. Biraz önce beş dakika kadar muhabirlerle konuşmuş, elinde bir tek ipucu olmadığını açıklamasına ramak kalmıştı.

Payton şimdi, keşke Alan'ı daha dikkatle dinleseydim, diye düşünüyordu. Ben bu kentlileri iyi tanımıyorum. Alan'la yardımcıları çok iyi tanıyorlar. Oysa hem şerif çıkıp gitti, hem de Ridgewick. LaPointe hastanede. Çevresine bakınarak Clutterbuck'u aradı. Onun odada olmadığını anladığındaysa pek şaşırmadı.

"Bay Payton? Bay Payton?" Telsizciydi konuşan.

Payton, "Ne var?" diye homurdandı.

"Doktor Van Allen sizinle konuşmak istiyor."

"Ne hakkında?"

"Bunu açıklamadı. Yalnızca sizinle konuşması gerektiğini söyledi."

Henry Payton telsiz bölmesine gitti. Kendini gitgide freni tutmayan bir bisikletle yokuş aşağı inen bir çocuğa benzetiyordu. Peşindeyse yüzleri muhabirlerinkine benzeyen kurtlar koşuyordu.

Polis müdürü mikrofonu aldı. "Ben Payton. Evet."

"Bay Payton, ben Doktor Van Allen. İlçenin adli tabibi."

Payton, "Evet," dedi. "Kim olduğunu biliyorum. Bay Beaufort'u Oxford'a götürdünüz. O nasıl? Kendine geldi mi?"

"O..."

Müthiş bir parazit doktorun sesini boğdu.

Payton mümkün olduğu kadar sabırlı bir tavırla konuşmaya çalıştı. "Parazit duyulmanızı engelliyor, Doktor Van Allen. Müthiş bir fırtına çıkmak üzere. Lütfen sözlerinizi tekrarlayın."

Allen parazitler bir an kesilirken, "O öldü!" diye bağırdı. "Daha ambulanstayken öldü. Ama onun vurulduğu için öldüğünü sanmıyoruz. Anlıyor musunuz? *Beaufort'un vurulduğu için öldüğünü sanmıyoruz.* Önce beyninde bu tür vakalarda görülmeyen bir ödem belirdi, sonra da patladı. Bu nedenle adamın vurulduğu sırada kanına zehirli, son derece zehirli bir maddenin karışmış olduğu sonucuna vardık. Aynı madde Beaufort'un kalbinin de patlamasına neden olmuş."

Henry Payton, ah, Tanrım... diye düşünürek kravatını gevşetip, gömleğinin yakasını açtı. "Sözlerinizi duydum, Doktor Van Allen. Bütün bunların ne anlama geldiğini anladıysam kahrolayım!"

"Yanılmıyorsam zehir, adamın vücuduna giren kurşunlara sürülmüştü. Etkisi önce ağır ağır gözüktü, sonra hızla bütün vücuda yayıldı. Cesette yelpaze biçimi, çok belirgin iki giriş yeri var. Yanakta ve göğüsteki yaralar. Onun için..."

Cazırtt! Zıırrrr!

"...kimde?"

"Lütfen tekrarlayın, Doktor Van Allen." Payton, Tanrım, diye düşündü. Bu adam telefonu açıp konuşsaydı ya! Sonra, "Lütfen tekrarlayın," dedi.

Van Allen avaz avaz bağırıyordu. "Tabanca kimde?"

"David Friedman'da. Balistik uzmanı o. Tabancayı Augusta'ya götürdü."

"Silahı önce boşaltmış olabilir mi?"

"Evet. Âdet böyledir."

"Bir altı patlar mı, yoksa otomatik mi? Şu anda en önemli konu bu."

"Bir otomatik."

"Uzmanınız şarjörü de boşaltmış mıdır?"

"Bu işi Augusta'da yapacak sanırım." Payton aniden iskemleye çöktü.

"Sakın! Bunu yapmasın! *Yapmamalı!* Anlıyor musunuz?"

Polis müdürü, "Anlıyorum," dedi. "Balistik laboratuvarına onun için bir mesaj bırakacağım. Bu lanet olasıca esrar çözülünceye dek o lanet olasıca kurşunları o lanet olasıca şarjörde bırakmasını isteyeceğim." Payton birdenbire muhabirlerin telsizi dinleyip dinlemediklerini düşündü. "Dinleyin Doktor Van Allen bu konuyu telsizle konuşmamız doğru değil."

Van Allen öfkeyle, "Şimdi işin halkla ilişkiler yanını boş verin," diye terslendi. "Burada bir insanın *hayatından* söz ediyoruz! Sizinle telefonla konuşmak istedim ama bağlantı kuramadım. Friedman'a söyleyin ellerini iyice muayene etsin, çizik, küçük yara ve hatta şeytan tırnağı olup olmadığına baksın. Eğer cildinde ufak bir çizik bile varsa hemen en yakındaki hastaneye gitsin. O pis zehir kurşunlardan başka şarjöre de sürülmüş müydü, bunu bilmiyorum. Bu, uzmanınızın hafife almaması gereken bir madde. *Öldürücü* bir zehir o."

"Anlıyorum..." Payton, buradan başka bir yerde olmak isterdim, dedi kendi kendine. Ne yazık ki, buradayım. Onun için de Alan Pangborn'un burada, yanımda olması beni rahatlatırdı. Sonra sordu. "O zehir *nedir?*"

"Henüz bilmiyoruz. Kürar değil. Çünkü son ana kadar hastada felç görülmedi. Ayrıca kürar oldukça acısızdır oysa Beaufort çok acı çekti. Şu anda bütün bildiğimiz zehirin başlangıçta ağır ağır etki yaptığı ve sonra aniden hızlandığı."

"Hepsi bu kadar mı?"

Ray Van Allen, "Tanrım!" diye haykırdı. "Yeterli değil mi bu?"

"Evet, yeterli sanırım."

"Hiç olmazsa..."

Zıııırrrr! Cazıııırt!

"Lütfen tekrar söyleyin, Doktor Van Allen. Tekrar söyleyin."

Henry Payton, doktorun parazit arasında, "Hiç olmazsa tabanca elinizde," dediğini duydu. "Böylece onun daha başka kimlere zarar vereceğini düşünüp endişelenmeyeceksiniz."

"Bu doğru, dostum!"

Cora Rusk, Ana Cadde'ye çıkarak ağır ağır Gerekli Şeyler'e doğru gitti. Yan tarafında bir televizyon istasyonunun adı yazılı parlak sarı

bir kamyonetin yanından geçti. Ancak Danforth "Buster" Keeton'ın şoför yerinden gözlerini kırpmadan kendine baktığını fark etmedi bile. Herhalde adamı görseydi de tanıyamayacaktı. Buster bazı yönlerden yepyeni bir insan olmuştu. Zaten tanısaydı bile bu olaya önem vermeyecekti, çünkü Cora'nın kendi dertleri ve kederleri vardı. Tabii özellikle kendi öfkesi... Bunların hiçbirinin ölmüş oğluyla bir ilgisi yoktu.

Cora Rusk bir eline kırık bir güneş gözlüğünü almıştı. Kadına polis sanki onu sonsuza dek sorguya çekecekmiş gibi gelmişti... Ya da o çıldırıncaya kadar. Cora onlara, "Gidin artık!" diye bağırmak istemişti. "Bana Brian hakkında bütün bu aptalca soruları sormaktan vazgeçin! Oğlumun başı dertteyse onu tutuklayın. Babası her şeyi halleder. O yalnızca bu işe yarar zaten. Şimdi benim yakamı bırakın! Benim kralla randevum var ve onu bekletemem!

Cora bir ara Şerif Pangborn'un kapıda durduğunu fark etmişti. Onu anlayacağını düşünerek her şeyi şerife açıklamaya karar vermişti. O diğer polisler gibi değildi. Bu kenttendi ve herhalde Gerekli Şeyler'i biliyordu.

Sonra Cora, Bay Gaunt'un her zamanki mantıklı ve sakin sesini duymuştu. "Hayır, Cora. Onunla konuşma. O seni anlayamaz. Şerif senin gibi değil. Bu adamlara hastaneye giderek diğer oğlunu görmek istediğini söyle. Böylece onları hiç olmazsa bir süre için başından atmış olursun. Ondan sonra da hiçbir şeyin önemi kalmaz."

O da aynı şeyi yapınca etkili olmuştu. Cora bir iki damla gözyaşı dökmeyi başarmıştı. O sırada Brian'ı değil, Elvis'i düşünmüştü. Herhalde o şimdi malikânesinde yalnız başına dolaşıyor, Cora yanında olmadığı için üzülüyordu. Zavallı yalnız kral.

Polisler gider gitmez, güneş gözlüğünü kaparak yukarı çıktı. Sabahlığını çıkarıp yatağa uzandı ve güneş gözlüğünü taktı.

Kendini hemen Elvis'in malikânesinde bulmuştu. Merdivenden çıkarak koridorun dibindeki iki kanatlı kapıya doğru gitti ve kapıyı açtı. Geride kralın yatak odası uzanıyordu. Siyahlı beyazlı bir oda.

Cora sonra karyolaya baktı ve dehşetle titredi.

Kral yatağındaydı ama yalnız değildi.

Myra Evans yanındaydı. Kadın kapı açılınca başını çevirerek Cora'ya baktı. Kral ise o uykulu, güzel mavi gözlerini Myra'ya dikmişti.

Cora, "Myra!" diye haykırdı. "Burada ne işin var?"

Kadın memnun memnun, "Herhalde ortalığı süpürmüyorum," dedi.

Cora oldukça sersemlemişti ve zorlukla soluk alıyordu. "Aman Tanrım... Bir yaşıma daha girdim!"

Myra, "Girdiysen girdin," diye söylendi... "Haydi git! O gülünç güneş gözlüğünü de çıkar! Yüzüne aptalca bir anlam veriyor. Haydi, defol! Castle Rock'a dön! Bizim işimiz var... Öyle değil mi Eeee?"

Kral o ünlü Güneyli aksanıyla, "Evet, tatlım," dedi. "İkimizin işi başından aşkın."

Cora'nın duyduğu dehşet kine dönüştü. Kadın o uykusuz uyuşukluktan kurtularak en yakın arkadaşına(!) saldırdı. O kalleşin gözlerini oyacaktı. Bunu yapmak için pençeye dönüşmüş olan elini uzattı. Aynı anda Myra çevik bir hareketle Cora'nın gözlüğünü çıkardı.

Kadın şaşkınlığından gözlerini yummuştu. Açtığı zamansa yine kendi yatak odasındaydı. Güneş gözlüğü yerde duruyordu ve iki camı da kırılmıştı.

Cora, "Olamaz..." diye inleyerek sendeleye sendeleye yataktan kalktı. Çığlıklar atmak istiyor ama içinden bir ses bunu yaparsa polislerin onu duyacaklarını ve koşa koşa geleceklerini söylüyordu. Bu Cora'nın kendi sesi değildi. Ah, olamaz... Yalvarırım... Yalvarırım... Kadın cam parçalarını birleştirmeye çalıştı ama başaramadı.

Camları o kötü, aşağılık kaltak kırdı. Arkadaşım Myra Evans! Arkadaşım nasıl olduysa Elvis'in malikânesine gitmeyi başardı. Ben şu anda tamir edilmesi olanaksız, paha biçilmez gözlüğü onarmaya çalışırken o kralla sevişiyor.

Cora başını kaldırdığında gözleri pırıltılı birer yarığa dönüşmüşlerdi. Kadın boğuk boğuk, "Onun canına okuyacağım..." diye fısıldadı. "Okumazsam ne olayım!"

Cora Gerekli Şeyler'in vitrinindeki yazıyı okudu. Bir süre düşündükten sonra arka tarafa, servis geçidine doğru gitti. Orada Francine

Pelletier'le karşılaştı. Kadın çantasına bir şey koyuyordu. Cora ne olduğuna bakmadı bile.

Cora geçidin ortalarına eriştiğinde Bay Gaunt'un dükkânının arka kapısına yerleştirdiği bir masanın başında durduğunu gördü.

Adam, "Ah, Cora!" diye bağırdı. "Ben de ne zaman uğrayacağını düşünüyordum!"

Cora tükürür gibi, "O kaltak!" dedi. "Kalleş kaltak!"

Bay Gaunt büyük bir kibarlık ve nezaketle, "Affedersin, Cora," diye mırıldandı. "Galiba bir, iki düğmeni iliklememişsin." O tuhaf, uzun parmaklarından biriyle kadının elbisesinin önünü işaret ediyordu.

Cora evde dolapta bulduğu ilk şeyi giymiş, ancak üst düğmelerini iliklemişti. Santa Barbara ve diğer programlar sırasında yiyip içtiği şeyler yüzünden iyice irileşmiş olan göbeği önden çıkıyordu.

Cora, "Buna kim aldırır?" diye homurdandı.

Bay Gaunt sakin sakin başını salladı. "Ben değil. Şimdi... sana nasıl yardım edebilirim?"

"O aşağılık orospu kralla sevişiyor. Benim gözlüğümü de kırdı. Onu öldürmek istiyorum."

Dükkân sahibi, "Öyle mi?" diyerek kaşlarını kaldırdı. "Açıkçası sana hak vermediğimi söyleyemem, Cora. Çünkü bir başkasının sevgilisini çalan bir kadın yaşamaya layık değildir Bu düşüncenin lehinde ya da aleyhinde bir şey söylemek niyetinde değilim. Ben uzun yıllardan beri bir işadamıyım ve gönül işleri konusunda da pek az bilgim var. Yine de bir kadın bir arkadaşının en değer verdiği şeyi kasten kırarsa... Şey, bu çok daha önemli bir şeydir. Sen de aynı fikirde değil misin?"

Cora gülümsemeye başladı, sert bir gülüştü bu, acımasız... Bir delinin tebessümü olduğu da söylenebilirdi. Cora Rusk, "Tabii aynı düşüncedeyim," diye cevap verdi.

Bay Gaunt bir an döndü. Tekrar Cora'ya baktığı zamansa elinde bir otomatik tabanca vardı. "Yoksa sen böyle bir şey mi arıyordun?"

18

Buster, Myrtle'ın işini bitirdikten sonra kafası iyice bulanıklaşmıştı. Sanki artık hiçbir amacı yokmuş gibiydi. Onlar'ı... kentte kıvıl kıvıl kaynayan Onlar'ı düşündüyse de o haklı bulduğu müthiş öfkeyi duyamadı. Şimdi yalnızca sıkılıyordu ve yorgundu. Kafası zonkluyordu. Çekici salladığı için sırtı ve kolları ağrımaya başlamıştı.

Keeton başını eğdiğinde çekicin hâlâ elinde olduğunu gördü. Elini açtı ve çekiç yere düştü. Kanlar etrafa sıçramıştı. Neredeyse bir dakika bu kan lekelerine aptalca bir ilgiyle baktı. Bu babasının kanla yapılmış bir karikatürüne benziyordu.

Keeton oturma odasından geçip çalışma odasına girdi. Omzuyla kolunu ovuşturuyor, kelepçenin zinciri onu deli edecek kadar şıngırdıyordu. Dolabı açarak Kazanan Bilet kutusunu çıkardı. Masaya gidip oturdu ve kutuyu önüne koydu. Heyecan yerine yalnızca keder duyuyordu. Kazanan Bilet harika! Ancak artık bunun bana ne yararı olur? Karımı öldürdüm, çünkü bunu kesinlikle hak etmişti. Oysa *Onlar* böyle düşünmeyecekler. Beni hapishanenin dibindeki bir hücreye kapatacak ve anahtarını atacaklar.

Keeton kutunun üzerinde iri, kanlı izler bırakmış olduğunu fark etti. Başını eğip üstüne kendine baktı ve ilk kez o zaman her tarafının kan içinde olduğunu gördü. Etli kollarıyla Chicago'lu bir domuz kasabına benziyordu. İç sıkıntısı çevresini yumuşak, kara bir dalga gibi sardı. Onlar beni yendiler... Pekâlâ! Onlar'dan kaçıp kurtulacağım.

Buster yavaşça yukarı çıktı. Daha merdivendeyken üzerindeki kanlı kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Duş yaptıktan sonra temiz bir pantolonla bir tişört giydi. Aşağıya inerek masasının başına geçti ve gözlerini yine Kazanan Bilet'e dikti. İç sıkıntısının geçeceğini ve o daha önceki neşeyi duyacağını umuyordu. Ne var ki, sanki kutunun üzerindeki fotoğrafın renkleri solmuştu. Keeton kapağı açarak kutunun içine baktığında küçük teneke atların sağa sola eğrilmiş olduklarını gördü ve adeta şok geçirdi. Makineyi kurmak için anahtarın sokulduğu delikten bir yayın kırık ucu çıkmıştı.

Keeton'ın kafasının içinde bir ses, biri buraya girmiş, diye bağırdı. Onlar'dan biri. *Beni* mahvetmeleri yetmediği gibi oyunumu da bozdular!

O an daha kalın bir ses, dengeli aklın sesi, bu doğru değil, diye konuştu. Bu başından beri böyleydi. Yalnızca sen bunu fark etmedin.

Buster tabancasını almak için kalktı. Artık bunun zamanı gelmişti. Aynı anda telefon çalmaya başladı. Keeton ahizeyi ağır ağır kaldırdı. Arayanın kim olduğunu biliyordu.

Bu açıdan düş kırıklığına uğramadı!

Bay Gaunt, "Merhaba, Dan," dedi. "Bu güzel akşamda nasılsın?"

Keeton sıkıntıyla, "Korkunç," diye cevap verdi. "Dünya berbat bir hal aldı. Kendimi öldüreceğim."

"Ya?" Bay Gaunt'un sesinde hafif bir düş kırıklığı vardı, hepsi o kadar.

"Hiçbir şeyin yararı yok. Bana sattığınız oyun bile bozuldu."

Satıcı hafif bir öfkeyle, "Ah, hiç sanmıyorum," dedi. "Ben sattığım malları kontrolden geçiririm, Bay Keeton. Büyük bir dikkatle. Neden Kazanan Bilet'e tekrar bakmıyorsun?"

Buster öyle yaptı ve gördükleri onu çok şaşırttı. Atlar yerlerinde dimdik duruyorlardı. Yeni boyanmış, pırıl pırıldılar. Hatta gözlerinden bile ateşler çıkıyordu sanki. Kutunun kapağındaki resim iyice parlaklaşmıştı.

"Tanrım..." diye fısıldadı.

Bay Gaunt, "Eee?" diye sordu. "Eee, Dan? Yanılıyor muyum? Yanılıyorsam, intiharını biraz ertelemeli ve aldığın malı bana geri getirmelisin. Tabii parasını ödemem için. Ben mallarımın sağlamlığına güvenirim. Şerefimi her zaman korumak zorundayım ve bunu çok ciddiye alırım. Çünkü bu dünyada Onlar'dan milyonlarca var, bense yalnızca bir tek kişiyim."

Buster, "Hayır... hayır," dedi. "Çok *güzel* bu."

Dükkân sahibi ısrar etti. "Öyleyse sen mi hata yaptın?"

"Şey... Galiba..."

"Yanıldığını *itiraf* ediyor musun?"

"Şey... Evet."

"İyi." Bay Gaunt'un sesindeki hafif öfke kaybolmuştu. "Eh... O halde artık kendini öldürebilirsin. Yine de düş kırıklığına uğradığımı da açıklamalıyım. Sonunda Onlar'a güçlü bir darbe indirmeme yar-

dım edecek bir adamla karşılaştığımı sanıyordum. Oysa sen de diğerleri gibi yalnızca konuşuyorsun..." Dükkân sahibi içini çekti.

Buster Keeton'a garip şeyler oluyor, eski canlılık ve azmine kavuşmaya başlıyordu. "Yani artık çok geç değil mi?"

"Ah, 101 numaralı şiir dersini kaçırmış olmalısın. Daha yeni bir dünya aramak için hiçbir zaman geç kalmış sayılmazsın. Tabii cesur bir insansan. Ah, ben senin için her şeyi hazırlamıştım, Bay Keeton. Anlayacağın sana güveniyordum."

Keeton adeta utangaç bir tavırla, "Beni 'Dan' diye çağırmanız daha hoşuma gidiyor," dedi.

"Pekâlâ, Dan. Sen böyle korkak davranarak bu yaşamdan kurtulmaya gerçekten kararlı mısın?"

Buster, "Hayır!" diye bağırdı. "Yalnızca... Ne yararı var, diye düşündüm. Onlar'ın sayısı pek çok."

"Üç kararlı insan çok şey başarabilir, Dan."

"Üç mü? Üç mü dediniz?"

"Evet... Bizden biri daha var. Tehlikeyi gören ve Onlar'ın maksatlarını anlayan biri daha."

Buster heyecanla, "Kim o?" diye sordu. "Kim?"

Bay Gaunt, "Zamanı gelince öğreneceksin," dedi. "Şimdi zaman az. Onlar seni almaya gelecekler."

Keeton rüzgârdan tehlikenin kokusunu alan bir sansar gibi gözlerini kısarak pencereden dışarı baktı. Sokak boştu. Tabii şimdilik. Buster onların kendine karşı toplandıklarını hissediyordu. "Ne yapmam gerekiyor?"

Bay Gaunt, "Demek benim timdensin?" dedi. "Yani sana yine güvenebilir miyim?"

"Evet."

"Tümüyle?"

"Cehennem donuncaya ya da siz vazgeçinceye kadar."

Bay Gaunt, "Çok güzel," dedi. "Şimdi beni dikkatle dinle, Dan." Dükkânın sahibi konuşur, Buster da onu dinlerken yine ipnotize olmuş gibi sersemledi. Dışarıda gökgürültüsü fırtınanın yaklaştığını haber veriyordu...

Buster beş dakika sonra evden ayrıldı. Tişörtünün üzerine bir ceket giymiş, kelepçeli elini cebine sokmuştu. Blokun ortasında Bay Gaunt'un telefonda söylediği gibi bir kamyonet buldu. Parlak sarıya boyanmıştı ve üzerinde bir Portland televizyon istasyonunun adı yazılıydı.

Buster çevresine dikkatle baktıktan sonra kamyonete bindi. Anahtarlar Bay Gaunt'un söylediği gibi koltuğun altındaydı. Yan koltuktaysa bir poşet duruyordu. İçinde sarı bir peruk, Yuppie'lerin taktıkları türden tel çerçeveli bir gözlük ve küçük bir cam şişe vardı.

Buster karışık ve uzun peruğu istemeye istemeye taktı. Ölü bir rock şarkıcısının kafa derisine benziyordu. Dikiz aynasından kendine baktığında iyice şaşırdı. Bu peruk başına tam uymuş ve onu çok gençleştirmişti. Çok gençleştirmişti! Yuppie gözlüğünün camları numaralı değildi. Buster onun görünüşünü peruktan daha da fazla değiştirdiğine karar verdi. Harrison Ford gibi şık ve modern bir havası vardı şimdi. Büyülenmiş gibi aynada kendine bakıyordu. Artık elli iki değil, otuzlarında biri gibi duruyordu. Tam televizyon istasyonunda çalışacak birine benziyordu şimdi.

Keeton şişenin kapağını açınca yüzünü buruşturdu. İçindeki neyse, bir traktörün bozulmuş akümülatörü gibi kokuyordu. Şişenin ağzından dumanlar çıkıyordu. Buster, bunu dikkatle kullanmalıyım, diye düşündü. Çok dikkatle kullanmalıyım.

Elini sağ bacağının altına sıkıştırarak kelepçenin zincirini gerdi. Şişedeki koyu renk, yapışkan sıvıdan üzerine biraz döktü. Çelikten dumanlar çıkmaya, kabarcıklar oluşmaya başlamıştı. Buster birkaç dakika sonra zinciri çektiği gibi kopardı. Kelepçe hâlâ bileğinde olmasına karşın pek zararı yoktu. O zincir her işini güçleştirmişti. Buster gaza basarak oradan uzaklaştı.

Üç dakika sonra da Seaton Thomas devriye arabasıyla Keeton'ın evine geldi...

Belediye sarayının zenci odacısı Eddie Warburton iki yıldan daha uzun bir süreden beri Sonny Jackett'e fena halde bozuluyordu. Bu duygusu son birkaç gün içerisinde kızıl bir öfkeye dönüşmüştü.

Sonny, Eddie'nin yeni Honda'sını tamir etmiş ve ondan çok fazla para istemişti. İki adam bir gece Kaplan'da sırf bu yüzden dövüşmüşlerdi. Sonra Sonny, Eddie'yi dava etmiş, sonunda zenci odacı elli dolar ödemek zorunda kalmıştı.

Honda beş ay sonra yanmış ve sigorta müfettişi buna elektrik kontağının neden olduğunu söylemişti ama Eddie o günden sonra bu işin Sonny Jackett'in başının altından çıkıp çıkmadığını düşünmeye başlamıştı.

Şimdi her şeyi biliyordu. Kesinlikle biliyordu.

O gün daha önce ona küçük bir paket gelmişti. İçindekiler insanı iyice bilgilendiren şeylerdi. Kararmış birkaç pens, eski bir fotoğraf ve bir pusula.

Pensler bir elektrik kontağına neden olmak için kullanılmış olabilirlerdi.

Fotoğrafta ise Sonny'le onun serseri beyaz birkaç arkadaşı vardı. Eddie'nin yanmış olan arabasının önünde duruyor ve bira içerek gülüyorlardı... Bir yandan da karpuz yiyorlardı.

Pusula ise çok kısaydı. "Seni aşağılık zenci. Benimle uğraşmayacaktın. Bu büyük bir hataydı."

Eddie önce Sonny'nin ona neden böyle bir pusula yolladığını düşündü. (Bay Gaunt'un isteği üzerine Polly Chalmers'ın kapısından içeri attığı zarfla bunun arasında bir bağ kurmak aklına bile gelmedi.) Eddie sonunda, nedeni belli, diye düşündü. Sonny beyazların çoğundan daha aptal ve kötü.

Zenci o akşam gidip Bay Gaunt'tan bir tabanca satın aldı. Sonra eski arabasıyla Sunoco'ya gitti. Taşıttan inerek elini cebine soktu ve tabancanın kabzasını kavradı.

Benzin istasyonuna yaklaşarak bir an içeri baktığında Sonny kasanın yanında oturmuş gazete okuyordu. Gazetenin üzerinden kasketinin tepesi görünüyordu. Tabii ya! Beyazlar, zencileri bütün gün kazıkladıktan sonra böyle rahatça oturup gazete okurlardı.

Eddie cebinden silah çıkararak içeri girdi. İçinde uyuyan bir şey birden uyanarak kaygıyla bağırdı. Bunu yapmamalısın! Bir hata bu! Artık bu sesin önemi yoktu. Çünkü Eddie kendi içinde değildi sanki.

Hayalet gibi kendi omzunun üzerinden bakıyor ve olayı seyrediyordu. Kötü bir iblis, Eddie'yi kontrol ediyordu artık.

Eddie ağzının oynadığını ve, "Sana bir şey vereceğim, hilekâr köpek," dediğini duydu. Parmağının otomatiğin tetiğini iki kez çektiğini gördü. Gazetede iki delik belirmişti. Sonny Jackett bir çığlık atarak sarsıldı, sonra yere devrildi. Kanları tulumuna yayılmıştı... Ne var ki, tulumun üzerine sırmayla RICKY adı işlenmişti. Vurulan Sonny değil, Ricky Bissonette'di.

Eddie, "Kahretsin!" diye bağırdı. "Yanlış beyazı vurdum!"

Sonny Jackett arkasından, "Merhaba, Eddie," dedi. "İyi ki tuvaletteydim. Öyle değil mi?"

Eddie dönmeye başlarken Sonny'nin o gün akşama doğru Bay Gaunt'tan aldığı otomatikten fırlayan üç kurşun belkemiğini paramparça etti.

Sonny, ona doğru eğilirken Eddie irileşmiş gözlerle çaresizce adama baktı. Sonny'nin elindeki tabancanın namlusu bir tünelin ağzı kadar geniş, sonsuzluk gibi kapkaraydı.

Sonny namluyu Eddie'nin alnına dayayarak, "Yeni İngiliz anahtarlarımı çalmayı düşünmen bir hata değildi," dedi. "Bana yazman ve bunu yapacağını açıklaman bir hataydı..."

Eddie'nin kafasının içi birdenbire bembeyaz bir ışıkla aydınlandı ve o zaman her şeyi anladı. O anda Polly Chalmers'ın kapısından attığı mektubu da anımsadı. Sonra ona gelen pusulayı ve Sonny'nin sözlerini birbirine bağladı. "Dinle," diye fısıldadı. "Beni dinlemelisin, Jackett. Bizi budala yerine koydular. İkimizi de... Biz..."

Sonny, "Güle güle, kara çocuk," diyerek tetiği çekti. Sonra neredeyse bir dakika Eddie Warburton'dan geride kalan şeye baktı. Acaba onu dinlese miydim, diye kendi kendine sordu. Yok canım. Öyle bir pusula yollayacak kadar aptal biri herhalde önemli bir şey söyleyemezdi.

Sonny, Rucky Bissonette'in ayaklarının üzerinden atlayarak kasayı açtı. Bay Gaunt'un ona sattığı İngiliz anahtarlarını çıkardı. Eyalet polisi onu tutuklamaya geldiği sırada hâlâ anahtarlara bakıyor ve onları okşuyordu.

Bay Gaunt telefonda Buster'a, "Ana Cadde'yle Birch'ün köşesinde bekle," demişti. "Sana birini yollayacağım."

Keeton da bu talimatı harfi harfine yerine getirmişti. Şimdi caddeden sık sık polis arabaları geçiyordu. O da işi güvene almak için kamyonetin arka tarafına geçti. Orada yeşil branda bezinden yapılmış bir çanta vardı. Buster merakla açınca çantaya en üste bir kutu konmuş olduğunu gördü. Kutuyu kaldırdığında altta sürüyle zamanlama mekanizması olduğunu fark etti. Beyaz kadranlı saatimsi şeyler... Kaşlarını çattı, sonra gözlerinin önünde bir makbuz belirdi. Üzerinde, "16 sandık dinamit," yazılıydı, Buster önce gülümsedi. Sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. Dışarıda gök şiddetle gürlerken, Keeton gülmeyi sürdürdü. Kamyonet sarsılıncaya kadar kahkahalar attı. "Onlar! Ah, Onlara bir armağanımız var! Hem de ne armağan!"

Şerif Pangborn'un soruşturmayla ilişkisini kesmek için Castle Rock'a gelmiş olan Henry Payton, Sunoco Benzin İstasyonu'nun kapısında ağzı bir karış açılmış duruyordu. İki kişi daha ölmüştü işte. Biri zenci, biri beyaz.

Üçüncü bir adam ise açık bir kasanın önünde oturuyor, kirli bir çelik kutuyu sanki bir bebekmiş gibi kollarında tutuyordu. Yerde, yanında otomatik bir tabanca vardı.

Payton'un arkasındaki polislerden biri adeta hayranlıkla, "Bak," dedi. "Bir tane daha var."

Polis müdürü başını döndürüp baktı. Yerde, zencinin elinin hemen biraz ötesinde bir otomatik duruyordu. Payton, "Onlara dokunmayın," dedi. "Yaklaşmayın bile." Bir kan gölcüğünün üzerinden atladıktan sonra Sonny Jackett'i tulumunun yakasından tuttu ve ayağa kaldırdı. Sonny karşı koymadı ancak çelik kutuyu göğsüne iyice bastırdı. Payton onun yüzüne, "Burada neler oldu?" diye bağırdı. "Tanrı adına, neler oldu burada?"

Sonny dirseğiyle Eddie Warburton'u işaret etti. "O içeri girdiğinde elinde bir tabanca vardı. Çıldırmıştı. İlk bakışta anlaşılıyordu bu. Bak, Ricky'e ne yaptı! O benim İngiliz anahtarlarımı çalmak istiyordu. Bak!" Sonny gülümseyerek çelik kutuyu eğdi. İçi paslı demirlerle do-

luydu. "Onun bunu yapmasına izin veremezdim. Öyle değil mi? Yani... onlar benim. Anahtarların bedelini ödedim. Onlar *benim*."

Payton bir şey söylemek için ağzını açtığında ne söyleyeceğini kendi de bilmiyordu. Aynı anda silah sesleri duyuldu. Castle View tarafından geliyordu bu sesler.

Lenore Potter elinde namlusundan duman tüten bir otomatikle Stephanie Bonsaint'in tepesine dikilmiş duruyordu. Ölü, evin arkasındaki çiçek tarhında yatıyordu. Bu kötü, kinci kahpenin önceki iki ziyareti sırasında yolmadığı çiçeklerin arasında.

Lenore, "Geri gelmeyecektin," dedi. O zamana dek bir tabancayla hiç ateş etmemiş, şimdiyse bir kadını öldürmüştü... Yalnızca öfkeli bir sevinç duyuyordu. Bu kadın bahçesine girip onun çiçeklerini yolmuş, Lenore de onu suçüstü yakalamıştı. O orospuyu vurmak hakkıydı onun.

Kocası, "Lenore!" diye seslendi. Adam ikinci katın banyosunun penceresinden başını uzatmıştı ve yüzü sabun içindeydi. "Lenore, ne oluyor?"

Lenore, ona bakmadan sakin sakin, "İzin almadan topraklarıma giren birini vurdum," dedi. Ayağını cesedin altına sokarak ölüyü hafifçe kaldırdı. Bu ona ani, acımasızca bir zevk verdi. "O Stephanie Bon..."

Ceset yuvarlandı. Stephanie Bonsaint'in ölüsü değildi bu. O şerif yardımcısının iyi kalpli karısının cesediydi.

Lenore, Melissa Clutterbuck'u öldürmüştü...

Alan Pangborn iskemlede oturuyor ve ellerine bakıyordu. Hafif bir ses duyunca çabucak başını kaldırdı. Gelen Miss Hendrie'ydi. Kadın endişeli olduğu halde kararını vermiş gibi görünüyordu. "Sean Rusk kımıldanmaya başladı ama henüz uyanmadı. Ona bir yatıştırıcı verdiler. Onun için daha bir süre kendine pek gelemeyecek. Yine de kımıldanmaya başladı."

Alan usulca, "Öyle mi?" diye sorarak bekledi.

Hemşire dudağını ısırdı. "Evet. Mümkün olsa onu görmenize izin verirdim, Şerif Pangborn. Ancak bunu yapamayacağım. Beni anlıyor-

sunuz değil mi? Yani... kentinizde birtakım olaylar çıktığını biliyorum. Ne var ki, bu küçük çocuk henüz yedi yaşında."

"Evet."

"Şimdi bir fincan çay içmek için kantine gideceğim. Bayan Evans gecikti. Zaten her zaman gecikir. Sanırım bir iki dakika sonra burada olur. Ben aşağıya indikten sonra Sean Rusk'ın odasına giderseniz Bayan Evans burada olduğunuzu fark etmez bile. Çocuk dokuz numaralı odada. Anlıyor musunuz?"

Alan minnetle, "Evet," dedi.

"Hemşireler saat sekize kadar dolaştıkları için siz çocuğun odasında olursanız herhalde sizi fark etmezler. Tabii fark edilirse, hastanenin koşullarına uyarak çocuğun odasına girmenize izin vermediğimi ancak ben yokken gizlice odaya girdiğinizi söylerim. Herhalde siz de böyle yapardınız."

Şerif, "Tabii öyle yapardım," diye cevap verdi.

"Sonra koridorun dibindeki merdivenlerden inip gidebilirsiniz. Yani Sean Rusk'ın odasına girerseniz... Yine de ben size bunu yapmamanızı söyledim."

Alan ayağa kalktı ve içinden gelen sese uyarak kadını yanağından öptü.

Miss Hendrie kızarmıştı.

Şerif, "Sağ olun," dedi. "Teşekkür ederim."

"Neden? Ben bir şey yapmadım ki. Eh, artık ben gidip çayımı içeyim. Lütfen ben gidinceye kadar yerinizde kalın."

Alan itaatle tekrar iskemleye oturdu. Çift kanatlı kapı Miss Hendrie'nin arkasından kapandıktan sonra kalkarak gizlice dokuz numaralı odaya gitti.

Şerife, Sean Rusk'ın aklı başındaymış gibi geldi. Bir iskemleyi çocuğun karyolasına yaklaştırarak oturdu. Sean başını döndürmediyse de onu bakışlarıyla izledi.

Alan hafifçe, "Merhaba, Sean," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Çocuk boğuk boğuk, "Boğazım kurudu..." diye fısıldadı.

Komodinin üzerinde bir sürahiyle iki bardak vardı. Şerif bardaklardan birine su doldurup Sean'a içirdi. Çocuk biraz daha canlanmış gibiydi ama gözleri hâlâ donuktu.

Şerif çevresine bakınarak, "İç sıkıcı bir oda bu," dedi.

Sean yine o alçak ve boğuk sesiyle cevap verdi. "Öyle. Tuhaf."

Alan gülümsedi. "Belki birkaç çiçek buraya daha neşeli bir hava verirdi." Sağ elini, sol kolunun önünde dolaştırdı ve katlanmış buketi saat kayışının altından çekip aldı. Şansını zorladığını biliyordu ama birden bu oyunu denemeye karar vermişti. Ancak neredeyse pişman olacaktı. İlmeği çekerek demeti açarken ince kâğıttan yapılmış çiçeklerden ikisi koptu ve yay gıcırdadı. Alan, herhalde bu Katlanmış Çiçek Oyunu bir daha kullanılamayacak, diye düşündü. Gerçi başarılı olmuştu... Hemen hemen. Sean ağabeyinin tersine çok sevinip eğlendi. Üstelik şok geçirmiş ve kendisine ilaçlar verilmiş olmasına rağmen.

"Harika! Bunu nasıl yaptınız?"

"Az bir sihirle... İster misin?" Şerif çiçekleri sürahiye koyacakmış gibi yaptı.

"Hayır. Onlar yalnızca kâğıt. Ayrıca demetin birkaç yeri de yırtılmış." Sean bir an düşündü ve nankörlük ettiğinin sanılmaması için olacak ekledi. "Çok güzel bir oyun bu. Çiçekleri kaybedebilir misiniz?"

Alan pek emin değilse de, "Denerim," dedi. Sonuç başarılı olmuş, demet avucunda yavaş yavaş ortadan kaybolmuştu.

Sean saygıyla, "Bu gerçekten müthiş," diye mırıldandı.

"Sağ ol." Alan katlanmış buketi tekrar saat kayışının altına soktu. "Madem çiçek istemiyorsun, gazoza ne dersin?" Kayıtsızca eğilerek Sean'ın burnundan bir yirmi beşlik çıkarır gibi yaptı. Çocuk gülünce de ekledi. "Ah, unuttum. Son zamanlarda gazoz yetmiş beş sent." Sean'ın ağzından bir yirmi beş sent çıkardı, kulağından da bir ikincisini. O arada çocuğun gülüşü kaybolmaya başlamıştı. Alan çabucak konuya girmesi gerektiğini anladı. Paraları komodinin üzerine koydu. "İyi olduğun zaman gazoz içersin."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Bir şey değil, Sean."

Çocuk, "Babam nerede?" diye sordu. Sesi biraz daha güçlüydü.

Bu soru Alan'a biraz garip geldi. Bir çocuk önce annesini sorardı. Ne de olsa Sean daha yedisindeydi. "Biraz sonra burada olur, Sean."

"Öyle olacağını umarım. Babamı istiyorum."

"Bunu biliyorum." Alan bir an durdu, sonra da ekledi. "Annen de gelir."

Sean bir an düşündükten sonra da hayır, der gibi başını salladı. "O gelmez. İşi başından aşkın."

Şerif, "Gelip seni göremeyecek kadar mı?"

"Evet, öyle. Annem krala gidiyor. İşte o yüzden artık onun odasına giremiyorum. Odasının kapısını kapatıyor, güneş gözlüğünü takıyor ve krala gidiyor."

Alan, Cora Rusk'ın eyalet polisi tarafından sorguya çekilirkenki halini anımsadı. Masadaki güneş gözlüğünü de... Kadın ellerini o gözlükten çekemiyordu sanki. Onunla oynuyor, sonra birinin bunu fark etmesinden korkuyormuş gibi elini çekiyordu. Sonra aynı şeye tekrar başlıyordu.

Sean, "Siz aslında gerçek bir hokkabaz değilsiniz," dedi. "Polissiniz. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Mavi arabaları çok hızlı giden o eyalet polislerinden misiniz?"

"Hayır. Ben şerifim. Benim yanında bir yıldız olan kahverengi bir arabam var ve o da genellikle çok hızlı gidiyor."

"Siz *Genç Silahlar*'daki gibi bir şerif misiniz?"

"Evet. Öyle bir şey."

"Brian'la o kaseti kiralayıp filmi seyrettik. Harikaydı. Filmin ikincisi sinemada oynarken ona gitmek istedim ama annem izin vermedi. Brian'la *Genç Silahlar*'dan çok hoşlandık." Sean durakladı ve gözlerinin rengi koyulaştı. "Bu, Brian o kartı almadan önce oldu."

"Hangi kartı?"

"Beyzbol kartını... O önemli, özel beyzbol kartını."

"Ya?" Alan piknik çantasını ve içindeki beyzbol kartlarını düşündü. "Brian beyzbol kartlarından hoşlanıyordu değil mi, Sean?"

Sean'ın gözlerinde ilk kez bir anlam belirdi. Dehşet ifadesiydi bu. "Evet. İşte o adam ağabeyimi öyle ele geçirdi. Başkalarını da ele geçirmek için değişik şeyler kullanıyor sanırım."

Şerif öne doğru eğildi. "Kim, Sean? Ağabeyini kim ele geçirdi?"

"Brian kendini öldürdü. Onu gördüm... Garajda."

"Biliyorum. Çok üzgünüm."

"Başının arkasından bir şeyler fırladı. Yalnız kan değil sarı sarı bir şeyler de çıktı."

Alan söyleyecek bir söz bulamadı. Ağzı kurumuş, midesi bulanmaya başlamıştı. Kalbi şiddetle ve ağır ağır çarpıyordu.

"Brian bunu yapmasaydı keşke." Sean garip, kayıtsız bir sesle konuşurken yanaklarından yaşlar akıyordu. "*Genç Silahlar*'ın ikincisini banda aldıkları zaman artık onu seyredemeyeceğiz. Filmi tek başıma seyretmek zorunda kalacağım belki de. Tabii Brian olmadığı için bana zevk vermeyecek, biliyorum. Ağabeyim saçma sapan şakalar yapardı."

"Ağabeyini çok seviyordun değil mi?" Alan'ın sesi iyice boğuklaşmıştı. Eğilerek elini uzattığında çocuk onun parmaklarını sıkıca kavradı. Eli çok sıcak ve küçüktü. Pek küçük.

"Evet. Brian büyüdüğünde Red Sox takımında oynamak istiyordu. Mike Boddicker gibi topu kavisli atmayı öğreneceğini söylüyordu. Artık bunu hiçbir zaman yapamayacak. Bana ona yaklaşmamamı yoksa her şeyin üstüme sıçrayacağını söyledi... Ben ağladım. Korkmuştum. Bu bir film değil, bizim garajımızdı."

"Biliyorum." Alan, Annie'nin arabasındaki kanları anımsayarak ağlamaya başladı. O sahne de filmlere hiç benzemiyordu. "Biliyorum, oğlum."

"Brian ona söz vermemi istedi. Ben de öyle yaptım. Bu sözümü tutacağım."

"Ağabeyine nasıl bir söz verdin, oğlum?"

"Annemin üzerine yemin etmek istedim ancak Brian buna izin vermedi. Kendi adımın üzerine yemin etmemi söyledi. Çünkü o adam annemi de ele geçirmiş. Brian, 'Başkalarının adına yemin edenleri ağına düşürüyor,' dedi. Ben de onun istediği gibi kendi adımın üzerine yemin ettiğim halde Brian yine de tüfeği patlattı." Sean şimdi hıçkırarak ağlıyordu. Başını kaldırarak gözyaşlarının arasında şerife ciddi ciddi baktı. "Yalnızca kan fışkırmadı, Bay Şerif. Başka şey de var. Sarı şeyler."

Alan çocuğun elini sıktı. "Biliyorum, Sean. Ağabeyin hangi konuda söz vermeni istedi?"

"Bunu söylersem belki de ağabeyim cennete gidemez."

"Gider! Sana söz veriyorum, ben bir şerifim."

"Size açıklasam bile Brian yine de cennete gider mi? Buna, adınızın üzerine yemin eder misiniz?"

Alan, "Adımın üzerine yemin ederim," dedi.

Sean, "İyi öyleyse..." diye mırıldandı. "Ağabeyim o ünlü özel beyzbol kartını aldığı yeni dükkâna hiçbir zaman gitmeyeceğime söz vermemi istedi. Brian kartta Sandy Koufax'ın fotoğrafı olduğunu sanıyordu. Ama karttaki adam o değildi. Başka bir oyuncuydu. Kart hem eski, hem de kirliydi. Ne var ki, Brian bunun farkında değildi sanırım." Sean bir an durarak düşündü, sonra da o garip, sakin sesiyle konuşmaya devam etti. "Brian bir gün eve geldiğinde elleri biraz çamurlu olduğu için hemen yıkadı. Sonra ağabeyimin odasında ağladığını duydum."

Şerif, çarşaflar, diye düşündü. Wilma'nın çarşafları. O işi yapan Brian'mış.

"Brian, 'Gerekli Şeyler, zehirli bir yer,' dedi. 'O da zehirli bir adam. Oraya adımını bile atmamalısın!'"

"Brian öyle mi söyledi? 'Gerekli Şeyler,' mi dedi?"

"Evet."

"Sean..." Alan duraklayarak düşündü. İçinden sanki elektrik akımı geçmeye başlamıştı.

"Ne?"

"Şey... annen de o güneş gözlüğünü Gerekli Şeyler'den mi aldı?"

"Evet."

"Bunu kendisi mi söyledi?"

"Hayır. Ben oradan aldığını biliyorum. Annem ancak güneş gözlüğünü taktığı zaman krala gidebiliyor."

"Hangi kral, Sean? Bunu biliyor musun?"

Çocuk, Alan'a onun delirdiğini düşünmeye başlıyormuş gibi baktı. "Elvis. Kral o."

Şerif, "Elvis..." diye mırıldandı. "Tabii. Başka kim olabilir ki?"

"Babamı istiyorum."

"Biliyorum, yavrum. Bir iki soru daha soracak, ondan sonra gideceğim. Sen uyuyacaksın ve uyandığın zaman baban da yanında olacak." Şerif öyle olacağını umuyordu. "Sean, Brian o zehirli adamın kim olduğunu söyledi mi?"

"Evet. Bay Gaunt. O yeni dükkânın sahibi. Zehirli adam o."

Şerif aniden Polly'i düşündü. Kadının cenazeden sonra, "Galiba bu sonunda uygun doktoru bulmana bağlı," deyişini. "Doktor Gaunt... Doktor Leland Gaunt..."

Polly'nin onun görmesi için kaldırdığı o küçük gümüş topu da anımsadı. Onu Gerekli Şeyler'den almıştı... Alan dokunmak için elini uzatınca ona engel olmuştu. Yüzünde bir an Polly'den hiç umulmayacak bir ifade belirmişti. Şüphe ve hırs. Daha sonra kadın ağlarmış gibi tiz ve titrek bir sesle konuşmuştu. "Sevdiğini sandığın yüzün bir maske olduğunu öğrenmek korkunç bir şey... Arkamdan bunu nasıl yapabildin?... Nasıl?"

Şerif farkına varmadan bir eliyle yatak örtüsünü yakalayarak bükmeye başladı. "Ona ne söyledi?" diye homurdandı. "Ona ne dedin, Gaunt? Polly'i buna nasıl inandırdın?"

"Bay Şerif? İyi misiniz?"

Alan kendini zorlayarak parmaklarını açtı. "Evet... iyiyim. Brian'ın, 'Bay Gaunt,' dediğinden eminsin değil mi, Sean?"

"Evet."

Alan, "Sağ ol," diyerek eğildi ve çocuğu solgun, soğuk yanağından öptü. "Benimle konuştuğun için teşekkür ederim." Sean'ın elini bırakarak ayağa kalktı.

Son hafta Castle Rock'a yeni gelen işadamına bir nezaket ziyareti yapmak istemiş, ama vakit bulamamıştı. Bugün, Polly'nin davranışları yüzünden Bay Gaunt'tan şüphelenmeye başladığı sırada kıyamet kopmuştu. O da kendini burada, kentten otuz kilometre uzaktaki hastanede bulmuştu.

Gaunt, beni kentten uzaklaştırmak mı istedi? Başından beri benden uzak durmaya mı çalıştı? Bu fikir ona gülünç gelmeliydi ama öyle olmadı.

Alan, Castle Rock'a dönmek için sabırsızlanıyordu artık.

"Bay Şerif?"

Alan başını eğerek Sean'a baktı.

Çocuk, "Brian bir şey daha söyledi," diye açıkladı.

Şerif, "Öyle mi? Ne söyledi o?" diye sordu.

"Brian, 'Bay Gaunt aslında insan değil,' dedi."

Alan arabasına binerek mikrofona uzandı, "Birinci Birim'den Merkeze. Cevap verin."

Yalnızca parazit sesi vardı. "Lanet olasıca fırtına!"

Şerifin içinden bir ses, belki bunu o zehirli adam yaptı, diye fısıldadı. Alan dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. Merkezi tekrar aradıysa da bağlantı kuramadı. Bunun üzerine Oxford'daki eyalet polis merkezini denedi ve oradakilerle rahatlıkla konuştu. Alan'a, Castle Rock'ta elektrik yüklü bir fırtına çıktığını ve iletişimin yer yer kesildiğini söylediler. Telefonlar bile arada sırada çalışıyordu.

"Henry Payton'la konuşabildiğiniz zaman ona Leland Gaunt adındaki adamı tutuklamasını söyleyin. Önce onun önemli bir tanık olduğunu ileri sürebilir. Duyuyor musunuz?"

"Evet, şerif."

"Payton'a, Gaunt'un Nettie Cobb ve Wilma Jerzyck'in öldürülmeleri olayına karıştığını sandığımı söyleyin."

"Olur, söyleriz."

"Tamam."

Alan gaza basarak hızla Castle Rock'a doğru gitti.

Ace Merrill karanlıkla birlikte Castle Rock'a döndü. Chevrolet'nin pencerelerini açmıştı. Daha yağmur başlamadığı için hava boğucuydu.

Adamın üstü başı kirlenmişti. Çok yorgun ve öfkeliydi. Pusulaya rağmen haritada gösterilen yerlerden üçüne daha gitmiş, olanlara inanamamıştı bir türlü.

Şimdi de çılgın gibi Castle Rock'a giderken gözleri bir delininkilerden farksızdı. Bir tek şeyi düşünüyordu, Alan Pangborn'u öldürmeyi! Ondan sonra batıya kaçacaktı. Bunu çoktan yapmalıydım. Belki Pangborn'dan paranın birazını alabilirim ya da hiçbir şey ala-

mam. Ama ne olursa olsun o itoğlu it ölecek. Hem de can acısıyla kıvranarak!

Ace, Teneke Köprü'ye beş kilometre kala birdenbire silahı olmadığını anımsadı. Cambridge garajındaki sandıkların birinden bir otomatik almayı düşünmüş, sonra o lanet olasıca kayıt cihazı çalışmaya başladığı için ödü patlamıştı. Neyse ki, silahların nerede olduklarını biliyordu.

Ah, evet!

Ace Teneke Köprü'yü geçti... Sonra Ana Cadde'yle Watermill Yolu kavşağında arabayı durdurdu. "Kahretsin!" diye homurdandı. "Ne oluyor?"

Ana Cadde'nin aşağısında mavi lambalı polis devriye arabaları, televizyon kamyonetleri ve halk birbirlerine karışmışlardı. Kalabalık daha çok belediye sarayının önündeydi.

Ace'ın olanlara aldırdığı yoktu. Zaten bütün kent havaya da uçsa ona vız gelecekti. O Pangborn'u istiyordu. O aşağılık hırsızın kafa derisini yüzüp, kemerine takacaktı. Sanki Maine'deki bütün eyalet polisleri şerifin bürosuna doluşmuştu. Ben bu işi nasıl başarırım?

Dikiz aynasına baktı. Köprünün diğer tarafındaki en yakın tepede mavi ışıklar belirmişti. Başka polisler geliyordu. Bugün bu kentte neler oldu, diye kendi kendine sordu. Bu soru başka zaman da cevaplanabilirdi. Onun kendi işi vardı şimdi.

Ace gaza basıp doğruca Gerekli Şeyler mağazasına gitti. Arabadan inerek, vitrindeki yazıyı okuyunca bir an müthiş bir düş kırıklığına uğradı. Yalnız bir tabanca değil, Bay Gaunt'un o uyuşturucusundan da istiyordu. Sonra dükkânın servis geçidine açılan arka kapısını anımsadı. Köşeyi dönerek arka tarafa doğru gitti. Yirmi, otuz metre yukarıda duran sarı kamyoneti de, onun içinde oturan ve kendine bakan adamı da fark etmedi. (Buster yine öne geçmişti.)

Ace geçide girerken tüvit kasketini kaşlarına kadar çekmiş olan bir adamla çarpıştı. "Gittiğin yere baksana, babalık."

Adam başını kaldırıp Ace'a baktığında dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. Aynı anda cebinden çıkardığı tabancayla Ace'a nişan aldı. "İleri geri konuşma, dostum. Tabii kurşunu yemek istiyorsan o başka."

Ace ellerini havaya kaldırdı. "Ne münasebet, Bay Nelson! Beni bu işe karıştırmayın!"

Tüvit kasketli adam, "Tamam," dedi. "O Jewett denilen aşağılık herifi gördün mü?"

"Şey... Ortaokuldakini mi?"

"Kentte başka Jewett var mı? Aklını başına toplasana be adam!"

Ace dikkatle, "Kente daha yeni döndüm," diye açıkladı. "Hiç kimseyi görmedim, Bay Nelson."

"Neyse... Onu bulacağım ve o zaman Jewett çok pişman olacak. Muhabbet kuşumu öldürdü ve annemin fotoğrafına pisledi." George T. Nelson gözlerini kısarak ekledi. "Bu gece kimse yoluma çıkmasın!"

Ace tartışmaya kalkmadı.

Bay Nelson tabancasını cebine sokup köşeyi dönerek gözden kayboldu. Ace bir an öylece durdu. Elleri hâlâ havadaydı. Bay Nelson ortaokulda tahta ve maden işleme dersleri veriyordu. Ace, onun gözüne konan bir sineği öldürecek kadar bile cesareti olmadığını düşünmüştü her zaman. Eh, galiba bu konuda fikrini değiştirmesi gerekecekti. Ace ayrıca Bay Nelson'un elindeki tabancayı tanımıştı. Tanıması da gerekirdi. Bir gece önce sandık dolusu tabancayı Boston'dan getiren oydu.

Bay Gaunt, "Ace!" dedi. "Tam zamanında geldin!"

Ace, "Bana bir tabanca gerekiyor," diye açıkladı. "Ayrıca o kaliteli tozdan da. Tabii daha varsa."

"Evet, evet... Sonra... Her şeyin zamanı var. Şimdi şu masayı taşımama yardım et."

Ace, "Pangborn'u öldüreceğim," dedi. "O lanet olasıca hazinemi çaldı! Onu öldüreceğim!"

Bay Gaunt yassı sarı gözleriyle Ace'a fareyi izleyen bir kedi gibi baktı... Ace o anda kendini bir fare gibi hissetti. Gaunt, "Bana zaten bildiğim şeyleri anlatarak zamanımı boşa harcama," diye terslendi. "Yardımımı istiyorsan, o zaman sen de bana yardım et, Ace."

Ace'la Bay Gaunt masayı uçlarından tutup dükkân sahibinin depo gibi kullandığı odaya götürdüler. Bay Gaunt eğilerek duvara dayanmış olan bir levhayı aldı.

Üzerinde, BU SEFER DÜKKÂN GERÇEKTEN KAPALI, yazılıydı.

Gaunt bunu dükkânın kapısına astıktan sonra kapıyı kapattı. Ace o sırada levhayı kapının üstünde tutacak hiçbir şey olmadığını fark etti. Ne bir raptiye, ne scloteyp. Hiçbir şey. Ama levha yine de öyle asılı duruyordu.

Sonra bakışları sandığa kaydı. İçinde yalnızca üç otomatik şarjör kalmıştı. "Tanrım! Nereye gitti hepsi?"

Bay Gaunt uzun parmaklı ellerini ovuşturdu. "İşler bu akşam iyiydi, Ace. Çok iyiydi. Üstelik daha da iyi olacak. Şimdi bir şey yapmanı istiyorum..."

Ace, "Size söyledim," dedi. "Şerif benim..."

Daha ne olduğunu anlayamadan Leland Gaunt, ona saldırdı. O uzun, çirkin elleriyle Ace'ı gömleğinden yakaladığı gibi kolaylıkla havaya kaldırıverdi. Sanki adam kuş tüylerinden oluşmuştu. Ace hayretle bağırdı. Onu yakalayan eller demir gibiydi. Bay Gaunt, onu iyice yukarı kaldırdı. Ace kendini o cehenneme yakışacak, öfkeli yüze bakar buldu. Duyduğu o ani dehşet arasında Gaunt'un burun delikleri ve kulaklarından dumanlar ya da buhar çıktığını fark etti. Şimdi insan biçiminde bir ejderhaya benziyordu.

Dükkân sahibi, "Sen bana hiçbir şey söyleyemezsin!" diye yukarıya, Ace'a doğru bağırdı. Dili çarpık mezar taşlarına benzeyen dişlerinin arasında oynuyordu. Ace bu dilin bir yılanınki gibi çatallı olduğunu fark etti. "Ben sana her şeyi söylerim! Senden üstün ve daha yaşlı kimselerin yanında dilini tutmalısın, Ace! Şimdi sesini kes ve dinle! Sesini kes ve dinle! SESİNİ KES VE DİNLE!" Ace'ı başının üzerinde iki kez çevirdikten sonra dipteki duvara doğru fırlattı. Adamın kafası duvara çarptığında beyninde şimşekler çaktı. Gözlerindeki bulanıklık geçerken Leland Gaunt'un üzerine geldiğini gördü. O gözleri, dişleri, kulak ve burnundan çıkan dumanlarla suratı dehşet vericiydi.

Ace bir çığlık attı. "Hayır! Hayır, Bay Gaunt, lütfen! Yapmayın!"

Dükkân sahibinin elleri pençelere dönüşmüştü. Tırnakları bir anda uzayarak sivrileşti... Ace deli gibi, yoksa evvelce de böyle miydi elleri, diye düşündü. Öyleydi de ben mi fark etmedim?

Gaunt'un tırnakları Ace'ın gömleğini ustura gibi kesti. Sonra dükkân sahibi onu çekerek yüzünü kendi öfkeli yüzüne yaklaştırdı.

"Beni dinlemeye hazır mısın, Ace?" Gaunt'un söylediği her sözcükle öfkeli buharlar adamın yanak ve dudaklarını yaladı. "Hazır mısın? Yoksa o değersiz bağırsaklarını deşip bu işi bitireyim mi?"

Ace, "Evet," diye hıçkırdı. "Yani hayır! Sizi dinleyeceğim!"

"İyi bir uşak gibi davranacak ve emirlerimi yerine getirecek misin?"

"Evet!"

"Bunu yapmazsan başına neler geleceğini biliyor musun?"

"Evet! Evet! Evet!"

Bay Gaunt, "Mide bulandırıcı bir insansın, Ace," dedi. "Ve ben bir insanın böyle olmasından hoşlanırım." Ace'i duvara çarpınca adam dizüstü çöktü. Hıçkırıyor, soluk almaya çalışıyordu. Başını eğmişti, çünkü dükkân sahibinin suratına bakmaktan korkuyordu.

"İsteklerime karşı koymaya kalkarsan senin cehennemde şöyle güzelce dolaşmanı sağlarım, Ace. Endişelenme, şerifi ele geçireceksin. Yalnız o şu ara kentte değil. Şimdi... Ayağa kalk!"

Ace bu emri yavaşça yerine getirebildi. Başı zonkluyordu ve gömleği şerit şerit yırtılmıştı.

"İzin ver de sana bir şey sorayım." Bay Gaunt eskisi gibi nazik nazik gülümsüyordu. Saçları bile karışmamıştı. "Sen bu küçük kentten hoşlanıyor musun? Burayı seviyor musun?"

Ace titrek bir sesle, "Ne münasebet," diye cevap verdi. Kalbi çarparken sesi yükselip alçalıyordu. Bacakları sanki makarnadan yapılmıştı. Sırtını duvara dayamış, ihtiyatla dükkânın sahibine bakıyordu.

"Senden, şerifin dönmesini beklerken bu küçük, pis köyü havaya uçurup, haritalardan silmeni istersem çok sarsılır mısın?"

Ace düşündü. Herkes beni kandırdı, dedi kendi kendine. Herkes bana kazık attı! Çocukluğumdan beri. O köpeklerin hepsi yükseldi. Her zaman düşmanlarım kazandı! Sonra Leland Gaunt'a, "Bu lanet olasıca lağımdan nefret ediyorum," diye cevap verdi.

Bay Gaunt, "İyi," dedi. "Çok iyi... Bir dostum var. Arabasıyla caddenin biraz yukarısında bekliyor. O bu konuda sana yardım edecek, Ace. Şerifi ele geçireceksin... bütün kenti de mahvedeceksin, Ace. Bu hoşuna gitti mi?" Ace'ın gözlerinin içine baktı. O zaman adam gülümsemeye başladı. Artık kafası zonklamıyordu.

Ace, "Evet," diyerek güldü. "Bu harika bir şey olacak."

Bay Gaunt elini cebine soktu ve beyaz bir tozla dolu plastik bir torba çıkardı, Ace'a doğru uzattı. "Yapılması gereken işler var, Ace."

Adam poşeti alırken gözlerini Bay Gaunt'un bakışlarından kaçıramıyordu hâlâ. Ace sonra, "İyi," dedi. "Ben hazırım."

Buster geçide son giren adamın geri döndüğünü gördü. Tişörtü parça parçaydı. Kot pantolonunun beline iki otomatik tabanca sokmuştu. Kucağında da bir sandık taşıyordu.

Keeton adam doğruca kamyonetin yanına gelerek sandığı yere bıraktığı zaman onun John "Ace" Merrill olduğunu fark etti ve ani bir korkuyla geriledi.

Ace cama vurdu. "Arka kapıyı aç, ahbap. Seninle yapmamız gereken işler var."

Buster camı indirdi. "Git başımdan! Hemen git, serseri! Yoksa polis çağırırım."

Ace, "Kahretsin," diye söylendi. "Şu şansa bak be!" Belindeki tabancalardan birini çektiğinde Keeton kaskatı kesilmişti. Ne var ki, Ace silahı ona doğru uzattı. Buster, adamın kabzasını kendisine doğru çevirdiği otomatiğe bakarak gözlerini kırpıştırdı.

Ace sabırsızca, "Al onu," dedi. "Sonra da arka kapıyı aç. Beni kimin gönderdiğini bilmiyorsan göründüğünden de aptalsın demektir." Diğer elini uzatarak Buster'ın peruğunu yokladı. Hafifçe gülerek ekledi. "Saçlarına bayıldım. Harika!"

"Yapma!" Buster'ın sesinde o eski öfke yoktu artık. Bay Gaunt ona bir yardımcı göndereceğini söylemişti, Ace Merrill'i değil... Bir sabıkalıydı o.

Ace, "Buraya bak," dedi. "Bu işi Bay Gaunt'la görüşmek istiyorsan hâlâ dükkânda sanırım. Yalnız gördüğün gibi..." Şerit şerit yırtılmış olan gömleğini işaret etti. "...biraz alınganlığı üstünde onun."

Buster sordu. "Yani Onlar'ı ortadan kaldırmam için bana yardım mı edeceksin?"

Ace, "Evet, öyle," dedi. "Bu kenti alev alev yakacağız!" Sandığı aldı. "Tabii sürüyle fünyenin ne işe yarayacağını bilmiyorum. O bu sorunun cevabını senin bildiğini söyledi."

Keeton gülümsemeye başlamıştı. Sürünerek kamyonun arka tarafına geçti ve kapıyı açtı. "Bildiğimi sanıyorum. Bin bakalım Bay Merrill. Yapacak bir işimiz var."

"Nereye gideceğiz?"

"Önce belediye garajına."

19

Castle Rock Birleşik Baptist Kilisesi'nin kürsüsüne 1983 Mayısı'nda çıkmış olan Rahip William Rose bağnaz bir adamdı. Kesinlikle! Aynı zamanda enerjik, bazen garip, zalimce espriler yapan ve cemaatinin çok sevdiği bir adamdı. Baptistlerin lideri olarak ilk kez vaaz edeceği zaman konu olarak Katolikleri seçti. "Katolikler Neden Cehenneme Gidecekler?" Rahip ondan sonra da bu konuyu işlemeyi sürdürdü. Cemaati buna bayılıyordu.

Katolik Kilisesi bu tür cahilce iddialara alışıktı. Pek çok rahip buna aldırmaz hatta işi şakaya bile vurabilirdi. Ancak Peder John Brigham o tipte bir insan değildi. Tersine! Aksi, çarpık bacaklı, espriden anlamayan, aptallığa hiç gelemeyen bir İrlandalıydı. Tabii Rahip Rose gibi ortalıkta kabara kabara dolaşan aptallara hiç dayanamazdı.

Peder Brigham, Rahip Rose'un bir yıl boyunca çığlık çığlığa Katoliklerin damarına basmasına katlandı ve sonunda o da kendi kürsüsünden ağzına geleni söyledi. "Rahip Willie'nin Günahları," adlı bu konuşmada Baptistler'in liderinin ilahiler söyleyen bir eşek olduğundan söz etti.

O pazar günü daha sonra Rahip Rose, iriyarı dört diyakozuyla birlikte Peder Brigham'a gitti. Baptistler, pederin iftiraları yüzünden şok geçirdiklerini ve öfkelendirdiklerini açıkladılar.

Peder Brigham, "Buraya gelip sözlerime dikkat etmemi söylemeniz çok hoş," diye söylendi. "Bu ne cüret! Daha bu sabah Rahip Rose cemaatine benim Babil Fahişesi'ne hizmet ettiğimi söyledi."

Rahip Rose'un uçuk renkli suratı ve çıplak kafası mosmor kesilmişti. "Ben Babil Fahişesi'nden söz bile etmedim. Ne var ki, vaazım

sırasında Roma Fahişesi'nin adı birkaç kez geçti. Tabii yarası olan gocunur."

Peder Brigham yumruklarını sıkarak dışarı çıktı. "Bunu ön yolda tartışmak istiyorsan şu küçük Gestapo timine bir kenara çekilmelerini söyle, dostum. Ondan sonra bu konuyu istediğin kadar konuşuruz."

Rahip Rose, Peder Brigham'dan yedi santim daha uzunsa da ondan belki on kilo daha zayıftı. Dudak bükerek geriledi. "Şey... ellerimi kirletecek değilim."

Diyakozlardan biri Don Hemphill'di. Kavgacı pederden de hem daha uzun boylu, hem daha ağırdı. "İstiyorsan bu konuyu seninle ben konuşurum. Yolları seninle silerim, seni Papa âşıklısı İrlandalı."

Don'un bunu yapabileceğini çok iyi bilen diğer diyakozlardan ikisi adamı tam zamanında engellediler. İşte savaş böylece başlamış oldu.

Ancak bu ekim ayına kadar birbirlerini iğnemekle, laf atmakla yetindiler. Gelgelelim Isabela'nın Kızları bir Gazino Gecesi tertiplemekle ilgili planlarını açıkladıkları zaman Baptistler'in öfkesi iyice arttı. O arada Rahip Rose'a üzerinde "Baptist Köpeği" yazılı kart gönderilmişti.

Çıralar yerleştirilmişti artık. Geriye birinin kibriti çakarak onları tutuşturması kalmıştı.

Peder Brigham durumun ne kadar tehlikeli olduğunu anlayamadığı gibi, kilisenin desteklediği kumar fikrinin Rose'u ne kadar yaraladığının ve kızdırdığının farkında değildi. Vapur Willie'nin babasının kumarbaz olduğundan ve ailesini sık sık terk ettiğinden ve bir gece oldukça para kaybettikten sonra kendini vurduğundan da haberi yoktu. Ayrıca Peder Brigham'la ilgili hiç de hoş olmayan bir gerçek vardı. Eğer o bütün bunları bilseydi bile, duruma yine de aldırmayacaktı.

Rahip Rose güçlerini harekete geçirdi. Baptistler gazeteye mektuplar yazdılar. Sonra da üzerinde, ZAR VE ŞEYTAN, yazılı posterleri asmaya başladılar. Isabela'nın Kızları Derneği'nin başkanı olan Betsy Vigue de karşı saldırıya geçilmesini sağladı. Katolikler de gazeteye uzun mektuplar yazıp direklere asılan posterleri yırtmaya başladılar. Gazetenin başyazarının iki tarafı da barışa davet etmesine aldırmadılar. İş artık iyice çığrından çıkmıştı.

Dişçi Albert Gendron muayenehanesinin kapısına takılmış olan ve, "Beni dinle, aşağılık yaratık," diye başlayan mektubu Peder Brigham'a götürdüğünde rahip avaz avaz bağırarak onu şaşırttı. "O kendini beğenmiş sümüklüböcekten nefret ediyorum!"

Brigham sonra mektubu Rahip Rose'a telefonda okumaya çalıştıysa da dinletemedi. Sonra, "O bilmem ne çocuğunun iyi bir Baptist'i neyle suçladığını görüyor musunuz?" diye bağırdı. Onun bu öfkesi Don Hemphill'le Norman Harper'ı şaşırtmıştı.

Norman Harper, Don Hemphill boyunda ve ondan on kilo daha ağır bir adamdı. Rose'un sesindeki tizlik, hatta isteriye benzeyen bir şey Norman'ın endişelenmesine neden oldu. Tabii bunu açık açık söylemedi. "Ben size ne olduğunu söyleyeyim... O Papa âşığı rahip, sana gönderilen kart yüzünden huzursuzlandı, Bill. Fazla ileri gittiklerini anladı. Şimdi dostlarından birine aynı tür pis bir mektup geldiğini söylerse suçun herkese yüklenmesini sağlayacağını düşünüyor."

"Ah, bu hiçbir işe yaramayacak!" Rose'un sesi daha da tizleşmişti. "Cemaatimden hiçbiri böyle pis bir işe bulaşmaz! Hiç kimse!" Son sözü söylerken sesi çatallaşmıştı ve yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu.

Don'la Norman çabucak endişeyle bakıştılar. Son birkaç hafta Rahip Rose'un bu davranışlarını konuşmuşlardı. Gazino Gecesi, Bill Rose'u mahvediyordu. İki adam rahibin sonunda depresyon geçirmesinden korkuyorlardı.

Don rahibi yatıştırmaya çalıştı. "Üzülme! Biz işin doğrusunu biliyoruz, Bill."

Rahip Rose ıslak gibi duran gözlerini iki adama dikti. "Evet! Evet, siz biliyorsunuz! Siz ikiniz. Bir de ben... ben biliyorum. Ama ya kentliler? Onlar da biliyorlar mı?"

Norman da, Don da bu soruyu cevaplayamadı.

William Rose yumruklarını sıkarak çaresizce salladı. "O putlara tapan yalancı kâfiri biri sürükleyerek bu kentten atsa! Sürükleyerek! Bu sahneyi seyredebilmek için para bile verirdim! Bol para!"

Peder Brigham o pazartesi günü sağa sola telefon ederek, Castle Rock'a son zamanlarda hâkim olan dini baskı atmosferiyle ilgilenenleri o akşam yapılacak toplantıya çağırdı.

Brigham konuşmasına Albert Gendron'un kapısında bulduğu mektuptan söz ederek başlayıp sonra Rahip Rose'la telefonda konuşmaya çalıştığını anlattı. "Rose kendine de Katoliklerden bir mektup geldiğini söyledi," dedi. Dinleyiciler önce şok geçirdiler, sonra da öfkeyle homurdandılar.

Biri salonun gerisinden, "O adam aşağılık bir yalancı," diye bağırdı.

Peder Brigham sanki hem, "Evet," hem de, "Hayır," diyormuş gibi bir tavırla başını salladı. "Belki, Sam. Yine de önemli olan bu değil. Rose deli... bence önemli olan bu."

Sözlerini düşünceli, endişeli bir sessizlik izledi. Bu sırada Peder Brigham cemaatin aynı zamanda rahatlamış olduğunu da sezdi. "Rose deli!" Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylemişti. Oysa en aşağı üç yıldan beri böyle düşünüyordu.

Peder Brigham, "Böyle bir delinin beni engellemesine izin vermek istemiyorum," diye konuşmasına devam etti. "Rahip Vapur Willie ne derse desin Gazino Gecemiz zararsız bir toplantıdır. Ama Rose gitgide dengesini kaybediyor ve tiz bir sesle bağırıp çağırıyor. O yüzden oylama yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Güvenlik adına bu baskıya boyun eğerek Gazino Gecesi'nden vazgeçilmesini isteyenler, bunu açık açık söylemelidirler."

Kimse sesini çıkarmadı.

Peder Brigham sevinçle başını salladı. Sonra da Betsy Vigue'ye döndü. "Yarın gece bir toplantı yapacaksınız değil mi? Gazino Gecesi konusunda?"

"Evet, peder."

Peder Brigham, "Öyleyse biz erkekler de burada Kolomb'un Şövalyeleri Derneği'nde bir toplantı yapalım," dedi. "Aynı saatte."

Ağır ağır kızan ve bu duygunun etkisinden yine ağır ağır kurtulan Albert Gendron ayağa kalktı. "O Baptist ahmaklarının hanımları rahatsız edebileceklerini mi söylemek istiyorsunuz, peder?"

Rahip onu yatıştırmaya çalıştı. "Hayır, hayır. Öyle bir şey söylemek istemiyorum. Ben yalnızca şöyle düşünüyorum: Gazino Gecesi'nin iyi geçmesi için planlar yapmamız akıllıca bir şey olur."

Başka biri heyecanla, "Nöbetçiler?" diye bağırdı.

Peder Brigham, "Şey..." dedi. "Gözler ve kulaklar..." Böylece aslında nöbetçiler konmasını istediğini de belirtmiş oldu. "Salı gecesi hanımlar toplandığı sırada biz de bir araya gelirsek... bir sorun çıktığı takdirde bu işi hallederiz."

Böylece Isabela'nın Kızları otoparkın bir yanında toplanırlarken, Katolik erkekler de diğer yanında bir araya geldiler. Kentin diğer tarafında ise Rahip William Rose da aynı saatte cemaatini çağırdı. Onlarla Katoliklerin son iftiralarından söz etmek istiyordu. Ayrıca yine afişler yapılacak ve bazı üyeler ellerinde üzerlerine Gazino Gecesi'nin alçyhinde sözler yazılı levhalarla dolaşacaklardı.

Rahip Rose'un "Castle Rock'ın Kumar Düşmanı Hıristiyan Baptist Askerleri" adını verdiği toplantıya yetmişten fazla insan katıldı. Geçen toplantıdan sonra pek az kimse gelmişti. Oysa rahibe müstehcen bir kart gönderildiği söylentileri ortalığa yayılınca Baptistler toplantıya koşmuşlardı. Rose bu yüzden rahatlamıştı. Ama Don Hemphill'in salonda olmadığını fark edince hem düş kırıklığına uğradı, hem de şaşırdı. Don geleceğine söz vermişti. Çünkü Rahip Rose'un güçlü sağ koluydu o.

Rose saatine bir göz attı. "Yediyi beş geçiyor. Artık markete telefon ederek Don'a toplantıyı unutup unutmadığını sormak için çok geç. Gelenler geldi zaten." Rahip cemaat üyelerini öfke ve merakları doruk noktasına eriştiği an yakalamak istiyordu. Don Hemphill'i bir dakika daha bekledikten sonra kürsüye çıktı.

"Bu çabaya da bütün önemli... şey... çabalara başlanıldığı gibi... başlayalım. Başlarımızı... şey... eğerek dua edelim."

Salondakiler başlarını eğerlerken kapı hızla açıldı. Bunun üzerine bir, iki kadın bağırıp, birkaç erkek ayağa fırladı.

Gelen Don'du. Adam marketinde kasap olarak çalışıyordu ve kanlı beyaz önlüğünü çıkarmamıştı. Yüzü kıpkırmızıydı. Deli bakışlı gözlerinden yaşlar akıyordu.

Ve pis pis de kokuyordu Don.

Önce kükürt kazanına düşmüş, sonra gübreye bulanmış bir kokarca sürüsü gibi... Kadınlar Don yanlarından geçerken mendillerini

burunlarına götürdüler. Çocuklar ağlamaya başladı. Erkekler tiksinti ve şaşkınlıkla bağırdılar.

Rose şaşkın şaşkın, "Don!" diye bağırdı. "Ne... ne oldu?"

Don Hemphill kükredi. "Ne mi oldu? Ne mi oldu? Size ne olduğunu söyleyeceğim! Olanların hepsini anlatacağım! O itler dükkânıma pis kokulu bir bomba attılar! İşte olan bu! Dükkânda ancak altı kişi vardı. Çünkü kapıya marketi erken kapayacağımı açıklayan bir levha asmıştım. Tanrıdan! Bütün mallarım mahvoldu! Hepsi de! Kırk bin dolar değerinde mal! Mahvoldu! O hayvanların ne kullandıklarını bilmiyorum. Koku günlerce çıkmayacak!"

Rahip Rose titrek bir sesle, "Kim?" diye sordu. "Bunu kim yaptı, Don?"

Don Hemphill elini önlüğünün cebine sokup önünde beyaz bir parça olan kıvrık bir şerit ve bir deste broşürü çıkardı. Şerit aslında Katolik rahiplerinin taktığı o yakalardandı. Adam bunu herkesin görmesi için havaya kaldırdı. "KAHRETSİN!" diye bağırdı. "KİM YAPTI DERSİNİZ? Dükkânım! Mallarım! Mahvoldu! Bunu kim yaptı dersiniz?"

Broşürleri donmuş gibi oturan cemaate doğru fırlattı. Bunların hepsi de aynıydı. En başta bir fotoğraf vardı: bir rulet masasının çevresinde duran ve gülümseyen erkek ve kadınlar.

Fotoğrafın üzerinde, "Eğlenmek için!" yazılıydı. Altta da:
'Gazino Gecesi bize katılın.
Katolik İnşaatçılar Fonu yararına!
31 Ekim 1991 gecesi
Kolomb'un Şövalyeleri Salonuna gelin.

Len Milliken tehlikeli bir tavırla, "O broşürleri nereden buldun, Don?" diye sordu. "Ve bu yakayı?"

Kapıdan yine bir gürültü geldi. Ama bu kez açılmıyor, kapanıyordu kapı.

Biri, "Sizi Baptist hötöröfleri!" diye bağırdı. "Kokuyu beğendiğinizi umarız!" Bu sözleri tiz, pis kahkahalar izledi.

Cemaat korku dolu gözlerle Rahip William Rose'a baktı. O da yine korku dolu gözlerle onlara bakıyordu. Aynı anda koro yerine saklanmış olan kutudan hışırtılar yükselmeye başladı. Artık ölmüş olan

Myrtle Keeton'ın Isabela'nın Kızları Derneği'ne koyduğu kutuda olduğu gibi bunda da bir saat vardı. Öğleden sonra tıkırdayıp durmuştu. (Pis kokulu bombayı buraya Sonny Jackett saklamıştı.)

Kutunun yanındaki deliklerden inanılmayacak kadar pis kokulu dumanlar fışkırmaya başladı.

Castle Rock Birleşik Baptist Kilisesi'nde eğlence başlamıştı.

Babs Miller, Isabela'nın Kızları Derneği'nin yanındaki geçitteydi. Her şimşek çakışında yerinde donmuş gibi kalıyordu. Bir elinde demir bir çubuk, diğerinde ise Bay Gaunt'un otomatik tabancalarından biri vardı. Gerekli Şeyler'den aldığı müzik kutusunu üstüne giydiği paltosunun cebine koymuştu. Biri bunu çalmaya kalkarsa beynine kurşunu yiyecekti.

Böyle adi, aşağılık, kötü ve zalimce bir şeyi kim yapmak isteyebilir? Ben daha bunda hangi parçanın çaldığını öğrenemeden kutuyu çalmaya kim kalkışabilir?

Babs Miller sonra, şöyle söylemeliyim, dedi kendi kendine. Cyndi Rose Martin'in bu gece bana gözükmeyeceğini umarım. Eğer yaparsa bir daha kimseye gözükemez. Cehennemin bu tarafında öyle bir şeyi yapamaz. O benim ne olduğumu sanıyor? Aptal mı?

O arada bir oyun oynaması gerekiyordu. Bir şaka yapması. Tabii bunu Bay Gaunt istemişti.

Bay Gaunt ona, "Betsy Vigue'yi tanıyor musun?" diye sormuştu. "Tanıyorsun, değil mi?"

Tabii tanıyordu. İlkokuldan beri hem de. Birbirlerinden ayrılmayan iki arkadaştı onlar.

Dükkânın sahibi, "İyi" demişti. "Şimdi. Oraya gittiğinde pencereden içeri bak. Betsy oturup masadan bir kâğıt alacak ve onun altında bir şey olduğunu görecek."

Babs meraklanmıştı. "Ne?"

"Bunu bırak şimdi. Müzik kutusunu açacak anahtarı bulmak istiyorsan, ağzını kapatır, kulaklarını dört açarsın. Beni anlıyor musun, yavrum?"

Babs anlıyordu. Başka bir şeyi de öyle. Bay Gaunt bazen insanı korkutuyordu... Çok korkutuyordu.

"Betsy, bulduğu şeyi eline alacak. Onu incelcyecek ve açmaya başlayacak. Sen o sırada binanın kapısına erişmiş olacaksın. Herkes salonun gerisine, sol tarafa bakıncaya dek bekleyeceksin."

Babs, "Neden hepsi de böyle yapsınlar?" demek istemişse de sonra bundan vazgeçmişti. Böylesi daha iyiydi çünkü.

"Hepsi döndükleri sırada sen çubuğun ucunu tokmağın altına sokacaksın. Diğer ucunu da yere dayayacaksın. Sıkıca."

Babs, "Ne zaman bağırmaya başlayacağım?" diye sormuştu.

"Zamanı gelince bunu anlayacaksın. Hepsi de biri yüzlerine kırmızı biber püskürtmüş gibi davranacaklar. Ne diye bağıracağını anımsıyor musun, Babs?"

Anımsıyordu. Bu ona Betsy Vigue'ye oynanmaması gereken hainee bir oyun gibi gelmişti. Çocukken onunla el tutuşarak seke seke okula gitmişlerdi. Gerçi şaka yine de zararsıza benziyordu. Yani oldukça zararsıza. Zaten artık çocuk değillerdi. Okul günleri de gerilerde kalmıştı. Bay Gaunt da bu oyunu onun oynadığını kimsenin anlamayacağını söylemişti. Anlamaları için bir neden yoktu. Babs ve kocası Yedinci Gün Doğuş tarikatındandılar. Babs'a göre Katolikler de, Baptistler de başlarına gelenlere layıktılar. Betsy de onlara dahildi.

Baptist Kilisesi'ne dolmaya başlayan koku, Don Hemphill'in üzerine sinmiş olan gibiydi... Ancak ondan bin kat daha kötüydü.

Don, "Kahretsin!" diye gürledi. Nerede olduğunu unutmuştu. Hoş hatırlasa bile sözlerini fazla dikkatle seçmeyecekti. "Buraya da bomba koymuşlar! Dışarı! Dışarı! Herkes dışarı çıksın!"

Castle Rock Kumar Düşmanı Hıristiyan Baptist Askerleri beş saniye geçmeden bozguna uğramış bir orduya dönüştü. Hepsi haykırıp öğürerek kapıya koştular. Sıralardan biri Deborah Johnstone'un ayağının üzerine devrildi. Kadın ayağını kurtarmaya çalışırken Norman Harper ona çarptı. Deborah yere yuvarlandı ve ayak bileği çatırdayarak kırıldı. Ayağı sıranın altında kalan kadın can acısıyla çığlıklar atıyor, diğerlerinin bağrışmaları arasında sesini duyuramıyordu.

Rahip Rose koro yerine en yakın olduğu için pis koku çevresini çabucak sardı. Adam şaşkın şaşkın, cehennemde yanan Katoliklerin kokusu bu, diye düşündü. Kürsüden atladı. Hem de Deborah Johns-

tone'un karnına. Kadının çığlığı uzun bir hırıltıya dönüştü ve Deborah kendinden geçti. Cemaatinin en sadık üyelerinden birini bayılttığından haberi olmayan Rahip Rose kapıya gitmeye çalışıyordu.

Kapıya herkesten önce erişenler oradan kaçamayacaklarını anladılar. Kapı nasılda kilitlenmişti. Onlar daha dönemeden arkadakiler yaklaşınca öndekiler kapının kanatlarına dayanarak iyice sıkıştılar.

Çığlıklar, öfkeli bağırışmalar ve kötü küfürler duyuldu. Dışarıda yağmur başlamıştı, içerideyse kusmalar!

Betsy Vigue derneğin başkanı olarak yerini alıp elinin eklemlerini masaya vurdu. Sayısı kırkı bulan kadınlar oturmaya başladılar. Dışarıda gök gürlüyordu. Bazı kadınlar hafifçe bağırdılar ya da sinirli sinirli güldüler.

Betsy, "Isabela'nın Kızları'nın bu toplantısını açıyorum," diyerek programı aldı. "Her zamanki gibi..." Durakladı. Masada beyaz bir zarf duruyordu. Programın tam altındaydı. Zarfın üstündeki cümleyi hemen gördü.

"Bunu hemen oku, Papacı fahişe."

Betsy, onlar, diye düşündü. Şu Baptistler. O kötü, çirkin, dar kafalı insanlar!

Naomi Jessup, "Bir şey mi var, Betsy?" diye sordu.

Kadın, "Bilmiyorum," dedi. "Öyle sanıyorum."

Zarfın ucunu yırtınca dışarı bir kâğıt kaydı. Üzerinde, "Katolik karıları işte böyle kokuyor," diye yazıyordu.

Aniden salonun dibindeki sol köşeden bir hışırtı geldi. Birkaç kadın hafifçe bağırarak o yana döndüler. Sonra hepsi birden bağırmaya başladılar.

Salonun yanındaki bölmelerin birinden beyazımsı sarı bir duman çıkıyordu. Ardından salona kadınların o zamana dek duydukları kokuların en iğrenci yayıldı.

Betsy ayağa fırlarken iskemlesi devrildi. Tam bir şey söyleyeceği sırada dışarıda bir kadın, "Bunun nedeni o Gazino Gecesi, kahpeler!" diye bağırdı. "Tövbe edin! Tövbe edin!"

Salonda kıyamet kopuyordu. Isabela'nın Kızları çıldırmış koyunlar gibi sağa sola koşturuyorlardı. Biri Antonia Bissette'yi itince kadın

ensesini başkanın masasının çelik kenarına çarptı ve boynu kırıldı. Ne yazık ki, kimse farkına varmadı bunun.

Dışarıda gök gürlüyor, şimşekler çakıyordu.

Kolomb'un Şövalyeleri Derneği'nin salonunda Katolik erkekler Albert Gendron'un çevresinde gevşek bir daire oluşturmuşlardı. Adam bin dokuz yüz otuzlarda Lewiston'da Katoliklere nasıl eziyet edildiğini anlatıyordu. Sonunda onların nasıl intikam aldıklarını da...

Sonra birdenbire konuşmasını yarıda keserek, "Nedir o?" diye sordu.

Jack Pulaski, "Gökgürültüsü," dedi. "Fırtına çok şiddetli olacak."

"Hayır... şu." Albert ayağa kalktı. "Çığlıklara benziyor."

Gökgürültüsü birden hafiflerken hepsi sesleri duydular. Kadınlar bağırışıyordu.

Hepsi de iskemlesinden kalkmış olan Peder Brigham'a döndüler. Rahip, "Gelin," dedi. "Gidip..."

Aynı anda bir hışırtı duyuldu ve salonun dibinden pis kokulu dumanlar bulundukları yere doğru yayıldı. Bir cam şangır şungur kırılırken, bir taş içeri uçarak yerde yuvarlandı.

Dışarıda biri, "Baptistlerden cehennem ateşi!" diye bağırıyordu. "Castle Rock'ta kumar oynanmasını istemiyoruz! Bu haberi etrafa yayın, adi herifler!"

Bu salonun kapısı da yine demir bir çubukla sıkıca kapatılmıştı. İçeridekiler önüne yığılarak itişip kakışmaya başladılar.

Peder Brigham, "Hayır!" diye gürledi. Gitgide artan kokuda küçük yan kapıya doğru gitti. Orası kilitli değildi. "Buradan! BURADAN!"

Önce onu dinleyen olmadı. Adamlar paniğe kapıldıkları için ön kapının önüne yığıldıkça yığılıyorlardı. Sonra Albert Gendron iri ellerini uzatarak iki kişinin kafasını birbirine vurdu. Bir yandan da, "Pederin söylediğini yapın!" diye kükrüyordu. "Kadınları öldürüyorlar!" Bütün gücünü kullanarak kalabalığı yardı ve yan kapıya doğru gitti. Diğerleri de onu izlediler. Öksürüyor, küfrediyorlardı. Meade Rossignol sonunda kendini tutamayarak Albert Gendron'un sırtına kustu. Ancak adam bunu fark etmedi bile.

Peder Brigham sendeleyerek otoparka doğru gitmeye başlamıştı. Arada sırada duraklıyor ve kuru kuru öğürüyordu. Pis koku üzerine sanki sinek kâğıdı gibi yapışmıştı. Diğerleri onu karışık gruplar halinde izlerken şiddetlenmiş olan yağmurun farkında bile değillerdi.

Peder Brigham, Isabela'nın Kızları Derneği'ne yaklaştığında çakan şimşeğin ışığında kapıya bir çubuk dayanmış olduğunu gördü. Bir dakika sonra binanın sağ tarafındaki camlardan biri dışarı doğru kırıldı ve kadınlar kendilerini pencereden çim alana attılar. Kusup duruyorlardı.

Rahip Rose döndü ve burnunu tutarak kilisenin arkasına doğru gitti. Diğerlerine seslenmek istiyordu. Ama ağzını açar açmaz kustu. Ayakları birbirine takılmıştı. Yere yuvarlanırken başını sıralardan birine çarptı! Kalkmaya çalıştıysa da başaramadı. Sonra iri eller onu kollarının altından kavrayarak çekti. Nan Roberts, "Pencereden çıkalım, Peder!" diye bağırdı. "Hemen!"

"Ama cam..."

"Camı bırakın şimdi! Neredeyse burada boğulacağız!" Kadın Rahip Rose'u öne doğru itti. Adam renkli camı kırarak dışarı fırlamadan önce eliyle gözlerini kapatacak zaman bulmuştu. Rahip havada uçtu, sonra da çim alana düşerek sekti. Üst protezi ağzından fırlamıştı. Homurdanıp duruyordu.

Sonra aniden doğrulup oturdu. Karanlığı ve yağmuru fark etmişti... Tabii taze havanın o güzel kokusunu da. Ancak bunun zevkini çıkaramadı. Nan Roberts, onu saçlarından yakaladığı gibi ayağa kaldırdı.

"Haydi, peder!" diye bağırıyordu. Şimşeğin mavimsi beyaz ışığında hatları çarpılmış yüzüyle bir cadıya benziyordu. Arkasındaki beyaz garson önlüğü şimdi kusmuk içindeydi.

Rahip Rose başını önüne eğdi ve kadının yanında sendeleyerek yürümeye başladı. Deli kadın saçımı bıraksa, diye düşünüyordu. Tam bunu söyleyeceği sırada gök gürledi.

Birkaç kişi daha Rose'la Nan'in peşinden pencereden çıkmıştı. Diğerleriyse hâlâ kapının arkasındalardı. Nan kapının neden açılamadığını hemen anladı. Çünkü iki kanattaki tokmakların altına birer de-

mir çubuk dayanmıştı. Kadın onları bir tekmede bir kenara fırlatırken meydana yıldırım düşerek bandonun çaldığı yeri tutuşturdu. Rüzgâr iyice şiddetlenmiş, kapkara gökyüzünün altında ağaçları iyice sarsmaya başlamıştı.

Ön kapılar açılınca kanatlardan biri menteşelerinden çıkarak yere devrildi. Gözleri dönmüş Baptistler sendeleyerek, birbirlerinin üzerine yuvarlanarak dışarı fırladılar. Pis pis kokuyorlardı. Ağlıyor, öksürüyor ve kusuyorlardı.

Ve hepsi de öfkeden çıldırmak üzereydi...

Başlarında Peder Brigham'ın bulunduğu Kolomb'un Şövalyeleri ve Betsy Vigue'nin yönetimindeki Isabela'nın Kızları otoparkın ortasında buluştular. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu artık. Betsy, Peder Brigham'a sarılırken kızarmış gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Saçları ıslanmış, başına yapışmıştı.

Kadın, "Daha içeride çok insan var," diye bağırdı. "Naomi Jessup... Tonia Bissette... Kaç kişi olduğunu bilmiyorum!"

Albert Gendron, "Kimdi o?" diye kükredi. "Bu işi yapan kim?"

Betsy çığlık atar gibi açıkladı. "Ah, Baptistler tabii! Tabii onlar!" Artık sarsıla sarsıla ağlıyordu. "Bana, 'Papacı Fahişe,' dediler! Baptistler yaptı bu işi! Baptistler! Kahrolasıca Baptistler!"

Peder Brigham o sırada Betsy'nin kollarından kurtularak derneğin kapısına koşmuştu. Demir çubuğu tekmeleye tekmeleye yerinden çıkarıp kapıyı hızla açtı. Öğüren, sersemlemiş üç kadın ve pis kokulu dumanlar dışarı çıktı.

Rahip bütün bunların arasında Antonia Bissette'yi gördü. Kiliseyle ilgili işlerde hevesle çalışan, ustalıkla dikiş diken, güzel "Tonia"yı. Yerde yatıyordu. Naomi Jessup onun yanında diz çökmüş, feryat edip ağlıyordu. Tonia'nın başı normal sayılmayacak bir biçimde dönmüştü. Camlaşmış gözleri tavana dikiliydi. Bay Gaunt'tan hiçbir şey almayan ve onun küçük oyunlarına katılmayan Antonia Bissette artık kokudan rahatsız olmuyordu.

Naomi, Peder Brigham'ın kapıda durduğunu görerek ayağa kalktı. Sendeleyerek ona doğru gitti. Şok geçirdiği için galiba o da artık

kokudan rahatsız olmuyordu. "Peder, niye?" diye bağırdı. "Bunu niçin yaptılar? Biz yalnızca biraz eğlenecektik... Hepsi o kadar. Neden?"

Peder Brigham, "Çünkü o adam deli," diyerek Naomi'yi kucakladı.

Albert Gendron yanında alçak ama tehlikeli bir sesle, "Öyleyse gidip işlerini bitirelim," diye homurdandı.

Castle Rock Kumar Düşmanı Hıristiyan Baptist Askerleri şakır şakır yağan yağmurda Harrington Sokağı'ndan çıkıyorlardı. Başlarında Don Hemphill, Nan Roberts, Norman Harper ve William Rose vardı. Gözleri kızarmıştı. Tahriş olmuş, şiş gözkapaklarının altından öfkeyle çevreye bakıyorlardı. Hıristiyan Askerleri'nin çoğu pantolonlarının, gömleklerinin ya da ayakkabılarının veya üçünün birden üstüne kusmuşlardı. Şiddetli yağmura rağmen üstleri başları hâlâ bozuk yumurta gibi kokuyordu.

Harrington Sokağı'yla Castle Caddesi'nin kesiştiği kavşakta bir eyalet polisi arabası durdu. Bir memur inerek, şaşkınlıkla Baptistler'e baktı. Sonra, "Hey," diye bağırdı. "Siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Nan, adama bağırdı. "Birkaç Papa âşığını tekmelemeye gidiyoruz. Eğer başının belaya girmesini istemiyorsan bize karışma!"

Don Hemphill aniden güzel, bariton sesiyle bir ilahi okumaya başladı. "İleri, Hıristiyan Askerleri!"

Diğerleri de ona katılmışlardı. Hızlanarak ilahinin temposuna ayak uydurdular. Rahip Rose da cemaatiyle birlikte söylüyordu ancak üst protezi kaybolduğu için dili biraz peltekleşmişti.

Grup şimdi koşarcasına ilerliyordu.

Polis memuru Morris elinde mikrofon arabasının yanında duruyor ve Baptistlerin arkasından bakıyordu.

Henry Payton'un cızırtılı sesi duyuldu. "Konuş, On Altıncı Birim."

Morris, "Buraya hemen birkaç kişi gönderseniz iyi olur!" diye bağırdı. Sesinde hem korku, hem de heyecan vardı. Polis olalı daha bir yıl bile olmamıştı. "Bir şeyler oluyor! Kötü bir şeyler! Yetmiş kadar kişi şimdi önümden geçti."

Payton sordu. "Eee, onlar ne yapıyorlardı?"

"'İleri Hıristiyan Askerleri' ilahisini söylüyorlardı."

"Morris, sen misin?"

"Evet, efendim."

"Bildiğim kadarıyla ilahi okumak yasalara aykırı değil, memur Morris, şiddetli yağmurda bile. Bence aptalca da olsa bir suç değil. Şimdi... sana söyleyeceklerimi bir daha tekrarlamak istemiyorum. Şu anda dört ayrı olayla uğraşıyorum. Şerifin nerede olduğunu bilmiyorum. Onun lanet olasıca yardımcılarının da! Ve gereksiz şeylerle rahatsız edilmek istemiyorum! Beni anlıyor musun?"

Morris yutkundu. "Evet, efendim. Anlıyorum tabii. Ama kalabalığın arasından biri -galiba bir kadın- şey dedi. 'Birkaç Papa âşığını tekmelemeye gidiyoruz.' Biliyorum, bundan pek anlam çıkmıyor ama durum yine de hoşuma gitmedi." Bir an durduktan sonra çekine çekine ekledi. "Anlatabiliyor muyum?"

Sessizlik öyle uzadı ki Morris yeniden konuşmayı düşündü. Sonra Payton korku dolu, yorgun bir sesle, "Ah! Ah, Tanrım!" dedi. "Ah, Tanrım! Burada neler oluyor?"

"Şey, o kadın..."

Payton olanca sesiyle bağırdı. "Demin söylediklerimi duydun! Hemen Katolik Kilisesi'ne git! Bir olay varsa kalabalığı dağıtmaya çalış ve sakın yaralanmayı göze alma. Tekrarlıyorum: sakın yaralanmayı göze alma. Ben fırsat bulur bulmaz sana birkaç kişi yollayacağım. Tabii burada memur kaldıysa! Haydi, git şimdi!"

"Şey... bu kentin Katolik Kilisesi nerede?"

Payton, "Kahretsin!" diye bağırdı. "Ben ne bileyim? Oraya gidip ayinlere katılmıyorum! Kalabalığı izle, olsun bitsin!"

Morris mikrofonu yerine taktı. Artık kalabalığı göremiyordu ama gökgürültüleri arasında Baptistlerin seslerini duyuyordu. Gaza basarak onları izledi.

Myra Evans'ın mutfak kapısına giden bahçe yolunun iki yanına pastel renklere boyanmış iri taşlar dizilmişti. Cora onlardan birini tek eliyle alarak tartarken diğer elinde tabanca vardı. Sonra mutfak kapısını denedi. Kilitliydi. Cora taşı camdan attıktan sonra tabanca-

nın kabzasıyla yanlarda kalan sivri camları temizledi. Elini içeri sokup anahtarı çevirdi. Kapıyı açarak mutfağa girerken ıslak saçları perçem perçem yüzüne yapışmıştı. Elbisesinin önü hâlâ açıktı ve yağmur damlaları vücudundan süzülüyordu.

Chuck evde değilse de Evans'ların Ankara kedisi Garfield oradaydı. Miyavlayarak mutfağa girdi. Kendisine yemek verileceğini umuyordu. Myra hayvanı vurduğunda kedi kan ve tüy bulutları arasında geriye doğru uçtu. Cora, "Karnını böyle doyur, Garfield," diye homurdandı. Hole geçerek merdivenden çıkmaya başladı. Myra denilen şıllığı nerede bulacağını tahmin ediyordu. Yatakta bulacaktı onu. Cora bundan kendi adı kadar emindi.

Evet, yatma zamanı. Buna inanmalısın, Myra, hayatım.

Gülümsedi...

Peder Brigham ve Albert Gendron peşlerinde öfkeli Katoliklerle Castle Caddesi'nden Harrington Sokağı'na doğru iniyorlardı. Yarı yolda sesleri duyduklarında rahiple Albert bakıştılar.

Peder Brigham yavaşça, "Onlara başka bir şarkı öğretebilir miyiz, dersin?" diye sordu.

Albert, "Sanırım, peder," dedi.

"Onlara, 'Eve Kadar Koşarak Gittim'i öğretelim mi?"

"Bu çok güzel bir şarkı, peder. Belki onlar gibi süprüntüler bile bunu öğrenebilirler."

Şimşek çaktı ve bir an Castle Caddesi'ni aydınlattı. İki adam bir grubun yokuştan onlara doğru tırmandığını gördüler. Şimşeğin ışığında gözleri bembeyaz duruyordu. Heykellerin gözleri gibi.

Yaklaşanlardan biri, "İşte oradalar!" diye bağırdı.

Bir kadın bağırıyordu. "O köpoğlu köpeklerin işlerini bitirelim!"

Peder Brigham mutlulukla bir soluk alıp, "Süprüntüleri toplayalım!" diyerek Baptistlere doğru atıldı.

"Amin, Peder." Albert rahibin yanında koşuyordu.

Sonra diğerleri de koşmaya başladılar.

Morris köşeyi dönerken Castle Çayı'nın kıyısındaki yaşlı karaağaçlardan birine yıldırım düştü. Genç adam bunun ışığında iki grubun birbirlerine doğru koştuklarını gördü. Ne kadar insan varsa hepsi

avaz avaz bağırıyor, kan dökmeye hazırlanıyordu. Morris o an, keşke bugün öğleden sonra telefon edip hasta olduğumu söyleseydim, diye düşündü.

Cora, Chuck'la Myra'nın yatak odasının kapısını açtığında sahne tahmin ettiği gibiydi. O aşağılık orospu çırılçıplak yatarken bir elinde çerçeveli bir fotoğraf vardı. Diğer elini ise yastığının altına sokmuş gözleri yarı kapalı halde duruyordu.

Cora'nın yüreği kıskançlık ve dehşetle ağzına geldi. Ağzında acı bir tat vardı. "Seni pis şıllık," diyerek elindeki tabancayı kaldırdı.

Aynı anda Myra, ona baktı. Gülümsüyordu. Elini yastığın altından çıkardığında parmaklarının arasında otomatik bir tabanca vardı. "Bay Gaunt geleceğini söylemişti, Cora," dedi ve ateş etti.

Cora kurşunun yanağının yakınından geçerek kapının soluna, duvara saplandığını fark etti. Bunun üzerine o da tetiği çekti. Kurşun, Myra'nın elindeki fotoğrafın camını parçalayarak kalçasına saplandı.

Myra bir çığlık attı. "Yaptığını gördün mü? Kralı vurdun, ahmak karı!"

Cora'ya üç el ateş etti. İkisi ıska geçtiyse de üçüncüsü kadının boğazına geldi. Etrafa kanlar fışkırırken Cora geri geri giderek duvara çarptı. Dizüstü düştüğünde tetiği tekrar çekti ve kurşun Myra'nın dizini delerek onun yataktan yuvarlanmasına neden oldu. Sonra Cora yüzüstü yere kapaklandı ve tabanca elinden düştü.

Kadın, "Elvis, sana geliyorum," demeye çalıştı. Ama bu işte bir terslik vardı. Korkunç bir terslik. Çevresini karanlıklar sarmıştı ve orada kendisinden başka kimse yoktu.

Rahip William Rose'un komuta ettiği Castle Rock Baptistleri, başlarında Peder John Brigham'ın bulunduğu Castle Rock Katolikleri, Castle Tepesi'nin eteğinde birbirlerine girdiler. Kibarca yumruklaşmayacak, Queensbury markisinin koyduğu kurallara da uymayacaklardı. Oraya göz oymak ve burun koparmak için koşmuşlardı. Hatta belki de öldürmek için.

Dev dişçi Albert Gendron çabuk öfkelenmez ama öfkelenince de onu kimse tutamazdı. Norman Harper'ı kulaklarından yakalayarak ka-

fasını çekti. Aynı anda kendi başını da öne doğru eğdi. İki adam müthiş bir çatırtıyla kafalarını birbirine vurdular. Norman sarsıldı, sonra da bütün vücudu gevşedi. Albert, onu çamaşır dolu bir torba gibi bir yana atarak Western Auto'da araç gereç satan Bill Sayers'a saldırdı. Bill kaçmaya çalıştı, sonra da yumruğunu sallayıp Albert'in ağzına vurdu. Adam bir dişini tükürdü ve sonra Bill'i yakalayarak ona sarıldı. Kaburgalarından biri kırılıncaya kadar sıktı. Bill çığlıklar atmaya başlamıştı. Albert onu yolun karşı tarafına doğru attı.

Memur Morris tam zamanında fren yapmasaydı Bill Sayers'ı çiğneyecekti.

Sokak şimdi boğuşan, yumruk atan, göz oymaya çalışan ve haykıran insanlarla doluydu. Birbirlerine çelme takıyor, yağmurda ayakları kayıyor, düşüyor ve tekrar kalkıyorlardı. Vuruyor ve yumruk yiyorlardı. Arka arkaya çakan şimşeklerin fazla parlak ışığında caddede tuhaf bir dans yapılıyormuş gibi bir izlenim uyanıyordu. Bu dansta eşini döndüreceğin yerde en yakındaki ağaca çarpıyordun. Eğilip selam vereceğin yerde de dizinle onun kasığına vuruyordun.

Betsy Vigue tırnaklarıyla Lucille Dunham'ın yanaklarına desenler yaparken Nan Roberts onu elbisesinin arkasından yakaladı. Betsy'i kendine doğru çekerek döndürdü. İki parmağını, eklemlerine kadar kadının burun deliklerine soktu. Betsy sis düdüğü gibi hımhım bir ses çıkardı. Nan ise parmakları hâlâ kadının burnunda onu neşeyle ileri geri sallıyordu.

Frieda Pulaski çantasıyla Nan'e vurunca lokantacı kadın dizüstü düştü. Parmakları Betsy Vigue'nin burnundan çıkarken hafif, patlamayı andıran bir ses duyuldu. Nan ayağa kalkmaya çalışınca Betsy onun yüzüne tekmeyi indirdi. Bir taraftan da, *"Seni diti göpek,"* diye bağırıyordu. *"Bunumu ma'feddit."* Ayağıyla Nan'in karnına basmaya çalışırken lokantacı kadın onun bileğini yakaladı. Ayağını bükerek çekti. Betsy yüzüstü yere devrilince Nan sürünerek ona yaklaştı. Betsy de onu bekliyordu. Bir süre sonra iki kadın yerde yuvarlanıyor, birbirlerini ısırıp tırmalıyorlardı.

Memur Morris, "DURUN!" diye bağırdı. Gelgelelim bütün sokağı sarsan gökgürültüsü sesini boğmuştu. Genç adam tabancasını çekerek namluyu gökyüzüne doğru çevirdi... Ancak daha ateş edemeden

biri -kim olduğunu Tanrı bilir- Leland Gaunt'un özel olarak sattığı silahlardan biriyle Morris'i iki bacağının arasından vurdu. Genç adam geri geri giderek devriye arabasının burnuna çarptı, sonra da yere yuvarlandı. Elini parçalanmış olan cinsel organının üzerine bastırmış, bağırıyordu.

Dövüşçülerden kaçının o gün Bay Gaunt'tan silah aldıklarını anlamak imkânsızdı. Gerçi sayıları fazla değildi. Zaten içlerinden bazıları da pis kokulu bombadan kaçmaya çalışırken tabancalarını düşürmüşlerdi. Ama o kargaşada arka arkaya en aşağı dört el ateş edildi. Ancak haykıranlar ve gökgürültüsü arasında bu sesler pek fark edilmedi.

Len Milliken, Joe Pulaski'nin o tabancalardan biriyle Nan'e nişan aldığını gördü. Lokantacı kadın Betsy'nin kaçmasına izin vermişti, şimdi de Meade Rossignol'u boğmaya çalışıyordu. Len, Jake'in bileğini yakalayarak, tabanca patlamadan önce namluyu şimşeklerin göz kamaştıracak bir biçimde çaktığı gökyüzüne doğru çevirdi. Sonra Jake'in bileğini dizine dayayarak kırıverdi. Tıpkı ince bir dalı kırıyormuş gibi. Tabanca ıslak yola düşerken Jake ulur gibi bağırmaya başladı. Len geri çekilerek, "İşte bu sana ders olsun," dedi. "Böylece..." Sözünün sonunu getirememişti. Çünkü biri çakısını onun ensesine saplayarak beyin sapının altından Len'in omuriliğini kesti.

Şimdi diğer polis arabaları gelmeye başlamıştı. Mavi lambaları yağmurlu karanlıkların arasında deli gibi dönüyordu. Dövüşçüler, "Durun," diye bağıran memurlara aldırmadılar bile. Polisler boğuşmayı sona erdirmeye çalışırken kendilerini dövüşün ortasında buldular.

Nan Roberts, Peder Brigham'ın o lanet olasıca gömleğinin arkasının boydan boya yırtılmış olduğunu gördü. Adam bir eliyle Rahip Rose'un boynunu tutuyor ve yumruğunu arka arkaya onun burnuna indiriyordu. Rahip Rose'un başı arkaya giderken Brigham onu boynundan öne doğru itiyordu.

Nan olanca sesiyle böğürür gibi bağırdı. Ona durmasını söyleyen hatta adeta yalvaran eyalet polisine aldırmayarak Meade Rossignal'u yana fırlattı ve hemen Peder Brigham'a saldırdı.

20

Alan fırtına başladığı için çok yavaşlamak zorunda kalmıştı. Oysa zamanın acı bir biçimde çok önemli olduğuna gitgide daha fazla inanmaya başlıyordu. Castle Rock'a hemen dönmeliyim. Yoksa oraya bir daha gitmesem de olur. Şimdi ona gerekli bilginin çoğu zaten kafasının içindeymiş gibi geliyordu. Bütün bu bilgi sağlam bir kapının arkasında kilitli kalmıştı. O kapının üzerinde levhada, "Bütün bunlardan bir anlam çıkmıyor," yazılıydı. Kapıyı açmak için gereken yalnızca uygun bir anahtardı... Sean Rusk'ın ona verdiği anahtar. Peki o kapının arkasında ne vardı?

Ah, Gerekli Şeyler tabii. Ve dükkânın sahibi Bay Leland Gaunt.

Brian Rusk Gerekli Şeyler'den bir beyzbol kartı satın almış ve ölmüştü. Nettie Cobb Gerekli Şeyler'den bir abajur almış ve ölmüştü *o da.* Castle Rock'ta başka kaç kişi o kuyuya gitmiş ve o zehirli adamdan zehirli su almıştı? Norris olta almıştı. Polly... sihirli bir tılsım. Brian Rusk'ın annesi... Elvis Presley ile ilgisi olan ucuz bir güneş gözlüğü. Hatta Ace Merrill... eski bir kitap. Alan, Hugh Priest'in de dükkândan bir şey satın aldığına bahse girmeye hazırdı... Danforth Keeton'ın aldığına da...

Başka kaç kişi? Kaç kişi?

Şerif Teneke Köprü'nün ortalarına gelmişti ki, Castle Çayı'nın kenarındaki yaşlı karaağaçlardan birine yıldırım düştü. Müthiş bir çatırdı duyuldu ve göz kamaştırıcı bir ışık çıktı. Alan koluyla gözlerini kapattıysa da hâlâ mavimsi bir ışık görüyordu. Karaağaç ağır ağır, gürültüyle suya doğru devrildi.

Tam tepesinde gök gürlerken şerif kolunu indirerek avazı çıktığı kadar bağırdı. Sonra gaza basarak köprüyü aştı. Fırtına iyice şiddetlenmişti. Yağmur eski steyşının ön camına hızla çarpıyor, silecekler pek bir işe yaramıyordu. Alan önünü görebilmek için camı açarak başını uzattı ve arabayı öyle sürmeye başladı. Tabii hemen sırılsıklam oldu.

Belediye sarayının etrafına devriye arabaları ve televizyon kamyonetleri doluşmuştu. Oysa burası insanda sanki bomboşmuş gibi bir izlenim uyandırıyordu. Sanki bu taşıtlardaki insanları kötü uzaylılar Neptün gezegenine ışınlamışlardı. Şerif birkaç televizyoncunun kam-

yonetlerinin arkasından baktıklarını fark etti. Bir eyalet polisi ise park yerine doğru koşuyor, ayakkabılarından sular fışkırıyordu. Ama hepsi o kadar.

Üç blok ötede bir devriye arabası son sürat Yukarı Ana Cadde'den ilerleyerek Laurel Sokağı'na doğru giderken bir dakika sonra bir başka devriye arabası Birch Sokağı'ndan indi. Araç ilk arabanın tersi yönündeydi. Görüntü tıpkı beceriksiz polislerle ilgili filmlerdeki sahnelere benziyordu. Yine de Alan'a olay hiç de komik gelmedi. Bu görünüm onda polisler amaçsızca sağa sola koşuyorlarmış gibi bir izlenim uyandırıyordu. Alan aniden, Henry Payton kontrolü kaybetti sanırım, diye düşündü. Castle Rock'ta bu gece ne oluyorsa, olaylar Henry'nin kontrolünden çıktı. Hoş belki de kontrol hiçbir zaman onun elinde değildi.

Castle Hill tarafından hafif bağırışmalar geliyor gibiydi. Yağmur, gökgürültüsü ve fırtına yüzünden emin olmak zordu. Şerif yine de birilerinin bağırıştıklarına inanıyordu. Bir eyalet polisi arabası bunu kanıtlamak istiyormuş gibi o tarafa doğru hızla gitti.

Şerif haftanın başlarında bu küçük kentte bir tuhaflık olduğunu düşündüğünü anımsadı. Göremediği bir şeylerin altüst olduğunu ve Castle Rock'ın akıl almaz bir felaketin eşiğine geldiğini düşündüğünü. İşte artık olan olmuş ve bütün bunları bir tek insan planlamıştı.

"Brian, Bay Gaunt'un aslında bir insan olmadığını söyledi."

Üstelik Alan adamı doğru dürüst görememişti.

Karanlık geceyi tiz bir çığlık yardı ve bunu bir şangırtı izledi... Sonra başka bir yerde bir el ateş edildi ve biri çatlak bir sesle, aptal aptal güldü.

Alan, artık zamanım var, diye düşündü. Evet. Bol zamanım var. Eee, Bay Gaunt, birbirimize "Merhaba," demenin vakti geldi. Senin kentime kötülük edenlerin başlarına neler geldiğini öğrenmenin vakti de.

Alan açık pencereden duyduğu şiddet ve kargaşayla ilgili gürültülere aldırmadı. Henry Payton'un herhalde kanun ve nizam güçlerini koordine etmeye çalıştığı belediye sarayına da gitmedi. Arabayı Ana Cadde'den Gerekli Şeyler'e doğru sürdü.

Aynı anda gökyüzünü beyazımsı-mor bir şimşek aydınlattı. Bunu şiddetli bir gökgürültüsü izlerken Castle Rock'taki bütün ışıklar söndü.

Şerif Yardımcısı Norris Ridgewick annesi 1986'da felç yüzünden ölünceye dek onunla paylaştığı, sonra da yalnız yaşadığı küçük eve bitişik odunluktaydı. Arkasında geçitler ve diğer törenlerde giydiği üniforma vardı. Norris bir taburenin üzerinde duruyor, tavandaki kirişlerin birinden ucu ilmekli kalın bir ip sarkıyordu. Şerif yardımcısı ilmeği boynuna geçirdi. Bunu sağ kulağına doğru çekerek sıkıştırırken bir şimşek çaktı ve odunluğu aydınlatan iki ampul söndü.

Ama Norris mutfağa giden kapının yanına dayalı Bazun oltasını hâlâ görebiliyordu. O oltayı çok istemiş ve çok ucuza aldığına inanmıştı. Ancak sonunda bedelin fazla olduğunu anlıyordu. Bu Norris'in ödeyemeyeceği kadar yüksek bir fiyattı.

Şerif yardımcısı rüzgârın getirdiği çığlıkları, haykırmaları ve zaman zaman da silah seslerini duyuyordu. Kavga hâlâ devam ediyordu.

Norris, bunun sorumlusu benim, diye düşündü. Tam anlamıyla değil. Kahretsin! Tümüyle değil. Yine de ben bir parçasıyım. Bu işe karıştım. Henry Beaufort, Oxfort'ta yaralı ya da ölüyor. Hugh Priest geberdi. Ben! Her zaman polis olmak ve insanlara yardım etmek isteyen ben... Çocukluğumdan beri istedim bunu. Aptal, gülünç, beceriksiz Norris Ridgewick. Bir Bazun oltaya ihtiyacı olduğunu ve bunu ucuza alabileceğini sanan Norris.

Şerif yardımcısı, "Yaptıklarım için üzgünüm," dedi. "Tabii bir yararı yok. Ama gerçekten üzgünüm."

Tabureden atlamaya hazırlanırken aniden içinden bir ses, o halde neden her şeyi düzeltmeye çalışmıyorsun, korkak köpek, diye sordu.

Norris, "Artık yapamam ki," dedi. Şimşek çaktı ve gölgesi duvarda, sanki artık o ipin ucunda sallanıyormuş gibi oynadı.

O öfkeli ses, öyleyse UĞRUNDA bütün bunları yaptığın şeye bir bak, diye ısrar etti. Artık bu kadarını yapabilirsin değil mi? Bak bakalım. İYİCE bak!

Tekrar şimşek çaktığında Norris, Bazun oltaya baktı. Sonra da gözlerine inanamıyormuş gibi acıyla haykırdı. Sarsıldı. Az kalsın tabureden düşecek ve kazara kendini asacaktı.

O güçlü, esnek ve güzel Bazun orada değildi artık. Onun yerini kirli ve çatlak bir bambu sopa almıştı. Buna paslı bir vidayla küçük bir makara iliştirilmişti.

Norris, "Biri oltamı çalmış!" diye bağırdı. Bütün o acı kıskançlık ve paranoyak açgözlülüğü yeniden duydu. İçinden sokağa fırlayarak hırsızı bulmak geldi. Bu işten sorumlu olan kötü kadın ya da adamı yakalamak için gerekirse herkesi öldürecekti. Kentte yaşayan herkesi... Norris taburenin üzerinde sallanarak, "BİRİ BAZUN'UMU ÇALDI!" diye bağırdı.

O öfkeli ses cevap verdi. Hayır! O olta her zaman böyleydi. Çalınan seni kör eden o at gözlükleri. Üstelik onları sen kendin, isteyerek, dileyerek taktın.

"Hayır!" Dev eller sanki Norris'in kafasının iki yanına vuruyorlardı. "Hayır, hayır, *hayır!*"

Bir kez daha şimşek çaktığında yine birkaç dakika önce Bazun'un durduğu yerdeki pis bambuyu gördü. Norris intihar edeceği zaman son gördüğü şeyin o olta olmasını istemiş ve oraya dayamıştı. Odunluğa kendisinden başka kimse girmemiş kimse oltayı alıp götürmemişti. O halde bu ses doğruyu söylüyordu.

Öfkeli ses yine ısrar etti. Bu her zaman böyleydi! Şimdi tek soru şu: gidip bu konuda bir şeyler yapacak mısın? Yoksa kaçıp karanlıkların arasına mı saklanacaksın?

Norris ilmeği tutmaya çalışırken aniden artık odunlukta yalnız olmadığını sezdi. Burnuna sanki tütün, kahve ve hafif bir kolonya kokusu geldi. Bay Gaunt'un kokuları.

Ya şerif yardımcısı dengesini kaybetti ya da öfkeli eller onu tabureden ittiler. Norris öne doğru sallanırken bir ayağı tabureye çarptı ve devrildi.

İlmik sıkışırken Norris'in çığlığı yarıda kesildi. Adam telaşla elini sallarken parmakları tavandaki kirişe sürünüyordu. Kirişi yakalayarak kendini biraz yukarı çekti. Böylece ip hafifçe gevşemiş oldu. Norris diğer eliyle ilmiği çekiştirdi. İp boynuna batıyordu.

Bay Gaunt'un öfkeyle, "*'Hayır,' derken haklıydın,*" diye bağırdığını duydu. "*Borcunu ödemeliydin! Seni aşağılık dolandırıcı!*"

Norris aslında Gaunt'un orada olmadığını, kendini kimsenin itmediğini biliyordu. Ne var ki, Bay Gaunt'un bir parçasının yine de *orada* olduğundan emindi... Ve Bay Gaunt öfkeliydi. Çünkü olayın böyle gelişmemesi gerekiyordu. Dolandırılan aptallar gerçeği fark etmeyeceklerdi. Hiç olmazsa iş işten geçinceye kadar.

Norris ilmiği çekiştirirken sanki düğüm çimentoya batırılmış gibiydi. Kirişi kavramış olan ve bütün ağırlığını taşıyan kolu iyice titriyor, ayakları yerden doksan santim yukarıda oynayıp duruyordu. Norris böyle daha fazla duramayacaktı. İpi bu kadar gevşetebilmiş olması bile şaşılacak bir şeydi.

Şerif yardımcısı sonunda iki parmağını ilmeğin altına sokarak biraz gevşetmeyi başardı. Kirişi tutan koluna kramp girdiği sırada o da başını ilmikten çıkardı. Norris hıçkırarak yere yuvarlandı. Kramp giren kolunu göğsüne bastırmıştı. Sonra bayıldı. Tekrar kendine geldiğindeyse aradan ne kadar zaman geçtiğini anlayamadı. Yağmur hâlâ şiddetle yağıyor ve şimşekler çakıyordu.

Norris sendeleyerek ayağa kalktı. Kolunu tutarak oltaya doğru giderken kramp geçiyordu ama hâlâ soluk soluğaydı. Bambu çubuğu alarak dikkat ve öfkeyle inceledi.

Bambu. Kirli, pis bambu. Bütün bunlara değmezdi. Hiçbir şeye değmezdi.

Norris'in sıska göğsü havayla şişti ve utanç ve öfkeyle haykırdı. Aynı anda dizini kaldırarak oltayı buna dayadı ve bambu çubuğu kırdı. Tekrar tekrar. Çubuğun dokunuşu pis sanki bulaşıcı bir şeydi. Norris parçaları devrilmiş taburenin yanına fırlattı. "İşte," diye bağırdı. "İşte! İŞTE."

Sonra Bay Gaunt'u düşündü. Tüvit elbiseli, gümüş saçlı, aç aç gülümseyen Bay Gaunt'u.

Norris Ridgewick, "Seni yakalayacağım," diye fısıldadı. "Ondan sonra ne olacağını bilmiyorum. *İyice* canına okuyacağım."

Kapıyı açarak şiddetle yağan yağmura çıktı. Devriye arabası bahçe yolunda duruyordu. Norris rüzgârda sıska vücudunu eğerek taşıta doğru gitti. "Kim olduğunu bilmiyorum. Ama canına okuyacağım, yalancı, dolandırıcı köpek."

Arabaya binerek geri geri gitti. Yüzünde gurur kırıklığı, mutsuzluk ve öfke birbirleriyle savaşıyorlardı. Norris yola çıkarak mümkün olduğu kadar hızlı Gerekli Şeyler'e doğru gitti.

Polly Chalmers rüya görüyordu.

Rüyasında Gerekli Şeyler mağazasına giriyordu. Ancak tezgâhın arkasında Leland Gaunt değil, Evvie hala duruyordu. Evvie hala en güzel mavi elbisesini giymiş, omzuna aynı renkteki şalını atmıştı. Kenarı kırmızı olanını. İri, inanılmayacak kadar iri takma dişlerinin arasına bir sigara sıkıştırmıştı.

Polly rüyasında, "Evvie hala!" diye bağırıyordu. Büyük bir rahatlık, daha da derin bir sevinç duyuyordu. "Evvie hala, yaşıyorsun!"

Ne var ki, Evvie hala onu tanımıyormuş gibi davranıyordu. "Her istediğinizi alabilirsiniz, bayan," diyordu kadın. "Ha, aklıma gelmişken... adınız Polly miydi, yoksa Patricia mı? Nedense bunu anımsayamadım."

"Evvie hala, adımı biliyorsun. Ben Patricia'yım. Trisha! Sen beni her zaman Trisha diye çağırırdın."

Evvie hala bu sözlere aldırmıyordu. "Adınız neyse... bugün özel satış var. Her şeyi elden çıkarmamız gerekiyor."

"Evvie hala, burada ne işin var?"

Evvie hala, "Ben buraya AİTİM," diyordu. "Kentte yaşayan herkes de öyle, İki Adlı Küçük Hanım! Hatta bu DÜNYADA yaşayan herkes buraya ait. Çünkü herkes alışverişten hoşlanır. Herkes karşılığını vermeden bir şeyler almaya bayılır... Bunun bedeli her şeyleri olsa bile."

Polly'nin bütün keyfi kaçıyor, onun yerini korku alıyordu. Kadın vitrine bakıyordu. Orası berbat, adi ve ucuz eşyalarla doluydu. Çirkin ve yararsız şeylerle.

Evvie hala, "İki Adlı Küçük Hanım," diyordu. "Her istediğini alabilirsin."

"Beni neden böyle çağırıyorsun, Evvie hala? Lütfen... beni tanımadın mı?"

"Eşyaların hepsi işe yarar şeyler. Satıştan sonra işe yarayacağı garanti edilemeyen bir tek şey var: SEN! Onun için yaklaş ve al, al, al!"

Evvie hala şimdi Polly'e bakıyor ve dehşet kadının kalbine bir hançer gibi saplanıyordu. Halasının gözlerinde merhamet olduğunu görüyordu. Ama korkunç, amansızca bir merhamet.

"Adın nedir, çocuğum? Galiba vaktiyle bunu biliyordum."

Polly rüyasında ağlamaya başlıyordu. (Gerçekte de.)

Evvie hala, "Başka biri de mi adını unuttu?" diye soruyordu. "Acaba?... Evet, öyleye benziyor."

"Evvie hala, beni korkutuyorsun."

Evvie hala cevap veriyordu. "Sen kendi kendini korkutuyorsun, yavrum." İlk kez Polly'nin gözlerinin içine bakıyordu. "İki Adlı Küçük Hanım, buradan bir şey satın alırken şunu hatırla: Sen de bir şey satıyorsun."

Polly, "Ona ihtiyacım var," diye bağırıyordu. Sarsıla sarsıla ağlıyordu artık. "Ellerim!.."

Evvie hala üzerinde, "Doktor Gaunt'un Elektrikli Toniği," yazılı bir şişeyi çıkarıyordu. "Evet, işte bu, Miss Polly Frisco." Şişeyi tezgâhın üzerine koyuyordu. İçinde çamura benzer bir şey vardı. "Tabii bu sancını geçiremez. Hatta hiçbir şey yapamaz. Yalnızca sancının nakil olmasını sağlar."

"Ne demek istiyorsun? Beni neden korkutuyorsun?"

"Bu arteritin yerini değiştirir, İki Adlı Küçük Hanım. Hastalık ellerinin yerine kalbine yerleşir."

"Hayır!"

"Evet!"

"Hayır! Hayır! HAYIR!"

"Evet. Ah, evet. Ve ruhuna da yerleşir tabii. Gerçi gururuna bir şey olmaz. Hiç olmazsa sana bu kalır. Gururlu olmak bir kadının hakkı değil midir? Her şey gittikten sonra -kalbin, ruhun, hatta sevdiğin erkek- hiç olmazsa gururun olur, Küçük Miss Polly Frisco. Öyle değil mi? Hiç olmazsa o para sayesinde kesen boş kalmamış olur. Yaşamının sonuna kadar bu kara ve acı şey seni teselli eder..."

"Sus! Lütfen. Sen..."

Polly uykusunda, "Sus," diye mırıldandı. "Lütfen, sus! *Lütfen!*" Yan döndüğünde Azka zincirine çarparak hafifçe şıngırdadı. Gökyüzü çakan bir şimşekle aydınlanırken Castle Çayı'nın kıyısındaki karaağaçlardan birine yıldırım düşüyordu. Ağaç hızla akan suya devrildi.

Gözleri kamaşmış olan Alan Pangborn ise direksiyonun başında oturuyordu.

Yıldırımı izleyen gökgürültüsü Polly'i uyandırdı. Kadın gözlerini çabucak açıp elini hemen Azka'ya götürerek, parmaklarını tılsıma, onu korumak istermiş gibi sardı. Eli esnekti ve eklemleri yağlanmış bilyeli yataklar gibi kolaylıkla hareket ediyorlardı.

"İki Adlı Küçük Hanım... Küçük Miss Polly Frisco."

"Ne?..." Sesi boğuksa da kafası berraktı ve hızla çalışıyordu. Sanki hiç uyumamış, derin derin düşünmüş gibi. Kafasında bir şey belirmişti. Balina gibi koskocaman bir şey. Dışarıda, mor şimşekler gökyüzünü aydınlatıyorlardı...

"Başka biri de mi adını unuttu?... Evet, öyleye benziyor."

Polly uzanarak komodinin üzerindeki lambayı yaktı. Telefonun yanında akşam eve döndüğü zaman mektupların arasında bulduğu o zarf duruyordu. O korkunç mektubu tekrar katlayarak zarfa sokmuştu.

Dışarıda, gökgürültüleri arasında birileri bağırıyordu. Ancak Polly'nin onlarla ilgilendiği yoktu. Guguk kuşunu düşünüyordu. Başka bir kuş yuvasında yokken oraya yumurtasını bırakan kuşu. Anne kuş döndüğünde yumurtalarına bir yenisinin katıldığını fark ediyor muydu? Ne münasebet. Kuş o yumurtayı da kendinin sanıyor, onu kabulleniyordu. Polly de bu lanet olasıca mektubu, antrede, yerde, diğer zarfların arasında bulduğu için kabul etmişti.

Kabul edivermişti... Herkes kapıdaki delikten içeriye bir mektup atabilirdi. Öyle değil mi?

Polly üzüntüyle, "İki Adlı Küçük Hanım," diye mırıldandı. "Küçük Miss Polly Frisco." İşte sorun da buydu, öyle değil mi? Bilinçaltının anımsadığı ve ona açıklamak için Evvie haladan yararlandığı şey. O bir zamanlar Miss Polly Frisco adıyla dolaşmıştı.

Vaktiyle...

Polly zarfa uzandı.

İçinden bir ses, hayır, dedi. Bu Polly'nin çok iyi tanıdığı bir sesti. Ona dokunma, Polly! Başını derde sokmak istemiyorsan ona dokunma.

Birden kadının ellerine müthiş bir sancı girdi.

Bu sancını geçiremez... Ama sancının nakil olmasını sağlar.

Kafasındaki o balina boyundaki şey yüzeye çıkıyordu. Bay Gaunt'un sesi onu durduramazdı. Hiçbir şey başaramazdı bunu.

Bay Gaunt, *"Sen ona engel olabilirsin, Polly,"* dedi. "Bunu yapmalısın. Bana inan!"

Polly zarfa dokunmadan elini geri çekti. Azka'ya dokunarak korumak ister gibi parmaklarını ona doladı. Bunun içinde bir şey olduğunu hissediyordu. Kalbinin ısıttığı bir şey gümüş tılsımın içinde telaşla oraya buraya gidiyordu. Polly tiksintiyle sarsıldı. Midesi büzüldü, bağırsakları birbirine dolandı sanki.

Azka'yı bırakarak tekrar zarfa uzandı.

Bay Gaunt'un sesini duydu yine. "Bu son ihtar, Polly."

Evvie halanın sesi, *"Evet,"* diye cevap verdi. *"O çok ciddi sanırım, Trisha. O kadınların kendileriyle gurur duymalarından her zaman çok hoşlanırdı. Biliyor musun? Onun fazla gururun iyi bir şey olmadığını düşünen kişileri beğendiğini sanmıyorum. Artık karar vermenin zamanı geldi. Asıl adının hangisi olduğuna kesinlikle karar vermelisin."*

Polly eline yine sancı girmesine aldırmayarak zarfı alıp daktiloda düzgünce yazılmış olan adrese baktı. Bu *uydurma* mektup, Miss Patricia Chalmers'a gönderilmişti.

Polly, "Hayır," diye fısıldadı. "Yanlış. Yanlış *ad* bu." Parmaklarını ağır ağır bükerek mektubu buruşturdu. Parmaklarının sızlamasına aldırmadı. Gözleri sanki ateşi varmış gibi tuhaf biçimde parlıyordu. San Francisco'da her zaman Polly adını kullandım. Herkes için Polly'dim ben. *San Francisco Çocuklara Yardım Bürosu'ndakiler için bile.*

Bunu kendini çok derinden yaraladığını sandığı o eski yaşantısıyla bütün ilişkisini kesmek için yapmıştı. En karanlık gecelerinde bile aslında kendi kendini yaraladığını düşünmemişti. San Francisco'da Trisha ya da Patricia diye biri yaşamamıştı. Yalnızca Polly vardı orada. Resmi belgelere hep aynı imzayı atmıştı: Polly Chalmers.

Alan, San Francisco Çocuklara Yardım Bürosu'na gerçekten yazdıysa herhalde Patricia adını kullandı. Ancak o zaman belgeleri araştırır ve hiçbir şey bulamazlardı. Evet, tabii ya. Adresler de uymazdı.

Çünkü "Son oturduğu yer" sorusunun karşısına annemle babamın evinin adresini yazmıştım. Onlar da kentin diğer tarafında oturuyorlardı.

Ya Alan onlara iki adı birden bildirdiyse? Polly ve Patricia adlarını?

Öyle olduğunu farz edelim. Bana yine eski adrese mektup yazarlardı. Ben bürokratları bilirim... Ama bu zarfın üstünde *Patricia* Chalmers yazılı. Polly Chalmers değil. Bugün Castle Rock'ta kim beni Patricia diye çağırıyor?

Nettie Cobb'un asıl adının Netitia Cobb olduğunu bilen o kişi, Sevgili dostum Leland Gaunt.

Evvie hala birdenbire, *"Bu adlarla ilgili düşünceler çok ilginç,"* dedi. *"Yine de önemli olan bu değil. Önemli olan o adam... senin erkeğin. O senin erkeğin değil mi? Şimdi bile. Onun, mektupta iddia edildiği gibi sana söylemeden sinsice bir şey yapmayacağını biliyorsun. Zarfta hangi ad olursa olsun... Mektup ne kadar inandırıcı olursa olsun... Bunu sen de biliyorsun, değil mi?"*

Polly, "Evet," diye fısıldadı. "Ben Alan'ı tanıyorum..." Sonra kendi kendine sordu. O iddialara gerçekten inandım mı? Yoksa o gülünç, inanılmayacak mektupla ilgili şüphelerimi korktuğum için bir tarafa mı bıraktım? Alan'ın Azka'yla ilgili çirkin gerçeği anlaması beni dehşete mi düşürüyordu? Onun, kendisiyle tılsım arasında bir seçim yapmamı istemesinden mi korkuyordum?

"Ah, hayır. Bu çok basit! Sen iddialara pekâlâ inandın! Yarım gün için de olsa *gerçekten* inandın! Ah, Tanrım! Ah, Tanrım, ben ne yaptım?"

Polly mektubu elinde bir fare ölüsü tuttuğunu fark eden bir kadının tiksintisiyle yere attı.

Alan'a neden kızdığımı söylemedim. Ona her şeyi açıklama şansı tanımadım... Yalnızca yalnızca mektuba inandım. Neden? Tanrı adına, neden?

Tabii bu sorunun cevabını biliyordu. Aniden utanç verecek bir biçimde korkuya kapılmıştı. Kelton'un ölümüyle ilgili yalanlarının ortaya çıkmasından, San Francisco'da ne feci yıllar geçirdiğinin anlaşılmasından, bebeğinin ölümünde oynadığı rolün değerlendirilmesinden korkmuştu... Bütün bunları tüm bu dünyada kendisi hakkında iyi

şeyler düşünmesini istediği, buna ihtiyaç duyduğu erkeğin yapacağını sanmıştı.

Üstelik hepsi bu kadar değildi. Hatta olayın en önemli kısmının bu olduğu bile söylenemezdi. Bu daha çok gururla ilgiliydi. O yaralı, zonklayan, öfkeli, şişmiş, habis gurur. O gurur denilen para olmazsa, çantası bomboş kalacaktı ya! Polly mektuba inanmıştı. Çünkü utancın neden olduğu bir paniğe kapılmıştı. Gururun yol açtığı bir utançtı bu.

"Ben her zaman kendileriyle gururlanan hanımlardan hoşlandım."

Müthiş bir sancı Polly'nin ellerine dalga dalga yayıldı. İnleyerek ellerini göğsüne bastırdı.

Bay Gaunt usulca, *"Henüz geç kalmış sayılmazsın, Polly,* dedi. *"Şimdi bile geç kalmış sayılmazsın."*

Polly havası ağırlaşmış, karanlık yatak odasında birdenbire, "Gurur bana vız gelir!" diye bağırdı ve Azka'yı boynundan koparıp aldı. Tılsımı yukarı kaldırdı. İnce gümüş zincir sallanıp duruyordu. Kadın tılsımın yüzeyinin avucunun içinde bir yumurta kabuğu gibi çatladığını hissetti. "GURUR BANA VIZ GELİR!"

Acı, küçük ve aç bir hayvan gibi hemen parmaklarını pençelemeye başladı... Polly o anda bile ağrısının korktuğu kadar şiddetli olmadığını fark etti. Olamayacağını da. Bundan emindi. Alan'ın San Francisco'daki Çocuklara Yardım Bürosu'na mektup yazarak onun hakkında bilgi istemediğinden emin olduğu kadar.

Olanca sesiyle, "GURUR BANA VIZ GELİR!" diye tekrar bağırdı. "GURUR BANA VIZ GELİR!" Tılsımı kaldırdığı gibi odanın bir köşesine fırlattı.

Azka duvara çarptı, sekti ve yere düştü. Açıldı. Dışarıda şimşek çaktı ve Polly tılsımdaki aralıktan kıllı iki bacağın uzandığını gördü. Aralık genişledi ve Azka'dan küçük bir örümcek çıktı. Hızla banyoya doğru gidiyordu.

Polly yataktan fırlayarak örümceğin peşinden koştu. Onu öldürmesi gerekiyordu. Hem de çabucak... Çünkü o daha bakarken örümcek şişmeye başlamıştı! Yaratık, Polly'nin vücudundan emdiği zehirle büyümüştü. Şimdi kapatıldığı yerden kurtulduğu için ne kadar büyüyeceği belli olmazdı.

Polly banyonun ışığını yaktı. Örümcek küvete doğru gidiyordu. Kapıdan girerken bir hamamböceği boyundayken, şimdi bir sıçan kadar olmuştu.

Kadın banyoya girerken, örümcek de dönerek ona doğru geldi. Ayakları fayansların üzerinde tıkırdıyordu. Polly, benim iki göğsümün arasındaydı, diye düşünecek zaman buldu. Vücudumun üstünde yatıyordu. HER ZAMAN...

Örümceğin kıllı gövdesi siyahımsı kahverengiydi. Bacakları da kıllıydı. Sahte yakutlara benzeyen donuk gözlerini kadına dikmişti... Polly örümceğin ağzından iki dişin uzandığını gördü. Vampirlerin dişleri gibi kavisliydi ve uçlarından saydam bir sıvı akıyordu. Damlalar fayansa düştüğünde orayı yakıyor ve geride dumanları tüten çukurcuklar bırakıyordu.

Polly haykırarak klozetin yanında duran lavabo pompasını kaptı. Ellerinin acıyla titremesine karşın, yine de pompanın tahta sapını kavradı ve örümceğe vurdu. Yaratık gerilediğinde bacaklarından birinin kırılmış olduğunu fark etti. Yandan yararsızca sarkıyordu. Örümcek küvete doğru koşarken Polly onu kovaladı.

Yaralı ya da değil, örümcek hâlâ büyüyordu. Şimdi bir fare iriliğindeydi. Şişkin karnı fayanslara sürünüyordu. Sonra banyo perdesine çevikçe tırmandı. Ayakları plastiğe değerken hafif bir hışırtı çıkıyordu. Çelik çubuğa geçirilmiş olan halkalar şıngırdadılar.

Polly pompayı bir beyzbol sopası gibi salladı. Kalın lastikten yapılmış tampon tekrar iğrenç yaratığa çarptı. Ancak geniş olmakla beraber pek işe yarayacak bir silah değildi. Perde içeriye doğru kabardı ve örümcek küvete düştü. Sanki oraya düşen bir et parçasıymış gibi, "Şap..." diye bir ses duyuldu.

Aynı anda ışıklar söndü.

Polly karanlıkta elinde pompayla durarak örümceğin ayaklarının hışırtısını dinledi. Sonra bir şimşek çaktı ve onu gördü. Kıllı, kambur sırtı küvetin kenarından görünüyordu. Yüksük kadar Azka'nın içinden çıkan yaratık şimdi bir kedi boyundaydı. Polly'nin elindeki sancıları geçirirken onun kalbinin kanıyla beslenen o şey.

Camber'ların eski yerine bıraktığım o zarf? Neyle ilgiliydi?

Azka artık boynunda olmadığı için elleri müthiş ağrıyordu. Şimdi o zarfın Alan'la hiçbir ilgisi olmadığını söylemesi imkânsızdı.

Örümceğin dişleri küvetin porselen kenarına çarparak şıkırdadı. Yaratık şimdi bulanık gözleriyle ona bakıyordu. Sanki bakışlarıyla, "Artık çok geç," diyordu. "Alan için de çok geç, senin için de. Herkes için çok geç."

Polly örümceğe saldırdı. "Bana neler yaptırdın?" diye bağırıyordu. "Neler yaptırdın? Ah, seni iğrenç canavar! BANA NELER YAPTIRDIN?"

Örümcek, kadının saldırısına karşı koymak için arka ayaklarının üzerinde kalktı. Dengesini bulmak için ön ayaklarını müstehcen bir biçimde banyo perdesine sürüyordu.

Keeton cebinden bir anahtar çıkararak üzerinde kırmızı, baklava biçimi "Yüksek Güçte Patlayıcı" işareti olan kapıyı açtığı zaman Ace Merrill de ona karşı biraz saygı duymaya başladı. İçerinin soğukluğunu hissettiği, devamlı çalışan havalandırma sisteminin hışırtısını duyduğu ve üst üste yığılmış sandıkları gördüğü zaman bu saygısı daha da arttı. "Ticari dinamit. Bol bol dinamit. Stinger füzeleriyle dolu bir depo daha iyi olurdu. Ama bu da çok işe yarar. Ah, evet."

Kamyonetin ön kanepelerinin arasındaki kutuda sekiz pilli güçlü bir el feneri, başka araç ve gereçler vardı. Şimdi Alan steyşınla Castle Rock'a yaklaşır, Norris Ridgewick mutfağında sağlam bir ipin ucuna ilmek yapar ve Polly Chalmers'ın Evvie halayla ilgili rüyası sonuna yaklaşırken, Ace da fenerin ışığını sandıkların üzerinde dolaştırıyordu. Yukarıda yağmur kulübeciğin damını dövüyordu. Ses öyle şiddetliydi ki Ace neredeyse hapishanedeki duşlardan birinde olduğunu sanacaktı.

Buster boğuk ve alçak bir sesle, "İşimize bakalım," dedi.

Ace, "Bir dakika, baba," diye cevap verdi. "Dinlenme zamanı bu." Keeton'a el fenerini uzatarak Bay Gaunt'un verdiği plastik torbayı çıkardı. Sol elinin baş ve işaretparmaklarının birleştiği çukurluğa biraz kokain dökerek burnuna çekti.

Buster şüpheyle, "Nedir o?" diye sordu.

"Güney Amerika Bingo tozu. Patates kadar da lezzetli."

Keeton burun kıvırdı. "Hah! Kokain. *Onlar* kokain satıyorlar."

Ace, adama, "Onlar'ın kim olduklarını sormadı. Buraya gelirlerken de herif başka hiçbir şeyden söz etmemişti. Ace, onun bütün gece başka bir konuyu açacağını da sanmıyordu.

Ace, "Bu doğru değil, baba," dedi. "Onlar bunu satmıyorlar. Aslında hepsini kendileri için istiyorlar." Başparmağının köküne tekrar kokain dökerek elini Keeton'a doğru uzattı. "Bir dene ve bana yanılıp yanılmadığımı söyle."

Buster ona şüphe, endişe ve merakla baktı. "Neden bana baba deyip duruyorsun? Ben baban olacak yaşta değilim ki."

Ace, "Bilmem Yeraltı resimli romanlarını okuyor musun?" dedi. "R. Crumb adlı biri var." Kokain etkisini göstermiş, sinir uçlarını tutuşturmuştu sanki. "Zippy adlı biri hakkındaki çizgi romanları hazırlıyor ve bence sen tıpkı Zippy'e benziyorsun, baba."

Buster şüpheyle, "Bu iyi bir şey mi?" diye sordu.

Ace başını salladı. "İyi de ne demek? Şahane! Ama istersen seni Bay Keeton diye de çağırırım." Bir an durdu, sonra da özellikle ekledi. "Onlar'ın yaptıkları gibi."

Buster hemen, "Hayır, hayır," dedi. "Bu uygun. Hakaret değilse tabii."

Ace, "Hakaret olur mu hiç?" diye cevap verdi. "Haydi... şunu bir dene. Bu pislikten bir tutam çektin mi şafak sökene kadar şarkı söylersin."

Keeton, ona yine şüpheyle baktıktan sonra kokaini burnuna çekti. Öksürdü, aksırdı ve elini burnuna bastırdı. Sulanan gözleriyle öfkeli öfkeli Ace'a baktı. "İnsanın burnunu yakıyor!"

Ace mutlu mutlu, "Yalnızca ilk çekişte," dedi.

"Her neyse... Bir şey hissettiğim yok. Haydi oyalanma artık. Şu dinamitleri kamyonete yükle."

"Meraklanma, baba."

Dinamit dolu sandıkların yüklenmesi on dakika bile sürmemişti. Son sandığı da taşıta koydukları zaman Keeton, "Belki de şu senin tozun yine de etkisi oluyor..." diye mırıldandı. "Biraz daha verir misin?"

Ace güldü. "Tabii, baba. Ben de sana katılacağım."

Uyuşturucuyu çektikten sonra kente doğru yola çıktılar. Buster direksiyondaydı. Ama artık Zippy'nin babasına değil, Ace'ın Walt Disney'in *Söğütlerin Arasındaki Rüzgâr* filminde gördüğü Bay Karakurbağaya benziyordu. Keeton'ın gözlerinde yeni, tuhaf bir pırıltı vardı. Adamın o karmakarışık kafası düzene girmişti sanki. Her şeyi anlayabileceğine inanıyordu. *Onlar* türlü planlar, entrikalar yapmış, komplolar kurmuşlardı. Buster bütün bunları Ace'a tekrar anlatmaya başladı. Ace ise arkada bağdaş kurmuş, fünyelere zamanlama mekanizmalarını takıyordu. Keeton hiç olmazsa bir süre için Onlar'ın elebaşısı olan Alan Pangborn'u unutmuştu. Castle Rock'ı ya da kentin önemli bir bölümünü havaya uçurma düşüncesi onu büyülüyordu.

Ace'ın saygısının yerini büyük bir hayranlık aldı. Bu moruk deliydi! Ace da delilerden hoşlanırdı zaten. Her zaman hoşlanmıştı. İlk kez kokain çeken insanlarda olduğu gibi Baba'nın kafası da şimdi uçuyor, dış gezegenlerde dolaşıyordu. Keeton konuşurken Ace da yalnızca, "Hım..." diyordu. "Haklısın, baba..." Bu kadarı yeterli oluyordu.

Ace az kalsın birkaç kez Keeton'ı baba yerine, "Bay Karakurbağa," diye çağıracakken kendini tam zamanında tuttu. Bu adama, "Bay Karakurbağa," demek kötü şeylere yol açabilirdi.

İki adam Teneke Köprü'den geçip şakır şakır yağan yağmurda kamyonetten indiler. Alan Pangborn o sırada dört buçuk kilometre gerideydi. Ace kamyonun arkasındaki sıralardan birinin altında bulduğu battaniyeyi dinamit lokumları ve saat takılı patlama kapsüllerinin üzerine örttü.

Buster endişeyle, "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Bu işi bana bırakman daha iyi olur, baba. Şu lanet olasıca çaya yuvarlanabilirsin. Ondan sonra seni çıkarmaya çalışır ve boşuna zaman kaybederim. Sen yalnızca gözlerini dört aç. Tamam mı?"

"Açarım. Ace... Neden daha önce biraz kokain çekmiyoruz?"

Ace hoş görüyle, "Hemen olmaz," diyerek Keeton'ın etli koluna elini vurdu. "Bu pislik hemen hemen saf. Patlamak mı istiyorsun?"

Buster, "Yo... istemem," diye cevap verdi. "*Benim* dışımda herkes patlayabilir." Deli gibi gülmeye başladığında Ace da ona katıldı.

"Bu akşam iyi eğleniyorsun, değil mi, baba?"

Keeton bunun doğru olduğunu fark ederek şaşırdı. Myrtle'ın... Myrtle'ın uğradığı kazadan sonraki sıkıntıları sanki yılların ötesinde kalmıştı. Artık o ve harika dostu Ace Merrill'in Onlar'ı tam istedikleri gibi kıstırdığına inanıyordu. Ellerine düşmüşlerdi Onlar.

"Evet, öyle," diyerek Ace'ın köprünün yanındaki ıslak, otlu yamaçtan kayışını seyretti. O sırada battaniyeye sarılı dinamitleri karnına bastırmıştı.

Köprünün altı fazla ıslak değildi. Tabii aslında bunun önemi yoktu. Dinamit ve patlama kapsülleri sudan etkilenmeyecek biçimde yapılmıştı. Ace lokumları köprünün ayaklarından birine bağladı. Beyaz büyük kadranlı saatteki ibreyi de 40'a getirdi. Zamanlama mekanizması tıkırdayarak çalışmaya başladı.

Sonra sürünerek köprünün altından çıktı ve kaygan yamacı çabucak tırmandı.

Keeton kaygıyla, "Eee?" dedi. "Patlayacak mı dersin?"

Ace, "Tabii patlayacak," diyerek kamyonete bindi. Sırılsıklam oluşuna pek aldırmıyordu.

"Ya Onlar dinamitleri bulurlarsa? Ya Onlar, lokumlar patlamadan telleri keser..."

Ace, "Baba," dedi. "Bir dakika etrafı dinle. Kafanı şu kapıdan uzat ve etrafa bir kulak ver."

Buster söylenileni yaptı. Gökgürültüsü arasında birileri bağırıyorlardı galiba. Sonra bir tabancanın sesini iyice duydu.

Ace, "Bay Gaunt Onlar'ı oyalıyor," dedi gülerek. "Kurnaz köpek!" Başparmağının dibine kokain döküp çekti. Sonra elini Keeton'a uzattı. "Haydi bakalım, baba. Zamanı geldi."

Buster başını eğerek tozu burnuna çekti.

Alan Pangborn köprüden geçmeden yedi dakika önce oradan uzaklaştılar. Köprünün altındaki saatte şimdi 30 rakamı vardı.

Ace Merrill ve Danforth Keeton -nam-ı diğer "Zippy'nin Babası," nam-ı diğer "Karakurbağa köşkünden Bay Karakurbağa"- şiddetle yağan yağmurda Ana Cadde'den ağır ağır çıktılar. Noel Baba ve yardımcısı gibi oraya buraya küçük paketler bırakıyorlardı. Eyalet Polisi arabaları iki kez hızla yanlarından geçtiyse de televizyoncularınkini

andıran kamyonetle ilgilenmediler. Ace'ın dediği gibi Bay Gaunt onları oyalıyordu.

Ace'la Buster, Samuels Cenaze Evi'nin kapısına beş dinamit lokumu ve saat bıraktılar. Berber dükkânı onun yanındaydı. Ace kolunu battaniyeye sararak dirseğiyle kapının camını kırdı. Berberde alarm sistemi olduğunu sanmıyordu. Varsa bile herhalde polis hemen oraya gelecek değildi. Buster, Ace'a yeni yapılmış bir bombayı verdiğinde bunu camdaki delikten içeri attı. Bomba bir iskemlenin yanına yuvarlandı. Tıkırdayan saatin kadranında 25 sayısı vardı.

Ace, "Kimse bir süre burada tıraş olamayacak, baba," diye fısıldadı. Keeton soluk soluğa, kıkır kıkır güldü.

Ondan sonra birbirlerinden kısa bir süre için ayrıldılar. Ace, Galaxie'ye bir bomba atarken, Buster da bankanın geceleri para yatırmak için kullanılan penceresine lokumları yerleştirdi. İki adam yüzlerini kamçı gibi döven yağmurda kamyona dönerlerken yıldırım gökyüzünü aydınlatıyordu. Karaağaç müthiş bir gürültüyle çaya devrilirken ikisi kaldırımda durarak o yöne doğru baktılar. Köprünün altındaki dinamitlerin zamanından yirmi dakika kadar daha önce patladığını düşünüyorlardı. Ancak o taraftan alevlerin yükseldiği yoktu.

Ace, "Bence yıldırım düştü," dedi. "Bir ağaca geldi sanırım. Haydi, gel." Kamyonete binerek direksiyona geçti. Taşıtı o sürecekti. Tam hareket ettikleri sırada şerif steyşınıyla onların yanından geçti. O şiddetli yağmurda Ace, Alan'ı, şerif de onu fark etmedi.

İki adam Nan'in Lokantası'na gittiler. Ace yine dirseğiyle kapının camını kırdı ve dinamitlerle tıkırdayan saati hemen kapının içine, kasanın yanına bıraktılar. Saati bu kez dinamitleri yirmi dakika sonra patlayacak biçimde ayarlamışlardı. Tam oradan uzaklaşırlarken müthiş bir şimşek çaktı ve sokaktaki bütün lambalar söndü.

Buster sevinçle, "Elektrikler kesildi!" diye bağırdı. "Kesildi! Harika! Gel şimdi belediye binasına gidelim. Orayı da havaya uçuralım."

"Orası polis kaynıyor, baba. Onları görmedin mi?"

Keeton sabırsızca, "Onlar gölgelerini kovalıyorlar," dedi. "Bu dinamitler patlarken kovalamaca hızlanacak. Ayrıca ortalık iyice karanlıklaştı artık. Diğer taraftan girer, mahkeme salonundan geçeriz. Ana anahtar o kapıyı da açıyor."

"Sen bir kaplan kadar cesursun, baba. Bunu biliyor musun?"

Keeton sinirli sinirli güldü. "Sen de öyle, Ace. Sen de öyle."

Alan Pangborn Gerekli Şeyler'in önündeki çaprazlama park yerlerinden birine girdikten sonra motoru durdurarak bir süre öylece oturdu. Bay Gaunt'un dükkânına bakıyordu. Şimdi kapıdaki levhanın üzerinde, "Siz, Merhaba, diyorsunuz, ben Hoşça kalın, diyorum," yazılıydı.

"Hoşça kalın! Hoşça kalın!"

"Bilmiyorum neden siz, Merhaba, diyorsunuz, ben de Hoşça kalın, diyorum."

Şimşekler dev birer neon lambası gibi yanıp sönüyorlardı. Onlar'ın ışığında vitrin bir ölünün boş boş bakan gözüne benziyordu.

Oysa şerifin önsezileri ona kapısı kapalı, sessiz Gerekli Şeyler'in hiç de bomboş olmadığını fısıldıyordu. Evet, Bay Gaunt o kargaşada kentten ayrılmış olabilirdi. Fırtına kudurur, polisler kafaları kesilmiş tavuklar gibi koşuşurken bunu kolaylıkla yapabilirdi. Ancak Alan, Bridgton'daki hastaneden oraya gelirken o uzun ve çılgınca yolculuk sırasında Gaunt'u hayalinde canlandırmıştı. O (Yarasa Adam) Batman'in düşmanı Joker'e benziyordu herhalde. Şerif bir arkadaşının klozetine jetli bir dışarı atma valfı takmayı çok hoş bir şaka sayacak tipte bir adamla karşı karşıya olduğunu düşünüyordu. Tabii böyle bir adam şakanın sonucunu görmeden çıkıp gider miydi? İşin keyfi nerede kalırdı o zaman?

Şerif, bence sen hâlâ buradasın, Gaunt, diye düşündü. Bütün bu eğlenceyi seyretmek istediğinden eminim. Öyle değil mi, aşağılık köpek?

Alan şimdi hiç kımıldamadan oturuyor ve yeşil tenteli dükkâna bakıyordu. Böyle karmaşık ve kötü olaylara neden olan adamın kafasının içini görmeye çalışıyordu. Buna öylesine dalmıştı ki sola park edilmiş olan eski ama bakımlı arabayı fark bile etmedi. Aslında bu Bay Gaunt'un Tucker Talisman arabasıydı.

Bu işi nasıl başardın, Gaunt? Bilmek istediğim çok şey var. Ne çare ki, bu gece yalnızca bunu öğrenmek bana yetecek. Bunu nasıl yapabildin? Hakkımızda bu kadar bilgiyi böyle çabucak nasıl topladın?

"Brian, Bay Gaunt'un aslında insan olmadığını söyledi."

Gündüz olsaydı, Alan bu düşünceyle alay ederdi. Polly'nin tılsımının doğaüstü iyileştirme gücü olduğu inancıyla da alay ettiği gibi. Ama bu gece kasırganın merkezinde oturur ve bomboş bakan vitrini incelerken bu düşüncenin inkâr edilemeyecek kasvetli bir gücü olduğunu anlıyordu. Şerif, Bay Gaunt'la tanışmak ve onunla konuşmak niyetiyle Gerekli Şeyler'e geldiği günü anımsıyordu. İki elini yüzünün yanına tutarak içeriye bakmaya çalıştığı zaman hissettiği tuhaf duyguyu da. Biri onu gözetliyor gibi gelmişti o gün. Oysa mağazanın boş olduğu belliydi. Yalnız bu kadar değil. Onu gözetleyen kimsenin nefret dolu, habis biri olduğunu da sezmişti. Bu duygu öylesine güçlüydü ki, bir an aynaya vuran aksinin başka birinin yarı saydam, kötü yüzü olduğunu sanmıştı.

O duygu ne güçlüydü... Ne kadar güçlü!

Alan başka bir şeyi daha anımsadı. Küçükken büyükannesinin ona söylediği bir şeyi. "Şeytanın sesi çok tatlıdır."

"Brian, Bay Gaunt'un aslında..."

Bay Gaunt bütün o bilgiyi nasıl topladı? Tanrı aşkına, neden Castle Rock gibi önemsiz bir yerle ilgileniyor?

"...insan olmadığını söyledi."

Şerif aniden yandaki koltuğa doğru eğildi ve eliyle yeri yokladı. Sonunda parmakları o kavisli madene dokunmuştu. Bunu alıp havaya kaldırdı... Sean Rusk'ın hastanedeki odasından çıktığından beri duymadığı o ses tekrar konuşmaya başladı. Sesi tiz ve insanı sarsacak kadar neşeliydi.

"Hey, Alan! Merhaba! Burada değildim. Çok üzgünüm. Artık geri döndüm. Tamam mı? O nedir? Fıstık kutusu mu? Hayır. Ona benziyor ama değil. Bu Todd'un Auburn'dan aldığı en son şey. Öyle değil mi? İçinde yeşil bir yılan olan sahte bir fıstık tenekesi. Yaya sarılmış krepon kâğıdı. Todd onu sana getirdiğinde gözleri iyice irileşmişti ve sevinçle gülüyordu. Ancak sen ona, 'O gülünç şeyi yerine koy,' dedin. Yüzünde üzgün bir ifade belirdiği zaman da bunun farkında değilmişsin gibi davrandın. Sonra ona dedin ki... Dur bakayım. Ona ne dedin sahi?"

Alan ifadesiz bir sesle, "Aptalların paralarının ellerinden çabuk gideceğini söyledim," dedi. "Ya da buna benzer bir şey." Tenekeyi parmaklarının arasında çevirirken bir yandan da bakıyordu. Sonra da Todd'un yüzünü görüyordu. "Ona böyle söyledim..."

Ses, *"Ahhhhh..."* dedi. *"Dooooğru! Böyle bir şeyi nasıl da unuttum! Şu zalimliğe bak sen! Tanrım! Bunu bana iyi ki anımsattın. Yani ikimize de anımsattın demek istiyorum. Öyle değil mi? Yalnız Annie o gün durumu kurtarıp Todd'un o yılanı almasına izin vermeni söyledi. Annie dedi ki... Dur bakayım... Sahi Annie ne dedi?"*

"Bu durumun çok garip olduğunu, Todd'un bana çektiğini söyledi. 'İnsan bir kez çocuk olur,' dedi." Şerifin sesi boğuklaşmış, titriyordu. Tekrar ağlamaya başlamıştı. Peki neden ağlamayacaktı? Kahretsin! Neden ağlamayacaktı? O eski acıyı duyuyordu yine. Acı sızlayan kalbine yayılıyordu.

Depresyonun sesi, o kendinden nefret eden suçlu ses şerifin sahte olduğundan kuşkulandığı bir merhametle, *"Çok acı çekiyorsun değil mi?"* diye sordu. *"İnsana bu kadar acı veren bir şeyin ne yararı olabilir? Onu yine torpido gözüne tıkwer, ahbap. Unut gitsin. Gelecek hafta bu çılgınlık sona erdiğinde arabayı, içinde fıstık kutusuyla birlikte başka bir taşıtla değiştokuş edersin. Neden olmasın? Bu yalnızca bir çocuğun ya da Gaunt gibi bir herifin hoşuna gidecek ucuz bir oyun. Unut gitsin. Unut..."*

Alan bu sesi kesti. O ana kadar bunu yapabileceği hiç aklına gelmemişti. Gelecekte bu bilgi işine yarayabilirdi... Tabii bir geleceği varsa. Fıstık kutusunu sağa sola çevirerek tekrar inceledi. Tenekeye ilk kez dikkatle bakıyordu. Artık onu, kaybettiği oğluyla ilgili saçma sapan bir hatıra değil, bir sihirbazlık aracı olarak görüyordu. Tıpkı içi boş sihirli değneği, tepesi açılan silindir şapkası ve hâlâ saat kayışının altında duran Katlanmış Çiçek Oyunu gibi.

Sihir... bütün her şey bununla ilgili değil miydi? Kötü niyetle yapılan oyunlardı. İnsanların bağırıp gülmelerine değil, öfkeli boğalara dönmelerine neden olacak el çabuklukları. Peki bütün sihirin temeli neydi? Yanıltmaca! Bakışları başka yöne çekme! Bu fıstık kutusuna konmuş bir buçuk metre boyundaki bir yılandı. Şerif, Polly'i düşünerek ya da dedi. Tedaviye benzeyen bir hastalık.

Kapıyı açıp şiddetle yağan yağmura çıktı. Fıstık tenekesi hâlâ elindeydi. Fazla yoğun duygularından biraz kurtulduğu için oğlunun bu kutuyu almasına karşı çıkışını şaşkınlıkla anımsıyordu. Oysa hayatı boyunca sihirli oyunlar onu çekmişti. Öyleyse neden Todd fıstık kutusunu almak istediğinde ona öyle düşmanca davranmıştı? Niçin oğlunun kırıldığını görmezlikten gelmişti? Todd'un gençlik ve heyecanını mı kıskanmıştı? Küçük şeylerin verdiği zevkleri unuttuğu için mi öyle konuşmuştu? Neden?

Alan bunu bilmiyordu. Bütün bildiği Bay Gaunt gibi birinin böyle şeylerden hoşlanacağıydı. Onun için fıstık kutusunu yanına almıştı.

Şerif arabasının içine eğilerek arka kanepenin üzerindeki içi karmakarışık araç gereçlerin bulunduğu kutudan bir el feneri kaptı. Sonra Bay Gaunt'un arabasının önünden geçti. Hâlâ onun farkında değildi. Gerekli Şeyler'in koyu yeşil tentesinin altına girdi.

Eh, işte buradayım! Sonunda geldim.

Alan'ın kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu. Kafasında karısının, oğlunun ve Sean Rusk'ın yüzleri birbirlerine karışmış gibiydi. Vitrindeki levhaya tekrar bir göz attıktan sonra tokmağı denedi. Kapı kilitliydi. Yukarıda, uluyan rüzgârda tente sarsılıp dalgalanıyordu.

Alan fıstık kutusunu gömleğinin içine sokmuştu. Şimdi ona sağ eliyle dokunuyor ve nedense sözlerle anlatılamayacak gerçek bir rahatlık duyuyordu.

Şerif, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Hazır olsam da olmasam da geliyorum." El feneriyle camı kırdı. Alarmın çalmasını bekliyordu ancak öyle bir şey olmadı. Ya Gaunt sistemi kapatmıştı ya da mağazada öyle bir şey *yoktu*. Elini camdaki delikten uzatarak kapıyı açtı ve Alan Pangborn böylece *ilk kez* Gerekli Şeyler mağazasına girdi.

Önce kokuyu duydu. İçerisi yeni bir dükkân gibi değil, aylar ve hatta yıllarca boş kalmış bir yer gibi toz kokuyordu. Şerif sağ eline tabancasını alarak, diğerindeki fenerin ışığını etrafta dolaştırdı. Fener çıplak zemini, boş duvarları ve camlı dolapları aydınlatıyordu. Her şey boştu ve her şeyin üstü kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Üstelik tozların üstünde en ufak bir iz bile yoktu.

Buraya çok uzun bir süreden beri kimse gelmemiş.

Ama nasıl olur? Bütün hafta boyunca kentlilerin buraya girip çıktıklarını gördüm.

Çünkü Gaunt aslında insan değil. Çünkü şeytanın sesi çok tatlıdır.

Şerif fenerin ışığıyla çevreyi tarayarak iki adım daha attı. Şimşekler çakarken bir ara arkasına baktığında tozların üzerinde yalnızca kendi ayak izlerinin kalmış olduğunu gördü. Sonra fenerin ışığıyla Bay Gaunt için tezgâh görevi yapan vitrini aydınlattı. O an durakladı.

Orada bir videoyla portatif bir televizyon vardı. Videonun üzerine kaset olduğu anlaşılan bir şey konmuştu. Alan ilerledi. Kasetin yanına tozlu beyaz bir zarf bırakılmıştı. Üzerinde, "Şerif Alan Pangborn'un dikkatine," yazılıydı.

Alan tabancasıyla el fenerini camın üzerine bırakarak zarfı aldı. İçinde tek bir sayfa kâğıt vardı. Şerif fenerini alarak daktiloda yazılmış kısa notu aydınlattı.

Sayın Şerif Pangborn,

Herhalde şimdiye dek benim özel bir işadamı olduğumu anladınız. Ben "herkes için bir şeyler" bulundurmaya çalışan o ender görülen satıcılardanım! Sizinle karşılaşamadığım için üzgünüm. Beni anlayacağınızı umarım. Böyle bir karşılaşma akılsızca bir şey olurdu -hiç olmazsa benim açımdan. Hah hah! Her neyse... Size, çok ilginizi çekeceğine inandığım küçük bir şey bırakıyorum. Bu bir armağan sayılmaz. Herhalde benim bir Noel Baba olmadığımı siz de kabul edersiniz. Ama kentte herkes bana çok şerefli bir insan olduğunuzu söyledi. Onun için bana istediğim fiyatı ödeyeceğinizden eminim. Bu fiyat, basit bir hizmeti içeriyor... Sizin için bu iyi bir hizmetten çok bir muziplik sayılabilir. Bu bakımdan bana hak vereceğinizden eminim, efendim.

Küçük oğlunuzun ve karınızın son dakikalarında neler olduğunu uzun uzun düşündüğünüzü biliyorum. Ancak biraz sonra bütün sorularınızın cevabını alacağınıza inanıyorum.

Lütfen sizin için yalnızca her şeyin en iyisini istediğime inanın.

Sadık ve itaatli hizmetkârınız
Leland Gaunt

Alan kâğıdı yavaşça tezgâha bırakarak, "Köpek," diye homurdandı.

Fenerin ışığını yine ortalıkta dolaştırdı. Videonun fişi takılı değildi ve prizin biraz önünde duruyordu. Herhalde mağazanın elektriği de kesilmişti...

Şerif birdenbire, "Biliyor musun?" dedi. "Bence bu önemli değil. Hiç önemli değil. Fişi prize soktuğumda alet çalışacak. Çünkü o... insan olsaydı, bütün bu olaylara yol açamazdı. Her şeyi öğrenemezdi. Şeytanın sesi çok tatlıdır, Alan. Ne yaparsan yap bıraktığı o kaseti seyretme."

Yine de feneri bırakarak fişi televizyondaki prize soktu. Bunu yaparken fıstık tenekesi az kalsın gömleğinin içinden kayıyordu. Kutuyu alıp videonun yanına koydu.

Norris Ridgewick Gerekli Şeyler'e giderken yarı yolda, Leland Gaunt'la tek başıma boğuşmaya kalkışmam çılgınlık olur, diye düşündü. Şimdiye kadar yaptıklarımdan daha delice bir şey.

Şerif yardımcısı mikrofonu aldı. "İkinci Birim'den merkeze. Ben Norris. Cevap verin."

Düğmeye bastığında yalnızca parazit duyuluyordu. Fırtınanın gözü tam kentin üzerindeydi şimdi.

Norris, "Kahretsin," diye homurdanarak belediye sarayına doğru saptı. Belki Alan oradadır. Yoksa bile biri bana onun nerede olduğunu söyler. O ne yapması gerektiğini bilir... Bilemezse bile hiç olmazsa açıklamalarımı dinler. Ben Hugh Priest'in arabasının lastiklerini kestim ve onu ölüme gönderdim. Çünkü ben, Norris Ridgewick sevgili babamınki gibi bir Bazun oltam olmasını istiyordum.

Norris belediye sarayına eriştiği sırada köprünün altındaki kadranda 5 sayısı belirmişti. Şerif yardımcısı arabasını hemen sarı bir kamyonetin arkasında durdurdu. Televizyoncuların kamyonetlerine benziyordu bu.

Norris şakır şakır yağan yağmurda arabadan atlayarak, Alan'ı bulmak için Şerifin Bürosuna doğru koştu.

Polly pompayı müstehcen bir biçimde arka ayaklarının üstünde yükselen örümceğe doğru salladı. Ama yaratık bu kez gerilemedi.

Kıllı ön ayaklarıyla tamponu yakalayıp üzerine tırmanırken kadının ellerine yine bir ağrı saplandı. Parmakları gevşedi ve pompa aşağıya doğru eğildi. Örümcek ipte yürüyen şişman bir adam gibi tamponun tahta sapına tırmanıyordu.

Kadın bağırmamak için derin bir soluk aldı. Sonra örümcek kollarını onun omuzlarına dayadı. Polly'le dans etmeye hazırlanan pis ve bayağı bir zampara gibi... Örümcek donuk yakut gözlerini kadınınkilere dikerek sivri dişlerin uzandığı ağzını açtı. Polly yaratığın ağzının kokusunu duyuyordu. Acı baharat ve çürümüş et kokan ağzı çok pisti.

Polly haykırmak için ağzını açtığı sırada örümcek tek ayağını kaldırarak kadının ağzına soktu. Sert ve iğrenç kılları Polly'nin dişlerine ve diline sürünüyordu. Örümcek heyecanla miyavlamaya benzer bir ses çıkardı.

Polly bu kalp gibi şişip büzülen, iğrenç şeyi tükürmemek için kendini zor tutuyordu. Tamponu atarak örümceğin bacaklarını yakaladı ve aynı anda dişlerini olanca gücüyle birbirlerine bastırdı. Bir şey ağız dolusu akide şekeri gibi çatırdadı. Kadının ağzına yıllar öncesinden kalma acı ve soğuk çaya benzer bir tat yayıldı. Yaratık can acısıyla bağırarak gerilemeye çalışırken bacaklarının sert kılları Polly'nin avuçlarının arasında kaydı. Ama örümcek kaçamadan sancıyan elleriyle onun bacaklarını daha sıkıca kavradı ve büktü. Bir hindinin butlarını kıvırıp koparmaya çalışan kadın gibiydi. Yırtılmayı andıran tuhaf bir ses çıkıyordu. Örümcek yine can acısıyla haykırdı.

Sonra kaçmaya çalıştı. Polly ağzına dolan o koyu renk acı sıvıyı tükürdü. Bu tadın ağzında çok uzun süre kalacağını biliyordu. Örümceği hızla tekrar çekerken içinde bir yer onun bu gücüne hayret ediyordu. Diğer bir yanıysa bunun ne anlama geldiğini iyice kavramıştı. Polly tiksinti ve korku duyuyordu... ve çok da öfkeliydi.

Belli belirsiz, beni kullandı... diye düşünüyordu. Bunun uğruna Alan'ın hayatını sattım. Bu canavar için!

Örümcek dişlerini Polly'nin bileğine geçirmeye çalışırken arka ayakları tamponun sapının üzerinden kaydı... Kadın diğer bacaklarını bıraksaydı yaratık yere düşecekti.

Polly bunu yapmadı. Örümceğin şiş ve sıcak gövdesini kollarının arasına alarak iyice sıktı. Sonra havaya kaldırdı. Yaratık çırpınıyor, ba-

cakları sarsılıyor ve kadının yüzüne sürünüyordu. Vücudundan sızan sıvı ve kapkara kan, yakıcı bir sel gibi Polly'nin kollarından akıyordu.

Polly, "Bir daha asla!" diye haykırıyordu. "Asla! Asla!"

Sonra örümceği fırlattı. Yaratık küvetin arkasındaki fayans kaplı duvara çarptı ve gövdesi patlayarak ortalığa irinler yayıldı. İç organları duvara yapışan örümcek bir an öyle kaldıktan sonra küvetin içine düştü. Tuhaf, yapışkan bir şapırtı duyuldu.

Polly musluk pompasını tekrar kaparak saldırdı. Şimdi onunla örümceğe vurmaya başlamıştı. Yine de pek bir yararı olmadı. Örümcek yalnızca titredi ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Polly pompayı geri çekerek lastiğinden tuttu. Sopayı bir mızrak gibi kullanıp olanca gücüyle örümceğe sapladı. Tahta çubuk, o iğrenç yaratığın gövdesinin tam ortasına girmişti. Garip, yumruk atılırken çıkan sese benzer bir gürültü duyuldu. Örümceğin bağırsakları patladı ve pis kokulu parçaları banyo perdesine sıçradı. Örümcek telaşla çırpınıyor, ayaklarını boş yere kalbine saplanmış olan çubuğa sarmaya çalışıyordu sonunda hareketsiz kaldı.

Polly gerileyerek gözlerini kapattı. Etrafında dünya dalgalanıyordu. Tam bayılacağı sırada kafasında Alan'ın adı bir şimşek gibi çaktı. Yumruklarını sıkarak birbirine dayadı. Birdenbire müthiş bir acı duydu. Dünyanın dalgalanması sona ermişti.

Gözlerini açarak küvete yaklaştı ve içine baktı. Önce orada hiçbir şey olmadığını sandı. Sonra pompanın lastik emicisinin yanındaki örümceği gördü. Şimdi ancak küçük parmağının tırnağı kadardı ve ölmüştü.

Gerisi olmadı zaten. Hepsi senin hayalin...

Polly tiz ve titrek bir sesle, "Ya ne demezsin?" diye söylendi.

Şu an örümcek önemli değildi. Önemli olan *Alan*'dı. Müthiş bir tehlikeyle karşı karşıyaydı ve buna Polly neden olmuştu. Şimdi iş işten geçmeden Alan'ı bulması gerekiyordu.

Tabii çok geç de olabilirdi.

Şerifin bürosuna giderim. Oradakilerden biri elbet Alan'ın nerede olduğunu bilir...

Evvie halanın sesi kafasının içinde yankılandı. *"Hayır. Oraya gitme. Gidersen gerçekten çok geç kalmış olursun. Aslında nereye gitmen gerektiğini biliyorsun. Onun nerede olduğunu..."*

Evet!

Evet. Tabii biliyordu ya!

Polly kapıya doğru koşarken karışık kafasında bir tek düşünce vardı. Tanrım, lütfen, Alan oradan bir şey satın almasın! Ah, Tanrım, lütfen lütfen! Onun bir şey satın almasına izin verme!

21

Castle Rock'lıların eskiden beri "Teneke" dedikleri Castle Çayı Köprüsü 1991 yılının ocak ayının on beşinde, yani perşembe günü akşam yediyi otuz sekiz geçe havaya uçtu.

Castle Rock'ta yalnızca birkaç kişi patlamayı gökgürültüsü sandı. Gökyüzünden etrafa top seslerini andıran gürültüler yayılıyordu. Oysa köprü dev bir silah sesine benzeyen gürültüyle havaya uçmuştu.

Castle Caddesi'nde birbirleriyle boğuşan Katolikler, Baptistler ve on iki kadar eyalet polisi bir an durakladılar. Bütün dövüşçüler kentin dışına, çayın bulunduğu taraftan yükselen alevlere doğru baktılar. Birkaç saniye önce müthiş bir öfkeyle yumruklaşan Albert Gendron ve Phil Burgmeyer yan yana durarak o kızıllığı seyrettiler. Albert'in sol şakağındaki yaradan kanlar akıyordu. Phil'in gömleğiyse paramparçaydı.

Biraz ileride Nan Roberts, Peder Brigham'ın üstüne oturmuş, suni ipek garson kılığıyla beyaz ve şişman bir akbabaya benziyordu. Pederi saçlarından tutmuş, kafasını yere durmadan vururken Rahip Rose da biraz ileride baygın yatıyordu. Onun icabına Peder Brigham bakmıştı.

Oraya geldikten sonra bir dişini (ve tabii Amerika'da dinler arasındaki uyumla ilgili hayallerini de) kaybetmiş olan Henry Payton, Baptist Diyakozu Fred Mellon'u Tony Mislaburski'nin elinden kurtarmaya çalışırken patlama yüzünden donup kalmıştı.

Hepsi donmuşlardı zaten. Heykel oyunu oynayan çocuklar gibi.

Don Hemphill, "Tanrım..." diye mırıldandı. "Köprüydü bu."

Henry Payton bu duraklamadan yararlanmaya karar verdi. Tony Mislaburski'yi bir yana fırlatarak, boru gibi yaptığı ellerini yaralı ağzına götürdü. "Pekâlâ! Polis burada! Size emrediyorum..."

Sonra Nan Roberts olanca sesiyle haykırdı. Uzun yıllar boyunca lokantanın mutfağındaki aşçısına bağırarak emir vermeye alışmıştı. Gürültü ne kadar fazla olursa olsun sesini duyurmayı öğrenmişti. Payton'un sesini kolaylıkla bastırıverdi. "Bu lanet olasıca Katolikler dinamit kullanmaya başladılar!"

Artık kavgacıların sayısı azalmışsa da bunu öfke ve hevesleriyle telafi ediyorlardı.

Nan'in haykırmasından birkaç saniye sonra dövüş tekrar başladı. Yağmurun dövdüğü caddenin elli metrelik bölümünde on iki ayrı grup boğuşuyordu şimdi.

Norris Ridgewick köprünün havaya uçmasından birkaç dakika önce büroya top gibi dalarak olanca sesiyle, "Şerif Pangborn nerede?" diye bağırdı. "Şerif Pangborn'u bulm..." Durakladı.

İçeride Seaton Thomas'la bira içecek yaşa bile gelmemiş gibi gözüken bir eyalet polisinden başka hiç kimse yoktu.

Şerif yardımcısı, kahretsin, diye düşündü. Herkes nerede? Dışarıda karmakarışık park edilmiş sürüyle eyalet polisi aracı var. Sanki binlerce araç. Onların aralarında kendi VW'i de Buster'ın devirdiği yerde yan yatıyordu.

Norris, "Tanrım!" diye bağırdı. "Herkes *nerede?*"

Daha bira içecek yaşa bile gelmemiş gibi gözüken eyalet polisi onun üniformasına baktıktan sonra, "Yolun yukarısında bir yerde dövüş var," dedi. "Yamyamlara karşı Hıristiyanlar. Ya da böyle lanet olasıca bir şey. Benim telsizin başında olmam gerekiyor. Ama fırtına yüzünden ne sesimi duyurabiliyorum, ne de mesaj alabiliyorum." Bir süre durduktan sonra sıkıntıyla ekledi. "Sen kimsin?"

"Şerif Yardımcısı Ridgewick."

"Ben de Joe Price. Ne biçim bir kent burası? Herkes çıldırmış!"

Norris ona aldırmayarak Seaton Thomas'ın yanına gitti. Seat'in yüzü kirli bir grilikteydi ve güçlükle soluk alıyordu. Kırışık ellerinden birini göğsünün tam ortasına bastırmıştı.

"Seat, Alan nerede?"

"Bilmiyorum." Adam bulanık gözlerinde korkuyla Norris'e baktı. "Kötü bir şey oluyor. Çok kötü bir şey. Bütün kentte. Telefonlar kesil-

di. Aslında böyle olmaması gerekirdi. Çünkü telefon hatlarının çoğu toprak altında. Biliyor musun? Telefonların kesilmiş olmasına seviniyorum. Çünkü olanları bilmek istemiyorum."

Norris yaşlı adamı endişeyle süzdü. "Senin hastanede olman gerekir."

Seat sıkıntıyla, "Kansas'ta olmam gerekir," dedi. "Şimdi burada oturup her şeyin sona ermesini bekleyeceğim. Ben..."

Aynı anda köprü havaya uçtuğu için konuşmasını tamamlayamadı. Dev bir silahın patlamasını andıran gürültü geceyi bir pençe gibi yırtmıştı.

Norris'le Joe Price aynı anda, "Tanrım!" diye haykırdılar.

Seat Thomas hiç şaşırmamış gibi o yorgun, bıkkın, korku dolu sesiyle, dırdır eder gibi, "Evet," dedi. "Herhalde kenti de havaya uçuracaklar. Bundan sonra programda o var sanırım." Sonra birden diğerlerini sarsacak biçimde ağlamaya başladı.

Norris, Price'a, "Henry Payton nerede?" diye bağırdığında genç adam ona aldırmadı bile. Neyin havaya uçtuğunu anlamak için kapıya doğru koşuyordu.

Norris, Seaton Thomas'a bir göz attı. Yaşlı adam gözlerini uzakta bir noktaya dikmiş yaşlar yanaklarından akıyordu. Eli hâlâ göğsündeydi. Norris, Joe Price'ı izledi. Adam belediyenin oto parkındaydı. Norris'in bin yıl önce Buster'ın kırmızı Cadillac'ına ceza yazdığı o yerde. Yağmurlu gecede sönmek üzere olan alevler iyice görünüyordu. İkisi de bu ışıkta Castle Çayı Köprüsü'nün uçmuş olduğunu görebiliyorlardı. Kentin ötesindeki trafik lambası da devrilmişti.

Price kaygıyla, "Tanrım..." dedi. "Bu kentten olmadığıma seviniyorum." Alevlerin ışığında yanakları pembe duruyor, gözleri kor gibi parlıyordu.

Norris'in Alan'ı bulma isteği daha da artmıştı. Devriye arabasına binerek önce Henry Payton'ı aramaya karar verdi. Kavga çıktığına göre onu bulmakta herhalde zorluk çekmeyecekti.

Şerif yardımcısı tam ilerlerken şimşeklerin ışığında iki kişinin koşarak belediyenin yanındaki adliyenin köşesinden çıktıklarını gördü. Galiba o parlak sarı televizyon kamyonetine doğru gidiyorlardı. Norris, adamlardan birini pek seçemediyse de, hafifçe eğri bacaklı, şişman olanı bakımından yanılması imkânsızdı. Danforth Keeton'dı bu.

Norris Ridgewick sağa doğru iki adım atarak geçidin başında, tuğla duvarın önüne sindi. Tabancasını çekip omuz hizasına kaldırdı. Namluyu yağmur bulutlu gökyüzüne doğru kaldırarak olanca sesiyle, "DUR!" diye bağırdı.

Polly bahçe yolundan arabayla geri geri çıkıp silecekleri çalıştırarak sola doğru döndü. Ellerinin acısına kollarındaki o korkunç yanma da katılmıştı. Örümceğin salyalarının aktığı yerler yanıyordu. Yaratık onu zehirlemeyi başarmıştı. Bu zehir gitgide içine sızıyordu. Ama bunu düşünüp endişelenecek zamanı yoktu şimdi.

Tam Laurel'le Ana Cadde'nin kesiştiği yerdeki "Dur" işaretine yaklaştığı sırada köprü havaya uçtu. Polly o dev silah sesi yüzünden irkildi ve Castle Çayı'ndan yükselen parlak alevlere şaşkınlıkla baktı. Sonra sola, Ana Cadde'ye saparak Gerekli Şeyler'e doğru gitti.

Alan Pangborn bir zamanlar film çekmeye meraklıydı. Oturma odasının duvarına takılmış perdeye aile yaşantısıyla ilgili titrek filmlerle kaç kişinin içini sıktığını bilmiyordu.

Beş yıl önce video kamerası kullanmaya başlamıştı. Onunla çalışmak daha kolay ve ucuzdu.

Alan kaseti kutusundan çıkararak baktı. Üzerinde etiket yoktu. Pekâlâ, diye düşündü. Bu sorun değil. Kasette ne olduğunu öğrenmem gerekiyor. Öyle değil mi? Elini videoya doğru uzatırken durakladı.

Todd, Sean ve karısının birbirine karışmış olan yüzleri birdenbire uzaklaştı. Onun yerini şok geçiren Brian Rusk'ın solgun yüzü aldı.

"Mutsuz gibi görünüyorsun, Brian."

"Evet, efendim."

"Bu mutsuz olduğun anlamına mı geliyor?"

"Evet, efendim. O düğmeyi çevirirseniz siz de mutsuz olacaksınız. O sizin filmi görmenizi istiyor. Tabii size bir iyilik etmek niyetinde olduğu için değil. Bay Gaunt kimseye iyilik etmez. Onun bütün isteği sizi zehirlemek, hepsi bu kadar. Başka herkesi zehirlediği gibi."

Alan yine de filmi görmek zorundaydı.

Parmağını uzatarak düzgün düğmeye okşarcasına sürdü. Sonra duraklayarak çevresine bakındı. Evet. Gaunt hâlâ burada. Alan onu hissediyordu. Kendisini kandırmaya çalışan o tehlike dolu varlığı. Şerif, Gaunt'un bıraktığı notu düşündü. "Küçük oğlunuzun ve karınızın son dakikalarında neler olduğunu uzun uzun düşündüğünüzü biliyorum..."

Brian Rusk, *"Bunu yapmayın, şerif,"* diye fısıldadı. Alan, çocuğun intihar öncesindeki o acılı, solgun yüzünü gördü. *"Bırakın da geçmiş uyusun! Böylesi daha iyi. O hep yalan söylüyor. Onun yalan söylediğini BİLİYORSUNUZ!"*

Evet, şerif bunu biliyordu. Biliyordu.

Ne olursa olsun filmi yine de görmesi gerekiyordu.

Alan düğmeye basınca kapak açıldı. Kaseti yerleştirdi ve televizyonu açtı.

Brian Rusk yine, *"Bunu yapmayın..."* diye fısıldadı. Ama şerif onu dinlemedi. Derin bir soluk alarak diğer düğmeye bastı.

Ekranda bir yol belirmişti. Kenardaki levhada, "117" yazılıydı. Şerifin bunu görmesine gerek yoktu, çünkü o yoldan kaç kez geçmişti. Bu kısmı çok iyi biliyordu. Virajın ötesindeki koruyu tanıdı. Scout araba oraya çarpmıştı.

Ancak filmdeki ağaçlarda kazanın neden olduğu izler yoktu. Alan bandın Annie'yle Todd'un öldükleri gün çekildiğini anladı ve buz gibi bir dehşet ve hayret kemiklerine kadar işledi.

Kazayı gözleriyle görecekti.

Bu olanaksız olsa da doğruydu. Karısıyla oğlunun gözlerinin önünde parçalanmalarına tanık olacaktı.

Brian, *"Onu kapatın!"* diye haykırdı. *"Kapatın! O zehirli bir yaratık ve zehirli şeyler satıyor! Çok geç kalmadan videoyu kapatın!"*

Artık Alan'ın bunu yapması imkânsızdı. Yakalanmış ve donmuştu.

Ekranda kamera yolun yukarısına doğru döndü. Bomboştu yol. Sonra bir ışıltı belirdi. Scout'tu bu. Araba geliyor, çarpacağı o çam ağacına yaklaşıyordu. Ama ne hızla ilerliyor, ne de yalpalıyordu. Annie'nin taşıtın kontrolünü kaybettiğini gösteren hiçbir belirti yoktu.

Şerif öne doğru eğildi. Yanaklarından terler akıyor, şakakları zonkluyordu. Öfkelenmeye başlıyordu.

Bu gerçek değil. Düzmece bu. Gaunt bir yolunu bulup bu filmi çevirmiş. Arabadakiler karımla oğlum olamaz. Belki bir aktrisle daha genç bir aktör buldu. Scout'takiler Annie'yle Todd değil.

Ama arabadakilerin karısıyla oğlu olduğunu biliyordu. Prize takılı olmayan ve yine de filmi gösteren bir televizyonun ekranında gerçeklerden başka ne gösterilebilirdi?

Brian Rusk, *"Ekranda bir yalan da gösterilebilir!"* diye bağırdıysa da sesi uzaklardan geliyordu. *"Bir yalan, şerif, yalan! YALAN!"*

Alan şimdi yaklaşan Scout'un plakasını görüyordu: 24912 V. Annie'nin arabasının plakası.

Şerif aniden Scout'un gerisinde bir pırıltının belirdiğini fark etti. Başka bir araba hızla yaklaşıyor ve aradaki mesafeyi kapatıyordu.

Dışarıda Teneke Köprü dev bir silahın sesini andıran müthiş bir gürültüyle havaya uçtu. Ancak Alan o tarafa doğru bakmadığı gibi gürültüyü duymadı bile. Bütün dikkatini ekrana vermişti. Annie'yle Todd yaşamlarının geri kalan kısmıyla onların arasına giren ağaca yaklaşıyorlardı.

Arkadaki araba saatte belki yüz, yüz yirmi kilometre hızla geliyordu. Scout kameramana yaklaşırken hiçbir raporda sözü edilmeyen ikinci araba ona iyice sokuldu. Annie'nin de taşıtı gördüğü anlaşılıyordu. Hızlanmaya başladıysa da bu hız yeterli değildi. Geç kalmıştı.

İkinci araba açık yeşil bir Dodge'du. Arka tarafı kalkmış olduğu için burnu yola doğru eğilmişti. Alan birden otomobili tanıdı.

Durumu kavrayarak acıyla, "Ace!" diye bağırdı. "Ace Merrill! Bunu intikam almak için yaptı! Tabii ya! Bunu daha önce neden düşünemedim?"

Araba kameramanın önünden geçtiğinde şerif bir an arabanın içini görebilmişti. Evet, direksiyondaki Annie'ydi. O gün boynuna attığı şal desenli eşarbı başına sarmıştı. Yanında *Uzay Yolu* tişörtüyle Todd oturuyordu. Todd o sırada başını çevirmiş arkadaki arabaya bakarken, Annie gözlerini dikiz aynasına dikmişti. Alan, karısının yüzünü göremiyordu. Çünkü Annie öne eğilmişti. Kasları gerilmiş vücudu omuzdan geçen emniyet kemerini iyice germişti. Adam karısıyla oğluna

son kez baktı. İçinde bir yer, sonucu değiştirmek umudu olmadığına göre onları böyle görmek istemediğini söylüyordu. Annie'yle Todd'un son anda duydukları o dehşete tanık olmak istemiyordu.

Ne yazık ki, artık geri dönmek imkânsızdı.

Yeşil araba Scout'a çarptı. Şiddetle değilse de Annie hızlandığı için bu kadarı yeterliydi. Scout virajı alamayarak yoldan çıktı ve büyük çamın beklediği o koruya daldı.

Alan, "HAYIR!" diye bağırdı.

Scout hendeğe girip çıktı. İki tekerleğinin üzerinde yalpalıyordu. Diğer iki tekerlek yere değerken araba sessiz bir şangırtıyla çam ağacının gövdesine çarptı. Başına şal desenli eşarp bağlamış olan bir bezden bebek ön camdan dışarı uçtu. Bir ağaca çarparak çalıların arasına düştü.

Yeşil Dodge yolun kenarında durmuştu.

Direksiyon tarafındaki kapı açıldı.

Ace Merrill arabadan indi.

Parçalanmış olan Scout'a doğru bakıyor ve gülüyordu.

Alan yine bir çığlık attı. "Hayır!" Videoyu iki eliyle yana doğru itti. Alet yere düştüyse de kırılmadı. Televizyon ekranında çizgiler belirdi, hepsi o kadar. Şerif, Ace'ın kahkahalar atarak tekrar arabasına bindiğini gördü. Ardından Alan televizyonu kapattı havaya kaldırdı ve karşı duvara fırlattı. Ortalığa bir ışık yayıldı ve hafif bir patlama duyuldu. Şimdi yalnızca videodan hafif bir ses yükseliyordu. Şerif ona da bir tekme attı. Neyse video da susmuştu.

"Onu yakala! Mechanic Falls'ta oturuyor o it! Onu öldür." Bu yeni bir sesti. Buz gibi ve çılgın bir ses. Ama kendince amansız bir mantığı da vardı. Artık Brian Rusk'ın sesi duyulmuyordu. Şimdi onun yerini bu soğuk ses almıştı ve iki cümleyi durmadan tekrarlıyordu. *"Onu öldür! Mechanic Falls'ta oturuyor o! Onu öldür! Mechanic Falls'da oturuyor o! Onu öldür! Öldür!"*

Yolun karşı tarafında korkunç iki patlama daha oldu. Berberle Samuels Cenaze Evi hemen hemen aynı anda havaya uçtular. Etrafa ve havaya cam parçaları ve alevler saçıldı. Tabii Alan bu olayla ilgilenmedi bile.

"Onu öldür! Mechanic Falls'ta oturuyor o!"

Şerif düşünmeden fıstık kutusunu kaptı. Sırf oraya getirdiği bir şey olduğu ve geri götürmesi gerektiği için. Tozlara basarak kapıya gitti ve Gerekli Şeyler dükkânından çıktı. Patlamaların onun için hiçbir anlamı yoktu. Ana Cadde'nin diğer tarafındaki binalarda alev alev yanan büyük deliğin de. Sokağa yayılmış olan cam tahta ve kiremitlerin de öyle. Castle Rock ve orada yaşayanların, Polly de dahil Alan için hiçbir önemi yoktu. Kırk beş kilometre ötedeki Mechanic Falls'ta yapması gereken bir şey vardı onun. İşte bu önemliydi. Alan hayalinde ellerini Ace Merrill'in boynuna dolamış, sıkıyor, sıkıyordu...

Norris tekrar, "DUR!" diye haykırdı. "OLDUĞUN YERDE KAL!" Şerif yardımcısı şansının ona inanılmayacak kadar yardım ettiğini düşünüyordu. Dan Keeton'ı kapatmayı düşündüğü tutuklu hücreleri altmış metre ötedeydi. Diğer adama gelince... Eh, bu da ikisinin neler karıştırdıklarına bağlıydı. Öyle değil mi? Onlar hastalarla ilgilenen ve yaslıları teselliye çalışan insanlara hiç benzemiyorlardı.

Eyalet polisinden Price bir Norris'e baktı, bir de iki adama. Sonra tekrar şerif yardımcısına döndü. Ace'la Zippy'nin babası bakıştılar. Sonra yine Norris'e baktılar. Elleri pantolonlarının beline soktukları silahların kabzalarına doğru indi.

Norris tabancasını kendisine öğretildiği gibi gökyüzüne doğru tutuyordu. Yine kurallara uyarak sol eliyle sağ bileğini kavradı ve tabancayı indirdi. Kitaptaki bilgi yanlış değildiyse, bu ikisi şerif yardımcısının tam aralarında bir yere nişan aldığını fark etmeyeceklerdi. İki adam da Norris'in hedefinin kendisi olduğunu sanacaktı. "Ellerinizi silahlarınızdan uzaklaştırın, dostlarım. *Şimdi!*"

Buster'la arkadaşı yine bakıştılar, sonra ellerini indirdiler.

Norris, Price'a bir göz atarak, "Sen," diye homurdandı. "Price. Bana biraz yardım eder misin? Yani fazla yorgun değilsen."

Price, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Endişeliydi. Bu işe karışmak istemediği anlaşılıyordu. O gece olanlar ve köprünün uçması yüzünden bir seyirciye dönüşmüştü genç adam. Daha aktif bir rol oynamak hoşuna gitmeyecekti. Her şey çok çabuk, korkunç boyutlara erişmişti.

Norris, "Bu iki herifi tutukluyorum," diye terslendi. "Kahretsin! Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Ace, "Bu adamı tutukla," diyerek ağzıyla garip bir ses çıkardı. Buster tiz bir kahkaha attı.

Price endişeyle iki adama baktıktan sonra kaygılı bakışlarını tekrar şerif yardımcısına dikti. "Şey... hangi suçla?"

Buster'ın arkadaşı güldü.

Norris iki adama döndüğünde durumlarının değişmiş olduğunu fark ederek endişelendi. Silahı onlara çevirdiği sırada Ace'la Buster omuz omzaydılar. Ancak şimdi aralarında hemen hemen bir buçuk metrelik bir açıklık vardı. Üstelik yan yan birbirlerinden uzaklaşıyorlardı.

Norris avaz avaz, "Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı. İki adam duraklayarak yine bakıştılar. Şerif yardımcısı ekledi. "Şimdi yan yana gelin."

Ama Keeton'la Ace birbirlerine bakarak yağmurda öylece durdular. Ellerini iki yanlarına bırakmışlardı.

Norris öfkeyle eyalet polisinden Joe Price'a, "Başlangıç olarak onları izinsiz silah taşımakla suçluyorum," diye bağırdı. "Haydi poponu kaldır ve bana yardım et!"

Bu sözler Price'ı etkileyerek harekete geçirdi. Tabancasını çekmek istediğinde mahfazanın hâlâ kapalı olduğunu anladı. Kılıfı açmaya çalışırken berber dükkânıyla cenaze evi havaya uçtu.

Buster, Norris ve Price hepsi de yolun yukarısına doğru bakarken Ace öyle yapmadı. İşte bu altın anı bekliyordu. Belindeki otomatiği bir kovboy hızıyla çekerek ateş etti. Kurşun Norris'in sol omzuna girip, akciğerinin ucunu koparark köprücük kemiğini parçaladı. Şerif yardımcısı iki adamın birbirlerinden uzaklaştıklarını fark ettiği zaman öne doğru bir adım atmıştı. Şimdi geri giderek duvara çarptı. Ace yeniden ateş ediyordu. Norris'in kulağından iki santim ötede tuğlada bir delik açıldı. Kurşun sekerken çok iri, çok öfkeli bir böceğin vızıltısını andıran bir ses çıktı.

Price bir çığlık attı. "Ah, Tanrım!" Tabancasını çekmek için telaşla çabaladı.

Ace, "Şu herifi yak, baba," diye bağırdı. Gülüp duruyordu. Tekrar Norris'e ateş etti. Üçüncü kurşun yere dizüstü düşen sıska adamın gövdesinin sol yanında alev alev yanan bir yarık açtı. İşin garibi Norris

son patlama sırasında ortalığa saçılan tuğla ve tahtaların gürültüsünü duyabiliyordu.

Price sonunda silahının kılıfını açabildi. Tam tabancasını çekerken Keeton'ın otomatiğinden bir kurşun genç adamın başının tepesini uçurdu. Price botların içinden fırladı ve tuğla duvara çarptı.

Norris tekrar silahını kaldırdı. Sanki elli kilo ağırlığındaydı silah. Tabancasını hâlâ iki eliyle tutuyordu. Arkadaşından daha iyi bir hedef oluşturan Keeton'a doğru nişan aldı. Daha da önemlisi, Buster birkaç saniye önce bir polisi öldürmüştü. Castle Rock'ta böyle şeylere izin verilmezdi. Belki taşralıydılar ama barbar değillerdi. Norris tetiği çekti ve aynı anda Ace, ona tekrar ateş etmeye çalıştı.

Şerif yardımcısı, silahı geri teptiği için arkaya doğru eğilmişti. Ace'ın kurşunu Norris'in yarım saniye önce başının bulunduğu yerden vınlayarak geçerken Buster Keeton'da geri geri uçtu sanki. Ellerini karnına bastırmış, parmaklarının arasından kanlar akıyordu.

Norris, Price'ın yakınında yerde yatıyor ve hışırtılı hışırtılı soluk alıyordu. Bir elini yaralı omzuna dayamıştı. Tanrım... diye düşünüyordu. Bu gerçekten berbat bir gündü...

Ace otomatiği ona doğru çevirdi, sonra da vazgeçti. Hiç olmazsa o an için. Onun yerine Buster'a giderek yanında diz çöktü. Kuzeyde banka müthiş bir gürültüyle havaya uçarken etrafa granit tozları saçıldı. Ace o tarafa doğru bakmadı bile. Buster'ın karnındaki yarayı görmek için adamın ellerini çekti. Olanlara üzülmüştü. Buster'dan çok hoşlanmaya başlamıştı çünkü.

Keeton, "Canım yanıyor!" diye bağırdı. "Ah! Canım çok yanıyor!"

Ace bundan emindi. .45'liğin kurşunu Zippy'nin babasının göbeğinin hemen yukarısına girmişti. Delik iri bir vida büyüklüğündeydi. Ace çıkış deliğininse bir çay fincanı büyüklüğünde olduğunu biliyordu. Bunun için Buster'ı döndürmesine gerek yoktu. Herhalde delikten belkemiğinin parçaları uzanmıştı.

Buster başını kaldırarak yağmura doğru çığlık çığlığa bağırdı. "Canım yanıyorrrrrr! Canım yanıyorrrrr!"

"Evet." Ace tabancasının namlusunu Keeton'ın şakağına dayadı. "Şansın yokmuş. Şimdi sana can acısını geçirecek bir ilaç vereceğim." Tetiği üç kere çekti. Buster'ın vücudu irkildi, sonra da hareketsiz kaldı.

Ace ayağa kalktı. O lanet olasıca şerif yardımcısının işini bitirecekti. Aynı anda bir silah patladı ve bir kurşun rüzgârlı havada başının yirmi santim kadar yukarısından geçti. Ace başını kaldırdı. Şerifin bürosunun kapısında bir polis daha duruyordu. Çok yaşlıydı... belki Nuh'tan daha yaşlı. Bir elini göğsüne, kalbinin üzerine koymuş, diğer eliyle ateş ediyordu.

Seat Thomas'ın ikinci kurşunu Ace'ın ayaklarının hemen yanına saplanırken botlarına çamurlu sular sıçradı. Yaşlı akbaba doğru dürüst ateş edemiyorsa da Ace hemen oradan uzaklaşması gerektiğini anladı. Adliyeye bütün binayı uçuracak kadar dinamit yerleştirmişlerdi. Saati dinamitler beş dakika sonra patlayacak şekilde ayarlanmıştı ve kendisi hâlâ buradaydı. Bu ihtiyar ona ateş ederken orada öyle duruyordu.

Dinamit ikisinin de hesabını görür.

Gidip Bay Gaunt'u görmenin zamanı geldi.

Ace ayağa kalkarak sokağa doğru koştu. Yaşlı şerif yardımcısı tekrar ateş etti ama kurşun bu kez Ace'ın yakınına bile gelmedi. Adam sarı kamyonetin arkasına geçti. Ona binmeye kalkmamıştı. Chevrolet Gerekli Şeyler'in yakınındaydı. Arabaya binip güzelce kaçabilirdi. Ancak önce Bay Gaunt'u bulmak ve çalışmalarının bedelini almak istiyordu. Bunu hak etmişti. Bay Gaunt'un ona bir şeyler vereceğinden emindi.

Ayrıca Ace'ın o hırsız şerifi de bulması gerekiyordu. Ace, "Ödeme zamanı..." diye homurdanarak Ana Cadde'den Gerekli Şeyler'e doğru koşmaya başladı.

Frank Jewett, adliyenin önündeki basamaklarda dururken sonunda aradığı adamı gördü. Bir süreden beri orada bekliyordu. O gece Castle Rock'ta olanların onun için pek önemi yoktu. Castle Hill tarafından gelen çığlıklar ve bağırışmaların da. Danforth Keeton'la beş dakika önce basamaklardan koşarak inen karta kaçmış gençler çetesi üyesinin de. Patlamaların da, silah seslerinin de. Frank'in başka işi vardı. Bu o eski, harika "dostu" George T. Nelson'la ilgiliydi.

İşte şimdi George T. Nelson kaldırımda ilerliyordu. Pantolonunun beline bir otomatik tabancayı sokmamış olsaydı insan onun bir pikniğe gittiğini bile sanabilirdi. Tabii yağmur da yağmasaydı.

Ah, evet, Mösyö George T. Lanet Olasıca Nelson sakin sakin yürüyordu. Frank'ın bürosundaki pusulada ne yazıyordu? "Unutma... 2000 doları en geç akşam yediyi çeyrek geçe evime getir. Yoksa seni doğduğuna pişman ederim." Frank saatine baktı. Yedi çeyreği çoktan geçmişti. Saat sekize geliyordu. Şimdi bunun o kadar önemli olmadığını düşündü.

George T. Nelson'un İspanyol Llama tabancasını kaldırarak başına bütün o dertleri açan köpoğlu köpeğin kafasına nişan aldı. "Nelson!" diye haykırdı. "George Nelson! Dön ve bana bak, alçak!"

George T. Nelson hızla döndü. Elini belindeki tabancaya atacak oldu, sonra Frank'in kendine nişan almış olduğunu fark ederek bundan vazgeçti. Onun yerine ellerini beline dayayarak başını kaldırdı ve basamaklarda duran Frank Jewett'e baktı. Adamın burnundan, çenesinden ve çaldığı silahın namlusundan yağmur suları akıyordu.

George T. Nelson, "Beni vuracak mısın?" diye sordu.

Frank dişlerini göstererek, "Bundan hiç şüphen olmasın!" diye homurdandı.

"Yani beni bir köpek gibi vuracaksın, öyle mi?"

"Neden olmasın? Sen buna layıksın!"

Frank şaşkınlıkla George T. Nelson'un gülerek başını salladığını gördü. Adam, "Evet," dedi. "Zaten arkadaşının evine girerek savunmasız küçük bir kuşu öldüren bir alçaktan da bu beklenir. Evet, bu beklenir ya! Haydi, aşağılık korkak köpek. Beni vur da şu iş bitsin!"

Tepelerinde gök gürlerken Frank bunu duymuyordu bile. On saniye sonra banka havaya uçtu. Adam bunu da pek işitmedi... Öfke ve... hayretle boğuşuyordu. Mösyö George T. Lanet Olasıca Nelson'un bu cesaretine, bu küstahlığına şaşırıp kalmıştı!

Frank sonunda konuşmayı başardı. "Evet, kuşunu ben öldürdüm! Annenin fotoğrafının üzerine de ben pisledim! Ya *sen* ne yaptın? İşimden kovulmamı ve bir daha hiçbir yerde çalışamamamı sağlamaktan başka yani? Hapishaneyi boylarsam kendimi şanslı sayacağım." Birden durumu kavrayarak, "Madem paraya ihtiyacın vardı, neden gelip benden *istemedin?* Gelip isteseydin ya! Seni ahmak herif! Bu işi aramızda hallederdik."

George T. Nelson, "Neden söz ettiğini anlayamıyorum," diye bağırdı. "Benim bütün bildiğim senin küçücük bir muhabbet kuşunu öldürecek kadar cesur olduğun. Benimle adilce dövüşmekten kaçınacak kadar da korkaksın!"

Frank, "Ne... neden söz ettiğimi... ettiğimi anlayamıyor musun?" diye kekeledi. Tabancanın namlusunu deli gibi sağa sola oynatıyordu. Aşağıda, kaldırımda duran bu adamın küstahlığı inanılacak gibi değildi. Neredeyse cehennemi boylamak üzereydi ve hâlâ yalan söylüyordu...

"Anlayamıyorum ya! Hiç anlayamıyorum! Bu konuda en ufak bir fikrim bile yok."

Frank, Jewett bu küstahca inkâr karşısında öylesine öfkelendi ki sanki çocukluğuna dönüverdi. "Yalancı! Yalancı! Sana kimse inanmaz!"

George T. Nelson hemen, "Muhabbet kuşu katili," diye karşılık verdi. "Korkak köpek! Ödlek!"

"Şantajcı!"

"Kaçık. O tabancayı bırak, sapık! Benimle adilce dövüş."

Frank, adama güldü. "Adilce mi? Seninle adilce mi dövüşeyim? Sen adaletten, adilce davranmaktan ne anlarsın?"

George T. Nelson ellerini kaldırarak parmaklarını oynattı. "Anlaşılan bu konuyu senden daha iyi anlıyorum."

Frank cevap vermek için ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi. George T. Nelson'un bomboş elleri onu geçici olarak susturmuştu.

Adam, "Haydi," dedi. "O tabancayı indir. Seninle kovboy filmlerinde olduğu gibi yapalım. Tabii bunu yapacak cesaretin varsa. Tetiği daha çabuk çeken kazanır."

Frank, neden olmasın, diye düşündü. Kahretsin! Neden olmasın? Uğrunda yaşamak isteyeceğim hiçbir şey yok. Hiç olmazsa bu eski "dostuma" korkak olmadığımı gösteririm.

Frank, "Pekâlâ," diyerek tabancasını pantolonunun beline soktu. Ellerini öne doğru tutuyordu. Tabancanın kabzasının hemen yukarısında. "Bunu nasıl yapmamızı istiyorsun, Georgie Porgie?"

George T. Nelson gülüyordu. "Sen basamaklardan inmeye başla. Ben de yukarı çıkacağım. Gök tekrar gürlediği zaman..."

Frank, "Pekâlâ," dedi. "İyi. Hemen yapalım."

Basamaklardan inmeye başladı. George T. Nelson da çıkmaya...

Polly ilerideki Gerekli Şeyler'in yeşil tentesini fark ettiği sırada cenaze evi ve berber dükkânı havaya uçtu. Işık ve gürültü korkunçtu. Kadın patlayan yerden molozların ortalığa saçıldığını gördü ve farkına varmadan eğildi. İyi de etmişti. Birkaç parça tahta ve bir berber sandalyesinin paslanmaz çelik levyesi Toyota'sının ön camını delip geçti. Çelik levye mırıltıya benzeyen bir ses çıkararak uçtu ve arka camdan çıktı.

Araba kaldırıma çıkarak bir yangın musluğuna çarpıp durakladı.

Polly gözlerini kırpıştırarak doğrulduğunda ön camdaki delikten baktı. Birinin Gerekli Şeyler'den çıkarak, dükkânın önünde duran üç arabadan birine doğru gittiğini gördü. Caddenin karşı tarafındaki yangından yükselen alevlerin parlak ışığında Alan'ı hemen tanımıştı.

"Alan!" diye bağırdıysa da şerif dönüp bakmadı bile. Bir tek amaçla, bir robot gibi yürüyordu.

Polly arabadan fırlayıp ona doğru koşarken durmadan bağırarak adını tekrarlıyordu. Yolun aşağısından silah sesleri geliyordu. Ne var ki, şerif o yana doğru dönmedi. Alev alev yanan berberle cenaze evine de bakmadı. Kendi düşüncelerine dalmıştı. Polly birden çok geç kalmış olduğunu anladı. Leland Gaunt, Alan'ı etkilemişti bile! Adam sonunda Gaunt'tan bir şey satın almıştı. Polly, o yaratığın istediği neyse ona girişmeden önce şerifin arabasına yetişmek zorundaydı... Yoksa şerif uzaklaşıp gidecekti. Ondan sonra neler olacağını da Tanrı bilirdi.

Polly daha da hızlı koşmaya başladı.

Norris, Seaton Thomas'a, "Bana yardım et," diyerek bir kolunu adamın boynuna doladı. Sendeleyerek ayağa kalktı.

Seaton, "Onu yaraladım sanırım," diye mırıldandı. Soluk soluğaydı ve rengi yerine gelmeye başlamıştı.

Norris, "İyi..." dedi. Omzu alev alev yanıyordu... Acı gitgide etlerinin derinliğine sızıyor, sanki kalbine erişmeye çalışıyordu. "Şimdi yalnızca bana yardım et."

Seaton başını salladı. "İyileşeceksin." Norris için kaygılanmış ve o arada kalp krizi geçirmek üzere olduğu korkusunu unutmuştu. "Seni içeri sokar sokmaz..."

Norris, "Hayır," diye inledi. "Devriye arabası..."

"Ne?"

Norris başını çevirerek ona acı dolu gözlerle baktı. "Beni devriye arabama bindir! Gerekli Şeyler'e gitmem gerek!"

Evet. Bu sözler Norris'in ağzından çıkar çıkmaz bilmecenin bütün parçaları yerine oturmuştu. "Bazun oltayı Gerekli Şeyler'den satın aldım. Beni vuran adam da o tarafa doğru kaçtı. Her şey Gerekli Şeyler'de başladı ve her şeyin yine orada sona ermesi gerekiyor."

Galaxia havaya uçarken cadde yeniden aydınlandı.

"Norris, yaralısın..."

Norris avaz avaz bağırdı. "Tabii yaralıyım!" Ağzından kanlı köpükler etrafa saçıldı. "Şimdi beni devriye arabasına bindir!"

"Bu iyi bir fikir değil, Norris..."

Adam sertçe, "Evet, değil," dedi. Başını çevirerek kanları yere tükürdü. "Ama işe yarayacak *tek* fikir bu. Haydi. Bana yardım et."

Seat Thomas, Norris'i devriye arabasına doğru götürdü.

Alan otoparktan geri geri çıkmadan önce dikiz aynasına bakmasaydı Polly'i çiğneyecek, böylece arabanın arka tekerleriyle sevdiği kadını ezerek geceyi tamamlamış olacaktı. Şerif, Polly'i tanımadı. Karşıdaki alevlerin siluetini çizdikleri bir kadındı o yalnızca. Alan frene bastıktan bir saniye sonra Polly camı yumruklamaya başladı.

Alan ona aldırmayarak tekrar geri geri gitti. Bu gece kentin sorunlarına ayıracak zamanı yoktu. Kendi dertleri vardı şimdi. Eğer istedikleri buysa, birbirlerini aptal hayvanlar gibi doğrasınlar! Ben Mechanic Falls'a gidiyorum. Hapiste geçirdiği dört yılın intikamını almak için karımla oğlumu öldüren alçaktan hesap soracağım!

Polly kapının tokmağını yakaladı ve arabayla moloz dolu caddeye yarı sürüklendi. Eline giren sancı yüzünden can acısıyla kıvranırken tokmağın altındaki düğmeye bastı ve kapı açıldı. Alan dönerken ayakları yere sürünen kadın kapıya çaresizce sarıldı. Şerif aracı Ana Cadde'nin aşağısına doğru döndürdüğünde acı, ıstırap ve öfkesi ara-

sında artık o tarafta üzerinden geçebileceği bir köprü olmadığını unutmuştu.

Polly, "Alan!" diye haykırdı. "Alan! Dur!"

Şerif bunu duydu. Yağmura, gökgürültüsüne, rüzgâra ve alevlerin açgözlü çatırtılarına rağmen duydu. Kalbindeki o tek isteğe rağmen duydu.

Polly'e baktı. Yüzündeki ifade Polly'nin kalbini paramparça etti. Alan'ın suratında kâbus gören bir insanınkini andıran bir ifade vardı. Dalgın dalgın, "Polly?..." dedi.

"Alan, gitme!"

Kadın kapının tokmağını bırakmak istiyordu. Elleri öyle sancıyordu ki. Ama bunu yaparsa uzaklaşıp gitmesinden korkuyordu. Onu Ana Cadde'nin ortasında bırakıp uzaklaşmasından. Hayır... Polly böyle yapacağını kesinlikle biliyordu.

"Polly, gitmem gerekiyor. Bana öfkeli olduğun için çok üzgünüm... Bir şey yaptığımı düşündüğün için. Ancak bu sorunu daha sonra çözümleriz. Şimdi gitmem şart..."

"Artık sana kızmıyorum, Alan. Senin suçlu olmadığını biliyorum. Bu iş *onun* başının altından çıktı. Bizi birbirimize düşürdü. Castle Rock'ta hemen herkese yaptığı gibi. Çünkü onun işi bu. Beni anlıyor musun, Alan? *Çünkü onun işi bu!* Şimdi dur. O lanet olasıca motoru kapat ve beni dinle!"

"Gitmem gerekiyor, Polly." Alan sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Sanki radyoda konuşuyordu. "Ben geri..."

Polly, "Hayır, hayır!" diye haykırdı. Birdenbire ona kızmıştı. Hepsine kızıyordu. Kendisi dahil, kentin açgözlü, korku dolu, öfkeli, hırslı halkına kızıyordu. "Hayır. Bunu yapamayacaksın. *Eğer gidersen geri dönebileceğin lanet olasıca bir tek şey bile kalmayacak!*"

Atari salonu havaya uçtu. Alan'ın Ana Cadde'nin ortasında duran arabasının çevresinde molozlar uçuştu. Şerifin yetenekli sağ eli teselli arıyormuş gibi sahte fıstık kutusunu kavradı ve onu kucağına koydu.

Polly patlamaya aldırmadı. Acıyla renkleri koyulaşan gözleriyle adama bakıyordu.

"Polly..."

Kadın birdenbire, "Bak!" diye bağırarak bluzunun önünü açtı. "Bak, onu çıkardım! Tılsımı! O yok artık! Şimdi sen de kendi tılsımını çıkar, Alan! *Erkeksen bunu yaparsın!*"

Şerif kendisini etkisine alan o kâbusun derinliklerinden onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Bay Gaunt'un zehirli bir koza gibi çevresini ördüğü o kâbusun derinliklerinden... ve Polly birdenbire bu kâbusun ne olduğunu sezdi! Ne olması gerektiğini!

Usulca, "O sana Annie'yle Todd'un başına gelenleri mi anlattı?" diye sordu.

Şerifin başı, Polly onu tokatlamış gibi arkaya giderken kadın hedefi vurmuş olduğunu anladı. "Tabii ya! Bu dünyada en çok istediğin o yararsız şey nedir? Çok istediğin için bunun gerekli olduğunu sandığın şey? İşte senin boynundaki tılsım da bu, Gaunt'un boynuna taktığı şey." Kapının tokmağını bırakarak kollarını arabanın içine doğru uzattı. Tavandaki lamba onları aydınlatıyordu. Polly'nin etleri ciğer rengiydi. Kolları iyice şişmişti. Polly yavaşça ekledi. "Benim tılsımımın içinde bir örümcek vardı. Küçücük bir örümcek. O sonra büyüdü ve benim acımla beslenerek irileşti. Ben onu öldürüp acımı geri almadan önce öyle yaptı. Sancının geçmesini öyle istiyordum ki! İstiyordum, ama bu bir *ihtiyaç* değildi. Seni seviyorum. Hem seni, hem hayatı sevebilir, aynı zamanda bu acıya da katlanabilirim. Hatta acı, geri kalanları daha da güzel bir hale sokabilir bence. Bir montürün pırlantayı daha güzelleştirdiği gibi..."

"Polly..."

Kadın düşünceli bir tavırla konuşmaya devam etti. "Tabii o beni zehirledi. Eğer bir şey yapılmazsa zehirin beni öldüreceğini sanıyorum. Peki neden olmasın? Adilce bir şey bu: Kötü ama adil. O tılsımı satın aldığımda zehiri kabullenmiş oldum. Gaunt şu son hafta o küçük iğrenç dükkânında pek çok tılsım sattı. O alçak çok hızlı çalışıyor, bunu kabul etmek gerekir. Küçücük bir örümcek! Benim tılsımımın içinde bu vardı. Seninkinin içinde ne var? Annie ve Todd değil mi? Öyle değil mi?"

"Polly, Ace Merrill karımı öldürdü! Todd'u öldürdü. O..."

Kadın olanca sesiyle, "Hayır!" diye bağırarak Alan'ın yüzünü zonklayan ellerinin arasına aldı. *"Beni dinle! Anlamaya çalış, Alan!*

Bu yalnızca senin yaşamın değil. Bunu anlayamıyor musun? O senin kendi hastalığını yine sana satıyor! Bunun için sana çifte fiyat ödetiyor! Hâlâ anlayamıyor musun? Kavrayamıyor musun bunu?"

Şerif ağzı bir karış açık Polly'e bakıyordu... Sonra yavaşça ağzını kapattı. Yüzünde aniden şaşkın bir ifade belirmişti. Alan, "Bir dakika, bir dakika..." dedi. "Bir terslik vardı. Gaunt'un bana bıraktığı kasette bir terslik vardı. Ancak bunun ne olduğunu bilemiyorum..."

"Bulabilirsin, Alan. O alçak sana ne sattıysa, mutlaka kötü bir şeydir! Kesinlikle hatalı bir yanı olmalı. Bana bıraktığı mektuptaki adın yanlış oluşu gibi..."

Alan, kadının sözlerini ilk kez doğru dürüst dinliyordu. "Hangi mektup?"

"Artık bunun önemi yok. Eğer bir geleceğimiz varsa sana bu hikâyeyi o zaman anlatırım. Önemli olan nokta şu: Sınırı aşıyor o. *Her zaman* aşıyor sanırım. Kendini öyle beğeniyor ki şişinmesi yüzünden patlamamasına şaşıyorum. Alan, lütfen anlamaya çalış. Annie *öldü.* Todd da *öyle.* Kentin her tarafı alev alev yanarken Ace Merrill'i bulmaya gidersen..."

Polly'nin omzunun üzerinden ansızın uzanan kol kadının boynuna dolanarak onu sertçe geri çekti. Ace Merrill, Polly'nin arkasında durmuş, onu sıkıca tutuyordu. Tabancasını şerife doğru çevirmiş, Polly'nin omzunun üzerinden Alan'a gülüyordu.

Ace, "İti an çomağı hazırla, derler, küçük hanım," diye mırıldandı. Ve yukarıda...

Gök şiddetle gürledi.

Frank Jewett ve sevgili eski "dostu" George T. Nelson, adliyenin önündeki basamaklarda dört dakikadır karşılıklı duruyorlardı. Tuhaf gözlüklü iki kovboy gibi. Sinirleri iyice gerilmişti.

Frank, "Ah," diyerek pantolonunun beline soktuğu otomatik tabancaya uzandı.

George T. Nelson da öyle.

İkisi de garip bir şekilde gülümsüyorlardı ve ağızları sessiz çığlıklarla açılmış gibiydi. Aynı anda ateş ettiler. O yüzden sanki bir tek

silah patlamış gibi bir ses duyuldu. Şimşek çakarken iki kurşun birbirlerine doğru uçtu. Ve tam ortada sıyırıp geçtiler. Bu nedenle de yakın olan hedeflere isabet etmedi.

Frank Jewett sol şakağının yakınında havanın dalgalandığını hissetti.

George T. Nelson'un da boynunun sağına bir şey battı sanki.

İki adam namlularından duman çıkan tabancaların üzerinden şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

George T. Nelson, "Ha?" dedi.

Frank Jewett, "Ne?" diye mırıldandı.

İkisi de aynı anda olanlara inanamıyormuş gibi gülümsediler. George T. Nelson, Frank'e yaklaşmak için duraksayarak bir basamak daha çıktı. Frank de aynı şekilde bir basamak aşağıya indi. Bir, iki dakika sonra herhalde kucaklaşacaklardı... Ama aynı anda belediye sarayı dünyayı sanki ikiye ayıran müthiş bir gürültüyle patladı. Ve iki arkadaş oldukları yerde buharlaştılar.

Bu son patlama diğerlerinin hepsini gölgede bırakmıştı. Ace'la Buster, belediye sarayının ayrı iki yerine yirmişer lokumdan kırk dinamit bırakmışlardı.

Patlama müthişti. Kentin bu en büyük binasının pencerelerinde bir an doğaüstü morumsu-turuncu bir ışık belirdi. Sonra pencerelerden, kapılardan, hava boşlukları ve deliklerden alevler fışkırdı. Taş döşeli dam önce havalandı sonra paramparça oldu.

Bundan hemen sonra bina dışarıya doğru patladı. Ana Cadde'nin aşağısına tuğla ve cam yağıyordu. Orada bir hamamböceğinden daha büyük bir canlının sağ kalması olanaksızdı. Patlama sırasında on dokuz erkek ve kadın öldü. Bunlardan beşi Castle Rock'taki tuhaflıkları izlemeye gelmiş olan televizyon muhabirleriydi.

Eyalet polisine ait devriye arabaları ve televizyon kamyonetleri oyuncakmış gibi havaya fırlayarak taklalar attılar. Tabii Bay Gaunt'un Ace'la Buster'a verdiği sarı kamyonet de öyle.

Yer sanki deprem oluyormuş gibi sarsılırken bütün kentte camlar kırıldı.

Castle Caddesi'nde Katoliklerin lehinde gelişmeye başlayan boğuşma birdenbire durdu. Henry Payton elinde tabancasıyla devriye arabasının yanında durarak güneydeki ateşten topa doğru bakarken yanaklarından gözyaşları gibi kanlar akıyordu. Rahip William Rose doğrulup oturdu ve ufuktaki o korkunç ışıltıyı gördü. Dünyanın sonunun geldiğini sanmıştı. Peder John Brigham bir sarhoş gibi yalpalayıp sendeleyerek ona doğru gitti. Burnu iyice sola doğru eğrilmişti ve ağzı kan içindeydi. Bir an Rahip Rose'un kafası futbol topuymuş gibi onu tekmelemeyi düşündü. Sonra tam tersine, adamın ayağa kalkmasına yardım etti.

Castle View'de Andy Clutterbuck başını kaldırıp bakmadı bile. Potter'ların evinin kapısının önündeki basamaklarda oturmuş, ölmüş olan karısını kollarına almıştı. Ağlıyordu. Buzlu Castle gölüne dalarak ölmesine daha iki yıl vardı. Bu onun ayık gezeceği son gündü artık.

Dell's Yolu'nda Sally Ratcliffe yatak odasındaki dolaptaydı. Bir dizi böcek kıvıl kıvıl elbisesinin yan dikişinden aşağıya iniyordu. Genç kadın Lester'ın başına gelenleri duymuş ve suçun kendisinde olduğuna karar vererek bornozunun kuşağıyla kendini asmıştı. Bir eli elbisesinin cebine sokulu haldeyken parmaklarının arasında bir tahta parçası tutuyordu. Eskilikten kararmış çürüyüp süngerimsi bir hal almıştı. İçindeki ağaç kurtları şimdi yeni ve daha sağlam bir yer aramaya çıkmışlardı. Böcekler Sally'nin giysisinin eteğine eriştiler, sonra havada sallanan bacaklarının birinden inmeye başladılar.

Tuğlalar havada uçuyor, biraz uzaktaki evlerin duvarlarını yıkıyorlardı. Yakındakilerse ya rendeye dönüşmüş ya da yerle bir olmuşlardı.

Gece boğazına zehirli bir mızrak saplanmış aslan gibi kükrüyordu.

Norris Ridgewick ısrar ettiği için devriye arabasını kullanan Seat Thomas taşıtın arka tarafının hafifçe havaya kalktığını hissetti. Sanki dev bir el onu kaldırmıştı. Bir dakika sonra arabanın çevresine tuğlalar yağdı ve bunlardan ikisi ya da üçü bagajı deldi. Biri tavana düştü. Bir diğeri de arabanın burnuna düşerken etrafa kuru kan rengi tozlar saçıldı.

Seat tiz bir sesle, "Tanrım!" diye haykırdı. "Bütün kent havaya uçuyor, Norris!"

Norris, "Sen arabayı sürmene bak," dedi. Ona bütün vücudu kavruluyormuş gibi geliyordu. İyice kızarmış olan yüzünde iri ter taneleri belirmişti. Ace'ın vücudunda öldürücü bir yara açmadığını düşünüyordu. Kendi yarası da o kadar kötü değildi galiba. Ama yine de kötü bir şeyler vardı. Hastalığın etlerine yayıldığını hissediyor, gözleri zaman zaman bulanıyordu. Bayılmamak için elinden geleni yapıyordu. Ateşi yükselirken Alan'ın ona ihtiyacı olduğuna gitgide daha çok inanıyordu. Şansım yardım ettiği ve çok cesur davranabildiğim takdirde, diye düşünüyordu. Hugh'ın lastiklerini keserek başlattığım o korkunç yanlışın kefaretini ödeyebilirim sanırım.

Norris ileride, Gerekli Şeyler'in tentesinin yakınında küçük bir grubun durduğunu fark etti. Yıkılmış olan belediye sarayından yükselen alevler orayı bir sahne gibi aydınlatıyordu. Norris, Alan'ın arabasından indiğini gördü. Karşısında silahlı biri duruyordu. Arkası Norris'le Seaton Thomas'ın bulunduğu devriye arabasına dönüktü. Önündeki bir kadını kendine kalkan yapmıştı. Norris, kadını iyice göremediği için onun kim olduğunu anlayamadı. Ne var ki, tabancalı adamı yırtık tişörtünden tanıdı. Bu Norris'i belediye sarayının önünde öldürmeye çalışan katildi. Buster Keeton'ın beynini uçuran katil... Norris kentin kötü adamıyla hiç karşılaşmamıştı ama onun Ace Merrill olduğundan emindi.

"Tanrım! Norris, *Alan* bu! Yine neler oluyor?"

Norris, katil geldiğimizi duyamaz, dedi kendi kendine. Etraf o kadar gürültülü ki. Alan bizim tarafa bakmaz ve o köpeğin şüphelenmesine neden olmazsa...

Norris'in tabancası kucağındaydı. Yan pencereyi açarak tabancayı kaldırdı. Daha önce silah ona elli kiloymuş gibi gelirken şimdi daha da ağırlaşmıştı. Yüz kilo vardı sanki...

"Yavaşla, Seat. Arabayı mümkün olduğu kadar yavaş sür. Ben sana ayağımla dokunur dokunmaz arabayı durdur. Hemen. Neler olduğunu düşünmeye kalkma."

"Ayağınla mı? Ne demek ayağınla..."

Norris yan dönerek başıyla omuzlarını pencereden çıkardı. Devriye arabasının tepesindeki döner lambaları yerinde tutan çubuğu yakalayıp zorlukla kendini yukarı çekti. Şimdi pencerede oturuyordu. Omzu müthiş sancımaya, gömleğine taze kanlar yayılmaya başlamıştı. Şimdi sokakta duran o üçlüden ancak otuz metre kadar uzaktaydılar. Norris kadını tutan adama nişan alabilse de ateş edemezdi. Hiç olmazsa şimdilik. Çünkü kurşun kadına da gelebilirdi. Ancak ikisinden biri kımıldarlarsa...

Norris daha fazla yaklaşmaya cesaret edemeyecekti. Ayağıyla Seat'in bacağına dokununca o da tuğla ve moloz dolu yolda arabayı sessizce durdurdu.

Norris, "Haydi, kımıldayın," diye dua etti. "Lütfen biriniz hareket edin. Hanginiz olursa. Lütfen kımıldayın."

O an Gerekli Şeyler'in kapısının açıldığını fark etmedi. Bütün dikkatini tabancalı adamla onun rehinesine vermişti. Norris Bay Leland Gaunt'un dükkânından çıkarak yeşil tentenin altında durduğunu görmedi.

Ace, Alan'a, "O para benimdi, aşağılık aynasız!" diye bağırdı. "Eğer bu kaltağı bir zarara uğramadan geri istiyorsan o zaman bana parayı ne yaptığını söylersin!"

Alan arabasından inmişti. "Ace, neden söz ettiğini bilmiyorum!"

"Yanlış cevap bu." Ace'ın sesi bir çığlıktan farksızdı. "Neden söz ettiğimi pekâlâ biliyorsun! Amcamın parasından söz ediyorum! Tenekelerdeki paradan! Bu karıyı istiyorsan bana parayı ne yaptığını söyle! Fazla bekleyeceğimi de sanma, hayvan!"

Alan gözucuyla bir devriye arabasının yaklaştığını gördü. Onların araçlarından biriydi galiba. Ancak daha dikkatle bakmaya cesaret edemedi. Ace birilerinin ona arkadan yaklaştığını sezerse Polly'i rahatlıkla öldürürdü. Hem de daha göz açıp kapamadan, çabucak.

Alan bu yüzden gözlerini Polly'nin yüzüne dikti. Kadının koyu renk duran gözlerinde bitkinlik ve üzüntü vardı. Ama korku yoktu.

Şerif o çılgınlıktan iyice kurtulmaya başladığını hissetti. Polly'e sakin sakin, "O hata yaptı," dedi. "Gaunt o kasette bir hata yaptı."

"Sen neden söz ediyorsun?" Ace'ın sesi kokainin etkisiyle boğuklaşmıştı. Otomatiğin namlusunu Polly'nin şakağına iyice bastırdı.

İçlerinden yalnızca Alan, Gerekli Şeyler'in kapısının yavaşça açıldığını fark etti. Eğer yoldan yavaş yavaş çıkan devriye arabasına bakmaktan onu kaçınmasaydı görmeyecekti. Yalnızca Alan gözucuyla dışarı çıkan, hayalete benzer adamı gördü. Gaunt'un üzerinde ceket yoktu. Bu kez siyah bir palto giymişti.

Yolculukta giyilen türde bir palto.

Bay Gaunt'un bir elinde eski tip bir bavul vardı. Eski günlerde seyyar satıcıların örnekleri taşıdıkları türden bir şey. Sırtlan derisinden yapılmıştı ve pek iyi de durmuyordu. Sapı tutan uzun beyaz parmakların aşağısında şişip kabarıyor, şişip kabarıyordu. O bavuldan hafif çığlıklar geliyordu. Uzaklarda esen rüzgârın iniltisi gibi bir şeydi bu. Ya da yüksek gerilim hatları dalgalanırken çıkan ses gibi. Alan insanı sarsan bu korkunç sesi kulaklarıyla duymadı, kafası ve kalbiyle işitti sanki.

Gaunt tentenin altında, hem yaklaşan devriye arabasını, hem de steyşının yanındaki üçlüyü görebileceği bir yerde durdu. Gözlerinde yavaş yavaş öfkeli bir ifade belirmeye başlıyordu... Hatta belki endişe de.

Alan, onu gördüğümün farkında değil, diye düşündü. Bundan eminim. Tanrım, yalvarırım yanılmamış olayım!

Şerif, Ace'ın sözlerine cevap vermeyerek Polly'le konuşmaya başladı. Sahte fıstık tenekesini sıkıca tutuyordu. Ace kutuyu fark etmemişti bile. Belki de şerifin onu saklamaya çalışmaması yüzünden.

Alan, Polly'e, "Annie o gün emniyet kemerini bağlamamıştı," dedi. "Sana bundan hiç söz ettim mi?"

"Şey... Anımsamıyorum, Alan..."

Ace'ın gerisinde Norris zorlukla devriye arabasının penceresinden çıkıyordu.

"İşte Annie o yüzden o ön camdan dışarı fırladı." Şerif bir yandan da, bir dakika sonra birinden birine saldırmam gerekecek, diye düşünüyordu. Ace'a mı saldıracağım, yoksa Bay Gaunt'a mı? Hangi tarafa? *Hangisine?* Konuşmasını sürdürdü. "İşte ben her zaman bunu düşündüm. Emniyet kemerinin neden takılı olmadığını! Oysa, Annie

bunu düşünmeden yapardı. Buna öylesine alışmıştı ki. Ama o gün öyle yapmadı."

Ace yine çığlık çığlığa bağırdı. *"Son şans, aynasız! Ya paramı alacağım ya da bu kahpeyi. Seçimini yap!"*

Şerif, adama yine aldırmadı. "O bantta Annie'nin *emniyet kemeri hâlâ takılıydı!*" Aniden durumu kavramıştı. Gerçek kafasının içini gümüş rengi bir alev gibi aydınlattı. "Hâlâ takılıydı ve SEN HATA YAPTIN, BAY GAUNT!"

Şerif üç metre kadar ötede, yeşil tentenin altında duran uzun boylu adama doğru hızla döndü. Castle Rock'a yeni gelen bu işadamına doğru büyük bir adım attı. Gözleri irileşmeye başlayan Gaunt daha bir şey yapamadan Alan, Todd'un son aldığı oyuncağın kapağını açtı. Annie, Todd'un bir daha çocuk olamayacağını söylediği için oğlunun almasına izin verdiği fıstık kutusunun kapağını.

Yılan kutudan fırladı.

Şimdi sahte değildi.

Yılan ancak birkaç saniye için canlanmıştı. Şerif sonradan başkalarının da bunu fark edip fark etmediklerini düşündü. Ama Gaunt gördü. Alan bundan kesinlikle emindi. Yılan eskisinden daha uzundu. Portland'dan döndükten sonra belediyenin otoparkında otururken teneke kutunun kapağını açtığında çıkan krepon kâğıdından yapılmış yılandan çok daha uzun. Sürüngenin derisi yanar dönerli gibi ışıldıyordu. Üzerinde ender bulunur bir çıngıraklı yılanınkine benzeyen kırmızı ve siyah baklava biçimi lekeler vardı.

Yılanın başı Gaunt'un omzuna çarparken ağzını açtı. Alan sürüngenin krom gibi parlayan dişlerinin ışıltısı yüzünden gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. Şerif yılanın üçgen biçimi öldürücü kafasını hızla Gaunt'un boynuna doğru uzattığını gördü. İnsan kılığındaki yaratık onu yakalamaya çalıştı ve sonunda başardı. Ama yılan o arada dişlerini onun etine geçirmişti. Bir değil birkaç kez üçgen biçimi kafa öyle hızlı inip çıktı ki bir an belirsizleşti.

Gaunt haykırdı. Can acısıyla mı, öfkeyle mi, yoksa ikisi yüzünden mi, Alan bunu pek anlayamadı. Gaunt yılanı iki eliyle birden yakalayabilmek için bavulu yere atınca bu fırsattan yararlanıp öne doğru atıldı. Gaunt kuyruğunu kırbaç gibi sallayan sürüngeni iki eliyle ya-

kalayarak kendinden uzaklaştırdı. Sonra onu yere, ayaklarının dibine attı. Yılan yere çarpar çarpmaz eski haline dönüşmüştü. Yani bir buçuk metre boyunda rengi uçmuş yeşil krepon kâğıdına sarılı bir yay haline. Ancak Todd gibi bir çocuğun hoşlanacağı bir şeydi bu. Gaunt gibi bir yaratığın da gerçekten hoşlanacağı bir oyuncak.

Gaunt'un boynundaki üç çift delikten kanlar ince ince akıyordu. Yaratık bavulunu almak için eğilirken kanları o acayip, uzun parmaklı eliyle sildi... Sonra aniden durakladı. Büktüğü uzun bacakları, uzattığı kollarıyla İchabod Crane'in tahta kalıpla basılmış bir resmine benziyordu. Ama Gaunt'un uzandığı şey artık yerinde değildi. Garip iğrenç bir biçimde kabarıp şişen, sırtlan derisinden yapılmış bavul şimdi Alan'ın ayaklarının arasında duruyordu. Şerif, Gaunt yılanla uğraşırken onu her zamanki hız ve el çabukluğuyla kapmıştı.

Gaunt'un yüzündeki ifade artık şüphe götürecek gibi değildi. Yüzünün hatları öfke, nefret ve inanmazlıklarla karışık bir hayretle çarpılmıştı. Üst dudağı bir köpeğinki gibi yukarıya kalktı ve çarpık çurpuk dişleri ortaya çıktı. Şimdi uçları sivriydi bu dişlerin. Sanki özel olarak bu an için eğelenmişler gibi.

Gaunt uzun acayip elini uzatarak, ıslık çalar gibi, *"Onu bana ver,"* dedi. *"Benim o."*

Alan, Leland Gaunt'un Hugh Priest'ten Slopey Dodd'a kadar pek çok Castle Rock'lıya insan ruhlarının onu ilgilendirmediğini kesin bir tavırla söylediğinden haberi yoktu. "O zavallı, buruşuk, küçülmüş şeyler"i istemediğini açıkladığından. Bu sözleri duysaydı güler ve Bay Gaunt'a sattığı temel malın yalanlar olduğunu hatırlatırdı. Ah, evet, şerif o bavulda ne olduğunu çok iyi biliyordu. Rüzgârda dalgalanan yüksek gerilim hatları gibi sesler çıkaran ve ölüm döşeğindeki kalbi korku dolu bir ihtiyar gibi soluyan şeylerin ne olduklarını. Çok iyi biliyordu hem de.

Bay Gaunt o korkunç ellerini Alan'a doğru uzattı. "Seni uyarıyorum şerif. Benimle oyun oynama. Ben, oyun oynamak istemeyeceğin bir adamım. Sana söylüyorum, o çanta benim!"

"Sanmıyorum, Bay Gaunt. Bana bavulun içinde çalınmış mallar varmış gibi geliyor. Bence sen..."

Ace, Gaunt'un yavaş yavaş bir tüccar halinden çıkıp bir canavara dönüşmesini ağzı bir karış açık, şaşkınlıkla seyretmişti. Polly'nin boynuna doladığı kolu hafifçe gevşeyince kadın bu fırsattan yararlandı. Başını çevirerek dişlerini etlerine kadar Ace Merrill'in bileğine geçirdi. Ace düşünmeden Polly'i itince kadın yere yuvarlandı. Ace tabancasını ona doğru çevirdi.

"Kaltak!" diye bağırıyordu.

Norris Ridgewick minnetle, "Tamam..." diye mırıldandı. Tabancanın namlusunu tepedeki lambaları yerlerinde tutan çubuklardan birine dayamıştı. Şimdi soluğunu tutarak dişlerini altdudağına batırdı ve tetiği çekti. Ace Merrill birdenbire yerde yatan kadının üzerine devrildi. Norris onun Polly Chalmers olduğunu fark ederken, bunu bilmeliydim, diye düşünecek kadar zaman bulabildi. Ace'ın kafasının arkası patlamış ve parçalar ortalığa saçılmıştı.

Norris o anda baygınlık geçirdi.

Ama aynı zamanda kendini çok çok kutsanmış gibi hissediyordu.

Alan, Ace Merrill'in sonuyla ilgilenmedi.

Leland Gaunt da öyle.

Şerifle yaratık birbirlerine bakıyorlardı. Gaunt kaldırımdaydı. Alan ise arabasının yanında duruyordu. O korkunç, soluk alan bavul da hâlâ ayaklarının arasındaydı.

Gaunt derin bir nefes alarak gözlerini yumdu. Yüzünde bir şeyler dolaşıyordu. Pırıltı gibi bir şeyler. Gözlerini tekrar açtığında Castle Rock'ta pek çok kişiyi kandıran Leland Gaunt, o kibar ve sevimli Bay Gaunt geri gelmişti. Kaldırımda yatan kâğıt yılana bakarak tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Sonra onu bir tekmede yola attı. Alan'a dönerek ona elini uzattı.

"Şerif, lütfen... tartışmayalım. Geç oldu ve yorgunum. Kentinizden gitmemi istiyorsunuz. Ben de gitmeyi düşünüyorum. Gideceğim de. Benim olan şeyi siz bana verir vermez. Emin olun o benim."

"İstediğini söyleyebilirsin! Canın cehenneme! Sana inanmıyorum, ahbap."

Gaunt öfke ve sabırsızlıkla şerife baktı. "Bavul ve içindekiler benim! Siz serbest ticarete inanmıyor musunuz, Şerif Pangborn? Nesiniz

siz? Bir tür komünist mi? O bavuldaki her eşya için ayrı ayrı pazarlık yaptım! Onları hakkımla elde ettim. İstediğiniz ödül, ücret, komisyon ya da rüşvet mi? Bunu anlayabilirim. İstediğiniz parayı da memnunlukla veririm. Ama bunun kanun değil, işle ilgili bir konu olduğunu anlamalısınız..."

Polly bağırdı. "Hile yaptın sen! Hile yaptın, yalan söyledin, bizi dolandırdın, kandırdın!"

Gaunt ona üzüntüyle baktıktan sonra tekrar Alan'a döndü. "Aslında ben öyle bir şey yapmadım. Ben her zaman yaptığım gibi davrandım. Her zaman alıcılara satacağım şeyleri gösteririm... Onların kendi kendilerine karar vermeleri için beklerim. Onun için, şimdi... izninizle..."

Şerif kelimelere basa basa, "Bavul bende kalacak," dedi. Dudaklarında bir an buz gibi bir tebessüm uçuştu. "Bunu "kanıt" diye tanımlayalım. Tamam mı?"

"Korkarım bunu yapamazsınız, şerif." Gaunt kaldırımdan yola inerken gözlerinin derinliklerinde küçük kırmızı ışıklar parlıyordu. "Ölebilirsiniz ve bana ait bir şeye el koyamazsınız. Eğer ben onu almak istiyorsam... ve istiyorum." Şerife doğru yürüdü. Gözlerindeki küçük kırmızı ışıklar gitgide parlaklaşıyordu. Yaklaşırken Ace'ın yulaf lapası rengindeki beyin parçalarının üzerinde ayaklarının izleri kaldı.

Alan midesinin büzüldüğünü hissettiyse de yerinden kımıldamadı. Onun yerine anlayamadığı bir içgüdüsüne uyarak ellerini arabasının sol farının önüne doğru uzattı. Onları birleştirerek bir kuş gölgesi oluşturdu. Parmaklarını kanatlar gibi dalgalandırmaya başladı...

Kırlangıçlar yine uçmaya başladılar, Bay Gaunt, diye düşündü.

Kırlangıçtan çok atmacanınkine benzeyen iri bir gölge birden Gerekli Şeyler'in vitrininin önünden süzüldü. Üstelik insanı inandıracak kadar gerçeğe benziyordu. Gaunt bunu gözucuyla gördü ve hızla gölgeye doğru döndü. Gördüğü şey karşısında inleyip geriledi.

Alan, "Kentimizden çık git, ahbap," dedi. Ellerinin biçimini değiştirdi ve bu kez iri bir köpek, belki de bir Sen Bernard Dikiş Nakış'ın önünden geçti. O anda yakında bir yerde bir köpek havlamaya başladı. Belki bu bir rastlantıydı, belki de değildi. Sesinden hayvanın oldukça iri olduğu anlaşılıyordu.

Gaunt o yana doğru döndü. Şimdi biraz sıkılmışa benziyordu. O sakin hali kalmamıştı.

Şerif konuşmasını sürdürdü. "Gitmene izin vereceğim için kendini şanslı sayabilirsin. Aslında seni neyle suçlayabilirdim? Belki Brigham ve Rose'un kitaplarında ruhları çalmaktan söz ediliyor. Oysa benim kanun kitaplarımda öyle bir şey yok. Yine de sana bu iş mümkünken çıkıp gitmeni önereceğim."

"Bana bavulumu ver!"

Alan, Gaunt'a baktı. Kalbi deli gibi çırpınırken adamı hor gören bir tavır takınmaya çalıştı. "Hâlâ anlayamadın mı? Olanları kavrayamıyor musun? Kaybettin! Böyle bir durumda ne yapacağını unuttun mu?"

Gaunt, şerifi bir an süzdükten sonra başını salladı. "Sizinle karşılaşmaktan kaçınmakla akıllılık ettiğimi biliyordum. Pekâlâ. Siz kazandınız." Dönermiş gibi yaptı. Alan biraz gevşemişti. Gaunt ekledi. "Gidiyorum..."

Sonra birdenbire bir yılan hızıyla döndü. Alan'ın hareketleri onun yanında çok yavaş kalırdı. Gaunt'un yüzü yine değişmişti. İnsanca yanı tümüyle kaybolmuş ve bir iblisin yüzünü almıştı. Uzun, sarkık yanaklarında derin çizgiler vardı. Uçları aşağıya doğru olan gözleri turuncu bir ışık saçıyordu. Gaunt, "AMA BAVULUMU ALMADAN GİTMEM!" diye bağırarak atıldı.

Polly bir yerde... yakında ya da binlerce kilometre uzaklarda bir yerde bağırdı. "Dikkatli ol, Alan!" Oysa dikkatli davranmak için zaman yoktu. Kükürt ve yanık kösele gibi kokan iblis, şerife saldırmıştı bile. Alan şimdi ya bir şey yapacak ya da ölecekti.

Şerif sağ elini sol bileğine doğru uzatarak, saatinin kayışının altından çıkan lastikten küçük ilmeği tuttu. Bir yanı ona bunun bir işe yaramayacağını söylüyordu. Yine bir mucize olsa ve bu da yılan gibi değişse bile bu oyun bozuldu. Bu...

Alan başparmağını ilmiğe geçirdi.

Küçücük, kâğıt bir paket kayışın altından kaydı.

Alan ellerini öne doğru uzatarak, "Abrakadabra, yalancı yaratık!" diye bağırdı. Ancak elinde kâğıt çiçeklerden oluşan bir buket belirmedi. Onun yerine parlak bir ışık demeti oluştu. Bu, Ana Cadde'nin

yukarı bölümünü müthiş ve durmadan değişen bir ışık seliyle aydınlattı. Şerif bu inanılmayacak ışıktan fıskiyenin bir tek renk olduğunu anladı. Sanki bu bir prizmadan geçiyordu. Alan kolundan yukarıya elektrik gibi bir gücün çıktığını hissederken bir an kelimelerle anlatılamayacak, müthiş bir mutluluk duydu.

"Beyaz! Beyazın gelişi!"

Gaunt can acısı, öfke ve korkuyla uludu... Ama gerilememişti. Belki de Alan'ın ima ettiği gibiydi durum. Gaunt bir savaşı kaybedeli aradan çok uzun zaman geçmişti ve artık nasıl davranacağını bilmiyordu. Ansızın Gaunt şerifin elinin yukarısında pırıldayan ışık buketinin altına doğru daldı. Bir an eli, Alan'ın ayaklarının arasındaki bavulun sapına bile dokundu.

O anda terlikli bir ayak gözüktü. Polly'nin ayağı. Kadın olanca gücüyle Gaunt'un eline bastı. "Onu bırak!" diye haykırıyordu.

Yaratık başını kaldırarak dişlerini gösterdi... Ve şerif ışık demetini onun yüzüne bastırdı. Bay Gaunt can acısıyla uzun uzun inleyerek anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Gerilerken saçlarının arasında mavi alevler titreşiyordu. Uzun beyaz parmaklarıyla bavulun sapını kavramak için son bir çaba gösterdiyse de bu kez de Alan yaratığın eline basarak ona engel oldu.

Şerif kendi kulağına bile yabancı gelen bir sesle, "Sana son kez söylüyorum," dedi. "Defolup git!" Sesi çok güçlü, çok güvenli ve çok yüksekti. Önünde büzülmüş ve yüzünü ışık demetinden korumak için elini kaldırmış olan şeyi belki ortadan kaldıramayacağını seziyordu. Ama onu kovabilirdi. Bu gece güç ondaydı... Tabii bunu kullanma cesaretini gösterebilirse. "Sana son defa söylüyorum, bu bavulu almadan gideceksin!"

Gaunt denilen şey, "Onlar bensiz ölürler!" diye inledi. Ellerini iki dizinin arasından sarkıtmıştı şimdi. Uzun pençeleri sokağa saçılmış olan molozların üzerinde şakırdayıp çıtırdıyordu. "Ben olmazsam her *biri* ölüp gider. Çölde su bulamayan bitkiler gibi. İstediğin bu mu? Ha, *bu* mu?"

Polly, Alan'ın yanındaydı şimdi. Şerife iyice sokulmuştu.

Kadın acımasızca, "Evet," dedi. "Seninle gidip yaşamalarındansa, burada ölmeleri çok daha iyi olur. Tabii eğer öleceklerse. Onlar... *biz* çok kötü şeyler yaptık ve bu bedel de çok fazla."

Gaunt denilen şey ıslık gibi bir ses çıkararak pençelerini Alan'la Polly'e doğru salladı.

Şerif bavulu alarak, yanında Polly'le geri geri caddenin ortasına çıktı. Işıklı çiçeklerden oluşan demeti havaya kaldırmıştı. Buket Bay Gaunt'la onun Tucker Talisman arabasını acayip, döner ışıklarla aydınlattı. Alan havayı içine çektiğinde o zamana kadar soluduğundan çok daha fazla hava ciğerlerine dolmuş gibiydi. Konuşmaya başladığında kendisininkiyle ilgili olmayan müthiş bir sesle gürledi. "DEFOLUP GİT, İFRİT! BURADAN KOVULUYORSUN!"

Gaunt denilen şey sanki kaynar suyla haşlanmış gibi bir çığlık attı. Gerekli Şeyler'in yeşil tentesi alev alıp, vitrin camı içeriye doğru patlayarak pırlanta gibi ışıldayan parçalara ayrıldı. Alan'ın elinin yukarısından her yöne parlak ışınlar uzanıyordu. Mavi, kırmızı, yeşil, turuncu, mor ışınlar! Bir an şerifin elinde küçücük, patlayan bir güneş belirdi sanki.

Sırtlan derisinden bavul, garip bir patlamayla açıldı. Tuzağa düşmüşlerin iniltileri bir duman gibi yükseliyordu. Dumanı hiçbiri görmedilerse de hepsi hissettiler. Alan, Polly, Norris, Seaton, hepsi.

Polly kolları ve göğsündeki öfkeli, pis kokulu zehirin kaybolduğunu hissetti.

Norris'in kalbinin çevresini yavaşça saran sıcaklık geçti.

Bütün Castle Rock'ta tabancalar ve sopalar yere atıldı. İnsanlar birbirlerine korkunç bir rüyadan uyanmış gibi baktılar.

Artık yağmur dinmişti...

Leland Gaunt diye tanınan yaratık hâlâ haykırıyordu. Hoplayıp sürünerek kaldırımdan Tucker arabaya doğru gitti. Kapıyı açıp direksiyonun başına çökerken motor çığlığa benzeyen bir sesle çalışmaya başladı. Bu insanların yaptıkları motorlardan çıkan seslere hiç benzemiyordu. Egzoz borusundan turuncu, uzun alevler fışkırdı. Stop lambaları yandı. Onlar da kırmızı camdan değil küçük, çirkin gözlerden oluşmuşlardı. Ufak, kötü iblislerin gözleri.

Polly Chalmers bağırarak yüzünü Alan'ın omzuna gömdü. Ama şerif başını çeviremedi. Her şeyi görecek ve yaşamının sonuna kadar da anımsayacaktı. O gecenin ışıklı harikalarını da öyle. Bir an canla-

nan kâğıt yılanı, bir ışık demeti ve güç kaynağı halini alan kâğıt çiçekleri.

Tucker arabanın üç farı yandı. Araç caddeye geri geri inerken tekerleklerinin altında asfalttan dumanlar çıktı ve bu kaynar, yoğun bir sıvıya dönüştü. Araba çığlığa benzeyen sesler arasında sağa döndü. Alan'ın arabasına dokunmadığı halde steyşın hızla birkaç metre geriledi. Sanki güçlü bir mıknatıs onu itmişti. Talisman'ın önü sisli bir beyaz ışıkla aydınlandı. Taşıt bu ışığın gerisinde değişiyor ve yeni bir biçime giriyormuş gibiydi.

Araba *çığlık çığlığa* aşağıya doğru döndü. Kaynar bir kazana dönmüş olan belediye sarayına, parçalanmış araba ve kamyonetlere ve artık üzerinden hiçbir köprünün aşmadığı, uğuldayarak akan suya doğru. Motor çılgınca çalışmaya, taşıttan ahenksizce uluyan ruhların sesleri yükselmeye başladı. Sisli beyaz ışık geriye doğru yayıldı ve bütün arabayı kapladı.

Gaunt denilen şey bir an çöken, eriyen yan pencereden Alan'a baktı. Kırmızı, baklava biçimi gözleriyle onu süzdü. Sanki şerifi "mim"liyordu. Ağzı öfkeyle esnermiş gibi açıldı.

Sonra Tucker ilerlemeye başladı.

Yokuştan inerken gitgide hızlandı araba. Değişiklikler de süratlendiler. Taşıt eridi ve yeniden biçim aldı. Tavan arkaya doğru açılırken parlak cant kapaklarından çubuklar uzandı. Lastikler iyice incelirken, tekerlekler de büyüyordu. Arabanın burnundaki panjur kalıntısından bir şey uzandı. Gaunt'unkiler kadar kırmızı gözlü, simsiyah bir at. Atın çevresini puslu beyaz bir ışık kefen gibi sarmıştı. Hayvanın ayakları yola çarparken etrafa kıvılcımlar saçılıyor ve caddenin ortasında dumanları tüten, derin izler bırakıyordu.

Talisman iki kişilik bir at arabasına dönüşmüştü. Arabacı yerinde kambur bir cüce ayaklarını öndeki tahtaya dayayarak oturuyordu. Botlarının kıvrık burunlarından alevler çıkıyordu. Sanki yanıyordu bu çizmeler.

Ama değişiklikler henüz sona ermemişti. Işıklı at arabası Ana Cadde'nin aşağısına inerken iki yanı yükseldi. Üzerlerine tahta bir tavan geçti. Bir pencere belirdi ve tekerleklerden hafif ışıklar fışkırmaya başladı. O anda kara atın ayakları yerden yükseldi.

Otomobil at arabasına dönüşmüştü. O da yüz yıl önce bütün ülkede dolaşarak hazır ilaç satan sahte doktorların arabasına. Bunun yanında bir yazı vardı ve şerif bunu seçebilmişti.

'Caveat Emptor.'

Bu, *Alıcı Dikkatli Ol*, demekti.

Şimdi dört buçuk metre yukarıda olan ve yükselmeye devam eden araba belediye sarayının kalıntılarından ortalığa yayılan alevlerin arasından geçti. Kara at gökyüzündeki gözle görülmeyen bir yolda ilerliyor ve ayaklarından parlak mavi ve turuncu kıvılcımlar çıkıyordu. Işıltılı araba Castle Çayı'nın üzerinden ilerledi.

Sonra yanan belediye sarayından dumanlar Ana Cadde'ye doğru yayıldı. Dumanlar dağıldığı zaman Leland Gaunt ve Cehennem Arabası gözden kaybolmuştu.

Alan, Polly'i, Norris'le Seaton'un geldikleri devriye arabasına doğru götürdü. Norris yukarıdaki çubuğa tutunmuş, hâlâ pencerede oturuyordu. Şu an kanepeye inemeyecek kadar bitkindi.

Alan kolunu yardımcısının beline dolayarak onun yere inmesine yardım etti. "Norris?"

"Evet, Alan?" Norris ağlıyordu.

Şerif, "Bundan sonra üstünü tuvalette istediğin kadar değiştirebilirsin," dedi. "Tamam mı?"

Yardımcısı onun sözlerini duymamış gibiydi.

Alan, baş yardımcısının gömleğine kanların yayıldığını fark etti. "Yaran nasıl?"

"Fazla ağır değil. Yani ben öyle sanıyorum. Ama bu..." Norris eliyle bütün kenti, yanan binaları ve molozları işaret etti. "...bütün bunlara ben neden oldum. Suç bende! *Bende.*"

Polly atıldı. "Yanılıyorsun!"

"Anlamıyorsun!" Norris'in yüzü acı ve utanç yüzünden çarpılmıştı. "Hugh Priest'in arabasının lastiklerini ben kestim! Onu ben çıldırttım!"

Polly, "Evet." dedi. "Herhalde öyle ve bu gerçekle yaşamak zorundasın. Ace Merrill'i de kışkırtan benim. Ben de *bununla* yaşamak zorundayım." Ayrı ayrı yönlere doğru yavaşça giden Katoliklerle Bap-

tistleri işaret etti. Yanda duran birkaç şaşkın polis onları engellemiyordu. Dinden cengâverlerden bazıları yalnızdı. Bazıları ise grup halinde. Peder Brigham, Rahip Rose'un yürümesine yardım ediyordu. Nan Roberts kolunu Henry Payton'un beline dolamıştı. "Peki *onları* kim kışkırttı, Norris? Ve diğerlerini? Bütün bunları başaran sensen o zaman bir tek şey söyleyebilirim: Bir arı kadar çalışkanmışsın."

Norris acı ve pişmanlıkla hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "O kadar *üzgünüm* ki!"

Polly yavaşça, "Ben de öyle," diye mırıldandı. "Kalbim parça parça oldu..."

Alan çabucak Norris'le Polly'e sarıldı. Sonra da devriye arabasının içine başını uzattı. "*Sen* kendini nasıl hissediyorsun, eski dost?"

"Oldukça iyi." Aslında Seat çok heyecanlıydı. Aklı karışmıştı. "Hepiniz de benden çok daha kötü durumdasınız."

"Norris'i hemen hastaneye götürsek iyi olur sanırım, Seat. Arabada yer varsa hepimiz gidebiliriz."

"Tabii var! Haydi binin! Hangi hastaneye gideceğiz?"

Alan, "Northern Cumberland'a," dedi. "Orada görmek istediğim küçük bir çocuk var. Babasının onu bulduğundan emin olmalıyım."

"Alan, o şeyi gerçekten gördüm mü ben? Yani... o adamın otomobili atlı arabaya dönüşerek havaya uçtu mu gerçekten?"

Alan, "Bilmiyorum, Seat," dedi. "Ve sana bir şey söyleyeceğim: Bunu *bilmek* de istemiyorum açıkçası! Çok samimiyim."

Henry Payton onlara yaklaşıp şerifin omzuna dokundu. Bakışları bir tuhaftı. Müthiş bir şok geçirdiği belliydi. Onda yaşam tarzını ya da düşünce yöntemini ya da ikisini birden iyice değiştirmeye karar vermiş bir adam hali vardı. Payton, "Ne oldu, Alan?" diye sordu. "Bu lanet olasıca kentte ne olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?"

Ona Polly cevap verdi. "Kentte satış vardı. Şimdiye kadar gördüğün satışların en büyüğü... Ama sonunda içimizden bazıları hiçbir şey almamaya karar verdi."

Alan kapıyı açarak Norris'in arabaya binmesine yardım etti. Sonra da Polly'nin omzuna dokundu. "Haydi gel. Gidelim artık. Norris'in yarası sancıyor. Oldukça kan kaybetmiş."

Payton, "Hey," dedi. "Sormam gereken sürüyle soru var ve..."

"Boş ver." Alan arkaya Polly'nin yanına oturarak kapıyı kapattı. "Seninle yarın konuşuruz, Henry. Şimdi izindeyim. Ah, hatta bu kent açısından bundan sonra hep izinliyim. Şununla yetin, Henry. Olay sona erdi. Castle Rock'ta neler olduysa, artık sona erdi."

"Ama..."

Alan öne doğru eğilerek Seat'in kemikli omzuna vurdu. "Haydi, gidelim. Ağırdan da alma."

Seat gaza basarak anayoldan kuzeye doğru çıktı. Sonra sola saparak Castle View'e doğru tırmandı. Tepeye eriştikleri zaman şerifle Polly dönerek kente baktılar. Alevler yakutlara benziyorlardı.

Alan, benim kentim diye düşündü. Benim kentimdi burası. Eh, artık değil. Hiçbir zaman da olmayacak.

İkisi aynı anda öne doğru döndüler ve sonra göz göze geldiler.

Polly yavaşça, "O gün Annie'yle Todd'a gerçekten neler olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceksin," diye mırıldandı. "Hiçbir zaman bilemeyeceksin bunu."

Alan Pangborn, "Zaten bilmek de istemiyorum," diyerek kadını yanağından öptü. "O karanlıklara ait bir olay. Bırak da karanlıklar onu alıp götürsünler..."

Tepenin diğer tarafında 119 Numaralı Karayolu'na saptılar. Castle Rock artık gözükmüyordu. Karanlıklar onu da alıp götürmüştü.

Siz Daha Önce de Buraya Gelmiştiniz

Tabii gelmiştiniz ya. Tabii... Ben gördüğüm bir yüzü asla unutmam.

Buraya gelin de elinizi sıkayım. Bir şey söyleyeyim mi? Sizi daha yüzünüzü iyice görmeden, yürüyüşünüzden tanıdım. Junction City'e dönmek için bundan daha iyi bir gün seçemezdiniz. Iowa'daki küçük kentlerin en güzelidir burası. Hiç olmazsa Ames'in bu yanı. Haydi, haydi, gülebilirsiniz. Şaka yapıyordum.

Benimle biraz oturabilir misiniz? Şu savaş anıtının yanındaki bank çok uygun. Güneş insanı ısıtıyor. Buradan kentin merkezini iyice görebiliriz. Yalnız lütfen kıymıklara dikkat edin. Bu bank yıllardan beri burada. Şimdi... şu yana bakın. Hayır, biraz sağa doğru. Camları sabunlanmış olan şu binaya. Emlakçı Sam Peebles'ın bürosu oradaydı. İşini çok iyi bilirdi, ancak sonradan Proverbia'den Naomi Higgins'le evlenince çıkıp gittiler. Son zamanlarda bütün gençlerin yaptıkları gibi.

Sam'in yeri bir yıldan biraz uzun bir süre boş kaldı. Şu Ortadoğu sorunları başlayalı beri burada ekonomi kötü durumda. Sonunda biri orayı aldı. Bu konuda oldukça çok konuşuldu. Böyle şeyleri bilirsiniz işte. Yıllar boyu fazla değişiklik olmayan Junction City gibi bir yerde yeni bir mağazanın açılması önemli bir haber sayılır. Duruma bakılırsa mağaza yakında açılacak. İşçiler geçen cuma araç gereçlerini toplayarak buradan ayrıldılar. Bence...

Kim?

Ah, o mu? Irma Skillins o. Junction City Lisesi'nin müdüresiydi. Eyaletin bu bölümünde bir okulun başına geçirilen ilk kadın müdüreymiş. Öyle duydum. Irma Skillins iki yıl önce emekli oldu. Galiba aynı zamanda üye olduğu bütün derneklerden de çekildi. Doğu Yıldı-

zı, Amerikan İhtilalinin Kızları, Junction City Oyuncuları... Yanılmıyorsam kilise korosundan bile çıktı. Galiba bunun bir nedeni romatizmaydı. Son zamanlarda romatizması iyice azdı. Bakın, bastonuna nasıl dayanıyor, görüyor musunuz? İnsan bu duruma gelince, biraz rahatlayabilmek için elinden gelen her şeyi yapar sanırım.

Şuna bakın! Irma Skillins yeni mağazayı büyük bir dikkatle inceliyor. Öyle değil mi? Eh, neden olmasın? Yaşlı da olsa henüz ölmedi değil mi? Ayrıca o sözü bilirsiniz. "Merak kediyi öldürdü. Ama istediğini öğrendiği zaman tekrar dirildi."

Levhayı okuyabiliyor muyum? Ah tabii! Bu gözlüğü iki yıl önce aldım. Yakını görmek için. Yoksa uzağı her zamankinden daha iyi görebiliyorum. Levhada, en üstte, "YAKINDA AÇILIYOR," yazılı. Onun altında da, "KABUL EDİLEN DUALAR - YENİ TÜR BİR MAĞAZA." Son satır ise... bir dakika... Daha küçük yazıyla yazılmış bu. Evet, son satır şöyle: *"Gözlerinize inanamayacaksınız!"* Herhalde inanacağım. Kutsal Kitap, "Güneşin altında yeni bir şey yoktur," diyor. Evet, ben buna inanırım. Ama Irma geri gelecek. Hiç olmazsa Sam Peebles'in eski bürosunun önüne o kırmızı tenteyi kimin gerdiğini anlamak için.

Belki de ben mağazaya şöyle bir bakarım. Sanırım kentlilerin çoğu da öyle yapacak.

Mağazanın adı çok ilginç değil mi? "Kabul Edilen Dualar." İnsan içeride neler satılacağını bayağı merak ediyor.

Ah, o isme bakarsanız... içeride her türlü şey olabilir.

Her şey...

SON